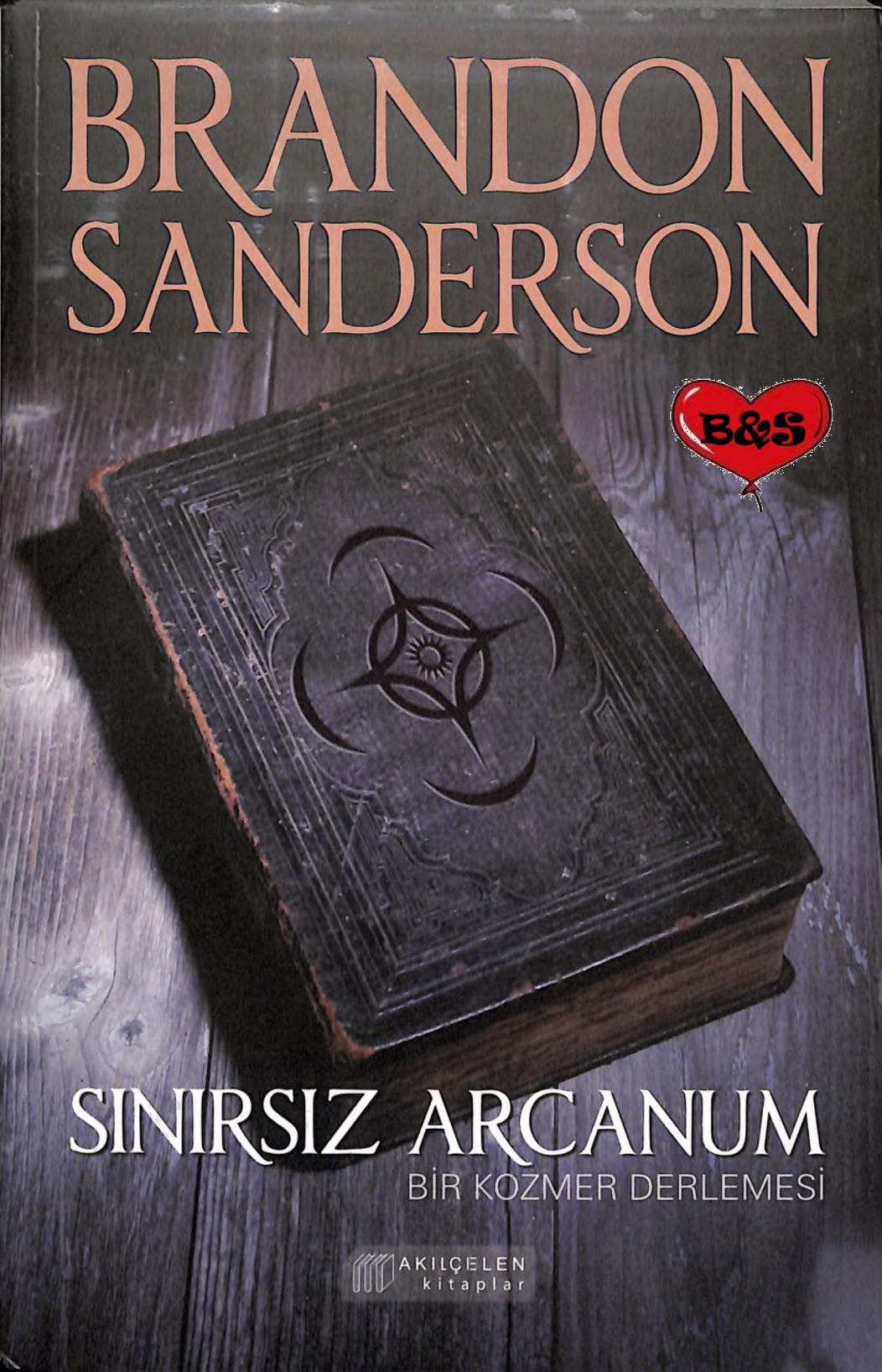
BRANDON SANDERSON

SINIRSIZ ARCANUM

BİR KOZMER DERLEMESİ

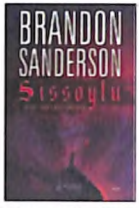
AKILÇELEN kitaplar

The New York Times Çok Satanlar Listesi'nin gediklisi Brandon Sanderson'un ilk kısa hikâyeler derlemesi!

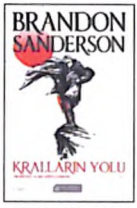
Aslen ayrı ayrı yayınlanmış olan bu muhteşem eserler ilk kez bir araya getiriliyor ve hiç şüphe yok ki Kozmer'in gerçek boyutlarını kavramanıza yardımcı olacaklar.

Hugo Ödüllü *İmparatorun Ruhu* isimli hikâyeyi, *Beyaz Kum* isimli çizgi romandan bir alıntıyı ve ilk kez yayınlanan *Hudutaşar* isimli hikâyeyi de içeren *Sınırsız Arcanum*, bizlere heyecan dolu maceralar vadetmenin yanı sıra bünyesinde barındırdığı makaleler, notlar ve çizimler sayesinde hikâyelerin geçtiği dünyalar hakkındaki anlayışımızı da artırıyor.

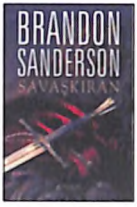
Sınırsız Arcanum, fantastik edebiyatı seven ve Brandon Sanderson'un yapıtlarından keyif alanlar için gerçek bir hazine.

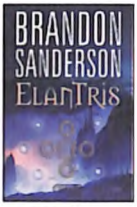
Sissoylu (6 Kitap)

Fırtınaışığı Arşivi (4 Kitap)

Savaşkıran

Elantris

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)

Lejyon (3 Kitap)

Beyaz Kum

İsimsiz'in Çocukları

www.akilcelenkitaplar.com

85 TL

KDV Hariçtir

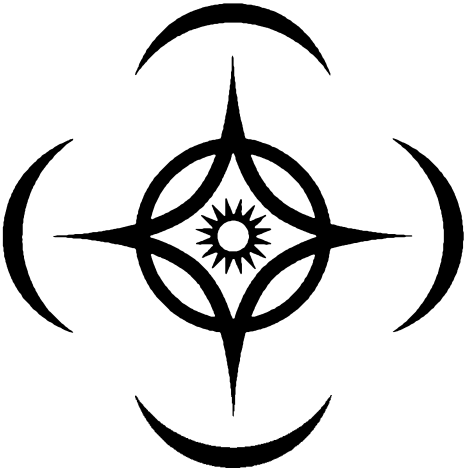
SINIRSIZ ARCANUM

BİR KOZMER DERLEMESİ

SINIRSIZ ARCANUM

BİR KOZMER DERLEMESİ

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Can Sevinç

AKILÇELEN kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel: +90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 42488

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Arcanum Unbounded: The Cosmere Collection, Brandon Sanderson

© 2016, Dragonsteel Entertainment, LLC
İç görseller © 2016, Dragonsteel Entertainment, LLC

Beyaz Kum 1. Cilt alıntısı Dynamite Entertainment'ın izniyle yayınlanmıştır.
© 2016 Dragonsteel Entertainment
Çizimler: Ben McSweeney ve Isaac Stewart

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.
Akılçelen Kitaplar, Arkadaş Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISBN: 978-605-2382-68-4
Ankara, 2021

Çeviren : Can Sevinç
Redaktör : Selcan Yıldız
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Baskı : Bizim Büro Basım Evi Yayın ve Dağıtım Hizmetleri Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Zübeyde Hanım Mahallesi Sedef Caddesi 6/A
Altındağ/Ankara

Kozmer'in oluşmasına yardım eden
Nathan Hatfield için.

İÇİNDEKİLER

Teşekkür	9
Önsöz	11
SEL SİSTEMİ	15
İmparatorun Ruhu	19
Elantris'in Umudu	121
SCADRIAL SİSTEMİ	143
On Birinci Metal	147
Allomanser Jak ve Eltania Çukurları	169
Sissoylu: Gizli Tarih	191
TALDAIN SİSTEMİ	353
Beyaz Kum	357
MERSİYE SİSTEMİ	399
Cehennem Ormanlarında Sükût İle Gölgeler	403
DROMINAD SİSTEMİ	455
Alacakaranlığın Altıncısı	459
ROSHAR SİSTEMİ	513
Hudutaşar	517

TEŞEKKÜR

Eğer buradaki hikâyelere katkıda bulunan her kişiye birer birer teşekkür etmeye kalksaydım, bu kısım hikâyeler kadar uzun olabilirdi! Bunun yerine özellikle bu derlemeyi oluşturmaya yardımcı olan kişilere (ve bu derlemedeki diğerlerinden farklı bir hikâye olan *Hudutaşar* üzerinde çalışan ekibe) odaklanacağım.

Ayrıca yıllar boyunca kısa hikâyelerim üzerinde benimle çalışanlara da içten teşekkürlerimi sunuyorum. Kariyerimin başlarında kendimi bir kısa hikâye yazarı olarak düşünmeye cesaret edemezdim ama on yıllık çalışma faydasını gösterdi, sonucu da bu derlemedeki hikâyeler. (Gerçi burada "kısa" kelimesini geniş anlamıyla kullanıyorum. Bu hikâyelerin pek çoğu kısa hikâye standartlarına göre epeyce uzun sayılır.)

Yıllar boyunca bana pek çok insan yardımcı oldu, pek çoğu romanlarımın başında sık sık gördüğünüz isimler. Kariyerim boyunca bu kadar çok teşvik, ilgi ve destek gördüğüm için şanslı biriyim.

Sınırsız Arcanum'a gelecek olursak, güzel iç kapaklar, gök haritaları ve kitabın içinde bulacağınız sembollerin çoğunun sorumlusu (uzun süredir sanatsal konularda yardımcım olan) Isaac Stewart. Çeşitli hikâyelerdeki resimleri Ben McSweeney, kapak resmini de Dave Palumbo çizdi ve tasarımcı Greg Collins'ti.

Bu projenin editörü bütün epik fantezi romanlarımın da editörü olan Moshe Feder ve her ne kadar ilk basıldıkları sırada buradaki kısa hikâyelerin çoğunun editörü resmen o olmasa da yazdığım bütün kısa hikâyelerde araya girip benim için herhangi bir karşılık beklemeden düzeltmeler yapmak gibi bir huyu var. (Kısa hikâyeleri ona göndermediğim zaman sinirleniyor ve ona ödeme yapmaya çalıştı-

ğım zaman da emeğinin karşılığı olarak bir fatura göndermeyi reddediyor.) Böylece yıllar boyunca bir sürü karşılıksız iş yaparak benim bir kısa hikâye yazarı olmama yardımcı oldu. Bunun için fazladan övgüyü hak ediyor.

Ve her zaman olduğu gibi içsel editörlük işlemlerimin başındaki Peter Ahlstrom'a teşekkür etmeliyim. (Tam anlamıyla "içsel". Zira evimde çalışıyor.) Peter okuma yapan kişilerden yorumları toplamak, kendi ayrıntılı editörlük notlarını ve hikâyenin sürekliliği ile ilgili yorumlarını eklemek ve ben hikâyeleri darmadağın ettikten sonra düzeltmekten sorumlu.

İçerik editörü Terry McGarry'ydi. Teşekkürler, Tor'dan Tom Doherty, Marco Palmieri, Patti Garcia, Karl Gold, Rafal Gibek ve Robert Davis'e gidiyor.

Amerika temsilcimiz Joshua Bilmes ve İngiltere temsilcimiz de John Berlyne idi. Ajanslarındaki herkese çok teşekkür ediyorum.

Hudutaşar'da alfa ve gama okuyucularımız Alice Arneson, Ben Oldsen, Bob Kluttz, Brandon Cole, Brian T. Hill, Darci Cole, David Behrens, Eric James Stone, Eric Lake, Gary Singer, Ian McNatt, Karen Ahlstrom, Kellyn Neumann, Kristina Kugler, Lyndsey Luther, Mark Lindberg, Matt Wiens, Megan Kanne, Nikki Ramsay, Paige Vest, Ross Newberry ve Trae Cooper'dan oluşuyor.

Ve âdet olduğu üzere, bu bölümü aileme içten bir teşekkürle bitiriyorum: Joel, Dallin, Oliver ve Emily. Hepiniz süpersiniz!

ÖNSÖZ

Kozmer her zaman sırlarla dolu olmuştur.

Şimdi büyük planımın izini birkaç anahtar noktaya kadar takip edebiliyorum. İlki Hoid'in ortaya çıkması; birbirlerinden haberleri olmayan dünyaları birbirlerine bağlayan bir adamı hayal ettiğim an. Başka kimsenin bilmediği bir sırrı bilen biri. Diğer yazarların kitaplarını okurken kafamda bu adamı arka planlara ekledim, onu bir kalabalığın içinde tarif edilen rastgele biri olarak hayal ettim ve bu adamın bir parçası olduğu hikâyenin arkasındaki hikâyeyi düşledim.

Her şeyin bir araya gelmesine yardım eden ikinci an Isaac Asimov'un Vakıf serisini okumaktı. Robot romanlarını ve Vakıf romanlarını muhteşem bir hikâye şeklinde birbirlerine bağlamayı başarabilmesinin karşısında hayranlık duymuştum. Ben de bunun gibi bir şeyler yaratmak istediğimi anlamıştım, bir epikten daha büyük bir epik. Dünyaları ve çağları kapsayan bir hikâye.

Öyleyse üçüncü an Hoid'in bir romanda ilk görünmesi olmalı. Onu eklerken pek rahat değildim, her şeyi birbirine uydurmayı başaramayacağımdan endişe ediyordum. O zaman büyük Kozmer planım henüz yoktu, sadece ne yapmak istediğime dair belli belirsiz bir fikre sahiptim.

O hikâye *Elantris*'ti. Yazdığım sonraki kitap *Ejderçeliği* hiç basılmadı. (Pek güzel değil.) Ama onun içinde Hoid'in ve Kozmer ismini koyduğum bütün evrenin geçmişini tasarladım. *Elantris*'in bir yayıncı tarafından kabul edilmesi bundan yıllar sonra oldu ve o zaman geldiğinde, ben büyük planımı yapmıştım. *Sissoylu*, *Fırtınaışığı* ve *Elantris* planın çekirdeğiydi. (Ve bu derlemede onların üçüyle ilişkili hikâyeler bulacaksınız.)

Tahminime göre eserlerimi okuyan çoğu kişi kitapların büyük kısmının birbirleriyle bağlantılı olduğunu, hikâyenin arkasında gizli bir hikâye olduğunu bilmiyordur. Bu beni memnun ediyor. Okuyucunun bir hikâyeden zevk alabilmek için kitaplarımın tamamını ezberlemiş olması gerekmediğini sık sık söylemişimdir. Şu an için Sissoylu sadece Sissoylu ve Fırtınaışığı da sadece Fırtınaışığı. Bu dünyaların hikâyeleri en ön planda.

Bu, bazı ipuçları olmadığı anlamına da gelmiyor ama, zira çok var. Sürecin başında, dünyalar arasındaki bu küçük ipuçlarının çok daha küçük olmalarını planlıyordum; özellikle de ilk başlarda. Ancak çok sayıda okuyucu bunları çok sevince gizli hikâye konusunda o kadar da ketum olmamam gerektiğini fark ettim.

Hâlâ ince bir çizgide yürüyorum. Okuduğunuz bütün hikâyelerin kendi ayakları üzerinde durabilmeleri amaçlanıyor, en azından kendi dünyaları bağlamında. Ancak daha derinlere dalarsanız öğrenilecek çok fazla şey var. Kelsier'in diyebileceği gibi: *Her zaman bir sır daha vardır.*

Bu derleme Kozmer'in bağlantılı doğasına doğru atılan yeni bir adım. Her hikâyeden önce Khriss tarafından yazılmış bir girizgâh var, romanların sonlarındaki Ars Arcanum bölümlerini yazan kadın o. Ayrıca her dünyanın güneş sistemleri için gök haritaları da bulacaksınız. Böyle şeyler sayesinde, bu derlemeyle dünyaları birbirlerine bağlamakta daha önce hiç olmadığı kadar ileriye gidiyoruz. Bu da en sonunda ulaşılacak noktaya işaret ediyor: Kozmer'e dair sağlam ve detaylı bağlantılar.

Bunun zamanı henüz gelmedi. Bütün bunlar size fazla detaylı görünüyorsa, kitapta yer alan hikâyelerin çoğunun bağımsız olarak okunabileceklerini bilin. Kronolojik olarak birkaç tanesi basılmış romanlardan sonra geçiyor, o romanların sonlarını önceden öğrenmek istemeyenler için bunlar o hikâyelerin başlarında belirtiliyor.

Derlemedeki hikâyelerin hiçbiri Kozmer'in tamamı hakkında bilgi sahibi olmayı gerektirmiyor. Doğrusu Kozmer'de olup biten şeylerin büyük bir kısmı daha açığa çıkmadı, o yüzden zaten her şeyi biliyor olmanız beklenemez.

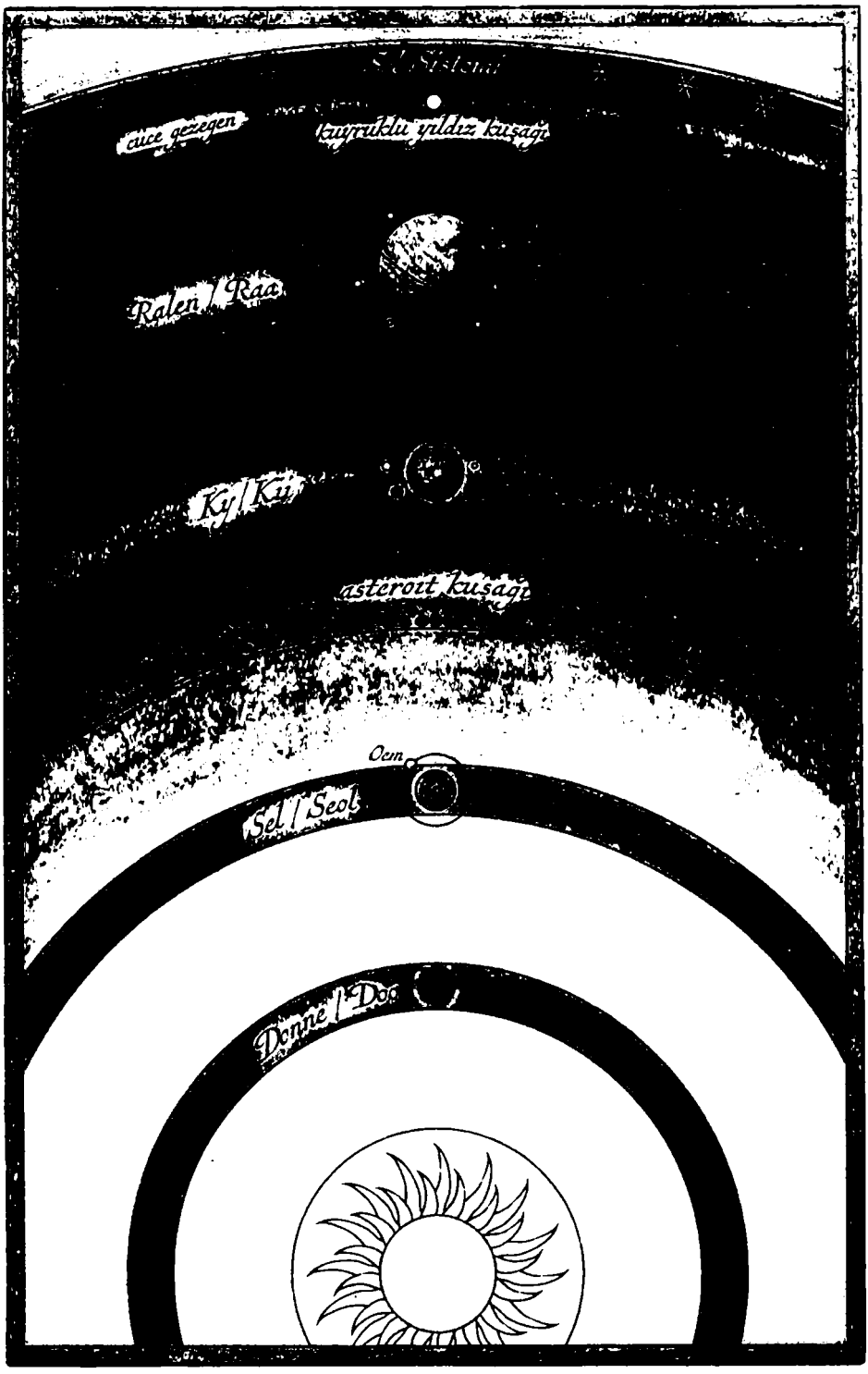
Bunu da belirttikten sonra derlemenin sadece yeni soruları değil, nihayet bazı cevapları da getireceğine söz veriyorum.

SINIRSIZ ARCANUM

BİR KOZMER DERLEMESİ

SEL SİSTEMİ

Güneş Sistemi
Güneş gezegen
Sayısız yıldız kuşağı
Ralon / Rao
Ky / Ku
asteroit kuşağı
Oem
Sel / Seol
Donne / Doo

SEL SİSTEMİ

Bu sistemin merkezinde, birbirlerinden benzeri görülmemiş bir şekilde habersiz olan imparatorluklara ev sahipliği yapan Sel gezegeni bulunmaktadır. Bu durum cehalet değil, üç büyük imparatorluğun birbirlerini haritadaki önemsiz, küçük lekeler olarak görmeleri sonucu ortaya çıkmış, bilinçli bir seçimdir.

Gezegenin kendisi de bunu kolaylaştırıyor çünkü 1,5 kozmer standart boyutu ve 1,2 kozmer standart yerçekimiyle çoğu gezegenden daha büyük. Engin kıtalar ve geniş okyanuslar, bu gezegende çok çeşitli bir coğrafya yaratıyor. Burada hem kar kaplı ovalar hem de büyük çöller bulabilirsiniz. Eğer o zamana kadar bunun Kozmer'deki çoğu gezegenin doğal hâli olduğunu keşfetmiş olmasaydım, bu ilk gelişimde dikkate değer bulacağım bir gerçek olurdu.

Sel çiftpareli olmasıyla dikkati çekiyor, Kozmer'de Adonalsium'un iki farklı Paresini çekmiş çok az gezegenden biri: Hüküm ve Vefa. Bu Pareler gezegendeki insan toplumlarının gelişimi üzerinde etkili olmuştur ve gelenekler ile dinlerin büyük bir kısmının kökeninde bu ikili vardır. Benzersiz bir şekilde, bugün gezegen üzerinde kullanılan diller ve alfabeler bile doğrudan iki Parenin etkisiyle şekillendirilmiştir.

Ben ilk başlarda Parelerin insanoğluna karşı umursamaz bir tavır takındıklarına ve insan toplumlarının gezegenin kendisine nüfuz etmiş olan güçleri yavaş ve düzenli bir şekilde keşfederek şekillendiklerine inanıyorum. Ancak şimdi bunu kesin olarak belirlemek zordur çünkü çok uzak geçmişte bir noktada Vefa ve Hüküm'ün ikisi de yok edildi. Kuşam'ları, yani güçleri kıyıldı, zininleri parçalandı, ruhları Öte'ye gönderildi.

Güçleri bir süre için başıboş bir hâlde gezegeni tahrip mi etti, yok-

sa derhâl kontrol altına mı alındı, emin değilim. Bunların hepsi Sel'deki insanoğlunun tarih öncesi döneminde gerçekleşti.

Şu noktada Hüküm ve Vefa'nın güçlerini oluşturan Kuşam'ın çoğunluğu Bilinçsel Âlem'de hapsolmuş durumda. Kutuplaşık bir ilişkisi olan bu güçlere beraberce Dor deniliyor. Böylece bir arada kısılı kalmış ve kaçmaya çalışan güçler Sel'de görülen çok sayıdaki farklı büyü çeşitlerine kaynak oluşturuyor.

Çoğu Kuşam türünün barındığı Ruhsal Âlem'in aksine, Bilinçsel Âlem'de farklı konumlar olduğu için Sel'deki büyüler de fiziksel konuma son derece bağımlıdır. Dahası niyet ve gözlem kanunları Sel'de fazlasıyla güçlenmiş durumdadır. Konuşulan dil ya da benzeri işlevler, Bilinçsel Âlem'den çekilmesi ve kullanılması sırasında büyüyü doğrudan şekillendirir.

Gezegendeki bu dil, konum ve büyü arasındaki örtüşme sistem için o kadar hayati bir hâle gelmiştir ki bunların herhangi birindeki ufak değişiklikler Dor'a erişim üzerinde derin etkiler bırakabilmektedir. Hatta Kozmer'de görülmemiş şekilde, gezegenin bile bir benlik kazanmaya başlayacağı dereceye kadar Kuşamlandığına inanıyorum. Bunun nasıl olduğunu ya da nasıl sonuçlar doğuracağını ise bilmiyorum.

Sel'de, Gümüşnur üniversitelerinde bizlerin tahmin ettiğinden daha önemli bir şeyler mi olduğunu merak etmeye başladım. Kökeni geçmişte unutulmuş bir şeyler. Belki Ire'ler daha fazlasını biliyordur ama bu konuda konuşmuyorlar ve iş birliği ricalarımı da tekrar tekrar reddettiler.

Seon ve skaze olarak bilinen, insan benzeri davranışlar geliştirmiş, benlik sahibi Kuşam Kıymıkları olan varlıklara da kısaca değinilmesi gerekir. Onlarla Sel'in doğasının sırrı arasında bir bağlantı olduğuna inanıyorum.

Sel sisteminin geri kalanının ilgi çekici pek bir tarafı yok. Her ne kadar birkaç başka gezegen olsa da sadece bir tanesi yaşanabilir kuşağın içinde, o da zar zor. Çorak, barınılmaz ve korkunç toz fırtınaları çıkarmaya meyilli. Sistemin güneşi Mashe'ye olan yakınlığı, bu gezegeni hayatının önemli bir kısmını Taldain'in Günyüzü'nde geçirmiş olan biri için bile rahatsız edici derecede sıcak yapıyor.

İMPARATORUN RUHU

ÖNDEYİŞ

Gaotona parmaklarını kalın tuvalin üzerinde gezdirerek hayatında gördüğü en iyi sanat eserlerinden birini inceledi. Ne yazık ki bu bir yalandı.

"Bu kadın tehlikeli." Arkasından tıslayan sesler geliyordu. "Yaptığı şey iğrenç."

Gaotona gözlerini kısarak tuvali şöminenin turuncu-kırmızı ışığına doğru yatırdı. İlerlemiş yaşında gözleri eskisi gibi değildi. *Nasıl bir hassasiyet*, diye düşündü kalın boya tabakalarını yoklayarak fırça darbelerini incelerken. Orijinaliyle bire bir aynıydı.

Kendi başına olsa hataları fark edemezdi. Yeri azıcık farklı olan bir çiçek yaprağı. Gökyüzünde sadece bir kıl kadar aşağıda kalmış bir ay. Hataları bulmak ayrıntılı inceleme yapan uzmanlarının günlerini almıştı.

"O, hâlen yaşayan en iyi Sahtecilerden biri." Sesler Gaotona'nın iş arkadaşlarına, imparatorluktaki en önemli bürokratlar olan diğer hakemlere aitti. "İmparatorluk kadar geniş bir şöhreti var. İbret olsun diye onu idam etmemiz gerek."

"Hayır." Hakemlerin lideri Frava'nın keskin, genizden gelen bir

sesi vardı. "O değerli bir araç. Bu kadın bizi kurtarabilir. Onu kullanmak zorundayız."

Neden, diye düşündü Gaotona tekrar. *Neden bu sanata, bu muhteşemliğe kadir olan birisi sahteciliğe dönsün? Neden orijinal resimler yapmıyor? Neden gerçek bir sanatçı olmuyor?*

Anlamam gerek.

"Evet, o bir hırsız ve korkunç bir sanatı icra ediyor," diye devam etti Frava. "Ama onu kontrol edebilirim ve onun becerileri sayesinde kendimizi içinde bulduğumuz bu beladan kurtarabiliriz."

Diğerleri endişeli itirazlar mırıldandılar. Bahsettikleri Wan ShaiLu isimli kadın sıradan bir dolandırıcıdan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Gerçekliğin doğasını değiştirebiliyordu ve bu da başka bir soruyu doğurmaktaydı. Neden resim yapmayı öğrenme zahmetine girmişti ki? Onun mistik becerileriyle kıyaslandığı zaman sıradan sanat fazlasıyla bayağı değil miydi?

O kadar çok soru vardı ki aklında. Gaotona şöminenin yanında oturduğu koltukta başını kaldırdı. Uzun, renkli cübbeleri ateşin ışığıyla ışıldayan diğerleri Frava'nın masasının etrafında bir grup komplocu gibi dikiliyordu. "Frava ile aynı fikirdeyim," dedi Gaotona.

Diğerleri ona bakışlar attı. Somurtmaları onun lafını pek umursamadıklarına işaret ediyordu ama duruşları farklı bir hikâye anlatıyordu. Gaotona için olan saygıları derinlere gömülmüştü ama unutulmuş değildi.

"Sahteciyi çağırtın," dedi Gaotona ayağa kalkarak. "Ne diyeceğini duymak istiyorum. Ben onu kontrol etmenin Frava'nın iddia ettiği kadar kolay olmayacağını tahmin ediyorum ama başka seçeneğimiz yok. Ya bu kadının becerilerini kullanırız ya da imparatorluğun kontrolünü teslim ederiz."

Mırıldanmalar kesildi. Frava ve Gaotona'nın bırakın Sahteciyi kullanmak kadar tartışmalı bir konuyu, herhangi bir şey üzerinde aynı fikirde olmaları üzerinden kaç yıl geçmişti?

Diğer üç hakem de birer birer kafa sallayarak onayladı. "Öyle yapılsın," dedi Frava alçak sesle.

İKİNCİ GÜN

Shai tırnağını hücresinin taş bloklarından birine bastırdı. Taş hafifçe içeri göçtü. Tozu parmaklarının arasında ovaladı. Kireç taşıydı. Bir hapishanenin duvarında kullanmak için garip bir malzemeydi ama duvarın tamamı kireç taşından değildi, sadece o tuğlanın içinde tek bir damar vardı.

Shai gülümsedi. Kireç taşı. O küçük damarı gözden kaçırmak çok kolaydı ama eğer haklıysa, Shai daire şeklinde bir çukurdan ibaret olan hücresinin duvarlarındaki kırk dört tür taşın hepsini birden nihayet belirlemiş olacaktı. Yatağının yanında çömelmiş, bir tanesi dışında bütün dişlerini geriye büktüğü bir çatalı yatak bacaklarından birinin tahtasını kazıyarak not tutmak için kullanıyordu. Gözlüğü olmadığı için yazarken gözlerini kısması gerekiyordu.

Bir şeyi Sahtelemek için onun geçmişini, doğasını bilmek gerekirdi. Shai neredeyse hazırdı. Ancak titreşen bir mum alevi tarafından aydınlatılan yatak bacağındaki diğer bir dizi işaret gözüne takıldığı zaman neşesi hızla kaçtı. Bunlar hapiste tutulduğu günleri sayıyordu.

Ne kadar az zaman var, diye düşündü. Eğer doğru saymışsa, idamı için kararlaştırılan tarihe sadece bir gün kalmıştı.

İçten içe, bir çalgının telleri kadar gergindi sinirleri. Bir gün. Bir ruhmührü yapmak ve kaçmak için tek bir günü kalmıştı. Ama hiç ruhtaşı yoktu, sadece kaba bir tahta parçası vardı ve oymak için kullanabileceği tek alet de bir çataldı.

Bu inanılmayacak kadar zor bir işti. Amaç da buydu. Bu hücre özellikle Shai gibiler için yapılmış, Sahtelemesi zor olması için içlerinde çok farklı taş damarları olan bloklardan inşa edilmişti. Taşlar farklı ocaklardan gelmişlerdi ve her birinin geçmişi farklıydı. Bunlardan Shai kadar habersiz olunca Sahtelemek neredeyse imkânsız olurdu. Ve eğer taşları değiştirebilirse bile büyük ihtimalle kaçmasını engellemek için başka bir önlem daha vardı.

Geceler adına! Başını ne büyük bir belaya sokmuştu.

Not almayı bitirdiğinde kendini bükük çatalına bakarken buldu. Metal kısmı söktükten sonra tahta sapını kaba bir ruhmührü olarak oymaya başlamıştı. *Bu şekilde kaçamayacaksın Shai*, dedi kendi kendine. *Başka bir yol bulman gerek.*

Başka bir kaçış yolu arayarak altı gün beklemişti. Zaaflarından faydalanılabilecek muhafızlar, rüşvet verilebilecek birileri, hücresinin doğası hakkında bir ipucu. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı...

Çok yukarılarda, zindanların kapısı açıldı.

Shai ayağa fırlayarak çatal sapını kuşağının arkasından içeri sıkıştırdı. İdamını öne mi almışlardı?

Zindana inen basamaklarda çizme sesleri yankılandı ve yeni gelenler hücresinin yukarısında belirirken Shai gözlerini kıstı. Gelenlerden dördü muhafızdı; uzun yüz hatları ve parmakları olan bir adama eşlik ediyorlardı. Bir Yüce'ye, imparatorluğu yöneten ırktan birine. Mavi ve yeşil renkli cübbesi, memuriyet sınavlarını geçmiş ama fazla yüksek bir yerlere gelememiş, düşük rütbeli bir memur olduğu anlamına geliyordu.

Shai gergince bekledi.

Parmaklığın arasından ona bakmak için eğildi Yüce. Sadece bir an için durakladı, sonra muhafızlarına kilidi açmaları için elini salladı. "Hakemler seni sorgulamak istiyor Sahteci."

Onlar hücresinin tavanını açar, sonra da aşağı bir merdiven indirirken Shai geriye çekildi. Tırmandı, temkinliydi. Birilerini erkenden idama götürecek olsa, direnmemesini sağlamak için mahkûmun başka bir şeyler olduğunu düşünmesini isterdi Shai. Ama Shai'yi zindanlardan dışarı çıkarırken kelepçe takmamışlardı.

Gittikleri yola bakılırsa, Shai'yi hakemlerin çalışma odasına götü-

rüyorlardı. Shai kendini topladı. Yeni bir şeyler oluyordu demek ki. Bir fırsat yakalamayı umabilir miydi? Zaten yakalanmamış olması gerekirdi ama şimdi bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yenilmişti, güvenebileceğini düşündüğü İmparatorluk Soytarısının ihanetine uğramıştı. Soytarı Shai'nin sahte Ay Asası'nı gerçeğiyle değiştirmiş, sonra da tüyüp gitmişti.

Shai'nin amcası Won, yenilmenin hayatın bir kuralı olduğunu öğretmişti ona. Sen ne kadar iyi olursan ol, başka birileri daha iyiydi. Bu bilgiyle yaşa ki hiçbir zaman özensizlik yapacak kadar kendine güvenir olmayasın.

Geçen sefer Shai yenilmişti. Bu sefer kazanacaktı. Yakalanmış olmanın verdiği hissi tamamen geride bıraktı ve bu yeni şans her neyse ondan faydalanabilecek bir kişiye dönüştü. Şansı kullanacak ve başarılı olacaktı.

Bu sefer bir servet kazanmak için değil hayatı için oynuyordu.

Muhafızlar Cengaver'di, daha doğrusu Yücelerin onlara verdiği isim buydu. Bir zamanlar kendilerine Mulla'dil derlerdi ama ülkeleri o kadar uzun zaman önce imparatorluğa katılmıştı ki, artık çok azı bu ismi kullanıyordu. Cengaverler uzun boylu bir halktı; solgun derili ve kaslı olurlardı. Saçları neredeyse Shai'ninki kadar koyuydu ama onun saçları dümdüz aşağı doğru uzanırken, onlarınki kıvırcıktı. Onların yanında kendini cüce gibi hissetmemeye çalıştı. Ne de olsa Shai'nin halkı MaiPonlar boylu poslu olmalarıyla bilinmezdi.

"Sen," dedi Shai grubun önünde yürürken Cengaverlerin liderine. "Seni hatırlıyorum." O özenli saçlarına bakılırsa genç yüzbaşı pek sık miğfer takmıyordu. Yücelerin Cengaverlere bakışı olumluydu ve yüksek konumlara gelmeleri duyulmamış bir şey değildi. Bu adam çok hevesliydi. O cilalı zırh, şu zinde hava. Evet, gelecekte önemli bir yerlere gelmesine kesin gözüyle bakıyor olmalıydı.

"At," dedi Shai. "Yakalandıktan sonra beni atının arkasına atmıştın. İri bir hayvan; Gurish soylu, saf beyaz. Sağlam hayvandı. Attan anlıyorsun."

Cengaver gözlerini ileride tuttu ve sessizce fısıldadı: "Seni öldürmek hoşuma gidecek kadın."

Ne güzel, diye düşündü Shai sarayın imparatorluk kanadına girerlerken. Buradaki antik Lamio tarzı taş işçiliği harikaydı; üzerine rölyefler işlenmiş uzun mermer sütunlar vardı. Sütunların arasındaki o büyük vazolar da çok eski bir Lamio çömlekçilik tarzını taklit eden bir şekilde yapılmıştı.

Aslında Miras Fırkası hâlâ iktidarda, diye kendi kendine hatırlattı Shai. *Yani...*

İmparator da asıl yönetim işinin çoğunu yapan beş kişilik hakem meclisi de o fırkadan olurdu. Onların fırkası geçmiş kültürlerin şanını ve bilgisini överdi, hatta sarayın kendilerine ait olan kanadını antik bir binanın taklidi olacak şekilde yeniden inşa edecek kadar ileri gitmişlerdi. Shai o "antik" vazoların altında, onları meşhur eserlerin kusursuz kopyalarına dönüştürmüş ruhmühürleri olacağını tahmin etti.

Evet, Yüceler Shai'nin yaptıklarını iğrenç bir şey olarak nitelendirmişlerdi ama aslında, elinden gelebilecek yegâne kanun dışı şey, bir insanı değiştirmek için kullanılacak bir Sahteleme yaratmaktı. Dikkatlice kontrol altında tutuldukları sürece Sahtecilerin eşyalarda sessizce Sahtecilik yapılmasına izin veriliyor, hatta teşvik ediliyorlardı. Eğer birisi o vazolardan birini ters çevirecek ve altındaki mührü sökecek olursa vazo sade bir çömlek parçasına dönüşürdü.

Cengaverler Shai'yi altın kakmalı bir kapıya götürdü. Kapı açılırken Shai iç tarafın alt köşesindeki kırmızı ruhmührünü göz ucuyla yakaladı, kapıyı geçmişten bir eserin taklidine dönüştürüyordu. Muhafızlar onu içerisinde çıtırdayan bir şömine bulunan, birinin evi gibi görünen bir odaya soktu; koyu renkli halılar ve lekeli tahta döşemeler vardı. *Beşinci asır avcı kulübesi*, diye tahmin etti Shai.

Miras Fırkası'nın beş hakemi içeride bekliyordu. İki kadın bir erkek, şöminenin önündeki uzun arkalıklı koltuklarda oturmuşlardı. Başka bir kadın kapının hemen yanındaki masayı işgal ediyordu. Miras Fırkası'nın hakemlerinin kıdemlisi olan Frava, büyük ihtimalle İmparator Ashravan'dan sonra en güçlü kişiydi. Ağarmaya başlamış saçları altın ve kırmızı kurdelelerle uzun bir kuyruk şeklinde örülmüştü ve uyumlu, altın renginde bir cübbenin üzerine yayılıyordu. Shai bu kadını nasıl soyacağını uzun süre düşünmüştü, çünkü Frava diğer görevlerinin yanında İmparatorluk Galerisi'ni denetliyordu ve makam odası da galerinin bitişiğindeydi.

Frava'nın masanın yanında ayakta duran yaşlı Yüce Gaotona'yla tartışmakta olduğu belliydi. Sırtı dik duruyordu ve ellerini düşünceli bir duruşla arkasında kavuşturmuştu. Gaotona iktidardaki hakemlerin en yaşlısıydı. İçlerinde en az nüfuzlu olanın o olduğu, imparatorun gözünden düştüğü söyleniyordu.

Shai içeri girerken ikisi de sustu. Shai'ye sanki biraz önce kaliteli bir vazoyu devirmiş gibi ters ters baktılar. Shai gözlüğünün eksikliğini çekiyordu ama bu insanlarla yüzleşmek için öne çıkarken gözleri-

ni kısmamaya dikkat etti, mümkün olduğunca güçlü görünmesi gerekiyordu.

"Wan ShaiLu," dedi Frava masadaki bir kâğıt parçasını almak için uzanırken. "Sana atfedilmiş ciddi suçlamalar var."

Bunu söyleme şekli... Bu kadın nasıl bir oyun oynuyordu? *Benden bir şey istiyor*, diye karar verdi Shai. *Beni bu şekilde getirtmesinin tek sebebi o olabilir.*

Beklediği fırsat kendini göstermeye başlamıştı.

"Yüksek mertebeli bir asili taklit etmek, sarayın İmparatorluk Galerisi'ne gizlice girmek, ruhunun üzerinde Sahteleme kullanmak ve elbette Ay Asası'nı çalmaya teşebbüs," diye devam etti Frava. "İmparatorluğun bu kadar önemli bir andacının sahtesini fark etmeyi başaramayacağımızı mı düşündün?"

Demek ki başaramıyormuşsunuz, diye düşündü Shai. *Soytarı'nın gerçeğini alıp kaçtığını düşünürsek...* Kendi Sahtesinin şimdi İmparatorluk Galerisi'ndeki Ay Asası'nın şeref konumunda oturuyor olduğunu bilmek Shai'ye küçük bir tatmin hissettirdi.

"Peki ya bu?" diyerek devam etti Frava, Cengaverlerden birine odanın yan tarafındaki bir şeyi getirmesi için uzun parmaklarını sallarken. Bahsettiği bir resimdi ve muhafız resmi masanın üzerine koydu. Han ShuXen'in şaheseri *Bahar Gölcüğünün Zambağı.*

"Bunu handaki odanda bulduk," dedi Frava parmaklarıyla resme vurarak. "Bu, şahsıma ait olan bir resmin kopyası, imparatorluktaki en ünlü eserlerden biri. Uzmanlarımıza verdik ve Sahtelemenin en hafif tabirle amatörce olduğuna hükmettiler."

Shai, dosdoğru Frava'nın gözlerinin içine baktı.

"Bana bu sahteyi neden yaptığını söyle," dedi Frava öne doğru eğilerek. "Bunu İmparatorluk Galerisi'nin yanındaki odamdaki resimle değiştirmeyi planladığın belli. Ama öte yandan *Ay Asası*'nı hedefliyordun. Neden resmi çalmaya çalıştın? Açgözlülükten mi?"

"Won Amca bana her zaman yedek bir planımın olmasını söylerdi," dedi Shai. "Asanın sergileniyor olacağını kesin bir şekilde bilmem mümkün değildi."

"Hmm..." dedi Frava. Neredeyse anaç sayılabilecek bir yüz ifadesi takındıysa da bu ifade beceriksizce gizlenmiş tiksinti ve aşağılamayla doluydu. "Çoğu mahkûmun yaptığı gibi sen de idamın konusunda hakem müdahalesi talep ettin. Ben de bu resmi neden yaptığını merak ettiğim için talebini kabul etmeye karar verdim." Başını iki yana salladı. "Ama çocuğum, seni serbest bırakacağımıza gerçekten ina-

nıyor olamazsın. Bunlar gibi günahlardan sonra serbest kalman imkânsız. Son derece kötü bir durumdasın ve bizim merhametimiz de ancak bir yere kadar."

Shai diğer hakemlere doğru bir bakış attı. Şöminenin yanında oturanlar hiç umursamıyormuş gibi görünüyor ve birbirleriyle konuşmuyorlardı. Dinliyorlardı. *Bir sorun var*, diye düşündü Shai. *Endişeliler.*

Gaotona hemen yanda dikilmeye devam ediyor, Shai'yi hiçbir duyguyu ele vermeyen gözlerle inceliyordu.

Frava'nın tutumunda küçük bir çocuğu azarlayan birinin havası vardı. Yorumunun havada kalan sonunun Shai'de serbest bırakılma umudu yaratması amaçlanmıştı. Bir araya gelince bunlar Shai'yi uysallaştıracak, serbest bırakılma umuduyla her şeyi kabul etmeye gönüllü hâle getirecekti.

Gerçekten de fırsatmış...

Bu konuşmanın kontrolünü ele geçirmenin zamanı gelmişti.

"Benden bir şey istiyorsunuz," dedi Shai. "Ücretimi konuşmaya başlayalım."

"*Ücretin* mi?" diye sordu Frava. "Yarın idam edileceksin kızım! Eğer senden bir şey isteyecek olsaydık ücreti hayatın olurdu."

"Hayatım bana ait," dedi Shai. "Günlerdir de öyleydi."

"Hadi ama," dedi Frava. "Duvarları otuz çeşit taştan yapılmış Sahteci hücresinde kilitliydin."

"Kırk dört çeşit."

Gaotona takdirle bir kaşını kaldırdı.

Geceler adına! Doğru saydığıma memnun oldum...

Shai Gaotona'ya bir bakış attı. "Bileği taşını tanımayacağımı düşünmüştünüz, değil mi? Lütfen. Ben bir Sahteciyim. Taş sınıflandırmasını eğitimimin ilk yılında öğrendim. O bloğun Laio taş ocağından geldiği belliydi."

Frava dudaklarında hafif bir gülümsemeyle konuşmak için ağzını açtı.

"Evet, hücremin taş duvarlarının arkasındaki Sahtelenemez metal ralkalest plakalarından da haberim var," dedi Shai, bir tahminde bulunarak. "Duvar beni meşgul etmek için yapılmış bir bulmacaydı. Mahkûm Sahtecilik yapmayı bırakır da kazarak kaçmaya çalışır diye kireç taşı gibi bir taştan hücre inşa etmiş olamazsınız. Duvarı inşa ettiniz ve kaçışı engellemek için arkasını ralkalest plakalarıyla güçlendirdiniz."

Frava'nın ağzı sertçe kapandı.

"Ralkalestin sorunu fazla güçlü bir metal olmaması," dedi Shai. "Ha, hücremin tepesindeki parmaklık yeteri kadar sağlamdı ve oradan çıkamazdım. Ama ince bir plaka? Ciddi misiniz? Antrasiti duydunuz mu?"

Frava kaşlarını çattı.

"Yanabilen bir taş," dedi Gaotona.

"Bana bir mum verdiniz," dedi Shai kuşağının arkasına uzanarak. Tahtadan eğreti ruhmührünü masanın üstüne attı. "Tek yapmam gereken duvarı Sahtelemek ve taşları antrasit olduklarına ikna etmekti, bir kere kırk dört tür taşı belirledikten sonra zor bir iş değil. Taşları yakabilirdim ve onlar da duvarın arkasındaki plakayı eritirdi."

Shai bir sandalye çekerek masanın önünde oturdu. Arkasına yaslandı. Arkasında Cengaverlerin yüzbaşısı alçak sesle hırladı ama Frava dudaklarını iyice sıktı ve bir şey söylemedi. Shai kaslarının rahatlamasına izin verdi ve Bilinmeyen Tanrı'ya sessiz bir dua etti.

Geceler adına! Gerçekten yutmuş gibi görünüyorlardı. Shai, Sahtecilik konusunda yalanını yakalayacak kadar bilgi sahibi olmalarından endişe etmişti.

"Bu gece kaçacaktım," dedi Shai. "Ama benim kadar kötü biriyle uğraşmaya istekli olduğunuza göre, yapmamı istediğiniz şey her neyse önemli olmalı. Ve böylece benim ücretime geliyoruz."

"Seni hâlâ idam ettirebilirim," dedi Frava. "Şu anda. Burada."

"Ama ettirmeyeceksin, değil mi?"

Frava çenesini sıktı.

"Onu kontrol etmenin zor olacağı konusunda uyarmıştım seni," dedi Gaotona Frava'ya. Shai onu etkilediğini görebiliyordu ama aynı zamanda gözleri... o gözlerde kederli bir ifade mi vardı? Bu doğru duygu muydu? Shai bu yaşlı adamı okumayı Svordca bir kitabı okumak kadar zor bulmuştu.

Frava bir parmağını kaldırdı ve yana doğru salladı. Kumaşa sarılı küçük bir kutuyla bir hizmetkâr yaklaştı. Bunu görünce Shai'nin kalbi tekledi.

Adam öndeki sürgüleri açtı ve kapağı kaldırdı. Kutunun içi kumaşla kaplıydı ve ruhmühürleri koymak için beş tane girinti vardı. Silindir şeklindeki taş mühürlerin her biri bir parmak uzunluğunda ve iri bir adamın başparmağı kadar kalındı. Kutuda üzerlerine konulmuş olan deri kaplı defter uzun kullanım nedeniyle aşınmıştı, Shai bir nefes çekince tanıdık kokusunu hafifçe aldı.

Bunlara Öz Damgaları denilirdi, en güçlü ruhmührü türüydü. Her

Öz Damgası belirli bir kişiye ayarlı olurdu ve kısa bir süre için onun geçmişini, kişiliğini ve ruhunu yeniden yazmaya yarardı. Bu beşi Shai'ye ayarlıydı.

"Bir ruhu yeniden yazabilmek için beş damga," dedi Frava. "Her birisi ayrı bir iğrençlik, bulundurması suç. Bu Öz Damgaları bugün yok edilecekti. Kaçsaydın bile bunları kaybetmiş olurdun. Birini hazırlamak ne kadar sürüyor?"

"Yıllar," diye fısıldadı Shai.

Başka kopyaları yoktu. Gizlenmiş olsalar bile geride bırakılmış notlar ve taslaklar çok tehlikeli olur, başkalarına kişinin ruhu hakkında çok fazla bilgi verirlerdi. Shai bu Öz Damgalarını elinden alındıkları ender durumlar haricinde hiçbir zaman gözünün önünden ayırmazdı.

"Ücret olarak bunları kabul edecek misin?" diye sordu Frava. Dudakları aşağı doğru bükülmüştü, sanki çamur ve çürük et yemekten bahsediyordu.

"Evet."

Frava başını sallayarak onayladı ve hizmetkâr da kutuyu kapattı. "O zaman sana ne yapacağını göstereyim."

* * *

Shai daha önce hiç imparator görmemişti, birinin suratına dokunabileceği ise aklına hiç gelmezdi.

Seksen Güneşin İmparatoru Ashravan, Gül İmparatorluğu'nun kırk dokuzuncu hükümdarı, Shai'nin onu dürtmesine tepki vermedi. Boş gözlerle ileriye bakıyordu; yuvarlak yanakları pembe ve sağlıklıydı ama yüz ifadesi tamamen cansızdı.

"Ne oldu?" diye sordu Shai imparatorun yatağının yanında doğrulurken. Antik Lamio halkının usulünde yapılmış, göğe doğru yükselen bir anka şeklinde olan bir yatak tahtası vardı. Shai böyle bir yatak tahtasının resmini bir kitapta görmüştü, büyük ihtimalle Sahtelemenin kaynağı da buydu.

"Suikastçılar," dedi Hakem Gaotona. İki hekimle beraber yatağın diğer tarafında duruyordu. Cengaverlerden sadece yüzbaşı Zu'nun içeri girmesine izin verilmişti. "Katiller iki gece önce geldi, imparator ve karısına saldırdılar. Karısı öldü, imparator ise bir arbalet okuyla kafasından vuruldu."

"Oysa gayet iyi görünüyor," diye belirtti Shai.

"Yaramühürcülüğü biliyor musun?" diye sordu Gaotona.

"Çok az," dedi Shai. Halkı buna Beden Sahtelemesi derdi. Bunu

kullanarak çok yetenekli bir hekim bedeni Sahteleyip yaraları ve yara izlerini ortadan kaldırabilirdi. Çok büyük uzmanlık gerektiriyordu. Sahtecinin düzgün bir şekilde iyileştirebilmek için her kası, her kirişi ve her damarı teker teker bilmesi gerekirdi.

Yaramühürcülüğü Shai'nin derinlemesine çalışmadığı az sayıda Sahtecilik dalından biriydi. Sıradan bir Sahtecilik sırasında hata yaptığın zaman sanatsal değeri düşük bir eser yaratmış olurdun. Beden Sahtelemesi'nde hata yaptığın zamansa insanlar ölüyordu.

"Yaramühürcülerimiz dünyanın en iyileri," dedi Frava elleri arkasında yürüyerek yatağın ayak ucundan dolaşırken. "Suikast girişiminden sonra imparatora hızla müdahale edildi. Başındaki yara iyileştirildi ama..."

"Zihnini iyileştiremediniz..." dedi Shai, elini bir kez daha adamın yüzü önünde sallarken. "Hiç de iyi bir iş çıkarmışlar gibi görünmüyor."

Hekimlerden biri boğazını temizledi. Minicik adamın, güneşli bir günde sonuna kadar açılmış pencere kepenklerine benzeyen kulakları vardı. "Yaramühürleme bedeni tamir eder ve yeniden yaratır. Ancak bu bir yangından sonra kitabın içine taze sayfalar koyup ciltlemeye benzer. Dışarıdan bakınca eskisinden farksızdır ve her şeyiyle eksiksiz bir kitap gibi görünebilir. Ama kelimeler... kelimeler kaybolmuştur. Biz imparatora yeni bir beyin yaptık. Ama içi boş."

"Hmm," dedi Shai. "Onu kimin öldürmeye çalıştığını buldunuz mu?"

Beş hakem birbirleriyle bakıştı. Evet, biliyorlardı.

"Emin değiliz," dedi Gaotona.

"Yani biliyorsunuz ama suçlayabilecek kadar sağlam kanıtlara sahip değilsiniz," diye ekledi Shai. "Saraydaki diğer fırkalardan biri mi o zaman?"

Gaotona içini çekti. "Şan Fırkası."

Shai hafif bir ıslık öttürdü. Gerçi bu *mantıklıydı*. Eğer imparator ölürse varisini terfi ettirmek için yapılacak oylamayı Şan Fırkası'nın kazanma ihtimali yüksekti. Kırk yaşındaki Ashravan, Yüce standartlarına göre hâlâ geçti. Bir elli yıl daha iktidarda kalması bekleniyordu.

Eğer imparator değişirse bu odadaki beş hakem de konumlarını kaybeder, bu da imparatorluk politikasına göre mevkilerinde çok ciddi bir düşüş meydana gelmesi demek olurdu. Dünyadaki en güçlü insanlar olmaktan imparatorluğun seksen fırkasının en alçak mertebelisinin üyeleri olmaya dönerlerdi.

"Suikastçılar saldırılarından sağ çıkamadı," dedi Frava. "Şan Fırkası'nın planlarının işe yarayıp yaramadığından henüz haberi yok. Sen imparatorun ruhunu..." Frava derin bir nefes aldı. "Bir Sahteleme ile değiştireceksin."

Bunlar deli, diye düşündü Shai. İnsanın kendi ruhunu Sahtelemesi yeteri kadar zordu ve bunu yaparken bile sıfırdan başlamıyordun.

Hakemler ne istediklerinin farkında değillerdi. Ama elbette olmayacaklardı. Sahtecilik nefret ettikleri bir şeydi... en azından öyle olduğunu iddia ediyorlardı. Sahte zemin döşemelerinin üzerinde yürüyerek antik vazoların kopyalarının yanlarından geçiyor, hekimlerinin bedenleri tamir etmesine izin veriyor ama kendi dillerinde bu şeylerin hiçbirini "Sahtecilik" olarak adlandırmıyorlardı.

Ruh Sahteciliği; iğrenç olarak gördükleri şey buydu. Bu da Shai'nin onların tek seçeneği olduğu anlamına geliyordu. Kendi hükûmetlerindeki kimse bunu yapmayı başaramazdı. Büyük ihtimalle Shai de başaramayacaktı.

"Yapabilir misin?" diye sordu Gaotona.

Hiçbir fikrim yok, diye düşündü Shai. "Evet," dedi.

"Kusursuz bir Sahteleme olması gerekecek," dedi Frava sertçe. "Eğer Şan Fırkası'nın ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikri bile olursa üzerine atlarlar. İmparator tutarsız davranmamalı."

"Yapabilirim dedim," diye cevap verdi Shai. "Ama zor olacak. Ashravan ve hayatı hakkında bilgiye ihtiyacım olacak, bulabileceğimiz her şeye. Resmî kayıtlar bir başlangıç olur ama onlar fazla kusursuzdur. Onu en iyi tanıyanlarla yapılmış uzun görüşmelere ve yazılara ihtiyacım olacak. Hizmetkârlar, arkadaşlar, akrabalar. Bir günlüğü var mıydı?"

"Evet," dedi Gaotona.

"Mükemmel."

"O belgeler mühürlü," dedi diğer hakemlerden biri. "Onların yok edilmelerini istemişti..."

Odadaki herkes adama doğru baktı. Adam yutkundu, sonra başını eğdi.

"İstediklerinin hepsini alacaksın," dedi Frava.

"Bir de kobaya ihtiyacım olacak," dedi Shai. "Sahtelemelerimi üzerinde deneyeceğim bir kişi. Bir Yüce, erkek, imparatorun etrafında çok zaman geçirmiş ve onu tanıyan birisi. Bu kişiliği doğru tutturmuş muyum görmemi sağlayacak." Geceler adına! Kişiliği doğru tutturmak ikinci plandaydı. Sadece tutabilen bir mühür yapmak... birinci

adım o olacaktı. Shai bunu bile yapabileceğinden emin değildi. "Ve elbette ruhtaşına ihtiyacım olacak."

Frava kollarını kavuşturarak Shai'ye baktı.

"Bunu ruhtaşı olmadan yapmamı bekliyor olamazsınız," dedi Shai kuru kuru. "Mecbur kaldığım zaman tahtadan bir mühür oyabilirim ama hedefiniz zaten yeteri kadar zor. Ruhtaşı. Bol bol."

"Tamam," dedi Frava. "Ama bu üç ay boyunca izleneceksin. Yakından."

"Üç *ay* mı?" dedi Shai. "En azından iki yıl sürmesini planlıyorum."

"Yüz günün var," dedi Frava. "Aslında şimdi doksan sekiz."

İmkânsız.

"İmparatorun iki gündür görülmemesiyle ilgili resmî açıklama, karısının ölümü yüzünden yas tuttuğu," dedi diğer hakemlerden biri. "Şan Fırkası bizim imparatorun ölümünden sonra zaman kazanmak için bahane uydurduğumuzu varsayacak. Yüz günlük tecrit bittikten sonra Ashravan'ın saray maiyetinin karşısına çıkmasını talep edecekler. Eğer çıkamazsa biteriz."

Ve sen de, diye ima ediyordu kadının ses tonu.

"Bunun için altın istiyorum," dedi Shai. "Düşündüğünüz sayıyı alın ve ikiyle çarpın. Ben bu ülkeden çıktığım zaman zengin olacağım."

"Kabul," dedi Frava.

Fazla kolay, diye düşündü Shai. Harika. İşi bittiği zaman onu öldürmeyi planlıyorlardı.

Eh, bu ona bir kaçış yolu bulmak için doksan sekiz gün veriyordu. "Bana o kayıtları bulun," dedi. "Çalışacak bir yere, bol bol malzemeye ve eşyalarıma ihtiyacım olacak." Onlar şikâyet edemeden bir parmağını kaldırdı. "Öz Damgalarıma değil ama diğer her şeye. Bu üç ay boyunca hapishanedeyken giydiğim kıyafetlerle çalışmayacağım. Ve hazır konusu açılmışken, bana hemen bir banyo hazırlatın."

ÜÇÜNCÜ GÜN

Sonraki gün, yakalanmasından beri ilk kez dinlenmiş, doymuş ve yıkanmış olan Shai'nin kapısı çaldı.

Ona bir oda vermişlerdi. Ufaktı, büyük ihtimalle bütün saraydaki en kasvetli odaydı ve hafifçe küf kokuyordu. Elbette ki bütün gece onu izlemeleri için muhafızlar da koymuşlardı ve engin sarayın yerleşim planından hatırladığı kadarıyla Shai çoğunlukla depo olarak kullanılan en tenha kanatlardan birindeydi.

Yine de bir hücreden daha iyiydi. Azıcık daha iyi.

Kapı çalınca, Shai odanın eski sedir masasını incelemeyi bırakıp başını kaldırdı. Büyük ihtimalle Shai'nin ömründen daha uzun süredir bir yağlama kumaşı görmemişti. Muhafızlarından birisi kapıyı açarak yaşlı hakem Gaotona'yı içeri aldı. Elinde iki karış genişliğinde ve birkaç parmak yüksekliğinde bir kutu vardı.

Shai hızla hareket edince, hakemin yanında duran Yüzbaşı Zu'dan sert bir bakış aldı. "Haşmetleriyle arandaki mesafeyi koru," diye hırladı Zu.

"Yoksa ne olur?" diye sordu Shai kutuyu alırken. "Beni öldürür müsün?"

"Bir gün seni öldürmek hoşuma..."

"Evet, evet," dedi Shai, masasının yanına dönerken. Kutunun kapağını açtı. İçeride pürüzsüz, uçları oyulmamış on sekiz ruhmührü vardı. Heyecanla birini aldı, yukarı kaldırıp inceledi.

Şimdi gözlüğünü geri almıştı, o yüzden artık gözlerini kısmıyordu. Ayrıca o kirli giysiden çok daha uygun bir şeyler vardı üzerinde. Baldıra kadar inen düz, kırmızı bir etek ve düğmeli bir gömlek. Yüceler bunu demode görürdü çünkü bugünlerde onların arasında antik görünüşlü cübbe ya da peştamallar modaydı. Shai bunları sıkıcı buluyordu. Gömleğin altına dar, pamuklu kumaştan bir iç gömlek ve eteğin altına da tozluk giymişti. Bir hanımefendi ne zaman kılık değiştirmek için giysilerinin dış katmanını bir kenara atması gerekeceğini önceden bilemezdi.

"Kaliteli taş," dedi Shai elindeki mühür için. Ucu neredeyse bir iğneninki kadar ince olan keskilerinden birini çıkardı ve taşı kazımaya başladı. *Gerçekten* kaliteli ruhtaşıydı. Kolay ve kusursuz şekilde oyuluyordu. Ruhtaşı neredeyse tebeşir kadar yumuşaktı ama kazındığı zaman ufalanmazdı. Yüksek hassasiyetle oyabilir ve sonra da ateşe tutarak ucunu sabitleyebilirdin, sertleşerek kuvarsa yakın bir kuvvet kazanırdı. Daha iyi bir mühür elde etmenin tek yolu doğrudan kristal oymaktı, bu da inanılmayacak kadar zordu.

Mürekkep olarak, küçük bir miktar mumla karıştırılmış parlak kırmızı ahtapot mürekkebi getirmişlerdi. Her türlü taze organik mürekkep işe yarardı, gerçi hayvan mürekkepleri bitki mürekkeplerinden daha iyi iş görüyordu.

"Sen... dışarıdaki koridordan bir vazo mu çaldın?" diye sordu Gaotona, kaşlarını çatarak Shai'nin küçük odasının bir kenarında duran nesneye doğru bakarak. Banyodan dönerken, yolda vazolardan bir tanesini kapmıştı Shai. Muhafızlarından biri ona engel olmaya çalışmış ama Shai adamı ikna edip itirazını bastırmayı başarmıştı. O muhafız şimdi kızarmakla meşguldü.

"Sahtecilerinizin yeteneklerini merak ediyordum," dedi Shai aletlerini bırakarak. Vazoyu kaldırıp masanın üstüne koydu. Yan yatırarak altını ve oradaki kile damgalanmış kırmızı mührü açığa çıkardı.

Bir Sahtecinin mührünü fark etmek kolaydı. Sadece cismin yüzeyini damgalamıyor, malzemenin *içine* batarak kırmızı oluklardan oluşan girintili bir desen yaratıyordu. Yuvarlak mührün çerçevesi de kırmızıydı ama bir kabartma gibi çıkıntılıydı.

Mühürlerini tasarlama şekline bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdin. Örneğin bunda steril bir hava vardı. Vazonun kendisindeki ince ayrıntılı ve narin güzelliğin aksine, bunun en ufak bir sa-

natsallığı yoktu. Shai, Miras Fırkası'nın bir fabrikada ayakkabı imal eden işçiler gibi oturup ezberden çalışan, yarım eğitimli Sahteciler kullanarak bunun gibi parçalar imal ettirdiğini duymuştu.

"Bizim işçilerimiz Sahteci *değil*," dedi Gaotona. "Biz o kelimeyi kullanmıyoruz. Onlar *Hatırlayıcı*."

"Aynı şey."

"Onlar ruhlara dokunmaz," dedi Gaotona sertçe. "Daha önemlisi bizim amacımız insanları kandırmak ya da dolandırmak değil, geçmişin kıymetini bilmek. Bizim yadigârlarımız insanların miraslarını daha iyi algılamalarını sağlıyor."

Shai bir kaşını kaldırdı. Keskisini ve tokmağını aldı, sonra vazonun mührünün kenarına açılı bir darbe indirdi. Mühür direnç gösterdi; yerinde kalmaya çalışan bir *kuvveti* vardı ama darbe bunu kırdı. Mührün girintileri yükselerek oyuklar kayboldu, mühür sıradan mürekkebe dönüştü ve güçlerini kaybetti.

Vazonun renkleri anında solup dalgalanarak düz bir griye dönüştü ve şekli çarpıldı. Bir ruhmührü sadece görsel değişiklikler yapmıyor, cismin geçmişini yeniden yazıyordu. Mühür olmadan vazo rezil bir şeydi. Her kim yapmışsa nasıl görüneceğini asla umursamamıştı. Belki bir Sahtelemenin parçası olacağını biliyordu. Shai başını iki yana salladı ve bitmemiş ruhmührü üzerinde çalışmaya geri döndü. Bu imparator için değildi, Shai'nin daha buna hazır olmakla alakası bile yoktu ama bir şeyler oymak düşünmesine yardım ediyordu.

Gaotona Zu haricindeki muhafızlara çıkmaları için işaret etti, Zu yanında kalmıştı. "Sen bir bilmecesin Sahteci," dedi Gaotona diğer iki muhafız çıkıp kapıyı kapattıktan sonra. İki köhne sandalyeden birine oturdu. Bunlar kıymıklanmış yatak, antik masa ve Shai'nin eşyalarını koyduğu sandıkla birlikte odadaki mobilyaların tamamını oluşturuyordu. Tek pencerenin yamulmuş çerçevesinden içeri rüzgâr giriyordu, hatta duvarlarda çatlaklar bile vardı.

"Bilmece mi?" diye sordu Shai, mührü önünde kaldırıp eserini iyice yakından incelerken. "Nasıl bir bilmece?"

"Sen bir Sahtecisin. Bu nedenle gözetim olmadan güvenilemezsin. İşe yarayabilecek bir kaçış planı düşündüğün anda kaçmaya çalışacaksın."

"E, yanıma muhafız bırakın o zaman," dedi Shai mührü biraz daha oyarak.

"Kusura bakma ama senin onları yalan, rüşvet ya da şantajla kandırmanın uzun süreceğinden şüpheliyim," dedi Gaotona.

Yanındaki Zu bu sözlere bozulmuştu.

"Gücenmeni istemem Yüzbaşı," dedi Gaotona. "Halkına güvenim çok büyük ama karşımızdaki şey usta bir düzenbaz, yalancı ve hırsız. En iyi muhafızların eninde sonunda onun ellerinde hamura dönüşür."

"Teşekkür ederim," dedi Shai.

"Bu bir iltifat *değildi*. Senin türün neye dokunursa kirletiyor. Seni ölümlü gözlerin gözetiminde tek bir gün bile yalnız bırakmak fikri beni endişelendirmişti. Hakkında anlatılanlara bakılırsa tanrıları bile kandırabilirmişsin."

Shai çalışmaya devam etti.

"Seni tutmaları için prangalara güvenemem," dedi Gaotona alçak sesle. "Çünkü bizim... sorunumuz üzerinde çalışabilmen için sana ruhtaşı vermemiz gerekiyor. Prangalarını sabuna çevirir, sonra gecenin karanlığında kaybolur gidersin."

Bu laf elbette ki Sahtecilik yapmanın nasıl mümkün olduğu konusunda en ufak bir fikir sahibi olmadığını belli ediyordu. Bir Sahtelemenin olası bir şey olması gerekirdi, inanılır bir şey. Aksi takdirde mühür tutmazdı. Kim sabundan zincir yapardı ki? Bu saçmalıktı.

Ancak Shai'nin *yapabileceği* şey zincirin kökenini ve malzemesini keşfetmek, sonra birini ya da diğerini yeniden yazmaktı. Zincirin geçmişini halkalarından bir tanesinin düzgün dökülmemiş olacağı şekilde Sahteleyerek faydalanabileceği bir kusur yaratabilirdi. Zincirin tam geçmişini öğrenemese bile kaçmayı başarabilirdi, kusurlu bir mühür uzun süre tutmazdı ama Shai'nin bir tokmakla halkayı parçalamak için sadece birkaç saniyeye ihtiyacı olurdu.

Sahtelenemez metal olan ralkalest ile bir zincir yapabilirlerdi ama bu Shai'nin kaçışını sadece geciktirirdi. Yeteri kadar zaman ve ruhtaşıyla bir çözüm bulurdu. Duvarda zinciri yerinden sökebilmesini sağlayacak zayıf bir çatlak Sahteleyebilirdi. Tavanda düşebilecek ve zayıf ralkalest halkaları kırabilecek gevşek bir tuğla Sahteleyebilirdi.

Mecbur kalmadığı sürece böylesine aşırı bir şey yapmak istemiyordu Shai. "Neden benim hakkımda endişe etmeniz gerekli ki?" dedi Shai çalışmaya devam ederek. "Yaptığımız iş ilgimi çekti ve bana zenginlik sözü verildi. Bu beni burada tutmak için yeterli. Unutma, önceki hücremden de istediğim zaman kaçabilirdim."

"Ah, evet," dedi Gaotona. "Duvardan geçmek için Sahtecilik kullanacağın hücre. Söylesene, meraktan soruyorum, sen antrasiti inceledin mi? Duvarı dönüştüreceğini söylediğin taşı? Hatırladığım kadarıyla yakmak öyle kolay değildi."

İnsanlar bu ihtiyarın zekâsını hafife alıyormuş.

Bir mum alevinin antrasiti tutuşturması zor olurdu. Teorik olarak, taş doğru sıcaklığa ulaşırsa alev alırdı ama bütün bir kütleyi yeteri kadar ısıtmak hiç de kolay değildi. "Yatağımdan biraz tahta ve kömüre dönüştürülmüş birkaç taşla tutuşmaya başlayacağı bir ortam yaratmayı kesinlikle başarabilirdim."

"Bir ocak olmadan mı?" dedi Gaotona, sesinde eğlendiğini ele veren bir tınıyla. "Körük olmadan mı? Ama konu bu değil. Söyle bana, duvar iki bin dereceden yüksek bir ateşle yanarken hücrenin içinde *sağ kalmayı* nasıl planlıyordun? Öyle bir ateş bütün solunacak havayı emip tüketmez miydi? Ha, ama elbette. Yatak çarşaflarını kullanabilirdin; onları iyi bir yalıtım malzemesine dönüştürürdün, belki cama ve kendine altına saklanacak bir kabuk yapardın."

Shai taşı oymaya devam etti, rahatsız olmuştu. Bunu söyleme şeklinde... Evet, Gaotona Shai'nin tarif ettiği şeyleri yapamayacağını biliyordu. Çoğu Yüce, Sahtecilik prensiplerini bilmezdi ve bu adam da farklı değildi ama Shai'nin söylediği şekilde kaçamayacağını anlamasına yetecek kadarını *biliyordu*. Yatak çarşaflarının cama dönüşemeyeceğini mesela.

Dahası, bütün duvarı başka bir tür taşa dönüştürmek zor olurdu. Shai'nin çok fazla şeyi değiştirmesi gerekirdi; taş çeşitlerinin geçmişini, tümünün geldikleri ocakların yakınlarında antrasit damarları bulunacak ve böylece, her seferinde yanlışlıkla yanabilir taştan bir blok çıkarılmış olacak yeniden yazmalıydı. Olacak iş değildi, neredeyse imkânsızdı; özellikle de bahsedilen taş ocakları hakkında ayrıntılı bilgiye sahip olmadan.

Büyülü olsun olmasın; her türlü sahteciliğin anahtarı inanılabilir olmaktı. İnsanlar Sahtecilerin kurşunu altına dönüştürmesi hakkında fısıldaşır, hiçbir zaman tersinin çok ama çok daha kolay olduğunu fark etmezlerdi. Bir altın külçesi için zamanında birilerinin içine kurşun karıştırarak hile yaptığı bir geçmiş yazmak... Eh, bu inanılır bir yalandı. Tersi ise o kadar olmayacak bir işti ki, bu dönüşümü yapacak bir mühür uzun süre dayanamazdı.

"Beni etkilediniz Haşmetleri," dedi Shai en sonunda. "Bir Sahteci gibi düşünüyorsunuz."

Gaotona'nın yüz ifadesi ekşidi.

"Bu bir iltifattı," diye belirtti Shai.

"Ben gerçeğe değer veririm genç bayan. Sahtecilik benim için değerli bir şey değil." Shai'ye hayal kırıklığına uğramış bir büyükba-

banın yüz ifadesiyle baktı. "Ellerinin çıkardığı işi gördüm. O yaptığın sahte resim... *olağanüstüydü*. Ama bir yalan adına yapılmıştı. Zenginlik ve hilekârlık yerine güzellik ve çalışkanlığa odaklansaydın kim bilir ne büyük eserler yaratabilirdin..."

"Benim yaptıklarım *zaten* büyük eserler."

"Hayır. Sen başkalarının büyük eserlerini kopyalıyorsun. Yaptıkların teknik açıdan harikulade ancak ruhtan tamamıyla yoksun."

Shai'nin elleri gerginleşti, neredeyse oymasında hata yapıyordu. *Ne cüretle*? Onu idamla tehdit edebilirlerdi ama sanatına hakaret etmek mi? Gaotona onu sanki... sanki o vazo üstüne vazo yapan fabrika hattı Sahtecilerinden biriymiş gibi tarif ediyordu!

Zorlukla kendini sakinleştirdi, sonra yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Sol Yenge bir keresinde Shai'ye en ağır hakaretlere gülümsemesini ve ufaklarına köpürmesini söylemişti. Böylece kimse kalbinde yatanlardan haberdar olmazdı.

"O zaman nasıl hizada tutulabilirim?" diye sordu. "Benim bu sarayın koridorlarını kirletmiş olan bütün sefillerin en korkunçlarından biri olduğumu belirledik. Beni zincirleyemiyorsun ve askerlerine de güvenmiyorsun."

"Mümkün olduğu müddetçe çalışmanı bizzat ben izleyeceğim," dedi Gaotona.

Shai Frava'yı tercih ederdi. O kadını oyuna getirmesi daha kolay olur gibi görünüyordu ama bu da idare ederdi. "Eğer istiyorsan," dedi Shai. "Büyük kısmı, Sahtecilik konusunda bilgi sahibi olmayan birisi için sıkıcı olacak."

"Amacım eğlenmek değil," dedi Gaotona bir elini Yüzbaşı Zu'ya doğru sallayarak. "Burada olduğum zamanlarda beni Yüzbaşı Zu koruyacak. Cengaverler arasında imparatorun ne kadar ağır yaralandığını bilen sadece o var ve seninle olan planımızı da sadece o biliyor. Günün geri kalanında seni başka muhafızlar izleyecekler, sen de onlara görevinin ne olduğundan *bahsetmeyeceksin*. Yaptıklarımız hakkında herhangi bir söylenti yayılmayacak."

"Benim konuşmamdan endişe etmene gerek yok," dedi Shai bir kez olsun doğruyu söyleyerek. "Bir Sahtelemeden ne kadar çok kişinin haberi olursa, tutmama ihtimali o kadar fazla olur." *Dahası eğer muhafızlara söylersem şüphesiz sırlarınızı gizli tutmak için onları idam edersiniz*, diye düşündü. Cengaverleri sevmezdi ama imparatorluğu hiç sevmiyordu ve muhafızlar da aslında bir tür köleden başka bir şey değildi. Shai'nin mesleği insanları sebepsiz yere öldürtmek değildi.

"Harika," dedi Gaotona. "Dikkatini elindeki işe odaklamanı sağlayacak ikinci şey dışarıda bekliyor. Yüzbaşı, rica etsem?"

Zu kapıyı açtı. Muhafızlarla birlikte bekleyen pelerinli bir silüet vardı. Odadan içeri girdi, yürüyüşü zarif ama bir şekilde anormaldi. Zu kapıyı kapattıktan sonra kapüşonunu indirerek süt beyazı derisi ve kırmızı gözlerini ortaya çıkardı.

Shai hafifçe tısladı. "Kalkmış bir de benim yaptıklarıma iğrenç diyorsunuz."

Gaotona onu duymazdan gelerek yeni gelene bakmak için sandalyesinden kalktı. "Söyle ona."

Adam uzun beyaz parmaklarını odanın kapısına koyarak inceledi. "Rünü buraya yerleştireceğim," dedi şiveli bir sesle. "Eğer herhangi bir sebeple bu odadan çıkacak ya da rünü veya kapıyı değiştirecek olursa anlarım. Hizmetkârlarım onun peşini bırakmaz."

Shai titredi. Gaotona'ya ters ters baktı. "Kanmühürcü. Sarayınıza bir *Kanmühürcü* mü davet ettiniz?"

"Kısa süre önce kendini kanıtladı," dedi Gaotona. "Sadık ve ağzı sıkı. Ayrıca çok etkili. İnsanın... daha büyük bir kötülüğe engel olmak için kötülüğün yardımına başvurması gereken zamanlar oluyor."

Kanmühürcü cübbesinin içinden bir şey çıkarırken Shai tekrar hafifçe tısladı. Bir kemikten yapılmış kaba bir ruhmührüydü. "Hizmetkârları" da kemikten olacaktı, insan hayatının ölülerin kemiklerinden oluşturulmuş Sahtelemeleri.

Kanmühürcü Shai'ye baktı.

Shai geri çekildi. "Kesinlikle benim buna..."

Zu kollarından yakaladı onu. Geceler adına, güçlüydü. Shai paniğe kapıldı. Öz Damgaları! Shai'nin Öz Damgalarına ihtiyacı vardı! Onlar sayesinde kaçabilir, dövüşebilirdi...

Zu, kolunun arkası boyunca bir kesik açtı. Yüzeysel yarayı neredeyse hissetmemişti bile Shai ama yine de debelendi. Kanmühürcü yanına geldi ve korkunç aracını Shai'nin kanına bandırdı. Sonra döndü ve mührü Shai'nin kapısının merkezine bastırdı.

Elini geri çektiği zaman tahtanın üzerinde kırmızı renkte parlayan bir damga bırakmıştı. Bir göz şeklindeydi. Kanmühürcü mührü bastığı anda Shai kolunda, kesiğin olduğu yerde keskin bir acı hissetti.

Gözleri kocaman açılan Shai nefesini tuttu. Kimse böyle bir şeyi ona yapmaya cüret etmemişti. İdam edilmek neredeyse daha iyiydi! Neredeyse...

Kendini kontrol et, dedi Shai kendine sertçe. *Bununla baş edebilecek birine dönüş.*

Derin bir nefes aldı ve başka birisi oldu. Kendisinin bir taklidi, böyle bir durumda bile sakin olan biri. Kaba bir sahtecilikti, sadece bir zihin oyunuydu ama işe yaramıştı.

Silkinerek kendini Zu'dan kurtardı, sonra Gaotona'nın ona uzattığı mendili kabul etti. Kolundaki acı solarken Kanmühürcüye ateş püsküren gözlerle baktı. Beyaz ve bir solucanın derisi gibi hafifçe şeffaf dudaklarıyla Shai'ye gülümsedi adam. Kapüşonunu tekrar kafasına geçirmeden önce Gaotona'ya başıyla selam verdi ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Shai kendini düzenli nefes almaya zorlayarak sakinleşti. Kanmühürcünün yaptığı işte hiçbir incelik yoktu, onların incelikle işi olmazdı. Yetenek ya da sanat yerine kan ve hile kullanırlardı. Ama zanaatları etkiliydi. Eğer Shai odadan çıkarsa adamın haberi olacaktı ve Shai'ye ayarlanmış olan mühründe de Shai'nin kanı vardı. Bu kan sayesinde, nereye kaçarsa kaçsın hortlak hizmetkârları Shai'yi avlayabilirdi.

Gaotona tekrar sandalyesine oturdu. "Kaçarsan ne olacağını biliyor musun?"

Shai Gaotona'ya öfkeyle baktı.

"Ne kadar çaresiz olduğumuzu yeni yeni fark ediyorsun," dedi alçak bir sesle, ellerini kavuşturarak. "Eğer kaçacak olursan seni Kanmühürcüye vereceğiz. Kemiklerin onun yeni hizmetkârı olacak. Ödeme olarak tek talep ettiği şey bu vaatti. Çalışmaya başlayabilirsin, Sahteci. İyi çalışırsan bu kaderden kurtulursun."

BEŞİNCİ GÜN

Shai çalıştı.

İmparatorun hayatıyla ilgili kayıtları incelemeye başladı. Çok az kişi Sahtecilik yapmanın ne kadar yoğun bir çalışma ve araştırma gerektirdiğini anlıyordu. Her insanın öğrenebileceği bir sanattı, sadece sabit bir el ve ayrıntı odaklı bir göz gerektiriyordu.

Tabii bir de ideal ruhmührünü hazırlamak için haftalar, aylar, hatta *yıllar* harcamaya gönüllü olmayı.

Shai'nin yılları yoktu. Biyografi üzerine biyografi okurken acele etmesi gerektiğini hissediyor, çoğu zaman gecenin geç saatlerine kadar not tutarak oturuyordu. Ondan istediklerini yapabileceğine inanmıyordu. Başka bir kişinin ruhunun inanılır bir Sahtelemesini yapmak, özellikle de bu kadar kısa bir süre içinde, mümkün değildi. Ne yazık ki, bir yandan kaçışını planlarken bir yandan da herkesi işlerin iyi gittiğine inandırması gerekiyordu Shai'nin.

Odadan çıkmasına izin vermiyorlardı. Gerektiği zaman bir lazımlık kullanıyordu ve banyo için de bir leğen ılık su ve giysiler veriyorlardı. Her zaman gözlem altındaydı, banyo yaparken bile.

O Kanmühürcü, her sabah kapıdaki damgasını yenilemek için ge-

liyordu. Her seferinde bunun için Shai'den biraz kan alması gerekiyordu. Kısa süre içinde kolları küçük kesiklerle doldu.

Bütün bunlar olurken Gaotona da ziyarete geliyordu. İhtiyar hakem o okurken Shai'yi inceliyor, o yargılayan gözleriyle izliyordu. Yargılayan... ama nefret etmeyen.

Planlarını yaparken Shai bir şeye karar verdi: Kaçmak büyük ihtimalle bir şekilde bu adamı kullanmayı gerektirecekti.

ON İKİNCİ GÜN

Shai mührünü masanın üzerine bastırdı.

Her zaman olduğu gibi mühür biraz içeri battı. Bir ruhmührü, hangi malzemeye basılmış olursa olsun hissedilebilecek bir damga bırakırdı. Mührü yarım tur çevirdi, bu mürekkebi dağıtmazdı ama Shai neden öyle olduğunu bilmiyordu. Öğretmenlerinden birisi, bu aşamada mühür cismin fiziksel varlığından ziyade ruhuna dokunuyor olacağı için, diye açıklamıştı.

Mührü geri çektiği zaman tahtanın üzerinde sanki oraya kazınmış gibi duran parlak kırmızı bir damga bıraktı. Dönüşüm damgadan bir dalga gibi yayıldı. Masanın kıymıklanmış mat gri sedir ağacı güzel ve bakımlı hâle geldi, Shai'nin karşısında duran mumların ışığını yansıtan ılık bir cilası oldu.

Shai parmaklarını yeni masanın üzerine koydu, artık ele pürüzsüz geliyordu. Yanları ve bacakları incelikle oyulmuş, ara ara gümüşle işlenmişti.

Gaotona okuduğu kitabı indirerek dimdik oturdu. Zu Sahteleme gördüğü için rahatsızca kımıldandı.

"Bu neydi?" diye hesap sordu Gaotona.

"Kıymıklardan sıkılmaya başlıyordum," dedi Shai sandalyesinde arkasına yaslanarak. Gıcırdadı. *Sırada sen varsın*, diye düşündü.

Gaotona ayağa kalktı ve masaya doğru ilerledi. Sanki dönüşümün sadece bir illüzyon olmasını bekliyormuş gibi masaya dokundu. Değildi. Kaliteli masa şimdi kasvetli odada korkunç derecede yersiz duruyordu. "Meşgul olduğun şey bu muydu?"

"Mühür oymak düşünmeme yardım ediyor."

"Görevine odaklanman gerek!" dedi Gaotona. "Bu havailik. İmparatorluk tehlike içinde!"

Hayır, diye düşündü Shai. *İmparatorluk değil, sadece iktidarınız.* Ne yazık ki, on bir gün geçmesine rağmen Gaotona'nın faydalanabileceği bir zaafını yakalayamamıştı Shai.

"Sorununuz üzerinde *zaten* çalışıyorum Gaotona," dedi. "Benden istediğiniz basit bir iş değil."

"O masayı değiştirmek basit mi?"

"Elbette öyle," dedi Shai. "Tek yapmam gereken geçmişini yeniden yazarak çürümeye terk edilmek yerine düzgün bakılmasını sağlamaktı. Bu kadarı iş bile sayılmaz."

Gaotona tereddüt etti, sonra masanın yanında eğildi. "Bu oymalar, bu işleme... bunlar orijinale ait değil."

"Biraz eklenti yapmış olabilirim."

Shai Sahtelemenin tutup tutmayacağından emin değildi. Birkaç dakika içinde o damga buharlaşabilir ve masa önceki hâline geri dönebilirdi. Yine de masanın geçmişini yeteri kadar iyi tahmin ettiğinden oldukça emindi. Okuduğu tarihçelerin bazılarında hediyelerin geldikleri yerlerden bahsediliyordu. Shai, bu masanın İmparator Ashravan'ın selefine hediye olarak Svorden'den gelmiş olduğunu tahmin ediyordu. Sonraları Svorden'le olan gergin ilişkiler imparatorun masayı bir odaya kilitletip görmezden gelmesine sebep olmuştu.

"Bu eseri tanımıyorum," dedi Gaotona. Hâlâ masaya bakıyordu.

"Tanıman mı gerekiyor?"

"Antik eserler üzerinde derinlemesine çalışmalar yaptım," dedi. "Bu Vivare hanedanından mı?"

"Hayır."

"Chamrav'ın eserinin bir taklidi mi?"

"Hayır."

"O zaman neyin?"

"Hiçbir şeyin," dedi Shai çileden çıkarak. "Bir şeylerin taklidi değil, kendisinin daha iyi bir hâline dönüştü." Bu başarılı Sahtecilik sana-

tının düsturlarından birisiydi: Bir orijinali hafifçe iyileştirirsen insanlar çoğu zaman sahteyi kabul eder, çünkü *gerçeğinden iyidir.*

Gaotona ayağa kalktı, sıkıntılı görünüyordu. *Yine yeteneğimi boşa harcadığımı düşünüyor*, diye düşündü Shai kızgınlıkla imparatorun hayatına dair raporlardan bir desteyi kenara çekerken. Onun isteği üzerine toplanmış olan bu kâğıtlar saray hizmetkârlarından gelmişti. Shai sadece resmî kayıtlar istemiyordu. Samimi ifadelere ihtiyacı vardı, resmî nutuklara değil.

Gaotona sandalyesine geri döndü. "Nasıl olup da bu masayı dönüştürmenin iş bile sayılamayacağını anlamıyorum, gerçi muhakkak senin yapmanı istenen şeyden çok daha basittir. İkisi de bana inanılmaz görünüyor."

"Bir insan ruhunu değiştirmek çok daha zordur."

"Kavramsal olarak bunu kabul edebilirim ancak ayrıntıları bilmiyorum. Neden böyle?"

Shai ona bir bakış attı. *Neler yaptığım konusunda daha çok şey öğrenmek istiyor ki, nasıl kaçmayı planladığımı anlayabilsin.* Elbette ki Shai'nin bunu deneyeceğini biliyordu. Ancak her ikisi de diğeri bu gerçeğin farkında değilmiş gibi davranacaktı.

"Pekâlâ," dedi Shai ayağa kalk odanın duvarına doğru yürüyerek. "Haydi Sahtecilik hakkında konuşalım. Benim için hazırladığınız kafesin duvarında kırk dört çeşit taş vardı ve bunların büyük kısmı da dikkatimi dağıtacak bir tuzak olarak düşünülmüştü. Kaçmaya çalışacaksam her bir taş bloğunun yapısını ve geçmişini öğrenmem gerekiyordu. Neden?"

"Duvarın bir Sahtelemesini yaratabilmen için elbette."

"Ama neden hepsini?" diye sordu Shai. "Neden sadece tek bir taneyi veya birkaç bloğu değiştirmeyeyim? Neden sadece içine sığabileceğim kadar büyük bir delik açarak kendime bir tünel yaratmıyorum?"

"Ee..." Gaotona kaşlarını çattı. "Hiçbir fikrim yok."

Shai elini odasının dış duvarına yasladı. Boyanmıştı ama bazı yerlerinde boya dökülüyordu. Taşları ayrı ayrı hissedebiliyordu. "Her varlık üç Âlem'de yer alır Gaotona. Fiziksel, Bilinçsel, Ruhsal. Fiziksel bizim hissettiklerimiz, karşımızda gördüklerimizdir. Bilinçsel, bir cismin nasıl görüldüğü ve kendini nasıl gördüğüdür. Ruhsal Âlem ise bir cismin ruhunun ve özünün yanı sıra etrafındaki şeylerle ve kişilerle bağlantılarını içerir."

"Senin putperest batıl inançlarını paylaşmadığımı anlaman gerekir," dedi Gaotona.

"Evet, sen güneşe tapıyorsun," dedi Shai, sesindeki alayı gizleyemeden. "Her ne kadar hepsi aynı görünse de aslında her gün başka bir tanesinin doğduğuna inandığın seksen güneşe demek daha doğru. Eh, Sahtecilik yapmanın nasıl mümkün olduğunu ve imparatorun ruhunu yeniden yaratmanın neden o kadar zor olacağını bilmek istiyordun. Âlemler bunun için önemli."

"Dinliyorum."

"Olay şu. Bir cisim ne kadar uzun süre bir bütün olarak varlığını sürdürür ve ne kadar uzun süre o şekilde *görülürse*, öz kimlik hissi de o kadar güçlü hâle gelir. O masa, çeşitli tahta parçalarından oluşuyor ama biz onu öyle mi düşünüyoruz? Hayır. Biz bütünü görüyoruz.

"Masayı Sahtelemek için onu bir bütün olarak anlamalıyım. Aynısı bir duvar için de geçerli. O duvar kendisini tek bir varlık olarak görecek kadar uzun süre var olmuş. Belki ben bloklara teker teker girişebilirdim, hâlâ yeteri kadar ayrık olma ihtimalleri var ama bunu yapmak zor olurdu çünkü duvar bir bütün olarak kalmak istiyor."

"Duvar," dedi Gaotona dümdüz. "Bir bütün olarak görülmeyi *istiyor*."

"Evet."

"Duvarın bir ruhu olduğunu ima ediyorsun."

"Her şeyin bir ruhu vardır," dedi Shai. "Her cisim kendisini bir şey olarak görür. Bağlantı ve niyet hayati önem taşır. Bu yüzden, Sayın Hakem, imparatorunuz için çalakalem bir kişilik yazıp, mühürleyip işi bitiremem. Okuduğum yedi raporda en sevdiği rengin yeşil olduğu yazıyor. Neden, biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Gaotona. "Sen?"

"Daha emin değilim," dedi Shai. "*Galiba* Ashravan altı yaşındayken ölen kardeşini çok sevdiği için. İmparator ona merhum kardeşini hatırlattığı için yeşile kenetlendi. Vatanseverliğin de bir parça etkisi olabilir, bölgesel bayrağın büyük ölçüde yeşil olduğu Ukurgi'de doğmuştu."

Gaotona rahatsız göründü. "Bu kadar özel bir şeyi bilmen gerekiyor mu?"

"Geceler adına, evet! Ve daha ayrıntılı birçok şeyi. Bazıları yanlış olabilir. Bazıları yanlış *olacak*. Umalım ki, büyük bir kısmı önemli olmasın; kişiliğinin biraz değişik olmasına neden olacaklar ama zaten herkes günden güne değişiyor. Ama çok fazla ayrıntı yanlış olursa kişiliğin önemi kalmaz çünkü mühür tutmaz. En azından bir faydası olacak kadar uzun süre tutmayacak. İmparatorunuzun her on beş daki-

kada bir tekrar damgalanması gerekirse oyunu sürdürmeye devam etmeniz mümkün olmaz diye düşünüyorum."

"Doğru."

Shai bir iç çekmeyle oturup notlarına baktı.

"Bunu yapabileceğini söylemiştin," dedi Gaotona.

"Evet."

"Daha önce yapmıştın, kendi ruhunla."

"Kendi ruhumu tanıyorum," dedi Shai. "Kendi geçmişimi biliyorum. İhtiyacım olan etkiyi oluşturmak için neleri değiştirebileceğimi bildiğim hâlde, kendi Öz Damgalarımı doğru yapmak bile zor olmuştu. Şimdiyse bunu sadece başka birisi için yapmıyorum, dönüşümün de çok daha geniş kapsamlı olması gerekiyor. Ve bunu yapmak için doksan günüm var."

Gaotona başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Şimdi bana imparatorun hâlâ uyanık ve sağlıklı olduğu numarasını sürdürmek için neler yaptığınızı anlatmalısın," dedi Shai.

"Yapılması gereken her şeyi yapıyoruz."

"Yaptığınızdan çok ama çok şüpheliyim. Bence benim aldatma konusunda pek çoğu kişiden daha iyi olduğumu göreceksin."

"Bence şaşıran *sen* olacaksın," dedi Gaotona. "Sonuçta biz politikacıyız."

"Peki tamam. Ama yiyecek gönderiyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," dedi Gaotona. "Her gün imparatorun ikametgâhına üç öğün yemek gönderiliyor. Mutfağa yenilmiş olarak geri dönüyorlar, gerçi elbette imparatora gizli gizli et suyu içiriyoruz. Verildiği zaman içiyor ama gözleri sağır, dilsiz gibi boş bakıyor."

"Ya lazımlık?"

"Kendini kontrol edemiyor," dedi Gaotona yüzünü buruşturarak. "Kumaş bezlerle altını değiştiriyoruz."

"Geceler adına be adam! Sahte bir lazımlığı değiştiren kimse yok mu? Bunun şüpheli olduğunu düşünmüyor musunuz? Hizmetçiler dedikodu yapacak, kapıdaki muhafızlar da. Böyle şeyleri düşünmeniz gerekiyor!"

Gaotona'nın kızaracak kadar terbiyesi vardı. "Bununla ilgileneceğim, gerçi odalara başka birinin girmesi fikrinden hoşlanmıyorum. Çok fazla kişi ona ne olduğunu anlama fırsatı bulabilir."

"Güvendiğin birini seç o zaman," dedi Shai. "Hatta imparatorun kapısındakilere bir emir ver. Üzerinde senin kişisel mührün olan bir kart taşımayan kimse içeri giremesin. Ve evet, neden itiraz etmek için

ağzını açtığını biliyorum. İmparatorun ikametgâhının tam olarak ne kadar korunduğunu biliyorum, galeriye sızmak için yaptığım araştırmalara bu da dâhildi. Suikastçıların da kanıtladığı üzere güvenliğiniz yeteri kadar sağlam değil. Benim dediğim gibi yap. Ne kadar fazla güvenlik kordonu olursa o kadar iyi. İmparatorun başına gelenlere dair haberler yayılacak olursa kendimi tekrar o hücrede idamı beklerken bulacağımdan hiç şüphem yok."

Gaotona içini çekti ama başıyla onayladı. "Başka ne öneriyorsun?"

ON YEDİNCİ GÜN

Tanıdık olmayan baharat kokularıyla yüklü serin bir esinti Shai'nin yamuk penceresinin etrafındaki boşluklardan içeri sızıyordu. Tezahüratların alçak uğultusu da. Dışarıda, şehirde bir kutlama vardı. Delbahad, iki yıl önceye kadar kimsenin haberdar olmadığı bir bayramdı. Miras Fırkası, kamuoyunu kendi taraflarına çekme çabalarıyla antik bayramları bulup yeniden kutlanmasını sağlamaya devam ediyordu.

Bir faydası olmayacaktı. İmparatorluk bir cumhuriyet değildi ve yeni bir imparatorun seçilmesinde söz hakkı olanlar sadece çeşitli fırkaların hakemlerinden ibaretti. Shai dikkatini kutlamalardan uzaklaştırdı ve imparatorun günlüğünü okumaya geri döndü.

En sonunda fırkamın taleplerini kabul etmeye karar verdim, yazıyordu kitapta. *Gaotona'nın sık sık ifade ettiği gibi imparatorluk için adaylığımı koyacağım. İmparator Yazad hastalığı nedeniyle giderek zayıflıyor ve yakında yeni bir seçim yapılacak.*

Shai bunu not aldı. Gaotona, Ashravan'ı tahta çıkması için teşvik etmişti. Ama öte yandan, günlüğün ilerleyen kısımlarında Ashravan Gaotona hakkında küçümseyici ifadeler kullanıyordu. Ne olmuştu? Shai not aimayı bitirdi, yıllar sonraki bir başka kaydı açtı.

İmparator Ashravan'ın kişisel günlüğü Shai'yi büyülüyordu. Kendi eliyle yazmış ve ölümünden sonra yok edilmesi için talimat vermişti. Hakemler günlüğü Shai'ye gönülsüzce teslim etmişti. İmparator ölmemişti. Vücudu hâlâ hayattaydı. O nedenle yazılarını yakmaları gerekmiyordu.

Özgüvenle konuşuyorlardı ama Shai gözlerindeki tereddüdü görebiliyordu. Hakemleri okumak kolaydı; düşüncelerini Shai'den saklamaya devam eden Gaotona dışındakileri. Onlar bu günlüğün amacını anlamıyor, gelecek nesillere bırakmayı amaçlamadıysa, neden yazdığını merak ediyorlardı. Düşüncelerini kâğıda dökmenin amacı başkalarının okuması değilse neydi ki?

Özellikle de büyük hayranlıkla izledikleri şeyin asıl sanatçının değil de onun eseri olduğunu tek bir kişi bile bilmezken, bir sahte yaratıp onu sergilenirken görmenin tatmin hissetmesine yol açıp açmadığını Sahteci'ye sormak kadar kolay, diye düşündü Shai,

Günlük Shai'ye imparator hakkında resmî tarihçelerden çok daha fazlasını anlatmıştı ve bunun yegâne nedeni de içeriği değildi. Kitabın sayfaları sürekli çevrilmekten yıpranmış ve lekelenmişti. Ashravan bu kitabı okunması için yazmıştı; *kendisi* okusun diye.

Ashravan hangi hatıralarını bu kadar özlemle arıyordu ki bu kitabı tekrar ve tekrar ve tekrar okumuştu? Kibirli miydi, geçmiş zaferlerin heyecanından mı zevk alıyordu? Yoksa güvensiz miydi? Hatalarını mazur görmek için mi bu yazıları araştırmakla saatler harcamıştı? Ya da başka bir sebebi mi vardı?

Odanın kapısı açıldı. Kapı çalmayı bırakmışlardı. Shai'ye mahremiyet tanımıyorlardı. O hâlâ bir tutsaktı; daha önce olduğundan daha önemli bir tutsak.

Açık mor renkli bir cübbe giyen Hakem Frava içeri girdi; uzun yüzlü ve zarifti. Gri saç örgüsü bu sefer altın ve mor renklerle örülüydü. Koruması Yüzbaşı Zu'ydu. Gözlüğünü düzelten Shai iç çekti. Gaotona da kutlamalara katılmaya gittiği için rahatsız edilmeden, araştırma ve planlamayla geçecek bir akşam umut etmişti.

"Yeterince hızlı ilerlemediğin söylendi," dedi Frava.

Shai kitabı masaya bıraktı. "Aslında hızlıyım. Neredeyse mühürleri yapmaya başlamaya hazırım. Bugün de Hakem Gaotona'ya da hatırlattığım üzere hâlâ imparatoru tanıyan bir kobaya ihtiyacım var. Aralarındaki bağlantı benim mühürleri onun üzerinde test edebilmemi sağlayacak ve kısa bir süre için tutacaklar; birkaç şeyi denememe yetecek kadar uzun olmalı."

"Birini ayarlayacağız," diye cevap verdi Frava, yüzeyi ışıldayan masanın yanından yürürken. Bir parmağını masanın üzerinde gezdirdi, sonra kırmızı mühür izinde durdu. Dürtükledi. "Ne kadar da çirkin bir şey. Masayı daha güzel yapmak için o kadar zahmete girdikten sonra neden mührü altına koymadın?"

"Ben eserimle iftihar ediyorum," dedi Shai. "Bunu gören her Sahteci mührü inceleyip ne yaptığımı görebilir."

Frava burnunu çekti. "Böyle bir şeyle iftihar etmemelisin küçük hırsız. Dahası yaptığın işin amacı bir şey yaptığını *gizlemek* değil mi?"

"Bazen," dedi Shai. "Bir imzayı taklit ettiğim ya da bir resmin sahtesini yaptığım zaman hile işin parçasıdır. Ama Sahtecilik yaparken, gerçek Sahtecilik söz konusu olduğunda, ne yaptığını gizleyemezsin. Mühür her zaman orada olacak, tam olarak ne olduğunu tarif edecek. Bu durumda iftihar etmeyip ne yapayım?"

Hayatının garip ikilemi buydu. Bir Sahteci olmak sadece ruhmühürlerinden ibaret değildi, taklitçilik sanatının tamamını içeriyordu. El yazısı, resim, resmî belgeler... Halkı tarafından yarı gizli bir şekilde eğitilen Sahteci çıraklarına ruhmühürlerini kullanmayı öğrenmeden önce bütün sıradan sahtecilik çeşitleri öğretilirdi.

Mühürler sanatlarının en yüksek mertebesiydi ama gizlemesi en zor olan da onlardı. Evet, bir damga bir cismin üzerinde kolay belli olmayan bir yere yerleştirilebilir ve sonra üzeri kapatılabilirdi. Shai de arada sırada tam olarak bunu yapardı. Ancak mühür bulunabilecek şekilde bir yerlerde olduğu sürece bir Sahteleme kusursuz olamazdı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Frava Zu ve muhafızlara.

"Ama..." dedi Zu öne doğru bir adım atarak.

"Sözümü tekrar etmekten hoşlanmam yüzbaşı," dedi Frava.

Zu hafifçe homurdandı ama itaatle eğildi. Shai'ye düşmanca bir bakış attı –bu günlerde bu Zu'nun ikinci mesleği hâline gelmiş sayılırdı– ve adamlarıyla birlikte çıktı. Kapıyı bir tıkırtıyla kapattılar.

Kanmühürcünün damgası hâlâ orada, kapının üzerinde duruyordu ve o sabah yenilenmişti. Çoğu gün Kanmühürcü aynı saatte geliyordu. Shai özellikle not almıştı. Biraz geç kaldığı günlerde, damga adamın gelmesinden hemen önce solmaya başlıyordu. Her zaman yenilemek için zamanında geliyordu ama belki bir gün...

Frava hesaplayan gözlerle Shai'yi inceledi.

Shai o bakışa kendi sakin bakışıyla karşılık verdi. "Zu yalnız olduğumuz sırada sana korkunç bir şeyler yapacağımı varsayıyor."

"Zu saf," dedi Frava. "Gerçi birilerinin öldürülmesi gerektiği za-

man çok işe yarıyor. Umarım onun ne kadar etkili olduğunu ilk elden tecrübe etmen gerekmez asla."

"Endişeli değil misin?" dedi Shai. "Bir canavarla birlikte, odada yalnızsın."

"Bir fırsatçıyla birlikte odada yalnızım," dedi Frava dolanarak kapıya doğru giderken. Kapıdaki parlayan damgayı inceledi. "Bana zarar vermeyeceksin. Muhafızları neden dışarı gönderdiğimi fazlasıyla merak ediyorsun."

Aslında onları neden dışarı gönderdiğini tam olarak biliyorum, diye düşündü Shai. *Ve neden bütün diğer hakem meslektaşlarının festivalde ve meşgul olacaklarının kesin olduğu bir zamanda geldiğini de.* Frava'nın teklifi yapmasını bekledi.

"Konuştuğu zaman bilgeliğin sesini dinleyen bir imparatorun imparatorluk için ne kadar... işe yarar olacağı hiç aklına geldi mi?" dedi Frava.

"İmparator Ashravan bunu yapıyor olmalı."

"Bazı zamanlarda," dedi Frava. "Bazı zamanlarda ise inatla ahmaklık ediyordu. Eğer yeniden doğmasından sonra bu eğilimi kaybetmiş olduğu ortaya çıksa inanılmaz olmaz mıydı?"

"Ben onun tam olarak daha önce olduğu gibi olmasını istediğinizi sanıyordum," dedi Shai. "Gerçeğine mümkün olduğu kadar yakın."

"Doğru, doğru. Ama sen gelmiş geçmiş en büyük Sahtecilerden birisin, ünlüsün ve kendi ruhunu damgalamak konusunda özellikle yetenekli olduğunu iyi biliyorum. Hiç şüphe yok ki sevgili Ashravan'ın ruhunu aslına uygun bir şekilde kopyalayabilirsin. Ancak ayrıca onu mantığın sesini dinlemeye eğilimli hâle de getirebilirsin, bilhassa o ses belli kişilerden geldiği zaman."

Tutuşmuş geceler adına, diye düşündü Shai. *Açık açık söylemekten çekinmiyorsun, değil mi? Benden imparatorun ruhuna bir arka kapı açmamı istiyorsun ve bundan utanacak kadar terbiyen bile yok.*

"Böyle bir şeyi... başarmam mümkün olabilir," dedi Shai sanki bunu ilk defa düşünüyormuş gibi. "Zor olur. Zahmete değecek bir ödül gerekir."

"Büyük bir ödül uygun *olurdu*," dedi Frava, Shai'ye dönerek. "Serbest bırakıldıktan sonra büyük ihtimalle İmparatorluk Payitahtını terk etmeyi planladığının farkındayım ama neden? Tahtta hâlden anlayan bir hükümdar olursa bu şehir senin için büyük fırsatlar içerebilir."

"Daha açık konuş hakem," dedi Shai. "Önümde başkaları eğlenir-

ken çalışmakla geçecek uzun bir gece var. Kelime oyunlarıyla uğraşacak hâlim yok."

"Bu şehirde ciddi bir kaçak eser ticareti var," dedi Frava. "Bir hobi olarak bunu dikkatle izliyorum bir süredir. Uygun birilerinin kontrolünde olması işime gelirdi. Eğer benim için bu işi yaparsan, sana bunu vereceğim."

Hataları her zaman bu oluyordu: Shai'nin hareketlerinin nedenini bildiklerini sanmak. Böyle bir fırsatı görünce atlayacağını düşünmek, kaçakçı ile Sahtecinin sadece başka birilerinin kanunlarına uymadıkları için temelde aynı şey olduğunu sanmak.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Shai ve gülümsemelerinin en içteniyle gülümsedi; arkasında bir düzenbazlık gizlediğini belli edeniydi.

Karşılık olarak Frava'nın yüzüne de geniş bir gülümseme yayıldı. "Seni düşünmen için yalnız bırakayım," dedi kapıyı çekip açarken, sonra da muhafızların geri gelmeleri için ellerini çırptı.

Shai sandalyesine geri çöktü, dehşete düşmüştü. Teklif yüzünden değil –bunun gibi bir teklifi günlerdir bekliyordu zaten– bunun ima ettiklerini ancak şimdi anladığı için. Kaçakçılık teklifi elbette ki yalandı. Frava'nın böyle bir vaadi yerine getirmesi mümkün olsaydı bile bunu yapmazdı. Bir ihtimal, kadın Shai'yi zaten öldürmeyi planlamıyor olsaydı bile bu teklif o ihtimali ortadan kaldırıyordu.

Ama daha fazlası da vardı. Çok daha fazlası. *Kendi bildiği kadarıyla, Frava az önce aklıma imparatoru kontrol etme fikrini sokmuş oldu. Benim Sahtelememe güvenmeyecek. Ashravan üzerinde onun değil*, benim *kontrol sahibi olmamı sağlayacak kendi arka kapılarımı koymamı bekliyor olacak.*

Bu ne anlama geliyordu?

Bunun anlamı, Frava'nın elinin altında başka bir Sahteci olduğuydu. Büyük ihtimalle başka birinin ruhunu Sahtelemeyi deneyecek kadar yeteneğe ya da cürete sahip olmayan biriydi ama Shai'nin yaptıklarını gözden geçirebilir ve açtığı herhangi bir arka kapıyı bulabilirdi. Bu Sahteci daha güvenilebilir olur ve Shai'nin açtığı kapıları değiştirerek kontrolü Frava'ya aktarabilirdi.

Eğer Shai yeteri kadar ilerletebilirse işi Shai'nin yerine bitirmesi bile mümkün olabilirdi. Shai kaçışını planlamak için bütün yüz günü kullanmaya niyetliydi ama şimdi, birdenbire öldürülebileceğini fark etmeye başlamıştı.

İşin sonu yaklaştıkça, bu daha da olası hâle gelecekti.

OTUZUNCU GÜN

"Bu yeni," dedi Gaotona vitray camlı pencereyi incelerken. Shai'yi özellikle memnun eden bir gözlem olmuştu. Pencereyi daha iyi bir hâline Sahtelemek için bütün denemeleri tekrar tekrar başarısız oluyor, pencere beş dakika kadar sonra çatlak, kenarı yamuk şekline geri dönüyordu.

Sonra Shai çerçevenin bir kenarına sıkışmış renkli bir cam parçası bulmuştu. Bir zamanlar pencerenin saraydaki pek çoğu gibi vitraylı olduğu anlamına geliyordu. Pencere kırılmış ve kıran şey neyse çerçevesini yamultarak o buz gibi rüzgârı içeri alan aralıkları da oluşturmuştu.

Birileri olması gerektiği gibi çerçeveyi tamir etmek yerine pencereye sıradan cam takmış ve çatlamaya terk etmişti. Shai'nin sağ alt köşeye koyduğu bir mühür, geçmişini usta bir zanaatkârın yamulmuş pencereyi bulup tamir ettiği şekilde yeniden yazıyor ve pencereyi eski hâline getiriyordu. O mühür anında tutmuştu. Bu kadar zamandan sonra bile pencere hâlâ kendisini güzel bir şey olarak görüyordu.

Ya da belki de Shai yine romantikleşiyordu.

"Bugün bana bir kobay getireceğinizi söylemiştin," dedi Shai yeni oyduğu bir ruhmührünün ucundaki tozu üfleyerek. Özenli bir şekil-

de oyulmuş ön ucun aksine mührün arka ucuna bir dizi hızlı çizgi kazımıştı. Her ruhmührü artık başka bir oyma yapılmayacağına işaret eden bitiş işareti ile biterdi. Shai her zaman bunun vatanı MaiPon'un şekline benzetmişti.

O çizgiler bittikten sonra mührü bir alevin üzerine tuttu. Bu ruhtaşının bir özelliğiydi; ateşle sertleşip sabitlenir, bozulmaz hâle gelirdi. Shai'nin bu işlemi yapmasına gerek yoktu. Gerçekten ihtiyacı olan tek şey üst taraftaki sabitleme işaretleriydi ve oymaları hatasız olduğu sürece aslında her malzemeden ruhmührü yapabilirdi. Ancak ruhtaşı bu sertleştirme işlemi yüzünden değerliydi.

Önce bir ucunu, sonra da diğerini mumun alevine tutarak mührün tamamını karartıktan sonra yukarı kaldırdı Shai ve kuvvetlice üzerine üfledi. Nefesiyle kül zerreleri uçup gitti ve alttaki kırmızı ve gri desenli güzel taşı açığa çıkardı.

"Evet," dedi Gaotona. "Bir kobay. Söz verildiği gibi getirdim." Gaotona küçük odada yürüyerek Zu'nun nöbet tuttuğu kapıya doğru gitti.

Shai birkaç gün önce çok daha konforlu bir şeye Sahtelediği sandalyesinde arkasına yaslandı ve bekledi. Kendi kendine bahse girmişti. Kobay imparatorun muhafızlarından biri mi olacaktı? Ya da düşük seviyeli bir saray memuru, yoksa Ashravan için not tutan adam mı? Hakemler güya iyi davaları uğruna hangi kişiyi Shai'nin korkunç güçlerine maruz kalmaya zorlayacaklardı?

Gaotona kapının yanındaki sandalyeye oturdu.

"Ee?" dedi Shai.

Gaotona ellerini yana açtı. "Başlayabilirsin."

Shai ayaklarını yere basarak dimdik oturdu. "Sen mi?"

"Evet."

"Sen hakemlerden birisin! İmparatorluktaki en güçlü kişilerden biri!"

"Ya?" dedi Gaotona. "Fark etmemişim. Ben şartlarına uyuyorum. Erkeğim, Ashravan'ın doğduğu yerde doğdum ve onu çok iyi tanıyordum."

"Ama..." Shai sustu.

Gaotona öne doğru eğilerek ellerini kavuşturdu. "Bunu haftalar boyunca tartıştık. Başka seçenekler de önerildi ama halkımızdan birine bu yükü üstlenmesini emretmeye vicdanımızın el vermeyeceğine karar verildi. Tek ihtimal içimizden birini öne sürmekti."

Shai silkinerek şokunu atlattı. *Frava başkasına bunu emretmekten*

hiç rahatsız olmazdı, diye düşündü. *Ya da diğer hakemler. Bunun için sen ısrar etmiş olmalısın, Gaotona.*

Onu bir rakip olarak görüyorlardı, büyük ihtimalle Gaotona'nın Shai'nin güya korkunç, çarpık güçleri yüzünden mahvolmasından büyük ihtimalle mutlu olurlardı. Planladığı şeyler tamamen zararsızdı ama Shai'nin bir Yüce'yi buna ikna etmesinin hiçbir yolu yoktu. Yine de Shai sandalyesini yanına çeker ve son üç hafta boyunca oyduğu damgaların küçük kutusunu açarken kendini Gaotona'yı rahatlatabilmeyi isterken buldu.

"Bu mühürler tutmayacak," dedi Shai bir tanesini kaldırarak. "Bu istikrarlı olabilmek için fazlasıyla anormal olan bir değişikliğe neden olacak mühür anlamına gelen bir Sahteci terimi. Bunlardan herhangi birinin seni bir dakikadan daha fazla etkileyeceğini hiç sanmıyorum, o da mühürleri doğru yaptığım varsayılacak olursa."

Gaotona tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

"İnsan ruhu bir cisminkinden farklıdır," diye devam etti Shai. "Bir insan sürekli olarak büyür, değişir. Bu bir insan üzerinde kullanılan ruhmührünün cisimlerde görülmeyen bir şekilde yıpranmasına neden olur. En iyi durumlarda bile, kişi üzerinde kullanılmış ruhmühürleri sadece bir gün dayanır. Bir örneği benim Öz Damgalarım. Yaklaşık yirmi altı saatten sonra dağılıyorlar."

"O zaman imparator?"

"Eğer işimi iyi yaparsam, her sabah Kanmühürcünün kapıma yaptığı gibi damgalanması gerekecek," dedi Shai. "Ancak mührün içinde onun için hatırlama, öğrenme ve büyüme becerisi oluşturacağım; her sabah aynı hâle geri dönmeyecek ve ona verdiğim temel karakterin üzerine inşa edebilecek. Ama tıpkı insan vücudunun yorularak uykuya ihtiyaç duyması gibi bir insanın üzerindeki ruhmührü de yıpranır ve yenilenmesi gerekir. Neyse ki damgalama işini herkes yapabilir, mühür bir kere düzgün bir şekilde hazırlandıktan sonra Ashravan kendi kendini damgalayabilecektir."

Shai incelemesi için elindeki mührü Gaotona'ya verdi.

"Bugün kullanacağım mühürlerin her biri senin geçmişindeki ya da doğal kişiliğindeki küçük bir şeyi değiştirecek," diye devam etti. "Sen Ashravan olmadığın için bu değişiklikler tutmayacak. Ama siz ikinizin geçmişleri yeteri kadar benzer olduğu için, mühürleri düzgün yaptıysam kısa bir süre dayanmaları gerekir."

"Yani bunun... imparatorun ruhunun bir deseni olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu Gaotona mühre bakarken.

"Hayır. Sadece küçük bir parçasının Sahtelemesi. Son mührün işe yarayacağından bile emin değilim. Bildiğim kadarıyla daha önce kimse tam olarak bunun gibi bir şey yapmayı denemedi. Ama başkalarının ruhlarını... kötü amaçlarla Sahteleyen insanlar hakkında kayıtlar var. Bu işi başarmak için o bilgilere dayanıyorum. Bildiğim kadarıyla eğer bu mühürler senin üzerine en azından bir dakika dayanırlarsa, onun kendi geçmişine bağlı oldukları için imparatorun üzerinde çok daha uzun süre dayanmaları gerekir."

"Ruhunun küçük bir parçası," dedi Gaotona mührü geri verirken. "O zaman bu deneyler... bu mühürleri son mühürde kullanmayacak mısın?"

"Hayır ama işe yarayan desenleri alacağım ve daha büyük bir eserin içinde birleştireceğim. Bu mühürleri büyük bir parşömendeki harfler olarak düşün; işim bittiği zaman bunları yan yana dizebilecek ve bir hikâye anlatabileceğim. Bir adamın kişiliğinin ve geçmişinin hikâyesini. Ne yazık ki, Sahteleme tutsa bile küçük farklar olacak. İmparatorun yaralandığına dair söylentileri yaymaya başlamanızı öneririm. Çok ciddi bir şey olmasın tabii ama kafaya sağlam bir darbe aldığını ima edin. Bu tutarsızlıkları açıklayacaktır."

"Zaten öldüğüne dair söylentiler var," dedi Gaotona. "Şan Fırkası tarafından yayılıyor."

"Eh, ölmeyip yaralandığını söyleyin."

"Ama..."

Shai mührü kaldırdı. "İmkânsız olanı başarsam bile, ki hatırlatayım sadece arada sırada başarmışımdır, Sahteleme imparatorun bütün hatıralarına sahip olmayacak. Hafızası sadece benim okuduğum ya da tahmin edebildiğim şeyleri içerebilir. Ashravan, Sahtelemenin geri çağırmayı başaramayacağı pek çok özel konuşma *yapmış olacaktır*. Ona güçlü bir oyunculuk yeteneği katabilirim, o türden şeylerden epey bir anlarım ama numara yapmak insanı sadece bir yere kadar götürebilir. Eninde sonunda birileri hafızasında büyük delikler olduğunu fark edecek. Söylentileri yayın, Gaotona. İhtiyacınız olacak."

Gaotona başını sallayarak onayladı, sonra kolunu sıvayarak Shai'nin damgalaması için uzattı. Shai mührü kaldırdı ve Gaotona içini çekti, sonra gözlerini sıkı sıkı kapattı ve tekrar başını salladı.

Shai mührü derisine bastırdı. Her zaman olduğu gibi mühür deriye dokunduğu zaman Shai elindekini sanki katı bir şeye bastırıyormuş gibi hissetti, sanki kol taşa dönüşmüştü. Mühür hafifçe *içeri battı*. Bu bir insanın üzerinde çalışırken endişe verici bir his yaratıyordu.

Shai mührü döndürdü, sonra geri çekerek Gaotona'nın kolunda kırmızı bir damga bıraktı. Cep saatini çıkararak saniyeleri saymaya başladı.

Damgadan ince, kırmızı renkli bir duman çıkıyordu. Bu sadece canlı şeyler damgalandığı zaman olurdu. Ruh yeniden yazılmaya karşı direniyordu. Ama damga anında kaybolmadı. Shai tuttuğu nefesini bıraktı. Bu iyiye işaretti.

Shai merak etti... eğer böyle bir şeyi imparatorun üzerinde deneyecek olsaydı, onun ruhu işgale karşı direnir miydi? Yoksa tıpkı pencerenin eski güzelliğine geri kavuşmayı istemesi gibi oluşmuş hasarı düzeltmek için mührü kabul mü ederdi? Bilmiyordu.

Gaotona gözlerini açtı. "Mühür... işe yaradı mı?"

"Şimdilik tuttu," dedi Shai.

"Kendimi farklı hissetmiyorum."

"Amaç o zaten. Eğer imparator mührün etkilerini *hissedebilseydi*, bir şeylerin yanlış olduğunu anlardı. Şimdi, soruya düşünmeden cevap ver, sadece içinden geldiği gibi konuş. En sevdiğin renk ne?"

"Yeşil," dedi Gaotona anında.

"Neden?"

"Çünkü..." Sesi azalıp kesildi, başını yana yatırdı. "Çünkü öyle."

"Ya kardeşin?"

"Neredeyse hatırlamıyorum bile," dedi Gaotona omzunu silkerek. "Ben çok küçükken öldü."

"Öldüğü iyi olmuş," dedi Shai. "Senin yerine seçilseydi berbat bir imparator..."

Gaotona ayağa kalktı. "Ne cüretle ona hakaret ediyorsun! Seni..." Olduğu yerde kaldı ve telaşla kılıcına uzanan Zu'ya doğru bir bakış attı. "Benim... kardeşim mi?"

Mühür solarak kayboldu.

"Bir dakika beş saniye," dedi Shai. "Bu damga iyi görünüyor."

Gaotona bir elini başına koydu. "Bir kardeşim olduğunu hatırlıyorum. Oysa... benim kardeşim yok ve hiçbir zaman da olmadı. Ona hayran olduğumu hatırlıyorum, öldüğü zamanki acıyı. Öyle bir *acı*..."

"Geçecek," dedi Shai. "İzlenimler kötü bir rüyanın kalıntıları gibi silinip gidecek. Bir saat içinde seni üzen şeyin ne olduğunu bile hatırlamayacaksın." Bazı notlar aldı. "Sanırım kardeşinin hatırasına hakaret etmeme fazla şiddetli tepki verdin. Ashravan kardeşine tapıyordu ama belki ondan daha iyi bir imparator olacağını düşündüğü için hissettiği suçluluk duygusu yüzünden sevgisini derinlere gömmüştü."

"Ne? Emin misin?"

"Bu konuda mı?" dedi Shai. "Evet. O mührü biraz düzenlemem gerekecek ama sanırım büyük ölçüde doğru."

Gaotona geri oturdu, Shai'nin içini görmeye çalışan kadim gözlerle ona baktı. "İnsanlar hakkında çok şey biliyorsun."

"Eğitimimizin erken adımlarından biridir," dedi Shai. "Ruhtaşına *dokunmamıza* izin verilmesinden bile önce gelir."

"Ne kadar bilgili ve yeteneklisin..." diye fısıldadı Gaotona.

Shai ani bir kızgınlık hissini zorla bastırdı. Ne cüretle ona bu gözle, sanki hayatını boşa harcıyormuş gibi bakardı? Shai Sahtecilik ile uğraşmayı seviyordu. Heyecanı, zekâsının keskinliğiyle yaşanan bir hayatı. Shai'nin *olduğu şey* işte buydu. Değil mi?

Diğerleriyle birlikte elinden alınmış Öz Damgalarından belli bir tanesini düşündü. Bu hiçbir zaman kullanmadığı tek Damga ve aynı zamanda beşi içinde en kıymetli olandı.

"Haydi başka bir tane deneyelim," dedi Shai, Gaotona'nın sözlerini görmezden gelerek. Kızmaya cesaret edemezdi. Sol Yenge, hayatta Shai'nin karşısına çıkacak en büyük tehlikenin gurur olduğunu hep söylerdi.

"Pekâlâ," dedi Gaotona. "Ama bir şey kafamı karıştırıyor. Bana bu süreç hakkında anlattığın azıcık şeye göre, bu mühürlerin benim üzerimde çalışmaya neden başlayabildiklerini hiç kavrayamıyorum. Mührün üzerinde işe yarayabilmesi için bir şeyin geçmişini tam olarak bilmen gerekmiyor mu?"

"Sürekli olmaları için evet," dedi Shai. "Dediğim gibi, önemli olan inandırıcı olabilmek."

"Ama bunun hiçbir inanılır tarafı yok! Benim hiç kardeşim olmadı."

"Ha. Peki, bakalım açıklayabilecek miyim," dedi Shai arkasına yaslanarak. "Senin ruhunu imparatorunkine uyması için yeniden yazıyorum, tıpkı o pencerenin geçmişini yeni vitraylı cam içerecek şekilde yeniden yazdığım gibi. İki durumda da *tanıdıklık* yüzünden işe yarıyor. Pencere çerçevesi vitraylı bir camın nasıl görünmesi gerektiğini biliyor. Bir zamanlar içinde vitraylı cam takılıydı. Her ne kadar yeni cam bir zamanlar takılı olanla aynı olmasa da vitray camlı pencere kavramı genel anlamında yerine getirildiği için mühür tutuyor.

"Sen imparatorun etrafında çok fazla zaman geçirdin. Tıpkı vitraylı camın pencere çerçevesi için tanıdık olması gibi, imparatorun ruhu da seninki için tanıdık. Bu yüzden mühürleri kendi üzerimde değil senin gibi birinde denemem gerekiyor. Seni damgaladığım zaman

bu sanki... senin ruhuna tanıyor olması gereken bir şeylerin bir parçasını sunmuşum gibi oluyor. Bu ancak parça çok küçük olursa işe yarıyor ama sunduğum parça çok küçük olduğu ve ruhun parçayı Ashravan'ın tanıdık bir parçası olarak kabul ettiği sürece damga reddedilmeden önce kısa bir süre için tutuyor."

Gaotona, kafası karışmış bir hâlde ona baktı.

"Sana batıl saçmalıklar gibi geliyordur sanırım," dedi Shai.

"Oldukça... gizemli," dedi Gaotona ellerini iki yana açarak. "Bir pencere çerçevesinin vitray camlı pencere 'kavramını' tanıması? Bir ruhun başka bir ruh kavramını anlaması?"

"Bu şeylerin bizim ötemizde varlığı var," dedi Shai başka bir mührü hazırlarken. "Biz pencereleri biliyoruz, pencereler hakkında düşünüyoruz; neyin bir pencere olduğu, neyin olmadığı Ruhsal Âlem'de... anlam kazanıyor. Hayat kazanıyor da denilebilir. Açıklamaya inan ya da inanma, fark etmez. İşin önemli kısmı bu mühürleri senin üzerinde deneyebileceğim ve eğer en azından bir dakika dayanırlarsa, bir şeyleri doğru yaptığımı anlayacak olmam.

"İdeal koşullarda bunu bizzat imparatorun üzerinde denerdim ama o, şu anki hâliyle sorularıma cevap vermeyi başaramaz. Bunları sadece tutturmam değil, bir de hep birlikte işlemelerini sağlamam gerekiyor ve bu da tasarımı doğru yönlerde düzeltebilmem için senin hissettiklerin hakkında açıklama yapmanı gerektiriyor. Şimdi, kolunu bir daha alabilir miyim?"

"Pekâlâ." Gaotona kendini hazırladı ve Shai koluna başka bir mühür bastırdı. Yarım tur çevirerek sabitledi ama mührü geri çeker çekmez damga kırmızı bir dumancık hâlinde kayboldu.

"Nalet," dedi Shai.

"Ne oldu?" dedi Gaotona parmaklarıyla koluna uzanarak. Sıradan mürekkebi dağıttı; mühür o kadar hızlı kaybolmuştu ki, mürekkep içine bile işleyememişti. "Bu sefer bana ne yaptın?"

"Görünüşe göre hiçbir şey," dedi Shai mührün ucunu hatalar için inceleyerek. Hiç bulamadı. "*Bunda* yanılmışım. Çok yanılmışım."

"Neydi o?"

"Ashravan'ın imparator olmayı kabul etme sebebi," dedi Shai. "Tutuşmuş geceler adına. Bundan emindim." Başını iki yana sallayarak mührü bir kenara koydu. Görünüşe göre Ashravan kendini ailesine kanıtlamak ve kardeşinin uzak ama koyu gölgesinden kaçmak için duyduğu ve derinlere gizli bir arzu sonucunda imparatorluğa aday olmamıştı.

"Nedenini sana ben söyleyebilirim Sahteci," dedi Gaotona.

Shai ona sertçe baktı. *Bu adam Ashravan'ı imparatorluk tahtına çıkması için teşvik etmişti*, diye düşündü. *Ashravan sonunda bunun için ondan nefret etmeye başlamış olmalı.*

"Pekâlâ," dedi Shai. "Neden?"

"Değişiklikler yapmak istiyordu," dedi Gaotona. "İmparatorlukta."

"Günlüğünde bundan bahsetmiyor."

"Ashravan alçakgönüllü bir adamdı."

Shai bir kaşını kaldırdı. Bu ona verilen raporlara uymuyordu.

"Ha, kolay öfkelenirdi," dedi Gaotona. "Ve eğer tartışmaya bir başlayacak olursa görüşüne sıkı sıkı sarılır ve inat ederdi. Ama kişiliği... kendi kişiliği... İçten içe, o alçakgönüllü bir adamdı. Onun hakkında bunu anlaman gerekecek."

"Anladım," dedi Shai. *Ona da böyle davranıyordun, değil mi?* diye düşündü. *O hayal kırıklığı ifadesi, olduğumuzdan daha iyi insanlar olmamız gerektiği iması*. Gaotona'nın ona hoşnutsuz bir büyükbaba gibi baktığını düşünen tek kişi Shai değildi.

Bu durum Shai'nin onu önemsiz biri olarak görmezden gelmek istemesine neden oluyordu. Fakat... Gaotona kobay olarak kendini öne sürmüştü. Shai'nin yaptığı şeyin korkunç olduğunu düşünüyordu; o yüzden başka birini göndermek yerine, kötülüğe kendisi maruz kalmakta ısrar etmişti.

Sen samimisin, değil mi yaşlı adam? diye düşündü Shai, Gaotona arkasına yaslanır ve imparatoru düşünerek bakışları uzaklaşırken. Shai kendini rahatsız hissetmişti.

Mesleğindeki pek çokları dürüst adamlara güler, onlara kolay av olarak nitelerdi. Bu hataydı. Dürüst olmak insanı saf yapmıyordu. Düzenbaz bir aptal ile dürüst bir aptalı dolandırmak eşit derecede kolaydı, sadece farklı yöntemler kullanırdın.

Ancak dürüst ve zeki olan bir adamı kandırması her zaman, *her zaman* düzenbaz ve zeki bir adamı kandırmaktan daha zordu.

Samimiyet. Taklit etmesi doğal olarak çok zordu.

"O gözlerinin arkasında ne düşünceler var?" diye sordu Gaotona öne doğru eğilerek.

"Düşünüyordum da sen imparatora da bana yaptığın gibi muamele etmiş, sürekli olarak neler başarması gerektiği hakkında dırdır ederek sinir etmiş olmalısın."

Gaotona homurdandı. "Büyük ihtimalle tam olarak öyle yapmışımdır. Bu dediklerimin ya da o zamanlar dediklerimin yanlış olduğu

anlamına gelmez. O... eh, çok daha büyük bir adam olabilirdi. Tıpkı senin muhteşem bir sanatçı olabileceğin gibi."

"Zaten öyleyim."

"Gerçek bir sanatçı mı?"

"Evet."

Gaotona başını iki yana salladı. "Frava'nın resmi... O resimde bizim kaçırdığımız bir şeyler var, değil mi? Sahteyi inceletti ve uzmanlar birkaç minik hata buldu. Ben yardım olmadan onları göremiyordum ama varlar. Düşündüğüm zaman, bu bana garip görünüyor. Fırça darbeleri kusursuz, hatta ustalıklı. Tarz olarak mükemmel bir eş. Eğer bunu başarabiliyorsan, neden ayı fazla aşağıda çizmek gibi hatalar yapasın ki? Bu çok küçük bir hata ama hiçbir zaman böyle bir hatayı yapmazmışsın gibi geliyor bana, en azından kasıtlı bir şekilde yapmamışsan."

Shai başka bir mührü almak için arkasını döndü.

"Gerçek olduğunu düşündükleri resim, şu anda Frava'nın odasında asılı duran resim..." dedi Gaotona. "O da sahte, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Shai bir iç çekmeyle. "Resimleri asadan birkaç gün önce değiştirdim, sarayın güvenliğini kontrol ediyordum. Galeriye sızdım, Frava'nın çalışma odasına girdim ve deneme olarak değiştirdim."

"O zaman sahte olduğunu sandıkları resim, gerçek resim olmalı," dedi Gaotona gülümseyerek. "O hataları sahteymiş gibi görünmesi için gerçek resmin *üzerine* ekledin!"

"Aslında hayır," dedi Shai. "Gerçi geçmişte o numarayı kullandığım da oldu. İki resim de sahte. Sadece bir tanesi bariz sahte, bir şeyler yanlış giderse keşfedilmek için."

"Öyleyse gerçeği hâlâ bir yerlerde gizli..." dedi Gaotona, meraklanmış gibi çıkan bir sesle. "Güvenliği kontrol etmek için saraya sızdın, sonra orijinal resmi bir kopyayla değiştirdin. Biraz daha hatalı ikinci bir kopyayı sahte iz bırakmak için odanda bıraktın. Eğer içeri girerken yakalansaydın ya da bir sebepten işbirlikçin tarafından satılsaydın biz odanı arayacak ve hatalı kopyayı bulacak ve senin resimleri değiştirmediğini düşünecektik. Memurlar kusursuz kopyayı alacak ve gerçek olduğuna inanacaklardı. Böylece kimse gerçek resmi aramaya devam etmeyecekti."

"Aşağı yukarı."

"Bu çok zekice," dedi Gaotona. "Asayı çalmak için saraya girerken yakalansaydın sadece resmi çalmaya çalıştığını da itiraf edebilir-

din. Odanın araştırılmasıyla sahte resim bulunurdu ve sen de bir imparatorluk hazinesini çalmaya çalışmak yerine, çok daha hafif bir suç olan özel bir kişiyi, burada Frava'yı, soymaya çalışmak suçundan hüküm giyerdin. İdam yerine on yıl ağır iş cezası alırdın."

"Ne yazık ki, yanlış zamanda ihanete uğradım," dedi Shai. "Soytarı benim asayla birlikte galeriden çıktıktan sonra yakalanmamı sağladı."

"Ama ya gerçek resim? Onu nereye sakladın?" Gaotona tereddüt etti. "Hâlâ sarayın içinde, değil mi?"

"Bir açıdan."

Gaotona ona baktı, hâlâ gülümsüyordu.

"Yaktım," dedi Shai.

Gülümseme anında kayboldu. "Yalan söylüyorsun."

"Bu sefer değil, ihtiyar," dedi Shai. "Resim galeriden dışarı çıkarma riskine girmeye değmezdi. Değiştirme numarasını sadece güvenliği denemek için yaptım. Sahteyi içeri kolayca soktum, insanlar girerken değil, sadece dışarı çıkarken aranıyor. Benim asıl hedefim asaydı. Resmi çalmak önemsizdi. Değiştirdikten sonra gerçeğini ana galerideki şöminelerden bir tanesinin içine attım."

"Bu korkunç," dedi Gaotona. "ShuXen'in eseriydi, onun en büyük şaheseri! Zaten kör oldu ve artık resim çizemiyor. Bunun bedelinin farkında..." Kekeledi. "Anlamıyorum. Neden, neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Önemli değil. Hiç kimse benim ne yaptığımı bilmeyecek. Sahteye bakmaya devam edecekler ve tatmin olacaklar, o yüzden bir zararı yok."

"O resim paha biçilmez bir sanat eseriydi!" Gaotona ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Onu çalmanın nedeni kibirden başka bir şey değil. Gerçeğini satmak istemiyordun. Sadece senin kopyanın galeride asılı olmasını istiyordun. Sadece kendini yüceltmek için harika bir şeyi yok ettin!"

Shai omzunu silkti. Hikâye bu kadar değildi ama resmi gerçekten de yakmıştı. Sebepleri vardı.

"Bugünlük işimiz bitti," dedi Gaotona kızarmış bir yüzle. Bir elini hor görür gibi ona doğru sallayarak ayağa kalktı. "Tam da düşünmeye başlamıştım... Öf!"

Uzun adımlarla kapıdan çıktı.

KIRK İKİNCİ GÜN

Her insan bir bulmacaydı.

Shai'nin ilk Sahtecilik öğretmeni Tao öyle derdi. Bir Sahteci sadece sıradan bir dolandırıcı ya da sahtekâr değildi. Bir Sahteci insan algılarıyla resim yapan bir sanatçıydı.

Pislik içindeki herhangi bir sokak çocuğu da insanı dolandırabilirdi. Bir Sahteci ise daha yüce zirveleri hedefliyordu. Sıradan dolandırıcıların işi insanı kandırıp fark edilmeden kaçmaktı. Bir Sahteci ise o kadar kusursuz, o kadar güzel, o kadar *gerçek* bir şey yaratmalıydı ki, görenler hiçbir zaman sorgulamasın.

İnsanlar büyüyerek birbirlerine karışmış sarmaşıklar, yaban otları, fundalar, fidanlar ve çiçekler kitlesinden oluşmuş yoğun bir orman gibiydi. Hiç kimse tek bir duygudan ibaret değildi, kimsenin sadece tek bir arzusu olmazdı. Çok sayıda ve çoğu zaman aynı toprak parçası için savaşan iki gül çalısı gibi olan bu arzular birbirleriyle çelişirdi.

Yalan söylediğin insanlara saygı duy, diye eğitmişti Tao onu. Onları yeteri kadar uzun süre soyarsan, anlamaya da başlayacaksın.

Shai çalışırken bir kitap yazıyordu; İmparator Ashravan'ın hayatının gerçek tarihçesiydi bu. Kâtiplerinin onu yüceltmek için yazdıklarından, hatta kendi eliyle yazdığından bile daha doğru bir tarihçe

olacaktı. Shai Ashravan'ın zihni olan çalılığın içinde emekleyerek bulmacayı yavaş yavaş çözdü.

Bir zamanlar Gaotona'nın da dediği gibi, idealist *idi*. Shai bunu şimdi, daha eski yazılarındaki tedbirli endişede ve hizmetkârlarına gösterdiği muamelede görüyordu. İmparatorluk korkunç bir şey değildi. Harika bir şey de değildi. İmparatorluk sadece *var olan* bir şeydi. Halk iktidara katlanıyordu çünkü küçük zalimliklerinden o kadar da rahatsız olmuyordu. Yozlaşma kaçınılmazdı. Bununla yaşıyordun. Ya buna katlanacaktın ya da bilinmeyenin getireceği kargaşayı kabul etmen gerekirdi.

Yücelere aşırı iltimas gösteriliyordu. Bütün mesleklerin en kârlı ve en saygını olan devlet memurluğuna çoğu zaman beceri ya da yetenekten çok, rüşvet ve tanıdıklar ile giriliyordu. Dahası, imparatorluğa en büyük hizmet verenlerden bazıları olan tüccarlar ve işçiler sistematik olarak ceplerine uzanan yüzlerce el tarafından soyuluyordu.

Bunlar herkesin bildiği şeylerdi. Ashravan bunları değiştirmek istiyordu. İlk başta.

Ama sonra... Eh, özellikle belli bir *ama sonrası* yoktu. Şairler Ashravan'ın kişiliğiyle ilgili ve başarısız olmasına neden olan tek bir kusura işaret ederlerdi ama insan bir tane duygu olmadığı gibi, bir tane kusur da değildi. Eğer Shai Sahtelemesini tek bir özellik üzerine kurarsa bir insan değil, gülünç bir taklit yaratmış olurdu.

Ama... başarmayı umut edebileceğinin en iyisi bu muydu? Belki de tek bir ortamda gerçekçiliği hedeflemeli, saray maiyetinin önünde düzgün davranabilen ama en yakın çevresini kandıramayacak bir imparator yaratmalıydı... Belki bu, bir tiyatronun sahne dekorları gibi yeterli olurdu. Oyun sırasında işlevlerini yerine getirirlerdi ama ciddi bir incelemede inandırıcı olamazlardı.

Bu ulaşılabilecek bir hedefti. Belki Shai hakemlere gitmeli, neyin mümkün neyin imkânsız olduğunu açıklamalı ve onlara resmî törenlerde kullanıp sonra hastalanmaya başladığı bahanesiyle hızla göz önünden uzaklaştırabilecekleri bir kukla, bir dekor imparator vermeliydi.

Bunu yapabilirdi.

Ama bunu yapmak istemediğini fark etmişti.

Sahtecilik bu değildi. Bu bir sokak hırsızının kısa vadeli kazanç peşindeki sahtekârlığıydı. Sahtecinin yöntemi kalıcı bir şeyler yaratmaktı.

İçten içe, Shai bu işin zorluğu karşısında heyecanlanmıştı. Ashravan'ı yaşatmak istediğini fark etmişti. En azından denemek istiyordu.

Shai, daha rahat olması için çoktan Sahtelediği yatağına uzandı; direkleri ve kalın bir yorganı vardı. Perdelerini kapatmıştı. Bu akşamki muhafızları Shai'nin masasında kâğıt oynuyordu.

Neden Ashravan'ı yaşatmak umurunda ki, diye düşündü Shai kendi kendine. *Hakemler işe yarayıp yaramadığını bile göremeden seni öldürecekler. Tek hedefin kaçmak olmalı.*

Ama öte yandan... *imparatorun* kendisi. Ay Asası'nı çalmayı imparatorluktaki en ünlü sanat eseri olduğu için seçmişti. Büyük İmparatorluk Galerisi'nde kendi eserlerinden bir tanesinin olmasını istiyordu.

Ancak şu anda üzerinde çalıştığı bu iş... bu çok daha müthiş bir şeydi. Hangi Sahteci böyle bir işi başarabilmişti ki? Gül Tahtı'nda oturan bir Sahteleme?

Hayır, dedi Shai kendi kendine, bu sefer daha sertçe. *Kendini kaptırma. Gurur Shai. Gururun seni yönlendirmesine izin verme.*

Kaçış planlarını şifreli olarak gizlediği kitabının arka sayfalarını açtı, bir terimler ve insanlar sözlüğü gibi görünüyordu.

Geçen gün Kanmühürcü sanki mührünü yenilemek için geç kalmaktan korkuyormuş gibi koşarak gelmişti. Giysilerinde kuvvetli bir içki kokusu vardı. Sarayın misafirperverliğinin tadını çıkarıyordu. Eğer Shai bir sabah onun erken gelmesini, sonra da o gece her zamankinden daha sarhoş olmasını sağlayabilirse...

Cengaverlerin dağları Kanmühürcülerin bataklıklarının bulunduğu Dzhamar'ın sınırındaydı. Birbirlerine duydukları nefret derindi, belki imparatorluğa olan sadakatlerinden bile derin olabilirdi. Cengaverlerin birkaç tanesi Kanmühürcü geldiği zaman özellikle iğreniyormuş gibi görünüyordu. Shai o muhafızlarla arkadaşlık etmeye başlamıştı. Laf arasında şakalaşmalar. Onların geçmişleriyle Shai'nin geçmişi arasındaki tesadüfi benzerliklere değinmeler. Cengaverlerin Shai ile konuşmamaları gerekiyordu ama Shai haftalardır kitap karıştırmak ve yaşlı hakemlerle muhabbet etmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Muhafızların canı sıkılıyordu ve sıkıntı insanları yönlendirmeyi kolaylaştırırdı.

Shai'nin bol bol ruhtaşına erişimi vardı ve kullanacaktı da. Ama çoğu zaman, temel yöntemler daha faydalı olurdu. İnsanlar Sahtecilerin her şey için mühür kullanmasını bekliyordu. Yüceler kötü büyücülük hikâyeleri anlatır, insanlar uyurken Sahtecilerin ayaklarına mühür basarak kişiliklerini değiştirdiğini, işgal ettiklerini, zihinlerine tecavüz ettiklerini söylerdi.

Aslında ruhmühürleri çoğu zaman bir Sahtecinin son çaresiydi.

Fark edilmeleri fazla kolaydı. *Şu anda Öz Damgalarım için sağ elimi vermeyeceğimden değil ya...*

Kaçmak için kullanılacak yeni bir Damga oymaya çalışmak neredeyse cezbedici bir fikirdi. Ancak bunu bekliyor olacaklardı ve yeni bir Damga yaratmak için gerekecek yüzlerce testi yapmakta ciddi sorun yaşardı. Kendi kolunu damgalaması muhafızlar tarafından rapor edilirdi ve Gaotona denek olarak asla işe yaramazdı.

Ve test edilmemiş bir Öz Damgası kullanmak... sonu çok ama çok fena olabilirdi. Hayır, kaçış için ruhmühürlerini kullanacaktı ve planlarının özü daha geleneksel hile yöntemlerini içerecekti.

ELLİ SEKİZİNCİ GÜN

Frava tekrar ziyaretine geldiği zaman Shai hazırdı.

Kadın kapının ağzında durakladı, Yüzbaşı Zu yerlerine geçerken muhafızlar itiraz etmeden dışarı çıktılar. "Boş durmamışsın," diye belirtti Frava.

Shai çalışmasından başını kaldırdı. Frava onun ilerlemesinden değil, odadan bahsediyordu. En son olarak Shai zemini güzelleştirmişti. Zor olmamıştı. Sarayı inşa etmek için kullanılan taşların hepsi tarihi kayıtlara geçirilmişti; ocakları, tarihleri, ustaları.

"Beğendin mi?" diye sordu Shai. "Bence mermer şömineye iyi uyuyor."

Frava döndü, sonra gözlerini kırptı. "*Şömine* mi? Şömineyi nereden... Bu oda eskiden olduğundan daha mı büyük?"

"Yandaki depo odası kullanılmıyordu," diye mırıldandı Shai kitabına geri dönerek. "Ve bu iki odanın arasındaki duvar yeniydi, sadece birkaç yıl önce örülmüştü. Tadilatı iki odadan büyük olanın bu olacağı ve o yüzden bir şömine de eklenmesi gerekeceği şekilde yeniden yazdım."

Frava afallamış gibi görünüyordu. "Bunun mümkün olabileceğini..." Kadın tekrar Shai'ye baktı ve yüzü her zamanki sert maskeye

büründü. "İşini ciddiye aldığına inanmakta zorlanıyorum Sahteci. Sen bir imparator yaratmak için buradasın, saraya tadilat yapmak için değil."

"Ruhtaşı oymak beni rahatlatıyor," dedi Shai. "Ve bir dolabın içine benzemeyen bir iş yerine sahip olmak da. İmparatorunun ruhunu zamanında alacaksın Frava."

Hakem uzun adımlarla odayı geçerek masayı inceledi. "O zaman imparatorun ruhtaşına başladın mı?"

"Pek çoğuna başladım," dedi Shai. "Karmaşık bir süreç olacak. Yüzden çok daha fazla mührü Gaotona'nın üzerinde..."

"*Hakem* Gaotona."

"... yaşlı adamın üzerinde denedim. Her biri sadece bulmacanın çok küçük bir parçası. Bir kere bütün parçalar işler hâle geldiği zaman, onları daha küçük, daha hassas oymalar şekilde tekrar yapacağım. Bu benim bir düzine kadar deneme mührünü tek bir son mühür şeklinde birleştirmemi sağlayacak."

"Ama yüz taneden fazlasını denediğini söylemiştin," dedi Frava kaşlarını çatarak. "Sonunda onların sadece on iki tanesini mi kullanacaksın?"

Shai güldü. "On iki mi? Bütün bir ruhu Sahtelemek için mi? Hiç de bile. Son mühür, her sabah imparator üzerinde kullanmanız gerekecek mühür, daha çok bir... tekerleği yerinde tutan bir dingil çivisi ya da bir kemerin kenet taşı gibi olacak. Derisine basılması gereken sadece o olacak ama yüzlerce başka mühürden oluşan bir örgüyle bağlantı kuracak."

Shai yan tarafa doğru uzanarak son mühürlerin ilk eskizlerini içeren not defterini çıkardı. "Bunları alacağım ve metal bir levhanın üzerine koyacağım, sonra onu da her gün Ashravan'a basacağınız mühre bağlayacağım. Sürekli olarak levhayı yakınında tutması gerekecek."

"Yanında metal bir levha taşıması gerekecek *ve* her gün damgalanacak mı?" dedi Frava kuru kuru. "Bu adamın normal bir hayat yaşamasını zorlaştırır, sence de öyle değil mi?"

"İmparator olmak herhangi birinin normal bir hayat yaşamasını zorlaştırır zaten diye tahmin ediyorum. Halledersiniz. Levhanın bir süs eşyası şeklinde tasarlanması âdettendir. Belki büyük bir kolye ya da kare şekilli bir pazı bandı. Benim kendi Öz Damgalarıma bakarsan, onların da aynı şekilde olduklarını ve kutunun her biri için birer levhayı da içerdiğini görürsün." Shai tereddüt etti. "Öte yandan daha

önce tam olarak bu işi hiç yapmadım, kimse yapmadı. Bir ihtimalle ve bence bu küçük bir ihtimal de değil, zamanla imparatorun beyni bilgiyi soğurabilir. Aynı... aynı her gün bir kâğıt destesindeki kâğıtlara tam olarak aynı resmi bir yıl boyunca tekrar tekrar çizersen, sonunda resmin aşağıdaki kâğıtlarda da çıkması gibi. Belki birkaç yıl damgalandıktan sonra artık buna ihtiyacı kalmayabilir."

"Bence bu hâlâ kötü."

"Ölmekten beter mi?" diye sordu Shai.

Frava elini Shai'nin notlar ve yarım bitmiş çizimlerinin olduğu kitabının üzerine koydu. Sonra kitabı aldı. "Kâtiplerimizden bunun kopyasını çıkarmalarını isteyeceğim."

Shai ayağa kalktı. "Ona ihtiyacım var."

"Eminim vardır," dedi Frava. "Tam olarak da bu yüzden kopyasının alınması gerekir, her ihtimale karşı."

"Kopyalamak uzun sürer."

"Bir gün içinde sana geri göndereceğim," dedi Frava umursamaz tavırlarla uzaklaşırken. Shai ona doğru uzanınca Yüzbaşı Zu öne bir adım attı, kılıcının yarısı kınından çıkmıştı bile.

Frava ona döndü. "Yok, hayır yüzbaşı. Buna gerek olmayacak. Sahteci işine karşı korumacı. Bu iyi. Önem verdiğini gösteriyor."

Shai ve Zu bakışlarını birbirlerine kilitlediler. *Beni öldürmek istiyor*, diye düşündü Shai. *Çok fena istiyor.* Shai onu çoktan çözmüştü. Sarayı korumak Zu'nun göreviydi ve Shai'nin hırsızlığı buna gölge düşürmüştü. Shai'yi o yakalamamış, İmparatorluk Soytarısı ele vermişti. Başarısızlığı yüzünden Zu'nun kendine güveni sarsılmıştı ve intikam almak için Shai'yi ortadan kaldırmak istiyordu.

Shai en sonunda gözlerini kaçırdı. Her ne kadar bu Shai'yi kızdırmış olsa da bu karşılaşmada uysal taraf olmaya mecburdu. "Dikkatli ol," diye uyardı Frava'yı. "Tek bir sayfayı bile kaybetmelerine izin verme."

"Bunu... imparatorun hayatını korur gibi koruyacağım." Frava esprisini komik bulmuştu ve Shai'ye ender görülen bir gülümseme gösterdi. "Konuştuğumuz diğer meseleyi düşündün mü?"

"Evet."

"Cevabın?"

"Evet."

Frava'nın gülümsemesi derinleşti. "Yakında tekrar konuşacağız."

Frava kitapla çıktı, neredeyse iki aylık çalışmanın ürünüydü. Shai kadının ne işler çevirdiğini tam olarak biliyordu. Frava kopya filan çı-

kartmayacaktı, kendi Sahtecisine gösterecek ve iş onun bitirebileceği kadar ilerlemiş mi diye bakacaktı.

Eğer öyle olduğu sonucuna varırsa Shai sessizce, diğer hakemler itiraz edemeden önce idam edilecekti. Büyük ihtimalle Zu yapardı. Her şey o odada bitebilirdi.

ELLİ DOKUZUNCU GÜN

Shai o gece iyi uyuyamadı.

Hazırlıklarının eksiksiz olduğundan emindi. Ama şimdi sanki boynunda bir ilmik varmış gibi beklemek zorundaydı. Bu onu kaygılandırıyordu. Ya durumu yanlış okuduysa?

Kitabında notlarını kasten anlaşılması güç olacak şekilde almış, her birisiyle inceden inceye bu işin ne kadar *devasa boyutta* olduğuna işaret etmişti. Okunaksız yazılar, çok sayıdaki referanslar, kendine yapması gereken şeyleri hatırlatan listeler üstüne listeler... Kalın kitabın üstüne bütün bunlar eklendiği zaman, her şey Shai'nin işinin akıl almayacak kadar karmaşık olduğuna işaret ediyordu.

Bu da bir sahtecilikti. Belirli bir kişiyi ya da nesneyi taklit etmeyen, en zor türden bir sahtecilik. Bir *hava* sahteciliği.

Uzak dur, diyordu kitabın havası. *Sen bu işi bitirmeye çalışmayı istemiyorsun. Zor kısımları Shai'ye bırakmak istiyorsun, çünkü kendi kendine yapman için gerekecek çaba çok fazla. Ve... eğer başarısız olursan... giden senin kellen olacak.*

O kitap Shai'nin hayatında yarattığı en incelikli sahtelerden biriydi. İçindeki her kelime aynı anda hem gerçek hem yalandı. Sadece

usta bir Sahteci bunu fark edebilir, işin tehlikesine ve zorluğuna vurgu yapmak için ne kadar fazla uğraştığını görebilirdi.

Acaba Frava'nın Sahtecisi ne kadar yetenekliydi?

Shai sabah olmadan ölecek miydi?

Uyuyamadı. Uyumak istiyordu ve uyumalıydı. Saatlerin, dakikaların, saniyelerin geçmesini beklemek âdeta bir işkence gibiydi. Onu öldürmeye geldikleri zaman yatağında uyuyor olacağı düşüncesi... En beteri de buydu.

Neden sonra kalktı ve Ashravan'ın hayatına dair bazı kayıtları aldı. Masasında kâğıt oynayan muhafızlar ona bir bakış attılar. Hatta bir tanesi yorgun duruşuna ve kızarmış gözlerine bakarak sempatiyle başını salladı. "Işık çok mu parlak?" diye sordu lambaya işaret ederek.

"Hayır," dedi Shai. "Sadece kafamdan atamadığım bir düşünce var."

Geceyi yatakta, Ashravan'ın hayatını incelemekle geçirdi. Notlarının eksikliği yüzünden sıkıntıyla yeni bir kâğıt çekti ve geri getirildiği zaman kitabına eklemek için yeni notlar almaya başladı. Eğer geri getirilirse.

Shai en sonunda Ashravan'ın gençliğindeki iyimserliği neden bir kenara bıraktığını anladığını hissediyordu. En azından onu bu yoldan gitmeye iten etmenleri kavramıştı. Yozlaşma bunun bir parçasıydı ama asıl sebep değildi. Kendine güveninin azlığı da katkıda bulunmuştu ama belirleyici etmen bu da değildi.

Hayır, Ashravan'ı alt eden şey hayatın kendisi olmuştu. Saraydaki hayatın, saat gibi işleyen bir imparatorluğun parçası olmakla geçen hayatın. Her şey işliyordu. Evet, belki olabilecek en iyi şekilde işlemiyordu ama *işliyordu* işte.

Buna meydan okumak çaba gerektiriyordu ve bu çabayı göstermek de her zaman kolay değildi. Rahat bir hayat yaşamıştı. Ashravan tembel değildi ama imparatorluk bürokrasisine kendini kaptırmak, istediği değişikliklerin yapılmasını talep etmek için bir sonraki ay harekete geçmeye karar vermek o kadar da zor değildi. Zaman geçtikçe Gül İmparatorluğu'nun büyük nehrinin akıntısıyla yüzüp gitmek gittikçe daha da kolaylaşmıştı.

Sonunda Ashravan rahatına düşkün biri olup çıkıvermişti. Halkının ihtiyaçlarından ziyade sarayının güzelliğine daha çok odaklanıyordu. Gittikçe daha da fazla devlet işini hakemlerin üstlenmelerine izin vermişti.

Shai iç çekti. Ashravan'ın bu tanımı bile fazlasıyla basitti. İmpara-

torun kim olduğundan ve kime dönüştüğünden bahsetmiyordu. Geçmişteki olayların listesi onun mizacından, tartışmaya düşkünlüğünden, güzellik anlayışından ya da rezil mi rezil şiirler yazıp, sonra ona hizmet eden herkesin ne kadar harika olduklarını söylemelerini beklemesinden bahsetmiyordu.

Ayrıca kibrinden veya gizli gizli herhangi bir başka kişi olmayı arzulamasından da bahsedilmemişti. Bu yüzden, günlüğü tekrar tekrar okumuştu Shai. Belki de hayatında yanlış yola saptığı o ilk adımı nerede attığını bulmaya çalışıyordu.

Anlamamıştı. Bir insanın hayatında nadiren belirgin bir yol ayrımı olurdu. İnsanlar zamanla değişirdi; yavaş yavaş. Bir adım attıktan sonra kendini tamamen başka bir yerde bulmazdın. Önce birkaç taştan kaçınmak için yolun kenarına doğru bir adım atardın. Bir süre yolun yanından ilerlerdin ama sonra daha yumuşak zeminden yürümek için biraz daha uzaktan dolaşmaya başlardın. Ondan sonra dikkat etmeyi bırakınca gittikçe daha da uzaklaşırdın. En sonunda kendini yanlış şehirde bulunca da neden yoldaki tabelaların sana daha iyi yol göstermediğini merak ederdin.

Odanın kapısı açıldı.

Shai yatağında hızla doğruldu, neredeyse notlarını düşürüyordu. İşte gelmişlerdi.

Ama... hayır, *sabah* olmuştu bile. Vitraylı pencereden içeri ışık sızıyordu ve muhafızlar ayağa kalkmış geriniyordu. Kapıyı açan Kanmühürcüydü. Yine akşamdan kalmış gibi görünüyordu ve elinde çoğu zaman olduğu gibi bir deste kâğıt taşıyordu.

Bu sabah erken geldi, diye düşündü Shai cep saatini kontrol ederken. *Çoğu zaman geç kalırken bugün neden erken geldi ki?*

Kanmühürcü tek kelime etmeden Shai'nin koluna bir çizik attı ve kapıyı mühürleyerek kolunun acıyla yanmasına neden oldu. Sanki bir randevusu varmış gibi aceleyle odadan çıktı. Shai arkasından baktı, sonra başını salladı.

Bir an sonra kapı tekrar açıldı ve Frava girdi içeri.

"Hah, kalkmışsın," dedi kadın Cengaverler ona selam verirken. Frava Shai'nin kitabını masanın üstüne bir gümlemeyle koydu. Sinirlenmiş gibi bir hâli vardı. "Kâtiplerin işi bitti. Çalışmaya dönebilirsin."

Frava hızla çıktı. Shai yatağında arkasına yaslanarak bir rahatlamayla iç geçirdi. Numarası işe yaramıştı. Bunun ona birkaç hafta daha kazandırması gerekirdi.

YETMİŞİNCİ GÜN

"O zaman bu sembol bir zaman belirteci," dedi Gaotona Shai'nin yakında oymaya başlayacağı daha büyük mühürlerden birinin eskizine işaret ederek. "Tam olarak bundan... yedi yıl önceki bir ana mı işaret ediyor?"

"Evet," dedi Shai, yeni oyulmuş bir ruhmührünün ucundaki tozu üflerken. "Hızlı öğreniyorsun."

"Deyim yerindeyse her gün ameliyat ediliyorum," dedi Gaotona. "Kullanılan bıçakların türlerini bilmek içimi rahatlatıyor."

"Değişiklikler kalıcı..."

"Kalıcı değil," dedi Gaotona. "Evet, hep söyleyip duruyorsun." Damgalaması için kolunu uzattı. "Ancak ben merak ediyorum. İnsan vücudu kesilebilir ve iyileşir ama aynı yeri tekrar tekrar kesersen yara izi kalır. Ruh da çok farklı olmasa gerek."

"Tamamen farklıdır," dedi Shai kolunu damgalayarak.

Gaotona ShuXen'in şaheserini yaktığı için Shai'yi henüz affetmemişti. Shai karşı karşıya oldukları zaman bunu görebiliyordu. Artık hem hayal kırıklığına uğramış hem kızgındı.

Kızgınlık zamanla geçerdi ve tekrar birlikte çalışmaya başlayabilmişlerdi.

Gaotona başını yana eğdi. "Bu... işte bu garip."

"Ne açıdan garip?" diye sordu Shai cep saatinden saniyelerin geçmesini izlerken.

"*Kendi kendimi* imparator olmak için teşvik ettiğimi hatırlıyorum. Ama... kendime öfkeliyim çünkü... ışıkların annesi adına, o beni gerçekten böyle mi görüyordu?"

Mühür elli yedi saniye boyunca kaldı. Yeterliydi. "Evet," dedi Shai mühür solarak yok olurken. "İnanıyorum ki seni tam olarak öyle görüyordu." Bir heyecan hissetti. Nihayet mühür işe yaramıştı!

Şimdi iyice yaklaşmıştı. İmparatoru anlamaya yaklaşmıştı, bulmacayı çözmeye yaklaşmıştı. Ne zaman bir tablo, büyük ölçekli bir ruh Sahteciliği, bir heykel gibi büyük bir işin sonuna yaklaşsa, henüz bitirmeye çok uzak olsa bile son ürünü görebildiği bir an gelirdi. O an geldiği zaman Shai'nin zihninde iş tamamlanmış olurdu ve işi bitirmek artık neredeyse bir formalite sayılırdı.

Neredeyse o noktaya ulaşmıştı. İmparatorun ruhu önünde yatıyordu, sadece bazı birkaç köşesi gölgeliydi. Shai işin sonunu getirmeyi, Ashravan'ı tekrar yaşatabilecek mi görmeyi *arzu ediyordu*. Onun hakkında bu kadar çok şey okuduktan sonra, onu sanki bu kadar yakından tanıyormuş gibi hisseder hâle geldikten sonra işi bitirmesi lazımdı.

Hiç şüphe yok ki kaçmadan önce o kadar bekleyebilirdi.

"Bu oydu değil mi?" diye sordu Gaotona. "Daha önce düzinelerce sefer deneyip beceremediğin mühür, neden imparator olmaya çalıştığını temsil eden mühür."

"Evet," dedi Shai.

"Benimle olan ilişkisi," dedi Gaotona. "Onun kararını benimle olan ilişkisine ve... benimle konuşurken duyumsadığı utanç hissine bağladın."

"Evet."

"Ve tuttu."

"Evet."

Gaotona arkasına yaslandı. "Işıkların annesi..." diye fısıldadı tekrar.

Shai mührü aldı ve işe yaradıklarını teyit ettiği diğerlerinin yanına koydu.

Son birkaç hafta içinde bütün diğer hakemler de Frava gibi ona gelmiş, imparator üzerinde mutlak kontrolü onlara vermesinin karşılığında Shai'ye müthiş vaatlerde bulunmuşlardı. Rüşvet önermeye ça-

lışmayan yegâne kişi Gaotona idi. Samimi bir adamdı ve hükûmetin en yüksek makamlarından birindeydi. Olağanüstü. Ondan faydalanmak Shai'nin tercih edeceğinden çok daha zor olacaktı.

"Tekrar etmem gerekir ki," dedi Shai ona doğru dönerek, "beni etkiledin. Yücelerden kimsenin ruhmühürlerini incelemek için zaman ayıracağını düşünmüyordum. Onlar kötü kabul ettikleri şeyleri anlamayı hiçbir zaman denemez ve uzak durmaya çalışırlar. Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır," dedi Gaotona. "Hâlâ yaptığın işin kötülük değilse bile kesinlikle ahlaksızca bir şey olduğunu düşünüyorum. Diğer yandan ben kimim ki yorum yapacağım? İğrenç bir şey olarak adlandırdığımız bu sanat sayesinde biz iktidardakileri koruman için sana bel bağlıyorum. Güç için duyduğumuz açlık vicdanımızı bastırıyor."

"Bu dediğin diğerleri için doğru," dedi Shai. "Ama senin kişisel amacın bu değil."

Gaotona meraklı bir ifadeyle Shai'ye baktı.

"Sen sadece Ashravan'ı geri istiyorsun," dedi Shai. "Onu kaybettiğini kabul etmeyi reddediyorsun. Onu bir oğul gibi seviyordun; eğittiğin gençti, kendisine inanmadığı zamanlarda bile senin hep inandığın imparator."

Gaotona gözlerini kaçırdı, epeyce rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi Shai. "Başarılı olsam bile gerçekten o olmayacak. Bunu sen de biliyorsun."

Gaotona başıyla onayladı.

"Yine de... kurnazca gerçekleştirilmiş bir Sahteleme de gerçeği kadar iyi sayılır," dedi Shai. "Sen Miras Fırkası'na mensupsun. Kendinizi gerçekten antika olmayan antikalarla, uzun zaman önce kaybolmuş eserlerin taklitleriyle çevreliyorsunuz. Sanırım imparatorunuzun sahte olması da sizi o kadar rahatsız etmez. Senin tek isteğin ise elinden gelen her şeyi yapmış olduğunu bilmek. Ashravan için."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Gaotona alçak sesle. "Muhafızlarla konuştuğunu, hizmetçilerin isimlerini bile öğrendiğini gördüm. Onların aile hayatlarını, tutkularını, akşamları neler yaptıklarını biliyor gibisin, öte yandan her gününü bu kilitli odanın içinde geçiriyorsun. Aylardır dışarıya çıkmadın. Bütün bunları nasıl biliyorsun?"

"İnsanlar doğaları gereği etraflarındaki şeylerin üzerine etki uygulamaya çalışır," dedi Shai başka bir mühür getirmek için ayağa kalkarken. "Bizi rüzgârdan koruması için duvarlar öreriz, yağmuru kes-

mek için çatılar yaparız. Çevremizi düzenler, doğaya boyun eğdiririz. Bu kontrolün bizde olduğunu hissetmemizi sağlar.

"Ama bunu yapmakla sadece bir etkiyi başka bir tanesiyle değiştirmiş oluruz. Bizi etkileyen şey rüzgâr yerine bir duvardır. *İnsan yapımı* bir duvar. İnsanın nüfuzunun parmakları hep etrafımızda, her şeye dokunuyor. İnsan yapımı halılar, insan yapımı yiyecekler. Şehirde gördüğümüz, dokunduğumuz, hissettiğimiz, *tecrübe ettiğimiz* her şey çeşitli insanların etkilerinin sonucu.

"Kontrol sahibi olduğumuzu hissedebiliriz ama insanları anlamadığımız sürece bu asla mümkün olmaz. Çevremizi kontrol etmek artık rüzgârı engellemekle değil, neden hizmetçi kadının dün gece ağladığını ya da neden belli bir muhafızın kâğıt oynarken her zaman kaybettiğini bilmekle olur. Ya da işvereninin seni ne amaçla tuttuğunu."

Shai arkasına yaslanır ve kendisine bir mühür uzatırken Gaotona tekrar Shai'ye baktı. Tereddütlü bir şekilde bir kolunu uzattı. "Yeni yeni farkına varıyorum da bunu yapmamak için gösterdiğimiz aşırı dikkate rağmen seni hafife almışız," dedi.

"Güzel," dedi Shai. "Dikkatsiz değilsin demek." Gaotona'yı damgaladı. "Şimdi söyle bakalım, neden balıktan nefret ediyorsun?"

YETMİŞ ALTINCI GÜN

Şimdi olur, diye düşündü Shai Kanmühürcü koluna yeni bir çizik atarken. *Bugün. Bugün kaçabilirim.*

Öbür kol yeninin içinde, erken geldiği sabahlarda Kanmühürcünün ekseriyetle yanında taşıdığı kâğıtları taklit edecek şekilde hazırlanmış bir sayfa gizliydi.

İki gün önce Shai bir tanesinin üzerinde küçük bir parça balmumu yakalamıştı. Bunlar mektuptu. Nihayet anlamıştı. Shai en baştan beri bu adam hakkında yanılıyordu.

"Haberler iyi mi?" diye sordu Shai, adam mührünü Shai'nin kanıyla ıslatırken.

Beyaz dudaklı adam ona küçümseyici bir bakış attı.

"Evden," dedi Shai. "Yazıştığın Dzhamar'daki kadından. Bugün mektubu mu geldi? Saraya postacılar sabahları geliyor. Kapını çalıp, mektubunu bırakıyorlar..." *Ve seni bu uyandırıyor*, diye ekledi içinden. *O yüzden o günlerde zamanında geliyorsun.* "Mektubunu odanda bırakmaya bile katlanamadığına göre onu çok özlüyor olmalısın."

Adam kolunu indirdi ve Shai'yi gömleğinin önünden yakaladı. "Ondan bahsetme cadı!" diye tısladı. "Sen... onu karıştırma! Numaraların ve büyülerin işlemeyecek!"

Shai'nin tahmin ettiğinden daha gençti. Bu, Dzhamarlılar söz konusu olduğunda sık yapılan hatalardan biriydi. Beyaz saç ve derileri yabancılara yaşlarının olduğundan farklı görünmesine neden oluyordu. Shai'nin fark etmiş olması gerekirdi. Bu daha bir oğlan sayılırdı.

Shai dudaklarını büzdü. "Elinde kanımla ıslatılmış bir mühür tutarken mi numaralarım ve büyülerimden bahsediyorsun? Beni iskeletlere avlatmakla tehdit eden sensin. Benim elimden sadece masa cilalamak geliyor."

"Sen... seni... Öf!" Oğlan ellerini havaya savurdu, sonra sert adımlarla kapıdan çıktı.

Muhafızlar kayıtsız, müstehzi gülümsemeler ve onaylamayan bakışlarla izliyordu. Shai'nin sözleri kendisinin zararsız biri, gerçekten doğaya aykırı olanın ise Kanmühürcü olduğunu onlara hatırlatmak için dillendirilmişti. Muhafızlar Shai'yi mobilyalarla oynayan ve arkadaş canlısı bir âlim olarak izleyerek neredeyse üç ay geçirmişti, öte yandan bu adam onun kanını döküyor ve mistik dehşetler yaratmak için kullanıyordu.

Kâğıdı atmam gerek, diye düşündü Shai kendi kendine. Muhafızlar arkalarını dönerken kâğıdın dışarı kayması için kolunu aşağı indirdi. Bu hareket, kaçış planının yürürlüğe girmesi anlamına gelecekti...

Asıl Sahteleme daha bitmedi. İmparatorun ruhu.

Tereddüt etti. Aptal gibi tereddüt etti.

Kapı kapandı.

Fırsat kaçmıştı.

Olduğu yerde kalakalan Shai yatağına doğru ilerledi ve kol yeninde gizli olmaya devam eden sahte mektupla yatağın kenarına oturdu. Neden tereddüt etmişti ki? Hayatta kalma içgüdüleri bu kadar mı zayıftı?

Biraz daha bekleyebilirim, dedi kendi kendine. *Ashravan'ın Öz Damgası bitene kadar.*

Bunu günlerdir söylüyordu. Haftalardır aslında. Sona yaklaştıkça, her yeni gün Frava'nın saldırıya geçmesi için yeni bir fırsat anlamına geliyordu. Kadın Shai'nin notlarını almak ve inceletmek için başka bahanelerle de gelmişti. Diğer Sahtecinin Shai'nin işini tamamlamak için çok fazla uğraşmasına gerek kalmayacağı noktaya hızla yaklaşıyorlardı.

En azından o öyle düşünecekti. İş ilerledikçe, Shai bu işin nasıl da imkânsız olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştı. Ve başarılı olmayı da o kadar fazla arzuluyordu.

İmparatorun hayatını anlatan kitabı açtı ve kısa süre sonra kendini onun gençlik yıllarına göz atarken buldu. İmparatorun tekrar yaşamaması, bütün bu emeklerin sadece kaçma planları yaparken dikkat dağıtmak için başvurduğu bir numaradan ibaret olması düşüncesi... Bu düşünceler fiziksel olarak *acı vericiydi*.

Geceler adına, diye düşündü Shai kendi kendine. *Onu sevmeye başladın. Ona Gaotona gibi bakmaya başlıyorsun!* Shai'nin böyle hissetmemesi gerekirdi. Ashravan'la hiç karşılaşmamıştı. Dahası o aşağılık bir insandı.

Ama her zaman değil... Hayır, aslında hiçbir zaman aşağılık biri hâline gelmemişti. Bundan daha karmaşıktı. Her insan öyleydi. Shai onu anlayabiliyordu, onun nasıl...

"Geceler adına!" dedi ayağa kalkarak ve kitabı bir kenara koydu. Kafasını boşaltması gerekiyordu.

Altı saat sonra Gaotona odaya geldiği zaman Shai tam da bir mührü uzak duvara basmakla uğraşıyordu. Yaşlı adam kapıyı açtı ve içeri girdi, sonra duvarı renkler basarken donakaldı.

Shai'nin mühründen boya filizlerini andıran sarmaşık desenleri yayıldı. Yeşil, kızıl, kehribar. Resim canlı bir şey gibi büyüdü, dallardan yapraklar fışkırdı, meyve salkımları patlayarak genişledi. Desenler gittikçe daha da kalınlaştı, yoktan var olan altın süslemeler nehirler gibi aktı, yaprakların etraflarını çevreleyerek ışığı yansıttı.

Fresk derinleşti, her santimi bir hareket illüzyonuyla doldu. Kıvrılan sarmaşıklar, dalların arkasından uçları görünen beklenmedik dikenler. Gaotona huşuyla nefesini bıraktı ve Shai'nin yanına geldi. Arkasından Zu içeri girdi ve diğer iki muhafız dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Gaotona uzanıp duvarı yokladı ve tabii ki boya kurumuştu. Duvarın hatırladığı kadarıyla, yıllar önce bu şekilde boyanmıştı. Gaotona çömelerek Shai'nin resmin dibine yerleştirdiği iki mühre baktı. Sadece daha yukarıdan basılan üçüncüsü dönüşümü başlatmıştı, daha önceki mühürler resmin nasıl yaratılacağını anlatıyordu. Kılavuzlar, tarihin ayarlanması, talimatlar.

"Nasıl?" diye sordu Gaotona.

"Cengaverlerden birisi Gül Sarayı'nı ziyaret ettiği zaman JinDolu Atsuko'ya muhafızlık yapmıştı," dedi Shai. "Atsuko bir hastalığa yakalandı ve üç hafta boyunca yatak odasında tıkılıp kaldı. Bu sadece bir kat yukarıdaydı."

"Sahtelemen onu bu odaya mı koyuyor?"

"Evet. Bu geçen yıl tavandan sızan suyun yarattığı hasardan ön-

ceydi, o yüzden buraya yerleştirilmesi olasıydı. Duvar Atsuko'nun dışarı çıkamayacak kadar zayıf ama resim yapacak kadar güçlü olduğu günleri hatırlıyor. Her gün azar azar yaptığı, gittikçe büyüyen bir sarmaşıklar, yapraklar ve meyveler resmi. Zaman geçirmek için."

"Bunun tutmaması gerekirdi," dedi Gaotona. "Bu Sahteleme inanılır değil. Çok fazla değişiklik yapıyorsun."

"Hayır," dedi Shai. "Tam çizginin üzerinde... en büyük güzelliğin bulunduğu çizginin." Mührünü bir kenara kaldırdı. Son altı saati zar zor hatırlıyordu. Kendini yaratıcılığın çılgın hummasına kaptırmıştı.

"Yine de..." dedi Gaotona.

"Tutacak," dedi Shai. "Sen duvar olsaydın hangisi olmayı tercih ederdin? Kasvetli ve sıkıcı mı, yoksa boyalarla canlı mı?"

"Duvarlar düşünemez!"

"Hissetmelerini engellemez."

Gaotona batıl inançlar hakkında mırıldanarak başını salladı. "Ne kadar sürdü?"

"Bu ruhmührünü yaratmak mı? Son bir aydır ara sıra oyuyordum. Oda için yapmak istediğim son şey buydu."

"Sanatçı JinDo'dandı," dedi Gaotona. "Belki sen de aynı halktan olduğun için... Ama hayır! Böyle düşünmek de senin batıl inancın gibi." Gaotona neden bu resmin tuttuğunu çözmeye çalışırken başını iki yana salladı, hâlbuki işe yarayacağı Shai için en başından beri belliydi.

"JinDolar ve benim halkım aynı değil bu arada," dedi Shai huysuzca. Yüceler işte. Sadece yüz hatları birbirlerine benziyor diye farklı halkların aralarında pek bir fark olmayacağını sanıyorlardı onlar.

Gaotona gözlerini Shai'nin odası ile kaliteli ve bakımlı mobilyalarının üzerinde gezdirdi. Gümüş kakmalarla döşeli mermer zemini, çıtırdayan şöminesi ve küçük bir avizesi vardı. Bir zamanlar delik deşik bir yatak örtüsü olan şey, kaliteli bir halı olarak zemine yayılmıştı. Vitray camlı pencere sağ duvarda ışıldıyor, güzel freski aydınlatıyordu.

Orijinal şeklini hâlâ koruyan sadece kalın ancak özelliksiz kapıydı. Üzerindeki Kanmührü yüzünden Shai onu Sahteleyemezdi.

"Şimdi saraydaki en güzel odaya sahip olduğunun farkında olmalısın," dedi Gaotona.

"Hiç sanmıyorum," dedi Shai burnunu çekerek. "Mutlaka en güzeli imparatorun odasıdır."

"En büyük, evet. En güzel değil." Freskin yanında çömelerek aşağıdaki mühürlere baktı. "Resmin nasıl yapıldığının ayrıntılı açıklamalarını eklemişsin."

"Gerçekçi bir Sahteleme yaratmak için taklit ettiğin teknik beceriye sahip olman gerekir," dedi Shai. "En azından bir yere kadar."

"Yani bu duvarı kendin de boyayabilirdin."

"Boyam yok."

"Ama *olabilirdi*. Boya isteyebilirdin. Ben de verirdim. Bunun yerine bir Sahteleme yarattın."

"Ben buyum," dedi Shai yine ona kızmaya başlayarak.

"Olmayı seçtiğin şey bu. Eğer bir duvar bir fresk olmayı arzu edebiliyorsa Wan ShaiLu, o zaman *sen* de büyük bir ressam olmayı arzu edebilirsin."

Shai mührünü masaya çarparak koydu, sonra birkaç derin nefes aldı.

"Sinirlisin," dedi Gaotona. "Tıpkı onun gibi. Aslında artık bunun nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyorum çünkü birkaç kere bana bunu hissettirdin. Merak ediyorum da senin bu yapabildiğin şey insanlara anlayış kazandırmanın bir aracı olabilir mi? Duygularını bir mühre kazıyıp başkalarına sen olmanın nasıl bir his olduğunu göstermek için."

"Kulağa harika geliyor," dedi Shai. "Ruhları Sahtelemek doğaya aykırı, korkunç bir suç olmasaydı keşke."

"Keşke."

"Eğer o mühürleri okuyabiliyorsan epey iyileşmişsin demektir," dedi Shai, konuyu özellikle değiştirerek. "Neredeyse hile yaptığını düşünmeye başlayacağım."

"Aslında..."

Shai şimdi ilk alevlenmesi geçtiği için öfkesini bir kenara bırakarak dikkat kesildi. Bu da neydi şimdi?

Mahcup bir şekilde cübbesinin derin cebine uzandı Gaotona ve tahta bir kutu çıkardı. Shai'nin hazinelerini koyduğu kutuydu, beş Öz Damgası'nı. İhtiyacı olduğu zaman ruhuna yapılacak o düzenlemeler Shai'yi değiştirebilir, olması muhtemel başka bir insana dönüştürebilirdi.

Shai adama doğru bir adım attı ama Gaotona kutuyu açıp mühürlerin içinde olmadığını gösterdi. "Üzgünüm," dedi Gaotona. "Ama bunları sana şimdi vermenin aptallık olabileceğini düşünüyorum. Göründüğü kadarıyla herhangi bir tanesi seni anında bu tutukluluk hâlinden kurtarabilir."

"Aslında sadece iki tanesi bunu gerçekten başarabilir," dedi Shai bozularak. Parmakları seğirmeye başlamıştı. O ruhmühürleri haya-

tının sekiz yılından fazlasını alan bir çalışmayı temsil ediyordu. İlkini yapmaya çıraklığını bitirdiği gün başlamıştı.

"Hmm, evet," dedi Gaotona. Küçük kutunun içinde ruhunda yapılacak düzenlemelerin planlarını oluşturan daha küçük mühürlerin topluca üzerlerine kazındığı metal levhalar vardı. "Sanıyorum bu, değil mi?" Gaotona metal levhaların birini kaldırdı. "Shaizan. Tercümesi... Yumruk Yolundaki Shai diye mi oluyor? Eğer kendini damgalarsan bu seni bir savaşçıya mı dönüştürecek?"

"Evet," dedi Shai. Demek Gaotona onun Öz Damgalarını inceliyordu, o yüzden mühürlerini okumakta bu kadar iyi hâle gelmişti.

"Buraya kazınmış şeylerin onda birini ancak anlıyorum, eğer anlıyorsam tabii," dedi Gaotona. "Gördüğüm şey etkileyici. Gerçekten de bunları yaratmak yıllar sürmüş olmalı."

"Onlar... benim için kıymetli," dedi Shai kendini masasının başına geçmeye ve levhalara takılmamaya zorlayarak. Eğer onlarla kaçabilirse yeni bir mührü kolaylıkla yapabilirdi. Haftalar süreceğine hiç şüphe yoktu ama emeklerinin büyük bir kısmını kaybetmemiş olurdu. Ama eğer o levhalar yok edilecek olursa...

Gaotona her zamanki sandalyesine oturmuş, kayıtsızca levhaları inceliyordu. Başka birisi olsa Shai imalı bir tehdit hissederdi. *Bak elimde ne tutuyorum, bak sana ne yapabilirim.* Ama Gaotona'da bu yoktu. O sahiden meraklıydı.

Yoksa değil miydi? Her zaman olduğu gibi Shai içgüdülerini bastıramıyordu. O ne kadar iyi olursa olsun, başka birisi daha iyi olabilirdi. Tıpkı Won Amca'nın onu uyardığı gibi. Gaotona en başından beri Shai'yi bir aptal gibi oyuna getiriyor olabilir miydi? Gaotona hakkındaki değerlendirmesine güvenmesi gerektiğini hissediyordu Shai ama eğer yanılıyorsa bir felaket olabilirdi.

Zaten olacak ya, diye düşündü. *Günler önce kaçmış olman gerekirdi.*

"Kendini bir askere dönüştürmeyi anlıyorum," dedi Gaotona levhayı geri koyarak. "Ve bunu da. Bir ormancı ve doğada yaşama uzmanı. Bu da son derece kullanışlı görünüyor. Etkileyici. Ve burada da bir âlimimiz var. Ama neden? Sen zaten âlimsin."

"İnsan her şeyi bilemez," dedi Shai. "Çalışmaya ayrılabilecek belli miktarda zaman var. Kendimi o Öz Damgası'yla damgaladığım zaman Fen'den Mulla'dil'e varıncaya kadar bir düzine lisan konuşabilirim, hatta Sycla'dan bile birkaç tane var. Düzinelerce farklı kültürü ve o kültürde yaşarken nasıl hareket edileceğini bilirim. Fen, matematik ve dünya siyasetinden anlarım."

"Ah," dedi Gaotona.

Ver işte şunları, diye düşündü Shai.

"Ya bu?" dedi Gaotona. "Bir dilenci? Neden açlıktan bir deri bir kemik kalmayı istiyorsun? Bu senin saçının dökületeceğini ve derinin yaralarla kaplanacağını mı gösteriyor?"

"Görüntümü değiştiriyor," dedi Shai. "Çarpıcı bir şekilde. Faydalı." Shai o hâldeyken sokaklarda yaşamanın ve bir şehrin suçlularının arasında sağ kalmanın yollarını bildiğini belirtmedi. Mühür olmadan da fena bir çilingir sayılmazdı ama onunla eşi benzeri olmazdı.

O mühür basılıyken Shai büyük ihtimalle minicik pencereden dışarı çıkmayı ve beşinci kattan inerek özgürlüğüne kavuşmayı başarabilirdi; o Damga ile geçmişini yılların akrobatlık tecrübesini edinmiş şekilde yeniden yazıyordu Shai.

"Bunu tahmin etmem gerekirdi," dedi Gaotona. En son levhayı kaldırdı. "Geriye sadece bir tane kaldı, en şaşırtıcı olanı."

Shai hiçbir şey söylemedi.

"Yemek pişirme," dedi. "Çiftlik işleri, dikiş. Bir diğer sahte kimlik sanıyorum. Daha sıradan bir insanı taklit etmek için mi?"

"Evet."

Gaotona başıyla onaylayıp levhayı geri koydu.

Samimiyet. Benim samimiyetimi görmesi gerek. Onun taklidi yapılamaz.

"Hayır," dedi Shai içini çekerek.

Gaotona ona baktı.

"O... benim çıkış yolum," dedi Shai. "Hiçbir zaman kullanmayacağım. Sadece orada duruyor, eğer istersem diye."

"Çıkış yolu mu?"

"Eğer onu kullanacak olursam bir Sahteci olarak geçen yıllarımı silecek. Her şeyi. En basit mühürleri bile yapmayı unutacağım, Sahteci çıraklığı yapmaya başladığımı bile unutacağım. Sıradan biri olacağım."

"Bunu istiyor musun?"

"Hayır."

Bir duraklama.

"Evet. Belki. Bir parçam istiyor."

Samimiyet. Ne kadar zordu. Bazen tek yol buydu.

Shai arada bir o basit hayatı hayal ederdi. Bir uçurumun kenarında duran birinin birden aşağı atlamanın nasıl bir şey olacağını merak etmesi gibi hastalıklı bir düşünceydi. Saçmalık olsa bile bir dürtü vardı.

Normal bir hayat. Saklanmak yok, yalan yok. Shai işini seviyordu. Heyecanı, başarıyı, gerilimi seviyordu. Ama bazen... Bir hapishane hücresinde kısılı kalmışken ya da hayatta kalabilmek için kaçarken... Bazen başka şeyleri hayal ediyordu.

"Amcan ve yengen?" diye sordu Gaotona. "Won Amca, Sol Yenge, onlar da bu değişikliğin bir parçası. Burada okuyabiliyorum."

"Onlar da sahte," diye fısıldadı Shai.

"Ama onlardan hep bahsediyorsun."

Shai gözlerini sıkı sıkı kapattı.

"Yalanlarla dolu bir hayat gerçeklikle sahteliğin birbirine karışmasına neden oluyordur gibi geliyor," dedi Gaotona. "Ama eğer bu mührü kullanırsan illa her şeyi unutmazsın. Oyunu kendinden nasıl saklayacaksın?"

"En büyük Sahtecilik o olacak," dedi Shai. "Beni bile kandırmak için yapılacak. Orada o mühür her sabah basılmazsa öleceğim inancı yazılı. Geçmişte bir hastalığı, bir... sizin değişinizle yaramühürcüsüne gitmeyi içeriyor. Ruhmühürleriyle iş yapan bir şifacıya. Sahte ben ondan bir tedavi aldı, her sabah uygulamam gereken bir tedavi. Sol Yenge ve Won Amca bana mektuplar gönderecek, bu da kendimi kandırmak için olan numaranın bir parçası. Mektupları yazdım bile. Yüzlerce. Öz Damgası'nı kullanmadan önce bunları düzenli olarak göndermeleri için bir teslimatçıya iyi bir para vereceğim."

"Ama ya onları ziyarete gitmeye çalışırsan?" dedi Gaotona. "Çocukluğunu incelemek istersen..."

"Hepsi levhada var. Seyahat etmekten korkacağım. Bunda doğruluk payı var çünkü küçükken köyümden ayrılmak fikri gerçekten de korkutuyordu beni. O Damga basıldıktan sonra şehirlerden uzak duracağım. Akrabalarımı ziyarete gitmenin çok tehlikeli olduğunu düşüneceğim. Ama bunlar önemli değil çünkü onu asla kullanmayacağım."

O damga Shai'nin sonu olurdu. Son yirmi yılı unuturdu, sekiz yaşında ilk defa Sahteci olma konusunda soru sormaya başladığı hâline dönerdi.

Tamamen başka bir kişi hâline gelirdi. Diğer Öz Damgalarının hiçbiri bunu yapmıyordu; geçmişinin bir kısmını tekrar yazıyorlardı ama ona gerçekten kim olduğunun bilgisini bırakıyorlardı. Bu sonuncusu öyle değildi. O nihai olacaktı. Shai'yi dehşete düşürüyordu.

"Asla kullanmayacağın bir şey için çok fazla çaba harcamışsın," dedi Gaotona.

"Bazen hayat böyledir."

Gaotona başını iki yana salladı.

"Resmi yok etmek için gönderildim," diye ağzından kaçırdı Shai.

Bunu söylemeye onu iten şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildi. Gaotona'ya karşı dürüst olması gerekiyordu, planının işe yarayabilmesinin tek yolu buydu ama bu kısmı itiraf etmesine gerek yoktu. Değil mi?

Gaotona başını kaldırdı.

"ShuXen beni Frava'nın resmini yok etmem için gönderdi," dedi Shai. "O yüzden galeriden dışarı çıkarmak yerine yaktım."

"ShuXen mi? Ama eser sahibi o! Neden eserlerinden birini yok etmek için seni gönderdi?"

"Çünkü imparatorluktan nefret ediyor," dedi Shai. "O resmi sevdiği bir kadın için yapmıştı. Onun çocuklarıysa hediye olarak imparatorluğa verdiler. ShuXen artık yaşlandı, kör oldu, neredeyse hareket bile edemiyor. Eserlerinden birinin Gül İmparatorluğu'nu yüceltmek için kullanıldığını bilerek mezarına gitmek istemiyordu. Yakmam için bana yalvardı."

Gaotona afallamış gibi görünüyordu. Sanki ruhunun içini görmeye çalışıyormuş gibi Shai'ye baktı. Shai neden zahmet ettiğini bilmiyordu, bu konuşma zaten onu tamamen çırılçıplak bırakmıştı.

"Onun seviyesindeki bir ustayı taklit etmesi zor," dedi Shai. "Özellikle de elinde orijinal bir eser olmadan. Eğer düşünecek olursan, o sahteleri yaratmak için onun yardımına ihtiyacım olacağını fark edersin. Çalışmalarına ve eskizlerine bakmama izin verdi, bana resmi nasıl yaptığını açıkladı. Fırça darbeleri için yol gösterdi."

"Neden resmi ona geri götürmeni istemedi?" diye sordu Gaotona.

"Ölüyor," dedi Shai. "Bir şeye sahip olmak onun için anlamsız. O resim bir sevgili için yapılmıştı. O artık yok, o yüzden ShuXen resmin de olmaması gerektiğini düşünüyor."

"Paha biçilmez bir hazine," dedi Gaotona. "Aptalca bir gurur yüzünden yok oldu."

"*Onun* eseriydi!"

"Artık değildi," dedi Gaotona. "Gören herkese aitti. Bu işi kabul etmemen gerekirdi. Öyle bir sanat eserini yok etmek doğru olamaz." Tereddüt etti. "Yine de sanırım anlayabiliyorum. Yaptığında bir asalet var. Hedefin Ay Asası'ydı. O resmi yok etmek için kendini riske atman tehlikeliydi."

"Küçükken bana resim eğitimini ShuXen verdi," dedi Shai. "Onun isteğini geri çeviremezdim."

Gaotona söylenenlere katılıyormuş gibi görünmüyordu ama bu durumu anlayışla karşılar gibiydi. Geceler adına, Shai kendini savunmasız hissediyordu.

Bunun yapılması önemli, dedi kendi kendine. *Ve belki...*

Ama Gaotona levhaları geri vermedi. Shai de geri vermesini beklemiyordu zaten, bunun için henüz erkendi. Anlaşmalarının gereklerı tümüyle yerine getirilene kadar vermeyecekti; ki eğer kaçmazsa, Shai'nin tamamlanışını göremeyeceğine emin olduğu bir anlaşmaydı bu.

Son yeni mühürler grubunu da denediler. Her biri Shai'nin emin olduğu gibi en azından bir dakika dayandı. Artık sonunda ruhun nasıl olacağını görebiliyordu. O günkü altıncı mührü bitirdiği zaman Gaotona sonrakini bekleyerek durdu.

"Bitti," dedi Shai.

"Bugün hepsi bu kadar mı?"

"Sonsuza kadar hepsi bu kadar," dedi Shai son mührü de kenara koyarak.

"Bitirdin mi?" diye sordu Gaotona sandalyesinde doğrularak. "Neredeyse bir ay daha varken. Bu..."

"*Bitirmedim*," dedi Shai. "Şimdi en zor kısmı geldi. Bu birkaç yüz tane mührü minik minik oymam, onları bir araya getirip birleştirmem, sonra da bir kilit mühür yapmam gerek. Şimdiye kadar yaptıklarım bütün boyaları hazırlamak, renk ve şekil çalışmaları yapmak gibi. Şimdi hepsini bir araya getirmem gerekiyor. Bunu son yaptığımda neredeyse beş ay sürmüştü."

"Sadece yirmi dört günün var."

"Sadece yirmi dört günüm var," dedi Shai ama anında bir suçluluk duygusu hissetti. Kaçması gerekiyordu. Yakında. İşi bitirmeyi bekleyemezdi.

"O zaman seni işinle baş başa bırakacağım," dedi Gaotona ayağa kalkarak ve kol yenini indirdi.

SEKSEN BEŞİNCİ GÜN

Evet, diye düşündü Shai yatağının kenarına doğru emekleyip oradaki kâğıt destesini karıştırırken. Masa yeteri kadar büyük değildi. Çarşaflarını çekerek germiş ve yatağı bütün kâğıt destelerini dizeceği bir yere dönüştürmüştü. *Evet, ilk aşkı hikâye kitabındandı.* O yüzden... Kurshina'nın da kızıl saçları... Ama bu bilinçli olmayacaktı. Ashravan farkında olmazdı. O zaman derinlere gömülü olmalıydı.

Shai bunu nasıl kaçırmıştı? Bitirmeye düşündüğü kadar yakın değildi. Zaman yoktu!

Bu keşfi üzerinde çalıştığı mühre ekledi; Ashravan'ın romantik eğilimleri ve tecrübelerinin çeşitli kısımlarını birleştiren mühürdü bu. Shai her şeyi eklemişti: utanç vericiyi de rahatsız ediciyi de muhteşemi de. Keşfetmeyi başarabildiği her şeyi eklemiş, sonra ruhu doldurmak için hesaplı riskler alarak birazını da uydurmuştu. Ashravan'ın adını hatırlayamadığı bir kadınla imalı bir muhabbet. Hayali fanteziler. Şimdi ölmüş olan bir kadınla neredeyse başlayan bir ilişki.

Ruhun Shai'nin taklit etmesi en zor olan kısmı buydu, çünkü en mahrem kısımdı. Bir imparatorun yaptığı çok az şey gerçekten bir sır olarak kalırdı ama Ashravan tüm hayatını imparator olarak geçirmemişti.

Shai tahminlerde bulunmaya mecburdu, aksi hâlde ruhu kuru, tutkusuz kalırdı.

Nasıl da mahrem, kuvvetli kısımlardı. Shai'nin kendini Ashravan'a en yakın hissettiği zamanlar bu ayrıntıları kurcaladığı zamanlardı. Sapkınca bir tarafı yoktu, Shai artık Ashravan'ın bir parçası olmuştu.

Artık iki kitap tutuyordu. Çalışmasına dair biçimsel notları tuttuğu kitap korkunç derecede geride kaldığını gösteriyordu ama o kitap ayrıntıları içermiyordu. Diğer kitap ise gerçek durumu anlatıyordu, rastgele ve düzensiz notlardan oluşan yığınlar şeklinde maskelenmişti.

Shai gerçekten de yeterince aşama kaydetmemişti ama durum notların gösterdiği kadar da kötü değildi. Bu aldatmaca, Frava saldırmadan önce ona fazladan birkaç gün sağlayacaktı.

Shai bir notu ararken kaçış planları için hazırladığı listelerden birine denk geldi. Tereddüt etti. *Bir, kapıdaki mühürle ilgilen*, diyordu not şifreli olarak. *İki, muhafızları sustur. Üç, eğer mümkünse Öz Damgalarını geri al. Dört, saraydan kaç. Beş, şehirden kaç.*

Her adımın nasıl uygulanacağını anlatan daha ayrıntılı notlar da almıştı. Kaçış planlarını savsaklıyor sayılmazdı, tam olarak değil. Sağlam planları vardı.

Ancak ilgisinin büyük bir kısmı ruhtaydı, hummalı bir şekilde çalışmanın üzerine odaklanmıştı. *Bir hafta daha*, dedi kendi kendine. *Bir hafta daha çalışırsam son tarihten beş gün önce bitirmiş olurum. O zaman kaçabilirim.*

DOKSAN YEDİNCİ GÜN

"Hey," dedi Hurli yere eğilirken. "Bu ne?"

Hurli aslında olduğundan daha aptalmış gibi davranan kaslı bir Cengaver'di. Bu, kâğıt oyunlarında kazanmasını sağlıyordu. Beş yaşından küçük iki kızı vardı ve bir yandan da kadın muhafızlardan biriyle kırıştırıyordu. Hurli gizli gizli babası gibi marangoz olmuş olmayı diliyordu. Shai'nin onun hakkında ne kadar çok şey bildiğini fark etse dehşete düşerdi.

Yerde bulduğu kâğıdı kaldırdı. Kanmühürcü az önce odadan ayrılmıştı. Shai'nin bu odadaki tutsaklığının doksan altıncı sabahıydı ve planını uygulamaya koymaya karar vermişti. Kaçması gerekiyordu.

İmparatorun mührü daha bitmemişti. Ama bitecekti. Bir gece daha çalışırsa tamamdı. Planı bir gece daha beklemeyi gerektiriyordu.

"Otparmak düşürmüş olmalı," dedi Yil, adama doğru ilerlerken. Bu sabah odadaki diğer muhafız da oydu.

"O ne?" diye sordu Shai masadan.

"Bir mektup," dedi Hurli bir homurdanmayla.

İki muhafız da okurken sustular. Saraydaki Cengaverlerin hepsinin okuma yazması vardı. İmparatorluğun en azından ikinci kalemde olan bütün memurları için zorunluydu bu.

Shai sessizce, gergin şekilde oturuyor, bir bardak limonlu çayı yudumlayarak kendini sakin nefesler almaya zorluyordu. Yapmayı istediği en son şey rahatlamak olsa da kendini rahatlamaya zorladı. Shai mektubun içeriğini gayet iyi biliyordu. Ne de olsa kendisi yazmış, birkaç saniye önce aceleyle dışarı çıkan Kanmühürcünün arkasından çaktırmadan yere atmıştı.

Kardeşim, yazıyordu mektupta. *Buradaki görevimi neredeyse tamamladım ve kazandığım zenginlik Azalec'in Güney Eyaletleri'ndeki işinden getirdiğine bile rakip olacak. Muhafızlık ettiğim tutsak hiç de bu zahmete değer değil ama ben kim oluyorum da bu kadar para ödeyenleri sorguluyorum?*

Kısa süre sonra geri döneceğim. Buradaki öbür görevimin de başarıyla sonuçlandığını gururla söyleyebilirim. Birkaç becerikli savaşçı belirledim ve onlardan yeteri kadar örnek topladım. Saç, tırnak ve yokluğu fark edilmeyecek birkaç kişisel eşya. Çok yakında kendi kişisel muhafızlarımızı edineceğimize güvenim tam.

İnanılır olması için mektup böyle devam ediyor ve sayfanın önünü de arkasını da kaplıyordu. Shai saray hakkında uzun uzun yazarak mektubu uzatmıştı; başkalarının Shai'nin bilmeyeceği, ama Kanmühürcünün bileceğini düşündüğü şeyleri içeriyordu.

Mektubun fazla açık olduğundan endişe ediyordu. Muhafızlar çok bariz bir sahtecilik olduğunu düşünebilirler miydi?

"Vay KuNuKam," diye fısıldadı Yil kendi dillerinden bir kelime söyleyerek. Kabaca ağzının yerinde anüs olan adam anlamına geliyordu söylediği. "Vay adi KuNuKam!"

Görünüşe göre yemi yutmuşlardı. Çok dikkatli değillerdi.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Shai.

Hurli mektubu ona doğru tuttu. "Düşündüğüm şey mi yazıyor?" diye sordu muhafız. "Bizden bir şeyler mi topluyormuş?"

"Cengaverleri kastetmiyor olabilir," dedi Shai mektubu okuduktan sonra. "Kesin değil."

"Neden saç istiyor?" diye sordu Yil. "Veya tırnak?"

"Parçalarınla bir şeyler yapabilirler," dedi Hurli, sonra bir küfür daha savurdu. "Her gün kapıya Shai'nin kanıyla ne yapıyor görüyorsun."

"Saç ya da tırnakla pek bir şey yapabileceğine emin değilim," dedi Shai şüpheli bir şekilde. "Bu sadece gösteriş. Mühürlerinde işe yaraması için kanın taze olması gerek, en fazla bir günlük. Kardeşine hava atıyor."

"Böyle şeyler yapmamalı," dedi Hurli.

"Ben olsam endişe etmezdim," dedi Shai.

İki muhafız bakıştı. Birkaç dakika sonra muhafız nöbeti değişti. Hurli ve Yil birbirlerine mırıldanarak çıktılar, mektup Hurli'nin cebine tıkıştırılmıştı. Büyük ihtimalle Kanmühürcüye fazla zarar vermezlerdi. Ama tehdit ederlerdi, evet.

Kanmühürcünün her akşam bölgedeki çay evlerine uğradığı biliniyordu. Shai neredeyse onun için üzülecekti. Shai evinden haber geldiği zamanlarda kapısına gelmekte hızlı ve dakik davrandığını fark etmişti. Bazen heyecanlı görünüyordu. Haber gelmediği zamansa içiyordu. Bu sabah üzgün görünmüştü. Demek ki bir süredir haber yoktu.

Bu gece olacaklar da gününü daha iyileştirmeyecekti. Evet, Shai neredeyse onun için üzülecekti ama sonra kapıdaki mührü ve o gün kanını aldıktan sonra koluna sardığı bandajı hatırladı.

Muhafızlar değişir değişmez Shai derin bir nefes aldı, sonra tekrar işine geri döndü.

Bu gece. Bu gece bitirecekti.

DOKSAN SEKİZİNCİ GÜN

Shai her biri sıkışık yazılar ve mühür resimleriyle doldurulmuş dağınık kâğıtlardan oluşan bir desenin ortasında yere diz çökmüştü. Arkasında şafak söktü ve güneş ışığı vitraylı pencereden içeri sızarak odayı kızıl, mavi ve eflatuna boyadı.

Parlak taştan oyulmuş bir ruhmührü, önünde duran bir metal levhanın üzerinde yatıyordu. Bir taş olarak ruhtaşı, sabuntaşı ya da başka ince taneli taş türlerinden farklı görünmüyordu ama içinde kırmızılar vardı. Sanki kan damlalarıyla lekelenmiş gibiydi.

Shai yorgun gözlerini kırpıştırdı. Gerçekten kaçmaya mı çalışacaktı? Son üç gündür toplam kaç saat uyumuştu? Dört saat mi?

Kaçmak bekleyebilirdi. Sadece bugün için dinlenebilirdi.

Dinlenirsen uyanamazsın, diye düşündü hissizce.

Dizlerinin üzerinde kaldı. O mühür hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi geliyordu.

Ataları geceleri gökten düşen taşlara tapmıştı. Parçalanmış tanrıların ruhları denilmişti o kayalara. Usta zanaatkârlar onları oyarak şekillendirirdi. Bir zamanlar Shai bunu aptalca bulmuştu. Neden kendi yarattığın bir şeye tapardın ki?

Şaheserinin önünde diz çökmüşken Shai anladı. Sanki her şeyini o

mührün içine dökmüş gibi hissediyordu. İki yıllık çalışmayı üç aya sıkıştırmış, sonra bir gece boyunca devam eden aşırı hummalı bir çabayla taşı oyarak işi noktalamıştı. O gece boyunca Shai notlarında değişiklikler yapmıştı, ruhun kendisinde. Köklü değişiklikler. Buna sebep olan şeyin eserinin bütüne dair müthiş, nihai vizyonu mu, yoksa yorgunluk ve sanrılardan doğan kusurlu fikirler mi olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Mühür kullanılana kadar da bilmeyecekti.

"Bitti... bitti mi?" diye sordu muhafızlarından biri. Muhafızlar şöminenin yanında oturmak ve Shai'ye zeminde yer açmak için odanın uzak kenarına geçmişlerdi. Shai mobilyaları bir kenara ittiğini hayal meyal hatırlıyordu. Gecenin bir kısmını kâğıt destelerini yerlerinden tekrar tekrar çıkarmak için yatağın altına sürünerek geçirmişti.

Bitmiş miydi?

Shai başını sallayarak onayladı.

"O ne?" diye sordu muhafız.

Geceler adına, diye düşündü Shai. *Doğru. Onlar bilmiyor bile.* Sıradan muhafızlar her gün Gaotona'yla konuşmaları sırasında dışarı çıkıyordu.

Zavallı Cengaverler büyük ihtimalle kendilerini hayatlarının geri kalanı boyunca imparatorluğun ücra bir köşesine atanmış, uzak Teo Yarımadası'na inen geçitleri filan korurken bulacaklardı. Kaza eseri olarak bile burada olan hiçbir şeyin açığa çıkmaması için sessizce sürüleceklerdi.

"Öğrenmek istiyorsanız Gaotona'ya sorun," dedi Shai alçak sesle. "Benim söylememe izin yok."

Shai mührü saygıyla aldı, sonra da levhasıyla birlikte, daha önceden hazırladığı bir kutuya yerleştirdi. Mühür kırmızı kadifenin içine oturuyor, büyük ve ince bir madalyon gibi şekillendirilmiş olan levhası da kapağın altındaki bir girintiye yerleşiyordu. Kutuyu kapattı, sonra biraz daha büyük olan ikinci kutuyu yanına çekti. Bu kutuda yaklaşan kaçışı için oyduğu ve hazırladığı beş mühür duruyordu. Eğer başarabilirse. İki tanesini şimdiden kullanmıştı bile.

Eğer sadece birkaç saat uyuyabilirse. Sadece birkaç...

Hayır. Zaten yatağı kullanamam.

Ancak zemine kıvrılmak düşüncesi kulağa müthiş geliyordu.

Kapı açılmaya başladı. Shai ani, kuvvetli bir panik hissetti. Kanmühürcü müydü? Cengaverler tarafından tartaklandıktan sonra içip içip kendinden geçtiği için yatağında olması gerekiyordu!

Bir an için garip, suçluluk duygusuyla yüklü bir rahatlama hissetti.

Eğer Kanmühürcü geldiyse o gün kaçma şansı olmayacaktı. Uyuyabilirdi. Hurli ve Yil onu pataklamamış mıydı? Shai onları doğru okuduğundan emindi ve... ve yorgunluktan pek düşünmeden sonuca vardığını fark etti. Kapı sonuna kadar açıldı ve içeriye biri girdi ama bu Kanmühürcü değildi.

Yüzbaşı Zu'ydu.

"Dışarı," diye haykırdı iki muhafıza.

Ayağa fırladılar.

"Hatta bugün izinlisiniz," dedi Zu. "Nöbet değişikliğine kadar ben duracağım."

İki muhafız selam verdi ve gitti. Shai, kendini sürü tarafından terk edilen yaralı bir geyik gibi hissetti. Kapı bir tıkırtıyla kapandı ve Zu yavaş yavaş, kasıtlı bir şekilde Shai'ye bakmak için döndü.

"Mühür daha hazır değil," diye yalan söyledi Shai. "O yüzden sen de..."

"Hazır olması gerekmiyor," dedi Zu geniş, kalın dudaklı bir gülümsemeyle. "Hatırladığım kadarıyla üç ay önce sana bir söz vermiştim hırsız. Aramızda... ödenmemiş bir borç var."

Oda loştu, Shai'nin lambası sönmek üzereydi ve şafak ancak sökü yordu. Shai hızla planlarını gözden geçirirken gerileyerek Zu'dan uzaklaştı. Böyle olmaması gerekiyordu. Zu'yla dövüşemezdi.

Ağzı boş durmadı, Zu'nun dikkatini dağıtırken bir yandan da ayaküstü kendine uydurduğu rolü oynuyordu. "Frava buraya geldiğini öğrendiği zaman çok öfkelenecek," dedi Shai.

Zu kılıcını çekti.

"Geceler adına!" dedi Shai yatağa doğru gerileyerek. "Zu, bunu yapmana gerek yok. Bunu *yapamazsın*. Yapmam gereken işler var!"

"İşini başka birisi tamamlayacak," dedi Zu pis pis bakarak. "Frava'nın başka bir Sahtecisi var. Kendini çok zeki zannediyorsun. Büyük ihtimalle yarın için müthiş bir kaçış planı yapmışsındır. Bu sefer önce biz vuracağız. Bunu beklemiyordun değil mi dolandırıcı? Seni öldürmek hoşuma gidecek. O kadar hoşuma gidecek ki..."

Zu kılıcıyla öne atıldı, kılıcın ucu Shai'nin gömleğine isabet etti ve yan tarafına bir kesik attı. Shai sıçrayarak kaçtı ve yardım istemek için bağırmaya başladı. Hâlâ rolünü oynuyordu Shai ama artık rol yapmasına gerek kalmamıştı. Kalbi gümbür gümbür atıyor, etrafından aceleyle dolaşarak yatağı Zu'yla aralarına alırken paniği artıyordu.

Zu'nun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, sonra Shai'ye doğru atılarak yatağın üzerine sıçradı.

Yatak anında çöktü. Geceleyin notlarını almak için yatağın altına girdiğinde çerçevenin tahtalarını Sahtelemiş ve böceklerin saldırısına uğrayarak ciddi hasar almış ve kolayca kırılacak hâle getirmişti Shai. Şiltenin altına da derin kesikler açmıştı.

Yatak tamamen parçalanıp yüzbaşıyı Shai'nin zeminde yarattığı ve alt kata açılan deliğin içine savurmadan önce Zu ancak haykıracak kadar zaman bulabilmişti. Bu işin anahtarı, Shai'nin odasındaki su hasarı ve odaya ilk girişinde kokusunu aldığı küf kokusu olmuştu. Shai'nin okuduğu raporlara bakılırsa, su sızıntısını o kadar çabuk fark etmeseler, yukarıdaki tahta kirişler çürüyebilir ve tavan çökebilirdi. Basit, gayet inanılabilir bir Sahteleme zeminin *gerçekten de* çökmesini sağlamıştı.

Bir kat aşağıdaki boş depoya bir gümbürtüyle düştü Zu. Shai nefes nefese durdu, sonra delikten aşağı baktı.. Adam yatağın parçalanmış kalıntılarının arasında yatıyordu. Bunların bir kısmı şilte ve yastıklardı. Zu büyük ihtimalle yaşayacaktı. Shai bu tuzağı sıradan muhafızlardan birisi için hazırlamıştı, onlardan hoşlanıyordu.

Tam olarak planladığım şekilde olmadı ama işe yarar, diye düşündü.

Aceleyle masaya gitti ve eşyalarını topladı. Mühür kutusu, imparatorun ruhu, biraz fazladan ruhtaşı ve mürekkep. Ve yarattığı mühürleri derinlemesine açıklayan iki kitap; resmî kitap ve gerçek kitap.

Geçerken resmî kitabı şöminenin içine attı. Sonra kapının önünde durup kalp atışlarını saymaya başladı.

Kanmühürcünün damgasını yanıp sönerken izledi, işkence gibiydi. Azapla dolu birkaç dakikanın ardından, kapının üzerindeki mühür son bir kere parladı... sonra da soldu. Kanmühürcü yenilemek için zamanında gelmemişti.

Özgürlük.

Shai koridora fırlayarak son üç aydır evi hâline gelen, şimdi altın ve gümüşlerle süslenmiş odayı terk etti. Dışarıdaki koridor böylesine yakın olmasına rağmen kendini sanki bambaşka bir ülkede hissetmesine neden olmuştu. Hazırladığı mühürlerin üçüncüsünü düğmeli gömleğine bastırarak kıyafetlerini saray hizmetçilerinin kıyafetine dönüştürdü; resmî rütbe işareti sol göğsüne işlenmişti.

Sonraki hamlesini yapmak için fazla zamanı yoktu. Kısa süre sonra ya Kanmühürcü odaya gelecek ya Zu uyanacak ya da nöbet değişikliği için muhafızlar kapıda boy gösterecekti. Shai koridor boyunca koşarak sarayın ahırlarına doğru gitmek istiyordu.

Gitmedi. Koşmak iki şeyden birini ima ederdi: Suçluluk ya da önemli bir görev. İkisi de akılda kalıcı olurdu. Bunun yerine yürüyüşünü hızlı bir tempoyla sınırladı ve yüzüne ne yaptığını bilen ve bu yüzden de engel olunmaması gereken birinin ifadesini yerleştirdi.

Kısa süre sonra devasa sarayın daha kalabalık kısımlarına girdi. Kimse ona engel olmuyordu. Halıyla kaplanmış bir kesişim noktasında durdu.

Sağ tarafında uzun bir koridor, koridorun sonunda da imparatorun ikametgâhına açılan kapılar vardı. Sağ elinde taşıdığı kutulu mühür parmaklarının arasında zıplıyormuş gibiydi. Neden Gaotona'nın bulması için odada bırakmamıştı ki? Mühür ellerinde olsa, hakemler Shai'yi yakalamak için daha az çaba gösterirdi.

Burada, bu antik hükümdarların portreleri ve antik çağların Sahte vazolarıyla döşenmiş bu koridorda, öylece bırakabilirdi.

Hayır. Shai'nin bunları yanına almış olmasının bir sebebi vardı. İmparatorun ikametgâhına girmek için kullanmak üzere başka araçlar da hazırlamıştı. En başından beri yapacağı şeyin bu olduğunu biliyordu.

Eğer oradan hemen ayrılırsa, mührün işe yarayıp yaramadığını hiçbir zaman *gerçekten* bilemeyecekti. Bu bir ev inşa edip, sonra da hiç içine girmemek gibiydi. Bir kılıç dövmek ve bir kere bile olsun savurmamak gibi. Bir şaheser yaratıp, sonra bir yere kilitleyerek kimseye göstermemek gibi.

Uzun koridor boyunca yürümeye başladı.

Doğrudan görüş alanında kimsenin olmadığı anda o rezil vazolardan bir tanesini ters çevirdi ve altındaki mührü kırdı. Vazo kil hâline geri döndü.

Shai'nin bu vazoların kim tarafından ve nerede üretildiklerini keşfetmek için bol bol zamanı olmuştu. Hazırladığı mühürlerin dördüncüsü vazoyu işlemeli altın bir lazımlığın taklidine dönüştürdü. Kolunun altında lazımlıkla imparatorun ikametgâhına giden koridor boyunca uzun adımlarla ilerledi Shai ve muhafızlara başıyla selam verdi.

"Seni tanımıyorum," dedi bir muhafız. Shai de o yaralı yüzü ve şaşı gözleriyle onu tanımıyordu. Beklediği gibi. Onu izlemekle görevli olan muhafızlar görevleri hakkında konuşamasınlar diye diğerlerinden ayrı tutulmuştu.

"Ah," dedi Shai utanmış görünerek üstünü başını yoklarken. "Üzgünüm yüce muhafız. Buraya daha bu sabah atandım." Kızardı, cebinden Gaotona'nın mührünü ve imzasını içeren kare şeklinde küçük ve kalın bir kâğıt parçası çıkardı. Belgeyi sıradan sahtecilik yöntem-

leriyle yapmıştı. Gaotona'nın imparatorun ikametgâhındaki güvenliği Shai'nin talimatlarına göre düzenlemesi son derece yerinde olmuştu.

Herhangi bir aksaklıkla karşılaşmadan içeri girdi. İmparatorun ikametgâhını oluşturan geniş odaların sonraki üç tanesi boştu. Onların sonunda kilitli bir kapı vardı. Geçmek için o kapının tahtasını da yatağında kullandığı mührü kullanarak böcekler tarafından zayıflatılmış hâle dönüştürmesi gerekti. Mührün etkisi uzun sürmediyse de birkaç saniye Shai'nin kapıyı tekmeleyerek açması için yeterli oldu.

Kapının diğer tarafında imparatorun yatak odası vardı. Burası, ilk gün ona bu fırsatı önerdikleri zaman onu getirdikleri odaydı. Yatakta yatan imparator haricinde boştu oda. İmparator uyanıktı ama görmeyen gözlerle tavana bakıyordu.

İçerisi sakindi. Sessiz. Fazla... temiz kokuyordu. Boş bir tuval gibi fazla beyazdı.

Shai yürüyerek yatağın yanına geldi. Ashravan ona bakmadı. Gözleri hareket etmedi. Shai parmaklarını omzuna koydu. Ondan on beş yaş kadar büyük olsa da hâlâ yakışıklı bir yüzü vardı. Bu bir Yüce için çok değildi, onlar çoğu insandan daha uzun yaşardı.

Yatarak geçen uzun zamana rağmen güçlü bir yüzü vardı. Altın saçları, sağlam bir çenesi, belirgin bir burnu. Hatları Shai'nin halkından çok farklıydı.

"Ruhunu tanıyorum," dedi Shai alçak sesle. "Senin asla tanımadığın kadar iyi hem de."

Henüz alarm verilmemişti. Shai bunun her an gerçekleşmesini bekliyordu ama yine de yatağın yanında diz çöktü. "Keşke seni tanıyabilseydim. Ruhunu değil de seni. Senin hakkında okudum, senin kalbinin içini gördüm. Ruhunu elimden geldiği kadarıyla yeniden inşa ettim. Ama bu aynı şey değil. Bu bir insanı tanımakla aynı şey olamaz, değil mi? Bu, hakkında bilgi sahibi olmak."

Dışarıda, sarayın uzak bir yerinden gelen bağrışlar mı vardı?

"Senden çok bir şey istemiyorum," dedi Shai alçak sesle. "Sadece yaşamanı. Sadece var olmanı. Ben elimden geleni yaptım. Yeterli olsun."

Derin bir nefes aldı, sonra kutuyu açtı ve Ashravan'ın Öz Damgası'nı çıkardı. Mürekkepledi, sonra gömleği sıyırarak pazısını açtı.

Bir an tereddüt etti Shai, sonra da mührü bastı. Deriye dokunduğunda, aynı diğer tüm mühürler gibi, bir an için hiç hareket etmeden durdu mühür. Deri ve kaslar bir saniye boyunca hareketsiz kaldı, sonra mühür birazcık *içlerine* girdi.

Shai mührü çevirerek sabitledi ve geri çekti. Parlak kırmızı damga hafifçe parladı.

Ashravan gözlerini kırptı.

O doğrularak otururken Shai ayağa kalktı ve geri çekildi. Sessizce saniyeleri saydı.

"İkametgâhım," dedi Ashravan. "Ne oldu? Bir saldırı olmuştu. Ben... ben yaralandım. Ah, ışıkların annesi. Kurshina. O öldü."

Yüzünü hüzün dolu bir ifade kapladıysa da bir an sonra bunu sakladı adam. Ashravan bir imparatordu. Asabi olabilirdi ama çileden çıkmadığı sürece duygularını gizlemekte iyiydi. Shai'ye doğru döndü ve canlı, gören gözlerle ona odaklandı. "Sen kimsin?"

Her ne kadar bu soruyu bekliyor olsa da Shai'nin içi burkuldu.

"Ben bir tür hekimim," dedi Shai. "Kötü yaralanmıştınız. Sizi iyileştirdim. Ancak bunu yapmak için kullandığım yöntem sizin kültürünüzde nahoş kabul ediliyor."

"Yaramühürcüsün," dedi Ashravan. "Sahteci misin?"

"Bir açıdan," dedi Shai. Ashravan buna inanacaktı çünkü inanmak istiyordu. "Bu zor bir yaramührü. Her gün damgalanmanız zorunlu ve şu kutuda duran disk şeklindeki metal levhanın da her zaman yakınınızda olması gerekiyor. Bunlar olmadan ölürsünüz."

"Ver," dedi Ashravan elini mühre doğru uzatarak.

Shai tereddüt etti. Neden olduğundan emin değildi.

"Ver bana," dedi Ashravan daha kuvvetlice.

Shai mührü eline koydu.

"Kimseye burada olanlardan bahsetmeyin," dedi Shai. "Ne muhafızlara ne de hizmetkârlara. Ne yaptığımı sadece hakemleriniz biliyor."

Dışarıdaki bağrışların şiddeti artmıştı. Ashravan kapıya doğru baktı. "Eğer kimsenin bilmemesi gerekiyorsa gitmen gerek," dedi Ashravan. "Buradan git ve geri gelme." Başını eğip mühre baktı. "Büyük ihtimalle sırrımı bildiğin için seni öldürtmem gerekir."

Sarayda geçen yıllarda öğrendiği bencillik işte buydu. Evet, Shai bunu doğru tutturmuştu.

"Ama öldürtmeyeceksin," dedi Shai.

"Öldürtmeyeceğim."

Ve derinlere gömülü olan merhamet de vardı.

"Fikrimi değiştirmeden önce git," dedi imparator.

Shai kapıya doğru bir adım attı, sonra cep saatini kontrol etti. Bir dakikayı epey geçmişti. Mühür tutmuştu, en azından kısa vadede. Döndü ve Ashravan'a baktı.

"Ne bekliyorsun?" diye hesap sordu Ashravan.

"Sadece son bir kere daha bakmak istedim."

Ashravan kaşlarını çattı.

Bağrışlar daha da yükseldi.

"Git," dedi Ashravan. "Lütfen." O bağrışların sebebini biliyormuş gibi görünüyordu; en azından tahmin edebiliyor olmalıydı.

"Bu sefer daha iyi olun," dedi Shai. "Lütfen." Sonra oradan ayrıldı.

Bir ara Ashravan'ın ruhuna kendisini korumayı istemesini sağlayacak bir şeyler eklemeyi düşünmüştü Shai. Ancak Ashvaran'ın Shai'yi korumak istemek için iyi bir sebebi olmayacaktı ve bu da bütün Sahtelemeyi riske atabilirdi. Dahası imparatorun onu kurtarabileceğine *inanmıyordu*. Yas dönemi bitene kadar odasından çıkamaz ve hakemlerinden başka kimseyle konuşamazdı. Bu süre boyunca imparatorluğu hakemler yönetecekti.

Aslında her daim onlar yönetiyor sayılırdı. Hayır, Ashravan'ın ruhunda Shai'yi korumak için hızlı bir değişiklik yapmak işe yaramazdı. Çıkış kapısına yaklaştığında Shai sahte lazımlığını yerden aldı. Kaldırdı, sonra kapıdan tökezleyerek çıktı. Uzaktan gelen bağrışlar karşısında duyulur bir sesle nefesini tuttu.

"Benim yüzümden mi?" diye haykırdı. "Geceler adına! İsteyerek olmadı! Onu görmemem gerektiğini biliyorum. İnzivada olduğunu biliyordum ama yanlış kapıyı açtım!"

Muhafızlar gözlerini ona dikti, sonra bir tanesi rahatladı. "Senin yüzünden değil. Odana dön ve orada kal."

Shai eğildi ve hızla uzaklaştı. Muhafızların çoğu onu tanımıyordu ve bu yüzden...

Vücudunun yan tarafında keskin bir acı hissetti. Nefesini tuttu. O acı her sabah Kanmühürcü kapıyı damgaladığı zaman duyduğu acıya benziyordu.

Shai panikle vücudunu yokladı. Zu'nun kılıcıyla gömleğinde açtığı kesik koyu renkli iç gömleğine kadar ulaşmıştı! Yarayı yokladığı parmaklarını çektiğinde, üzerlerinde birkaç damla kan olduğunu gördü. Sadece bir çizikti ve hiç de tehlikeli bir şey gibi değildi. O kargaşada, Shai çiziği fark etmemişti bile.

Ama Zu'nun kılıcının ucu... Orada Shai'nin kanı vardı. Taze kan. Kanmühürcü bunu bulmuş ve ava başlamıştı. O acının anlamı Shai'nin yerini belirlediği ve hizmetkârlarını ona doğru yönlendirmeye başladığıydı. Shai vazoyu bir kenara attı ve koşmaya başladı.

Artık gizli kalmak gerekli değildi. Dikkat çekmemek için çabala-

manın bir anlamı yoktu. Eğer Kanmühürcünün iskeletleri ona yetişirse ölecekti. Bu kadardı. Shai'nin kısa süre içinde bir at bulması, sonra yirmi dört saat boyunca iskeletlerden kaçması gerekiyordu, kanı eskiyene kadar.

Türlü koridorlar boyunca koşarak ilerledi. Hizmetkârlar işaret etmeye başladı, birileri bağırdı. Shai kırmızı rahip zırhı giymiş güneyli bir diplomata çarptı ve neredeyse adamı yere deviriyordu.

Shai küfrederek adamın etrafından dolandı. Sarayın çıkışları şimdiye kadar kapatılmış olmalıydı. Bunu biliyordu. Güvenliği incelemişti. Dışarı çıkması neredeyse imkânsız olacaktı.

Her zaman ikinci bir planın olsun, derdi Won Amca.

Shai'nin her zaman ikinci bir planı olurdu.

Koridorda durdu ve daha erken fark etmiş olması gerektiği üzere, çıkışlara doğru koşmanın anlamsız olduğuna karar verdi. Kanmühürcü peşine düşmüşken neredeyse paniğe kapılmıştı ama şimdi düşünmek zorundaydı.

İkinci plan. Bu çaresiz bir plandı ama Shai'nin elinde sadece bu vardı. Tekrar koşmaya başladı, bir köşeyi kayarak dönüp az önce geldiği yoldan geri gitti.

Geceler adına, onu doğru okumuş olayım, diye düşündü. *Eğer o da becerimin ötesinde usta bir dolandırıcı çıkarsa bittim. Ah, Bilinmeyen Tanrı, lütfen. Bu sefer haklı olayım.*

Kalbi hızla çarparak, yorgunluğunu şimdilik unutulmuş bir hâlde, imparatorun ikametgâhına giden koridorda kayarak durdu en sonunda.

Orada bekledi. Muhafızlar kaşlarını çatarak onu inceledi ama eğitildikleri şekilde koridorun sonundaki konumlarını korudular. Shai'ye seslendiler. Hareket etmemek zordu. O Kanmühürcü korkunç hizmetkârlarıyla gittikçe daha da yaklaşıyordu...

"Neden buradasın?" dedi bir ses.

Gaotona koridora girerken Shai döndü. İlk önce imparatora gelmişti. Diğerleri Shai'yi arardı ama Gaotona güvende olduğundan emin olmak için imparatora gelecekti.

Shai endişeyle yanına gitti. *Bu büyük ihtimalle şimdiye kadar yaptığım en kötü ikinci plan olsa gerek*, diye düşündü.

"İşe yaradı," dedi Shai alçak sesle.

"Mührü mü denedin?" dedi Gaotona kolunu tutarak. Muhafızlara bir bakış attı, sonra çekerek Shai'yi duyma mesafelerinden çok uzağa çıkardı. "Olabilecek bütün aceleci, aptalca, delice..."

"*İşe* yaradı Gaotona," dedi Shai.

"Neden geldin? Neden fırsat varken kaçmadın?"

"Bilmem gerekiyordu. Bilmeliydim."

Gaotona gözlerinin içine baktı. Her zaman yaptığı gibi içinin derinliklerine, ruhuna bakıyordu. Geceler adına, ondan iyi bir Sahteci olurdu be.

"Kanmühürcü izini takip ediyor," dedi Gaotona. "Seni yakalamak için o... *şeyleri* çağırdı."

"Biliyorum."

Gaotona sadece bir an için tereddüt etti, sonra derin ceplerinden tahta bir kutu çıkardı. Shai'nin kalbi yerinden oynadı.

Shai'ye doğru uzattı ve o da kutuyu kavradı ama Gaotona bırakmadı. "Benim buraya geleceğimi biliyordun," dedi Gaotona. "Bunların bende olacağını biliyordun ve sana vereceğimi biliyordun. Beni parmağında oynattın."

Shai hiçbir şey söylemedi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Gaotona. "Seni dikkatlice izlediğimi düşünüyordum. Oyuna getirilmediğimden emindim. Ama yine de koşa koşa buraya geldim, seni burada bulacağımı aşağı yukarı tahmin ederek. Bunlara ihtiyacın olacağını bilerek. Yine de büyük ihtimalle bunların hepsini senin planın olduğunu tam bu saniyeye kadar fark edemedim."

"Seni oynattığım doğru Gaotona," diye itiraf etti Shai. "Ama bunu olabilecek en zor yoldan yapmam gerekti."

"Hangisi o?"

"Samimi olarak," diye cevapladı.

"İnsanları samimi olmakla oynatamazsın."

"Oynatamaz mısın?" diye sordu Shai. "Sen bütün kariyerini bunun üzerine kurmadın mı? Dürüstçe konuşarak, insanlara senden ne bekleyeceklerini öğreterek, sonra da karşılığında onların sana dürüstçe yaklaşmalarını bekleyerek?"

"Bu aynı şey değil."

"Hayır değil," dedi Shai. "Ama elimden gelenin en iyisi buydu. Sana söylediğim şeylerin hepsi doğru Gaotona. Yaktığım resim, hayatımın sırları ve arzularım... Samimi olmak. Seni kendi tarafıma çekmemin tek yolu buydu."

"Senin tarafında değilim." Durakladı. "Ama senin öldürülmeni de istemiyorum. Özellikle de o *şeyler* tarafından. Al bunları. Günler adına! Fikrimi değiştirmeden önce al ve git."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Shai kutuyu göğsüne bastırarak. Elini eteğinin cebine attı ve küçük, kalın bir kitap çıkardı. "Bunu güvende tut," dedi. "Kimseye gösterme."

Gaotona tereddütlü bir şekilde aldı. "Bu ne?"

"Gerçek," dedi Shai, sonra öne uzandı ve yanağını öptü. "Eğer kaçarsam son Öz Damga'mı değiştireceğim. Hiçbir zaman kullanmayacağım... Ona ve hatıralarıma hayatımı kurtaran müşfik bir büyükbaba ekleyeceğim. Çok saygı duyduğum bilge ve merhametli bir adam."

"Git, aptal kız," dedi Gaotona. Gözünde bir damla yaş bile vardı. Eğer paniğin tam kıyısında olmasaydı, Shai bundan gurur duyar, sonra da gururundan utanırdı. Böyleydi işte o.

"Ashravan yaşıyor," dedi Shai. "Beni düşündüğün zaman bunu hatırla. *İşe yaradı.* Geceler adına, *işe yaradı*!"

Gaotona'dan ayrıldı ve koridor boyunca hızla uzaklaştı.

* * *

Gaotona kızın azalan ayak seslerini işittiyse de kaçışını izlemek için dönmedi. O imparatorun ikametgâhına açılan kapıya dikmişti gözlerini. İki şaşkın muhafız ve... neye açılan bir kapıydı o?

Gül İmparatorluğu'nun geleceğine.

Gerçekte canlı olmayan birisi tarafından yönetileceğiz, diye düşündü Gaotona. *Kendi iğrenç emeklerimizin meyvesi.*

Derin bir nefes aldı, sonra yürüyerek muhafızların yanından geçti ve kapıyı iterek sebep olduğu şeye bakmaya gitti.

Sadece... lütfen bir canavar olmasın.

* * *

Shai elinde mühür kutusuyla saray koridoru boyunca uzun adımlarla ilerledi. Düğmeli gömleğini çekip çıkardı ve cebine tıkıştırdı, içine giydiği siyah dar iç gömleğiyle kalmıştı. Eteği ile altındaki tozluklara dokunmadı. Antrenman yaptığı giysilerden çok da farklı değildi.

Hizmetkârlar etrafında kaçışarak dağılıyordu. Sadece duruşundan bile ayağına dolaşmamaları gerektiğini anlayabiliyorlardı. Bir anda Shai kendini yıllardır olmadığı kadar güvende hissetti.

Ruhunu geri almıştı. Tamamını.

Yürürken Öz Damgalarından bir tanesini çıkardı. Emin hareketlerle mürekkepledi ve mühür kutusunu eteğinin cebine geri koydu. Sonra mührü sağ pazısına bastı ve çevirip sabitleyerek geçmişini, hatıralarını, hayat tecrübelerini yeniden yazdı.

O bir saniyenin küçük bir kısmı boyunca Shai iki geçmişi de hatırladı. Odasına kapanıp iki yılı plan yaparak harcadığını ve Öz Damgası'nı yarattığını hatırlıyordu. Bir Sahteci olarak geçen bütün bir hayatı hatırlıyordu.

Aynı anda son on beş yılı Teullu halkının arasında geçirdiğini de hatırlıyordu ama. Onu aralarına kabul etmiş ve dövüş sanatlarında eğitmişlerdi.

Aynı anda iki konum, aynı anda iki zaman.

Sonra ilki solup gitti ve o da Shaizan oldu; Teullıuların ona verdiği isimdi bu. Vücudu daha sıkı, daha sağlam hâle geldi. Bir savaşçının vücuduydu. Gözlüğünü çıkardı. Gözleri çok uzun zaman önce iyileşmişti ve artık ona ihtiyacı yoktu.

Teullulardan eğitim alabilmek hiç de kolay olmamıştı; yabancıları sevmiyorlardı. Eğitim aldığı yıl boyunca en az bir düzine sefer neredeyse öldürüyorlardı onu. Ama her şeye rağmen başarmıştı Shai.

Mühür yaratma bilgilerinin hepsini, bütün sanatsal eğilimlerini kaybetti. Hâlâ kendisiydi ve yakın geçmişini hatırlıyordu; yakalanışını, hücreye atılışını. Az önce mühürle koluna ne yaptığını da unutmuş değildi ve o anda hatırladığı hayatın sahte olduğunun da mantıken farkındaydı.

Ama sahteymiş gibi hissetmiyordu. O mühür kolunda yanarken, eğer haşin bir savaşçı halkı tarafından kabul edilerek uzun yıllar boyunca aralarında yaşamış olsaydı olacağı hâline dönüşmüştü.

Ayakkabılarını birer tekmeyle çıkarıp attı. Saçı kısalmıştı, burnundan sağ yanağına doğru uzanan bir yara izi vardı. Bir savaşçı gibi yürüyor, aylak adımlarla yürümek yerine pür dikkat ilerliyordu.

Ahırların hemen yanında bulunan ve saray hizmetkârlarına ait olan kısma ulaştı, İmparatorluk Galerisi solundaydı.

Önünde bir kapı açıldı. İçeri uzun boylu ve geniş dudaklı Zu girdi. Alnında, üzerindeki bandajdan kan sızan bir yara vardı ve giysileri de düştüğü zaman yırtılmıştı.

Gözleri çakmak çakmaktı. Shaizan'ı gördüğü zaman hor görüyle sırıttı. "Artık bittin. Kanmühürcü bizi doğrudan sana getirdi. Seni öldürmek hoşuma..."

Shaizan gözle zor görülen bir hızla öne adım atar ve avcunun içiyle bileğine vurarak kırarken sesi kesildi, kılıcı parmaklarından kurtuldu. Shaizan elini yukarı savurarak Zu'nun boğazına gömdü. Sonra parmaklarını büktü ve kısa mesafeden göğsüne sıkı bir yumruk attı. Altı kaburga kırıldı.

Zu tökezleyerek geriledi, gözleri yaşadığı şok ile sonuna kadar açılmıştı. Kılıcı bir tangırtıyla yere düştü. Shaizan Zu'nun bıçağını çekerek kemerinden çıkardı ve yukarı savurup pelerininin bağını keserken yanından yürüyerek geçti.

Zu yere yığıldığında pelerin elinde kaldı.

Shai olsa ona bir şeyler söyleyebilirdi. Shaizan'ın gevezelik ya da alaycılık için sabrı yoktu. Bir savaşçı hareket etmeye devam ederdi, bir nehir gibi. Pelerini hızla etrafına savururken adımlarını yavaşlatmadı ve Zu'nun arkasındaki koridora girdi.

Zu zorla nefes alıyordu. Yaşayacaktı ama aylarca kılıç tutamazdı.

Koridorun sonunda bir hareket oldu: Canlı olmak için fazlasıyla ince olan beyaz yaratıklar. Shaizan vücudunu yan çevirerek geniş bir duruşla kendini hazırladı; dizlerini hafifçe bükmüş, koridordan aşağı bakıyordu. Kanmühürcünün kaç tane canavarının olduğu önemli değildi, Shaizan'ın kazanması ya da kaybetmesi de önemli değildi.

Mücadele önemliydi. Başka bir şey değil.

Beş tane vardı, kılıç taşıyan adamlar gibi görünüyorlardı. Kemikleri takırdayarak koridor boyunca ilerlediler. Ona bakan gözsüz yuvarları ifadesizdi, sivriltilmiş dişlerinin kalıcı sırıtmaları dışında yüzleri boştu. İskeletlerin bazı parçaları savaşta kırılmış kemikleri tamir etmek için oyma tahtalarla değiştirilmişti. Bütün yaratıkların alınlarında parlayan kırmızı bir mühür vardı, onlara hayat vermek için kan gerekirdi.

Shaizan bile böyle canavarlarla daha önce hiç savaşmamıştı. Onlara kılıç saplamak bir işe yaramazdı. Ama o değiştirilmiş parçalar... bazıları iskeletlerin savaşmak için ihtiyaç duymayacağı kaburga parçaları ya da diğer kemiklerdi. O zaman kemikleri kırılır ya da sökülürse yaratık iş göremez hâle mi gelecekti?

En iyi ihtimal buymuş gibi görünüyordu. Daha fazla düşünmedi. Shaizan içgüdüleri doğrultusunda hareket eden birisiydi. Yaratıklar ona ulaşırken Zu'nun pelerinini savurdu ve birincisinin kafasının üzerine attı. Shaizan ikinci yaratıkla yüzleşirken o debelenerek pelerine vurdu.

Bunun saldırısını Zu'nun bıçağının ağzıyla yakaladı, sonra bir adım atıp iyice yaklaştı ve yaratığın göğüs kafesinin hemen altına uzandı; kemiklerinin kokusunu alabilecek kadar yakındı. Omurgayı yakaladı ve asılarak bir avuç omuru söktü, göğüs kafesinin ucu önkolunu kesmişti. İskeletlerin hepsinin bütün kemikleri sivriltilmiş gibi görünüyordu.

Kemikler dağıldı, takırdayarak yere düştüler. Shaizan haklıydı. Önemli kemikler olmadığı zaman yaratık iş göremez hâle geliyordu. Elindeki omurları bir kenara attı.

Dört tane daha vardı. Shaizan'ın yetersiz bilgileri ona iskeletlerin yorulmadığını ve durmak nedir bilmediklerini söylüyordu. Hızlı olması gerekiyordu yoksa yorgun düşüp eninde sonunda kaybedecekti.

Arkadaki üç tanesi saldırınca Shaizan eğilip geçiştirdi ve üzerindeki pelerini atmakla uğraşan iskeletin etrafından dolandı. İskeleti göz yuvarlarından kavradı ancak bu sırada iskeletin kılıcının kolunda derin bir kesik açmasına engel olamadı. Kafatasını söküp kurtarırken Shaizan'ın kanı duvara fışkırdı, yaratığın bedeninden kalanlar ise bir yığın hâlinde yere düştü.

Hareket etmeye devam et. Yavaşlama.

Yavaşlarsa ölürdü.

Hızla öbür üçüne doğru döndü ve bir kılıç darbesini durdurmak için kafatasını, diğerini engellemek için de bıçağı kullandı. Üçüncü darbeden kaçınmaya çalıştı ama vücudunun yan tarafına isabet aldı.

Acı hissedemiyordu. Shaizan kendini savaşta acıyı duymamak için eğitmişti. Bu iyiydi çünkü o darbe acıtırdı.

Elindeki kafatasını bir diğerinin kafasına indirerek ikisini birden parçaladı. İskelet düştü ve Shaizan dönerek diğer ikisinin arasına girdi. Kılıçlarının ters vuruşları birbirlerine çarptı. Shaizan tekmeyle bir tanesini tökezleterek geriletti ve bedenini savurarak diğerine bindirip duvara kıstırdı. Kemikler sıkıştı ve Shaizan omurgayı yakaladı, sonra asılarak omurların birkaçını söktü.

Yaratığın kemikleri bir gümbürtüyle düştü. Shaizan duruşunu düzeltirken sendeledi. Çok fazla kan kaybetmişti. Yavaşlıyordu. Bıçağı ne zaman düşürmüştü? Yaratığı duvara iterken elinden düşmüş olmalıydı.

Odaklan. Bir tane kalmıştı.

İskelet iki elinde birer kılıçla üzerine atıldı. Shaizan öne atılarak kılıçları savuramadan önce iskeletin menziline girdi ve ön kol kemiklerini kavradı. Bu açıdan kolları yerlerinden sökemezdi. Kılıçları zar zor kendinden uzak tutarken homurdandı. Gücü azalıyordu.

Yaratık bastırdı. Shaizan hırladı, kan kolundan ve yan tarafından serbestçe akıyordu.

İskelete bir kafa attı.

Gerçek hayatta, bu hareket hikâyelerdeki kadar iyi sonuç vermiyordu. Shaizan'ın nefesi kesildi, dizlerinin üzerine düşerken görüşü kararardı. İskelet de önüne düştü; çatlamış kafatası darbenin şiddetiyle yerinden kurtulmuş yuvarlanıyordu. Kan Shaizan'ın yüzünün yan tarafından aktı. Alnını yarmış, belki kendi kafatasını da çatlatmıştı.

Yana doğru devrildi ve bilincini korumak için savaştı.

Yavaş yavaş karanlık geri çekildi.

Shaizan kendini dağılmış kemikler haricinde boş, taştan bir koridorda buldu. Tek renk kendi kanının rengiydi.

Kazanmıştı. Bir mücadeleyle daha yüzleşmişti. Uluyarak onu evlat edinen Teullu ailesinin narasını attı, sonra bıçağını geri aldı ve gömleğinden parçalar kesti. Bunları yaralarını sarmak için kullandı. Fena kan kaybetmişti. Onun eğitimine sahip bir kadın bile o gün başka bir mücadeleye giremezdi. En azından kuvvet gerektiren bir tanesine.

Ayağa kalkmayı başardı ve acıyla felç olmuş hâlde yatmaya devam eden ve Shaizan'ı şaşkın gözlerle izleyen Zu'nun pelerinini aldı. Kanmühürcünün beş hizmetkârlarına ait kafataslarını topladı ve pelerinin içine koyup bağladı.

Bunu yaptıktan sonra koridor boyunca ilerlemeye devam etti; bir kuvvet havası yaymaya çalışıyordu. Gerçekten hissettiği yorgunluk, baş dönmesi ve acının aksine.

Buralarda bir yerlerde olacak...

Koridorun sonundaki bir eşya dolabının kapısını savurarak açtı ve Kanmühürcüyü içeride yerde buldu, hizmetkârlarının birer birer yok edilmesinin yarattığı sarsıntı yüzünden gözleri kaymıştı.

Shaizan gömleğinin önünü kavradı ve Kanmühürcüyü çekip ayağa kaldırdı. Hareket neredeyse tekrar bayılmasına neden oluyordu. *Dikkatli ol.*

Kanmühürcü inledi.

"Bataklığına geri dön," diye hırladı Shaizan alçak sesle. "Seni bekleyen başkentte olmanı, o kadar çok para kazanmanı, her şeyi onun için yapmanı umursamıyor. Senin evde olmanı istiyor. O yüzden mektupları öyle."

Shaizan bu son kısmı Shai için söylemişti, söylemese Shai kendini suçlu hissederdi.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu nereden... *Aaahh*!"

Bu son kısmı Shaizan bıçağı bacağına saplarken söylemişti. Shaizan gömleğini bırakınca yere yıkıldı.

"Bu bende de senin kanından olması için," dedi Shaizan öne eğilerek alçak sesle. "Beni takip etme. İskeletlerine ne yaptığımı gördün. Sana daha kötüsünü yaparım. Onları tekrar peşimden göndermemen için kafataslarını alıyorum. *Evine. Geri. Dön.*"

Kanmühürcü belli belirsiz başını sallayarak onayladı. Shaizan onu orada sinmiş ve kanayan bacağını tutarken bıraktı. İskeletlerin geli-

şi muhafızlar da dâhil diğer herkesi kaçırmıştı. Shaizan ahırlara doğru yürüdü, sonra aklına bir şey gelerek durdu. Fazla uzak değildi...

Bu yaralar yüzünden neredeyse ölmüş sayılırsın, dedi kendi kendine *Aptallık etme.*

Aptallık etmeye karar verdi.

Kısa bir süre sonra Shaizan ahırlara girdi ve burada sadece bir çift korkmuş seyis yamağı buldu. Ahırdaki en dikkat çekici hayvanı seçti. Ve böylece Shaizan üzerinde Zu'nun pelerini ve altında Zu'nun atıyla saray kapılarından dörtnala çıktı ve tek bir kişi bile onu durdurmaya çalışmadı.

* * *

"Doğru mu söylüyordu Gaotona?" diye sordu Ashravan aynada kendisine bakarken.

Gaotona oturduğu yerde başını kaldırdı. *Öyle miydi*, diye düşündü kendi kendine. Shai söz konusu olduğunda asla emin olamıyordu.

Ashravan uzun süre yatakta kalması yüzünden bariz şekilde zayıf olduğu hâlde kendi kendine giyinmekte ısrar etmişti. Gaotona yakınlardaki bir taburede oturuyor, içinde bulunduğu duygu selinde yolunu bulmaya çabalıyordu.

"Gaotona?" dedi Ashravan ona doğru dönerek. "O kadının dediği gibi yaralandım mı? Beni iyileştirmek için kendi eğitimli yaramühürcülerimiz yerine bir *Sahteciye* mı gittiniz?"

"Evet Majesteleri."

Yüz ifadeleri, diye düşündü Gaotona. *Onları nasıl doğru tutturdu? Bir soru sormadan hemen önce kaşlarını çatma şekli? Derhâl cevap alamadığı zaman kafasını yana eğme şekli? Duruşu, özellikle önemli olduğunu düşündüğü bir şeyi söylerken parmaklarını sallayış şekli...*

"MaiPon bir Sahteci," dedi imparator altın rengi ceketini üzerine giyerken. "Bunun hiç de gerekli olduğunu düşünmüyorum."

"Yaralarınız bizim yaramühürcülerimizin becerilerinin ötesindeydi."

"Hiçbir şeyin onların ötesinde olmadığını sanıyordum."

"Biz de söyle sanıyorduk."

İmparator kolundaki kırmızı mühre baktı. Yüz ifadesi sertleşti. "Bu bir kelepçe olacak Gaotona. Bir yük."

"Katlanacaksınız."

Ashravan ona doğru döndü. "Görüyorum ki hükümdarının ölümden dönmesi seni daha saygılı bir hâle getirmemiş ihtiyar."

"Son zamanlarda yorgunum Majesteleri."

"Beni yargılıyorsun," dedi Ashravan tekrar aynaya bakarak. "Her zaman öyle yapıyorsun. Tutuşmuş günler adına! Bir gün kendimi senden kurtaracağım. Bunun farkındasın, değil mi? Seni etrafımda tutmayı düşünmemin bile tek sebebi hizmetlerin."

Çok ürperticiydi. Bu *gerçekten* de Ashravan'dı; o kadar canlı, o kadar kusursuz bir Sahteydi ki Gaotona gerçek Ashravan'ı tanımıyor olsa, bunun bir kopya olduğunu asla tahmin edemezdi. İmparatorun ruhunun hâlâ orada, vücudunun içinde olduğuna inanmayı istiyordu, mührün onu sadece... yüzeye çıkardığına inanmayı.

Bu kendine söylemek için kolay bir yalan olurdu. Belki Gaotona eninde sonunda buna inanmaya da başlardı. Ne yazık ki imparatorun daha önceki gözlerini görmüştü ve biliyordu... Shai'nin ne yaptığını biliyordu.

"Diğer hakemlere gideceğim Majesteleri," dedi Gaotona ayağa kalkarak. "Sizi görmek isteyecekler."

"Pekâlâ. Gidebilirsin."

Gaotona kapıya doğru yürüdü.

"Gaotona."

Döndü.

"Kimsenin beni görmesine izin verilmeden üç ayı yatakta geçirmişim," dedi imparator, aynada kendisine bakarken. "Yaramühürcüler de bir şey yapamamış. Oysa bütün yaraları iyileştirebilirler. Zihnimde bir şey vardı, değil mi?"

Bunu tahmin edememesi gerekirdi, diye düşündü Gaotona. *Shai bunu yazmayacağını söylemişti.*

Ama Ashravan zeki bir adamdı. İçten içe, her zaman zeki biri olmuştu. Shai onu geri getirmişti ve düşünmesine engel olamazdı.

"Evet Majesteleri," dedi Gaotona.

Ashravan homurdandı. "Numaranız işe yaradığı için şanslısın. Benim düşünme becerimi mahvedebilir, hatta ruhumu bile kaybedebilirdiniz. Bu riski aldığın için seni cezalandırsam mı ödüllendirsem mi emin değilim."

"Sizi temin ederim Majesteleri," dedi Gaotona çıkarken. "Şu son birkaç ay boyunca ben kendime hem büyük ödüller hem de büyük cezalar verdim."

Sonra imparatoru aynada kendisine bakması ve yapılan şeyin sonuçlarını düşünmesi için yalnız bırakarak çıktı.

İyi ya da kötü, imparatorlarını geri almışlardı.

Ya da en azından bir taklidini.

SONDEYİŞ: YÜZ BİRİNCİ GÜN

"Ve böylece umuyorum ki bazı art niyetli söylentilere bir son vermişimdir," dedi Ashravan seksen fırkanın toplanmış hakemlerine. "Hastalığımın abartılması, belli ki birilerinin arzulu fantezilerinden başka bir şey değil. Henüz suikastçıları kimin gönderdiğini keşfetmiş değiliz ancak imparatoriçenin cinayeti unutulacak bir şey değil." Hakemleri süzdü. "Ne de cevap verilmeyecek bir şey."

Frava kollarını kavuşturarak tatminle Sahteyi izledi, ama hoşnutsuzdu da. *Zihninde nasıl boşluklar bıraktın küçük hırsız*, diye düşündü Frava. *Onları bulacağız.*

Nyen mühürlerin kopyalarını incelemeye başlamıştı çoktan. Onları deşifre edebileceğini iddia ediyordu, gerçi bu zaman alacaktı. Belki yıllar. Yine de Frava eninde sonunda imparatorun nasıl kontrol edileceğini öğrenecekti.

Kız notları yakmakla akıllılık etmişti. Bir şekilde Frava'nın gerçekten kopyalarını çıkartmadığını tahmin mi etmişti acaba? Frava başını salladı ve Hitap Sahnesi'nin onlara ait locasında oturan Gaotona'nın

yanına doğru gitti. Yanına oturdu ve çok alçak bir sesle, "İnanıyorlar," dedi.

Gaotona başıyla onayladı, gözleri sahte imparatorun üzerindeydi. "Ufacık bir şüphe kırıntısı bile yok. Yaptığımız şey... sadece cüretkârlık değil, imkânsız."

"Kız bizi tehdit etmeye kalkabilir," dedi Frava. "Yaptığımızın kanıtı bizzate imparatorun vücuduna dağlanmış hâlde duruyor. Önümüzdeki yıllarda dikkatli olmamız gerekecek."

Gaotona aklı başka yerdeymiş gibi görünerek başını salladı. Tutuşmuş günler adına, Frava onu makamından indirmeyi ne çok istiyordu. Hakemlerin içinde ona karşı durmayı deneyen sadece Gaotona vardı. Suikastından hemen önce, Frava'nın en ufak işaretiyle bunu yapmaya hazırdı Ashravan.

O görüşmeler gizli olmuştu. Shai'nin bunlardan haberi olmazdı, o yüzden kopyanın de olmayacaktı. Bu sahte Ashravan'ı kontrol etmenin bir yolunu bulamadığı sürece Frava'nın işe en başından başlaması gerekecekti. İki seçenek de içini sıkıyordu.

"Bir parçam bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyor," dedi Gaotona alçak sesle, sahte imparator konuşmasının sonraki kısmına geçerken. İmparator birlik çağrısında bulunuyordu.

Frava burnunu çekti. "Plan en başından beri sağlamdı."

"Shai kaçtı."

"Bulunacak."

"Hiç sanmıyorum," dedi Gaotona. "Onu bir kere yakaladığımız için şanslıydık. Neyse ki, ben onun hakkında endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğuna inanmıyorum."

"Bize şantaj yapmaya çalışacak," dedi Frava. Ya *da tahtı kontrol etmenin bir yolunu bulmaya çalışacak.*

"Hayır," dedi Gaotona. "Hayır, o tatmin oldu."

"Canlı kurtulmakla mı tatmin oldu?"

"Eserlerinden bir tanesini tahta oturtarak tatmin oldu. İlk başta binlerce kişiyi kandırmaya çalışmaya cüret etmişti ama şimdi milyonları kandırma şansı var. Bütün bir imparatorluğu. Yaptığı şeyi açık etmek, onun için bu muhteşem işin mahvolması anlamına gelecektir."

Yaşlı aptal buna gerçekten de inanıyor muydu? Saflığı çoğu zaman Frava'ya fırsatlar sağlıyordu, sadece bu sebep yüzünden makamında kalmasına izin vermeyi bile düşünmüştü.

Sahte imparator konuşmaya devam etti. Ashravan kendi sesini duymayı severdi. Sahteci bunu doğru tutturmuştu.

"Suikastı fırkamızı güçlendirmenin bir aracı olarak kullanıyor," dedi Gaotona. "Duyuyor musun? Birlik olmamızın, bir araya gelmemizin, güçlü mirasımızı hatırlamamızın gerektiği iması... Ve söylentiler, Şan Fırkası'nın yaydığı, onun öldürüldüğü hakkındaki söylentiler... Onlara değinmekle fırkalarını zayıflatıyor. Onun geri dönmeyeceğini düşünerek kumar oynadılar ve şimdi döndüğü için aptal gibi görünüyorlar."

"Doğru," dedi Frava. "Bunu aklına sen mi soktun?"

"Hayır," dedi Gaotona. "Konuşması konusunda ona akıl vermeme müsaade etmedi. Bu tam da eski Ashravan'ın yapacağı bir şeymiş gibi geliyor, on yıl önceki Ashravan'ın."

"Öyleyse kopya kusursuz değil," dedi Frava. "Bunu hatırlamamız gerek."

"Doğru," dedi Gaotona. Elinde Frava'ya tanıdık gelmeyen küçük, kalın bir kitap tutuyordu.

Locanın arkasından bir ses geldi ve Frava'nın sembolünü taşıyan bir hizmetkâr içeri girerek Hakem Stivient ve Hakem Ushnaka'nın yanından geçti. Genç haberci Frava'nın yanına geldi, sonra öne eğildi.

Frava kıza hoşnutsuz bir bakış attı. "Beni burada rahatsız etmeni gerektirecek kadar önemli ne olabilir?"

"Affedersiniz Haşmetleri," diye fısıldadı kadın. "Ama benden öğleden sonraki görüşmeleriniz için saraydaki çalışma odanızı hazırlamamı istemiştiniz."

"Ee?" diye sordu Frava.

"Odaya dün girdiniz mi?"

"Hayır. Şu olay çıkaran Kanmühürcü, imparatorun talepleri ve..." Frava'nın kaşları daha da fazla çatıldı. "Ne oldu ki?"

* * *

Shai döndü ve İmparatorluk Payitahtına baktı. Şehir yedi büyük tepenin üzerinde yayılıyordu, dıştaki altı tanesinin üstlerinde büyük fırkaların evleri vardı, merkezdeki tepenin üzerinde de saray yer alıyordu.

Yanındaki atla saraydan aldığının arasında çok az benzerlik vardı. Dişleri eksikti ve başı eğik, sırtı bükük yürüyordu. Tüyleri yıllardır fırça görmemiş gibiydi ve hayvan o kadar yetersiz beslenmişti ki, kaburgaları bir sandalyenin arka çıtaları gibi dışarı çıkmıştı.

Shai önceki günleri dilenci Öz Damgası'nı kullanarak İmparatorluk Payitahtında saklanmakla geçirmişti. O kılığa bürünmüşken, atı da bir mühürle gizleyerek şehirden kolaylıkla kaçmıştı. Ancak şehir-

den çıktığı zaman Damga'yı sökmüştü. Dilencinin düşünce tarzı... rahatsız ediciydi.

Atın eyerini gevşetti, sonra altına uzandı ve bir tırnağını oradaki parlayan mühre dayadı. Biraz uğraşıp mührün çerçevesini koparark Sahtelemeyi bozdu. At anında dönüştü, sırtı düzleşti, başı kalktı, yanları kabardı. Başını sağa sola çevirerek kararsız bir şekilde kımıldanıp dizginleri çekiştirdi. Zu'nun savaş atı heybetli bir hayvandı ve imparatorluğun bazı bölgelerinde küçük bir evden daha değerliydi.

Atın sırtındaki ikmal malzemelerinin arasına gizlenmiş bir resim vardı. Shai bu resmi Hakem Frava'nın odasından çalmıştı. Yine. Shai'nin daha önce kendi eserlerinden birini çalmak için sebebi olmamıştı. Bu ona... eğlenceli geliyordu. Büyük çerçevesinden keserek boş bırakmış, arkasındaki duvarın ortasına tek bir Reo rünü kazımıştı. Pek hoş bir anlamı yoktu.

Shai atın boynunu okşadı. Tüm olan bitenler düşünüldüğünde, bunun kötü bir vurgun olmadığını söylemek mümkündü. Heybetli bir at ve sahte olsa da sahibinin bile gerçek olduğunu düşüneceği kadar gerçekçi bir resim.

Şu anda konuşmasını yapıyor, diye düşündü Shai. *Duyabilmeyi isterdim.*

Shai'nin mücevheri, hayatının şaheseri imparatorluk tahtında oturuyordu. Bu onu heyecanlandırmış ve bu heyecan, Shai'yi daha ileri gitmeye teşvik etmişti. Hummalı çalışmasının sebebi Ashravan'ı tekrar yaşatmak değildi. Hayır, sonuç olarak, kendini o kadar zorlamasının sebebi ruhun içine gizlenmiş birkaç değişiklik bırakmak istemesinden başka bir şey değildi. Belki Gaotona'ya karşı samimi olmakla geçen o aylar Shai'yi değiştirmişti.

Bir kâğıt destesindeki kâğıtlara aynı resmi tekrar tekrar çizersen, sonunda resmin aşağıdaki kâğıtlarda da çıkar, diye düşündü Shai. İçlerine işler.

Döndü, onu bir avcıya dönüştürecek Öz Damgası'nı çıkardı. Frava Shai'nin herkesin kullandığı yolları kullanmasını bekleyecekti, bu yüzden yakınlardaki Sogdian Ormanı'nın derinliklerine doğru gidiyordu Shai. Ormanda kolayca saklanabilirdi. Birkaç ay boyunca dikkatli bir şekilde ilerleyerek eyaletten çıkacak ve sonraki hedefine doğru devam edecekti: Ona ihanet eden İmparatorluk Soytarısının izini bulmak.

O an için duvarlardan, saraylardan ve politikacı yalanlarından uzakta olmak istiyordu Shai. Kendini çekerek atın eyerine tırmandı

ve İmparatorluk Payitahtı ve artık ona hükmedecek olan adama veda etti.

İyi yaşa Ashravan, diye düşündü. *Ve beni gururlandır.*

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, imparatorun konuşmasının ardından, kişisel çalışma odasının tanıdık şöminesinin yanında oturdu ve Shai'nin ona verdiği kitaba bakmaya başladı Gaotona.

Ve hayret içinde kaldı.

Kitap, imparatorun ruhmührünün çeşitli notlar da içeren ayrıntılı bir kopyasıydı. Shai'nin yaptığı her şey, en çıplak hâliyle oradaydı.

Frava imparatoru kendi çıkarları doğrultusunda kontrol etmek için etkili bir yöntem bulamayacaktı çünkü bu mümkün değildi. İmparatorun ruhu bir bütündü; sıkı sıkı kilitlenmişti ve tamamen kendisine aitti. Bu, eskiden olduğunun tamamen aynısı olduğu anlamına gelmiyordu.

Görebileceğin gibi bazı değişiklikler yaptım, diye yazmıştı Shai, notlarında. *Ruhunu mümkün olduğu kadar kusursuz şekilde kopyalamayı istiyordum. Görev ve hedef buydu. Bunu yaptım.*

Sonra ruhu birkaç adım ileri taşıdım, bazı hatıraları güçlendirdim, diğerlerini zayıflattım. Ashravan'ın içine suikasta ve iyileşmesine belli bir şekilde tepki vermesine neden olacak dürtüler yerleştirdim.

Bu onun ruhunu değiştirmek değil. Bu onu başka bir kişiye dönüştürmüyor. Bu sadece onu belli bir yola doğru yönlendirmek; tıpkı sokaktaki bir dolandırıcının insana belli bir kartı seçtirmek için uğraşması gibi. Bu Ashravan'ın kendisi. Belki olabileceği kişi.

Kim bilir? Belki gerçekten de sonunda olacağı kişidir.

Gaotona elbette ki bunu kendi başına hiçbir zaman anlayamazdı. Bu alandaki becerisi zayıftı. Bir üstat bile olsa Shai'nin yaptıklarını anlayamazdı muhtemelen. Shai, değişiklikleri hiç kimsenin fark edemeyeceği kadar incelikli, dikkatli yapmak istediğinden bahsetmişti. Neler olduğundan şüphe edebilmek için bile insanın imparatoru aşırı yakından tanıyor olması gerekirdi.

Gaotona'nın bunları fark edebilmesi ise okuduğu notlar sayesinde mümkün oluyordu. Ölüme bu kadar yaklaşmış olmak Ashravan'ı derin bir iç gözlem sürecine sokacaktı. Günlüğünü arayacak, gençliğinde yazdıklarını tekrar tekrar okuyacaktı. Eskiden ne olduğunu görecek ve en sonunda buna geri dönmeye çalışacaktı.

Shai dönüşümün yavaş olacağına işaret ediyordu. Yıllar geçtikçe

Ashravan bir zamanlar dönüşmek kaderiymiş gibi görünen adama dönüşecekti. Mühürlerinin etkileşimlerinin derinliklerine gömülmüş minicik eğilimler onu rahatlık yerine mükemmellik aramaya itecekti. Bir sonraki ziyafet yerine geride bırakacaklarını düşünmeye başlayacaktı. Toplantıları değil, halkını hatırlayacaktı. En sonunda onun ve ondan önceki pek çok kişinin gerekli olduğunu fark ettikleri değişiklikleri yapmaları için fırkaları zorlayacaktı.

Kısacası mücadele edecekti Ashravan. O tek ancak çok zorlu adımı atacak ve çizgiyi geçerek hayal edenden yapana dönüşecekti. Gaotona bunu orada, o sayfalarda görebiliyordu.

Kendini ağlarken buldu.

Gelecek ya da imparator için ağlıyor değildi. Bunlar, karşısında bir şaheser bulan bir adamın gözyaşlarıydı. Gerçek sanat güzellikten fazlasıydı, teknikten fazlasıydı. Sadece taklit değildi.

Cüretti, zıtlıktı, incelikti. Bu kitapta Gaotona tüm çağların en büyük ressamlarına, heykeltıraşlarına ve şairlerine rakip olacak ender bir eser bulmuştu.

Bu, hayatı boyunca karşılaştığı en büyük sanat eseriydi.

Gaotona gecenin büyük bir kısmı boyunca hürmetle kitabı ellerinde tuttu. Aylar süren hummalı, yoğun bir sanatsal aşkınlığın ürünüydü bu; harici baskıyla zorlanmış ve bayılmanın eşiğine gelene kadar tutulup serbest bırakılan bir nefes gibi. Çiğ ama işlenmiş. Gözü kara ama hesaplı.

Huşu verici ancak gizli.

Öyle de kalması gerekiyordu. Eğer Shai'nin yaptıklarını birileri keşfedecek olursa imparatorun devri sona ererdi. İmparatorluk bile sarsılabilirdi. Ashravan'ın en sonunda büyük bir lider olmaya karar vermesine ruhuna bir günahkâr tarafından kazınmış kelimelerin neden olduğunu hiç kimse bilmemeliydi.

Şafak sökerken Gaotona yavaş yavaş, acı verici bir şekilde şöminesinin yanında ayağa kalktı. Kitabı, o eşsiz sanat eserini sıkı sıkı kavrayıp ileri uzattı.

Sonra da alevlerin içine bıraktı.

NOT

Yazım derslerinde bana sık sık, "Bildiğin şeyi yaz," derlerdi. Bu yazarların sık duyduğu bir cümle ve benim kafamı karıştırıyordu. Bildiğim şeyi mi yazayım? Nasıl yapacağım? Ben fantastik kurgu yazıyorum. Büyü yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilemem, bu arada kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu da bilemem ama farklı karakterlerin gözlerinden yazmak istiyorum.

Yeteneğim geliştikçe bu sözlerin anlamını kavramaya başladım. Her ne kadar fantastik şeyler hakkında yazıyor olsak da hikâyeler bizim bildiğimiz dünyaya dair sağlam temellere sahip oldukları zaman daha başarılı oluyorlar. Büyü, bilimsel prensiplerle uyumlu olduğu zaman istediğim gibi oluyor. Yarattığım yeni dünyalar, yaşadığımız dünyadaki kaynaklardan ilham aldığım zaman içime daha çok siniyor. Sağlam insani duygulara ve tecrübelere sahip oldukları zaman daha başarılı karakterler yaratabiliyorum.

Demek ki iyi bir yazar olabilmek için hayal gücü kadar gözlem yeteneği de gerekiyor.

Ben yeni tecrübelerden ilham almaya çalışıyorum. Sık sık seyahat edebildiğim için şanslıyım. Yeni bir ülkeyi ziyaret ettiğim zaman oradaki kültürün, insanların ve tecrübelerin kendilerini bir hikâye şekline getirmelerini sağlamaya çalışıyorum.

Bir keresinde Tayvan'a gitmiş ve Ulusal Saray Müzesi'ni ziyaret etme fırsatı bulmuştum; editörüm Sherry Wang ve çevirmenim Lucie Tuan da bana rehberlik etmek için yanımdaydı. İnsan binlerce yıllık Çin tarihini birkaç saat içinde öğrenemez ama elimizden geleni yaptık. Neyse ki Asya tarihi ve edebiyatı hakkında temel bilgilere sahip-

tim (LDS misyoneri olarak Kore'de iki yıl yaşamıştım ve üniversitede de yan dal olarak Korece eğitimi aldım).

Bu ziyaretin ardından, bir hikâyenin tohumları kafamda büyümeye başladı. Benim aklımda en çok kalan şey mühürlerdi. Bazen onlara İngilizcede "chop" diyoruz ama ben her zaman onlara Korece isimleriyle *tojang* demişimdir. Mandarin Çincesinde ise *yìnjiàn* deniliyor. İncelikli bir şekilde oyulmuş bu taştan mühürler pek çok farklı Asya kültüründe imza olarak kullanılıyor.

Müzeyi ziyaretim sırasında pek çok tanıdık kırmızı mühür gördüm. Bazıları elbette ki sanatçıların mühürleriydi ama başkaları da vardı. Bir kaligrafi mühürlerle kaplanmıştı. Lucie ve Sherry açıkladılar: Antik Çin âlimleri ve soyluları, bir sanat eserini beğenirlerse bazen kendi mühürlerini de üzerine basıyorlarmış. Özellikle bir imparator bunu yapmayı çok seviyormuş ve güzel heykelleri ya da yüzlerce yıllık yeşimleri alıyor ve kendi mührünü ve bazen yazdığı şiirlerden bazı satırları üzerlerine oyduruyormuş.

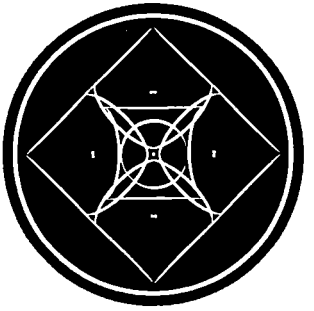
Ne kadar enteresan bir zihniyet. Bir kral olduğunuzu hayal edin; Mikelangelo'nun *Davut* heykelini beğendiğinize karar veriyorsunuz ve o yüzden imzanızı göğsünün ortasına oyduruyorsunuz. Yapılan şey özetle bu.

Kavram o kadar çarpıcıydı ki, bir tür mühür büyücülüğü hakkında düşünmeye başlamama neden oldu. Bir cismin varlığının doğasını değiştirebilen ruhmühürleri. Fırtınaışığı dünyasındaki Ruhdöküm'e çok yakın olmasını istemedim ve bu yüzden müzeyi, tarihi ilham olarak kullanarak bir cismin geçmişini değiştirebilen bir büyü türü tasarladım.

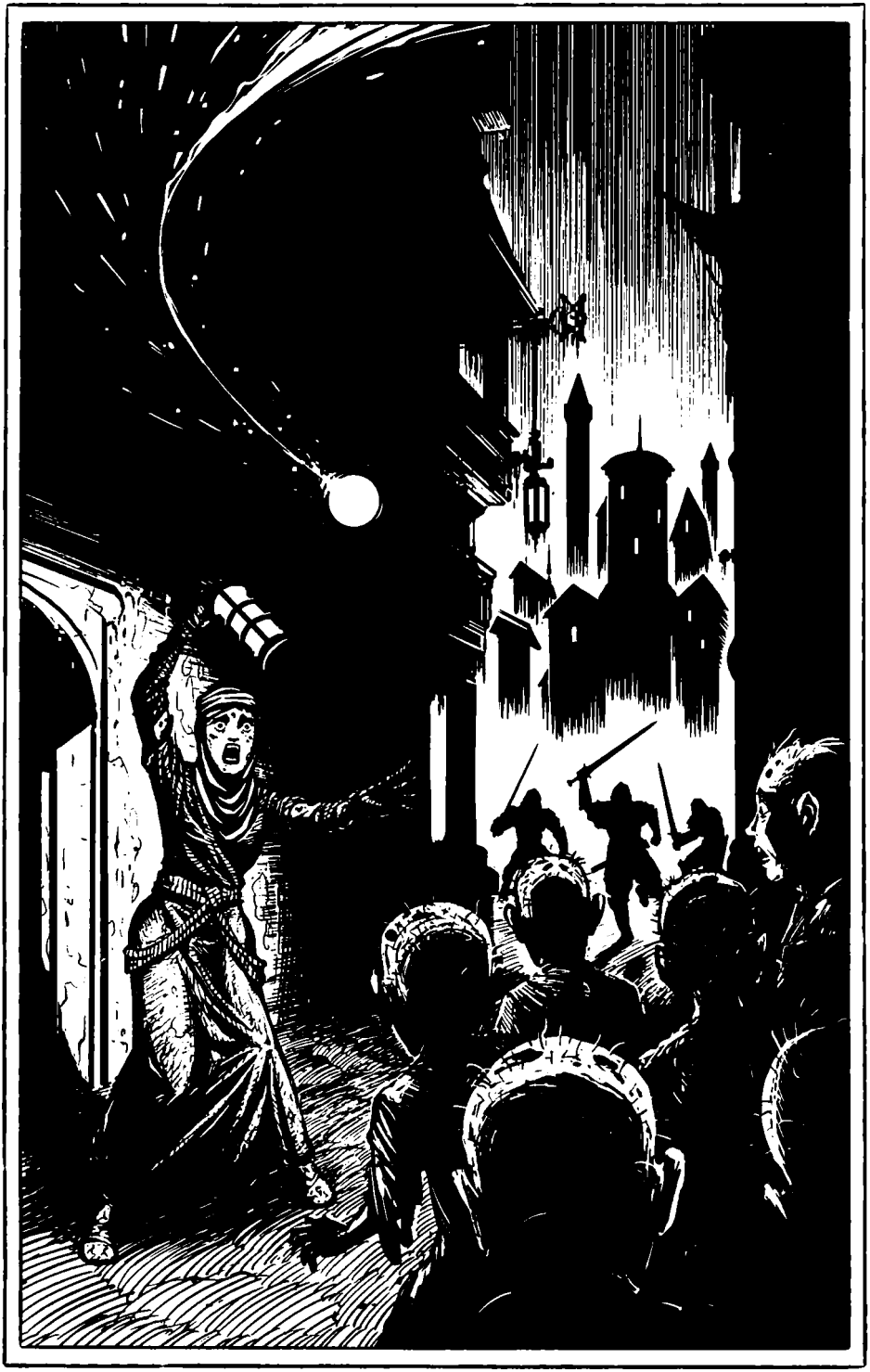
Hikâye bu başlangıç noktasından gelişti. Büyü *Elantris*'in geçtiği dünya olan Sel için tasarladığım sistemle epey uyumlu olduğu için hikâyeyi de oraya koydum. (Oradaki kültürlerin bazılarına temel olarak bizim dünyamızdaki Asya kültürlerini almıştım, o yüzden ortaya harika bir uyum çıktı.)

Her zaman bildiğiniz şeyi yazamazsınız, en azından bildiğiniz şeyleri birebir yazmanız mümkün değildir. Ancak gördüğünüz şeyleri yazabilirsiniz.

ELANTRİS'İN UMUDU

(Bu hikâye *Elantris* romanından sonra geçmekte ve *Elantris*'i okuma keyfinize sekte vuracak önemli bilgiler içermektedir.)

"Lordum," dedi Ashe pencereden içeri süzülürken, "Leydi Sarene affınızı rica ediyor. Akşam yemeği için biraz geç kalacak."

"Biraz mı?" diye sordu Raoden masada oturduğu yerden, eğlenerek. "Yemeğin bir saat önce başlaması gerekiyordu."

Ashe hafifçe yanıp söndü. "Üzgünüm lordum. Ama... eğer şikâyet ederseniz size bir mesaj iletmem için söz verdirdi. Diyor ki, 'Ona söyle ben hamileyim ve suçlusu da o, o yüzden ben ne istersem onu yapmak zorunda.' "

Raoden güldü.

Ashe tekrar yanıp söndü, sadece ışık topları oldukları göz önüne alındığı zaman bir seonun becerebileceği kadar utanmış görünüyordu.

Raoden içini çekip kollarını masaya yasladı. Elantris'in içindeki sarayındaydı. Etrafındaki duvarlar çok hafif bir ışıkla parlıyordu ve meşale ya da fenere ihtiyaç yoktu. Elantris'teki fener askısı yokluğu hep merak ettiği bir şey olmuştu. Bir defasında Galladon bastırıldıkları zaman parlayan plakalar olduğunu anlatmıştı ama ikisi de taşlardan ne kadar ışık yayıldığını unutmuşlardı.

Başını eğerek boş tabağına baktı. *Bir zamanlar bir lokma yemek için bile ne çok çabalıyorduk*, diye düşündü. *Şimdi o kadar sıradan bir şey oldu ki, yemek yemeden önce bir saat oyalanabiliyoruz.*

Yiyecek boldu. Raoden çöpleri mısıra dönüştürebiliyordu. Arelon'da hiç kimse bir daha aç kalmayacaktı. Yine de böyle şeyleri düşünmek aklını Yeni Elantris'e ve şehrin içinde inşa ettiği basit huzura geri götürüyordu.

"Ashe," dedi Raoden aniden aklına bir şey gelerek. "Sana bir şey sormak istiyordum."

"Elbette Majesteleri."

"Elantris'in tamir olmasından önceki o son saatlerde sen neredeydin? O gecenin çoğunda seni hatırlamıyorum. Hatta seni gördüğümü hatırladığım tek sefer bana Sarene'nin kaçırıldığını ve Teod'a götürüldüğünü söylemeye gelişin."

"Bu doğru Majesteleri," dedi Ashe.

"Neredeydin peki?"

"Bu uzun bir hikâye Majesteleri," dedi seon aşağı uçarak Raoden'in sandalyesinin yanına gelirken. "Leydi Sarene'nin beni Galladon ve Karata'ya bir miktar silah yolladığını haber vermem için önden göndermesiyle başladı. Bu keşişlerin Kae'ye saldırmalarından hemen önceydi ve ben de neler olacağından tamamen habersiz bir şekilde Yeni Elantris'e gittim..."

* * *

Matisse çocuklara bakıyordu.

Yeni Elantris'te onun işi buydu. Herkesin bir işi olmak zorundaydı, bu Ruh'un kuralıydı. Matisse'in işine itirazı yoktu, aslında hoşlanıyordu da. Bunu Ruh'un ortaya çıkmasının öncesinden beri yapıyordu. Dashe'nin onu bulduğu ve Karata'nın sarayına götürdüğü zamandan beri Matisse ufaklıklarla ilgileniyordu. Ruh'un kuralları sadece bunu resmî hâle getirmişti.

Evet, görevinden hoşlanıyordu. Çoğu zaman.

"Gerçekten de yatmamız gerekiyor mu Matisse?" diye sordu Teor ona en saf bakışlarıyla bakarak. "Oturmaya devam edemez miyiz, sadece bu seferlik?"

Matisse kollarını kavuşturarak küçük oğlana bakarken kılsız kaşını kaldırdı. "Dün bu saatte yatmanız gerekiyordu," diye belirtti. "Ve önceki gün de. Ve ondan önceki gün de. Bugünün neden farklı olması gerektiğini düşünüyorsun, bilmiyorum."

"Bir şeyler oluyor," dedi Tiil arkadaşının yanına gelmek için öne çıkarak. "Bütün yetişkinler Aon çiziyorlar."

Matisse pencereden dışarı bir bakış attı. Onun sorumluluğunda olan elli kadar çocuk duvarlarının çoğunu kaplayan incelikli kuş oymaları yüzünden Tünek denilen açık pencereli bir binada kalıyordu. Tünek şehir içindeki şehrin ortasına yakın bir konumda ve Ruh'un kendi evi olan ve en önemli toplantılarını yaptığı Korathi tapınağının yanındaydı. Yetişkinler çocukların gözlerinin önünde olmasını istiyorlardı.

Ne yazık ki bu, yetişkinlerin de çocukların gözlerinin önünde olabilecekleri anlamına geliyordu. Pencerenin dışında havaya Aonlar çizen yüzlerce parmaktan çıkan ışıklar parlıyordu. Saat geçti, çocukların yatmaları gereken saati çok geçmişti ama bu gece onları yatırmak özellikle zor olmuştu.

Tiil haklı, diye düşündü Matisse. *Bir şeyler* oluyor. Ama bu uyanık kalmasına izin vermek için mazeret değildi; onlar uyumadıkça Matisse'in çıkıp neler olduğunu araştırması mümkün olmayacaktı.

"Bir şey değil," dedi Matisse tekrar çocuklara dönerken. Her ne kadar bazıları parlak renkli yatak örtülerinin içine girmiş olsalar da pek çoğu pür dikkat kesilmiş durumdaydı ve Matisse'in iki isyancıyla baş etmesini izliyorlardı.

"Bir şey değil gibi görünmüyor bana," dedi Teor.

"Ah," dedi Matisse içini çekerek. "Aon yazıyorlar. Eğer o kadar ilgileniyorsanız sanırım bir istisna yapıp oturmaya devam etmenize izin verebilirim... Aon yazma pratiği yapmak istiyorsanız eğer. Eminim bu gecelik bir ders daha yapabiliriz."

Teor ve Tiil'in renkleri soldu. Aon çizmek okulda yapılan bir işti, Ruh'un onları tekrar gitmeye başlamak zorunda bıraktığı bir şey. İki oğlan geri çekilirken Matisse kendi kendine sinsice gülümsedi.

"E, hadi ama," dedi. "Gidip kalem ve kâğıtlarınızı getirin. Yüz kere Aon Ashe çizebiliriz."

Oğlanlar pes etti ve yataklarına girdi. Odanın diğer ucunda diğer çalışanların birkaçı çocukların aralarında dolaşıyor, uyuduklarından emin oluyorlardı. Matisse de öyle yaptı.

"Matisse," dedi bir ses. "Uyuyamıyorum."

Matisse yatağında oturan küçük kıza döndü. "Nereden biliyorsun Riika?" dedi hafifçe gülümseyerek. "Seni daha yeni yatırdık, daha uyumaya çalışmadın bile."

"Uyuyamayacağımı biliyorum," dedi küçük kız arsızca. "Mai uyumadan önce bana bir hikâye anlatır her zaman. Eğer anlatmazsa uyuyamıyorum."

Matisse içini çekti. Riika nadiren iyi uyurdu, özellikle de seonunu sorduğu gecelerde. Seonu ise Shaod Riika'yı aldığı zaman delirmişti.

"Sen yat güzelim," dedi Matisse yatıştırıcı bir şekilde. "Bak bakalım, uykun gelecek mi?"

"Gelmeyecek," dedi Riika ama yattı.

Matisse çocukların arasında dolaşmayı tamamlayınca odanın ön tarafına doğru yürüdü. Pek çoğu hâlâ kımıldanan ve yatakta sağa sola dönen küçük silüetlere baktı ve kendisinin de aynı endişeyi hissettiğini kabul etti. Bu gece yolunda olmayan bir şeyler vardı. Efendi Ruh ortadan kaybolmuştu ve her ne kadar Galladon onlara merak etmemelerini söylemiş olsa da Matisse bunu kötü bir işaret olarak görüyordu.

"Dışarıda *ne* yapıyorlar?" diye fısıldadı Idotris yanından sessizce.

Matisse dışarıya bir göz attı, yetişkinlerin pek çoğu Galladon'un etrafında dikilmiş karanlığın içinde Aonlar çiziyorlardı.

"Aonlar çalışmıyor ki," dedi Idotris. Ergen oğlan Matisse'den belki iki yaş daha büyüktü, gerçi böyle şeylerin herkesin derisinin aynı lekeli gri ve saçlarının renksiz ya da dökük olduğu Elantris'te gerçek bir önemi yoktu. Shaod yaşı seçebilmeyi zorlaştırıyordu.

"Bu Aonlar üzerinde çalışmamak için bir sebep değil," dedi Matisse. "Onlarda bir güç var. Bunu görebiliyorsun."

Aonların arkasında bir güç vardı. Matisse her zaman bu havaya çizilen ışık çizgilerinin arkasında kaynayan kuvveti hissedebilmişti.

Idotris homurdandı. "İşe yaramaz," dedi kollarını kavuşturarak.

Matisse gülümsedi. Idotris her zaman mı bu kadar huysuzdu yoksa sadece Tünek'te çalıştığı zamanlarda mı öyle oluyordu emin değildi. Genç bir çocuk olarak ona Dashe'nin askerlerine katılma izni verilmesi yerine çocuk bakımına atanmış olmasından hoşlanmıyor gibiydi.

"Burada kal," dedi Matisse Tünek'ten çıkıp yetişkinlerin olduğu açık avluya doğru yürürken.

Idotris çocuklardan hiçbirinin gizli gizli uyku odasından çıkmadıklarından emin olmak için otururken her zamanki gibi homurdanmayı sürdürdü ve çocukları kontrol etmeyi bitirmiş olan birkaç diğer ergen oğlana başıyla işaret etti.

Matisse Yeni Elantris'in açık sokakları boyunca yürüdü. Gece se-

rindi ama soğuk Matisse'i rahatsız etmiyordu. Bu Elantrian olmanın avantajlarından biriydi.

Durumlarına bu şekilde bakabilen çok az kişiden biri oydu. Diğerleri bir Elantrian olmakta herhangi bir avantaj görmüyordu, Efendi Ruh ne derse desin. Ancak Matisse için sözleri mantıklıydı. Ama belki de bu onun durumu yüzündendi. Dışarıda olsa bir dilenci olacaktı, hayatı görmezden gelinerek ve kendini işe yaramaz hissederek geçecekti. Ama Elantris'in içinde ona ihtiyaç vardı. Önemliydi. Çocuklar onu örnek alıyordu ve Matisse dilenmeye ya da yiyecek çalmaya mecbur kalmıyordu.

Doğru, Dashe onu çamur dolu bir ara sokakta bulmadan önce oldukça kötü bir durumdaydı. Yaraları vardı. Bir tanesi Matisse'nin yanağındaydı, Elantris'e girmesinden kısa süre sonra olan bir kesik. Hâlâ ilk kesildiği andaki gibi, aynı acıyla yanmaya devam ediyordu. Ama bu ödemek için küçük bir bedeldi. Karata'nın sarayında Matisse işe yararlığın tadına ilk defa bakmıştı. Bu aidiyet hissi Karata'nın grubunun geri kalanıyla birlikte Yeni Elantris'e taşındıkları zaman daha da güçlenmişti.

Elbette Matisse'in Elantris'e atılmakla kazandığı başka bir şey daha vardı: Bir baba.

Dashe döndü, Matisse'in geldiğini görünce fener ışığında gülümsedi. Elbette Matisse'in gerçek babası değildi. Shaod onu almadan önce bile kimsesi yoktu. Aynı Karata gibi, Dashe de bulup saraya getirdikleri bütün çocuklar için bir tür ebeveyn sayılırdı.

Ancak Dashe'nin Matisse'e özel bir sevgisi varmış gibi görünüyordu. Bu sert asker Matisse etraftayken daha fazla gülümser ve önemli bir şey yapılmasını istediği zaman da Matisse'e haber verirdi. Bir gün Matisse ona baba demeye başlamış, Dashe de hiç itiraz etmemişti.

Avlunun tam kenarında ona katılırken bir elini Matisse'in omzuna koydu. Önlerinde yaklaşık yüz kişinin kollarını neredeyse uyumlu bir şekilde hareket ediyor, havada parmaklarının arkasında parlayan çizgiler bırakıyordu. Bir zamanlar AonDor'un büyülerini oluşturan ışık izleriydi bunlar. Galladon grubun önünde duruyor, belli belirsiz bir Duladen şivesiyle talimatlar veriyordu.

"Bir Dula'nın millete Aon öğrettiği günü göreceğimi hiç düşünmezdim," dedi Dashe sessizce, bir elini kılıcının topuzu üzerinde tutarak.

O da gergin, diye düşündü Matisse. Başını kaldırdı. "Kabalık yapma baba. Galladon iyi bir adam."

"İyi bir adam olabilir belki," dedi Dashe. "Ama bir âlim değil. Çizgileri doğrudan çok yanlış yapıyor."

Matisse, iş Aon çizmeye geldiği zaman Dashe'nin de epey yeteneksiz olduğuna dair bir yorumda bulunmadı. Dashe'ye baktı ve dudaklarındaki somurtmayı fark etti. "Ruh hâlâ geri gelmediği için kızgınsın," dedi.

Dashe başını sallayarak onayladı. "Burada, halkının yanında olması gerekir, o kadının peşinden koşturması değil."

"Dışarıda öğrenmesi gereken bir şeyler olabilir," dedi Matisse sessizce. "Diğer ülkeler ve ordularla ilgili."

"Dışarısı bizi ilgilendirmiyor," dedi Dashe. Bazı zamanlarda inatçı biri olabiliyordu.

Aslında çoğu zaman öyleydi.

Kalabalığın önünde duran Galladon, "İyi," dedi. "Bu Aon Daa, güç için olan Aon. Kolo? Şimdi Uçurum çizgisini eklemeyi deneyeceğiz. Bunu Aon Daa'ya eklemiyoruz. Güzel kaldırımlarımızı parçalamak istemeyiz, değil mi? Onun yerine Aon Rao'nun üzerinde deneyeceğiz, o önemli bir şey yaparmış gibi görünmüyor."

Matisse kaşlarını çattı. "Neden bahsediyor baba?"

Dashe omzunu silkti. "Görünüşe göre, Ruh Aon'ların şimdi çalışabileceklerine inanıyor bir şekilde. En baştan beri yanlış mı çiziyormuşuz neymiş. Ben onları tasarlayan âlimlerin nasıl her Aon'da bütün bir çizgiyi kaçırmış olabileceklerine inanmıyorum gerçi."

Matisse, Aon'ları âlimlerin "tasarlamış" olduğu düşüncesine şüpheyle yaklaşıyordu. Onlarda fazlasıyla... doğal bir şey vardı. Onlar doğaya ait şeylerdi. Rüzgârı tasarlayan kimse olmadığı gibi onları da tasarlayan kimse olmamıştı.

Yine de bir şey söylemedi. Dashe iyi ve kararlı bir adamdı ama bilimsel konulara pek kafası yatmıyordu. Matisse'in buna bir itirazı yoktu, Yeni Elantris'i vahşi adamların elinde yok olmaktan kurtaran şey kısmen Dashe'nin kılıcı olmuştu. Yeni Elantris'te babasından daha iyi bir savaşçı yoktu.

Yine de Galladon yeni çizgi hakkında konuşurken Matisse merakla izledi. Garip bir çizgiydi, Aon'un aşağısı boyunca çekiliyordu.

Ve... bu Aon'ların çalışmalarını mı sağlıyor? diye düşündü. Ne kadar basit bir çözüm gibi görünüyordu. Bu mümkün olabilir miydi?

Arkalarından bir boğaz temizleme sesi geldi ve döndüler, Dashe neredeyse kılıcını çekmişti.

Orada havada asılı duran bir seon vardı. Elantris'te delirmiş şe-

kilde uçuşanlardan bir tanesi değildi, aklı başındaydı ve tam ışığıyla parlıyordu.

"Ashe!" dedi Matisse mutlulukla.

"Leydi Matisse." Ashe havada alçalıp yükseldi.

"Ben leydi değilim!" dedi Matisse. "Bunu biliyorsun."

"Bu unvan bana her zaman uygun göründü Leydi Matisse," dedi Ashe. "Lord Dashe. Leydi Karata yakınlarda mı?"

"Kütüphanede," dedi Dashe elini kılıcından çekerek.

Kütüphane mi? diye düşündü Matisse. *Ne kütüphanesi?*

"Ah," dedi Ashe derinden gelen bir sesle. "O zaman belki mesajımı size iletebilirim, çünkü Lord Galladon meşgul gibi görünüyor."

"İstersen söyle," dedi Dashe.

"Yeni bir teslimat geliyor lordum," dedi Ashe alçak sesle. "Leydi Sarene bu haberin hızla iletilmesini istedi çünkü bu... önemli bir teslimat."

"Yiyecek mi?" diye sordu Matisse.

"Hayır leydim," dedi Ashe. "Silah."

Dashe'nin kulakları dikildi. "Gerçekten mi?"

"Evet Lord Dashe," dedi seon.

"Neden silah göndersin ki?" diye sordu Matisse kaşlarını çatarak.

"Hanımım endişeli," dedi Ashe alçak sesle. "Görünüşe göre dışarıda gerilim artıyor. Dedi ki... eh, Yeni Elantris'in hazırlıklı olmasını istiyor, her ihtimale karşı."

"Hemen birkaç adam toplayayım," dedi Dashe. "Gidip silahları alalım."

Ashe bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü ifade edecek şekilde aşağı yukarı hareket etti. Babası yürüyerek giderken Matisse gözlerini seona dikti. Aklına bir fikir gelmişti. Belki...

"Ashe, seni biraz ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette Leydi Matisse," dedi seon. "Ne ihtiyacınız var?"

"Basit bir şey aslında," dedi Matisse. "Ama faydası olabilir..."

* * *

Ashe hikâyesini bitirdi ve Matisse küçük Riika'nın yer yatağında uyuyan silüetine bakarken kendi kendine gülümsedi. Çocuk haftalardır ilk kez huzurluymuş gibi görünüyordu.

Ashe'yi Tünek'e getirmek ilk başta daha uyumamış çocuklardan epey bir ilgi çekmişti. Ama konuşmaya başladığı zaman Matisse'in içgüdülerinde haklı olduğu kanıtlanmıştı. Seonun derin, dolgun sesi çocukları sessizleştirmişti. Ashe'nin konuşmasında müthiş derecede

teskin edici olan bir ritim vardı. Seondan bir hikâye dinlemek sadece küçük Riika'yı değil, geri kalan uyanıkları da uykuya yatırmıştı.

Matisse ayağa kalkarak bacaklarını esnetti, sonra dışarı açılan kapıya doğru başıyla işaret etti. Ashe arkasından uçtu, yine ön kapılardaki somurtkan Idotris'in yanından geçtiler. Bir şekilde Yeni Elantris'e girmeyi başarabilmiş olan bir sümüklüböceğe doğru çakıl taşları atıyordu.

"Bu kadar çok zamanını harcadığım için üzgünüm Ashe," dedi Matisse sessizce, çocukları uyandırmayacak kadar uzaklaştıkları zaman.

"Hiç sorun değil Leydi Matisse," dedi Ashe. "Leydi Sarene bensiz de idare edebilir. Dahası yine hikâye anlatmak güzel. Hanımımın çocukluğundan beri epey zaman geçti."

"Leydi Sarene'ye o kadar küçükken mi verildin?" diye sordu Matisse merakla.

"Doğduğu zaman leydim," dedi Ashe.

Matisse hüzünle gülümsedi.

"Sizin de bir gün kendi seonunuzun olacağını düşünüyorum Leydi Matisse," dedi Ashe.

Matisse başını bir yana yatırdı. "Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü neredeyse hiçbir Elantrianın seonsuz olmadığı bir zaman vardı. Ben Efendi Ruh'un bu şehri tamir etmeyi başarabileceğini düşünmeye başlıyorum, ne de olsa AonDor'u tamir etti. Eğer bunu başarırsa, size de kendi seonunuzu bulacağız. Belki Ati isminde olur. Sizin kendi Aon'unuz o, değil mi?"

"Evet," dedi Matisse. "Umut demek."

"Sizin için uygun bir Aon bence," dedi Ashe. "Şimdi eğer buradaki görevim bittiyse belki benim..."

"Matisse!" dedi bir ses.

Matisse yüzünü buruşturarak uyuyan sakinleriyle dolu Tünek'e doğru bir bakış attı. Karanlığın içinde alçalıp yükselen bir ışık vardı, bir yan sokaktan geliyordu. Bağrışın kaynağı buydu.

"Matisse?" diye haykırdı ses yeniden.

"Mareshe sus!" diye tısladı Matisse sokaktan karşıya geçerek adamın olduğu yere giderken. "Çocuklar uyuyor!"

"Hı," dedi Mareshe duraklayarak. Kibirli Elantrian standart Yeni Elantris giysileri olan parlak renkli pantolon ve gömlek giyiyordu ama kıyafetini daha "sanatsal" yaptığına inandığı bir de çift kuşak eklemişti üzerine.

"Baban olacak şu adam nerede?" diye sordu Mareshe.

"Adamlarına kılıç eğitimi veriyor," dedi Matisse sessizce.

"Ne?" dedi Mareshe. "Saat gecenin yarısı!"

Matisse omzunu silkti. "Dashe'yi tanıyorsun. Bir kere kafasına bir fikri taktı mı..."

"Önce Galladon basıp gidiyor ve şimdi de Dashe gecenin köründe kılıç sallıyor," diye homurdandı Mareshe. "Keşke Efendi Ruh geri gelse..."

"Galladon gitti mi?" diye sordu Matisse dikkatini çekerek.

Mareshe başını sallayarak onayladı. "Bazen böyle kayboluyor. Karata da. Nereye gittiklerini asla söylemiyorlar bana. Hep bir gizlilik! 'Sorumluluk sende Mareshe,' diyorlar sonra basıp bensiz gizli toplantılar yapmaya gidiyorlar. Şu hâle bak!" Bundan sonra fenerini de yanında götürerek yürüyüp uzaklaştı.

Gizli bir yerlere gidiyorlar, diye düşündü Matisse. *O Dashe'nin bahsettiği kütüphaneye mi?* Hâlâ yanında havada duran Ashe'ye baktı. Belki ona yeteri kadar ısrar ederse Matisse'e söylerdi...

O anda çığlıklar başladı.

Bağrışlar o kadar ani, o kadar beklenmedikti ki, Matisse sıçradı. Hızla dönerek seslerin kaynağını bulmaya çalıştı. Yeni Elantris'in ön kısmından geliyor gibiydiler.

"Ashe!" dedi.

"Gidiyorum Leydi Matisse," dedi seon havaya fırlayarak. Gecenin içinde parlayan bir noktaydı.

Bağrışlar devam etti. Uzak, yankılı. Matisse titredi, farkında olmadan geriledi. Başka şeyler de duydu. Metale çarpan metalin tınlaması.

Tünek'e doğru döndü. Tünek'i idare eden yetişkin olan Taid geceliğiyle binadan dışarı çıkmıştı. O karanlıkta bile yüzündeki endişeli ifadeyi görebiliyordu Matisse.

"Burada bekleyin," dedi Taid.

"Bizi bırakma!" dedi Idotris korkuyla etrafına bakınarak.

"Geri geleceğim." Taid hızla uzaklaştı.

Matisse ile Idotris birbirlerine baktılar. Çocuklara bakmakla görevli olan diğer gençler, geceyi geçirmek üzere kendi evlerine dönmüştü çoktan. Sadece Matisse ve Idotris kalmıştı.

"Onunla gidiyorum," dedi Idotris uzun adımlarla Taid'i takip etmeye yeltenerek.

"Hayır, gitmiyorsun," dedi Matisse kolunu yakalayıp geriye çeke-

rek. Uzaktan bağrışlar gelmeye devam ediyordu. Matisse Tünek'e doğru baktı. "Git, çocukları uyandır."

"Ne?" dedi Idotris kızgınlıkla. "Onları uyutmak için bu kadar uğraştıktan sonra mı?"

"Yürü," diye tersledi Matisse. "Kaldır ve ayakkabılarını giydir."

Idotris bir an direndi, sonra bir şeyler homurdandı ve içeri girdi. Bir an sonra kendisine söylediği gibi yapıp çocukları uyandırdığını duydu Matisse. Koşturarak sokağın karşısındaki bir binaya gitti, malzeme depolarından biriydi burası. Depoda içlerinde yağ olan iki fener ile biraz çakmaktaşı buldu.

Durakladı. *Ne yapıyorum?*

Sadece hazırlık yapıyorum, dedi kendi kendine bağrışlar devam ederken titreyerek. Yaklaşıyor gibiydi. Aceleyle sokak boyunca gerisingeri koşturdu.

"Leydim!" dedi Ashe'nin sesi. Matisse yukarı doğru bakınca seonun alçalarak kendisine doğru uçtuğunu gördü. Aon'u o kadar solgundu ki, zar zor görülebiliyordu.

"Leydim," dedi Ashe aceleyle. "Askerler Yeni Elantris'e saldırıyor!"

"Ne?" dedi Matisse şok olarak.

"Kırmızı giyiyorlar ve koyu renk saçları var ve boyları da aynı bir Fjordel gibi leydim," dedi Ashe. "Yüzlerce. Askerlerinizin bazıları şehrin önünde savaşıyor ama sayıları çok az. Yeni Elantris işgal edildi! Leydim, askerler bu yöne geliyor ve binaların içlerini arıyorlar!"

Matisse afallamış bir hâlde dikildi. *Hayır. Hayır, bu olamaz. Burada olmaz. Burası huzurlu. Kusursuz.*

Ben dış dünyadan kurtuldum. Ait olduğum bir yer buldum. Benim arkamdan gelemez.

"Leydim!" dedi Ashe, dehşete düşmüş gibiydi bir sesle. "O çığlıklar... Askerler önlerine çıkan herkese saldırıyorlar!"

Ve bu tarafa geliyorlar.

Matisse hissiz parmaklarıyla fenerleri kavrayarak dikildi. O zaman bu her şeyin sonuydu. Sonuç olarak Matisse ne yapabilirdi ki? Neredeyse kendisi de çocuk sayılacak bir dilenci, evi ya da ailesi olmayan bir kız. O ne yapabilirdi ki?

Çocuklara bakarım. Benim işim bu.

Efendi Ruh'un bana verdiği iş bu.

"Onları uzaklaştırmamız gerek," dedi Matisse Tünek'e doğru koşarak. "Nereye bakacaklarını biliyorlar çünkü Elantris'in bu kısmını te-

mizledik. Şehir kocaman, eğer çocukları pis kısma götürürsek saklayabiliriz."

"Evet leydim," dedi Ashe.

"Sen git, babamı bul!" dedi Matisse. "Ona ne yaptığımızı söyle."

Sonra Tünek'ten içeri girdi, Ashe de karanlığın içine doğru uçup gitti. İçeride Idotris ona söyleneni yapmıştı ve çocuklar uykulu uykulu ayakkabılarını giyiyorlardı.

"Çabuk olun çocuklar," dedi Matisse.

"Ne oluyor?" dedi Tiil, hesap sorarcasına.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Matisse genç isyancıya. "Tiil, Teor. Yardımınıza ihtiyacım olacak. İkinizin ve bütün diğer büyük çocukların, tamam mı? Sizin küçük olanlara yardım etmeniz gerekiyor. Onları yürütün ve sessiz olmalarını sağlayın. Tamam mı?"

"Neden?" diye sordu Tiil kaşlarını çatarak. "Ne oluyor?"

"Acil durum," dedi Matisse. "Bilmeniz gereken bu kadar."

"Niye emirleri sen veriyorsun?" dedi Teor arkadaşının yanına gelip kollarını kavuşturarak.

"Babamı tanıyor musun?" dedi Matisse.

Başlarını salladılar.

"Asker olduğunu biliyor musun?" diye sordu Matisse.

Yine baş sallama.

"Yani ben de askerim. Kalıtsal. O yüzbaşı, o yüzden ben de yüzbaşıyım. Ve bu da size ne yapacağınızı benim söyleyebileceğim anlamına geliyor. Gerçi siz benim teğmenlerim olabilirsiniz, eğer beni dinlemeye söz verirseniz."

İki küçük oğlan durakladı, sonra Tiil başını salladı. "Mantıklı," dedi.

"Güzel. Şimdi *yürüyün*!"

Oğlanlar daha küçük çocuklara yardım etmeye gittiler. Matisse grubu ön kapıdan karanlık sokağa çıkarmaya başladı. Ancak pek çoğu gecenin dehşetine kapılmıştı ve fazlasıyla korktukları için oldukları yerde kaldılar.

"Matisse," diye tısladı Idotris, Matisse'in yanına gelerek. "Ne oluyor?"

"Ashe Yeni Elantris'in saldırı altında olduğunu söylüyor," dedi Matisse fenerlerinin yanında yere çömelerek. "Askerler herkesi öldürüyormuş."

Idotris sessizleşti.

Matisse fenerleri yaktı, sonra ayağa kalktı. Beklediği gibi çocuklar ışığa ve verdiği güven hissine doğru toplandı, küçük olanları bile.

Bir feneri Idotris'e verdi ve bunun ışığında dehşete kapılmış yüzünü görebildi.

"Ne yapacağız?" diye sordu Idotris titreyen bir sesle.

"Kaçacağız," dedi Matisse odadan dışarı fırlayarak.

Ve çocuklar da onu takip etti. Karanlıkta geride bırakılmaktansa ışığın peşinden koştular. Tiil ve Teor küçüklere yardım ediyor, Idotris de ağlamaya başlayanları susturmaya çalışıyordu. Matisse ışık taşıdığı için endişeliydi ama tek yol buymuş gibi görünüyordu. İçinde bulundukları koşullara rağmen çocukları harekete geçirmeyi ve Yeni Elantris'ten çıkan en hızlı yol boyunca ilerletmeyi başarıyor gibiydiler. Çığlıklar şimdi korkutucu derecede yakından gelmeye başlamıştı ve onlar da tam ters yönde ilerliyorlardı.

Bu onları Yeni Elantris'in yaşanan kısımlarından da uzaklaştırıyordu. Matisse onlara yardımcı olabilecek birileriyle karşılaşacaklarını ummuştu. Ne yazık ki Aon çizmekle meşgul olmayan herkes babasıyla silah antrenmanı yapıyordu. Dolu olan binalar sadece Ashe'nin saldırı altında olduğunu söyledikleri olacaktı.

İçlerindekiler...

Bunu aklına getirme, diye düşündü Matisse elli çocuktan oluşan perişan kafileleri Yeni Elantris'in kıyısına ulaşırken. Neredeyse kurtulmuşlardı. Buradan...

Birden arkalarından bir ses yükseldi. Matisse'in anlamadığı sert bir dilde konuşuyordu. Matisse çabucak dönerek korkmuş çocukların başlarının üzerinden geriye baktı. Yeni Elantris'in merkezi hafifçe parlıyordu. Ateşin ışığıyla.

Yanıyordu.

Orada, ölüm ateşleriyle çerçevelenmiş kırmızı üniformalı üç adamdan oluşan bir grup vardı. Kılıç taşıyorlardı.

Çocukları öldürmezler, diye düşündü fenerini tutan eli titreyerek.

Sonra askerlerin gözlerindeki ışıltıyı gördü. Tehlikeli, amansız bakışlardı bunlar. Onlara doğru ilerlediler. Evet, çocukları öldürürlerdi. En azından Elantrian çocukları.

"Koşun," dedi Matisse sesi titreyerek. Ancak çocukların hiçbir zaman bu adamlardan daha hızlı hareket edemeyeceklerini biliyordu. "Koşun! Gidip..."

Bir anda, sanki yoktan var olmuş gibi, bir ışık topu indi gökyüzünden. Ashe askerlerin arasına girdi, başlarının etrafında uçuşarak dikkatlerini dağıttı. Adamlar küfredip öfkeyle kılıçlarını etraflarında sallayarak seona baktılar.

Bu sayede Dashe'nin üzerlerine atıldığını hiçbir şekilde fark edemediler.

Yeni Elantris'in gölgeli bir ara sokağından çıkarak yan taraflarından geldi. Bir askeri kılıcı ışıldayarak yere devirdi, sonra kılıcını seona bakmayı kesen öbür ikisine doğru savurdu.

Gitmemiz gerek! "Yürüyün!" diye haykırdı Matisse yine Idotris ve diğerlerini harekete geçirmeye çalışarak. Çocuklar Idotris'in ışığını takip ederek karanlığın içine doğru ilerlediler ve dövüşten uzaklaşmaya başladılar. Matisse grubun arkasında kalmıştı ve babası için endişelenerek döndü.

Durumu iyi değildi. Mükemmel bir savaşçıydı ama askerlere iki adam daha katılmıştı ve Elantrian olmak Dashe'nin bedenini zayıflatmıştı. Matisse titreyen parmaklarıyla fenerini tutarak öylece durdu, ne yapabileceğinden emin değildi. Arkasındaki karanlıkta çocuklar burunlarını çekiyordu; insanın içine acı salacak kadar ağır bir şekilde uzaklaşıyorlardı. Dashe cesurca savaştı. Paslı kılıcının yerinde muhtemelen Sarene'nin gönderdiklerinden biri vardı şimdi. Kendisine yönelen kılıç darbelerini birer birer savuşturuyordu ama etrafı çevrilmeye başlamıştı.

Bir şey yapmam gerek, diye düşündü Matisse öne doğru bir adım atarak. O anda Dashe döndü ve Matisse yüzünde ve bedeninde kesikler gördü. Gözlerinin içinde gördüğü dehşet Matisse'in donup kalmasına neden olmuştu.

"Git," diye fısıldadı dudaklarını hareket ettirerek. Sesi o kargaşada kayboldu. "Kaç!"

Askerlerden bir tanesi kılıcını Dashe'nin göğsüne sapladı.

"Hayır!" diye çığlık attı Matisse. Ama bu sadece Dashe yere yıkılıp titremeye başlarken dikkatlerini üzerine çekmeye yaramıştı. Acı ona çok fazla gelmişti.

Askerler Matisse'e baktı, sonra ilerlemeye başladılar. Dashe birden fazlasını devirmişti ama hâlâ üç kişilerdi.

Matisse olduğu yerde donup kalmıştı sanki.

"Lütfen leydim!" Ashe alçalarak yanına geldi, telaşla uçuşuyordu. "Kaçmalısınız!"

Babam öldü. Hayır, daha beter, Yitik oldu. Dikkatinin dağılmamasını sağlamaya çalışarak başını salladı. Dilenci olduğu zamanlarda pek çok trajediye şahitlik etmişti. Devam edebilirdi. Etmek zorundaydı.

Bu askerler çocukları bulacaktı. Çocuklar fazla yavaştı. Eğer... Ba-

şını kaldırıp yanındaki seona baktı, merkezinde parlayan Aon'u fark etti. "Işık" anlamına geliyordu.

"Ashe," dedi aceleyle, askerler yaklaşırken. "İleride Idotris'i bul. Ona fenerini söndürmesini söyle, sonra onu ve diğerlerini güvenli bir yere götür!"

"Güvenli bir yer mi? *Hiçbir yerin* güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Bahsettiğin şu kütüphane," dedi Matisse hızla düşünerek. "Nerede?"

"Buranın kuzeyinde leydim," dedi Ashe. "Alçak bir binanın altındaki gizli bir odada. Aon Rao ile işaretli."

"Galladon ve Karata oradalar," dedi Matisse. "Çocukları onlara götür. Karata ne yapılacağını bilir."

"Pekâlâ," dedi Ashe. "Bu işe yarayabilir."

"Feneri unutma," dedi Matisse o uçup giderken. Yaklaşan askerlere doğru döndü. Sonra elini kaldırdı ve titreyen bir parmakla çizmeye başladı.

Havadan ışık fışkırarak parmağını takip etti. Kendini hareketsiz kalmaya zorlayarak, tüm korkusuna rağmen Aon'u bitirdi. Askerler onu izlerken durakladı, sonra bir tanesi Matisse'in Fjorca olduğunu düşündüğü bir dilde, gırtlaktan gelen bir şeyler söyledi. Üzerine gelmeye devam ettiler.

Matisse Aon'u bitirdi; Aon Ashe, seon arkadaşının içindekinin aynısıydı. Ama elbette ki Aon hiçbir şey yapmadı. Her zaman yaptıkları gibi sadece orada asılı durdu. Askerler umursamadan yaklaştılar, dibine kadar geldiler.

Bu işe yarasa iyi olur, diye düşündü Matisse, sonra parmağını Galladon'un gösterdiği yere koydu ve son çizgiyi çekti.

Aon Ashe anında güçlü bir ışıkla askerlerin burnunun dibinde yanmaya başladı. Gözlerine batan ani parlaklık yüzünden haykırdılar, sonra küfrederek gerilerken tökezlediler. Matisse fenerini kapmak için eğildi ve kaçtı.

Askerler arkasından bağırdı, sonra da onu takip etmeye başladılar. Ve daha önce çocukların da yaptığı gibi ışığın peşine düştüler; onun ışığının. Idotris ve diğerleri o kadar da uzakta değildi ve Matisse karanlıkta hareket eden silüetlerini hâlâ görebiliyordu ama Idotris fenerini söndürmüştü ve askerler de karanlıkta onları fark edemeyecek kadar körleşmiş durumdaydılar. Üzerine odaklanabilecekleri tek şey Matisse'in fenerinden yayılan ışıktı.

Matisse karanlık gecenin içinde askerleri uzaklaştırdı. Dehşet için-

deki parmakları fenerine yapışmıştı. Elantris'in içine girerken arkasından takip ettiklerini duyabiliyordu. Yeni Elantris'in temiz kaldırım taşlarının yerini çamur ve karanlık aldı ve Matisse de kayıp düşmemek için daha yavaş ilerlemek zorunda kaldı.

Yine de acele ediyor, köşeleri dönüyor, takipçilerinin önünde kalmaya çalışıyordu. Kendini o *kadar* zayıf hissediyordu ki. Koşmak bir Elantrian için zordu. Fazla hızlı gidecek kadar kuvveti yoktu. Şimdiden ağır bir yorgunluk hissetmeye başlamıştı. Artık peşindekilerin seslerini duyamıyordu. Belki de...

Bir köşeyi döndü ve karanlığın içinde bekleyen bir çift askerle karşılaştı. Afallayarak durup başını kaldırarak adamlara baktı, onları tanımıştı.

Onlar eğitimli askerler, diye düşündü. *Elbette bir düşmanın etrafını çevirip önünü nasıl keseceklerini biliyorlar!* Kaçmak için hızla döndü ama adamlardan bir tanesi kolunu yakaladı, gülerek Fjorca bir şey söyledi.

Matisse haykırarak fenerini düşürdü. Asker tökezledi ama onu sıkı sıkı tutmaya devam etti.

Düşün, dedi Matisse kendi kendine. *Sadece bir saniyen var.* Ayakları çamurda kaydı. Durakladı, sonra kendini kayıp düşmeye bırakarak onu yakalayanın bacağını tekmeledi.

Tek bir şeye güvenebilirdi: Elantris'te yaşamıştı. Çamurun ve pisliğin içinde nasıl hareket edeceğini biliyordu. Oysa bu askerler böyle bir beceriye sahip değildiler. Tekmesi isabet etti ve askerin de anında ayağı kayarak arkadaşına çarptı ve çamurlu sokağa sırt üstü düşerken Matisse'i bıraktı.

Matisse aceleyle ayağa fırladı, renkli güzel giysileri şimdi Elantris'in pisliğiyle lekelenmişti. Bacağı yeni bir acıyla yandı, bileğini burkmuştu. Geçmişte büyük acılardan kaçınmak için o kadar çok dikkat etmişti ama bu daha önceki her şeyden daha kötüydü, yanağındaki kesikten çok daha güçlüydü. Bacağı inanması zor bir acıyla yanıyordu ve acı giderek azalmak yerine olduğu gibi kaldı. Bir Elantrianın yaraları asla iyileşmezdi.

Yine de kendini topallayarak uzaklaşmaya zorladı. Düşünmeden hareket ediyor, sadece askerlerden uzaklaşmayı istiyordu. Küfrettiklerini, ayağa kalktıklarını duydu. Hafifçe sekerek ilerlemeye devam etti. Yeni Elantris'in yanışının parıltısını karşısında görene kadar bir daire çizdiğini fark etmemişti. Başladığı yere geri dönmüştü.

Durakladı. İşte oradaydı; Dashe kaldırım taşlarının üzerinde yatı-

yordu. Matisse aceleyle yanına gitti, artık peşindekileri umursamıyordu. Babası, bedenine saplı duran kılıçla öylece yatıyordu. Matisse onun bir şeyler fısıldadığını işitti.

"Kaç Matisse. Kaç kurtul..." Bir Yitik'in sayıklamasıydı.

Matisse dizlerinin üzerine çöktü. Çocukları güvenli bir yere göndermişti. Bu yeterdi. Arkasından bir ses geldi ve geri dönünce bir askerin kendisine doğru yaklaştığını gördü. Arkadaşı başka bir yöne gitmiş olmalıydı. Ama bu adamın üzeri çamurla lekeliydi ve Matisse onu tanıdı. Tekme attığı buydu.

Bacağım çok acıyor, diye düşündü. Geri dönerek Dashe'nin hareketsiz bedenine sarıldı, daha fazla hareket edemeyecek kadar yorulmuştu ve acı içindeydi.

Asker onu omzundan kavradı ve çekerek babasının cesedinden ayırdı. Onu hızla döndürerek kollarına yeni acılar ekledi.

"Sen söyle," dedi adam yoğun şiveli bir sesle. "Söyle, öbür çocuklar nereye gitti?"

Matisse kendini kurtarmaya çalıştı boş yere. "Bilmiyorum!" dedi. Ama biliyordu. Ashe ona söylemişti. *Neden ona kütüphanenin nerede olduğunu sordum ki?* diye kendini azarladı. *Bilmeseydim onları ele veremezdim!*

"Sen söyle," dedi adam onu bir eliyle tutarken öbürüyle kemerindeki bıçağa uzanarak. "Söyle yoksa acıtırım. Kötü."

Matisse boş yere çırpındı. Eğer Elantrian gözleri yaşarabilse ağlıyor olurdu. Sanki dediğini kanıtlamak istermiş gibi, asker bıçağını yüzüne doğru tuttu. Matisse hayatında hiç böylesine bir dehşet hissetmemişti.

Ve yerin sarsılmaya başladığı an bu oldu.

Gökyüzünün doğusu yaklaşan şafakla aydınlanmaya başlamıştı ama şehrin etrafındaki ani bir ışık patlaması bunu gölgede bıraktı. Asker duraklayarak gökyüzüne baktı.

Bir anda Matisse kendini sıcak hissetti.

Sıcak hissetmeyi ne kadar özlediğini, bir Elantrian bedeninin cansız soğukluğuna ne kadar alıştığını fark etmemişti. Ama sıcaklık içinden akıyor gibiydi; sanki birileri damarlarına sıcak bir sıvı zerk etmişti. Müthiş, inanılmaz bir duyguyla nefesi kesildi.

Bir şeyler düzelmişti. Bir şeyler harikulade düzgündü.

Asker ona döndü. Başını yana eğdi, sonra uzandı ve sert bir parmakla yanağını, uzun süre önce yaralandığı yeri yokladı.

"İyileşti mi?" dedi şaşkınca.

Matisse kendini harikulade hissediyordu... Kalbini hissediyordu!

Şaşırmış görünen adam bıçağını tekrar kaldırdı. "Sen iyileştin," dedi. "Ama yine acıtırım."

Bedenin daha güçlü olduğunu hissetti Matisse. Ama o hâlâ küçük bir kızdı ve adam da yetişkin bir asker. Debelendi, zihni derisinin artık lekeli olmadığını, gümüşe benzer bir renge döndüğünü zar zor fark ediyordu. Ashe'nin tahmin ettiği gibi oluyordu! Elantris tamir oluyordu!

Ama yine de ölecekti Matisse. Bu adil değildi! Hüsranla bağırdı, kurtulmaya çalışarak debelendi. İroni müthiş görünüyordu. Şehir iyileşiyordu ama bu onu bu korkunç herifin elinden...

"Sanırım bir şey unuttun arkadaşım," dedi bir ses bir anda.

Asker durakladı.

"Eğer ışık onu iyileştirdiyse, beni de iyileştirmiştir," dedi ses.

Asker acıyla bağırdı, sonra Matisse'i bırakarak sendeleyip düştü. Matisse geriye çekildi ve korkunç adam yere devrilirken arkasında duranı gördü: Babası! Vücudu içten gelen bir ışıkla parlıyordu ve lekeler de derisinden gitmişti. Bir tanrı gibi görünüyordu; gümüş ve göz kamaştırıcı.

Yaralandığı yerlerde giysileri yırtıktı ama derisi iyileşmişti. Daha birkaç saniye önce bedenine saplı olan kılıcı elinde tutuyordu.

Matisse ağlayarak ona doğru koştu (nihayet ağlayabiliyordu!) ve adamı kucakladı.

"Öbür çocuklar nerede Matisse?" dedi babası aceleyle.

"Onlara baktım baba," diye fısıldadı. "Herkesin bir işi var ve benimki de bu. Ben onlara baktım."

* * *

"Peki ya çocuklara ne oldu?" diye sordu Raoden.

"Onları kütüphaneye götürdüm," dedi Ashe. "Galladon ve Karata gitmişlerdi, Yeni Elantris'e dönerlerken onları ıskalamış olmalıyız. Ama çocukları içeriye sakladım ve onları sakin tutmak için yanlarında kaldım. Şehirde olanlar için fazlasıyla endişeliydim ama o zavallılar..."

"Anlıyorum," dedi Raoden. "Matisse... Dashe'nin küçük kızı. Başına neler geldiğinden hiç haberim yoktu." Raoden gülümsedi. Dashe'ye Yeni Elantris'e hizmetlerinden ötürü iki seon vermişti. Bunlar Elantris düzeldiği zaman akılları geri geldiğinde efendileri ölmüş olduğu için hizmet edecek kimseleri olmayanlardandı. Dashe birini kızına vermişti.

"Hangi seon onun oldu?" diye sordu Raoden. "Ati mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse hayır," dedi Ashe. "Sanırım Aeo ismi."

"Çok mantıklı," dedi Raoden, kapı açılınca gülümseyerek ayağa kalkarken. Kraliçe Sarene, karısı, hamilelikten şişmiş karnının ardından içeri girdi.

"Katılıyorum," dedi Ashe, Sarene'ye doğru uçarken.

Aeo. "Cesaret" demekti.

NOT

Bu kısa hikâyenin oldukça ilginç bir geçmişi var.

Eğer Ocak 2006'ya geri dönecek olursak, beni yaklaşık iki aydır (daha sonra eşim olacak olan) Emily ile çıkarken görebilirsiniz. Buluşmalarımızdan birinde Emily bana inanılmaz bir şey söyledi. Sekizinci sınıf öğrencilerinden bir tanesi, Matisse adında bir kız, ödevine konu olarak *Elantris*'i seçmişti. O zaman Matisse, öğretmeninin benimle çıktığını bilmiyordu. Emily'nin beni tanıdığından bile haberi yoktu. Bu sadece bir tesadüftü.

Yaptığı ödev müthişti. Sıradan bir yazı hazırlamak yerine Sel hakkında bir portfolyo yaratmıştı; karakterlerin çizimleri ve özgeçmişleri, örnek olarak seçilip zımbalanmış Elantrian kumaş parçaları ve kitaptan nesnelerle doldurulmuş küçük keseler vardı. Emily bunu bana gösterdi ve aklım başımdan uçtu gitti. O zamanlar kitabı yeni basılmış bir yazardım ve Matisse'in ödevini hazırlamak için verdiği emeği görmek kariyerimin en çarpıcı anlarından biri oldu.

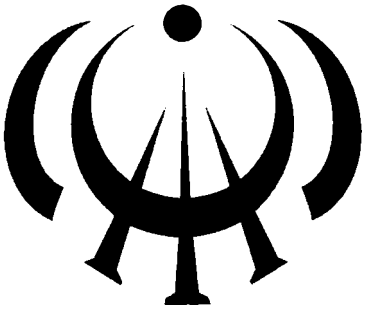
Öğretmeninin en sevdiği yazarlardan biriyle çıktığından haberi olmayan Matisse'e teşekkür etmek için özel bir şeyler yapmak istedim. *Elantris* için küçük bir yan hikâye yazmaya karar verdim.

Her romanda, tempoyla ilgili kaygıları göz önünde bulundurarak eklememeye karar verdiğiniz bazı olaylar olur. Dakhor saldırısı gerçekleşirken Elantris şehrinde yaşananları biliyordum. Benzer şekilde, çocukların Dashe ve seon Ashe tarafından kurtarılmaları ve korunmaları da aklımın bir köşesindeydi. Onların diğerleri gibi yaralanmalarını istemiyordum; Karata onları korumak için o kadar çok uğraşmıştı ki çocukların Yeni Elantris'teki katliama maruz kalmalarını engellemek ona hediyem oldu.

Bütün bunlar hakkında küçük bir hikâye yazmaya ve bana ilham veren Matisse olduğu için bir karaktere onun ismini koymaya karar verdim. Hikâyedeki Matisse gerçek Matisse gibi değil. Gerçek Matisse'i tanımıyordum ve onunla hiç karşılaşmamıştım. Sonradan birkaç defa görüştüm, arada bir imza günlerime geliyor. Hatta kendi eliyle hazırladığı ve *Elantris* hakkındaki ödevini de düğün hediyesi olarak bize verdi.

Bu hikâyeye geri dönüp baktığım zaman fazla duygusal olabileceğini düşünüyorum. Umarım size fazla melodramatik gelmemiştir (*Elantris*'ten bağımsız olarak okunursa sanırım öyle olabilir). Ama hikâyenin ne olduğu göz önüne aldığımda, sonuçtan oldukça memnun olduğumu söyleyebilirim.

SCADRIAL SİSTEMİ

Sedrial Sistemi
cüce gezegen
cüce gezegen
asteroid kuşağı
Aagal Uch
Aagal Nod
Sedrial Yeni Yörünge
Yeni Takvim
Eski Yörünge
Eski Takvim

SCADRIAL SİSTEMİ

Burada, iç sistem Scadrial gezegeni haricinde boş sayılır. Parelerinin nüfuzu nedeniyle sistemin maruz kaldığı devasa değişiklikler düşünülürse bu şanslı bir durum.

Scadrial hakkında kayda değer olan şey, tekrarlayan felaketlere rağmen insanlığın bu denli gelişebilmiş olmasıdır. Muhakkak ki Kozmer'deki başka gezegenlerde daha beter afetler de görülmüştür ama o gezegenlerin hiçbirinde Scadrial'daki kadar sağlam, teknolojik açıdan gelişmiş bir toplum bulamazsınız.

Sanırım Lord Hükümdar'ın gezegen üzerindeki bin yıllık teknolojik baskısı olmasaydı, Scadrial bilimsel bilgi ve ilerlemede diğer her yeri gölgede bırakırdı. Hem de bizim Gümüşnur'da faydalandığımız toplumlar arası etkileşim olmadan, kendi başına.

Bir diğer çiftpareli gezegen olan Scadrial'ın çok sayıda karakteristik özelliği var. Kozmer'de insanoğlunun Parelerin gelişi öncesinde yaşamadığı iki yerden bir tanesi. Hatta araştırmalarıma dayanarak, gezegenin kendisinin Harap ve Muhafaza Pareleri sisteme gelmeden önce *var olmadığından* eminim. Yörüngesinde önemli hiç gezegen olmayan bir yıldız seçerek, ne isterlerse yaratabilmek için bu boş konuma özellikle geldiler.

Evet, Parelerin yaşam yaratırken Yolen'in insanlarını model olarak kullandıklarına hiç şüphe yok (bu iki Parenin de Unsurları Miraçlarından önce insandı). Bu nedenle Scadrial'daki bitki ve hayvanlar Yolen'de bulunanlara çok benziyor. (fain* olmayanlara tabii.) Ayrıca boyut ve yer çekimi açısından da Yolen'e çok benziyor, ikisi de tam olarak 1,0 kozmer standart değerinde.

* Fain, Yolan'daki bazı yaşam formlarının meydana getirdiği bir sınıfın adıdır.

Her ne kadar Pareler bu gezegeni birlikte yaratmış olsalar da burası, hızla çatışmaların sembolü ve de ödülü hâline geldi. Unsurların kişilikleri hakkında konuşmak benim uzmanlık alanım değil, bunun için bir gizbilimci yerine Parelenme öncesi biyografi ve tarih üzerinde uzmanlığı olan meslektaşlarımdan birine gitmek daha doğru olur. Ancak benim söyleyebileceğim şey, onların çatışmalarının Scadrial'daki Kuşam kullanım yöntemleri üzerinde doğrudan tezahür ettiğidir.

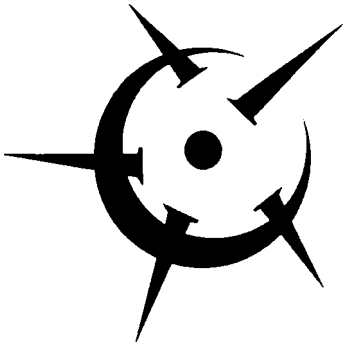
Bu, kuvvetli ve insanların sıklıkla inanılmaz miktarlarda güç elde edebildiği bir büyü türüdür. İnsanın böylesine kuvvette bir Kuşam'ı bu kadar sıklıkla ölümlülerin elinde görebileceği başka bir gezegene denk gelmesi mümkün değil gibidir, belki Roshar hariç. Scadrial'ın tarihi boyunca, insanlar inanılmayacak etkiler yaratan müthiş miktarlarda gücü düzenli olarak kullanmıştır. Bunun en bariz kanıtı Guyn'un büyük nezaket göstererek sunduğu yıldız haritalarında Scadrial için *iki* yörünge bulunması gerçeğidir. Engin miktarlarda Kuşam kullanan kişiler tarafından iki defa gezegenin *yeri fiziksel olarak değiştirilmiştir.* (Bunun gezegendeki tarihi takvimleri anlama konusunda korkunç bir karmaşa yarattığını da bir dipnot olarak belirtmeliyiz.)

Bu gezegenin büyüleri hakkında çok şey yazdım. Gerçekten de Allomansi, Ferusimya ve Hemalurji üzerindeki düşüncelerimle kitaplar doldurabilirim. Ancak hâlâ ısrar ediyorum ki, bunların içinde Kozmer üzerinde en büyük potansiyel etkisi olacak olan Hemalurji'dir. Doğru bilgiye sahip olan herkes tarafından kullanılabilecek bu tehlikeli icat, gezegen ya da Kuşam'dan bağımsız olarak ruhlarda değişiklik yaratabileceğini, ortaya hiçbir Pare tarafından tasarlanmış ya da amaçlanmış olmayan sahte Bağlantılar çıkarabileceğini kanıtlamıştır.

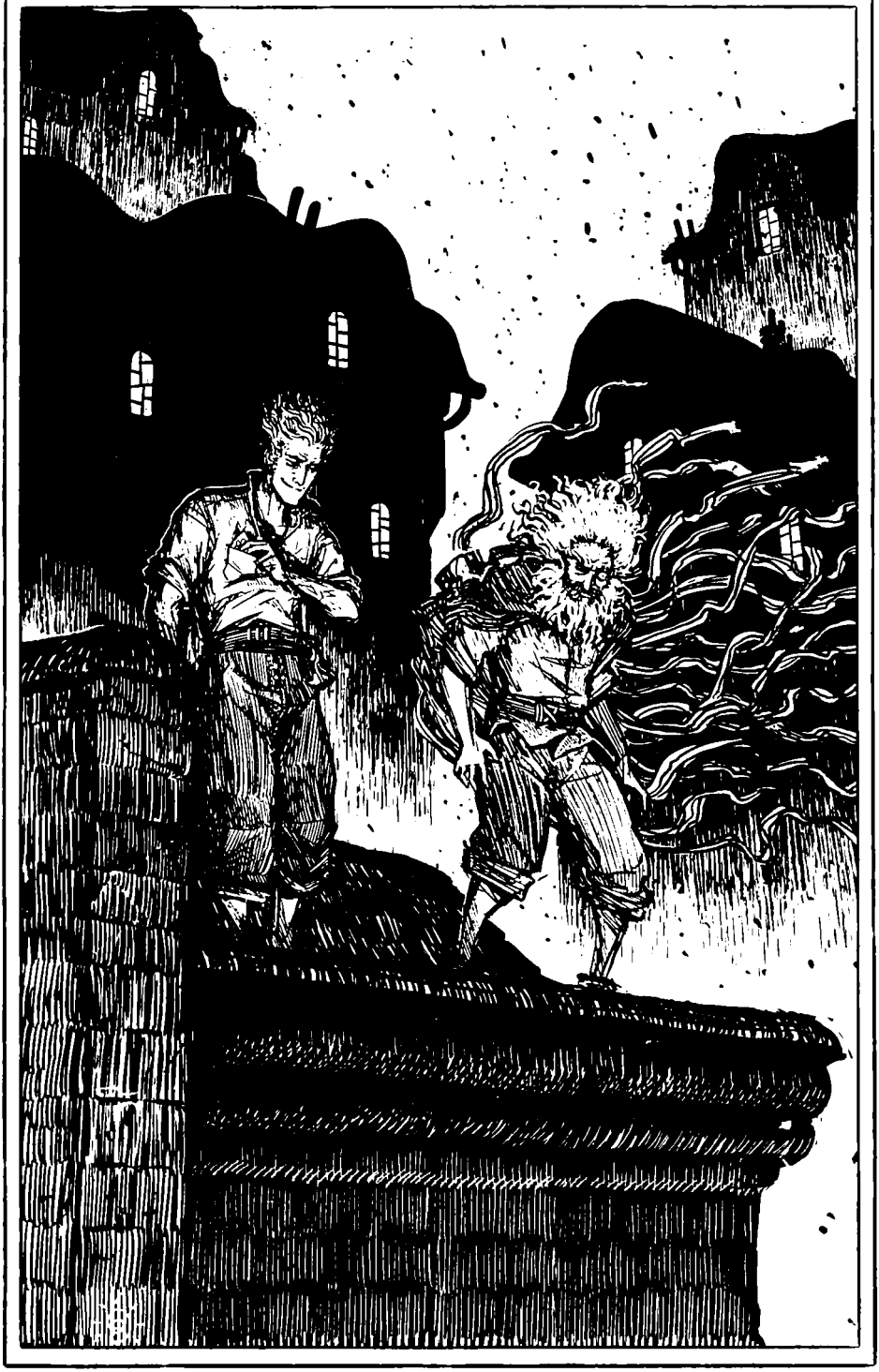
Her ne kadar yıldız sisteminin kendisi nispeten sıkıcı olsa da Scadrial ilgi çekici olduğunu tekrar tekrar kanıtlamıştır, hem de insanların gezegenin nispeten küçük bir kısmında yaşıyor olmalarına rağmen. (Son İmparatorluk'un aşırı ortamları ortadan kalktığı zaman değişmeye başlamış olan bir gerçek.)

Üzerinde yaşayan insanların (zorlama ve zorlama olmayan) evrimlerinden farklı çağlarda oluşan engin kapsamlı coğrafik değişimlerle, Kozmer'de bilimsel araştırma için en sevdiğim gezegen olarak kalmaya devam ediyor Scadrial. Büyülerinin doğal fizik kanunlarıyla olan etkileşimleri çeşitli, değişken ve hayret verici.

ON BİRİNCİ METAL

(Bu hikâye ilk Sissoylu üçlemesinden önce okunabilir.)

Kelsier dalgalanan küçük kâğıt parçasını iki parmağının arasında tuttu. Rüzgâr kâğıt parçasına vurdu ve salladı ama o sıkı sıkı tutmaya devam etti. Resim yanlıştı.

Doğru çizmeyi, onun her zaman yanında taşıdığı resmin kopyasını yapmayı en azından iki düzine kere denemişti. Aslı yok olmuştu, bundan emindi. Kelsier'e onu hatırlatacak, onu anımsatacak hiçbir şey kalmamıştı. Bu yüzden beceremiyor olsa da kıymet verdiği o resmi tekrar çizmeye çalışıyordu.

Bir çiçek. İsmi buydu. Bir efsane, bir hikâye. Bir rüya.

"Bunu yapmayı bırakman gerek," diye homurdandı yoldaşı. "Senin bunları çizmeni engellemem gerek."

"Dene," dedi Kelsier hafifçe küçük kâğıt parçasını iki parmağının arasında katlarken. Kâğıdı gömleğinin cebine koydu. Daha sonra tekrar deneyecekti. Yaprakların daha çok gözyaşı şeklinde olması gerekiyordu.

Kelsier Gemmel'e sakin bir ifadeyle baktı, sonra gülümsedi. O gülümseme zorlama geliyordu. Onun olmadığı bir dünyada Kelsier nasıl gülümseyebilirdi?

Kelsier gülümsemeye devam etti. Doğal gelmeye başlayana kadar bunu yapacaktı. İçinde bir düğüm gibi duran o donukluk çö-

zülmeye ve tekrar hissetmeye başlayana kadar. Tabii böyle bir şey mümkünse.

Mümkün. Lütfen mümkün olsun.

"O resimleri çizmek geçmişi düşünmene neden oluyor," diye tersledi Gemmel. Yaşlı adamın perişan görünen gri bir sakalı vardı ve başındaki saçları o kadar dağınıktı ki, rüzgârla etrafa savrulduğu zaman daha iyi görünüyordu.

"Öyle," dedi Kelsier. "Onu unutmayacağım."

"O sana ihanet etti. Unut artık." Gemmel Kelsier'in tartışmaya devam edip etmeyeceğine bakmak için beklemedi. Yürüyüp gitti, sık sık tartışmanın orta yerinde susup kalıyordu.

Kelsier gözlerini yapmak istediği gibi sıkı sıkı kapatmadı. İstediği gibi batan güne doğru haykırarak isyan etmedi. Mare'in ihanetinin düşüncelerini bir kenara itti. Endişelerinden Gemmel'e hiç bahsetmemiş olması gerekirdi.

Etmişti. Artık yapacak bir şey yoktu.

Kelsier'in yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. Bunun için çabalamak gerekiyordu.

Gemmel dönüp ona bir bakış attı. "Böyle yaptığın zaman ürkütücü görünüyorsun."

"Çünkü sen hayatında bir kere bile gerçekten gülümsememişsin seni yaşlı kül yığını," dedi Kelsier çatının kenarındaki alçak duvarda Gemmel'e katılırken. Altlarındaki kasvetli Mantiz şehrine baktılar, neredeyse külün içinde boğulmuştu. Burada, Batı Salahiyet'in en kuzeyinde, insanlar külü temizlemekte Luthadel'dekiler kadar iyi değildi.

Kelsier buralarda daha az kül olacağını düşünmüştü çünkü yakınlarda sadece bir tane küldağı vardı. Kül sahiden daha az yağıyor gibiydi ama kimsenin temizlemek için organize olmaması, etrafta daha fazla kül varmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Kelsier eliyle duvarın üzerini kavradı. Batı Salahiyet'in bu taraflarından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Buradaki binalar... erimiş gibi geliyordu. Hayır, bu yanlış terimdi. Fazla yuvarlak geliyorlardı, hiç köşeleri yoktu ve nadiren simetrik oluyorlardı, binanın bir yanı daha yüksek ya da daha yamuk yumuk olurdu.

Yine de kül tanıdıktı. Burada da binaları her yerde olduğu gibi kaplıyor, her şeye tekdüze bir siyah gri örtü ekliyordu. Caddeleri bir tabakayla örtüyor, binaların tepelerinde yığılıyor, ara sokakların içinde tepeler oluşturuyordu. Küldağı külleri kurum gibiydi, sıradan bir ateşin küllerinden çok daha koyuydu.

"Hangisi?" diye sordu Kelsier bakışlarını şehrin silüeti içinde yükselen dört devasa kale arasında dolaştırırken. Mantiz bu salahiyet için büyük bir şehirdi ama Luthadel'e kıyasla hiçbir şeydi. Luthadel gibi başka bir şehir yoktu. Yine de burası hatırı sayılır bir yerdi.

"Shezler Kalesi," dedi Gemmel şehrin merkezine yakın bir konumda yükselen uzun, ince bir binaya işaret ederek.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Shezler. Kapıdan içeri kolayca girebilirim. Bir kostüme ihtiyacım olacak; kaliteli giysiler, biraz mücevherat. Bir atiyum boncuğunu satabileceğim bir yer ve ağzını kapalı tutabilecek bir terzi bulmalıyız."

Gemmel burun kıvırdı.

"Luthadel aksanım var," dedi Kelsier. "Önceden sokakta duyduklarıma bakılırsa Lord Shezler Luthadel asillerine hayran. Kendini doğru sunan birine yaltaklanacaktır, başkent sosyetesiyle arasında daha yakın bağlar olmasını istiyor. Ben..."

"Bir Allomanser gibi düşünmüyorsun," diyerek lafını kesti Gemmel, huysuz çıkan bir ses tonuyla.

"Duygusal Allomansi kullanacağım," dedi Kelsier. "Onu bana karşı daha..."

Gemmel bir anda kükredi, fazla hızlı bir şekilde hareket ederek Kelsier'e döndü. Pejmürde kıyafetler içindeki adam Kelsier'i gömleğinin önünden yakaladı ve itip yere devirerek çatı kiremitlerini tangırdattı. Tepesine çökmüştü. "Sen Sissoylu'sun, üç beş çentik için çalışan bir sokak Teskincisi değil! Yine yakalanmak mı istiyorsun? Adamları tarafından yakalanıp ait olduğun yere geri gönderilmek mi? Bunu mu istiyorsun?"

Etraflarındaki havada sisler belirmeye başlarken Kelsier Gemmel'e ateş püsküren gözlerle karşılık verdi. Bazı zamanlarda Gemmel insandan çok bir hayvana benziyordu. Kendi kendine mırıldanmaya başladı, sanki Kelsier'in göremediği ya da duyamadığı bir arkadaşıyla konuşuyordu.

Gemmel eğilip daha da yaklaştı; hâlâ mırıldanıyordu, nefesi keskin kokuluydu ve öfkeli gözleri koca koca açılmıştı. Bu adamın aklı tam olarak yerinde değildi. Hayır. Bu çok yetersiz bir ifadeydi. Bu adamda akıl namına sadece bir zerre kalmıştı ve o zerre bile çözülmeye başlıyordu.

Ama Kelsier'in tanıdığı tek Sissoylu oydu, o yüzden Allomansi'yi bu adamdan öğrenecekti. Ya da asilin birinden ders alması gerekirdi.

"Dinle şimdi," dedi Gemmel, neredeyse yalvarır gibi bir sesle. "Bir

kez olsun *dinle*. Ben sana dövüşmeyi öğretmek için buradayım. Konuşmayı değil. Onu zaten yapıyorsun. Buraya eski günlerdeki gibi aylak aylak dolaşıp asil rolü yapasın diye gelmedik. Bu işi konuşarak yapmana izin vermeyeceğim! Sen Sissoylu'sun. Dövüşeceksin."

"Neyi kullanmam gerekiyorsa onu kullanacağım."

"Dövüşeceksin! Yine mi zayıf olmak istiyorsun, yine mi seni alıp götürmelerini istiyorsun?"

Kelsier sessiz kaldı.

"Onlardan intikam almak istiyor musun istemiyor musun?"

"İstiyorum," diye hırladı Kelsier. İçinde devasa ve karanlık bir şeyler kıpırdandı, Gemmel'in dürtüklemeleriyle uyanan bir canavar. Hatta o donukluğu bile yarıp geçti.

"Öldürmek istiyorsun, değil mi? Sana ve sevdiklerine yaptıkları yüzünden? Onu senden aldıkları için? İstiyor musun?"

"Evet!" diye haykırdı Kelsier metallerini harlayıp Gemmel'i geri iterek.

Hatıralar. Ustura gibi keskin kristallerle çevrelenmiş karanlık bir delik. Ölürken hıçkırıkları. Onu yok ederlerken Kelsier'in hıçkırıkları. Ezerlerken. Parçalarlarken.

Kendini yeniden yaratırken çığlıkları.

"Evet," dedi içinde yanan lehimle ayağa kalkarak. Kendini gülümsemeye zorladı. "Evet, intikam alacağım Gemmel. Ama bunu kendi yöntemimle yapacağım."

"Peki neymiş o yöntem?"

Kelsier bocaladı.

Bu ona yabancı bir tecrübeydi. Daha önce her zaman bir planı olmuştu. Planlar üzerine planları. Ama şimdi yoktu, hiçbir şey yoktu... Kıvılcım sönmüştü; her seferinde Kelsier'i başkalarının mümkün olmadığını düşündüğü o yere ulaşmaya iten kıvılcım. Onu plandan plana, vurgundan vurguna, zenginlikten zenginliğe götürmüştü.

Şimdiyse yoktu ve yerine o donuk düğüm gelmişti. Bugünlerde hissedebildiği tek şey hiddetti ve hiddet Kelsier'e yol gösteremiyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu. Bundan nefret ediyordu. Her zaman ne yapacağını bilmişti. Ama şimdi...

Gemmel homurdandı. "Seninle işim bittiği zaman yüz adamı tek bir sikkeyle öldürebileceksin. Bir adamın kendi kılıcını parmaklarından Çekip bununla onu biçebileceksin. Askerleri zırhlarının içinde ezebileceksin ve havada sisler gibi uçabileceksin. Bir tanrı olacak-

sın. Zamanını Duygusal Allomansi'yle uğraşarak boşa harcamak istiyorsan bunu işimi bitirdikten sonra da yapabilirsin. Şimdi öldüreceksin."

Sakallı adam uzun adımlarla duvara geri döndü ve kaleye dik dik baktı. Kelsier kavradığı yerden göğsünü ovarken yavaş yavaş sinirini bastırdı. Ve... bir şey fark etti. "Eski günlerde nasıl olduğumu nereden biliyorsun Gemmel?" diye fısıldadı. "Kimsin sen?"

Karanlıkta fenerler ve kireç lambaları yakılıyor, ışıltıları pencerelerden dışarı taşarak kıvrılan sislerin içine yayılıyordu. Gemmel duvarının yanında çömeldi, yine kendi kendine fısıldıyordu. Eğer Kelsier'in sorusunu duyduysa bile duymazdan geldi.

"Metallerini hâlâ yakıyor olman gerek," dedi Gemmel, Kelsier yaklaşırken. Kelsier onları boşa harcamak istemediğiyle ilgili bir yorumu kendine sakladı. Bir skaa çocuğu olarak kaynaklarını kullanmakta çok dikkatli olduğunu anlatmıştı. Gemmel ise buna gülmekle yetinmişti. İşte o zaman Kelsier de bu gülüşün sadece Gemmel'in dengesiz ruh hâli yüzünden olduğunu düşünmüştü.

Ama... gerçeği bildiği için olabilir miydi? Kelsier'in fakir bir skaa olarak sokaklarda büyümediğini biliyor muydu? Onun ve abisinin imtiyazlı hayatlar yaşadıklarını, melezliklerinin sır olarak kaldığını?

Asillerden nefret ediyordu, orası doğruydu. Onların balo ve partilerinden, hâllerinden pek memnun olmalarından, kendilerini beğenmişliklerinden. Ama Kelsier, ait olduğu yerin orası olduğunu inkâr edemezdi, en azından kendi kendine. Sokakların skaalarına benzediği kadar soylulara da benziyordu.

"Ee?" dedi Gemmel.

Kelsier içindeki metallerin bazılarını yaktı, sekiz metal rezervinin birkaçını kullanmaya başladı. Arada sırada Allomanser'lerin bu rezervlerden bahsettiklerini duymuştu ama hiçbir zaman onları hissetmeyi beklememişti. Bunlar güç çekebildiği enerji kuyuları gibiydi.

İçindeki metalleri yakmak. Kulağa ne kadar garip geliyordu ama nasıl da doğal bir histi. Havayı içine çekmek ve ondan güç almak kadar doğaldı. O sekiz rezervin hepsi bir şekilde Kelsier'i güçlendiriyordu.

"Sekizini birden," dedi Gemmel. "*Hepsini*." O da Kelsier'in ne yaktığını hissedebilmek için tunç yakıyor olmalıydı.

Kelsier sadece dört fiziksel metali yakmıştı. Gönülsüz bir şekilde diğerlerini de yaktı. Gemmel başını salladı, şimdi bakır yakıyor olduğu için Kelsier'in Allomansi'sinin bütün izleri diğer adam için kaybol-

muş olacaktı. Bakır ne kadar da faydalı bir metaldi, insanı diğer Allomanser'lerden saklıyor ve onların duygusal Allomansi'sini etkisiz hâle getiriyordu.

Bazıları bakırı aşağı görürdü. Dövüşmek için kullanamazdın, cisimleri etkileyemezdin. Ama Kelsier bir bakır Siskan'ı olan arkadaşı Trap'i her zaman kıskanmıştı. Duygularının dışarıdan yapılmış müdahalelerin sonucu olmadığını bilmek önemli bir şeydi.

Elbette bakır yakmak hissettiği her şeyin sadece ona ait olduğunu itiraf etmesi gerektiği anlamına geliyordu: Acının, öfkenin ve hatta o donukluğun bile.

"Gidelim," dedi Gemmel gecenin karanlığına doğru atlayarak.

Sisler neredeyse tamamen çökmüştü. Her gece gelirlerdi; bazen ağır, bazen hafif. Ama her zaman oradalardı. Sisler birbirlerinin üzerine yığılmış yüzlerce akıntı gibi hareket ediyordu. Dönüyor ve bir girdaba evriliyorlardı; sıradan bir pustan daha kalın, daha canlılardı.

Tarif edemediği sebeplerden dolayı sisleri her zaman sevmişti Kelsier. Marsh bunun herkesin onlardan korkması ve Kelsier'in herkesin yaptığı şeyleri yapmak için fazla kibirli olmasından kaynaklandığını iddia ederdi. Elbette Marsh da zaman zaman sislerden hoşlanmıyordu. İki kardeş bir şeyler hissediyordu, bir anlayış, bir farkındalık. Sisler bazı insanları seviyordu.

Kelsier alçak çatıdan aşağı atladı, kendini güçlendirmek için lehim yakıyordu ve bu yüzden yere sağlam indi. Sonra sert kaldırım taşlarının üzerinde çıplak ayaklarıyla koşarak Gemmel'i takip etti. Midesinde kalay yanıyordu; bu da onu daha tetikte yapıyor, duyularını güçlendiriyordu. Sisler daha ıslak, derisinin üzerinde yoğunlaşan çiğ daha soğuk geliyordu. Uzak sokaklarda gezinen fareleri, uluyan köpekleri, yakınlardaki bir binanın içinde hafifçe horlayan bir adamı duyabiliyordu. Sıradan bir insanın kulakları için duyulmaz olacak bin tane ses. Bazı zamanlarda kalay yakarken dünya yankılanıyormuş gibi gelirdi. Seslerin dikkat dağıtıcı hâle gelmemesi için fazla güçlü yakmazdı. Sadece daha iyi görmesine yetecek kadar yakıyordu; kalay sislerin gözlerine daha şeffaf görünmelerini sağlıyordu, gerçi bunun neden böyle olduğunu da bilmiyordu.

Shezler Kalesi'nin etrafındaki duvara ulaşır ve sırtlarını duvara dayarlarken Gemmel'in gölgeli silüetini takip etti. O duvarın üzerinde muhafızlar karanlıkta birbirlerine sesleniyorlardı.

Gemmel başını salladı, sonra yere bir sikke attı. Bir an sonra sakallı cılız adam havaya fırladı. Bir sispelerini giyiyordu, göğüs seviye-

sinden aşağısı çok sayıda püskülden oluşan koyu gri bir pelerindi. Kelsier de bir tane istemişti. Gemmel ona gülmüştü.

Kelsier yürüyerek yerdeki sikkenin yanına geldi. Yakınlardaki sisler alçalıyor ve bir desen şeklinde dönüyorlardı; bir aleve doğru hareket eden böcekler gibiydi. Bunu her zaman metal yakan Allomanser'lerin etrafında yaparlardı. Kelsier bunu Marsh'ta da görmüştü.

Sikkenin yanında çömeldi. Göğsünden neredeyse bir örümceğin ağı kadar ince şeffaf bir çizginin sikkeye doğru uzandığını görüyordu. Hatta göğsünden çıkan yüzlerce minik çizgi yakınlardaki her metal cisme doğru işaret ediyordu. Bu çizgileri demir ve çelik yaratıyordu, birisi İtmek, birisi de Çekmek içindi. Gemmel ona bütün metallerini yakmasını söylemişti ama Gemmel'in söyledikleri çoğu zaman hiç mantıklı olmuyordu. Çelik ve demiri aynı anda yakmanın hiçbir gereği yoktu, ikisi birbirlerine zıtlardı.

Kelsier demirini söndürerek sadece çeliğini bıraktı. Çelik sayesinde kendisiyle arasında çizgi olan herhangi bir metal cismi İtebilirdi. İtmek zihinsel olmasına rağmen bir şeye kollarıyla yüklenmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Kendini sikkenin üzerinde ayarladı ve Gemmel'in onu eğittiği gibi İtti. Sikke aşağı gidemeyeceği için Kelsier yukarı fırlatılmıştı. Yaklaşık beş metre kadar havaya uçtu, sonra sakar bir şekilde yukarısındaki duvarın kenarını kavradı. Homurdanarak kendini kenardan yukarı çekti.

Yeni bir grup mavi çizgi göğsünden dışarı fırladı, kalınlaşıyorlardı. Metal bir şeyler hızla ona yaklaşıyordu.

Kelsier küfrederek bir elini öne savurdu ve İtti. Ona doğru uçan sikkeler İtilip sisleri yararak karanlığın içine geri döndüler. Gemmel yürüyerek geldi, sikkelerin kaynağının o olduğuna şüphe yoktu. Bazen Kelsier'e saldırıyordu, hatta ilk karşılaştıkları gece Gemmel onu bir uçurumdan aşağı atmıştı.

Kelsier bu saldırıların bir tür sınav mı olduğunu, yoksa manyak herifin onu gerçekten de öldürmeye mi çalıştığını hâlâ bilemiyordu.

"Hayır," diye mırıldandı Gemmel. "Hayır, ondan hoşlandım. Neredeyse hiç şikâyet etmiyor. Öbür üçü sürekli mızmızlanıyorlardı. Bu güçlü. Hayır. Yeteri kadar güçlü değil. Hayır. Daha değil. Öğrenecek." Gemmel'in arkasında, duvarın üzerinde iki yumru vardı. Ölü muhafızlardı bunlar; taşların üzerinden kanlarından dereler akıyordu. Gecenin karanlığında kanlar siyahtı. Sisler sanki bir şekilde Gemmel'den... korkuyormuş gibi görünüyordu. Onun etrafında diğer Allomanser'lere yaptıkları gibi girdaplanmıyorlardı.

Bu saçmalıktı ve zihninin ona oynadığı bir oyundan ibaret olmalıydı. Kelsier ayağa kalktı ve saldırısından bahsetmedi. Bir faydası olmazdı. Sadece uyanık olması ve bu adamdan öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmesi gerekiyordu. Tercihen bu esnada öldürülmeden.

"İtmek için elini kullanmana gerek yok," diye homurdandı Gemmel ona. "Zaman kaybı. Ve lehimini yanık tutmayı öğrenmen lazım. Duvarın kenarından tırmanırken o kadar zorlanmaman gerekirdi."

"Ben..."

"Bana idareli kullanma bahanesi uydurma," dedi Gemmel hemen karşılarındaki kaleyi incelerken. "Ben sokak çocuklarını gördüm. Tasarruf etmiyorlar. Birinin üzerine gidersen seni indirmek için ellerindeki her şeyi kullanırlar, her güç zerresini, her numarayı. Uçurumun ne kadar yakınında yürüdüklerini biliyorlar. Biriyle bile yüzleşmek zorunda kalmamak için dua et sosyete züppesi. Seni paramparça ederler, yiyip bitirirler ve senden geriye kalanlardan kendilerine yeni rezervler çıkarırlar."

"Diyecektim ki bana bu gece ne yaptığımızı bile söylemedin," dedi Kelsier sakince.

"Bu kaleye sızıyoruz," dedi Gemmel gözlerini kısarak.

"Neden?"

"Önemi var mı?"

"Tabii var lan."

"Orada önemli bir şey var," dedi Gemmel. "Aradığımız bir şey."

"Ha, işte bu her şeyi açıklıyor. Bu kadar açık sözlü olduğun için teşekkür ederim. Bir anda sorulara cevap vermeye başladığına göre belki beni hayatın amacının ne olduğu konusunda da aydınlatabilirsin..."

"Onu bilmiyorum," dedi Gemmel. "Galiba ölmek."

Kelsier inlemesini bastırarak duvara yaslandı. *Sırf laf sokmak için söylüyorum, şu aldığım cevaba bak*, diye düşündü. *Lord Hükümdar adına, Dox ve çeteyi özlüyorum.*

Gemmel mizahtan anlamıyordu, hatta mizah sayılmayacak rezil zevzekliklerden de. *Geri dönmem gerek*, diye düşündü Kelsier. *Yaşamayı umursayan insanların arasına dönmeliyim. Arkadaşlarımın yanına geri dönmeliyim.*

Bu düşünce titremesine neden oldu. Hathsin Çukurları'ndaki... olaylardan bugüne sadece üç ay geçmişti. Kollarındaki kesiklerden geriye sadece yara izleri kalmıştı. Yine de kaşınıyorlardı.

Kelsier esprilerinin zorlama, gülümsemelerinin canlıdan çok ölü

olduğunu biliyordu. Luthadel'e geri dönmeyi ertelemenin neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi ama öyleydi. Açık yaraları vardı, benliğinde daha iyileşip üzerleri kapanmamış delikler. Uzak durması gerekiyordu. Onu böyle görmelerini istemiyordu. Güvensiz, uyurken sinen, yaşadığı dehşetin etkisinden kurtulamamış. Planı ya da vizyonu olmayan bir adamdı.

Dahası, Gemmel'in ona öğrettiği şeyleri öğrenmesi gerekiyordu. Luthadel'e tekrar... kendisi olana kadar geri dönemezdi. Ya da en azından kendisinin yara izleriyle kaplı bir hâli olana kadar; yaraları kapanmış, hatıraları sessizleşmiş olarak.

"Hadi gidelim o zaman," dedi Kelsier.

Gemmel ona ters ters baktı. Yaşlı deli Kelsier'in kontrolü üstlenmeye çalışmasından hoşlanmıyordu. Ama... eh, Kelsier'in işi buydu. Birilerinin bunu yapması gerekiyordu.

Shezler Kalesi Batı Salahiyet'in Luthadel'den uzaktaki bütün kesimlerinde tipik olan olağan dışı mimari tarzda inşa edilmişti. Bloklar ve kuleler yerine neredeyse organik bir havası vardı. Önünde dört tane koni şekilli kule duruyordu. Kelsier bütün o yumruları ve eğrileri oluşturmak için buradaki binaları taş çerçevelerin üzerini bir tür katılaşmış çamurla kaplayıp şekillendirerek inşa etmiş olmaları gerektiğini düşündü. Kale de diğer binalar gibi Kelsier'in gözüne inşaatı bitmemiş gibi görünüyordu. "Nereye?" dedi Kelsier.

"Yukarı," dedi Gemmel. "Sonra aşağı." Duvardan aşağı atladı ve kendisi için bir sikke attı. Bunu İtti, ağırlığı sikkeyi aşağı bastırdı ve sikke yere çarptığı zaman Gemmel yükselerek binaya doğru uçtu.

Kelsier de atladı ve sikkesini İtti. İkili, şekillendirilmiş duvar ve aydınlık kalenin arasındaki boşluğu sıçrayarak aştı. Vitray camlı pencerelerin arkalarında kuvvetli kireç lambaları yanıyordu; burada, Batı Salahiyet'te o pencereler çoğu zaman garip şekillerdeydi ve hiçbiri birbirine benzemiyordu. Bu insanların hiç mi estetik anlayışı yoktu be?

Binaya yaklaştıkları zaman Kelsier çelik yakmaktan demir yakmaya geçti, İtmek yerine Çekmeye başlamıştı. Sonra çelik bir pencere çerçevesine uzanan mavi bir çizgiye asıldı. Bu sanki bir ipin ucundaymış gibi yukarı doğru Çekilmesini sağladı. Karışık bir işti; yer çekimi onu hâlâ aşağı çekiyordu ve hâlâ ileri yöndeki momentumu da vardı, o yüzden Çektiği zaman kendini bir şeylere yapıştırmamak için dikkatli olması gerekiyordu.

Çekmekle daha fazla yükseklik kazandı. Shezler Kalesi yüksek ol-

duğu için buna ihtiyacı vardı çünkü Luthadel'deki herhangi bir kale kadar yüksekti burası da. İki Allomanser ön cephe boyunca yukarı tırmandılar, taş işlemelerine ve yumrulara tutunuyor ya da üzerlerinden sıçrıyorlardı. Kelsier bir çıkıntının üzerine indi, bir an için kollarını salladı, sonra görebildiği herhangi amacı olmadan oraya yerleştirilmiş taştan bir heykeli yakalayıp tutundu. Farklı renklerde cila parçacıklarıyla kaplıydı.

Gemmel uçarak sağından geçti, diğer Sissoylu ustalıklı bir zarafetle hareket ediyordu. Yan tarafına bir sikke atarak bir çıkıntıya isabet ettirdi. Sonra bunu İterek kendisini tam doğru yönde hafifçe çevirdi Gemmel. Sispelerini sislerin içinde savrularak hızla döndü, sonra kendini başka bir vitray camlı pencereye doğru Çekti. Çarptı ve parmakları metal ve taş parçalarını kavrayarak orada bir böcek gibi asılı kaldı.

Kuvvetli kireç lambasının pencereden dışarıya yayılan ışığı parçalanarak renklere dağılıyor, Gemmel'in üzerine sanki o da cila parçacıklarıyla kaplıymış gibi dökülüyordu. Dudaklarında bir gülümsemeyle başını kaldırdı. O ışıkta aşağıya sarkan sispeleriniyle etrafında dans eden sislerle, Gemmel bir anda Kelsier'e daha muhteşem göründü. Perişan ve deli hâlinden uzaktı. Çok daha müthiş bir şeydi.

Sıçrayarak sislerin içine atladı, sonra kendini yukarı doğru Çekti. Kelsier onun gitmesini izledi, kendini kıskanırken bulduğu için şaşırmıştı. *Ben de öğreneceğim*, dedi kendi kendine. *Ben de bu kadar iyi olacağım.*

En başından beri kalay ve pirinç, yani insanların duygularıyla oynamasını sağlayan Allomansi ona çekici gelmişti. Geçmişte kendi başına yaptıklarına en çok benzeyen buydu. Ama o yeni bir adamdı, o dehşet çukurlarının içinde yeniden doğmuştu. Eskiden olduğu şeyler yeterli değildi. Daha fazlası olmalıydı.

Kelsier kendini yukarı doğru fırlattı, Çeke Çeke binanın çatısına ulaştı. Gemmel çatıyı geçip yükselmeye devam etti, binanın önünü süsleyen dört kulenin uçlarına doğru uçtu. Kelsier sikke kesesini attı ve çeliğini harladı; ne kadar metali İtersen, o kadar hızlı ve yükseğe gidebilirdin. Bütün gücüyle İterek kendini bir ok gibi yukarı gönderdi.

Sisler etrafından aktı. Aşağıdaki vitraylı pencerelerin renkli ışıkları soldu. İki yanında da birer kule incelerek gittikçe daha da daraldı. Kendini sağa doğru göndermek için bir tanesinin üzerindeki kalay kaplamayı eliyle itti.

Son bir kuvvetli İtmeyle kulenin en ucunu aştı, tepesinde bir ada-

mın kafası büyüklüğünde bir top vardı. Kelsier fiziksel açıdan güçlendiren lehimini harlayarak bunun üzerine kondu. Bu onu sadece daha güçlü yapmıyordu, daha becerikli de oluyordu. Yerden yüz metre yüksekte duran bir karışlık bir topun üzerinde tek ayağıyla dengede durabilecek kadar. Manevrayı yaptıktan sonra durdu ve ayağına bakakaldı.

"Kendine güvenin artıyor," dedi Gemmel. Diğer adam kulenin ucunun biraz aşağısında durmuştu, Kelsier'in altında topa tutunuyordu. "Güzel."

Sonra Gemmel hızlı bir hareketle yukarı zıpladı ve elini savurarak Kelsier'in bacağına vurdu. Kelsier haykırdı, kontrolünü kaybetti ve sislerin içine düştü. Çoğu Allomanser gibi Kelsier'in de kemerinde taşıdığı metal zerreleriyle dolu cam şişecikleri İtti Gemmel. Bu İtme Kelsier'i binadan uzağa savurarak sislerin arasına fırlattı.

Çakılıyordu ve bir an için mantıklı düşünme yetisini kaybetti. Düşmek söz konusu olduğunda devreye giren ilkel bir dehşet hissi vardı. Gemmel bunu kontrol etmek hakkında konuşmuş, yükseklerden korkmamayı ya da düşerken yönünü şaşırmamayı öğrenmekten bahsetmişti.

O dersler Kelsier'in aklından uçup gitmişti. Ve düşüyordu. Hızla. Çalkalanan sislerin arasında yönünü şaşırmıştı. Saniyeler sonra yere çarpacaktı.

Çaresizlikle o metal şişeciklerini İtti, doğru yönde olduğunu umut ediyordu. Kemerinden sökülüp gittiler ve aşağı savrularak bir şeye çarptılar. Yere.

İçlerinde pek fazla metal yoktu. Kelsier'i yavaşlatmaya zar zor yeterdi. İttikten sonra bir saniyenin yarısı bile geçmeden yere çarptı ve darbe nefesini kesti. Görüşü yanıp söndü.

Bir şeyler yanında gümlemeyle yere düşerken sersemlemiş hâlde yattı öylece. Gemmel'di bu. Küçümsemeyle homurdandı. "Aptal."

Kelsier inledi ve elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu. Yaşıyordu. Dikkat çekici şekilde, bir yeri kırılmış gibi görünmüyordu. Gerçi yan tarafı ve kalçası çok pis ağrıyordu. Berbat morluklar olacaktı. Lehim onu hayatta tutmuştu. En son andaki İtmeyle bile bu düşüş başka bir adamın kemiklerini kırardı.

Kelsier tökezleyerek ayaklarının üzerinde doğruldu ve Gemmel'e ateş püsküren gözlerle baktı ama şikâyet etmedi. Bu büyük ihtimalle öğrenmenin en iyi yoluydu. En azından en hızlısı olmalıydı. Mantıksal açıdan Kelsier de bunu seçerdi; işin tam ortasına atılmayı, ilerle-

dikçe öğrenmeye zorlanmayı. Bu Gemmel'den nefret etmesine engel olmuyordu.

"Yukarı gittiğimizi sanıyordum," dedi Kelsier.

"Sonra aşağı."

"Sonra yine yukarı herhâlde?" diye sordu Kelsier bir iç çekmeyle.

"Hayır. Daha da aşağı." Gemmel kalenin bahçesi boyunca uzun adımlarla ilerleyerek gecenin karanlığında koyu, sisle örtülü silüetler hâline gelmiş süs çalılarının yanından geçti. Kelsier hızla ilerleyerek Gemmel'in yanına geldi, başka bir saldırıya karşı temkinliydi.

"Bodrumda," diye mırıldandı Gemmel. "Sanki başka bir yer kalmamış gibi. Neden bodrum?"

"Bodrumda ne var?" diye sordu Kelsier.

"Hedefimiz," dedi Gemmel. "Yukarı gitmemiz gerekliydi çünkü bir giriş arayacaktım. Sanırım burada, bahçede bir tane var."

"Dur, bu kulağa gerçekten mantıklı geliyor," dedi Kelsier. "Kafanı bir şeylere çarpmış olmalısın."

Gemmel ona ters ters baktı, sonra elini cebine soktu ve bir avuç sikke çıkardı. Kelsier metallerini hazırladı, karşılık vermeye hazırdı. Ama Gemmel elini yana doğru uzattı ve sikkeleri gece bahçede yürüyenin kim olduğunu görmek için koşarak yoldan gelen bir çift muhafıza doğru gönderdi.

Adamlar düştü, bir tanesi bağırmıştı. Gemmel bunun varlıklarını açık etmiş olabileceğini umursarmış gibi görünmüyordu. Uzun adımlarla ilerlemeye devam etti.

Kelsier bir anlık tereddütle ölen adamlara baktı. Düşman için çalışan adamlar. Onlar için bir şeyler hissetmeye çalıştı ama olmadı. O parçası Hathsin Çukurları'nda sökülüp gitmişti, gerçi başka bir parçası da bu kadar az şey hissettiği için rahatsız oluyordu.

Aceleyle Gemmel'in arkasından gitti, bir bahçıvan kulübesi gibi görünen bir şey bulmuştu. Ancak kapıyı çekip açtığı zaman içeride hiç alet edevat olmadığını gördü; sadece aşağı doğru inen karanlık bir merdiven vardı.

"Çeliğin yanıyor mu?" diye sordu Gemmel. Kelsier başını sallayarak onayladı.

"Hareketlere dikkat et," dedi Gemmel kesesinden bir avuç sikke alırken. Kelsier bir elini ölü muhafızlara doğru uzattı ve Gemmel'in onlara karşı kullandığı sikkeleri Çekti, kendine doğru uçurdu. Gemmel'in cisimleri son sürat üzerine uçmayacakları şekilde hafifçe Çektiğini görmüştü. Kelsier bu numarayı henüz öğrenememişti ve çömele-

rek sikkelerin başının üzerinden geçip kulübe duvarına çarpmalarını beklemek zorunda kaldı. Topladı, sonra onu memnuniyetsizlikle izleyen sabırsız bir Gemmel'in peşi sıra aşağı inmeye başladı.

"Silahsızdım," diye açıklama yaptı Kelsier. "Kesemi binanın tepesinde bıraktım."

"Böyle hataların sonu ölüm olacak."

Kelsier cevap vermedi. Hata olduğu *doğruydu*. Elbette sikke kesesini geri almayı planlamıştı ve eğer Gemmel onu kuleden aşağı atmasaydı alırdı da.

Işık önce solgunlaştı, sonra da basamakları inmeye devam ederlerken neredeyse tam karanlığa döndü. Gemmel bir meşale ya da fener çıkarmadı, bunun yerine önden gitmesi için Kelsier'e işaret etti eliyle. Yine bir tür sınav mıydı bu?

İçinde yanan çelik, Kelsier'in metal cisimleri mavi çizgilerine bakarak anlayabilmesini sağlıyordu. Durakladı, sonra bir avuç sikkeyi yere atarak merdivenlerden aşağı yuvarlanmalarını izledi. Düşerken basamakların nerede olduklarını görmesini sağlıyorlardı ve durdukları zaman ise daha bile iyi anlaşılıyordu.

Mavi çizgiler gerçek anlamda "görmek" değildi ve dikkatli bir şekilde ilerlemeye mecburdu hâlâ. Ancak sikkelerin çok büyük faydası oluyordu ve yaklaşan bir kapı mandalını da gördü. Arkasında Gemmel'in homurdandığını duydu. Sesi ilk kez olsun hoşnut gibi çıkmıştı sanki. "Sikkelerle iyi numara," diye mırıldandı adam.

Kelsier aşağıdaki kapıya yaklaşırken gülümsedi. Eliyle yoklayarak kapının metal kolunu kavradı ve dikkatli bir şekilde açtı kapıyı.

Öbür tarafta ışık vardı. Kelsier çömeldi; Gemmel hakkında ne düşünürse düşünsün, Kelsier sessiz gece hırsızlıkları ve gizli hareket etmekten nasibini almıştı. Yeni bir filiz değildi. Sadece öğrenmişti ki, onun gibi bir melez için sağ kalmanın yolu saklanmayı ya da konuşmayı öğrenmekten geçiyordu; çoğu durumda açıktan açığa dövüşmek aptalca olurdu.

Elbette o gece üçü de işe yaramamıştı, ne dövüşmek ne konuşmak ne de saklanmak. Yakalandığı gece, Kelsier'e ondan başka kimsenin ihanet etmiş olmasının mümkün olmadığı gece. Ama onu neden yakalamışlardı o zaman? Yakalanmayı kabul etmiş olmasının imkânı...

Kes, dedi kendi kendisine, çömelmiş hâlde odadan içeriye sızarken. İçerisi, üzerinde çeşitli döküm araçları bulunan uzun masalarla doluydu. Hantal türden demirci aletleri değillerdi, bir metalürji uzma-

nının küçük ocakları ve hassas mekanizmalarıydı bunlar. Duvarlarda lambalar yanıyordu ve köşede kırmızı renkte parlayan büyük bir demirci ocağı vardı. Kelsier bir yerlerden temiz hava estiğini hissetti, odanın diğer ucu birkaç tane koridorla bitiyordu.

Oda boş görünüyordu. Gemmel içeri girdi ve Kelsier de sikkeleri tekrar kendine Çekmek için geriye uzandı. Bazıları ölü muhafızların kanıyla lekeliydi. Hâlâ çömelmiş bir şekilde yazım araçları ve küçük, kumaş kaplı kitaplarla dolu bir masanın yanından geçti. Hiçbir gizlenme çabası olmadan odanın içinde yürüyen Gemmel'e bir bakış attı. Gemmel ellerini beline koyarak etrafına bakındı. "Peki nereye gitmiş?"

"Kim?" dedi Kelsier.

Gemmel alçak sesle mırıldanmaya başladı, odada dolaşırken masalardaki bazı aletleri eliyle devirdi ve gürültülü bir şekilde yere attı. Kelsier odanın duvarı boyunca sessizce dolandı, gelen kimse var mı diye bakmak için yan koridorlardan içeri göz atmaya niyetliydi. İlkini kontrol etti ve bunun uzun, dar bir odaya açıldığını buldu. Doluydu.

Kelsier dondu, sonra yavaş yavaş ayağa kalktı. Odada yarım düzine kişi vardı; kadın, erkek, kollarından duvarlara bağlanmışlardı. Hiç hücre yoktu ve zavallılar ölümüne dövülmüş gibi görünüyorlardı. Üzerlerinde paçavralar vardı ve hepsi kanlıydı.

Kelsier silkinerek kendini topladı, sonra sıradaki ilk kadına doğru ilerledi. Ağzındaki tıkacı çekip çıkardı. Zemin nemliydi ve büyük ihtimalle birileri, laboratuvar kokmasın diye kısa süre önce tutsakların üzerine kovayla su dökmüştü. Odanın ilerisinin açıldığı koridorun uzak ucundan esen bir rüzgâr içeri biraz temiz hava getiriyordu.

Kelsier ona dokunur dokunmaz kadın gerildi, gözleri hızla açıldı ve dehşetle kocaman oldu. "Lütfen hayır, lütfen..." diye fısıldadı.

"Seni incitmeyeceğim," dedi Kelsier. O içindeki donukluk... değişiyormuş gibiydi. "Lütfen. Siz kimsiniz? Burada ne oluyor?"

Kadın ona sadece bakıyordu. Kelsier bağlarını çözmek için elini uzattığı zaman irkildi ve tereddüt etti.

Boğuk bir ses duydu. Yan tarafa bakınca ikinci bir kadın gördü Kelsier, bu daha yaşlı ve topluydu. Dayaktan neredeyse derisi yüzülmüş gibiydi. Ancak gözlerinde genç kadının gözlerindeki kadar çılgınca bir ifade yoktu. Kelsier yaklaştı ve ağzındaki tıkacı çıkardı.

"Lütfen," dedi kadın. "Bizi bırakın. Ya da öldürün."

"Burası neresi?" diye tısladı Kelsier kolunun bağlarıyla uğraşırken.

"Melezleri arıyor," dedi kadın. "Yeni metallerini denemek için."

"Yeni metaller mi?"

"Bilmiyorum," dedi kadın yanaklarında gözyaşlarıyla. "Ben sadece skaayım. Hepimiz skaayız. Bizi neden seçtiğini bilmiyorum. Konuşuyor. Metallerden, bilinmeyen metallerden bahsediyor. Aklı başında değil gibi. Yaptığı şeyler... bizim Allomantik tarafımızı açığa çıkarmak için olduğunu söylüyor... ama lordum, benim asil kanım yok. Ben hiç..."

"Şşş," dedi Kelsier onu çözerken. Bir şeyler içinin derinliklerindeki o düğümlenmiş donukluğu yakıyordu. Kendi öfkesine benzeyen bir şeydi ama bir şekilde farklıydı. Daha fazlasıydı. Ağlamayı istemesine neden oluyordu ama bir yandan da içini ısıtan bir şeydi.

Serbest kalan kadın, bağlar yüzünden derisi yüzülmüş bileklerine baktı. Kelsier diğer zavallı mahkûmlara doğru döndü. Çoğu uyanmıştı. Gözlerinde umut yoktu, boş boş bakıyorlardı.

Evet, hissedebiliyordu.

Böyle bir dünyaya nasıl katlanabiliriz? diye düşündü Kelsier başka bir mahkûmu çözmek için harekete geçerken. *Böyle şeylerin olmasına?* En ürpertici trajediyse bu türden dehşetlerin bol olduğunu bilmesiydi. Skaalar harcanabilirdi. Onları koruyacak kimse yoktu. Kimsenin umurunda değildi.

Kendisi de dâhil. Hayatının büyük bir kısmını böyle vahşetleri görmezden gelmekle geçirmişti. Ha, direniş gösterme rolünü oynamıştı tabii ki ama gerçek amacı sadece kendini zenginleştirmekti. Bütün o planlar, bütün o soygunlar, bütün büyük hedefleri. Hepsi kendisi içindi. Sadece kendisi.

Mahkûmlardan bir tanesini daha serbest bıraktı; genç, koyu renk saçlı bir kadındı. Mare'a benziyordu. Serbest kaldıktan sonra sadece yere çökerek dertop oldu kadın. Kelsier önünde dikildi ve kendini güçsüz hissetti.

Kimse savaşmıyor, diye düşündü. *Kimse savaşabileceğini düşünmüyor. Ama yanılıyorlar. Savaşabiliriz... savaşabilirim.*

Gemmel yürüyerek odaya girdi. Skaalara bir bakış attı ama onları görmezden geldi. Hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu. Laboratuvardan biri bağırdığı zaman odadan içeri sadece birkaç adım atmıştı.

"Ne oluyor burada?"

Kelsier o sesi tanıdı. Hayır, bu sesi daha önce duymamıştı ama içindeki kibri tanıdı, kendinden eminliği. Aşağılamayı. Kendini ayağa kalkar, Gemmel'in yanından geçerek tekrar laboratuvara girerken buldu.

Üzerinde kaliteli bir takım bulunan bir adam laboratuvarda dikiliyordu, beyaz gömleğinin düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti. Saçı son modaya uygun şekilde kısa kesilmişti ve takım elbisesi de Luthadel'den getirtilmiş gibi görünüyordu.

Küstah tavırlarla Kelsier'e baktı ve Kelsier kendini gülümserken buldu. Gerçekten gülümsüyordu, Çukurlar'dan beri ilk defa. İhanetten beri.

Asil burnunu çekti, sonra bir elini kaldırdı ve Kelsier'e doğru bir sikke attı. Kısa bir şaşkınlık anından sonra Kelsier tam Lord Shezler ile aynı anda itti. İkisi birden geriye fırladı ve Shezler'in gözleri bir afallamayla açıldı.

Kelsier'in sırtı duvara çarptı. Shezler Sissoylu'ydu. Önemli değildi. İçinde yeni bir tür öfke yükseliyor olmasına rağmen sırıttı Kelsier. Bir metal gibi yanıyordu bu duygu. Bilinmeyen, harika bir metal.

Savaşabilirdi. *Savaşacaktı.*

Asil kemerine asılarak belinden söktü, metalleriyle birlikte attı. Yan tarafından bir düello değneği çekti ve fazlasıyla hızlı hareket ederek öne atıldı. Kelsier lehimini, sonra da çeliğini harladı ve masalardan birinin üzerindeki aletleri iterek Shezler'e fırlattı.

Adam hırlayarak bir kolunu kaldırdı ve bir kısmını iterek savuşturdu. Yine iki itme birbirlerine çarptı ve ikisi de geriye doğru savruldu. Shezler kendini bir masaya yaslayarak dengesini buldu ve masanın sallanmasına neden oldu. Camlar kırıldı ve metal aletler tangırtıyla yere düştü.

"Bunların maliyetinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?" diye hırladı Shezler kolunu indirerek ve ilerledi.

"Ruhun galiba," diye fısıldadı Kelsier.

Shezler dikkatle yürüyerek yaklaştı, sonra değnekle vurdu. Kelsier geriledi. Cebinin sarsıldığını hissetti ve tam Shezler de iterken ceketinin içindeki sikkeleri iterek dışarı attı. Bir saniye geç olsa Kelsier'in midesini deşerlerdi, böyle bile cebini yırtıp gittiler, sonra odanın arka duvarına doğru uçtular.

Üzerlerinde sadece birazcık metal varak olduğu hâlde ceketinin düğmeleri sallanmaya başladı. Ceketini çekip çıkararak üzerindeki son metal parçalarından da kurtuldu. *Gemmel'in beni uyarmış olması gerekirdi!* Varak Allomantik hislerinde belli belirsizdi ama yine de kendin bir aptal gibi hissetti. Yaşlı adam haklıydı, Kelsier bir Allomanser gibi düşünmüyordu. Görüntüye çok, onu öldürebilecek şeylere az dikkat ediyordu.

Kelsier rakibini izleyerek gerilemeye devam etti, başka bir hata daha yapmamaya kararlıydı. Daha önce sokak kavgalarına bulaşmıştı ama bunların sayısı fazla değildi. Kavgalardan kaçınmaya çalışırdı; kavga etmek Dockson'ın eski huylarından biriydi. Bir kez olsun Kelsier daha az kültürlü biri olmayı diledi.

Masalardan birinin etrafından dolaşarak Gemmel'in yan taraftan içeri girmesini bekledi. Girmedi. Büyük ihtimalle niyeti de yoktu.

Bunların hepsi Shezler'i bulmak içindi, diye düşündü Kelsier, ani bir farkındalıkla. *Başka bir Sissoylu'yla dövüşebilmem için.* Bunda önemli bir şey vardı... Bir anda her şey yerine oturmuştu.

Kelsier hırladı ve bu sesin kendinden gelmesine şaşırdı. O içindeki ışıldayan öfke intikam istiyordu ama tüm istediği bundan ibaret değildi. Daha fazlasını istiyordu. Sadece ona acı vermiş olanlardan değil, bütün asil toplumunun tamamından.

O anda Shezler hepsi için bir odak hâline geldi. Küstahça üzerine geliyordu ve aletleri skaalarının hayatlarından daha önemliydi.

Kelsier saldırdı.

Bir silahı yoktu. Gemmel cam bıçaklardan bahsetmiş ama Kelsier'e hiç vermemişti. O yüzden yerden kırık bir cam parçası kaptı, parmaklarındaki kesiklere dikkat etmedi. Boğazını hedefleyerek Shezler'in üzerine atlarken lehim acıyı görmezden gelmesini sağlıyordu.

Büyük ihtimalle kazanamamış olması gerekirdi. Daha becerikli ve tecrübeli olan Allomanser Shezler'di. Ama kendisi kadar güçlü olan biriyle savaşmaya alışkın olmadığı belliydi. Düello değneğini Kelsier'in üzerine yağdırdı. Ama lehim sayesinde Kelsier bunu da görmezden gelebildi ve yumruğunu savurarak cam parçasını adamın boynuna sapladı, üç kere.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Kelsier tökezleyerek geri çekildi, ağrıları fark etmeye başlıyordu. Shezler darbeleriyle kemiklerinden bazılarını kırmış olabilirdi, ne de olsa onun da lehimi vardı. Asil kendi kanının içinde seğirerek yatıyordu. Lehim insanı pek çok şeyden kurtarabilirdi ama kesik bir boğaz bunlardan biri değildi.

Adam kendi kanında boğuluyordu. "Hayır," diye tısladı. "Olmaz... bana olmaz... ben ölemem."

"Herkes ölebilir," diye fısıldadı Kelsier kanlı cam parçasını yere atarken. "Herkes."

Ve bir düşünce, bir planın tohumu aklında oluşmaya başladı.

"Bu fazla hızlıydı," dedi Gemmel.

Kelsier başını kaldırdı, parmaklarının uçlarından kan damlıyordu. Shezler nefes alma çabasıyla son bir kere hırıldadı, sonra hareketsizleşti.

"İtmeyi ve Çekmeyi öğrenmen gerekiyor," dedi Gemmel. "Havada dans etmeyi, gerçek bir Sissoylu gibi dövüşmeyi."

"O gerçek bir Sissoylu'ydu."

"O bir araştırmacıydı," dedi Gemmel öne yürüyerek. Cesedi tekmeledi. "İlk önce zayıf bir tane seçtim. Gelecek sefer bu kadar kolay olmayacak."

Kelsier skaaların olduğu odaya geri gitti. Hepsini serbest bıraktı. Onlar için yapabileceği başka bir şey yoktu ama her birini kaleden dışarıya güvenli bir şekilde çıkaracağına söz verdi. Belki onları şehrin yeraltı çeteleriyle tanıştırabilirdi, irtibat kuracak birkaç kişi bulacak kadar uzun zamandır buradaydı.

Hepsini çözüp döndüğünde, onları bir grup hâlinde toplanmış kendisine bakarken buldu. Hayat gözlerinde yeniden alevlenmiş gibi görünüyordu ve birkaçı Shezler'in cesedinin yerde yattığı odaya bakışlar atıyordu. Gemmel ise masalardan birinin üzerindeki bir defteri karıştırmakla meşguldü.

"Kimsiniz siz?" diye sordu biraz önce konuştuğu orta yaşlı kadın.

Kelsier başını iki yana salladı, hâlâ Gemmel'e bakıyordu. "Ben kurtulmuş olmaması gereken şeylerden kurtulmuş bir adamım."

"O yara izleri..."

Kelsier başını eğip kollarına baktı, Çukurlar'da yüzlerce minik yara iziyle kesilmişlerdi. Ceketini çıkarmak onları ortaya sermişti.

"Hadi," dedi Kelsier skaalara, kollarını örtme dürtüsüne direnerek. "Sizi güvenli bir yere götürelim. Gemmel, Lord Hükümdar adına, ne yapıyorsun sen?"

Bir kitabın sayfalarını karıştıran yaşlı adam homurdandı. Kelsier hızla yürüyerek odaya girdi ve bir bakış attı.

On Birinci Metal'in varlığı hakkındaki teoriler ve varsayımlar, diyordu sayfadaki karalama. *Kişisel notlar. Antillius Shezler.*

Gemmel omzunu silkti ve kitabı masaya attı. Sonra düşmüş aletler ve dağılmış laboratuvar kalıntılarının arasından dikkatli ve özenli bir şekilde bir çatal seçti. Gülümsedi ve kendi kendine kıs kıs güldü. "Bak, buna çatal derler." Cebine tıktı.

Kelsier kitabı aldı. Birkaç saniye sonra yaralı skaaları askerlerin bahçede dolaşarak neler olduğunu çözmeye çalıştıkları kaleden uzaklaştırıyordu.

Bir kez daha sokağa çıktıkları zaman Kelsier dönüp ışıldayan binaya baktı, parlak renkler ve güzel pencerelerle aydınlıktı. Kıvrılan sislerin içinde durup muhafızların bağrışlarının giderek daha da telaşlı bir hâl alışını dinledi.

Donukluk gitmişti. Onun yerini alacak bir şey bulmuştu. Kıvılcım geri dönmüştü. Fazla küçük düşünüyordu.

Aklında bir plan filizlenmeye başladı; fazlasıyla cüretkâr oluşu yüzünden düşünmeye bile zor cesaret edilecek türden bir şeydi. İntikam. Ve daha fazlası.

Gecenin karanlığında döndü, bekleyen sislerin içine girdi ve ona bir sispelerini yapacak birini bulmaya gitti.

NOT

Bu kısa hikâye ilk kez Crafty Games tarafından yayımlanan Sissoylu Macera Oyunu'nda basılmıştı. Crafty ile anlaşma imzalarken onlara kitaba koymaları için kısa bir hikâye yazmaya söz vermiştim. Hayranlar için tatlı niyetine.

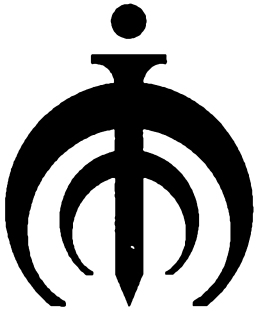
Bir Kelsier hikâyesi yazmak istediğimi biliyordum ve daha yeni Sissoylu olduğu zamanlarda geçen bir arka plan hikâyesi mantıklıydı. (Kelsier'in asıl üçlemede değindiği) Gemmel'i de işe dâhil etmek önemliydi çünkü bu Harap'ın Kelsier'i üçlemenin ilk kitabında yapacakları için nasıl oyuna getirdiğinin hikâyesi ile alakalıydı.

Aynı zamanda bu hikâyenin potansiyel olarak seriyi okumamış kişiler tarafından okunabilecek olduğunu da biliyordum. Ben de Rol Yapma Oyunu oynadığım için, çoğu zaman gruptaki bir ya da iki kişinin bir dünyayı gerçekten çok beğenip orada oynamak istediklerini ve grubun o kadar hevesli olmayan geri kalanını yanlarında sürüklediklerine bizzat şahit olmuştum.

O zaman bu hikâyedeki amaçlarımdan bir tanesi Sissoylu dünyasını tanıtabilecek bir örnek oluşturmak olmalıydı, GM'in kitapları okumamış oyuncularına verebileceği bir şey. Atmosferi gösterecek, büyü sistemini hızla açıklayacak ve kısa bir tanıtım olarak kullanılabilecek bir şeyler.

Bu nedenle dünyayı ve karakterleri bildiğinizi ve ilgili olduğunuzu varsayan bu derleme, diğer Sissoylu hikâyelerinden biraz daha açıklayıcı.

ALLOMANSER JAK VE ELTANİA ÇUKURLARI

BÖLÜMLER YİRMİ SEKİZ İLA OTUZ

ÜÇ BÖLÜMLÜK ÖZEL KOLEKSİYON SAYISI!

JAK'IN KENDİ SADIK TERRİSLİ VEKİLHARCI HANDERWYM TARAFINDAN DERLENMİŞ VE DÜZENLENMİŞTİR!

(Bu hikâye *Kanun Alaşımı* romanının sonu hakkında küçük ipuçları içermektedir.)

Bu haftanın mektubuna müthiş bir baş ağrısıyla uyanarak başlıyorum.

Gerçekten bu acı inanılmaz bir şey sevgili okuyucular ve etkisi, zihnimin içinde yüz tane tüfeğin ateşlenmesinden pek de farklı olmayan bir yankı şeklinde. İnledim ve loş odada yuvarlanarak dizlerimin üzerinde doğruldum, öncesinde yüzüm soğuk taşların üzerinde yatıyordu. Görüşüm bulandı ve toparlanmam zaman aldı.

Ne olmuştu ki bana böyle? Meydan okuyan kolossla kapışmamı hatırladım; bir tren motoru büyüklüğünde bir çam yarmasıydı ve ona denk kuvveti de vardı. Onu gözünden bir kurşunla vurarak yenilgiye uğratmıştım, değil mi? Bunu yapmak suretiyle bütün koloss kabilesinin sadakatini de muhafaza etmeyi başarmamış mıydım?*

Ayaklarımın üzerinde doğruldum ve çok büyük bir ihtiyatla başımın arkasını yokladım. Kurumuş kan buldum. Ama korkmayın, çünkü yara korkunç değildi. Muhakkak ki bundan çok daha kötülerini de atlatmışlığım vardı. Bu kesinlikle kendimi kollarım zincirlerle sarılmış,

* Jak'ın cesurca ve belki de çılgınca planının sonucu gerçekten bu olmuştu. Bakınız: Bölüm yirmi altı. Bu noktada Jak üç bölümdür kolossların "kralı" idi ve otoritesine yapılan en son meydan okumadan da kurtulmuş, kolossların Firari'nin Hazinesi ile ilgili bildikleri sırlara daha da yaklaşmıştı.

ayaklarım da Firari'nin metal bir büstüne bağlanmış bir şekilde okyanusun derinliklerine doğru çökerken bulduğum zamanki kadar kötü değildi.*

Kuru hava ve kırık kayaların arasından ıslık çalan rüzgârın sesi benim hâlâ Yabanlar'da olduğumu gösteriyordu, ki bu da iyiydi. Bu macera ve tehlike diyarları benim doğal yaşam alanımdır ve onların getirdiği heyecanlar sayesinde var oluyorum. Eğer sakin Elendel'in güvenli ve de sıradan ortamında fazla uzun zaman geçirecek olsaydım, korkarım ki solup giderdim.

Etrafım bir tür doğal mağaraydı; kaba taş duvarları ve tavandan sarkan sarkıtları vardı. Ancak mağara sığ idi ve ilk konumumdan sadece birkaç adım geride bitiyor olduğunu fark ettim. Öyleyse kaçışım o yönden olmayacak demekti.**

Olası silah seslerine karşı dikkatli bir şekilde, mağaranın önüne doğru yavaş yavaş ilerledim ve dışarı baktım. Havadaki hafif serinlikten de tahmin ettiğim üzere yüksek bir yerdeydim. Mağaram küçük bir kanyonun duvarında bulunuyordu ve ağzı da sadece çok aşağılardaki bir grup yuvarlak kayaya doğru giden uzun bir düşüşe açılıyordu.

Karşımda, kanyonun diğer tarafının tepesindeki bayırdan benim mağaramı izleyen bir grup mavi şekil vardı. Devasa kolosslar yaşlı olanlardandı, derileri gerilmiş ve yırtılmıştı, bedenleri dövmeler ile öldürdükleri ve yedikleri insanların derilerinden imal edilmiş köselelerle kaplıydı.***

"Neden beni buraya hapsettiniz korkunç yaratıklar?" diye bağırdım onlara, sesim kanyonda yankılanarak. "Ve sevgili Elizandra Dramali'ye ne yaptınız? Eğer onun her daim güzel başındaki tek bir saç teline bile zarar verdiyseniz, gazap içindeki bir Allomanser'in öfkesinin nasıl olduğunu öğreneceksiniz!"

Barbarlar herhangi bir cevap vermedi. Dumanı tüten ateşlerinin etrafında oturmaya devam ettiler ve benden tarafa dönmediler bile.

---

* Bakınız: Bölüm on dört, "Allomanser Jak ve Çağların Maskesi". Ancak Jak orada Lord Sissoylu'nun büstü diye yazmıştı. İnsan, yayınlanmasından sonra Jak anlatılarını okuyor mu diye merak ediyor. Şansıma, cevap hayır gibi görünüyor.

** İnsan burada neden Jak'ın kaçma ihtiyacı hissettiğini merak edebilir; ne de olsa henüz hapis olup olmadığını belirlememişti ve yürüyerek mağaradan dışarı çıkmaya da çalışmamıştı. Eğer böyle bir endişeniz varsa, size bölümlerin Jak'ın bir baş ağrısıyla uyanmasıyla başladığı daha önceki *on sekiz seferi* hatırlatabilir miyim? Her defasında bir şekilde yakalanarak hapsedilmişti.

*** Jak kolosslar hakkındaki modern araştırmaların, kolossların nadiren (ya da hiçbir zaman) gerçek insan derisi kullandığına işaret ettiğinden mutlak bir şekilde, memnuniyetle habersizdir. Gerçekten de, kolossların insan yediğine dair söylentiler fazlasıyla abartılıdır.

Belki de durumum ilk değerlendirmede düşündüğüm kadar ideal değildi. Mağaramın dışındaki kanyon duvarı cam kadar kaygan ve Marlie'nin dükkânındaki viskinin fiyatı kadar yüksekti. Hiç şüphe yok ki duvardan inmeye çalışırsam sağ çıkmam olası olmayacaktı, yara yüzünden başım böylesine dönerken mümkün değildi.

Ama hiçbir şey yapmadan öylece beklemem de olacak şey değildi. Elizandra Hanım, sevgili Elizandra'm, tehlikede olabilirdi. O kadına ve inatçı huylarına lanet olsun; talimat verdiğim gibi kampta kalmış olması gerekirdi. Başına ne gelmiş olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu, ne de sadık Handerwym'e*. Kolosslar Terris halkına ettikleri yemin** nedeniyle ona zarar vermeye cüret edemezlerdi ama mutlaka benim güvenliğim için endişe ediyor olmalıydı.

Bu uğursuz konuma nasıl ulaşmış olabileceğime dair bir miktar düşündüm. Metale ihtiyacım vardı. Bünyem tamamen metalden arınmış durumdaydı, son kalanını da tahtıma göz diken koloss rakibe kusursuz atışı yaparken ellerime ve gözlerime istikrar katmak için yakmıştım. Ne yazık ki beni esir alanlar Kıvılcım'ı da çalmışlardı; barbar da olsalar, kolosslar bir adamın tabancasını elinden alacak kadar akıllı, özellikle de benim güvenilir silahımla yeteneğimi gördükten sonra. Ayrıca metal şişeciklerimi de almışlardı. Belki de içlerinde viski mi var diye bakmak istemişlerdi. Bazı Yabanlar Allomanser metallerini böyle çözeltilerin içinde tutarlar ama ben her zaman bu işlemden kaçınmışımdır. Centilmen maceracının zihni her zaman için tam olarak açık kalmak zorundadır.***

Muhakkak ki çizmemin topuğundaki gizli kalay kesesinin bana faydası olacaktı. Ancak bir şanssızlık eseri, koloss rakiple ilk başta yaşanan arbede sırasında gelen bir darbe sonucunda topuğum açılmış gibi görünüyordu. Keseyi kaybetmiştim! Ranette'le topuk mekanizması ve beklenmedik zamanlarda açılma huyu hakkında konuşmayı aklımın bir köşesine kaydettim.

Felaket! Metali olmayan bir Allomanser'dim. Araç olarak sadece kendi aklım kalmıştı. Her ne kadar büyüklük açısından sıkıntım olmasa da yeterli olmayabilirdi. Şu anda güzel Elizandra'nın ne türden bir sıkıntı içinde olduğunu kim bilebilirdi?

* Aslında ben uyuyordum. Çok uzun bir gün olmuştu. Eminim ki, eğer aklıma gelseydi onun için endişe ederdim. Ancak kolossların verdikleri yatak şaşırtıcı derecede rahattı.

** Kolosslarn Terrislilere zarar vermeme yeminlerini keşfedişimiz ve maceralarımız sırasında bana gösterdikleri saygının açıklaması için bakınız: Bölüm yirmi beş. Bu benim oldukça ilgimi çeken bir mesele.

*** Daha az önce sık sık viski içtiği dükkândan bahsetmemiş miydi? Belki de hırsız yuvaları açık zihin gerektiren yerlerden sayılmıyordur.

Kararlı bir şekilde mağaranın içini ellerimle yoklamaya başladım. Çok olası bir ihtimal değildi ama tam da geniş madencilik fırsatları nedeniyle değerli görülen yüksek bölgelerdeydik. Bugün Firari'nin inayeti gerçekten benim üzerimdeydi, çünkü duvar boyunca uzayıp giden küçük ve ışıldayan bir damar buldum. Onu görmek neredeyse imkânsızdı ve ancak el yordamıyla keşfedebilmiştim.* Loş mağarada metalin tam doğasını belirleyemezdim ancak başka hiçbir seçeneğim de yoktu.

Şimdi, ender olarak Elendel'e uğradığım zamanlarda bir parça kahramanca bir ün ile anıldığımı keşfettim. Sizleri temin etmeliyim ki sevgili okurlar, ben sadece alçakgönüllü bir maceracıyım; gereğinden fazla saygı duyulan bir konuma sahip olmayı da hak etmiyorum. Öte yandan, her ne kadar şan ve şöhreti asla arzu etmemiş olsam da** ünüme değer veriyorum. Bu sebepten dolayı, eğer hikâyemin sonraki kısmının görüntüsünü hatıralarınızdan silebilecek olsaydım, bunu yapardım.

Ancak sizlere Yabanlar'daki seyahatlerimin samimi ve sansürsüz bir anlatısını sunmak her zaman için benim hedefim olmuştur. En büyük erdemim dürüstlüğümdür.*** Ve bu nedenle de sizlere ondan sonra olanların gerçek hâlini aktarıyorum.

Çömeldim ve duvarı yalamaya başladım.

Sizlerin karşısında hiçbir zaman aptal gibi görünmeyi istemem, sevgili okurlar.**** Ama Yabanlar'da hayatta kalabilmek için, kişinin ele geçirdiği fırsatları kullanması gerekir. Ben de kullandım. Dilimi işin içine katarak.

Bu işlem bana yakmak için çok az kalay sağlamıştı ancak birkaç saniyelik güçlendirilmiş duyular için yeterli olurdu.***** Kalayı bu durumdan nasıl kurtulabileceğim hakkında bir tür ipucu bulmak üzere dikkatlice dinlemek için kullandım.

Kalayla güçlenmiş kulaklarımla iki şey duydum. Birincisi suyun

---

* Evet, o cümleyi yazış şekli uyarınca, sadece bir satır için görünmez olmuştu. Hayır, cümleyi değiştirmeme izin vermedi.

** Öhö öhö...

*** Teknik olarak bu büyük ihtimalle doğrudur.

**** Birinci ciltten sonra bunun için çok geç olmuştu ama...

***** Jak'ın duvar yalama macerası konusunda ciddi bir şüphe duyduğumu itiraf edeceğim. Araştırmalarım doğal bir mağara oluşumunun içinde bu şekilde açıkta duran saf kalay bulunmasının epey olasılık dışı olduğuna işaret ediyor. Bir ihtimal faydalı olabilecek olan kasiterit adlı kalay cevheri bile bu bölgede bulunması pek de olası olmayan bir şey ve o dahi Allomantik açıdan bir etki oluşturacak kadar saf olmayabilir. Ama Jak kalay kesesini kaybettiğinden bahsederken doğruyu söylüyor. İkinci defa hapsedilmesinden sonra kampta yerde buldum, dolu ve açılmamıştı.

şırıltısıydı. Mağaramdan dışarıya bir göz attım ve aşağıdaki kayaların daha önce fark etmediğim küçük bir dereyi gizlediklerini gördüm. Duyduğum diğer şey ise garip bir kazıma sesiydi, bir dalın üzerindeki pençelerden gelir gibiydi.

Bir umutla başımı kaldırıp yukarıya baktım ve orada, kayalık duvarda yetişen bir avuç yabani otun arasına tünemiş bir karga buldum. Olabilir miydi?

"Aferin!" diye haykırdı karga bana insana benzemeyen sesiyle. "Hapishanende bile metal buldun Jak. Firari becerin karşısında memnun oldu."

Bu *oydu*. En zorlu tecrübelerim sırasında Firari tarafından bana gönderilmiş olan ruhani kılavuzum Lyndip.* Çok uzun zamandır onun Saklı Ölümsüzler'den biri olduğundan şüphe ediyorum**, çünkü efsaneler onların şekil değiştirebildiklerini ve hayvan bedenlerine bürünebildiklerini anlatıyor.

"Lyndip!" diye bağırdım. "Elizandra iyi mi? Kolosslar ona zarar verdiler mi?"

"Vermediler cesur maceracı," dedi Lyndip. "Ama onu yakaladılar ve esir tutuyorlar. Kaçman gerekiyor ve bunu da hızla gerçekleştirmelisin çünkü onu kötü bir kader bekliyor."

"Ama nasıl kaçacağım ki?"

"Yöntemi sana ben söyleyemem," dedi Lyndip. "Ben bir kılavuzum ancak bir kahramanın sıkıntılarını onun yerine çözemem. Tüm insanların kendi yollarını çizmeleri gerektiğini emreden Firari'nin yolu bu değil."***

"Pekâlâ," dedim. "Ama söyle bana kılavuz: Neden tekrar esir alındım? Koloss kabilesinin sadakatini kazanmamış mıydım, onların kralı değil miydim? Bana meydan okuyan rakibimi yendim!"

Eminim ki hüsranım belli oluyordu sevgili okurlar ve umarım ruhani kılavuzuma böyle sert sözler ettiğimi gördüğünüz için bana kötü gözle bakmazsınız. Ancak sadece sevgili Elizandra'mın güvenliği için endişeli değildim, ayrıca bu koloss kabilesinin sadakatini yitirmiş olduğum için de perişan olmuştum. Her ne kadar barbar olsalar da sır-

---

* Lyndip'in bundan önceki en son ortaya çıkışı için bakınız: Bu anlatının yedinci bölümü. Orada da söylediğim şeyi tekrar edeceğim: Bu sözde konuşan kuşu ben o zaman da başka zamanlarda da hiç görmedim ve varlığına dair herhangi bir kanıt da bulamadım.

** Saklı Ölümsüzler'in Firarizm'e değil, Yol'a ait bir mitolojik kavram olmasına takılmayın. Jak bu teolojik hataya hiçbir zaman takılmadı.

*** Ben bu kısım boyunca Jak'ın kafasına aldığı darbe nedeniyle hayal gördüğünden şüphe ediyorum. Bu metni düzenlediğim sırada ben de benzer bir dertten muzdarip olmayı birkaç kere dilemedim değil.

larını bana açıklamalarına az kalmış gibi görünüyordu; beni mızrak başının sembolüne, kanlı ayak izlerine ve Firari'nin Hazinesi'ne götüreceklerinden emin olduğum sırlarını.

"Kesin olarak bilmiyorum," dedi Lyndip. "Ama rakibini öldürmek için bir tabanca kullanman yüzünden olduğundan şüphe ediyorum. Daha önce kabilenin sadakatini kazanırken rakibini vurmamış, merminin isabetliliği ile korkutmuş ve kaçırmıştın. Pek çok koloss kabilesi uzaktan tabancayla öldürmeyi bir zayıflık işareti olarak görüyorlar, kuvvet değil."

Gaddar yaratıklar... Gerçekten barbardı bunlar.* Tabanca silahların en zarifidir, bir centilmenin silahıdır.

"Kaçmam ve de güzel Elizandra'yı kurtarmam gerekiyor," dedim. "Kılavuz, sen bu mağara hapishanesine nasıl geldiğimi gördün mü? Kolossların bir yerlerde gizli bir geçidi mi var, beni buraya o yöntemi kullanarak mı getirdiler?"

"Gördüm, cesur maceracı," dedi Lyndip. "Ancak gerçek senin duymayı isteyeceğin gibi değil. Bir gizli geçit yok ve aşağıdaki bir koloss tarafından buraya fırlatıldın."**

"Pas ve Harap!" diye haykırdım. Şüphesiz ki yaratıklar kullandığım güçlü silahlardan korkuyor oldukları için beni buraya açlıktan ölmem için yerleştirmiş, kendi elleriyle öldürmek suretiyle tanrılarının gazabına uğrama riskine girmeyi istememişlerdi.

Bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu, hem de acilen. Tekrar dışarıya baktım ve yakınlarda fırtına bulutlarının birikmekte olduğunu fark ettim. Bunun üzerine düşünmeye başladım. Aşağıdaki kanyon zemininden akan su sızıntısına bir bakış attım. Daha önce de fark etmiş olduğum üzere, bu kanyonun duvarları özellikle pürüzsüzdü. Sanki... aşınmıştı.

Evet! Kanyon duvarlarındaki karakteristik çizgileri seçtim, bunlar su çizgileriydi ve nehrin güçlü ve hızlı aktığı zamanlardan kalmışlardı. Kaçış yolum yakın zamanda kendini gösterecekti! Yağmurlar beklediğim gibi akıntının yukarısında kalan ovalara yağdı ve kısa süre sonra sular kanyonun içine yığıldı ve buradaki alanların darlığı nedeniyle nehir de kabarmaya başladı.

---

* Bir keresinde, Jak'a mensubu olduğum Terris halkının da bir zamanlar barbar kabul edildiğini anlatmıştım, en azından Ahenk tarafından bize verilen kayıtlara göre. Bir elini omzuma koydu ve dedi ki, "Önemli değil. Ben bir barbarı arkadaşım olarak saymaktan da gurur duyarım." O kadar içtendi ki, tam olarak ne kadar hakaretamiz bir şey söylediğini açıklamaya içim el vermedi.

** Ben bunun inanılırlıktan uzak olduğunu düşünüyorum, bir Jak hikâyesi için bile. Daha büyük ihtimalle kolosslar onu yukarıdan indirmişlerdi.

Nehre girmek için doğru anı gergin bir şekilde bekledim ve bu bekleyişim sırasında endişeme rağmen sizler için bu mektubu yazmaya zaman buldum. Eğer olur da hayatımın sonu gelecek olursa, cesedim bulunduğu zaman bir şekilde sizlere ulaşmasını umut ederek sağlam pantolonumun özel su geçirmez cebinde mühürledim.

Yağmur kanyonun içine yağmaya başlarken artık daha fazla bekleyemezdim. Kendimi aşağıdaki kabarmış suların içine bıraktım.*

Sevgili okuyucularım, umarım ki bu mektubumu aldığınız zaman iyisinizdir. Hatırlayabileceğiniz gibi, geçen haftaki mektubum suların içinde korkunç bir kadere doğru yaptığım tehlikeli bir atlayış ile sona ermişti. Zamanımın dolduğundan emindim ancak kurtulduğumu söylemekten nispeten memnunum. Sadece "nispeten" olmasının sebebi ise birazdan sizlere de aktarmam gereken keşif. Eğer okumaya devam edecekseniz, sizleri uyarmalıyım: Bu mektubun içeriği dehşet verici ve aranızda daha narin ya da genç olanlarda rahatsızlık ve hatta hastalığa bile sebep olabilir.

Hapishanem olan mağaradan nehrin yükselen sularına atladım. Okuyucularıma karşılarına çıkabilecek en korkunç durumların dışında bu türden hareketleri yapmamalarını kati bir şekilde tavsiye ediyorum. Yabanlar'da görülen türden ani su baskınları tehlikelidir, girdaplar ve ölümcül kayalarla doludur. Bir başka seçeneği bulabilmiş olsaydım muhakkak ki onu seçerdim.

Sular etrafımda koşan bir hayvan sürüsü gibi çalkalandı. Neyse ki, bu türden suların içinde sağ kalmakla ilgili tecrübem vardı.**

Bu gibi suların içinde yüzmenin anahtarı direniş göstermemektir. İnsanın akıntıyla birlikte yol alması gerekir, geminin deniz tarafından çekilmesi gibi. Yine de böylesine bir tufanın içinde suyun yüzeyinde kalabilmek bile antrenman, şans ve irade gücü gerektirir.

* Bununla birlikte bu bölüm sona eriyor ve bir sonraki bölüm başlıyor. Ve hayır, mektubu pantolon cebine mühürledikten sonra o son paragrafı nasıl yazdığını bilmiyorum. Nasıl olursa olsun, sizlerin bunun Jak'ın sonu olduğunu düşündüğünüzü sanmıyorum, ne de olsa bu koleksiyon sayısı bunun sadece birincisi olduğu üç bölümü içeriyor. Ancak mektuplarını gazetelerden haftalık olarak takip eden okuyucularının pek çoğu gerçekten de bunun Jak'ın sonu olabileceğinden endişelenmiş. Tıpkı diğer üç yüz bölümde de olduğu gibi. Çoğu zaman bu insanları bulabilsem ve kafalarının içindekileri kime ve kaç paraya sattıklarını öğrenebilsem diye hayal ediyorum. Ben kişisel olarak *basılı* ciltlerin okuyucularını tercih ediyorum, şu an elinizde olan gibi. Onların benim kişisel yorumlarıma gösterdikleri yoğun ilgi, zekâ ve zevk açısından daha üstün bir seviyede olduklarını kanıtlıyor.

** Jak'ın güçlü akıntılarda ve şelalelerin ivinti yerlerinde yüzdüğü eşit derecede olasılık dışı birkaç diğer durum için bakınız: "Allomanser Jak ve Dehşet Suları". Ben böylesine aşırı olayların neden hiçbir zaman benim huzurumda gerçekleşmediklerini merak etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Kol gücümü kullanarak kendime en ölümcül kayaların etrafından manevra yaptırmayı ve içinde olduğum küçük, yan kol bölgedeki en büyük nehir olan Bayat'ın engin sularına karışırken hayatta kalmayı başardım. Burada daha büyük miktarlarda olan su akıntıların yavaşlamasına neden oluyordu ve ben de biraz güçlük çekerek kıyıya doğru yüzmeyi ve kendimi karaya çekmeyi başardım.

Tükenmiş ve yaram yüzünden hâlâ başım döner bir hâlde nehrin kıyısında çöktüm ve yatıp kaldım. Ancak daha özgürlüğüme kavuştuğum anda bir dizi kuvvetli kol beni havaya kaldırdı.

Kolosslar. Yine yakalanmıştım.

Yaratıklar sırılsıklam hâlde olan beni kükreyen nehirden uzağa taşıdılar. Tozların içinde üzerimden akan sulardan bir iz bırakıyordum.* Onlara direnmedim. Altı tanelerdi ve orta büyüklükte kolosslardı; mavi derileri vücutlarının etrafında gerilmeye yeni başlıyor, ağızlarının yanlarında ve en geniş kaslarının çevresinde yırtılıyordu.

Benimle kaba dillerinde konuşmadılar ve ben de aynı anda altı tanesini yenemeyeceğimi biliyordum. Tabancalarım ve metalim olmadan olmazdı. Beni nereye istiyorlarsa sürükleyip götürmelerine izin vermenin daha iyi olacağına karar verdim. Belki de tekrar mağara hapishaneme geri konulacaktım.

Bunun yerine kolosslar beni kayalık bir vadide gizlenmiş küçük bir ağaçlığa doğru taşıdılar, göze batıyordu. Daha önce hiç bu yere gelmemiştim, hatta kolosslar her zaman beni bu bölgeden uzaklaştırmış, çorak boş bir alan olduğunu iddia etmişlerdi. Öyleyse bu ağaçlar nereden çıkmıştı?**

Ağaçlar tozlu zemindeki küçük bir vahayı saklıyordu, doğal bir membadan çıkan suların biriktiği bir yerdi. Ben bunu ilginç buldum, çünkü önemli su kaynakları çoğu zaman haritalarımda işaretli olur.

Beni sürükleyerek ağaçların yanından geçirdiler ve su kaynağının etrafından dolaştırdılar ve ben de bunun çok derin olduğunu gördüm. O kadar derindi ki, derinlikleri maviydi ve bir dip de göremiyordum. Yanları tamamen taştandı. Ve bir irkilme ile havuzun şeklinin biraz da olsa bir mızrak başına benzediğini fark ettim.

Bu olabilir miydi? Firari'nin Hazinesi'nin yeri burası mıydı? En so-

* Geçen bölümdeki kaçışı için o kadar hayati olan yağmura ne oldu bilmiyorum. Bir daha bahsetmiyor.

** "Nereden" Jak'ın sorunlarının en önemsizi, o yüzden öylece bıraktım. Ancak bu sayfadan on altı tane gereği olmayan virgülü elemeyi başarabildim. Jak ayrıca kolossun ortasında bir ünlem ile daha iyi göründüğü izlenimi altında ve bunun sebebini henüz keşfedebilmiş değilim. Kendi akıl sağlığım için bunları düzelttim, gerçi fazla geç kalmış olabileceğinden şüpheleniyorum.

nunda bulmuş muydum?* Diğer işareti aradım, efsanelerde bahsedilen kanlı ayak izlerini. Bunları da ancak ıslak bedenim havuzun en yakınındaki taşların üzerinden sürüklenerek geçirildiği zaman görebilmeyi başardım.

Eğer Yabanlar'da uzun süre yolculuk yapacak olursanız, bazen suyun taşların gerçek rengini ortaya çıkardığını görürsünüz. Pek çoğunuzun yaşadığı şehirde durum böyle değildir sevgili okurlar, çünkü taşlar kir ve kurumla kaplıdır. Ama burada çevre temiz ve tazedir. Bedenimden taşlara akan sular kayalarda vaha havuzuna doğru giden bir dizi ayak izine benzer denilebilecek bir deseni ortaya çıkarmıştı.

İşte buydu! Her ne kadar gerçekten de ayak izleri olmasalar da bu konuma ulaşan yorgun bir yolcunun nasıl bunları öyle zannedebileceğini görebiliyordum. Uydurulmuş hikâyenin mızrak yarasından kanı akmakta olan Firari'nin bizzat kendisinin burada durduğu ve su içtiği şeklinde olması mantıklıydı.

Bu yer kayalara çizilmiş koloss dövme desenleri ve bazı ağaç gövdelerinin etrafına sarılmış deri işleriyle donatılmıştı. Bu belli ki onlar için kutsal bir yerdi; hem neden benim bu vahayı hiç duymadığımı, hem de bu bölgede insanların neden ortadan kaybolduklarını açıklıyordu. Es kaza bu noktaya gelenler görmemeleri gereken bir şeyi gördükleri için katlediliyorlardı.

O zaman beni buraya getirmiş olmaları akıbetim hakkında ne diyordu?**

Elbette burada daha fazla koloss vardı. Bazıları o kadar ihtiyardı ki, derilerinden tamamen taşmışlardı; bunlar etlerinden yavaş yavaş sızan kanı yavaşlatmak için derilere sarmalanmış olarak oturuyorlardı. Eğer hiçbir zaman bir koloss ihtiyarı görmediyseniz, kendinizi şanslı sayın. Boyutlarının devasalığına denk olabilecek tek şey sadece burun ya da dudakları olmayan yüzlerinin garipliğidir, gözleri kırmızı etten ibaret yüzlerinden dışarı fırlayacak gibidir. Çoğu koloss bu hâle gelmeden önce kalp yetmezliğinden ölür. Bunlar bütün derilerini kaybettikten sonra bile hâlâ büyümeye devam ediyordu, sonları öbürleri gibi olana kadar da büyüyeceklerdi.

---

* Evet.

** Her ne kadar Jak'ın anlatımı kulağa hayali bir şeyden bahsedermiş gelse de, burayı bizzat ben de gördüm ve anlattıklarını onaylamak zorundayım. Desenler gerçekten de ayak izlerine benziyor ve havuzun şekli de bir mızrak başını andırıyor. Kolosslar bundan kimseye bahsetmiyorlar. Ne kadar inanılmaz görünüyor olursa olsun, gerçekten de Firari'nin Hazinesi'nin yerini buldu. Ben bunu Ahenk'in hepimizi kolladığının bir işareti olarak kabul ediyorum, çünkü sadece tanrının Jak gibi bir adamın tekrar tekrar böylesine hatırı sayılır başarılara toslamasına izin verecek kadar zalim bir mizah anlayışı olabilir.

Antik zamanlarda bunlar gibi olanlar öldürülürdü. Ancak modern çağda ihtiyar kolosslara hürmet ediliyor, en azından ben öyle olduğunu öğrendim, ama sadece hikâyelerden.* Bütün kabilelerin ihtiyarlarını tuttukları yerlerin bunun kadar kutsal kabul edildiğinden şüphe ediyorum.

Muhafızlarım beni ihtiyarların önünde bıraktı. Dizlerimin üzerinde doğruldum, temkinliydim.

"Geldin," dedi ihtiyarlardan biri.

"Sen insan değilsin," dedi bir diğeri.

"Liderimizi yendin ve bütün meydan okuyanları öldürdün," dedi üçüncüsü.

"Bana ne yapacaksınız?" diye hesap sordum kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak. Her ne kadar ıslak ve yorgun olsam da kaderimle ayakta yüzleşecektim.**

"Öldürüleceksin," dedi bir tanesi.

"Sana meydan okuyanın kızının istediği şekilde olacak," dedi bir diğeri.

"Bize katılman gerekli," dedi bir diğeri.

"Size katılmak mı?" diye sordum. "Nasıl?"

"Bütün kolosslar önce insandı," dedi ihtiyarlardan bir tanesi.

Daha önce de böyle şeyler söylediklerini duymuştum. Ve sevgili okuyucular, sizlere yazdıklarımda bunlardan küçümsemeyle bahsetmiş olduğumun farkındayım. Onları saçma ve hayali bulmuştum.

Büyük bir elem ile size söylemem gerekiyor ki, haksızmışım. Son derecede haksız. O zamandan sonra korkunç gerçeği öğrendim. İhtiyarlar haklıydı.

Kolosslar da insan.

Dönüşüm dehşet verici. Bir insanı aralarına katmak için onu alıyorlar ve metalden küçük iğneler saplıyorlar. Bu mistik bir dönüşüme neden oluyor, bu sırada insanın zihni ve kimliği ağır bir şekilde zayıflıyor. Sonunda da kişi kolosslar kadar basit ve kıt hâle geliyor.

Kolosslar doğmuyor. Kolosslar yapılıyor. Onların barbarlığı hepimizin de içinde. Belki sevgili Handerwym'in bana söylemeye çalıştığı şey de buydu.***

* Bu keşif için bakınız: Bu anlatının yirmi beşinci bölümü.

** Ya da başka bir değişle, "Hemen kaçamayacaktım ama ilk fırsat bulduğumu anda bir çocuk gibi ağlayarak kaçmaya hazır olmak istiyordum. O yüzden ayağa kalktım."

*** Aslında hayır. Ama idare eder. Dikkat edin ki Jak'ın burada söylediği şey, ne yazık ki, doğru. Dönüşümü ben kendi gözlerimle gördüm, başka araştırmacılar da gördü ve bu işlem genel olarak biliniyor ve gerçek olduğu kabul ediliyor. Bunu Jak'a birkaç kere anlatmaya çalışmadım değil.

Onlara katılmak zorunda olduğumu söylemişlerdi. Son kaderim bu mu olacaktı? Hayatımı uzak bir köyde yaşayarak mı geçirecektim, zekâmı yitirecek miydim?*

"Bana meydan okuyanın kızından bahsettiniz," dedim. "Kim bu?"

"Ben," dedi hafif, tanıdık bir ses.

Döndüm ve Elizandra Dramali'yi yakınlardaki birkaç ağacın arkasından çıkarken gördüm. Artık elbisesini giymiyordu ve bunun yerine sadece en mahrem yerlerini ancak kapatan derilere sarınmıştı. Görüntüsünün ayrıntılı bir tarifini vermek daha hassas okuyucularım için fazlasıyla şok edici olacağından dolayı bundan kaçınacağım.**

Hâlâ gözlüğünü takıyordu ve altın saçları da her zamanki gibi arkadan kuyruk yapılarak toplanmıştı ama derisi... derisi şimdi mavinin daha önce hiç görmediğim bir tonundaydı.

Elizandra, güzel Elizandra'm, koloss soyluydu.***

"Bu olamaz!" diye haykırdım güzel Elizandra'ma bakarken. Diğer herkesten daha fazla sever ve değer verir hâle geldiğim kadına. Bir şekilde bütün bu zaman boyunca gerçek doğasını benden gizlemiş olan kadına.

Elizandra koloss soyluydu.

Keşke size bu kelimeleri yazmak zorunda kalmasaydım cesur okuyucularım. Ancak bunlar gerçek, zavallı kalbimin ağladığı kan kadar gerçek. Bu sayfanın üzerindeki mürekkep kadar gerçek.

"Makyaj," dedi Elizandra, vakarlı gözleri yere dönük bir şekilde. "Görebildiğin üzere, derimdeki mavi tonu bazı koloss soylulara kıyasla hafif. Pudraların ve eldivenlerin kurnazlıkla kullanımı benim olduğum şeyi gizlememi sağlıyor."

"Ama aklın!" dedim ona doğru bir adım atarak. "Bu yaratıkların aksine sen düşünebiliyorsun ve aklın var!"****

---

* Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Sıfıra bölmek gibi bir şey olur.

** Bu elbette ki gazetenin editörlerinin bu bölümün ilk yayınlanması sırasında bu sahnenin ayrıntılı bir çizimini eklemelerine engel olmadı.

*** Bu hikâyenin ilk yayınlanışında bölüm tam burada bitiyordu. Bu ise, bana söylendiğine göre, neredeyse ayaklanma çıkarıyormuş ve sonraki gün hızla hikâyenin sonunu içeren özel bir baskının yayınlanmasına neden olmuş. Neyse ki, biz bu bölümlerin üçünü de tek bir torbanın içinde birlikte göndermiştik. İnsanların benim düzenlediğim ve notlandırdığım daha makul versiyonları beklemek yerine Jak'ın ham anlatısına bu kadar meraklı olmaları benim için sürekli bir hayret kaynağı oluyor. Halkın genelindeki bu zevk eksikliği benim Yabanlar'da seyahat etmek için Elendel'i terk edişimin sebeplerinden bir tanesi. Bir diğer seçenek ise kendimi vurmaktı ancak maalesef vekilharçların pasifizm yeminleri bana kan dökmeyi yasaklıyor.

**** Araştırmalar koloss soylu kişilerin zekâlarının ortalamada sıradan insanlardan daha az olmadığını kanıtlamıştır, ancak bu dönüşümü kabul eden tam kolosslar için geçerli değil. Ya da çoğu maceracı için.

Ona doğru uzanmak için harekete geçtim ama tereddüt ettim. Bu kadın hakkında bildiğim her şey yalandı. O bir canavardı. Benim güzel, harika aristokrat kadınım değildi. Vahşi diyarların bir yaratığıydı; bir katil ve bir barbardı.

"Jak," dedi. "Ben hâlâ benim. Kolosslardan doğdum ama dönüşümü kabul etmedim. Zihnim herhangi bir insanınki kadar keskin. Lütfen sevdiceğim, bu derinin ötesini gör ve kalbimin içine bak."*

Artık daha fazla direnemezdim. Yalan söylemiş olabilirdi ama o hâlâ benim Elizandra'mdı. Yanına gelerek sarılmasına karşılık verdim ve bu şaşkınlıkla dolu zamanda onun tatlı sıcaklığını hissettim.

"Ciddi tehlike içindesin sevdiceğim," diye fısıldadı kulağıma. "Seni kendilerinden birine dönüştürecekler."

"Neden?"

"Şeflerini korkutup kaçırdın," diye fısıldadı Elizandra. "Ve meydan okumalara rağmen kabileyi yönettin. En sonunda onların en büyük savaşçısını da öldürdün. Annemi."

"O, kadın mıydı?" diye sordum.

"Elbette. Fark etmedin mi?"

Toplanmış duran kolosslara baktım, peştamallara sarınmışlardı ama genel olarak üzerlerinde bir şey yoktu. Eğer erkeklerini dişilerinden ayırmanın... öhöm... aşağıdan bakmak haricinde bir yolu varsa da bunu ben bilmiyordum. Hatta aslında bazılarının kadın olduklarını bilmemeyi tercih ederdim. Benim sert, rüzgârla aşınmış yanaklarım kolay kolay kızarmaz, çünkü gördüğüm şeyler sizlerin narin akıllarınızı başınızdan alır. Ancak azıcık kızarma becerim olsaydı, o anda bunu yapmış olabilmeyi dilerdim.

"O zaman onu öldürdüğüm için özür dilerim," dedim hâlâ bana sarılmakta olan Elizandra'ya tekrar bakarak.

"O hayatta kendi yolunu seçti," dedi Elizandra. "Ve bu vahşilik ve cinayet yoluydu. Onun yasını tutmuyorum ancak onların arasına katılacak olursan senin yasını tutacağım sevdiceğim. Bunun benim arzum olduğunu söylüyorlar ama kesinlikle öyle değil ve itirazlarımı da dinlemiyorlar."**

---

* Bu sahneyi Elizandra'ya gösterdim ve tepkisi kahkaha oldu. Bunun yorumunu siz yapın. Ancak belirtmem gerekir ki, bu konunda onunla konuştuğum zaman, her ne kadar ilk başta hepimizden gizlemiş olsa da hiç de soyundan bu denli utanırmış gibi görünmüyordu.

** Burada daha da fazla güldü. Eğer Zandra'yı tanıyorsanız, içinde en az üç tane küfür ve Jak'ın şüpheli soyu hakkında bir tane yorum içermeyen hiçbir cümlenin gerçekten de ona ait olamayacağını büyük ihtimalle fark edersiniz. Ancak ondan *gerçekten* hoşlanırmış gibi görünüyor. Artık nedense.

"Neden beni ölmem için o mağaraya hapsettiler?" diye sordum.

"Bir sınavdı," dedi Elizandra. "Son bir meydan okuma. Eğer kaçmış olmasaydın seni üç günden sonra serbest bırakacaklardı ama kaçmayı başardığın için onlara katılmaya ve gerçekten yeni şefleri olmaya hak kazandın. Ama bunu yapmak için dönüşümden geçmen gerekiyor! Benliğinin çoğunu kaybedecek, bunun yerine onlardan birine döneceksin, içgüdüleriyle hareket eden bir yaratığa."*

O zaman kaçmam gerekiyordu. Bu ölümden bile daha kötü bir kader olurdu, zihnin ölümü olurdu. Her ne kadar koloss vahşilere karşı büyük bir saygı edinmiş olsam da** hiçbir zaman onlara katılmak gibi bir niyetim yoktu.

"Beni buraya yönlendiren sendin," dedim, yeni bir farkındalıkla Elizandra'ya doğru bakarak. "Seni bu Yabanlar'da bulduğumuzdan beri beni bu kabileye doğru yönlendiriyorsun. Bu havuzdan haberin vardı."

"Aradığın şeyi tarif ettiğinde hazinenin yerinin burası olduğunu düşündüm," dedi güzelim. "Ama kesin olarak bilmiyordum. Kutsal havuza hiç gelmemiştim. Jak... seni dönüştürdükten sonra aynısını bana da yapmayı planlıyorlar, karşı olduğum hâlde. Bütün hayatım boyunca buna direndim. Küçükken zihnimi almalarına izin vermemiştim, buna şimdi de izin vermeyeceğim!"

"Konuşma yeter!" dedi ihtiyarlardan bir tanesi. "Dönüşeceksin!"

Diğer kolosslar hep birlikte alkışlamaya başladı. İhtiyarlardan bir tanesi kanlı, titreyen bir eliyle öne uzandı, elinde bir avuç dolusu küçük iğne tutuyordu.

"Hayır!" diye haykırdım. "Gerek yok! Çünkü ben zaten sizlerden biriyim!"

Elizandra'nın kolumu tutan eli sıkılaştı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Düşünebildiğim tek plan bu," diye fısıldayarak karşılık verdim. Sonra daha da yüksek sesle ilan ettim. "Ben kolossum!"

"Mümkün değil," dedi ihtiyarlardan bir tanesi.

"Sen mavi değilsin," dedi bir diğeri.

---

* Anlamayanlar için (buna Jak da dâhil) belirtiyorum; kişinin tam koloss olmasının yolu gerçekten de bu. Onların çocukları maviden alacalı griye kadar değişen renklerde derilerle doğar, gerçek kolossların koyu mavisiyle değil. Bu çocuklar genel olarak insandır, gerçi fiziksel beceri konusunda bazı ciddi avantajları olur. Her çocuğa on iki yaşına geldiği zaman son dönüşümden geçme seçeneği verilir. Dönüşümü kabul etmeyenler kabileden ayrılmak ve insan toplumuna katılmak zorundadır. Benim tahmin ettiğim kadarıyla pek çoğu gerçekten de gidiyor ama bir o kadar da sıradan insan şehirlerdeki hayatlarından memnun olmadıkları için koloss kabilelerine geliyor ve dönüşümü kabul ederek onlara katılıyorlar. Bundan sonra önceden insan olanlar ile koloss soylu olanların arasında hiçbir ayrım yapılmıyor.

** Vahşi demekten kaçınacak kadar değil gerçi.

"Yolu bilmiyorsun," dedi üçüncüsü.

"Ben en büyük savaşçınızı öldürdüm!" diye ilan ettim. "Daha başka ne gibi bir kanıta ihtiyacınız olabilir! Sıradan bir insan bunu yapacak kadar güçlü olabilir mi?"

"Tabanca," dedi ihtiyarlardan bir tanesi. "Tabanca kullanmak için güç gerekmez."

Pas ve Harap! "Peki o zaman," diye ilan ettim. "Son bir sınavla kanıtlayacağım. Çünkü size Firari'nin hazinesini getireceğim!"

Kolosslar sessizleşti. Alkışları durdu.

"Mümkün değil," dedi ihtiyarlardan bir tanesi. "En güçlü kolosslar bile başarısız oldu."

"O zaman ben başarılı olursam gerçeği söylediğimi anlarsınız," dedim yaratıklara.

Kendimi kesin bir ölüme gönderiyordum. Keşke sizlere o gün sözlerime yön veren şeyin cesaret olduğunu söyleyebilseydim ama sadece çaresizlikti. Aklıma gelen tek şeyi söylemiştim, zaman kazanmamı sağlayabilecek olan tek şeyi.

Eğer efsaneler doğruysa, o zaman hazine "gökyüzünün tersinde, sadece hayatın kendisi tarafından çıkarılabilecek" bir şekilde gizliydi. Gökyüzünün tersinin havuzun dibi olması gerekiyordu, o kadar derinlerdeydi ki göremiyordum. Suyun içine dalmam ve hazineyi çıkartmam gerekecekti.

"Mümkün değil," dedi bir diğer ihtiyar.

"Ben mümkün olduğunu kanıtlayacağım!" diye ilan ettim.

"Jak!" dedi Elizandra eli kolumda. "Sen bir aptalsın!"

"Bir aptal olabilirim," dedim, "ama beni de alıp bir koloss yapmalarına izin vermeyeceğim."

Bir anda beni kendisine çekti ve öptü. Hayatta çok az şey beni şok edebilir sevgili okuyucular, ancak o an imkânsızı başarmıştı. Bazı zamanlarda bana karşı o kadar soğuk davranırdı ki, aşkımın karşılıksız kalmaya devam edeceğinden emindim.

Ama bu öpücük... bu *öpücük*! Yanımızdaki havuz kadar derin, Firari'nin öğretileri kadar gerçekti. Uçmakta olan bir mermi kadar güçlü ve üç yüz metreden tam isabet kadar inanılmazdı. Bunun içindeki tutku beni ısıttı, ıslak giysilerimin soğuğunu ve titreyen bir kalbin korkusunu buharlaştırıp attı.

Elizandra durduğu zaman içimde metal harlanarak hayata döndü. Bir Allomanser olmasa da ağzına biraz kalay tozu dökmüştü ve öpüşme sırasında bunu bana vermişti!

Hayranlık içerisinde geriye çekildim. "Sen muhteşemsin," diye fısıldadım.

"Ulan Jak, hayatında bir kere olsun akıllıca bir laf ettin ha," diye fısıldayarak karşılık verdi.*

Kolosslar tekrar alkışlamaya başladılar. Ben de taşıyabileceğim en büyük kayayı aldım, sonra derin bir nefes alarak havuzun içine atladım ve kayanın beni aşağı sürüklemesini bekledim.

Derindi. Ölçülemeyecek kadar derin.**

Kısa süre sonra karanlık beni yuttu. Sevgili okuyucular, bu mutlak karanlığı sizin hayal etmeniz gerekecek, çünkü ben hakkını verebileceğime inanmıyorum. Siyahlığın kendisi tarafından yutulmak başlı başına olağanüstü bir tecrübe ama ışık solup giderken suyun içinde olmak... bu deneyimde inanılamayacak derecede dehşet yaratıcı bir şey var. Benim çelik gibi sinirlerim bile dibe doğru çökmeye devam ettikçe titremeye başladılar.

Berbat bir acı kulaklarıma saplandı, gerçi bu yaramdan mı kaynaklanıyordu bilmiyorum. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca battım, ciğerlerim yanmaya, zihnim bulanıklaşmaya başlayana kadar. Neredeyse kayamı bırakacaktım.

Düşünemiyordum. Yaram yüzünden kendimi kaybetme tehdidi altındaydım ve her ne kadar karanlıkta göremesem de görüşümün kararmaya başlamış olduğunu biliyordum. Bayılmaya yolunda hızla ilerlerken vücudum beni yarı yolda bırakıyordu. Bu gözle görülmez derinliklerde öleceğimi biliyordum.

O anda Elizandra'nın bir kolossa dönüştürülmesi, beni böylesine büyüleyen güzel aklını kaybetmesi ihtimali geldi aklıma. Bu düşünce bana güç verdi ve ben de kalayımı harladım.

Daha önce de söylemiş olduğum üzere, kalay harlamak zihin açıklığı getirir. Bunu hiçbir zaman o anda olduğu kadar hoş karşılamamıştım. O farkındalık anları zihnimin üzerindeki gölgeyi kovalayarak uzaklaştırdı.

Suyun soğukluğunu hissettim ve başımdaki acı da inanılmazdı ama hayattaydım.

Dibe vurdum. Kayadan ağırlığımı bırakmaya cesaret edemeyerek bir elimle etrafımı yokladım, telaş içindeydim. Ciğerlerim harlanmış metaller gibi yanıyordu. Burada mıydı?

---

* İnanıyorum ki bütün hikâyede Elizandra'nın gerçekten söylemiş olduğu tek cümle bu. Bana eğer bunu yazdığı hikâyeye eklemeyecek olursa Jak'ı... ee... en hassas yerinden vurmakla tehdit ettiğini itiraf etti.

** Ve bununla da tam olarak 33,49 metre demek istiyor. Geri gittim ve ölçtüm.

Evet! Buradaydı. Kare şeklinde ve doğal olmayan bir şeydi, metal bir kutu. Bir kasa mıydı?

Kaldırmaya çalıştım ve hareket ettirebilmeyi başardım ama kayam kadar ağırdı. Dehşete düşerek bunu asla yüzeye geri götüremeyeceğimi fark ettim. Vücudum fazla zayıftı ve böyle bir ağırlıkla birlikte yüzmek, elimden gelebilecek bir şey değildi.

O zaman başarısız mı olacaktım yani? Eğer hazine olmadan yüzeye dönecek olursam belki beni sadece öldürür belki de kendilerinden birine dönüştürürlerdi. İki durumda da işim bitmiş olurdu.

Kutuyu kaldırmak için bir kez daha çabaladım ancak sadece birkaç kulaç yüzebildim. Nefesim yoktu, gücüm yoktu. İşe yaramazdı!

Ve ondan sonra şiiri hatırladım. Gökyüzünün tersinde bulacaksın onu ve sadece hayatın kendisi tarafından kaldırılacak.*

Hayatın kendisi. Burada dipte hayat neydi?

Hava.

Kutunun yan taraflarını kurcaladım ve bir mandal buldum, bu da bir tür cismi serbest bıraktı. Deri gibi bir şeyler hissediyordum, bir su tulumu gibi. İçine üfledim, ciğerlerimdeki bütün havayı bıraktım, artık beni yaşatamayacak olan havayı. Belki de hâlâ bana faydası olabilirdi.** Sonra dibi tekmeleyerek yükseldim, metalim harcanmış, nefesim tükenmişti.

Sonsuzluk.

Görüşüm tekrar kararmaya başlarken bir şapırtıyla havuzun yüzeyinde belirdim. Karanlık beni tekrar yakalamadan önce ışığı sadece bir an için görebildim ama yumuşak eller beni yakaladı ve tekrar batarak ölümüme gömülemeden önce beni sudan dışarı çekti. Elizandra'nın parfümünün kokusunu aldım ve görüşüm geri geldiğinde onun endişeli yüzüyle karşı karşıya kaldım. Kucağında yatan başımı kavramıştı. Deri kıyafetinin aşağıdan görüntüsü pek uygun olmasa da takdir edilmeyecek gibi de değildi.

"Seni aptal," diye fısıldadı ben kendi etrafımda yuvarlanıp döner ve öksürerek ciğerlerimdeki suyu atarken.

"Başaramadı!" diye haykırdı koloss ihtiyarları.

Tam o anda bir şey havuzun yüzeyine çıkarak suyun üzerinde durmaya başladı, bir tür şişirilmiş mesane gibi görünüyordu, belki

---

* Evet, bu şiirden bu hikâye sırasında altı kere alıntı yaptığını ve her seferinde farklı yazdığını biliyorum. Hayır, benim bunları değiştirerek tutarlı hale getirmeme izin vermiyor.

** Basınç ve kaldırma kuvveti hakkında bilgi sahibi olan okuyucuların büyük ihtimalle bu koşullar altında tek bir ciğer dolusu hava ile neler başarılabileceğinin matematiksel hesabını yapmaya çalışmaması ve burada durması daha iyi olur.

de bir koyundandı. Suyun içine uzandım ve altında asılı duran kasayı kavradım.*

Ben kasanın yanında diz çöker ve kilidini açmaya çalışırken kolosslar etrafımda toplandı. Elizandra Anafor'un madeninde bulduğumuz anahtarı çıkardı, kilide tam oturdu. Bir tıklamayla döndü ve ben de kapağı açtım.

İçeride iğneler vardı.

İlk önce koloss çığlıkları beni endişelendirdi ama bunlar sevinç çığlıklarıydı. Elizandra'ya baktım, şaşırmıştım.

"Yeni iğneler," dedi Elizandra. "Bir sürü. Bunlar sayesinde kabile büyüyebilir. Yakınlardaki diğerleriyle olan savaşlarını kaybediyorlardı, benim kabilem her zaman bu bölgedekilerin içinde en küçüğü olmuştur. Bu onların sayılarını düzinelerce arttırmalarını sağlayacak. Onlar için gerçek bir hazine bu."

Topuklarımın üzerine çöktüm. Sizlere biraz pişmanlık duyduğumu ifade etmeliyim sevgili okuyucular. Zenginlik için değil, keşif yapmanın zevki ve dünyayı sizlerle paylaşma fırsatı için yolculuk ederim; ancak yine de bu benim keşfetmeyi umut ettiğim hazine değildi. Bir avuç küçük iğne mi? Aylar ve aylar boyunca aradığım şey bu muydu? Firari'nin kendisi tarafından geride bırakılmış efsanevi zenginlik bu muydu?

"Hadi ama bu kadar surat etme sevdiceğim," dedi Elizandra iğneleri ihtiyarların alması için yere dökerken. Onlar iğnelerin etrafında toplanırlarken Elizandra geriye çekildi. Görünüşe göre yaşadıkları o heyecanla birlikte bizi tamamen unutmuşlardı. "Görünüşe bakılırsa biz de hayatımızı geri kazandık."

Sahiden de biz kaçarken kolosslar bize engel olmaya çalışmadılar. Vahanın bulunduğu küçük vadiden hızla çıktık, nehre ve kervanımızın bulunduğunu umduğumuz yöne doğru yol aldık.**

Hayal kırıklığım devam ediyordu. İşte bir şeyi o zaman fark ettim. Elizandra'nın taşımakta olduğu kutu suların altında geçen hiç şüphesiz üç yüz yıldan uzun süre içinde pek lekelenmemişti. Bana vermesi için elimi sallayarak işaret ettim ve kapağın yüzeyini ovaladım. Sonra şaşkınlık içinde gözlerimi kırptım.

"Ne oldu?" diye sordu Elizandra yolda durarak.

Sırıttım. "Saf alüminyum, hayatım. Binlerce boxing değerinde. Hazinemizi bulmuşuz demek ki."

---

* Eğer hazineyi yüzeye çıkarmak için gereken tek şey hava dolu bir balonsa, insan bu geveze yazarın ciğerlerindeki havanın neden bahsedilen koyun mesanesine dolmadan önce işe yaramadığını merak ediyor.

** Evet, beni unuttular.

Güldü ve bana bir öpücük daha bahşetti.

Ve işte burada sevgili okuyucularım, Eltania Çukurları'na seyahatimin anlatısını bitirmem gerekiyor. Hazine bulunmuş, hayatlarımız kaybedilmiş ve sonra geri kazanılmış bir şekilde, sevgili merhum Mikaff'ın son arzusunu yerine getirmiş oldum.

Şimdiye kadarki en büyük maceram bu oldu ve inanıyorum ki, tekrar yollara düşmeden önce kısa bir süre için dinleneceğim. Kaç zamandır güney gökyüzünde görülen garip ışıklara dair hikâyeler duyup duruyorum ve bu da ancak başka bir gizemi saklıyor olabilir.

O zamana kadar, macerayla kalın!*

* Ve böylece bir diğer düzenlenmiş cildin daha sonuna geliyoruz. Eminim ki kültürlü ve saygıdeğer okuyucularım uzun zamandır Jak'ı hayatta tutmak için gösterdiğim zorlu çabalarımı takdir ediyorlardır; sadece bu düzenlenmiş hikâyeler uzun kış akşamlarında onlara kişisel olarak eğlence sağlıyor bile olsa. O zaman ben de sizlere veda ediyorum. Jak daha fazla macera ve gizem vadediyor ancak ben daha mütevazı bir söz vereceğim. Hayatında bir kereliğine de olsa, mektuplarında noktalama işaretlerini doğru kullanmasını sağlamayı deneyeceğim. İkisi arasında daha zorlu olanın benim hedefim olduğuna inanıyorum, büyük ölçüde hem de.

Handerwym, İç Terris
17 Hammondar 341

NOT

Bu, Crafty Games için yazdığım hikâyelerden ikincisiydi ve bunu, *Kanun Alaşımı* ek kitaplarında yayınlanması için yazmıştım.

Bu hikâyede farklı bir yöntem izledim. İlk hikâyeyi daha çok yeni okuyucular için tanıtıcı bir örnek olması için yazdığımdan, bunun kitapların eski hayranları için ilginç, derinliği olan bir şey olmasını istiyordum. Scadrial'ın ikinci çağında kolosların nasıl yaşadıkları ve çoğaldıklarını açıklamak insanlara ilgi çekici gelebilecek türden bir sırmış gibi görünüyordu.

Yıllar önce kardeşim Jordan bir podcast için bir radyo tiyatrosu hazırlamayı planlamıştı. Senaristliğini ve yazarlığını benim üstlenmemi istiyordu ama benim hiç zamanım yoktu. (Writing Excuses buradan doğmuştu. Sanıyorum sonunda bir senaryo doğrultusunda ilerleyen bir şeyler yapmak için Dan Wells'e başvurdu.) Bunu eski usul bir maceracı/kâşif hikâyesi olarak önermişti. Her ne kadar ben bu işi yapamamış olsam da, yıllar boyunca eğer zamanım olsaydı bunu nasıl yapardım diye düşünüp duruyordum.

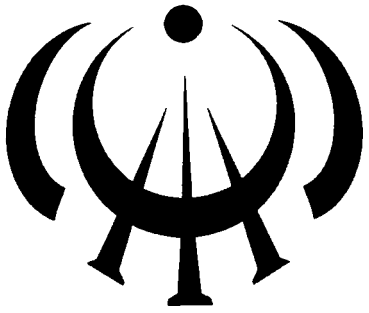
Allomanser Jak bunun doğrudan cevabı. Centilmen bir maceracı, aşırı abartılı, eski pulp hikâyeleri temel alacaktı. Ama sadece bunu yazmak yetmez gibi gelmişti. Wax ve Wayne kitaplarında zaten pulp hikâyelerin günümüze kadarki evriminin daha orijinal bir ürünü olan, daha sağlam karakterizasyonlu ve daha az melodramatik hikâyeler yazıyordum.

O zaman Jak'ın tezat oluşturması gerekiyordu; eskiyle yeninin zıtlıklarını vurgulamalıydı. Gerçekten de "sadık vekilharcının" ima ettiği gibi hem palavracının biri hem de sınırsız iyimserliği olan hayalperest bir maceracı da olsa belli bir miktarda yapaylık göstermesi gereki-

yordu. Wax ile oluşturduğu tezat, Batman'in yeni versiyonlarıyla eski Adam West Batman'ini karşılaştırınca görülecek durum gibi. (Ben ikisini de sevdiğimi belirteyim.)

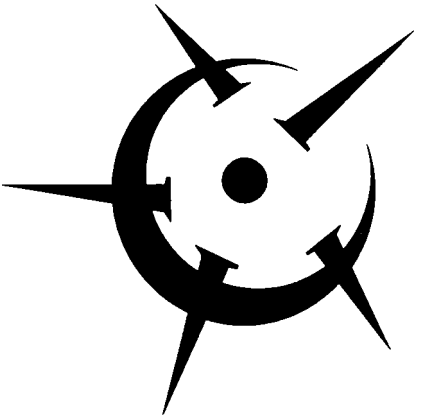
Ayrıca Handerwym'in dipnotlarını yazmak bir yazar olarak yaptığım en eğlenceli işlerden biri.

SİSSOYLU: GİZLİ TARİH

(Bu kısa roman orijinal Sissoylu üçlemesinden sonra geçmekte ve *Matem Bantları* romanının sonu hakkında bazı ipuçları içermektedir.)

BİRİNCİ KISIM
İMPARATORLUK

I

Kelsier On Birinci Metal'i yaktı.

Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ Luthadel'deki o meydanda duruyor, Lord Hükümdar'la yüzleşiyordu. Meydanın etrafını çeviren skaalar ve asillerden oluşmuş sessiz bir seyirci grubu da onu izlemekle meşguldü. Yakınlarında bir yerlerde devrilmiş parmaklıklı vagonun yan tarafındaki bir tekerlek rüzgârla gıcırdıyor ve tembel tembel dönüyordu. Bir Sorgucu'nun kafası arabanın tahta tabanına kendi kazıklarından çakılmış hâlde duruyordu.

Hiçbir şey değişmezken her şey değişti. Çünkü Kelsier tam karşısında duran iki adam görüyordu artık.

Bir tanesi bin yıldır dünyaya hükmetmiş olan ölümsüz imparatordu ve simsiyah saçları ve göğsüne saplanmış, dikkatini bile çekememiş gibi görünen iki mızrakla heybetli bir görüntü sergilemekteydi. Hemen yanında, yüz hatları aynı olan bir adam duruyordu ama görünüşü tamamen farklıydı. Kalın kürklere sarınmış bir şekildi, yanakları ve burnu sanki soğuktan kızarmış gibiydi. Saçları karışık ve rüzgârla dağılmıştı; tavrı neşeliydi, gülümsüyordu.

Aynı adamdı.

Bunu kullanabilir miyim, diye düşündü Kelsier ümitsizce.

Aralarına hafifçe siyah küller yağıyordu. Lord Hükümdar Kelsier'in öldürdüğü Sorgucu'ya doğru bir bakış attı. "Onları yenilemesi çok zor," dedi, buyurgan bir ses tonuyla.

O ses tonu yanındaki adamla taban tabana zıttı: Umursamazın biriydi bu; Lord Hükümdar'ın yüzünü giyen bir dağ adamı. *Gerçekten olduğun şey bu*, diye düşündü Kelsier. Ama bunun bir faydası yoktu. Sadece On Birinci Metal'in Kelsier'in umduğu şey olmadığının daha kesin bir kanıtıydı. Lord Hükümdar'ın sonunu getirecek sihirli bir çözüm değildi. Kelsier'in diğer planına güvenmesi gerekecekti.

O yüzden Kelsier de gülümsedi.

"Seni bir kere öldürdüm," dedi Lord Hükümdar.

"Denedin," diye cevap verdi Kelsier kalbi hızla çarparak. Diğer plan, gizli plan. "Ama sen beni öldüremezsin, Lord Despot. Ben senin ne kadar uğraşırsan uğraş öldürmeyi asla başaramadığın şeyim. Ben umudum."

Lord Hükümdar küçümsemeyle burun kıvırdı. Umursamaz bir tavırla kolunu kaldırdı.

Kelsier kendini hazırladı. Ölümsüz olan biriyle savaşamazdı.

En azından canlı olarak.

Dik dur. Onlara hatırlayacak bir şey ver.

Lord Hükümdar ona elinin tersiyle vurdu. Izdırap Kelsier'i bir yıldırım gibi çarptı. O anda Kelsier On Birinci Metali harladı ve yeni bir şeyleri hayal meyal gördü.

Lord Hükümdar bir odada ayakta duruyordu; hayır, bir mağarada! Lord Hükümdar yürüyerek parlayan bir havuzun içine girdi ve dünya etrafında değişti, kayalar ufalandı, oda çarpıldı, her şey değişiyordu.

Görü kayboldu.

Kelsier öldü.

Bunun tahmin ettiğinden çok daha acılı bir süreç olduğu ortaya çıkmıştı. Hafifçe solarak yokluğa karışmak yerine korkunç bir yırtılma duygusu hissetti; sanki iki vahşi köpeğin çeneleri arasında çekiştirilen bir kumaş parçasıydı.

Çaresizce kendini bir arada tutmaya çalışarak bir çığlık attı. İradesinin hiçbir anlamı yoktu. Yırtıldı, parçalandı ve kımıldanan sonsuz sislerden oluşan bir mekâna fırlatıldı.

Dizlerinin üzerine çöktü; canı yanıyordu ve nefes nefeseydi. Dizlerinin neyin üzerine çöktüğünden emin değildi çünkü aşağı doğru indikçe etrafını saran sisin yoğunluğu da artıyormuş görünüyordu. Zemin sıvı gibi dalgalanıyordu ve dokunuşuna yumuşak geliyordu.

Orada acının yavaş yavaş solmasını hissederek el ve dizlerinin üzerinde durdu. En sonunda çenesini sıkmayı kesti ve inledi.

Yaşıyordu. Gibi.

Başını kaldırmayı başardı. O aynı kalın grilik her tarafında kımıldanıyordu. Hiçlik miydi? Hayır, içinde şekiller görebiliyordu; gölgeler. Tepeler miydi? Ve gökyüzünde çok yukarılarda bir tür ışık. Belki kalın gri bulutların arasından görülen minik bir güneş?

Kelsier nefes aldı ve verdi, sonra hırladı, kendini ayağa fırlattı. "Of," diye ilan etti. "Çok berbattı bu be."

Görünüşe göre ölümden sonra yaşam vardı, bu da hoş bir keşifti. Bunun anlamı... bunun anlamı Mare'in hâlâ oralarda bir yerlerde olduğu olabilir miydi? Kelsier her zaman beylik laflar etmiş, başkalarıyla konuşurken bir gün yine onunla birlikte olmaktan bahsetmişti. Ama içten içe hiçbir zaman inanmamış, hiçbir zaman gerçekten olabileceğini düşünmemişti...

Son, son değildi. Kelsier tekrar gülümsedi, bu sefer gerçekten heyecanlıydı. Etrafında döndü ve çevresini incelerken sisler geri çekiliyormuş gibi göründü. Hayır, daha çok Kelsier katılaşıyormuş, bu mekâna tam olarak giriyormuş gibiydi. Sislerin geri çekilmesi daha çok kendi aklının açılması gibiydi.

Sisler toparlanarak şekillere dönüştü. Tepe olduklarını zannettiği şu gölgeler binalardı, bulanık ve hareketli sislerden oluşuyorlardı. Ayaklarının altındaki zemin de sistendi; derin bir enginlik vardı ve sanki okyanus yüzeyinin üzerinde ayakta duruyordu. Dokununca kumaş gibi yumuşak geliyor, hatta biraz yaylanıyordu.

Devrilmiş esir vagonu da yakınlarda duruyordu ama burada sisten oluşmuştu. O sis dönüyor ve hareket ediyor ama araba şeklini koruyordu. Sanki sisler görülemeyen bir kuvvet tarafından belli bir şeklin içinde hapsedilmişti. Daha çarpıcı olanı vagonun parmaklıklarının bu tarafta parlamasıydı. Etrafında onlar gibi başka akkor ışık noktacıkları da belirmişti, bütün manzarayı benek benek bir şekle sokuyorlardı. Kapı kolları. Pencere mandalları. Yaşayanların dünyasındaki her şeyin bu mekânda yansımaları vardı ve çoğu nesne gölgemsi sislerden oluşsa da metaller güçlü bir ışık şeklinde görünüyordu.

O ışıkların bazıları hareket ediyordu. Kelsier kaşlarını çattı, bir tanesine doğru ilerledi ve ancak ondan sonra ışıkların pek çoğunun insanlar olduklarını fark etti. Her birini bir insan silüetinden yayılan kuvvetli beyaz bir ışıltı şeklinde görüyordu.

Metaller ve ruhlar aynı şeyden, diye gözlemledi. Kimin aklına gelirdi?

İyice kendine gelirken yaşayanların dünyasında olanları fark etti. Binlerce ışık hareket ediyor, akarak gidiyorlardı. Kalabalık koşarak meydandan kaçıyordu. Uzun bir silüeti olan kuvvetli bir ışık başka bir yöne doğru güçlü adımlarla ilerliyordu. Lord Hükümdar.

Kelsier takip etmeye çalıştı ama ayakları bir şeye takıldı. Sisli bir şekil zemine çökmüş yatıyordu; bir mızrak ile deşilmişti. Kelsier'in kendi cesediydi bu.

Ona dokunmak güzel bir anıyı hatırlamak gibiydi. Gençliğinden tanıdık kokular. Annesinin sesi. Bir tepenin yamacında Mare ile birlikte yatıp yukarıdan yağan küllere bakmanın ılıklığı.

O tecrübeler solup gitti ve sanki soğuyorlarmış gibi hissetti. Kaçan insanlar kitlesindeki ışıklardan biri hızla ona doğru geldi, herkes ışıl ışıl olduğu için bireyleri seçmek zordu. İlk önce Kelsier bu kişinin belki ruhunu görmüş olabileceğini düşündü. Ama hayır, cesedine doğru koştu ve yanında diz çöktü.

Şimdi yaklaştığı için Kelsier onun sislerden oluşmuş ve derinlerden gelen ışıkla parlayan yüz hatlarının ayrıntılarını seçebiliyordu.

"Ah be çocuğum," dedi Kelsier. "Üzgünüm." Uzandı ve onun için ağlayan Vin'in yüzünü elleriyle kavradı ve onu hissedebildiğini keşfetti. Hayalet, parmaklarına katı geliyordu. Kelsier'in dokunuşunu hissedebilirmiş gibi görünmüyordu ama Kelsier bir an için onun gerçek dünyadaki hâlini gördü; yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Ona son sözleri sert olmuştu, değil mi? Belki de Mare ile hiç çocuklarının olmaması iyi bir şeydi.

Kaçışan kalabalığın içinden parlayan bir şekil çıktı ve Vin'i kavradı. Bu Ham miydi? Silüete bakılırsa öyle olması gerekirdi. Kelsier ayağa kalktı ve gitmelerini izledi. Onlar için olan planları harekete geçmişti. Belki de bunun için ondan nefret edeceklerdi.

"Seni öldürmesine izin verdin."

Kelsier hızla dönerek yanında dikilen bir adam bulduğu için şaşırdı. Sisten oluşan bir şekil değil, garip giysiler içindeki bir insandı bu: Üzerindeki ince, yün ceketi neredeyse ayaklarına kadar uzanıyordu ve iplerle bağlanarak kapatılmış bir gömleğin altında koni şeklinde bir tür etek giymişti. Beline bağlanmış bir kemer ile bir halkaya geçirilmiş kemik saplı bir bıçak vardı.

Adam kısa boyluydu, siyah saçları ve çıkıntılı bir burnu vardı. Işıktan oluşan diğer insanların aksine, bu adam Kelsier gibi normal görünüyordu. Kelsier ölü olduğuna göre, bu adam da başka bir hayalet miydi?

"Sen kimsin?" diye hesap sordu Kelsier.

"Ah, bence biliyorsun." Adam Kelsier'in gözlerinin içine baktı ve Kelsier orada sonsuzluğu gördü. Serin, sakin bir sonsuzluk; nesillerin geçmesine şahit olan taşların ya da zaten ışık onlara hiçbir zaman ulaşmadığı için günlerin geçişini fark etmeyen umursamaz derinliklerin sonsuzluğu.

"Lanet olsun!" dedi Kelsier. "Tanrı gerçekten var mı?"

"Evet."

Kelsier yumruğu çaktı.

Öbür kolunu bir karşı saldırıyı engellemek için kaldırırken omuzdan atılmış sağlam, temiz bir yumruktu. Dox görse gurur duyardı.

Tanrı kaçınmaya çalışmadı. Kelsier'in yumruğu tam suratının ortasına indi ve tatmin edici bir *küt* sesi çıkardı. Yumruk Tanrı'yı yere devirdi; gerçi başını kaldırıp baktığı zaman acıdan çok şaşkınlık yaşarmış gibi görünen bir ifade vardı yüzünde.

Kelsier öne bir adım attı. "Senin derdin ne lan? Hem gerçeksin hem de bunların olmasına izin mi veriyorsun?" Elini meydana doğru salladı ve dehşetle ışıkların sönmeye başladığını gördü. Sorgucular kalabalığa saldırıyordu.

"Elimden geleni yapıyorum." Yerdeki şekil bir an için yamulur gibi oldu, bazı parçaları kapalı bir alandan dışarı sızan sisler gibi dağılıyordu. "Ben... ben elimden geleni yapıyorum. Devam ediyor, görüyorsun. Ben..."

Kelsier ürkerek bir adım geri çekildi, Tanrı parçalara ayrılır, sonra tekrar birleşirken gözleri kocaman açıldı.

Etrafındaki diğer ruhlar da değişim geçirdiler. Bedenleri parlamayı bırakıyor, sonra ruhları sendeleyerek bu sisler diyarına giriş yapıyordu. Sanki vücutlarından dışarıya atılmış gibi tökezliyor, düşüyorlardı. Geldikleri zaman Kelsier onları renkli görmeye başlıyordu. Aynı adam, Tanrı, hepsinin yanlarında belirdi. Bir anda ondan düzinelercesi var olmuştu; hepsi aynıydı, her biri ölülerden bir tanesiyle konuşuyordu.

Tanrı'nın Kelsier'in yanındaki şekli ayağa kalktı ve çenesini ovuşturdu. "Daha önce kimse bunu yapmamıştı."

"Ne, gerçekten mi?" diye sordu Kelsier.

"Evet. Çoğu zaman ruhların aklı fazlasıyla karışmış oluyor. Bazıları kaçıyor gerçi." Kelsier'e doğru baktı.

Kelsier yumruklarını sıktı. Tanrı geriye çekildi ve (Kelsier'e komik gelen bir şekilde) belindeki bıçağa doğru uzandı.

Eh, Kelsier saldıracak değildi, ikinci kere yapmazdı bunu. Ama o sözlerdeki meydan okumayı duymuştu. Kaçacak mıydı? Tabii ki hayır. Nereye kaçacaktı ki zaten?

Yakınlarında şanssız bir skaa kadın tökezleyerek öbür dünyaya girdi, sonra neredeyse anında *solup gitti*. Bedeni uzayarak beyaz bir sise dönüşüp uzak, karanlık bir noktaya doğru çekildi. En azından olan şey buna benziyordu, gerçi çekildiği nokta tam olarak bir yer değildi. Bu... Ötedeydi. Bir şekilde uzak olan, Kelsier ne tarafa doğru hareket ederse etsin, onun tam karşısında kalan bir konum...

Kadın uzadı, sonra kayboldu. Meydandaki diğer ruhlar da onu takip etti.

Kelsier hızla Tanrı'ya doğru döndü. "Ne oluyor?"

"Sonun *bu* olduğunu düşünmemiştin, değil mi?" diye sordu Tanrı, gölgeli dünyaya doğru elini sallayarak. "Bu ara adım. Ölümün sonrası ile..."

"İle ne?"

"Öte'nin arası," dedi Tanrı. "Başka Bir Yer. Ruhların gitmesi gereken yerin. Seninkinin de gitmesi gereken yerin."

"Daha gitmedim."

"Allomanser'ler için daha uzun sürüyor ama olacak. İşlerin doğal seyri bu, okyanusa doğru akan bir nehir gibi. Ben bunun olmasını sağlamak için değil, giderken sana huzur vermek için buradayım. Bunu konumumla beraber gelen bir... görev olarak görüyorum." Yüzünün yan tarafını ovdu ve Kelsier'e gördüğü karşılık hakkında ne düşündüğünü anlatan bir ifadeyle ters ters baktı.

Yakınlarında diğer bir çift solarak sonsuzluğa gitti. Bunu kabul eder gibi görünüyorlardı; uzayarak yok oluşa adım atarken yüzlerinde rahatlamış, memnun gülümsemeler vardı. Kelsier giden ruhlara baktı.

"Mare," diye fısıldadı.

"O da Öte'ye gitti. Senin de gideceğin gibi."

Kelsier o Öte noktaya doğru baktı, bütün ölülerin çekiliyor olduğu noktaya. Hafifçe kendisinin de çekilmeye başlandığını hissetti.

Hayır. Daha değil.

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi Kelsier.

"Plan mı?" diye sordu Tanrı.

"Beni buradan çıkarmak için. Senin yardımına ihtiyacım olabilir."

"Buradan çıkış *yok*."

"Bu çok yanlış bir tavır," dedi Kelsier. "Böyle konuşursan hiçbir yere varamayız."

Rahatsız edici bir şekilde bulanıklaşmaya başlamış olan koluna baktı; bir sayfanın üzerinde kurumadan önce kazara dokunulmuş mürekkep gibiydi. Bir *çekiştirme* hissetti.

Yürümeye başladı, kendini hareket etmeye zorluyordu. Sonsuzluk onu emip götürmeye çalışırken orada dikilip beklemeyecekti.

"Endişe hissetmen doğal," dedi Tanrı, temposuna ayak uydurarak Kelsier'in yanında yürümeye başlarken. "Pek çoğu endişelenir. Huzurlu ol. Geride bıraktıkların da kendi yollarını bulacaklar ve sana..."

"Evet, harika," dedi Kelsier. "Nutuklar için vaktimiz yok. Anlat bana. Daha önce hiç kimse Öte'ye çekilmeye direndi mi?"

"Hayır." Tanrı'nın şekli titredi, tekrar bir araya gelmeden önce yine parçalandı. "Sana söyledim zaten."

Şu işe bak, diye düşündü Kelsier. *Kendisi sanki parçalanıp gitmenin eşiğinde.*

Eh, elinde ne varsa onu kullanacaktın. "Deneyebileceğim bir fikre sahip olman gerekir Puf."

"Bana ne dedin sen?"

"Puf. Bir şeyler demek zorundayım."

"Efendim'i deneyebilirsin," dedi Puf huysuzlanarak.

"Bu bir çete üyesi için berbat bir lakap."

"Çete üyesi mi? "

"Bir ekibe ihtiyacım var," dedi Kelsier, Luthadel'in gölgeli kopyasının içinde hızla yürümeye devam ederek. "Ve senin de görebildiğin üzere, seçeneklerim sınırlı. Dox'u tercih ederdim ama onun gidip sen olduğunu iddia eden bir adamla ilgilenmesi lazım. Dahası bu yeni ekibe katılmak fazlasıyla zorlu bir iş."

"Ama..."

Kelsier dönerek kendinden kısa boylu adamı omuzlarından kavradı. Kolları daha da bulanıklaşıyor, görünmez bir nehrin akıntısı tarafından emilen sular gibi çekilip gidiyordu.

"Bak," dedi Kelsier alçak sesle, hızlı hızlı. "Bana huzur vermek için burada olduğunu söylemiştin. Bunu yapabilirsin. Eğer sen haklıysan, o zaman şimdi yapacağım hiçbir şeyin önemi yok. Öyleyse neden benim istediğimi yapmayasın? Bırak nihai kaderimle yüzleşmeden önce son bir heyecan yaşayayım."

Puf içini çekti. "Durumunu kabul etsen daha iyi olur."

Kelsier Puf'un gözlerine bakmaya devam etti. Zaman tükeniyordu ve Kelsier yokluğa, uzaklardaki karanlık ve bilinemez hiçlikten ibaret noktaya doğru sürüklendiğini hissedebiliyordu. Yine de gözlerini ka-

çırmadı. Eğer bu yaratığın davranışları da şeklini aldığı insanlara birazcık olsun benziyorsa, o zaman kendine güvenle, gülümseyerek gözlerinin içine bakmak işe yarardı. Puf boyun eğerdi.

"Öyleyse sen sadece bana ilk yumruk atan değil, ayrıca ilk işe almaya çalışan insansın," dedi Puf. "Son derece garip bir adam çıktın."

"Bir de benim arkadaşlarımı göreceksin. Onların yanında ben çok normalim. Haydi, fikirler nerede?" Kelsier bir sokak boyunca yürümeye başladı, sadece hareket etmiş olmak için yürüyordu. Dönen sislerden oluşan apartmanlar iki yanında da yükseliyor, binaların hayaletleri gibi görünüyorlardı. Arada sırada bir dalgalanma, bir ışık pırıltısı zeminin ve binaların içinden geçiyor, sislerin seğirmesine ve savrulmasına neden oluyordu.

"Sana ne söylememi bekliyorsun bilmiyorum," dedi Puf yanında yürümek için hızlanarak. "Bu yere gelen ruhlar Öte'ye doğru çekilirler."

"Sen duruyorsun."

"Ben bir tanrıyım."

Bir tanrı. "Tanrı" değil. Aklımda bulunsun.

"Peki bir tanrı olmanın neresi sana muafiyet veriyor?"

"Her şeyi."

"Senin bu ekibe pek bir katkının olmadığını düşünmeden edemiyorum, Puf. Haydi ama. Biraz iş birliği yap. Allomanser'lerin daha uzun süre dayandıklarını söylemiştin. Ferusimyacılar da böyle mi?"

"Evet."

"Gücü olan insanlar," dedi Kelsier, Kredik Shaw'ın uzak kulelerine doğru işaret ederek. Bu Lord Hükümdar'ın sarayına geri dönmek için gittiği yoldu. Her ne kadar şimdi Lord Hükümdar'ın arabası uzaklaşmış olsa da Kelsier hâlâ onun ruhunun oralarda bir yerlerde parladığını görebiliyordu. Diğer ruhlardan çok daha parlaktı.

"Ya o?" dedi Kelsier. "Sen herkesin ölüme boyun eğmesi gerektiğini söylüyorsun ama belli ki bu doğru değil. O ölümsüz."

"O özel bir durum," dedi Puf canlanarak. "Onun ölmemek için yolları var."

"Peki ya ölecek olursa?" diye bastırdı Kelsier. "Bu tarafta benden bile daha uzun süre dayanırdı, haksız mıyım?"

"Ah, kesinlikle," dedi Puf. "O sadece kısa bir süre için olsa bile Miraç'a çıktı. Ruhunu genleştirmeye yetecek kadar gücü elinde tuttu."

Tamam. Ruhumu genleştirmem lazım.

"Ben..." Tanrı tereddüt etti, şekli bozuluyordu. "Ben..." Başını bir yana eğdi. "Ben ne diyordum?"

"Lord Hükümdar'ın ruhunu nasıl genleştirdiğini söylüyordun."

"O harikulade olmuştu," dedi Tanrı. "İzlemesi müthişti! Ve şimdi o Muhafaza oldu. Onu yok etmenin bir yolunu bulamadığın için mutluyum. Diğer herkes göçüp gidiyor ama o değil. Harika."

"Harika mı?" Kelsier'in tüküresi gelmişti. "O bir despot Puf."

"O değişimsiz," dedi Tanrı, savunmaya geçerek. "O müthiş bir örnek. O kadar eşsiz ki. Yaptığı işleri onaylamıyorum ama kişi koyuna üzülürken, aslanı da takdir edebilir, değil mi?"

"Neden onu durdurmuyorsun? Eğer yaptıklarını onaylamıyorsan, o zaman bir şeyler yap!"

"Yok, yok," dedi Tanrı. "Bu acelecilik olur. Onu ortadan kaldırmakla ne elde edilecek ki? Sadece yerine başka liderler gelecek ve kargaşa yaratarak Lord Hükümdar'ın neden olduğundan bile daha fazla ölüme neden olacaklar. İstikrar olması daha iyi. Evet. Sabit bir lider."

Kelsier daha da inceldiğini hissetti. Kısa süre sonra her şey bitmiş olacaktı. Yeni bedeni terleyebilirmiş gibi görünmüyordu, yoksa alnı çoktan sırılsıklam olurdu.

"Belki başka birisinin de onun yaptığı şeyi yapmasını izlemek hoşuna gider," dedi Kelsier. "Ruhunu genleştirmesini."

"İmkânsız. Miraç Kuyusu'ndaki gücün hazır olmasına en az bir yıl var."

"*Ne?*" dedi Kelsier. *Miraç Kuyusu* mu?

Hatıralarını kurcaladı Kelsier ve Sazed'in ona din ve inanç hakkında anlattığı şeyleri hatırlamaya çalıştı. Sazed'in anlattıklarının kapsamı Kelsier'i şaşkınlığa uğratmıştı. O isyancılık oynamış, dini konulara sadece kendi planları için faydalı olabileceğini düşündüğü zamanlarda odaklanmıştı. Oysa en başından beri, bütün *bunlar* arka planda varlığını sürdürmekteydi. Dikkate alınmadan ve fark edilmeden.

Kendini bir çocuk gibi hissetti.

Kelsier'in aklından geçenlerden habersiz, Puf konuşmaya devam etti. "Ama hayır, sen Kuyu'yu kullanmayı başaramazsın. Ben onu hapsetmekte başarısız oldum. Başaramayacağımı da biliyordum, çünkü o daha güçlü. Özü doğal biçimler alarak dışarı sızıyor. Katı, sıvı, gaz. Dünyayı yaratma şeklimiz yüzünden. Kendi planları var. Ama benim planlarımdan daha mı derinler, yoksa nihayet ben ondan daha iyi plan yapmayı mı başardım merak ediyorum."

Puf tekrar dağıldı. Lafları Kelsier için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Önemli olduklarını hissediyordu ama *acil* değillerdi.

"Güç Miraç Kuyusu'na geri dönüyor," dedi Kelsier.

Puf tereddüt etti. "Hm. Evet. Iı, ama o çok, çok uzakta. Evet, senin gitmen için çok uzak. Maalesef."

Anlaşılan Tanrı berbat bir yalancıydı.

Kelsier onu kavradı ve ufak tefek adam irkildi.

"Söyle bana," dedi Kelsier. "Lütfen. İnceldiğimi, gittiğimi, çekildiğimi hissediyorum. Lütfen."

Puf silkinerek kavrayışından kurtuldu. Kelsier'in parmakları... ya da daha doğrusu ruhunun parmakları... artık o kadar iyi çalışmıyordu.

"Hayır," dedi Puf. "Hayır, doğru olmaz. Eğer dokunursan sen de onun gücünün artmasına neden olabilirsin. Sen de tüm diğerleri gibi gideceksin."

Pekâlâ, diye düşündü Kelsier. *Bir numara çevirmem lazım demek ki.*

Hayaletimsi bir binanın duvarına yaslanarak çöktü. İçini çekti, sırtını duvara yaslayıp oturdu. "Peki."

"Bak işte!" dedi Puf. "Daha iyi. Böyle daha iyi, değil mi?"

"Evet," dedi Kelsier.

Tanrı rahatlamış gibi göründü. Kelsier Tanrı'nın bedeninde hâlâ sızıntılar olduğunu fark edip rahatsız oldu. İğne deliği gibi birkaç noktadan dışarı sis sızıyordu. Uysal bir şekilde günlük hayatına devam ederken diş izlerini umursamayan yaralı bir hayvan gibiydi bu yaratık.

Hareketsiz kalmak zordu. Lord Hükümdar'la yüzleşmekten bile zordu. Kelsier kaçmak, bağırmak, koşmak ve hareket etmek istiyordu. O çekilip götürülme hissi *korkunçtu*.

Bir şekilde rahatlamış rolü yaptı. "Bana bir... soru mu... sormuştun?" dedi sanki çok yorgunmuş ve konuşmakta zorlanıyormuş gibi. "İlk belirdiğin zaman?"

"Ha!" dedi Puf. "Evet. Seni öldürmesine izin verdin. Bunu beklemiyordum."

"Sen Tanrı'sın. Geleceği göremiyor musun?"

"Bir yere kadar," dedi Puf, canlanarak. "Ama bulanık, o kadar bulanık ki. Çok fazla olasılık var. Onların arasında bunu görmemiştim ama büyük ihtimalle vardı. Bana söylemelisin. *Neden* seni öldürmesine izin verdin? Orada öylece durdun."

"Kaçamazdım," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar geldikten sonra kaçmak olmazdı. Onunla yüzleşmek zorundaydım."

"Mücadele bile etmedin."

"On Birinci Metal'i kullandım."

"Aptallık," dedi Tanrı. Volta atmaya başladı. "O Harap'ın üzerin-

deki nüfuzuydu. Ama ne anlamı vardı? O işe yaramaz metalin sende olmasını neden istediğini anlayamıyorum." Başını kaldırdı. "O *dövüş* var ya. Sen ve Sorgucu. Evet, ben pek çok şey gördüm ama onun bir benzeri olmadı. Oldukça etkileyiciydi Kelsier. Gerçi o kadar yıkıma neden olmamanı da tercih ederdim."

Volta atmaya geri döndü ama adımlarında fazladan bir dinçlik var gibiydi. Kelsier Tanrı'nın bu kadar... insan gibi olmasını beklememişti. Heyecanlı, hatta enerjikti.

"Lord Hükümdar beni öldürürken bir şey gördüm," dedi Kelsier. "Bir zamanlar olduğu kişiyi belki de? Geçmişi miydi? Geçmişteki bir hâli miydi? Miraç Kuyusu'na giriyordu."

"Öyle mi? Hmm. Evet, metali geçiş anı sırasında harlamış olabilir misin? O zaman Ruhsal Âlem'e bir bakış mı attın acaba? Onun geçmişi ve Bağlantısı'na mı? Ne yazık ki, Ati'nin özünü kullanıyordun. İnsan ona güvenmemeli, seyreltilmiş bir formda olduğu zaman bile. Sadece..." Kaşlarını çatarak başını bir yana eğdi, sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

"Başka bir tanrı," diye fısıldadı Kelsier gözlerini kapatarak. "Onu... hapsettiğini söylemiştin?"

"Eninde sonunda kurtulacak. Bu kaçınılmaz. Ama hapishanesi benim son hamlem değil. Olamaz."

Belki teslim olsam daha iyi, diye düşündü Kelsier, kendini kaybediyor olduğunu fark ederek.

"Hah, tamam işte," dedi Tanrı. "Elveda Kelsier. Benden çok ona hizmet ettin ama amaçlarına ve kendini Muhafaza etme becerine saygı gösterebilirim."

"Gördüm," diye fısıldadı Kelsier. "Dağların yükseklerinde bir mağara. Miraç Kuyusu..."

"Evet," dedi Puf. "Koyduğum yer orasıydı."

"Ama... o yerini değiştirdi..." dedi Kelsier incelerek.

"Doğal olarak."

Lord Hükümdar böylesine bir güç kaynağıyla ne yapardı? Çok uzaklara mı saklardı?

Yoksa çok, çok yakınında mı tutardı? Parmaklarının ucunda. Kelsier görüsünde Lord Hükümdar'ın üzerinde olana benzer kürkleri daha önce de görmemiş miydi? Onları bir odanın içinde, bir Sorgucu'nun arkasında görmüştü. Bir binanın içindeki binada, sarayın gizli derinliklerinde.

Kelsier gözlerini açtı.

Puf hızla ona doğru döndü. "Ne..."

Kelsier kendini ayağa fırlattı ve koşmaya başladı. Kendisinden geriye çok bir şey kalmamıştı; sadece bulanık, belirsiz bir görüntüydü. Koşmak için kullandığı ayaklar birer lekeden ibaretti; silüeti gerilmiş, dikişleri sökük bir kumaş parçasıydı. Ayaklarının sisli zemine bastığını belli belirsiz hissediyordu ve tökezleyerek bir binanın duvarına toslayınca, sanki duvar yokmuş gibi diğer tarafa geçiverdi; sanki kuvvetli bir esintiyi dikkate almayan biri gibi karşısındaki duvarı dikkate almadan ilerlemeye devam etmişti.

"Demek *sen* de kaçanlardansın," dedi Puf yanında belirerek. "Kelsier, çocuğum, bunun hiçbir faydası olmaz. Sanırım senden başka bir şey beklememem gerekirdi. Son ana kadar, inatla direniyorsun kaderine."

Kelsier bu sözleri neredeyse duymadı bile. Koşmaya odaklandı, onu geriye hiçliğin içine doğru *sürükleyen* kavrayışa direniyordu. Soğuk parmakları etrafında kapanmaya başlamış olan ölümün eline karşı bir yarış gibiydi bu çaba.

Koş.

Odaklan.

Var olmak için savaş.

Bu koşu ona başka bir zamanı hatırlattı; kanlı kollarla bir çukurun içinde tırmandığı bir zamanı. Onu *alamayacaklardı*!

O titreşim, düzenli olarak gölgeli dünyanın içinden geçen o dalgalanma, kılavuzu hâline geldi. Bunun kaynağını arıyordu. Binaların içine daldı, caddelerden karşıya geçti, hem metalleri hem de insanların ruhlarını görmezden gelerek Kredik Shaw'ın, Bin Kuleli Tepe'nin gri sisten şekline ulaşana kadar gitti.

Bu noktada, Puf neler olduğunu kavramış görünüyordu.

"Seni çinko dilli kuzgun," dedi tanrı, Kelsier varlığının her zerresiyle koşarken gözle görülür herhangi bir çaba harcamadan yanında ilerleyerek. "Zamanında yetişemeyeceksin."

Kelsier yine sislerin içinde koşuyordu. Duvarlar, insanlar, binalar solup gitti. Karanlık, bir girdaba dönüşen sislerden başka hiçbir şey kalmadı.

Ama sisler hiçbir zaman onun düşmanı olmamıştı.

O titreşimlerin gümlemeleri ona yol gösterirken Kelsier bir girdap hâlinde dönüp duran hiçliğin içinde kendini zorladı, ta ki önünde ışıktan bir sütun patlayana kadar. Oradaydı! Kelsier görebiliyordu, sislerin içinde yanıyordu. Neredeyse dokunabilecekti, neredeyse...

Kaybediyordu. Kendini kaybediyordu. Artık hareket edemiyordu.

Bir şeyler onu kavradı.

"Lütfen..." diye fısıldadı Kelsier; düşüyor, kayarak gidiyordu.

Bu doğru değil. Puf'un sesiydi.

"Sen... müthiş bir şey mi izlemek istiyorsun?" diye fısıldadı Kelsier. "Yaşamama yardım et. Sana... müthişi *göstereyim*."

Puf durakladı. Kelsier ilahı varlığın tereddüdünü hissedebiliyordu. Bunu bir amaç duygusu takip etti, sanki bir lamba yakılmış gibiydi. Ve kahkaha.

Pekâlâ. Muhafaza ol, Kelsier. Firari.

Bir şey onu arkadan itti ve Kelsier ışığın içine karıştı.

Bir an sonra gözlerini kırpıştırarak uyandı. Hâlâ sisli dünyada yatıyordu ama bedeni, aslında ruhu, yeniden oluşmuştu. Sıvı metali andıran bir ışık havuzundaydı. Bunun sıcaklığını, canlandırıcı etkisini her tarafında hissedebiliyordu.

Havuzun dışında sisli bir mağara olduğunu seçebiliyordu Kelsier; doğal kayalardan oluşuyormuş gibi görünüyordu ama emin değildi, çünkü bu tarafta her şey sistendi.

Titreşim içinden akarak geçti.

"Güç," dedi ışığın kıyısında duran Puf. "Artık sen de onun bir parçasısın Kelsier."

"Evet," dedi Kelsier ayağa kalkarak, üzerinden parlak ışıklar damlıyordu. "İçimde çınladığını hissedebiliyorum."

"Onunla birlikte hapsoldun," dedi Puf. Kelsier'in içinde durduğu kuvvetli ışıkla kıyaslandığı zaman sığ, sönük görünüyordu. "Seni uyardım. Bu bir hapishane."

Kelsier yere oturdu, nefes alıp veriyordu. "Yaşıyorum."

"Kelimenin epeyce cömert bir tanımına göre."

Kelsier gülümsedi. "İdare eder."

2

Ölümsüzlük Kelsier'in beklediğinden çok daha sinir bozucu çıkmıştı.

Elbette *gerçekten* ölümsüz olup olmadığını bilmiyordu. Kalbi atmıyordu (bu sadece fark ettiği zamanlarda onu rahatsız ediyordu) ve nefes almasına gerek yoktu. Ama bu yerde ruhunun yaşlanıp yaşlanmadığını nereden bilecekti ki?

Kurtulmasının ardından gelen saatlerde Kelsier yeni evini inceledi. Tanrı haklıydı, bu *gerçekten* bir hapishaneydi. İçinde durduğu havuzun merkez noktası derinleşiyordu ve diğer taraftaki daha... kudretli bir şeylerin yansımasıymış gibi görünen sıvı ışıkla doluydu.

Neyse ki Kuyu pek geniş değildi ve sadece tam ortası boyundan daha derindi. Kenarlarda kaldığı zaman ışık sadece beline kadar geliyordu. Seyrekti; sudan daha seyrekti ve içinde hareket etmesi kolaydı.

Ayrıca bu havuzdan ve içindeki ışık sütunundan dışarı çıkarak kayalık çerçevesinde de oturabiliyordu. Bu mağaradaki her şey sisten oluşuyordu, gerçi Kuyu'nun çerçevesindeki... taşları daha iyi, daha net görebiliyor gibiydi. Biraz olsun gerçek renkleri bile varmış görünüyordu. Sanki burası da Kelsier gibi kısmen ruhaniydi.

Kuyu'nun kenarında oturup bacaklarını ışığın içine sarkıtabiliyordu. Ama yürüyerek Kuyu'dan çok uzaklaşmaya çalışırsa bu gücün sisli iplikleri peşinden geliyor ve onu tutuyordu; aynı bir zincir gibiydi. Zorlamaya, koparmaya, koşmaya ve kendini ileri fırlatmaya çalıştıysa da hiçbiri işe yaramıyordu. Her seferinde birkaç adım uzaklaşmış, sonra da sertçe geriye doğru çekilmişti.

Birkaç saat kaçmaya çalıştıktan sonra Kuyu'nun kenarına çöktü Kelsier. Kendini... yorgun mu hissediyordu? Bu doğru kelime miydi? Vücudu yoktu ve hiçbir bildik yorulma emaresi hissetmiyordu. Baş ağrısı yoktu, kas yorgunluğu yoktu. Ama *yorulmuştu*. Fırtına sırasında rüzgârda savrulmaya bırakılmış eski bir sancak gibi aşınmıştı.

Dinlenmek zorunda kaldığında, görebildiği kadarıyla çevresini değerlendirmeye çalıştı. Puf gitmişti. Kelsier'in Muhafaza'sından kısa bir süre sonra bir şeyler tanrının dikkatini çekmiş, o da ortadan kaybolmuştu. Kelsier'i içinde parlayan havuz ve oda boyunca uzanan bazı sütunlar bulunan, gölgelerden oluşan bir mağarada bırakmıştı. Öbür uçta bazı metal parçalarının ışıltısını gördü Kelsier ama bunların ne olduklarını seçemiyordu.

Varlığının toplamı bu kadardı. Kendini sonsuza kadar bu küçük hapishanenin içine mi kilitlemişti? Ölümü alt etmeyi başarmış olduğu hâlde kendini çok daha beter bir kadere mahkûm etmiş olmak ona ironilerin en büyüğü gibi göründü.

Eğer burada birkaç yıl geçirecek olursa zihnine ne olurdu? Peki ya birkaç *yüzyıl* kalırsa?

Kuyu'nın kenarında oturdu ve arkadaşlarını düşünerek kendini oyalamaya çalıştı. Öldüğü anda planlarına güveniyordu ama şimdi düşününce, ayaklanma çıkarma planında yolunca gitmeyebilecek pek çok şey olduğunun farkına varıyordu. Ya skaalar ayaklanmazsa? Ya hazırladığı stoklar yeterli olmazsa?

Her şey işe yarayacak olsa bile son derece hazırlıksız birkaç adamın omuzlarına büyük sorumluluklar yüklenecekti. Bunlardan biri de hayret uyandırıcı şu genç kadındı.

Işıklar dikkatini çekti ve ayağa fırladı, oyalayıcı herhangi bir şeye razıydı. Hatları parlayan ruhlar gibi belirlenmiş bir dizi silüet, yaşayanların dünyasında bu odaya girmişti. Garip bir şeyler vardı. Gözlerinde...

Sorgucular.

Kelsier irkilmeyi reddetti, gerçi her içgüdüsüyle bu yaratıklardan ürküyordu. İçlerinden bir tanesini yenmişti. Artık onlardan korkmaya-

caktı. Bunun yerine kısılı olduğu yerde volta atarak üç Sorgucu'nun ona doğru taşıdıkları şeyin ne olduğunu çözmeye çalıştı. Büyük ve ağır bir şeydi ama hiç parlamıyordu.

Bir ceset, diye düşündü Kelsier, taşıdıklarının ne olduğunu fark edince. Kafası kesik.

Bu Kelsier'in öldürdüğü müydü? Evet, öyle olması gerekirdi. Başka bir Sorgucu bir kavanoz sıvının içinde ölü olanın kazıklarını taşıyordu, hep birlikte koca bir yığın hâlinde içeri yerleştirilmişlerdi. Kelsier hapishanesinden dışarı bir adım atıp gözlerini kısarak buna baktı, gördüğü şeyin ne olduğunu kestirmeye çalışıyordu.

"Kan," dedi Puf, bir anda yanında belirerek. "Tekrar kullanılabileceği zamana kadar kazıkları kan içinde saklıyorlar. Bu şekilde kazıkların etkilerini kaybetmesini engelleyebiliyorlar."

"Hmm," dedi Kelsier Sorgucular cesedi Kuyu'nun içine fırlatır, sonra kafasını da atarken kenara çekilerek. İkisi de buharlaştı. "Bunu sık yapıyorlar mı?"

"Ne zaman içlerinden biri ölse," dedi Puf. "Ben ne yaptıklarını bildiklerini bile zannetmiyorum. O havuzun içine ölü bir beden fırlatmanın zerre anlamı yok."

Sorgucular ölünün kazıklarıyla birlikte gittiler. Çökük duruşlarına bakılırsa dört yaratık da tükenmiş gibiydi.

"Planım," dedi Kelsier Puf'a bakarak. "Nasıl gidiyor? Çetem şimdiye kadar depoyu keşfetmiş olmalı. Şehrin halkı... işe yaradı mı? Skaalar kızgın mı?"

"Hı?" dedi Puf.

"Devrim. Plan," dedi Kelsier ona doğru adım atarak. Tanrı geriye doğru kaydı, Kelsier'in yetişebileceği mesafenin hemen dışındaydı. Eli kemerindeki bıçağa doğru gitmişti. Belki o yumruğu atmasaydı daha iyi olacaktı. "Puf, dinle. Gidip onları dürtmen gerek. Hiçbir zaman onu devirmek için bundan daha iyi bir şansımız olmayacak."

"Plan..." dedi Puf. Bir an için parçalanarak dağıldıktan sonra geri geldi. "Evet, bir plan vardı. Bir planın olduğunu... hatırlıyorum. Daha akıllı olduğum sırada..."

"Plan skaaların ayaklanmalarını sağlamak," dedi Kelsier. "Onu bir kere zincirleyip hapse attığımız zaman, Lord Hükümdar'ın ne kadar güçlü ya da ne kadar ölümsüz olduğunun bir önemi kalmayacak."

Puf başını salladı, dikkati başka yerdeydi.

"Puf?"

Puf silkindi, sonra Kelsier'e doğru bir bakış attı ve başının yan

tarafları yavaş yavaş dağıldı, sanki çözülen bir örgü gibi her iplik uzaklaşarak ayrılıyor ve kaybolup gidiyordu. "Beni öldürüyor, biliyor musun? Bir sonraki döngüden önce işimi bitirmek istiyor, gerçi... dayanabilirim. Beni duyuyor musun, Harap? Daha ölmedim. Hâlâ... hâlâ buradayım."

Ulan, diye düşündü Kelsier ürpererek. *Tanrı deliriyor.*

Puf volta atmaya başlamıştı. "Dinlediğini biliyorum, yazdıklarımı değiştiriyorsun, eski yazılarımı. Bütün dinimizi kendi üzerine odaklıyorsun. Artık gerçeği neredeyse hiç hatırlamıyorlar. Her zamanki gibi sinsisin, seni solucan."

"Puf," dedi Kelsier. "Sen biraz gidip..."

"Bir işarete ihtiyacım vardı," diye fısıldadı Puf, Kelsier'in yakınında durarak. "Onun değiştiremeyeceği bir şeye. Gizlediğim silaha dair bir işaret. Suyun kaynama noktasıydı galiba. Belki de donma noktasıydı? Ama ya yıllar içinde ölçü birimleri değişirse? Her zaman hatırlanacak olan bir şeylere ihtiyacım vardı. Anında tanıyacakları bir şeye." Öne doğru eğildi. "On altı."

"On... altı mı?" dedi Kelsier.

"On altı." Puf sırıttı. "Akıllıca, değil mi?"

"Çünkü on altı..."

"Metallerin sayısı," dedi Puf. "Allomansi'deki."

"On metal var. Eğer benim bulduğumu da sayarsan on bir."

"Hayır! Hayır, hayır, bu saçma. On altı. Kusursuz sayı. Görecekler. Görmeleri gerekecek." Puf tekrar volta atmaya başladı ve kafası da eskiden olduğu hâline geri döndü; büyük ölçüde.

Kelsier hapishanesinin kenarında oturdu. Tanrı'nın hareketleri daha önce olduğundan çok daha dengesizdi. Bir şeyler mi değişmişti, yoksa akıl hastaları gibi Tanrı da zaman zaman iyi mi oluyordu?

Puf bir anda yukarıya baktı. Yüzünü buruşturdu, sanki üzerine yıkılacakmış gibi gözlerini tavana dikti. Ağzını açtı, çenesi açılıp kapanıyordu ama bir ses çıkmadı.

"Ne..." dedi en sonunda. "Sen ne *yaptın*?"

Kelsier hapishanesinde ayağa kalktı.

"Sen ne yaptın?" diye çığlık attı Puf.

Kelsier gülümsedi. "Umut," dedi hafifçe. "Umut ettim."

"O mükemmeldi," dedi Puf. "O... sizin içinizde tek..." Hızla dönerek Kelsier'in hapishanesinin ötesindeki gölgeli odaya baktı.

Odanın karşı ucunda birisi duruyordu. Uzun boylu, hükmeden bir

adamdı bu ve ışıktan oluşmuyordu. Tanıdık, kendi kendisiyle kontrast oluşturan siyah beyaz giysiler vardı üzerinde.

Lord Hükümdar. Ya da en azından ruhu.

Kelsier bir adım atıp havuzun çevresindeki taşın üzerine çıktı ve Lord Hükümdar uzun adımlarla Kuyu'nun ışığına doğru gelirken bekledi. Kelsier'i fark ettiği zaman olduğu yerde durdu.

"Seni öldürdüm," dedi Lord Hükümdar. "İki kere. Ama hâlâ yaşıyorsun."

"Evet. Hepimiz senin nasıl da beceriksiz olduğunun farkındayız. Bunu bizzat fark etmeye başlamana da sevindim. Değişimin ilk adımı budur."

Lord Hükümdar burnunu çekti ve şeffaf duvarlı odaya bakındı. Bakışları Puf'un üzerinden de geçti ama tanrıyı fazla umursamamıştı.

Kelsier sevinçten uçuyordu. Başarmıştı. Vin gerçekten de *başarmıştı*. Nasıl? Kelsier hangi sırrı ıskalamıştı?

"Öyle sırıtmayı kes," dedi Lord Hükümdar Kelsier'e. "Seni öldürdüm."

"Ben de aynen karşılık verdim."

"Beni sen *öldürmedin*, Firari."

"Öldüren bıçağı ben yaptım."

Puf boğazını temizledi. "Geçişin sırasında senin yanında olmak benim görevim. Endişe etme çünkü..."

"Sessiz ol," dedi Lord Hükümdar, Kelsier'in hapishanesini incelerken. "Ne yaptığının farkında mısın, Firari?"

"Kazandım."

"Dünyayı Harap ettin. Sen bir piyonsun. Ne kadar da gururlusun... Savaş meydanında, saflardaki binlerce ve binlerce diğer askeri görmezden gelirken kendi kaderine hâkim olduğu için büyük gurur duyan bir asker gibi." Başını iki yana salladı. "Sadece bir yıl kalmıştı. Çok yakındı. Bu nankör gezegeni bir kere daha kurtaracaktım."

"Bu sadece..." Puf yutkundu. "Bu bir ara adım. Ölümden sonra ve Başka Bir Yer'den önce. Ruhların gitmesi gereken yere. Seninkinin de gitmesi gereken yere Rashek."

Rashek mi? Kelsier Lord Hükümdar'a bir kere daha baktı. Terrislileri derilerinin renginden tanıyamazdın, bu pek çok kişinin yaptığı bir hataydı. Bazıları koyu tenliydi, bazıları açık. Yine de Kelsier hiç...

Kürklerle dolu oda. Soğukta dikilen bu adam.

Sersem. Anlamı buydu elbette.

"Hepsi yalandı," dedi Kelsier. "Bir numara. Meşhur ölümsüzlüğün. İyileşmen. Hepsi Ferusimya. Ama nasıl Allomanser oldun?"

Lord Hükümdar hapishaneden yükselen ışık sütununun dibine kadar geldi ve ikili gözlerini birbirlerine diktiler. Yukarıdaki o meydanda, hayatta oldukları zamanki gibi.

Sonra Lord Hükümdar elini ışığın içine soktu.

Kelsier çenesini sıktı ve Mare'i öldüren adamla birlikte sonsuza kadar kısılı kalmanın dehşet verici resmi bir anda zihninde canlandı. Ancak Lord Hükümdar elini geri çekti ve ışık, su gibi elinden döküldü. Elini ters çevirerek eninde sonunda solan parıltıyı inceledi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Kelsier. "Burada mı kalacaksın?"

"Burada mı?" Lord Hükümdar güldü. "Kuvvetsiz bir fare ile melez bir sıçanın yanında mı? Hadi ordan."

Gözlerini kapattı ve geometriye meydan okuyan noktaya doğru uzadı. Soldu, sonra ortadan kayboldu.

Kelsier, ağzı açık hâlde adamın peşinden bakakalmıştı. "*Gitti* mi?"

"Başka Bir Yer'e," dedi Puf yere oturarak. "O kadar umutlu olmamam gerekirdi. Her şey geçiyor, hiçbir şey ebedî değil. Ati de her zaman bunu iddia etmişti..."

"Gitmek zorunda değildi," dedi Kelsier. "Burada kalabilirdi. Yaşayabilirdi!"

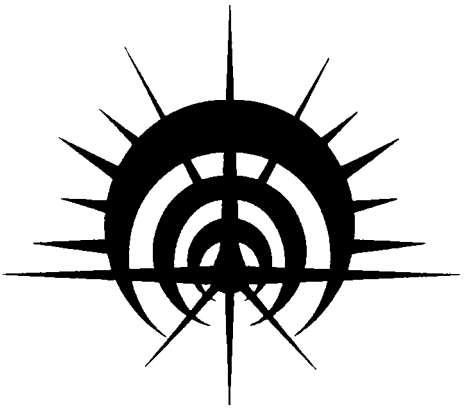
"Sana söyledim, bu noktaya gelen mantıklı insanlar yollarına devam etmek *ister*." Puf kayboldu.

Kelsier orada, hapishanesinin kenarında dikilmeye devam etti; parlayan havuz gölgesini zemine yayıyordu. Sütunlarıyla sisli odaya gözlerini dikti, bir şeyler bekliyordu, gerçi ne olduğundan emin değildi. Bir onay, bir kutlama, bir tür değişiklik.

Hiçbir şey. Kimse gelmedi, Sorgucular bile. Devrim nasıl olmuştu? Artık toplumun yöneticileri skaalar mıydı? Aristokrat tabakalardakilerin yok oluşlarını görmek, kendi kölelerine muamele ettikleri gibi muamele edildiklerine şahit olmak hoşuna giderdi.

Yukarıda neler olduğuna dair hiçbir işaret gelmedi. Kuyu'dan haberleri yoktu elbette. Kelsier'in tek yapabileceği şey oturmaktı.

Ve beklemek.

İKİNCİ KISIM
KUYU

1

Kelsier bir kalem ve bir parça kâğıt için neler vermezdi.

Yazacak bir şeyler, zaman geçirmek için bir yol. Düşüncelerini toplamanın ve bir kaçış planı yaratmanın bir yöntemi.

Günler geçtikçe Kuyu'nun kenarlarına kazıyarak not almaya çalıştıysa da zamanla bunun imkânsız olduğu ortaya çıktı. Giysilerinden iplikler sökmeyi ve kelimeleri temsil etmek için düğümler atmayı denedi. Ne yazık ki, koparmasından kısa bir süre sonra iplikler kayboluyor ve gömleğiyle pantolonu anında eski hâline geri dönüyordu. Ender ziyaretlerinden biri sırasında Puf giysilerinin gerçek olmadığını anlatmıştı, daha doğrusu Kelsier'in ruhunun bir uzantısı olduğunu söylemişti.

Keza yazı yazmak için saçlarını veya kanını da kullanamıyordu. Teknik açıdan ikisi de aslında yoktu. Bu müthiş derecede sinir bozucuydu ama hapisliğinin ikinci ayında bir ara kendi kendine gerçeği itiraf etti. Yazı yazmak o kadar önemli değildi. Çukurlar'da hapis olduğu zaman hiç yazı yazamamış ama plan yapmıştı. Evet, hepsi saçma planlar ve imkânsız rüyalardan ibaretti ama kâğıt yokluğu onu durdurmamıştı.

Bir şeyler yazmayı istemesinin asıl nedeni plan yapmaktan ziya-

de yapacak bir şeyler bulmaktı. Zaman geçirmek için yapacak bir şeyler. Birkaç hafta için işe de yaramıştı. Ama gerçeği itiraf ettiğinde, yazı yazmanın bir yolunu aramaya devam etmek için isteğini de yitirdi Kelsier.

Neyse ki, bunu itiraf ettiği zaman hapishanesinde yeni bir şey keşfetmişti.

Fısıltılar.

Evet, tam olarak duyamıyordu. Gerçi herhangi bir şeyi gerçekten "duyuyor" muydu? Kulağı yoktu. Kelsier bir... Puf ne demişti? Bilinçsel Gölge mi? Ruhunu bir arada tutarak dağılmasını engelleyen zihinsel bir kuvvetti. Sazed burada olsa çok mutlu olurdu. Böyle mistik konulara bayılırdı.

Ne olursa olsun, Kelsier bir şeyleri hissedebiliyordu. Kuyu önceden de yaptığı gibi titreşmeye, hapishanesinin duvarlarından geçen ve dünyaya yayılan şoklar göndermeye devam ediyordu. Bu titreşimler güçleniyor gibiydi, tuncun sağladığı, Allomansi kullanan insanları "duyma" hissine benzeyen sürekli bir tınlamaydı.

Her titreşimin içinde... bir şeyler vardı. Kelsier onlara fısıltı diyor olsa da sadece kelimelerden fazlasını içeriyorlardı. Sesler, kokular ve görüntülerle doluydular tıka basa.

Bir kitap gördü, sayfaları mürekkeple lekeliydi. Bir hikâyeyi paylaşan bir grup insan. Cübbeli Terrisliler miydi? Sazed mi?

Titreşimler ürpertici kelimeler fısıldıyordu. *Çağların Kahramanı. Müjdeci. Cihanelçisi*. Bu terimleri Alendi'nin günlüğünde bahsedilen antik Terris kehanetlerinden hatırlıyordu.

Kelsier artık rahatsız edici gerçeği biliyordu. Bir tanrıyla *karşılaşmıştı*, bu da dinde bir gerçeklik ve anlam olduğu anlamına geliyordu. Peki Sazed'in cebinde iskambil destesi gibi taşıdığı o dinler yığınının da bir anlamı var mıydı?

Bu dünyayı Harap ettin...

Kelsier Kuyu'yu oluşturan kuvvetli ışığın içinde oturdu ve bir miktar denemenin ardından, titreşimlerden hemen önce merkezdeki ışığın içine daldığında kısa bir mesafe boyunca dalgayla gidebildiğini keşfetti. Zihnini Kuyu'dan dışarı göndererek her dalganın istikametini biraz görebiliyordu.

Kütüphaneler, uzaklarda Terrislilerin konuştukları, birbirlerine hikâyeler anlattığı ve ezberlediği sessiz odalar gördüğünü düşündü. Titreşimlerin getirdiği kelimeleri fısıldayan sokaklarda yatan deliler gördü. Binaların arasında atlayan Sissoylu bir adam gördü, bir asildi.

O titreşimlerde Kelsier'den başka bir şey de gidiyordu. Görülmeyen bir işi yönlendiren bir şey, Terris efsaneleriyle ilgilenen bir şey. Kelsier'in başka bir yol denemesi gerektiğini fark etmesi utanç verecek kadar uzun sürdü. Havuzun ortasındaki fazla seyrek sıvı ışığın içine daldı ve bir sonraki titreşim geldiği zaman kendini diğer yöne doğru itti, dalgayla birlikte gitmek yerine kaynağına doğru.

Işık soldu ve yeni bir mekân gördü. Ne yaşayanların ne de ölülerin dünyası olmayan karanlık bir saha.

Bu diğer mekânda *yıkımı* buldu.

Bozulmayı. Karanlık değildi, çünkü karanlık Öte'de algıladığı bu şeyi tarif etmek için fazlasıyla tamam, fazlasıyla *bütündü*. Bu karanlık kadar basit bir şeyi alıp sonra eğlence olsun diye parçalayacak engin bir kuvvetti.

Bu kuvvet sonsuz zamanlıydı. Aşındıran rüzgârlar, yıkan fırtınalar, güneş ve gezegen soğuyarak bitene kadar yavaş yavaş gelmeye devam edecek zamansız dalgalar.

Bütün şeylerin nihai sonu ve kaderiydi. Ve kızgındı.

Kelsier geri çekilerek kendini ışıktan dışarıya fırlattı; nefes nefese kalmıştı ve titriyordu.

Tanrı'yla karşılaşmıştı. Ama her İtiş için bir Çekiş vardı. Tanrı'nın zıttı neydi?

Gördüğü şey Kelsier'i o kadar rahatsız etmişti ki, neredeyse geri dönmeyecekti. Neredeyse kendini o karanlığın içindeki korkunç şeyi görmezden gelmeye ikna edecekti. Neredeyse fısıltıları duymamış ve o dehşetli, engin yok ediciyi hiç görmemiş gibi yapmaya çalışacaktı.

Ama bunu yapamazdı. Kelsier hiçbir zaman sırlara direnememişti. Bu şey, en başından beri kuralları anlayışının çok ötesinde olan bir oyunu oynuyor olduğunun Puf'la karşılaşmaktan bile daha iyi bir kanıtıydı.

Hem dehşete düşmüş hem de heyecanlanmıştı.

Bu yüzden geri döndü. Tekrar ve tekrar gitti, kendini bir senfoniyi anlamaya çalışan bir karınca gibi hissetse de algılamak için çabaladı.

Bunu haftalar boyunca yaptı, sonunda şey ona *bakana* kadar.

Daha önce farkına varmamış gibi görünmüştü, insanın bir anahtar deliğinin içinde saklanan bir örümceği fark etmemesi gibi. Ancak bu sefer Kelsier bir şekilde onu uyandırmıştı. Beklenmedik bir hareket değişimiyle girdaplandı, sonra Kelsier'e doğru *akarak* özü Kelsier'in onu gözlediği yerin etrafını sardı. Tek bir noktanın etrafında dönmeye başlayan bir okyanus gibi, bir anafor şeklinde yavaşça döndü et-

rafında. Kelsier engin, sonsuz bir gözün bir anda ona dönüp *kısıldığını* hissetmeden edemedi.

Kaçtı, hapishanesinin içinde gerilerken debelenerek sıvı ışığı etrafa saçtı. O kadar telaşlanmıştı ki içinde küt küt atan hayali bir kalp hissetti; özü şok için uygun tepkiyi tanımış ve oluşturmaya çalışmıştı. Havuzun yanında her zamanki yerine yerleşirken tepki kesildi.

O şeyin dikkatini üzerine çevirmesi, böylesine engin bir şey karşısında aciz olma hissi Kelsier'i derinden rahatsız ediyordu. Kendine güvenine ve planlarına rağmen Kelsier aslında hiçbir şeydi. Farkında olmaksızın, bütün hayatı gösterişten ibaret olmuştu.

Aylar geçti. Öte'deki şeyi incelemek için geri dönmedi, bunun yerine Puf'un arada bir yaptığı gibi, gelip kontrol etmek için kendisini ziyaret etmesini bekledi.

Puf sonunda geldiği zaman daha da dağılmış görünüyordu. Omuzlarından sis sızıyor, sol yanağında açılmış küçük bir delikten ağzının içi görünüyordu. Giysileri aşınmaya başlamıştı.

"Puf?" diye sordu Kelsier. "Bir şey gördüm. Bu senin bahsettiğin... Harap'ı. Sanırım onu izleyebiliyorum."

Puf ileri geri volta attı, konuşmuyordu bile.

"Puf? Hey, dinliyor musun?"

Hiçbir tepki yoktu.

"Salak," diyerek kışkırtmayı denedi Kelsier. "Sen var ya, tanrıların yüz karasısın. Hişt, duydun mu?"

Hakaret etmek bile bir işe yaramamıştı. Puf sadece volta atmaya devam etti.

İşe yaramaz, diye düşündü Kelsier başka bir güç titreşimi daha Kuyu'dan çıkarken. Dalga içinden geçerken kazara gözleri Puf'unkilerle buluştu.

Ve o anda Kelsier neden bu yaratığı en baştan bir tanrı olarak nitelediğini hatırladı. O gözlerin ötesinde bir sonsuzluk vardı, Kuyu'nun içinde hapsedilmiş olana denk bir sonsuzluk. Kusursuz bir şekilde, hiç bozulmadan devam eden bir notanın sonsuzluğuydu Puf. Bir resmin hareketsiz ve donuk muhteşemliği, geçmişteki bir anın sabitlenmiş bir parçası. Çok ama çok sayıda saniyenin bir şekilde bir araya sıkıştırılmış gücü.

Puf önünde durdu ve yanakları tamamen dağıldı; dağılmakta olan iskeleti açığa çıkmıştı. Gözleri sonsuzlukla parlıyordu. Bu varlık da bir *tanrıydı*, sadece sakatlanmıştı.

Puf gitti ve Kelsier aylar boyunca onu bir daha görmedi. Hapisha-

nesinin sessizliği ve durgunluğu incelediği varlıklar kadar sonsuz görünüyordu. Bir keresinde kendini yok edicinin dikkatini nasıl üzerine çekeceğini planlarken buldu. Kendini yok ettirmek için yalvarmak zorunda kalsa dahi bunu yapmayı düşündü.

Ama asıl kendi kendine konuşmaya başladığı zaman gerçekten endişelenmişti.

"Ne yaptın sen?"

"Dünyayı kurtardım. İnsanoğlunu özgür bıraktım."

"İntikam aldın."

"Hedefler uyumlu olabilir."

"Sen korkağın birisin."

"Ben dünyayı değiştirdim!"

"Peki ya sadece o Öte'deki şeyin bir piyonuysan? Lord Hükümdar'ın iddia ettiği gibi? Kelsier, ya senin kaderin sana söyleneni yapmaktan başka bir şey değilse?"

Bağırmayı kesip kendini toparladı ama akıl sağlığının kırılganlığı onu ürkütmüştü. Çukurlar'dayken de aklı tam olarak başında değildi. Bir sessizlik anında mağaramsı odanın duvarlarını oluşturan sislere bakarken, kendi kendine daha da derin bir sırrı itiraf etti.

Çukurlar'dan *beri* tam olarak aklı başında olmamıştı.

O nedenle birisi onunla konuştuğu zaman ilk önce duyularına güvenmemişti.

"Bak işte *bunu* beklemiyordum."

Kelsier silkindi, sonra şüpheyle döndü, halüsinasyon gördüğünden endişeleniyordu. Eğer yeterince uzun süre bakacak olursan, mağaranın duvarlarını oluşturan o sislerin içinde her türlü şeyi görmek mümkündü.

Ancak bu sislerden oluşan bir şekil değildi. Bembeyaz saçları olan bir adamdı bu; köşeli yüz hatları ve sivri bir burnu vardı. Kelsier'e tanıdık geliyordu ama neden tanıdık geldiğini çıkaramamıştı.

Adam yerde oturuyordu; bir bacağını toplamış ve kolunu dizinin üzerine koymuştu. Elinde bir tür çubuk vardı.

Dur... hayır, yerde değil, bir şekilde sislerin üzerinde *yüzüyormuş* gibi görünen bir cismin üzerindeydi adam. Kütüğe benzeyen beyaz cisim yarı yarıya sislere batmıştı ve suyun üzerindeki bir gemi gibi sallanarak olduğu yerde aşağı yukarı hareket etmekteydi. Adamın elindeki asa kısa bir kürekti ve yukarıda olmayan diğer bacağı kütüğün kenarından sarkıyor ve sisli zeminde kaybolup sadece belirsiz bir silüet şeklinde görünüyordu.

"Sen yapman gereken şeyleri yapmakta çok kötüsün," dedi adam Kelsier'e.

"Kimsin sen?" diye sordu Kelsier gözlerini kısarak hapishanesinin kıyısına gelirken. Bu bir halüsinasyon değildi. Aklını bu kadar yitirmiş olabileceğine inanmayı reddediyordu. "Bir ruh musun?"

"Maalesef," dedi adam. "Ölüm asla uygun bir şey olmadı benim için. Cildime iyi gelmiyor, anlarsın ya?" Bilmiş bir gülümsemeyle dudakları yukarı kıvrılırken Kelsier'i inceledi.

Kelsier ondan anında nefret etti.

"Burada kısılı kaldın, öyle mi?" dedi adam. "Ati'nin hapishanesinde..." Dilini şaklattı. "Yaptığına uygun bir ceza. Şiirsel hatta."

"Ne yapmışım ki?"

"Çukurlar'ı yok etmek ey yara izli kişi. O, bu gezegende erişimi yeteri kadar kolay olan tek dikeysellikti. Bu çok tehlikeli, her an daha da tehlikeli hâle geliyor ve bulması hiç kolay değil. Yaptığın iş Scadrial'dan geçişi tamamen kapattı. Bütün bir ticari ekosistemi altüst etti ama kabul etmem gerekir ki bunu izlemesi de eğlenceliydi."

"Sen *kimsin*?" dedi Kelsier.

"Ben mi?" dedi adam. "Ben bir avareyim. Bir serseri. Alevin son dumanından oluşan son nefes."

"Bu... gereksiz derecede aptalca."

"Eh, o da var tabii." Adam başını bir yana yatırdı. "Eğer dürüst olacak olursam büyük ölçüde öyleyim."

"Ölü *olmadığını* mı iddia ediyorsun?"

"Eğer öyle olsam buna ihtiyacım olur muydu?" dedi Avare küreğini kütüğe benzer küçük salının ön tarafına vurarak. Bu harekete tepki verdi ve Kelsier de ilk defa ne olduğunu seçebildi. Daha önce fark etmediği kollar sislerin içine sarkıyordu, belirsizlerdi. Boynunun ucunda aşağı sarkmış bir kafa vardı. Beyaz bir cübbe şeklini kapatıyordu.

"Bir ceset," diye fısıldadı Kelsier.

"Yok, Şamaroğlanı sadece bir ruh. Bu altastralda hareket etmek rezil derecede zor; fiziksel olan herkesin bu sislerin içine batıp düşme riski var, belki sonsuza kadar. Burada o kadar çok düşünce birikerek etrafında gördüğün şeylere dönüşüyor ve bunların üzerinde gezinebilmek için daha incelikli bir şey gerekiyor."

"Bu korkunç."

"Diyor ölülerin sırtından bir devrim inşa etmiş olan adam. En azından benim sadece bir cesede ihtiyacım oldu."

Kelsier kollarını kavuşturdu. Kaygısız bir şekilde konuşsa da bu

adam temkinliydi, Kelsier'i dikkatle izliyor ve sanki bir saldırı yöntemi düşünüyormuş gibi mesafeli duruyordu.

Bir şey istiyor, diye tahmin etti Kelsier. *Bendeki bir şeyi mi?* Hayır, Kelsier'in orada olmasına gerçekten şaşırmıştı. Buraya Kuyu'yu hedefleyerek gelmişti. Belki içine girmek, güce erişmek istiyordu. Yoksa sadece Öte'deki şeye bir bakmak mı istiyordu?

"Eh, becerikli biri olduğun belli," dedi Kelsier. "Belki kurtulmama yardımcı olabilirsin?"

"Maalesef senin durumun umutsuz," dedi Avare. Kelsier'in içi burkuldu.

"Evet, yapılabilecek hiçbir şey yok," diye devam etti Avare. "Sen gerçekten de o surata mahkûmsun. Bu tarafta da aynı yüzle tezahür etmiş olman, *ruhunun* bile daima tipsiz dallamanın biri olarak kalmayı kabullenmiş olduğuna..."

"Seni piç," diye lafını kesti Kelsier. "Bir an beni de endişelendirdin."

"Bak işte bu kanıtlanabilir bir şekilde yanlış," dedi Avare parmağını uzatarak. "İnanıyorum ki, bu odada evlilik dışı doğmuş olan sadece bir kişi var ve bu da ben değilim. Eğer..." Küreğiyle yüzen cesedin başına hafifçe vurdu. "Senden ne haber Şamaroğlanı?"

Ceset gerçekten bir şeyler mırıldandı.

"Mutlu mesut yaşayan ebeveynler mi? Hâlâ mı yaşıyorlar? Gerçekten mi? Başları sağ olsun o zaman." Avare Kelsier'e baktı, masumca gülümsedi. "Bu tarafta hiç piç yok. Ya o tarafta?"

"Doğuştan piç olmak kendi tercihin olmasından her zaman iyidir Avare. Eğer sen kendi doğanı kabul edersen, ben de kendiminkini kabul ederim," dedi Kelsier.

Avare kıs kıs güldü, gözleri parlıyordu. "Güzel, güzel. Söylesene, konu açılmışken, sen hangisisin? Asil tavrı olan bir skaa mı, yoksa skaa ilgileri olan bir asil mu? Hangi yarı daha *doğru*, Firari?"

"Eh, soylu yarımın akrabaları neredeyse kırk yılı beni ortadan kaldırmaya çalışmakla geçirdiklerine göre skaa tarafına daha meyilliyim denilebilir," dedi Kelsier kuru kuru.

"Yaaa," dedi Avare öne doğru eğilerek. "Ama sana hangisini daha çok sevdiğini sormadım. Hangisi *olduğunu* sordum."

"Bu önemli mi?"

"Bu *enteresan*," dedi Avare. "Ki bu da benim için yeterli." Sal olarak kullandığı cesedin cebine uzandı ve bir şey çıkardı. Parlayan bir şeydi ama Kelsier doğal hâliyle ışıltılı olan bir şey miydi yoksa sadece bir metal miydi emin olamıyordu.

Avare bunu salına sürerken ışıltı soldu, sonra sanki ne yaptığını Kelsier'den saklamaya çalışırmış gibi, bir öksürükle gizleyerek ışıltının birazını da küreğine sürdü sinsi sinsi. Küreği tekrar sislerin içine soktuğu zaman sal sallanarak Kuyu'ya daha da yaklaştı.

"Bu hapishaneden kaçmamın bir yolu *var* mı?" diye sordu Kelsier.

"Şuna ne dersin?" dedi Avare. "Bir hakaret düellosu yapalım. Kazanan bir soru sorma hakkı kazansın ve öbürü de doğru cevap vermek zorunda olsun. Ben başlayacağım. Islak, tipsiz ve kollarında yara izleri olan şeye ne derler?"

Kelsier bir kaşını kaldırdı. Bu konuşmaların tümü, Avare'nin bir kere daha hapishanesine doğru yaklaşmasının da kanıtladığı üzere, dikkat dağıtmak içindi. *Kuyu'nun içine atlamaya çalışacak*, diye düşündü. *Beni şaşırtacak kadar hızlı olmayı umarak atlamak üzere.*

"Tahminin bile mi yok?" diye sordu Avare. "Cevap seninle zaman geçiren herkes Kelsier. Çünkü bu tecrübeyi unutmak için bileklerini kesip, kafalarını duvarlara vurup sonra da kendilerini boğacaklar. Hah! Tamam, sıra sende."

"Seni öldüreceğim," dedi Kelsier alçak sesle.

"Ee... Dur, *ne*?"

"Eğer buradan içeri girersen seni öldüreceğim," dedi Kelsier. "Bileklerindeki kirişleri keseceğim ki, ben dizimi boğazına bastırıp seni yavaş yavaş boğarken ellerin kuvvetsiz bir şekilde bana vurmaktan başka bir şey yapamasın. Ayrıca teker teker parmaklarını da koparacağım. En sonunda ümitsizlik içinde tek bir nefes almana izin vereceğim ama o anda parmağını ağzından içeri tıkacağım ki, hava almaya çalışırken boğazına kaçsın. Kendi etinle boğularak öldüğünü bilerek gideceksin."

Avare ona bakakaldı; ağzı herhangi bir ses çıkarmadan hareket ediyordu. "Ben..." dedi en sonunda, "... senin bu oyunu oynamayı bildiğini sanmıyorum."

Kelsier omuz silkti.

"Cidden," dedi Avare. "Senin yardıma ihtiyacın var dostum. Bir adam tanıyorum. Uzun boylu, kel, bir sürü küpe takıyor. Bir daha karşılaştığınız zaman onunla bir..."

Avare cümlesini ortada kesti ve yüzen cesetten ileri atlayarak hapishaneye doğru sıçradı, kendini ışığa doğru fırlatmıştı.

Kelsier hazırlıklıydı. Avare ışığın içine girerken Kelsier adamı bir kolundan yakaladı ve havuzun yan tarafına doğru savurdu. Hamlesi işe yaradı ve görünüşe bakılırsa, Avare Kuyu'da zemine ve duvarlara

dokunabiliyordu. Duvara bindirerek havuzun içinde yayılan ışık dalgaları gönderdi.

Kelsier tökezleyen Avare'nin kafasını yumruklamak için bir hamle yaptıysa da adam havuzun kenarında dengesini sağladı ve ayağını geriye doğru savurarak Kelsier'in bacaklarına bir çelme taktı.

Kelsier ışığın içine düştü ve refleks olarak metal yakmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı ama buradaki ışıkta *bir şeyler* vardı. Tanıdık bir şeyler...

Ayağa kalkmayı başardı ve Avare'yi en derin yer olan merkeze doğru zıplayacakken yakaladı. Kelsier adamı kolundan tutarak uzağa savurdu. İçgüdüleri, Kelsier'e adamın istediği her neyse ona engel olunması gerektiğini söylüyordu. Ayrıca Kuyu Kelsier'in tek kozuydu. Eğer adamın istediği şeyi elde etmesine engel olabilir, onu zapt edebilirse belki aradığı cevaplara ulaşabilirdi.

Avare tökezledi, sonra da Kelsier'i tutmaya çalışarak üzerine atıldı.

Kelsier bunun üzerine döndü ve yumruğunu adamın midesine gömdü. Hareket ona bir heyecan vermişti, uzun süre boyunca otur-maktan sonra bir şeyler *yapabilmek* güzeldi.

Karnına yumruğu alan Avare homurdandı. "Peki o zaman," diye mırıldandı.

Kelsier yumruklarını kaldırdı, ayaklarını yere olabildiğince sağlam bastı ve sonra da Avare'nin suratına onu sersemletmesi *beklenecek* bir dizi hızlı yumruk indirdi.

Kelsier fazla ileri giderek adama ciddi bir zarar vermek istemiyordu ve geri çekildiği zaman Avare'nin ona sırıttığını gördü.

Bu hayra alamet değil gibiydi.

Her nasılsa Avare aldığı darbelerden etkilenmemişti. Öne doğru atladı, Kelsier'in atmaya çalıştığı yumruktan kaçtı, sonra da eğilerek yumruğunu Kelsier'in böbreklerine gömdü.

Acıttı. Kelsier'in bir bedeni yoktu ama görünüşe göre ruhu acı hissedebiliyordu. Bir inlemeyle yüzünü korumak için kollarını kaldırdı, sıvı ışığın içinde geriledi. Avare amansızca saldırdı, kendi kendine verebileceği zararı hiç umursamadan yumruklarını Kelsier'e gömüyordu.

Yere in, dedi Kelsier'e içgüdüleri. Bir elini indirdi ve Avare'yi kolundan yakalamaya çalıştı, ikisini birden ışığın içine devirerek güreşmeyi planlıyordu.

Ne yazık ki, Avare fazla hızlıydı. Kaçındı ve tekrar Kelsier'in bacaklarını tekmeleyerek bir çelme takıp Kelsier'i yere devirdi. Kelsier'i gırtlağından yakaladı, kafasını tekrar tekrar ve acımasızca yere vurdu ve

hapishanenin sığ yerinde, su olmak için fazla seyrek ama yine de boğucu olan ışığın etrafa sıçramasına neden oldu.

En sonunda, hareketsiz Kelsier'i kaldırıp çıkardı Avare. Adamın gözleri parlıyordu. "Bu nahoştu," dedi Avare. "Ama bir şekilde tatmin ediciydi. Görünüşe göre senin zaten ölü olman sana zarar verebileceğim anlamına geliyor." Kelsier kolunu yakalamaya çalışırken Avare onu tekrar yere vurdu, sonra geri kaldırdı. Sersemlemişti.

"Sert muamele için kusuruma bakma Firari," diye devam etti Avare. "Ama burada *olmaman* gerekiyor. Yapmanı istediğim şeyi yaptın ve sen şu anda uğraşmayı istemediğim, öngörülemez bir etkensin." Durakladı. "Eğer seni teselli edecekse kendinle gurur duyabilirsin. En son birilerinin beni gafil avlamasının üzerinden yüzlerce yıl geçti."

Kelsier'i bırakarak yere çökmesine ve ışığın içine yarı yarıya batarak hapishanesinin kenarını yakalamasına izin verdi. Kelsier homurdanarak ayağa kalkıp Avare'nin peşinden gitmeye çalıştı.

Avare içini çekti, sonra da tekrar tekrar Kelsier'in bacağını *tekmelemeye* başladı; acı şok ediciydi. Kelsier bacağını tutarak bir çığlık attı. O tekmelerin kuvvetinden kırılmış olması gerekirdi. Belki bacağı kırılmamıştı ama o an muazzam bir acı çekmesine neden oluyordu.

"Bu ders olsun sana," dedi Avare, acı yüzünden Kelsier'in duymakta zorlandığı bir sesle. "Ama düşündüğün şekilde değil. Senin bir bedenin yok ve benim de ruhunu gerçekten yaralamaya niyetim yok. Bu acıya senin zihnin neden oluyor; sana olması *gerekeni* düşünüyor ve ona göre karşılık veriyor." Durakladı. "Seni kendi etinle boğmaktan kaçınacağım."

Havuzun ortasına doğru yürüdü. Avare ellerini yanlarına açar ve gözlerini kapatırken Kelsier acıyla titreyen gözlerle onu izledi. Havuzun merkezindeki derin kısma adım attı ve ışığın içinde kayboldu.

Bir an sonra bir şekil havuzdan dışarı çıktı. Ama bu sefer adam âdeta bir gölge gibiydi; içsel bir ışıkla parlıyordu, sanki...

Sanki yaşayanların dünyasındaki biri gibiydi. Bu havuz Avare'nin ölülerin dünyasından gerçek dünyaya geçmesini sağlamıştı. Kelsier'in ağzı açık kaldı. Adam odadaki sütunların yanından yürüyüp diğer uçta dururken gözleriyle onu takip etti. Oradaki iki minik metal nesne hâlâ Kelsier'in gözlerinde şiddetle parlıyordu.

Avare bunlardan birini seçti. Küçüktü. Havaya atıp geri yakaladı. Kelsier bu hareketin içindeki zaferi görebiliyordu.

Kelsier gözlerini kapattı ve konsantre oldu. Acı yoktu. Bacağı aslında acımıyordu. *Konsantre ol.*

Acının bir kısmının kaybolmasını sağlayabildi. Havuzun içinde oturdu, ışık göğsüne geliyordu. Havaya ihtiyacı olmasa da nefes aldı ve verdi.

Aylardır gördüğü ilk kişi onu dövmüş, sonra da dışarıdaki odadan bir şey çalmıştı. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordu, hatta Avare'nin bir dünyadan öbürüne geçmeyi nasıl başardığı hakkında bir fikri de yoktu.

Kelsier havuzun ortasına doğru emekledi, derin kısma indi. Ayağa kalktı ve ellerini iki yana açtı, bacağı hâlâ hafifçe ağrıyordu. Konsantre oldu, uğraştı...

Ne yapmak için uğraşıyordu ki? Geçiş yapmaya mı? Bunun ona ne yapacağını biliyor muydu peki?

Umurunda değildi. Utanç ve hüsran içindeydi. Beceriksizin teki olmadığını kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Başaramadı. Ne konsantrasyon ne düşünceler ne de kaslarını zorlaması Avare'nin yapabildiği şeyi yapmasını sağlayamadı. Tükenmiş ve sakinleşmiş bir hâlde havuzdan çıkıp kenarda oturdu.

Konuşana kadar Puf'un orada dikildiğini fark etmemişti. "Ne *yapıyordun*?"

Kelsier döndü. Puf bu günlerde nadiren geliyordu ama geldiği zamanlarda habersizce beliriyordu. Konuştuğu zamanlarda ise bir deli gibi sayıklıyordu.

"Demin birisi buradaydı," dedi Kelsier. "Beyaz saçlı bir adam. Bir şekilde bu Kuyu'yu kullanarak ölülerin dünyasından yaşayanların dünyasına geçti."

"Anlıyorum," dedi Puf alçak sesle. "Buna cüret etti, öyle mi? Tehlikeli, Harap bağlarını zorluyor. Ama eğer bu kadar çılgınca bir şeyi yapacak biri varsa, o da Cephandrius'tur."

"Bir şey çaldı sanırım," dedi Kelsier. "Odanın öbür ucundan. Bir parça metal."

"Haa..." dedi Puf hafifçe. "Geri kalanımızı reddettiği zaman bir şeylere burnunu sokmayı bırakacağını düşünmüştüm. Onun sözüne güvenmemem gerektiğini bilmem gerekirdi. Verdiği sözlerin yarısına bile inanamıyorsun..."

"Kim o?" diye sordu Kelsier.

"Eski bir arkadaş. Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim, onun gibi yaparak âlemler arasında geçiş yapamazsın. Senin Fiziksel Âlem ile bağların koptu. Sen yere bağlayan bir ipi olmayan bir uçurtmasın. Dikeysellikten karşıya geçemezsin."

Kelsier içini çekti. "O zaman o ölülerin dünyasına nasıl gelmeyi başardı?"

"Burası ölülerin dünyası değil. Bu zihnin dünyası. İnsanlar, aslında her şey, bir ışık hüzmesi gibidir. Işığın toplandığı zemin Fiziksel Âlem'dir. Başladığı yer güneş, yani Ruhsal Âlem'dir. Bu âlem Bilinçsel Âlem; o hüzmenin uzandığı yerler arasındaki mesafe."

Bu benzetme Kelsier için neredeyse hiçbir anlam ifade etmemişti. *Hepsi ne kadar çok şey biliyor*, diye düşündü Kelsier. *Ve ben ne kadar az biliyorum.*

En azından Puf bugün daha iyi gibi görünüyordu. Kelsier tanrıya doğru gülümsedi, sonra Puf başını çevirirken donakaldı.

Puf'un yüzünün yarısı eksikti. Sol tarafı tamamen gitmişti. Yaralı değildi ve kemik de görünmüyordu. Bütün yarıdan duman tütüyor, sis iplikleri çıkıyordu. Dudaklarının yarısı duruyordu ve Kelsier'in gülümsemesine sanki hiçbir sorun yokmuş gibi karşılık verdi.

"Özümün saf ve damıtılmış olan küçük bir parçasını çaldı," diye açıklama yaptı Puf. "Bir insanı Kuşamlayabilir, ona Allomansi verebilir."

"Puf senin... yüzün..."

"Ati beni bitirmeyi düşünüyor," dedi Puf. "Bıçağını uzun zaman önce sapladı. Ben zaten ölüyüm." Korkutucu bir ifadeyle tekrar gülümsedi, sonra da kayboldu.

Kendini suyu sıkılmış gibi hisseden Kelsier havuzun kenarına yığılıp taşların üzerinde yattı. Sisten oluşan diğer her şeydeki pofuduk yumuşaklık yoktu şimdi ve gerçekten taş gibi geliyordu.

Bu cehalet hissinden nefret ediyordu. Sanki herkesin çok komik bir şakadan haberi vardı ve gülüyorlardı. Kelsier gözlerini dikerek tavana baktı, ışıldayan Kuyu ve onun ışık sütununun ışığıyla yıkanıyordu. Neden sonra sessizce bir karara vardı.

Cevapları bulacaktı.

Hathsin Çukurları'nda kendine bir amaç edinmiş ve Lord Hükümdar'ı yok etmeye karar vermişti. Eh, yine bir amaca ihtiyacı vardı. Ayağa kalktı ve ışığın içine adım attı, güçlenmişti. Tanrıların çarpışması önemli, Kuyu'nun içindeki şey tehlikeliydi. Bütün bunların arkasında Kelsier'in asla haberdar olmadığı kadar çok şey oluyordu ve bu yüzden onun da yaşamak için artık bir sebebi vardı.

Belki daha da önemlisi, artık aklını yitirmemek için bir sebep bulmuştu kendine.

2

Kelsier artık sıkıntı ya da akıl sağlığını yitirmek konusunda endişe etmiyordu. Ne zaman hapisliği yüzünden bıkkınlık hissetse Avare'nin ellerinde hissettiği o duyguyu hatırlıyordu, o *utancı*. Evet, sadece bir buçuk metre kadar bir alanda kısılı kalmış olabilirdi ama yapacak *bol bol* işi vardı.

İlk önce Öte'deki şeyi inceleme işine geri döndü. Kendini ışığın altına dalmaya ve onunla yüzleşmeye ve anlaşılmaz bakışına karşılık vermeye zorladı ve o şey dikkatini üzerine çevirdiği zaman irkilmeyi bırakana kadar buna devam etti.

Harap. Bu engin aşınma, bozulma ve yıkım hissi için uygun bir isimdi.

Kuyu'nun titreşimlerini takip etmeye devam etti. Bu yolculuklar ona Harap'ın amaçları ve planları hakkında muğlak ipuçları veriyordu. Değiştirdiği şeylerde tanıdık bir desen hissetti, çünkü Harap da Kelsier'in kendisinin yaptığı şeyi yapıyormuş gibi görünüyordu: Bir dini kendi çıkarı için kullanmak. Harap kitaplarını ve efsanelerini değiştirerek insanların duygularını yönlendirmeye çalışıyordu.

Bu Kelsier'i dehşete düşürmüştü. Titreşimlerin içinden dünyayı izlerken kendine daha büyük bir hedef belirledi. Sadece anlaması ye-

terli değildi, bu şeyle savaşması da lazımdı. Planladığını yapabildiği zaman her şeyin sonunu getirecek olan korkunç güçle.

O yüzden gördüğü şeyleri anlamak için umutsuzca mücadele etti. Harap neden eski Terris kehanetlerini değiştiriyordu? Çok ender olarak titreşimlerin içinde fark ettiği Avare, Terris Salahiyeti'nde ne yapıyordu? Harap'ın böylesine dikkat ettiği gizemli Sissoylu kimdi ve Vin için bir tehlike oluşturuyor muydu?

Titreşimlerle giderken Kelsier tanıdığı ve sevdiği insanların izlerini arıyor, *arzuluyordu*. Harap Vin'le son derece ilgiliydi ve titreşimlerinin çoğu onu ya da o sevdiği adam Elend Venture'ı izlemek içindi.

Gittikçe artan ipuçları Kelsier'i endişelendiriyordu. Luthadel'in etrafında ordular. Hâlâ kargaşa içinde olan bir şehir. Ve bununla yüzleşmekten nefret ediyordu ama, görünüşe göre o Venture varisi kral olmuştu. Kelsier bunu fark ettiği zaman o kadar kızdı ki, günler boyunca titreşimlerden uzak durdu.

Tutup *asilin* birini başa geçirmişlerdi.

Evet, Kelsier bu adamın hayatını kurtarmış olabilirdi. Aklına hiç yatmamış olsa da Vin'in sevdiği adamı kurtarmıştı. Vin'e olan sevgisi yüzünden, belki de çarpık bir babalık görevi bilinciyle. Elend türünün geri kalanına kıyasla *çok* da kötü değildi. Ama tahtı ona vermek? Görünüşe göre Dox bile Venture'ın lafını dinliyordu. Kelsier Breeze'in rüzgâr ne yöne eserse o tarafa gitmesini beklerdi ama Dockson?

Kelsier öfkeden köpürüyor olsa da uzun süre ayrı kalamadı. Arkadaşlarını görebilmek için yanıp tutuşuyordu. Sadece bir an süren görüntüler, bir an için açılıp geri kapanan gözlerin şahit olduğu imgeler gibi olsa da onlara tüm gücüyle sarılıyordu. Bunlar hapishanesinin dışında hayatın devam ettiğinin işaretleriydi.

Arada bir başka birinin görüntülerini de alıyordu; abisi Marsh'ın.

Marsh *yaşıyordu*. Bu hoş bir keşifti. Ne yazık ki sevinci uzun sürmedi çünkü Marsh bir Sorgucu olmuştu.

İkisinin hiçbir zaman yakın denilebilecek türden bir ilişkileri olmamıştı. Hayatta farklı yollardan gitmişlerdi ama aralarındaki mesafenin gerçek nedeni bu değildi; bu mesafe Marsh'ın katı tavırlarının Kelsier'in gevezeliğiyle çatışmasından ya da Marsh'ın Kelsier'in sahip olduğu şeyler için olan dile getirilmemiş kıskançlığından da kaynaklanmıyordu.

Hayır, işin doğrusu ikisi de melezdi ve her an Sorgucuların önüne sürüklenerek öldürülebilirlerdi, bunu bilerek büyümüşlerdi. İkisi de boyunlarında asılı duran bir idam fermanıyla geçen bir hayata farklı

şekilde tepki vermişlerdi: Marsh sessiz bir gerginlik ve dikkatle, Kelsier de sırlarını gizlemek için abartılı bir kendine güvenle.

İkisi de kaçınılamaz gerçeği biliyordu. Bir kardeşin yakalanması öbürünün de melezliğinin ortaya çıkması ve büyük ihtimalle öldürülmesi anlamına gelecekti. Belki bu durum başka kardeşlerin bağlarını kuvvetlendirirdi. Kelsier, Marsh için bir uçurum oluşturduğunu itiraf etmekten utanç duyuyordu. Her 'Kendine dikkat et'in altında bir 'Hata yapma, yoksa ben de ölürüm' mesajı vardı. Ebeveynlerinin ölümünden sonra rol yapmayı bırakıp Luthadel'in yeraltı dünyasına girmeye karar vermeleri müthiş bir rahatlama sağlamıştı.

Zaman zaman Kelsier bazı olasılıklar üzerine kafa yorarak oyalanırdı. Acaba kardeşiyle birlikte aristokrat tabakaya mutlak bir uyum sağlamaları mümkün olabilir miydi? Kelsier onlar ve kültürleri için duyduğu nefreti yenebilir miydi?

Ne olursa olsun, Marsh'tan hoşlanmıyordu. "Hoşlanmak" kelimesi akla parkta dolaşmayı ve birlikte kurabiye yemeyi getiriyordu. İnsan çok sevdiği bir kitaptan hoşlanırdı. Hayır, Kelsier Marsh'tan *hoşlanmıyordu*. Ama garip bir şekilde hâlâ seviyordu da. Hâlâ hayatta olduğunu görmek ilk başta Kelsier'i mutlu etmişti ama ölüm ona yapılanlardan daha iyi olabilirdi.

Harap'ın Marsh'la bu kadar ilgilenmesinin sebebini anlamak Kelsier'in haftalarını aldı. Harap Marsh'la *konuşabiliyordu*; gördüğü anlık görüler ve giden kelimelerden hissettiklerine bakılırsa Marsh ve diğer Sorgucularla.

Nasıl? Neden Sorgucular? Kelsier tecrübe ettiği görülerde hiçbir cevap bulamadı, gerçi önemli bir olaya şahit olmuştu.

Harap denilen şey gittikçe güçleniyor, Vin ve Elend'i takip ediyordu. Kelsier bunu dalgaların birinde giderken net bir şekilde gördü. Oğlanın, Elend Venture'ın, çadırında uyuduğu bir görüydü. Harap'ın gücü birikti, kötücül ve tehlikeli bir silüet oluşturdu. Vin içeri girene kadar orada bekledi, sonra Elend'i bıçaklamaya çalıştı.

Titreşimi kaybeden Kelsier'in gördüğü son şey Vin'in darbeyi savuşturması ve Elend'i kurtarması olmuştu. Kafası karışmıştı. Harap orada Vin gelene kadar özellikle beklemişti.

Elend'e gerçekten zarar vermek istememişti. Sadece Vin'in bunu yapmaya çalıştığını görmesini istiyordu.

Neden?

3

"Bu bir tıkaç," dedi Kelsier.

Kendisine Muhafaza da denilebileceğini söylemiş olan Puf hapishanenin dışında oturuyordu. Hâlâ yüzünün yarısı eksikti, geri kalanı da daha büyük parçalar hâlinde sis sızdırıyordu.

O günlerde tanrı Kuyu'nun yanında daha fazla zaman geçirir olmuştu ve Kelsier de bundan memnundu. Bir süredir, bu varlıktan nasıl bilgi alabileceği üzerine düşünüp durmuştu.

"Hmmm?" dedi Muhafaza.

"Bu Kuyu," dedi Kelsier etrafına işaret ederek. "Bir tıkaç gibi. Sen Harap için bir hapishane yarattın ama en sağlam oyukların bile bir girişi olmak zorunda. O giriş de bu, ikiniz birbirinize karşıt olduğunuz için onu engelleyecek şekilde kendi gücünle mühürlü."

"Bu..." dedi Muhafaza, sonra sustu.

"Evet?" diye hatırlattı Kelsier.

"*Tamamen yanlış.*"

Öf ya, diye düşündü Kelsier. Bu teori üzerinde düşünerek haftalar harcamıştı.

Bir aciliyet hissetmeye başlıyordu. Kuyu'nun titreşimleri daha ısrarcı hâle gelmişti ve Harap'ın dünya üzerindeki dokunuşları gittikçe

daha hevesli oluyordu. Son zamanlarda Kuyu'nun ışığı da farklı davranmaya başlamıştı; bir şekilde toplanıyor, bir araya geliyordu. Bir şeyler oluyordu.

"Bizler tanrıyız Kelsier," dedi Muhafaza alçalan, sonra tekrar yükselen, sonra tekrar alçalan bir sesle. "Nüfuzumuz her şeyin içinde. Taşlar benim. İnsanlar benim. Ve o. Bütün şeyler varlığını sürdürür ama bozunur. Harap... ve Muhafaza..."

"Bana bunun senin gücün olduğunu söylemiştin," dedi Kelsier tekrar Kuyu'ya işaret ederek. Tanrıyı konuya geri döndürmeye çalışıyordu. "Burada toplandığını."

"Evet ve başka yerlerde de," dedi Muhafaza. "Evet, burada. Çiğin toplanması gibi benim gücüm de o noktada toplanıyor. Bu doğal. Bir döngü: bulutlar, yağmur, nehir, nem gibi. Böylesine büyük miktarda özü bir sistemin içine sıkıştırmak ancak farklı yerlere serpiştirerek mümkün olabiliyor."

Harika. Kelsier hiçbir şey anlamıyordu. Israr edince Puf sessizleşti ve Kelsier de başka bir şey denedi. Muhafaza'yı konuşturmaya devam etmesi, tanrının o sessiz sersemlemelerinden birine daha gömülmesine engel olması gerekiyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Kelsier. "Serbest kalırsa Harap'ın seni öldüreceğinden korkuyor musun?"

"Hah," dedi Muhafaza. "Sana söyledim. O beni uzun, çok uzun zaman önce öldürdü."

"Buna inanmayı zor buluyorum."

"Neden?"

"Çünkü burada oturmuş seninle konuşuyorum."

"Ben de *seninle* konuşuyorum."

Doğru.

"Benim için ölüm, senin için ölüme benzemez," dedi Muhafaza, bir kez daha uzaklara bakmaya başlayarak. "Ben uzun zaman önce öldürüldüm, sözümüzü bozmaya karar verdiğim zaman. Ama bu sahip olduğum güç... o *süregidiyor* ve *hatırlıyor*. Kendisi canlı olmayı istiyor. Ben öldüm ama bir parçam geride kaldı. Planlarım *olduğunu*... bilmeye yetecek kadar bir parçam."

O planların ne olduğunu sormaya çalışmanın bir faydası yoktu. Bu yaptığı "plan" her ne idiyse, hatırlamıyordu.

"Öyleyse bu bir tıkaç değil," dedi Kelsier. "O zaman ne?"

Muhafaza cevap vermedi. Duymuş gibi bile görünmüyordu.

"Daha önce bir keresinde bana gücün kullanılmak için olduğunu

söylemiştin," diye devam etti Kelsier daha yüksek sesle konuşarak. "Kullanılmasının *gerekli* olduğunu. Neden?"

Yine cevap yoktu. Başka bir taktik denemesi gerekecekti. "Ona yine baktım. Karşıtına."

Muhafaza doğrularak kalktı, ürpertici yarım yüzünü Kelsier'e doğru çevirdi. Harap'tan bahsetmek çoğu zaman onu kendine getiriyordu.

"O tehlikeli," dedi Muhafaza. "Uzak dur. Benim gücüm seni koruyor. Ona bulaşma."

"Neden? Hapiste değil mi?"

"Hiçbir şey ebedi değildir, zamanın kendisi bile," dedi Muhafaza. "Yaptığım şey onu hapsetmekten çok *geciktirmekti*."

"Ya güç?"

"Evet..." dedi Muhafaza başını sallayarak.

"Evet ne?"

"Evet, onu kullanacak. Anladım." Muhafaza sanki önemli bir şeyi fark edermiş ya da belki sadece hatırlarmış gibi irkildi. "Bu hapishaneyi benim gücüm yarattı. Benim gücüm açabilir. Ama bunu yapacak birini nereden bulacak? Kim yaradılışın güçlerini eline alıp da sonra onlardan *vazgeçer*?"

"Bunu... yapmalarını istemiyoruz," dedi Kelsier.

"Hayır. Onu serbest bırakacak!"

"Peki ya geçen sefer?" diye sordu Kelsier.

"Geçen sefer..." Muhafaza gözlerini kırptı ve biraz daha kendine gelir gibi oldu. "Evet, geçen sefer. Lord Hükümdar. Geçen sefer başarılı olabildim. Onu da bunu yapabileceği bir konuma getirdim ama onun düşüncelerini duyabiliyorum... Harap onu oyuna getiriyor... O kadar kafası karışmış ki..."

"Puf mu?" diye sordu Kelsier şüpheyle.

"Onu durdurmam gerek. Birilerini..." Muhafaza'nın bakışları odağını yitirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Sus," dedi Puf, birden sesi daha buyurgan olmuştu. "Durdurmaya çalışıyorum."

Kelsier etrafına bakındı ama orada başka kimse yoktu. "Kimi?"

"Burada gördüğün benim tek ben olduğumu zannetme," dedi Puf. "Ben her yerdeyim."

"Ama..."

"Sus!"

Kısmen bu kadar uzun zaman hareketsiz kalmasının ardından tanrıda böyle bir kuvvet gördüğü için mutlu olduğundan sustu Kelsier. Ancak bir süre sonra Puf'un omuzları çöktü. "İşe yaramıyor," diye mırıldandı. "Onun araçları daha güçlü."

"Peki... Geçen sefer," dedi Kelsier yine susturulacak mı diye bakmak için. "Rashek'in gücü kullanması... vazgeçmesinden daha iyi mi oldu?"

Puf başını sallayarak onayladı. "Alendi kendi algısına göre doğru olan şeyi yapacaktı. Güçten vazgeçecekti ama bu Harap'ı serbest bırakırdı. 'Güçten vazgeçmek' demek gücü ona vermek demek. Güçler bunu benim onu serbest bırakmam olarak algılayacak. Benim gücüm onu doğrudan dünyaya geri kabul edecek."

"Harika," dedi Kelsier. "O zaman bir kurbana ihtiyacımız var. Sonsuzluğun güçlerini eline alacak, sonra da onlardan vazgeçmek yerine ne istiyorsa onu yapmak için kullanacak birilerine. Eh, bu iş benim için biçilmiş kaftan. Nasıl yapıyoruz?"

Muhafaza ona baktı. Varlığın biraz önceki kuvveti gitmişti. Soluyor, insani özelliklerini kaybediyordu. Artık gözlerini kırpmıyor, konuşmadan önce nefes alırmış gibi yapmıyordu. Tamamen hareketsiz, demir bir sopa kadar cansızdı âdeta.

"Sen," dedi Muhafaza en sonunda. "*Benim* gücüme sahip olacaksın. *Sen*."

"Lord Hükümdar'ın yapmasına izin verdin."

"O dünyayı kurtarmaya çalışıyordu."

"Ben de öyle."

"Sen yanan gemideki insanları gemiyi batırarak kurtarmaya çalıştın, sonra da 'en azından yanarak ölmediler' diye sevindin." Tanrı tereddüt etti. "Yine bana yumruk atacaksın, değil mi?"

"Sana yetişemiyorum Puf," dedi Kelsier. "Güç. *Gücü nasıl kullanırım?*"

"Kullanamazsın," dedi Muhafaza. "O güç hapishanenin bir parçası. Ruhunu Kuyu'yla birleştirmekle yaptığın şey bu Kelsier. Zaten elinde tutmayı başaramazsın ki. Benimle yeteri kadar Bağlantın yok."

Kelsier bunun üzerine düşünmek için oturdu ama bunu yapacak zamanı bulamadan önce garip bir şey fark etti. Dışarıdaki odada *silüetler* mi vardı? Evet, öyleydi. Canlı insanlardı, parlayan ruhlarından belli oluyordu. Bir ceset atmak için yine Sorgucular mı gelmişti? Kelsier kaç zamandır onları görmüyordu.

İki kişi dikkatli adımlarla koridora adım atıp Kelsier'e hayali sis-

ler gibi görünen sütun dizilerinin yanından geçerek Kuyu'ya yaklaştı.

"Geldiler," dedi Muhafaza.

"Kim geldi?" dedi Kelsier gözlerini kısarak. O ruhların parlamaları yüzünden yüzlerin ayrıntılarını seçmek zordu. "Bu..."

Bu Vin'di.

"Ne var?" dedi Muhafaza, büyük şaşkınlık yaşadığını fark ettiği Kelsier'e bakarak. "Burada boş yere beklediğimi mi düşünüyordun? Bugün olacak. Miraç Kuyusu doldu. Zaman geldi."

Diğer silüet de Elend Venture idi. Kelsier bu görüntü karşısında kızgın olmadığını fark ederek şaşırdı. Evet, çete üyelerinin başa bir asili getirmeyecek kadar aklının olması gerekirdi ama bu gerçekten Elend'in suçu değildi. Oğlan her zaman dünyadan tehlikeli olamayacak kadar bihaber olmuştu.

Dahası soyunun bozukluğu ne olursa olsun, bu Venture Vin'in yanında kalmıştı.

Kelsier kollarını kavuşturarak Venture'ın havuzun yanında diz çökmesini izledi. "Eğer dokunursa onu tokatlarım."

"Dokunmayacak," dedi Muhafaza. "Bu Vin için. O da biliyor. Onu hazırladım. En azından hazırlamaya çalıştım."

Vin döndü ve Tanrı'ya bakıyormuş gibi göründü. Evet, Vin onu görebiliyordu. Kelsier'in bunu kullanmasının bir yolu var mıydı?

"Çalıştın mı?" dedi Kelsier. "Ne yapması gerektiğini açıkladın mı? Öbürü onu izliyordu, onunla uğraşıyordu. Bunu yaptığını *gördüm*. Elend'i öldürmeye çalıştı."

"Hayır," dedi Puf, ümitsizce. "Beni taklit ediyordu. Benim onlara göründüğüm gibi göründü ve oğlanı öldürmeye çalıştı. Bir tane ölüm umurunda olduğu için değil, Vin'in bana güvenmemesini istediği için. Onun düşmanı olduğumu düşünmesi için. Ama farkı anlayamıyor mu? Onun nefreti ve yıkımı ile benim huzurum arasındaki farkı hissetmiyor mu? Ben öldüremem. Hiçbir zaman öldürmeyi başaramadım..."

"Konuş onunla!" dedi Kelsier. "Ona ne yapması gerektiğini söyle Puf!"

"Ben..." Muhafaza başını iki yana salladı. "Ona ulaşamıyorum, onunla konuşamıyorum. Düşüncelerini duyabiliyorum Kelsier. Harap'ın yalanları orada. Bana güvenmiyor. Güçten vazgeçmesi gerektiğine inanıyor. Bunu durdurmaya çalıştım. Ona ipuçları bıraktım ve sonra başka birinin onu durdurmasını sağlamaya çalıştım. Ama... ben... ben başaramadım..."

Lanet olsun, diye düşündü Kelsier. *Bir plan lazım. Çabucak.*

Vin güçten vazgeçecekti. Varlığı serbest bırakacaktı. Muhafaza'nın söyledikleri olmasa bile Kelsier Vin'in bunu yapacağını biliyordu. Kelsier'in hiç olmadığı kadar iyi bir insandı ve ona verilen ödülleri hak ettiğine *inanmamıştı*. Vin bu gücü alacak ve daha iyi bir şeyler elde etmek adına bu güçten vazgeçmesi gerektiğini varsayacaktı.

Ama bunu nasıl değiştireceklerdi? Eğer Muhafaza onunla konuşamıyorsa ne olacaktı?

Elend ayağa kalktı ve Muhafaza'ya yaklaştı. Evet, o da Muhafaza'yı görebiliyordu.

"Vin'in motivasyona ihtiyacı var," dedi Kelsier, aklına yeni bir fikir gelince. Harap, Vin'i korkutmak için Elend'e saldırmış ve bıçaklamaya çalışmıştı.

Bu doğru fikirdi. Sadece daha ileri gitmesi gerekiyordu.

"Oğlanı bıçakla," dedi Kelsier.

"Ne?" dedi Muhafaza dehşete kapılarak.

Kelsier hapishanesinin bağlarını zorlayarak birkaç adım öne çıkıp hemen dışarıda duran Puf'un yanına yaklaştı. Zorlanarak bağlarının en son sınırlarına kadar gelmişti.

"Onu bıçakla," dedi Kelsier. "Kemerindeki bıçağı kullan Puf. Onlar seni görebiliyor ve sen de onların dünyasını etkileyebiliyorsun. *Elend Venture'ı bıçakla*. Vin'e gücü kullanması için bir sebep ver. Onu kurtarmak isteyecek."

"Ben *Muhafaza'yım*," dedi Puf. "Bıçağımı... binlerce yıldır çekmedim. Harap gibi davranmaktan bahsediyorsun, beni taklit ettiği gibi benim de onu taklit etmemi söylüyorsun! Bu yanlış!"

"Yapmak zorundasın!" dedi Kelsier.

"Yapamam... ben..." Puf kemerine uzandı ve eli ışıldadı. Bıçak orada belirdi. Başını eğerek bıçağın ışıldayan ağzına baktı. "Eski dost..." diye fısıldadı bıçağa.

Elend'e doğru baktı, o da başını sallamıştı. Elinde bıçağı, kolunu kaldırdı Muhafaza.

Sonra durdu.

Yarım yüzü acıdan ibaret bir maskeydi. "Hayır..." diye fısıldadı. "Ben Muhafaza ederim..."

Yapmayacak, diye düşündü Kelsier Elend'in Vin'le konuşmasını izlerken, duruşundan ona güven verdiği görünüyordu. *Yapamayacak*.

Tek bir seçenek vardı.

"Kusura bakma evlat," dedi Kelsier.

Muhafaza'nın ışıldayan kolunu kavradı ve Venture'ın karnı boyunca savurup oğlanın karnında bir kesik açtı.

Kendi etini kesiyormuş gibi hissetmişti. Venture yüzünden değil, bunun Vin'e ne yapacağını bildiği için. Vin koşarak Venture'ın yanına gelirken kalbi sıkıştı, ağlıyordu.

Eh, Kelsier bir keresinde bu oğlanın hayatını kurtarmıştı, o yüzden şimdi ödeşmişlerdi. Dahası Vin onu kurtaracaktı. Elend'i kurtarmak *zorundaydı*. Onu seviyordu.

Kelsier geri çekilerek hapishanesinin içine döndü, yerdeki adamdan tökezleyerek uzaklaşırken kendi eline bakakalmış hâldeki Muhafaza'yı geride bırakmıştı.

"Karın yarası," diye fısıldadı Kelsier. "Ölmesine daha var, Vin. Al gücü. *İşte hemen burada.* Kullan."

Vin oğlana sarıldı. Kelsier bekledi, endişeliydi. Eğer havuza girerse Vin Kelsier'i görebilecekti, değil mi? Muhafaza gibi Miraç'a çıkacaktı. Yoksa önce gücü kullanması mı gerekirdi?

Bu Kelsier'i serbest mi bırakırdı? Bu sorulardan herhangi birinin cevabını bilmiyor olsa da Öte'deki şeyin kaçmasına izin veremeyecek olmanın getirdiği kararlılığa sahipti. Döndü.

Ve onu orada bularak şok oldu. Kelsier onun bu dünyanın varlığına yüklendiğini hissedebiliyordu, sonsuz bir karanlıktı. Daha önce yarattığı çelimsiz, sahte Muhafaza şeklinde değildi, bütün engin gücüydü. Herhangi bir yerde değildi ama aynı anda bütün dünyaya yaslanmıştı ve büyük bir ilgiyle izliyordu.

Kelsier dehşetle değiştiğini gördü, bir örümceğin cılız bacakları gibi dikenleri öne uzatıyordu. Bunların ucunda bir kukla gibi sallanan insanımsı bir şekil vardı.

Vin... diye fısıldadı. *Vin...*

Vin havuza doğru baktı, son derece üzgün olduğu duruşundan belliydi. Sonra Venture'dan ayrıldı ve Kuyu'ya girdi, Kelsier'i görmeden yanından geçti ve en derin noktaya ulaştı. Yavaş yavaş ışığın içine battı. Son anda kulağında parlayan bir şeyi söktü ve dışarı fırlattı, bir metal parçasıydı bu. Küpesi miydi?

Tamamen battıktan sonra Vin bu tarafta belirmedi. Bunun yerine bir fırtına başladı. Yükselen bir ışık sütunu Kelsier'i sarmalayarak saf *enerjiden* başka bir şey görmesine engel oldu. Ani bir dalga, bir patlama, güneşin bir anda doğması gibiydi. Her tarafını çevreliyordu; hareketli, *heyecan dolu*.

Bunu yapmamalısın çocuğum, dedi Harap, insan şeklinin içinden.

Nasıl bu kadar teskin edici bir sesle konuşabiliyordu? Kelsier arkasındaki gücü, yıkımı görebiliyordu ama yüzüne şefkat dolu bir ifade yerleştirmişti. *Ne yapman gerektiğini biliyorsun.*

"Onu dinleme Vin!" diye çığlık attı Kelsier ama sesi gücün kükremesinin içinde kaybolmuştu. Ses Vin'i kandırmaya çalışarak gücü alırsa dünyayı yok edeceğini iddia ederken Kelsier tekrar tekrar haykırdı. Işığın içinde mücadele ederek onu bulmaya, kavramaya ve açıklamaya çalıştı.

Başarısız oldu. *Korkunç bir şekilde* başarısız oldu. Kendini duyuramıyordu, Vin'e dokunamıyordu. Hiçbir şey yapamıyordu. Bir anda aklına geliveren Elend'i bıçaklama planının da aptalca olduğu ortaya çıkmıştı, çünkü Vin gücü serbest bıraktı. Ağlayarak, kahrolarak, mahvolarak, Kelsier'in hayatında gördüğü en özverili şeyi yaptı Vin.

Ve bunu yapmakla kaderlerini mühürledi.

O serbest bırakırken güç bir silah hâline geldi. Havada bir mızrağa dönüştü ve gerçeklikten Harap'ın beklediği mekâna giden bir delik açtı.

Harap o deliğin içinden özgürlüğe aktı.

4

Kelsier şimdi boş olan Miraç Kuyusu'nun kıyısında oturuyordu. Işık ve hapishanesi gitmişti. Serbestti.

Uzayacak ve solup gidecekmiş gibi de görünmüyordu. Görünüşe göre bir süre için Muhafaza'nın gücünün bir parçası olmak Kelsier'in ruhunu genleştirmiş, onun burada kalmaya devam edebilmesini sağlamıştı. Dürüst olması gerekirse, o anda kaybolup gidebilmeye de itirazı olmayacaktı.

Ona ışıltıyla parlarmış gibi görünen Vin, Elend Venture'ın yanında yatmış, ruhu yanıp sönerek zayıflarken onu sıkı sıkı tutmuş, ağlıyordu. Kelsier ayağa kalkarak bu görüntüye arkasını döndü. Bütün kurnazlığına rağmen gitmiş ve zavallı kızın kalbini kırmıştı.

Buralardaki en zeki aptal ben olmalıyım, diye düşündü Kelsier.

"Böyle olacağı belliydi," dedi Muhafaza. "Düşünmüştüm ki... Belki..." Kelsier gözünün ucuyla Puf'un Vin'e yaklaştığını, sonra da yerdeki Venture'a baktığını gördü.

"Onu Muhafaza edebilirim," diye fısıldadı Muhafaza.

Kelsier çabucak döndü. Muhafaza Vin'e el sallamaya başladı ve o da tökezleyerek ayağa kalktı. Birkaç adım ilerideki Elend'in düşür-

düğü bir şeye doğru giden tanrının peşi sıra ilerledi; yerdeki bir metal parçasıydı bu. Nereden gelmişti ki?

İçeri girdiğinde Venture'ın elindeydi, diye düşündü Kelsier. Bu odanın öbür ucundaki son metal parçasıydı, Avare'nin çaldığının ikiziydi. Vin minicik metal parçasını alır ve Elend'e gider, sonra da ağzına koyarken Kelsier de onlara yaklaştı. Bir metal şişeciğiyle yutturdu.

Ruh ve metal birleşti. Elend'in ışığı güçlendi, canlı bir şekilde parlıyordu artık. Kelsier gözlerini kapatarak çınlayan bir huzur hissetti.

"Bu iyi işti Puf," dedi Kelsier gözlerini açarak ve Muhafaza ona doğru yürürken tanrıya gülümsedi. Vin'in duruşu inanılmaz sevindiğini ifşa ediyordu. "Neredeyse senin müşfik bir tanrı olduğunu düşünmeye başlayacağım."

"Onu bıçaklamak tehlikeli, acı vericiydi," dedi Muhafaza. "Böylesine bir pervasızlığı onaylayamam. Ama belki de –ben nasıl hissedersem hissedeyim– doğrusu buydu."

"Harap özgür," dedi Kelsier yukarı doğru bakarak. "Kaçtı."

"Evet. Neyse ki, ben ölmeden önce bir planı harekete geçirmiştim. Şimdi hatırlayamıyorum ama eminim ki çok zekice bir plandı."

"Biliyor musun, benim de içtiğimiz gecelerden sonra arada bir kendime benzer şeyler söylediğim oluyordu." Kelsier çenesini ovdu. "Ben de özgürüm."

"Evet."

"Burası, hangimizin serbest kalmasının daha tehlikeli olduğundan emin olmadığını söyleyip bana takılman gereken yer."

"Hayır," dedi Puf. "Hanginizin daha tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Korkarım burada sana tam puan veremeyeceğiz."

"Ama..." dedi Muhafaza, "hanginizin daha sinir bozucu olduğundan emin değilim diyebilirim." Gülümsedi. Yüzünün yarısı eksik ve boynu da eriyip gitmeye başlamışken sözleri rahatsız edici olmuştu; yaralı bir köpek yavrusunun mutlu mutlu havlaması gibiydi.

Kelsier omzuna bir şaplak attı. "Seni de sonunda düzgün bir çete üyesi yapacağız, Puf. Ama şimdilik ben bu odadan *defolup* gitmek istiyorum."

ÜÇÜNCÜ KISIM
RUH

I

Kelsier'ın canı içecek bir şeyler istiyordu. Hapisten çıktığın zaman yapılacak şey bu değil miydi? İçmeye gidip, özgür olmanın tadını, özgürlüğünün bir kısmını alkole ve korkunç bir baş ağrısına terk ederek çıkarmıyor muydun?

Hayatta olduğu zamanlarda çoğunlukla böyle taşkınlıklardan kaçınırdı. İçinde bulunduğu durumu kontrol etmeyi severdi, durumun onu kontrol etmesini değil ama az önceki tecrübelerini köreltmek için içecek bir şeyleri arzuladığını inkâr edemezdi.

Bu korkunç derecede adaletsiz görünüyordu. Vücudu yoktu ama hâlâ susayabiliyor muydu?

Miraç Kuyusu'nu çevreleyen mağaralardan dışarı çıktı, sisli odalar ve tünellerden geçti. Daha önce olduğu gibi, bir şeye dokunduğu zaman gerçek dünyada nasıl göründüğünü görebiliyordu.

Düzensiz zemindeki adımları sağlamdı; her ne kadar zemin âdeta bir kumaş parçası gibi esniyor olsa da ayağıyla yere sertçe vurmadığı sürece ağırlığını taşıyordu. Öyle yaptığındaysa ayağı yoğun çamurun içine sokuyormuş gibi bir hisle batıyordu. Eğer uğraşırsa duvarların içinden bile geçebiliyordu ama ölmek üzere olduğu sırada koşarken olduğu kadar da kolayca yapamıyordu bunu.

Mağaralardan Kredik Shaw'ın, Lord Hükümdar'ın sarayının bodrumuna çıktı. Her şey sisten oluşurmuş gibi göründüğü için burada kaybolmak normalde olduğundan bile daha kolaydı. Geçerken etrafını daha iyi algılayabilmek için sisten cisimlere dokunuyordu. Bir vazo, bir halı, bir kapı.

En sonunda, Luthadel'in sokaklarına ölü de olsa özgür bir adam olarak çıktı Kelsier. Şehirde yürümek haricinde hiçbir şey yapmadı önce; o delikten çıktığı için öylesine rahatlamıştı ki Harap'ın kaçışı yüzünden hissettiği dehşet hissini bile görmezden gelebildi bir süre için.

Bütün bir günü çatılarda oturarak, fıskiyelerin yanında dolanarak geçirmiş olmalıydı. Geceleri sislerin içinde asılı duran ışıklar gibi parlayan metal parçalarıyla beneklenmiş şehre baktı. Kendini şehir duvarının tepesinde buldu, dışarıya kamp kurmuş olan ama bir şekilde kimseyi öldürmüyormuş gibi görünen kolossları gözledi.

Arkadaşlarıyla bağlantı kurmanın bir yolu var mı öğrenmeliydi. Ne yazık ki, Harap kaçtığı zaman kesilen titreşimler olmadan aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu. Mağaralardan çıkabilmenin verdiği heyecanla Vin ve Elend'in izini kaybetmişti ama titreşimlerin içinde gördüğü şeylerin bir kısmını hatırlıyordu. Bu ona arayacak birkaç yer veriyordu.

Sonunda çetesini Venture Kalesi'nde buldu. Miraç Kuyusu'ndaki felaketin ertesi günüydü ve görünüşe göre bir cenaze töreni yapılıyordu. Kelsier avlunun içinde yürüdü, her biri bir kireç lambası gibi yanan insanların ruhlarının arasından geçiyordu. Sürtündükleri ona görüntülerinin bir izlenimini veriyordu. Pek çoğunu tanımıştı; hayatının son aylarında tanıştığı, cesaretlendirdiği, moral verdiği skaalardı. Yabancılar da vardı. Lord Hükümdar'ın eski askerleri rahatsız edecek sayıdaydı.

Vin'i en önde, Venture Kalesi'nin basamaklarında otururken buldu; kamburunu çıkarmış, olduğu yerde büzülerek oturmuştu. Elend ortalarda yoktu ama kollarını kavuşturmuş hâlde dikilen Ham yakınlardaydı. Avluda, kalabalığın önünde ellerini sallayarak konuşan birisi vardı. Demoux muydu o? Cenaze töreninde kalabalığa önderlik mi ediyordu? O avluya dizilmiş yatanlar kesinlikle birer cesetti, ruhları artık parlamıyordu. Demoux'nun ne dediğini duyamıyordu ama manzara netti.

Kelsier basamaklarda Vin'in yanına oturdu. Ellerini önünde kavuşturdu. "Ee... işler iyi gitti."

Vin elbette cevap vermedi.

"Yani evet, dünyayı yok edecek bir yıkım ve kargaşa gücünü serbest bırakmış olduk ama en azından Lord Hükümdar öldü," diye devam etti Kelsier. "Görev başarıyla tamamlandı. Dahası asil erkek arkadaşın da hâlâ yanında. Karnındaki yara izi için endişelenme. Daha maço gösterecek. Sisler biliyor ya, o küçük kitap kurdunun biraz daha sert olmaya ihtiyacı var."

Vin hareket etmedi ve kambur durmaya devam etti. Kelsier kolunu omzuna koydu ve gerçek dünyadaki görüntüsünü bir an görebildi. Renk ve yaşamla doluydu ama yine de bir şekilde... aşınmıştı. Şimdi nasıl da yaşlanmış görünüyordu, artık sokaklarda obligatörleri dolandırırken bulduğu o çocuk değildi.

Yanında eğildi. "Bu şeyi yeneceğim Vin. Bu işi *düzelteceğim*."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" dedi Muhafaza basamakların aşağısındaki avludan.

Kelsier başını kaldırdı. Her ne kadar kendini Muhafaza'nın hâlini görmek için hazırlamış olsa da yine de onu gördüğü zaman yüzünü buruşturdu. Artık neredeyse insan şeklinde bile değildi; bir kafa, kollar ve bacakların silüetini zar zor oluşturan, yıpranmış duman iplerinden ibaret bir kütle hâline gelmişti.

"Harap serbest," dedi Muhafaza. "Buraya kadar. Zaman bitti. Sözleşmenin vadesi doldu. Söz verileni alacak."

"Onu durduracağız."

"Durdurmak mı? O entropi kuvveti, evrensel bir sabit. Onu zamanı durdurabileceğinden daha fazla *durduramazsın*."

Kelsier ayağa kalkarak Vin'den ayrıldı ve basamaklardan Muhafaza'ya doğru inmeye başladı. Demoux'nun bu küçük parlayan ruhlar kalabalığına ne söylediğini duyabilmeyi istedi.

"Eğer durdurulamayacaksa biz de onu yavaşlatırız," dedi Kelsier. "Sen bunu daha önce yapmıştın, değil mi? Büyük planın vardı?"

"Ben... evet..." dedi Muhafaza. "Bir plan vardı."

"Artık ben de özgürüm. Planını uygulamana yardım edebilirim."

"Özgür mü?" Muhafaza güldü. "Hayır, sadece daha büyük bir hapishaneye girdin. Bu Âlem'e bağlı hapissin. Senin yapabileceğin bir şey yok. Benim yapabileceğim de."

"Bundan..."

"O bizi izliyor, biliyorsun," dedi Muhafaza, gökyüzüne doğru bakarak.

Kelsier bakışını gönülsüzce takip etti. Sisli ve kımıldanan gökyü-

zü ne kadar uzak görünüyordu. Sanki bir ceset görüp dağılan kalabalıktaki insanlar gibi, gezegenden uzağa çekilmiş gibiydi. O enginliğin içinde Kelsier karanlık bir şey gördü; debeleniyor, kendi kendine kıvranıyordu. Sisten daha katıydı, yılanlardan oluşan bir okyanus gibi minik güneşin önünü kapatıyordu.

Kelsier bu enginliği tanıyordu. Harap gerçekten de izliyordu.

"Senin önemsiz olduğunu düşünüyor," dedi Muhafaza. "Sanırım seni eğlenceli buluyor, hâlâ içeride bir yerlerde olan Ati'nin ruhu buna gülerdi."

"Onun bir ruhu mu var?"

Muhafaza cevap vermedi. Kelsier yerdeki sisten oluşan cesetleri geçerek yanına geldi.

"Eğer yaşıyorsa, o zaman öldürülebilir," dedi Kelsier. "Ne kadar güçlü olursa olsun." *Sen bunun kanıtısın, Puf. Seni öldürüyor.*

Sert, kesik kesik bir sesle güldü Muhafaza. "Hangimizin bir tanrı ve hangimizin sadece tükenmeyi bekleyen zavallı bir ölünün gölgesi olduğunu unutmaya devam ediyorsun." Büyük ölçüde çözülmüş olan bir kolunu salladı, parmakları dağılmış sisli ipliklerden ibaretti. "Dinle onları. Söyledikleri şeyler seni utandırmıyor mu? Firari'ymiş? Hah! Ben onları binlerce yıl boyunca Muhafaza ettim. Onlar için *sen* ne yaptın?"

Kelsier Demoux'ya doğru döndü. Muhafaza, Kelsier'in konuşmayı duyamadığını unutmuş gibi görünüyordu. Gidip Demoux'ya dokunmak, şimdi nasıl göründüğüne bakmak niyetiyle hareket eden Kelsier'in ayağı yerdeki cesetlerden birine sürtündü.

Genç bir adamdı. Görünüşe göre bir askerdi. Oğlanı tanımıyordu ama endişelenmeye başladı. Ham'in durduğu yere doğru tekrar baktı, o yakınında duran şekil Breeze olmalıydı.

Ya diğerleri?

Ürperdi, sonra cesetlere dokunmaya başladı, tanıdığı herhangi birilerini arıyordu. Hareketleri daha endişeli hâle geldi.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Muhafaza.

"Kaç tane..." Kelsier yutkundu. "Bunların kaç tanesi benim arkadaşımdı?"

"Bazıları," dedi Muhafaza.

"Çetenin üyelerinden kimse var mı?"

"Hayır," dedi Muhafaza ve Kelsier rahatlayarak içini çekti. "Hayır, onlar günler önce, kuşatma ilk kırıldığında öldü. Dockson. Clubs."

Buzdan bir mızrak Kelsier'in göğsüne saplandı. İncelediği cese-

din yanında ayağa kalkmaya çalıştı ama tökezledi, zorlanarak konuşmaya çalışıyordu. "Hayır. Hayır, Dox olmaz."

Muhafaza başını sallayarak onayladı.

"N... ne zaman oldu? Nasıl?"

Muhafaza güldü. Deliliğin sesiydi. Kelsier'i bu mekâna ilk girdiği zaman karşılayan nazik, kararsız adamdan çok bir şey kalmamıştı geriye.

"İkisi de kuşatma yarılırken kolosslar tarafından öldürüldü. Cesetleri günler önce yakıldı Kelsier, sen hapisken."

Kelsier titredi, kendini tükenmiş hissediyordu. "Ben..." dedi Kelsier.

Dox. Yanında değildim. Giderken onu tekrar görebilirdim. Konuşabilirdim. Belki de kurtarabilirdim onu?

"Ölürken sana lanet etti Kelsier," dedi Muhafaza, haşin bir ses tonuyla. "Bütün bunlar için seni suçluyordu."

Kelsier başını eğdi. Bir dost daha kaybetmişti. Ve Clubs... iki iyi adam. Hayatı boyunca bunlardan çok kaybetmişti, lanet olsun. Çok ama çok fazla.

Üzgünüm Dox, Clubs. Sizi yarı yolda bıraktığım için üzgünüm.

Kelsier o öfkeyi, o acı ile utancı aldı ve bunlardan güç çekti. Hapis olduğu günlerde kendine yeni bir amaç edinmişti. Bunu şimdi kaybetmeyecekti.

Ayağa kalktı ve Muhafaza'ya doğru döndü. Tanrı şok edici bir şekilde, sanki *korkmuş* gibi sindi. Kelsier tanrının şeklini kavradı ve kısa bir an için ötesindeki enginliğin bir görüsünü yakaladı. Muhafaza'nın her şeyin içindeki ışığının. Dünyanın, sislerin, metallerin, insanların ruhlarının. Bu varlık bir şekilde ölüyordu ama gücü hiç de az değildi.

Ayrıca Muhafaza'nın ızdırabını hissetti. Kelsier'in Dox'un ölümüyle hissettiği acı gibiydi ama binlerce kat fazlasıydı. Muhafaza sönen ışıkların her birini hissediyordu; hissediyor ve sevdiği bir kişi olarak görüyordu.

Dünyanın dört bir yanında, artan bir hızla ölüyorlardı. Çok fazla kül yağıyordu ve Muhafaza bunun artmasını bekliyordu. Koloss orduları kontrolsüz bir şekilde saldırıyordu. Ölüm, yıkım, son nefesini veren bir dünya.

Ve... güneydeki... neydi? İnsanlar mıydı?

Kelsier Muhafaza'yı kavradı, yaratığın ilahi ızdırabı karşısında huşu duymuştu. Kelsier ona sarıldı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Kelsier.

"Ah, Senna..." diye fısıldadı Muhafaza. "Bu yeri kaybediyorum. Hepsini kaybediyorum..."

"Bunu durduracağız," dedi Kelsier geri çekilerek.

"Durdurulamaz. Anlaşma..."

"Anlaşmalar bozulabilir."

"Bu türden anlaşmalar bozulamaz Kelsier. Daha önce Harap'ı oyuna getirmeyi, kandırarak hapsetmeyi başarmıştım. Ama bu anlaşmanın çiğnenmesi değildi, sadece daha sonra istismar etmek için anlaşmada bir boşluk bırakmış ve bundan faydalanmıştım. Bu sefer hiç boşluk yok."

"O zaman mücadele ederek gideriz," dedi Kelsier. "Sen ve ben, biz bir ekibiz."

Muhafaza'nın şekli kendini toplayarak *yoğunlaşır* gibi göründü, iplikler tekrar örülüyordu. "Bir ekip. Evet. Bir çete."

"İmkânsızı başarmak için."

"Gerçekliğe meydan okumak için," diye fısıldadı. "İnsanlar senin deli olduğunu söylerdi."

"Ben de hak verirdim," dedi Kelsier. "Ama sorun şu, her ne kadar akıl sağlığımı sorgulamakta haklı olsalar da hiçbir zaman doğru mantığa varamadılar. Onları endişelendirmesi gereken şey benim hırsım değil."

"Ne o zaman?"

Kelsier gülümsedi.

Karşılığında Muhafaza da güldü; keskinliğini yitirmiş bir sesti, haşinlik kaybolmuştu. "Sen... yaptığını zannettiğin şey her ne ise onu yapmana yardım edemem. Doğrudan olmaz. Ben artık yeteri kadar iyi... düşünemiyorum. Ama..."

"Ama?"

Muhafaza biraz daha belirginleşti. "Ama yardım edebilecek birini nerede bulacağını biliyorum."

2

Kelsier Muhafaza'nın parlayan bir sis dokunacına benzer bir ipliğini şehrin içinde takip etti. Düzenli olarak yukarı baktığından, o gökyüzündeki kuvvetle yüzleştiğinden de emin oluyordu. Oradaki sislerin içinden kaynayarak taşmıştı ve her yönde üstün gelmeye başlıyordu.

Kelsier geri çekilmeyecekti. Bu şeyin onun gözünü tekrar korkutmasına izin vermeyecekti. Bir tanrıyı zaten öldürmüştü. İkinci cinayet her zaman ilkinden daha kolay olurdu.

Muhafaza'nın ipliği onu her nasılsa bu tarafta daha bile kasvetli görünen bir kenar mahallenin gölgeli apartmanların arasından geçirdi. İnsanların ruhları korkmuş kümeler hâlinde toplanmış, sıkışık duruyorlardı. Çetesi bu şehri kurtarmış olabilirdi ama Kelsier'in yanından geçtiği insanların pek çoğu henüz bundan haberdar değilmiş gibilerdi.

Neden sonra iplik Kelsier'i kuzeydeki yıkık şehir kapılarından çıkararak molozların ve yavaş yavaş tasnif edilen ceset yığınlarının yanlarından geçirdi. Canlı orduların ve o korkunç koloss ordusunun ötesine, şehrin dışına ve nehir boyunca kısa bir yürüyüşle... göle doğru mu götürüyordu?

Luthadel adını aldığı gölden fazla uzakta inşa edilmemişti, gerçi şehir halkının büyük bir kısmı bu gerçeği kararlılıkla görmezden gelirdi. Eğer sudan çok kül sayılacak koyu bir balçığın içine atlamaya meraklı değilsen, Luthadel Gölü yüzülecek türden bir göl değildi. Yarı aç skaalarla dolu bir şehrin yanında yüzlerce yıl durduktan sonra hâlâ sağ kalabilmiş birkaç balığı yakalamayı düşünüyorsan... Bol şans! Küldağlarının bu kadar yakınında nehri ve gölü ulaşıma açık tutmak için bütün bir toplum tabakasının tam zamanlı çalışması gerekiyordu, kanal işçileri şehir halkının arasına nadiren karışan garip bir skaa türüydü.

Onlar bu tarafta gölün ve hatta nehrin de bir şekilde ters dönmüş olduğunu görseler dehşete düşerlerdi. Ayağının altındaki sislerin verdiği sıvılık hissine ters bir şekilde göl katı bir bloktu, sadece birkaç santim yükseğe çıkıyordu ama Kelsier'in üzerinde yürümeye alıştığı zeminden bir şekilde daha sağlamdı.

Hatta göl, bir sisler denizinin içinde yükselen alçak bir adaya benziyordu. Bu mekânda katılar ve sıvılar bir şekilde ters dönmüş gibiydi. Kelsier adanın kıyısına geldi, Muhafaza'nın özünden oluşan ip yanından kıvrılarak uzanıyor ve Ishaton'un büyük labirentinden eve giden yolu gösteren efsanevi ip gibi adanın ortasına doğru ilerliyordu.

Kelsier ellerini pantolonun ceplerine soktu ve adanın zeminini tekmeledi. Bir tür koyu, füme taştandı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Muhafaza.

Kelsier sıçradı, sonra ışık çizgisine doğru baktı. "Sen... orada mısın Puf?"

"Ben her yerdeyim," dedi Muhafaza, yumuşak ve kırılgan bir ses tonuyla. Yorgunluktan bitmiş gibi geliyordu. "Neden durdun?"

"Burası farklı."

"Evet, burada pıhtılaşıyor," dedi Muhafaza. "İnsanların düşünme şekli ve geçmelerinin olası olduğu yerlerle ilgili. En azından biraz."

"Ama ne bu?" dedi Kelsier adanın üzerine çıkarak.

Muhafaza başka bir şey söylemedi ve Kelsier de adanın ortasına doğru ilerlemeye devam etti. Burada "pıhtılaşan" şey her neyse şaşırtıcı derecede taşa benziyordu. Ve üzerinde yetişen bir şeyler vardı. Kelsier sert zeminin içinden çıkmış bodur bitkilerin yanından geçti; sisten oluşan belirsiz bitkiler değil, renkle dolu gerçek bitkilerdi. İlginç bir şekilde üzerlerinden *sis* yükseliyormuş gibi görünen geniş, kahverengi yaprakları vardı. Hiçbirisi diz hizasından yükseğe çıkmıyordu ama yine de Kelsier'in burada bulmayı bekleyeceğinden çok fazlalardı.

Bir tarladan geçerken, bitkilerin yapraklarını kımıldatarak koşturan bir şeyler gördüğünü düşündü.

Ölülerin dünyasında da bitkiler ve hayvanlar mı var, diye düşündü. Ama Muhafaza buraya ölülerin dünyası değil, Bilinçsel Âlem demişti. Bu bitkiler burada nasıl yetişiyordu? Onları sulayan neydi?

Bu adanın içlerine doğru gittikçe etrafı daha da kararıyordu. Harap o minik güneşin önünü kapatıyordu ve Kelsier, şehirdeki hayalet sislerin içine işlemiş hafif ışıltıyı bile özlemeye başlamıştı. Kısa süre sonra âdeta bir alacakaranlıkta hareket etmeye başlamıştı.

Neden sonra Muhafaza'nın ipliği inceldi, sonra kayboldu. Kelsier ucunun yakınlarında durarak fısıldadı. "Puf? Orada mısın?"

Cevap yoktu, sessizlik Muhafaza'nın daha önceki her yerde olduğu iddiasını yalanlıyordu. Kelsier başını iki yana salladı. Belki Muhafaza dinliyordu ama bir cevap vermeye yetecek kadar *burada* değildi. İlerlemeye devam ederek bitkilerin bel hizasına kadar büyümüş olduğu bir yerden geçti, geniş yapraklarından sıcak bir tabaktan tüten buhara benzeyen bir sis yükseliyordu.

Sonunda ileride bir *ışık* fark etti. Durdu. Kelimenin tam anlamıyla doğduğu günden itibaren sahtekârlıkla geçen bir hayatın sonucu olarak kazandığı içgüdüler sayesinde, çevresini kolaçan ederek ilerlemek onun için doğal bir şey hâlini almıştı. Hiç silahı yoktu. Bir taş ya da sopa arayarak çömelip eliyle yeri yokladı ama bu bitkiler işe yarar bir şey olacak kadar büyük değildi ve zemin de pürüzsüzdü.

Muhafaza yardım edeceğine söz vermişti ama Kelsier onun sözüne ne kadar güvenebileceğine emin değildi. Öldükten sonra yaşamaya devam etmenin onu Tanrı'nın sözlerine güvenmeye daha az meyilli yapması garipti. Silah olarak kullanmak için kemerini çıkardı ama elindeki kemer buharlaşıp gitti ve tekrar belinde belirdi. Kelsier başını iki yana sallayarak ateşin yanına doğru ilerledi. İki kişiyi seçebiliyordu. Canlılardı ve bu Âlem'delerdi; parlayan ruhlar ya da sisli hayaletler değillerdi.

Adam kolları kıvrılmış gömleği ve pantolon askısı olan skaa giysileri giyiyor ve akşam yemeği hazırlamak için yakılmış ateşle ilgileniyordu. Saçları kısaydı ve dar, sanki sıkıştırılmış gibi görünen bir yüzü vardı. Kemerinde duran ve neredeyse bir kılıç sayılabilecek kadar uzun şu bıçak çok işe yarardı.

Küçük bir katlanır taburede oturan kadın Terrisli olabilirdi. Terrisliler aralarında derisi onun kadar koyu olan bazıları vardı, hem zaten Kelsier çeşitli güney salahiyetlerde koyu derili insanlar görmüş-

tü. Giysileriyse kesinlikle Terrisli değildi; belinde geniş, deri bir kuşak bulunan kalın, kahverengi bir elbise giymişti ve saçları minicik şeritler hâlinde örülüydü.

İki. Kelsier iki kişiyle başa çıkabilirdi, değil mi? Allomansi ya da silah olmadan bile. Yine de dikkatli olmak en iyisiydi. Avare'ye karşı yenilgisini unutmuş değildi. İyice düşünerek karar verdi, sonra ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve uzun adımlarla kamplarına girdi.

"Yahu birkaç gündür olağandışı şeyler oluyor, size söyleyeyim," dedi.

Ateşin başındaki adam eli bıçağında geriye doğru sıçradı, afallamıştı. Kadın oturmaya devam etti, gerçi yanında duran bir şeye uzanmıştı. Altında bir tutacak olan küçük bir boruydu. Bunu sanki bir tür silahmış gibi Kelsier'e doğru uzattı.

"Peki tepemizde duran doymak bilmez yıkım kuvvetinden rahatsız olan başka kimse var mı?" dedi Kelsier gökyüzündeki kımıldanan, seğiren fazla katı dokunaçlara doğru bakarak.

"Gölge kurutsun!" diye bağırdı adam. "*Sen*. Sen öldün!"

"Ölümden ne anladığına bağlı," dedi Kelsier ateşe doğru yürüyerek. Kadın o garip silahını ona doğru tutarak Kelsier'i takip etti. "O ateşi ne için *yaktınız* ki yahu?" Başını kaldırıp ikiliye baktı. "Ne var?"

"Nasıl?" diye kekeledi adam. "Ne? Ne zaman..."

"... Neden?" diye ekledi yardımsever bir şekilde Kelsier.

"Evet, neden!"

"Benim bünyem çok hassas," dedi Kelsier. "Ve ölmek de sindirime iyi *gelmez*. O yüzden iştirak etmemeye karar verdim."

"İnsan bir gölge olmaya öylece *karar vermez*!" diye haykırdı adam. Hafif, Kelsier'in çıkaramadığı garip bir şivesi vardı. "Bu önemli bir ayin! Şartları ve gelenekleri var. Bu... bu..." Ellerini havaya savurdu. "Bu *saçmalık*."

Kelsier gülümsedi ve hemen yanında, yerde duran bir kupa dolusu ılık bir şeye uzanan kadının bakışlarına karşılık verdi. Kadın diğer eliyle silahını kaldırdı; sanki orada hiç var olmamış gibiydi. Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasındaydı.

"Hathsin Firarisi," dedi kadın düşünceli bir şekilde.

"Beni tanıyor gibisiniz," dedi Kelsier. "Şöhretin yan etkilerinden biri, ne yazık ki."

"Bir hırsız için şöhret pek çok sorunu beraberinde getirir diye düşünüyorum. İnsan cüzdan çalmaya çalışırken tanınmayı pek istemiyordur herhâlde."

"Bu diyarın halkı tarafından nasıl görüldüğü düşünülürse," dedi adam, temkinli bir şekilde Kelsier'i izlemeye devam ederek, "kendilerini soyarken bulsalar sevinçten havaya uçarlar gibime geliyor,"

"Doğru," dedi Kelsier kuru kuru. "Bu imtiyaz için resmen sıraya giriyorlardı. Tekrar mı sormam gerekiyor?"

Kadın düşündü. "Benim adım Khriss, Taldain'denim." Diğer adama doğru başını salladı ve o da gönülsüz bir şekilde bıçağını geri koydu. "O da Nazh, benim için çalışıyor."

"Harika," dedi Kelsier. "Muhafaza'nın neden gelip sizinle konuşmamı istediği konusunda bir fikriniz var mı?"

"*Muhafaza* mı?" dedi Nazh. Öne çıkarak Kelsier'in kolunu kavradı. Demek ki Avare gibi o da Kelsier'e dokunabiliyordu. "*Parelerden* biriyle mi konuştun?"

"Tabii," dedi Kelsier. "Puf ile aramız çok iyi." Kolunu çekerek Nazh'ın kavrayışından kurtardı ve ateşin yanındaki diğer katlanır tabureyi kaptı. Açılıp kapanır iki basit tahta parçası ve üzerine oturmak için tahtaların arasına konulmuş bir kumaştan meydana gelen basit bir şeydi.

Bunu Khriss'in karşısına koydu ve oturdu.

"Bu işten hoşlanmadım Khriss," dedi Nazh. "Tehlikeli."

"Neyse ki," diye karşılık verdi Khriss, "biz de öyleyiz. Pare Muhafaza, Firari. Nasıl görünüyor?"

"Bu benim onunla gerçekten konuşup konuşmadığımı anlamak için bir test mi, yoksa varlığın durumu hakkında samimi bir soru mu?"

"İkisi de."

"Ölüyor," dedi Kelsier parmaklarının arasında Nazh'ın bıçağını döndürerek. Bıçağı az önceki itişme sırasında araklamıştı ve metalden olduğu hâlde parlamadığını keşfettiği için meraklanmıştı. "Siyah saçlı, kısa boylu bir adam ya da bir zamanlar öyleydi. Şimdi... eh, *çözülüyor*."

"Hey," dedi Nazh bıçağı fark edince gözleri kısılarak. Kemerine ve boş kına baktı. "*Hey!*"

"Çözülüyor," dedi Khriss. "Yani yavaş bir ölüm. Ati başka bir Pareyi Kıymayı bilmiyor mu? Yoksa gücü mü yok? Hım..."

"Ati mi?" diye sordu Kelsier. "Muhafaza da o ismi söylemişti."

Khriss içeceğini yudumlarken bir parmağıyla gökyüzünü işaret etti. "Ati o. En azından dönüştüğü şey."

"Peki... Pare dediğiniz nedir?"

"Bir âlim misiniz Firari Bey?"

"Hayır," dedi Kelsier. "Ama birkaç tane öldürmüştüm."

"Hoş. Eh, senden, imparatorluğundan ya da küçük gezegeninden çok ama çok daha büyük bir şeye bulaştın."

"Baş edebileceğinden daha büyük Firari," dedi Nazh, Kelsier parmağının üzerinde dengelerken bıçağını geri kaparak. "Şimdi yol yakınken geri dönmelisin."

"Nazh haksız değil," dedi Khriss. "Soruların tehlikeli. Bir kere perdenin arkasına girer ve aktörleri oldukları gerçek insanlar şeklinde görürsen, oyun gerçekmiş gibi davranmak zorlaşır."

"Ben..." Kelsier hafifçe eğilip ellerini önünde kavuşturdu. Lanet olsun... ateş sıcaktı ama *yanan* herhangi bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Alevlere baktı ve yutkundu. "Ölmeden önce, içten içe ölümden sonra hiçbir şey olmamasını bekliyordum ama öyle olmadı. Sonra Tanrı'nın gerçek olduğunu ama ölmek üzere olduğunu öğrendim. Cevaplara ihtiyacım var. *Lütfen*."

"İlginç," dedi Khriss.

Kelsier kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Senin çok hikâyeni duydum Firari," dedi. "Çoğu zaman senden ve iyi özelliklerinden bahsediyorlardı. Ancak samimiyet hiçbir zaman bunlardan biri değildi."

"Beklentileri karşılamak ve seni daha mutlu etmek için uşağından başka bir şeyler de çalabilirim," dedi Kelsier.

"Deneyebilirsin," dedi Nazh ve kollarını kavuşturup ateşin etrafında dolanmaya başladı, tehditkâr görünmeye çalıştığı ortadaydı.

"Pareler," dedi Khriss, Kelsier'in dikkatini çekerek, "Tanrı değiller, ama onlar Tanrı'nın *parçaları*. Harap, Muhafaza, Muhtariyet, Terbiye, Vefa... On altı tane var."

"On altı," dedi Kelsier nefesini tutarak. "Bu şeylerden on dört tanesi daha mı etrafta geziniyor?"

"Diğerleri başka gezegenlerdeler."

"Diğer..." Kelsier gözlerini kırpıştırdı. "Diğer *gezegenlerde* mi?"

"Bak gördün mü," dedi Nazh. "Şimdiden kafayı yedi, Khriss."

"Diğer gezegenlerde," diye tekrar etti Khriss nazik bir şekilde. "Evet, düzinelerce başka gezegen var. Pek çoğunda senin ya da benim gibi insanlar yaşıyor. Bilinmeyen bir ilki var, Kozmer'de bir yerlerde gizli. Daha bulamadım ama onunla ilgili hikâyelere ulaştım.

"Neyse, bir Tanrı vardı. Adonalsium. Bir kuvvet miydi ya da bir varlık mıydı bilmiyorum, gerçi ikincisi olduğunu tahmin ediyorum. On altı kişi bir araya gelerek Adonalsium'u *öldürdü* ve özünü parçalayarak aralarında paylaştı, ilk kez Miraç'a çıkanlar oldular."

"Kimdi bunlar?" dedi Kelsier işittiklerine anlam vermeye çalışarak.

"Farklı farklı insanlardan meydana gelen bir grup," dedi Khriss. "Benzer şekilde hepsinin farklı farklı amaçları vardı. Bazıları gücü arzu ediyordu, diğerleri Adonalsium'u öldürmeyi ellerinde kalmış tek iyi seçenek olarak görüyordu. Birlikte bir tanrıyı öldürdüler ve kendileri ilahi varlıklara dönüştüler." Sanki bundan sonra gelecek şey için Kelsier'i hazırlamak istermiş gibi müşfik bir şekilde gülümsedi. "Onların iki tanesi bu gezegeni yarattı Firari, üzerindeki insanlarla birlikte."

"Yani... benim dünyam ve tanıdığım herkes bir çift... yarım tanrının eseri mi?"

"Daha çok tanrı kesirlerinin," dedi Nazh. "Ve tanrı olmak için de aynı işi yapan bir öncekini öldürmeye yetecek kurnazlığa sahip olmanın haricinde herhangi bir belirgin vasfı olmayan bir çift."

"Hay sokayım..." dedi Kelsier nefesini bırakarak. "Hepimizin bu kadar arızalı olmamıza şaşırmamak gerek."

"Aslında insanlar genel olarak öyleler," diye belirtti Khriss. "Kim tarafından yaratılmış olurlarsa olsunlar. Eğer bunun bir faydası olacaksa, ilk insanları Adonalsium yarattı, o nedenle sizin tanrılarınızın kullanacak bir taslağı vardı."

"Demek ki biz kusurlu bir orijinalin kopyalarıyız," dedi Kelsier. "Rahatladığımı söyleyemem." Yukarı doğru baktı. "Peki o şey, eskiden insan mıydı?"

"Güç... yozlaştırır," dedi Khriss. "Bunun içinde bir yerlerde yönlendiren bir insan var. Ya da belki şimdi sadece sürükleniyordur."

Kelsier Harap'ın uzattığı kuklayı, insan şeklini hatırladı. Artık sadece korkunç bir güçle dolu bir kabuktan ibaretti. "Peki ya bu şeylerden bir tanesi... ölürse ne oluyor?"

"Bunu görmeyi merakla bekliyorum," dedi Khriss. "Bunu hiç bizzat görmedim, daha önceki ölümler de farklıydı. Her seferinde müthiş bir olayla tanrının gücü parçalanmış ve dağılıp gitmişti. Öncekiler kafadan vurulmak gibiyken, bu daha çok boğulmaya benziyor. Çok bilgilendirici olsa gerek."

"Eğer durdurmazsam," dedi Kelsier.

Khriss ona gülümsedi.

"Tepeden bakmayı kes," diye tersledi Kelsier. Hızla ayağa fırladı ve arkasında tabure devrildi. "Bunu durduracağım."

"Bu dünyanın zamanı doluyor Firari," dedi Khriss. "Gerçekten çok yazık ama kurtarmak için bildiğim bir yol yok. Yardım edebilme umuduyla gelmiştim ama artık burada Fiziksel Âlem'e bile ulaşamıyorum."

"Birileri giriş kapısını yok etti," diye belirtti Nazh. "*İnanılmayacak* kadar gözükara birisi. Toy. Sersem. Düşüncesiz..."

"Abartıyorsun," dedi Kelsier. "Avare bana ne yaptığımı söyledi."

"... Kim?" diye sordu Khriss.

"Beyaz saçlı herif," dedi Kelsier. "Uzun, sivri burunlu ve..."

"Nalet," dedi Khriss. "Miraç Kuyusu'na ulaştı mı?"

"Oradan bir şey çaldı," dedi Kelsier. "Bir metal parçası."

"*Hay nalet*," dedi Khriss uşağına bakarak. "Gitmemiz gerek. Üzgünüm Firari."

"Ama..."

"Bize söylediğin şey yüzünden değil," dedi Khriss ayağa kalkarak. Eşyalarını toplamasına yardım etmesi için Nazh'a işaret etti. "Zaten gidiyorduk. Bu gezegen ölüyor ve her ne kadar bir Parenin ölümüne şahit olmak istesem de bunu yakından yapmaya cesaret edemem. Uzaktan izleyeceğiz."

"Muhafaza sizin yardım edebileceğinizi düşünmüştü," dedi Kelsier. "Mutlaka yapabileceğiniz *bir şeyler* vardır. Bana söyleyebileceğiniz bir şeyler. Her şey bitmiş olamaz."

"*Üzgünüm* Firari," dedi Khriss hafifçe. "Belki daha çok şey bilseydim, eğer İre'leri sorularıma cevap vermeye ikna edebilseydim..." Başını olumsuzca salladı. "Yavaş yavaş olacak Firari, aylar sürecek. Ama geliyor. Harap bu dünyayı yutacak ve bu, bir zamanlar Ati olarak bilinen adamın umurunda olsa da buna engel olmayı başaramayacak."

"Her şey," diye fısıldadı Kelsier. "Hayatta gördüğüm her şey... Gezegenimde yaşayan herkes."

Yan taraftaki Nazh eğildi, ateşi eline aldı ve ateş *kayboldu*. Büyük alev avcunun içinde kendi üzerine katlanmıştı ve tam da bu sırada, Kelsier küçük bir sis bulutu çıktığını görür gibi oldu. Taburesini bir parmağıyla aldı, alttaki vidayı söktü ve tabureyi Nazh'a vermeden önce vidayı avcunun içine gizledi.

Nazh sonra sırtına bir yürüyüş çantası taktı, tepesine parşömen kılıfları bağlıydı. Khriss'e baktı.

"Gitmeyin," dedi Kelsier tekrar Khriss'e dönerek. "Bana yardım edin."

"Yardım mı? Ben *kendime* bile yardım edemiyorum Firari. Sürgündeyim ve olmasaydım bile bir Pareyi durdurmaya yetecek kaynaklarım yok. Büyük ihtimalle hiç gelmemeliydim." Tereddüt etti. "Üzgünüm, seni de bizimle gelmen için davet edemem. Tanrın seni izliyor

olacak Kelsier. Senin nerede olduğunu bilecek çünkü içinde onun parçaları var. Burada seninle konuşmak yeterince tehlikeliydi."

Nazh ona bir çanta verdi ve Khriss de çantayı omzuna doğru savurdu.

"Bunu *durduracağım*," dedi Kelsier onlara.

Khriss bir elini kaldırdı ve tanımadık bir hareketle parmaklarını kıvırdı, görünüşe göre veda ediyordu. Açıklığa arkasını döndü ve yürüyerek çalılıklara girip uzaklaştı. Nazh da onu takip etti.

Kelsier yığılıp kaldı. Tabureleri aldıkları için yere oturdu ve başını eğdi Kelsier. *Hak ettiğin buydu*, diye düşündü bir parçası. *Tanrıları soymak ve efsanelerle oyun oynamak istiyordun. Boyundan büyük işlere kalkıştığını keşfettiğin için şimdi şaşırmana gerek var mı?*

Hışırdayan yaprakların sesi ayağa fırlamasına neden oldu. Nazh gölgelerin içinden çıktı. Adam terk ettikleri kampın kenarında dikildi, sonra öne çıkıp bıçağını kılıfıyla beraber çıkarmadan önce hafifçe küfretti, Kelsier'e doğru uzattı.

Kelsier tereddütle deri kını içindeki silahı kabul etti.

"Sen ve halkın kötü hâldesiniz," dedi Nazh alçak sesle. "Ama ben bu yeri seviyorum. Lanet sisleriyle bile." Batıya doğru işaret etti. "Yerleri o tarafta."

"Kimin?"

"Ire'lerin," dedi Nazh. "Onlar bu işleri bizden çok daha uzun zamandır yapıyorlar Firari. Eğer sana yardım edilebilecek birileri varsa, o da Ire'lerdir. Onları zeminin tekrar katıya döndüğü yerde ara."

"Tekrar katı..." dedi Kelsier. "Tyrian Gölü mü?"

"Ötesinde. Çok daha ötesinde Firari."

"*Okyanus* mu? Ona yüzlerce ve yüzlerce kilometre var. Irak Salahiyet'in ötesinde!"

Nazh omzunu sıvazladı, sonra Khriss'in peşi sıra gitmek için döndü.

"Umut var mı?" diye seslendi Kelsier.

"Hayır desem ne olacak?" dedi Nazh omzunun üzerinden. "Ya da hâlinizin *harap* olduğunu söylersem ne olur? Yapacakların değişir mi?"

"Hayır."

Nazh bir tür selamlamayla parmaklarını alnına kaldırdı. "Hoşça kal Firari. Bıçağıma iyi bak. Onu severim."

Karanlığın içinde kayboldu. Kelsier arkasından baktı, sonra yapılabilecek tek mantıklı şeyi yaptı.

Taburenin altından aldığı vidayı yedi.

3

Vida hiçbir şey yapmadı. Kelsier Allomansi kullanabilmeyi ummuştu ama vida sadece midesinde oturdu kaldı, garip ve rahatsız edici bir ağırlıktı. Denese de yakamadı. En sonunda öğürerek geri çıkardı yürürken ve bir kenara attı.

Adayı terk ederek Luthadel'in etrafındaki sisli zemine vardı ve üzerine yeni bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. Sonu gelmiş bir dünya, ölen tanrılar ve hiçbir zaman varlığından bile haberdar olmadığı koskoca bir evren. Şimdi tek umudu... okyanusa gitmek miydi?

Kelsier, Gemmel'le seyahat ettiği zamanlarda bile bu denli uzağa gitmemişti. O kadar uzağa yürümek aylar sürerdi. O kadar zamanları var mıydı ki?

Adadan aşağı adımını atarak sisli kıyının yumuşak zeminine geçti. Luthadel kısa bir mesafe ileride kıvrılan sislerden gölgeli bir duvar gibi yükseliyordu.

"Puf?" diye seslendi. "Orada mısın?"

"Ben her yerdeyim," dedi Muhafaza yanında belirerek.

"Öyleyse duydun mu?" diye sordu Kelsier.

Muhafaza dalgınca başını salladı. Yıpranmıştı ve yüzü de bulanıktı. "Galiba... Mutlaka duymuşumdur..."

"Ayz Ri denilen birisinden bahsettiler."

"Evet Ire," dedi Muhafaza biraz farklı bir şekilde telaffuz ederek. "Üç harf. I R E. Başka bir diyardan gelmiş insanların dilinde bir anlamı var. Ölmüş ama ölmeyenler. Onların görüş alanımın ucunda, karanlığın içindeki hayaletler gibi toplandıklarını hissetmiştim."

"Ölmüş ama yaşıyorlar," dedi Kelsier. "Benim gibi mi?"

"Hayır."

"Nasıl o zaman?"

"Ölmüş ama ölmemişler."

Harika, diye düşündü Kelsier. Batıya doğru döndü. "Okyanustalarmış."

"Ire'ler bir şehir inşa etti," dedi Muhafaza alçak bir sesle. "Dünyaların arasındaki bir yerde..."

"Peki," dedi Kelsier, derin bir nefes alarak. "Ben de oraya gidiyorum."

"Gidiyor musun?" dedi Muhafaza. "Beni terk mi ediyorsun?"

Bu sözlerdeki çaresizlik Kelsier'i irkiltmişti. "Eğer bu insanlar bize yardım edebilecekse, onlarla konuşmam gerek."

"Bize yardım edemezler," dedi Muhafaza. "Onlar... umursamaz. Onlar kalbin son atışını bekleyen leş yiyici böcekler gibi cesedimin üzerinden plan yapıyor. Gitme. Beni *terk etme*."

"Sen her yerdesin. Seni terk edemem ki."

"Hayır. Onlar benim ötemde. Ben... ben bu diyardan ayrılamam. Her taşını, her yaprağını fazlasıyla Kuşamladım." Zaten belirsiz olan silüetini iyice dağıtarak dalgalandı. "Bizler... kolayca bağlanıyoruz ve gitmek için özellikle kararlı olmamız gerekiyor."

"Ya Harap?" dedi Kelsier batıya doğru dönerek. "Eğer her şeyi yok ederse gitmeyi başarabilecek mi?"

"Evet," dedi Muhafaza son derece alçak bir sesle. "O zaman gidebilir. Ama Kelsier, beni terk edemezsin. Biz... bir ekibiz, değil mi?"

Kelsier elini varlığın omzuna koydu. Bir zamanlar kendinden fazlasıyla emin olan Puf şimdi havadaki bir *bulanıklıktan* başka bir şey değildi. "Elimden geldiği kadar çabuk döneceğim. Eğer o şeyi durduracaksam yardıma ihtiyacım olacak."

"Bana acıyorsun."

"Ben kendim olmayan herkese acıyorum Puf. Benim gibi bir adam olmanın sakıncası bu. Ama bunu *yapabilirsin*. Gözünü Harap'ın üzerinde tut ve Vin'le onun şu asiline haber vermeye çalış."

"Acıma," diye tekrar etti Muhafaza. "Bu... bu hâle mi geldim? Evet... geldim."

Sınırları bulanık bir elle uzandı ve Kelsier'in kolunu kavradı. Kelsier bir şeyler söyleyecek oldu, sonra Muhafaza diğer eliyle başının arkasını yakalayıp gözlerini Kelsier'inkilere kilitleyince sessiz kaldı. O gözler birden odaklandı, bulanıklık aniden netleşti. İçlerinden gümüşsü beyaz renkte bir parıltı fışkırdı, Kelsier'in üzerini kapladı ve onu kör etti.

Diğer her şey buharlaşıp gitmişti; o korkunç, harika ışığa hiçbir şey karşı duramazdı. Kelsier düşüncelerini, bedenini, varlığının kendisini kaybetti. *Benliğini* aştı ve akan ışıktan oluşan bir mekâna girdi. Işığın kurdeleleri ondan patlayarak yayılıyordu ve her ne kadar haykırmaya çalışsa da sesi yoktu.

Zaman geçmiyordu; zamanın burada anlamı yoktu. Burası bir yer değildi. Yerin bir anlamı yoktu. Sadece Bağlantı vardı; kişiden kişiye, insandan dünyaya, Kelsier'den tanrıya.

Ve o tanrı *her şeydi*. Kelsier'in acıdığı şey üzerinde yürüdüğü zemindi, havaydı, metallerdi. Kendi ruhuydu. Muhafaza *hakikaten* her yerdeydi. Onun yanında Kelsier değersizdi. Ufak bir ayrıntıydı.

Görü kayboldu. Kelsier tökezleyerek uysal uysal dikilen Muhafaza'dan uzaklaştı; havadaki bir bulanıklıktı ama o kadar fazla şeyi temsil ediyordu ki. Kelsier bir elini göğsüne koydu ve kalbinin attığını gördüğü için açıklayamadığı bir sebepten dolayı memnun oldu. Ruhu bir vücudu taklit etmeyi öğreniyordu ve bir şekilde küt küt atan bir kalp rahatlatıcıydı.

"Sanırım bunu hak etmiştim," dedi Kelsier. "O görüleri nasıl kullandığına dikkat et, Puf. Gerçeklik insanın egosu için pek sağlıklı bir şey değil."

"Ben olsam gayet sağlıklı derdim," diye cevap verdi Muhafaza.

"Her şeyi gördüm," diye mırıldandı Kelsier. "Her şeyi, herkesi. Onlarla olan Bağlantımı ve..."

Geleceğe doğru yayılmasını, diye düşündü bir açıklama getirmek için çabalayarak. *Olasılıklar, o kadar çok olasılık... atiyum gibi.*

"Evet," dedi Muhafaza, sesi fazlasıyla yorulmuş gibi çıkıyordu. "İnsanın Kozmer'deki gerçek yerini anlaması sarsıcı olabilir. Çok az kişi gerçekten ne kadar küçük olduğunu kolaylıkla..."

"Beni geri gönder," dedi Kelsier Muhafaza'ya doğru fırlayıp kollarını yakalarken.

"Ne?"

"*Beni geri gönder.* Onu bir daha görmem gerek."

"Zihnin fazla narin. Parçalanır."

"Ben onu paramparça edeli epey oldu zaten Puf. Yap hadi. Lütfen."

Muhafaza tereddütlü bir şekilde onu kavradı ve bu sefer gözlerinin parlamaya başlaması daha uzun sürdü. Gözleri ışıldadı, silüeti titreşti ve bir an için Kelsier tanrının tamamen dağılacağını düşündü.

Sonra parıltı fışkırdı ve bir anda Kelsier yutulup gitti. Bu sefer kendini Muhafaza'dan başka yöne bakmak için zorladı, gerçi mesele *bakmaktan* çok üzerine çöken dehşet verici bilgi ve duygu kitlesini süzmeye çalışmaktı.

Ne yazık ki, dikkatini Muhafaza'dan çevirmekle başka bir şeye verme riskine giriyordu, eşit derecede talepkâr olan bir şeye. Burada ikinci bir tanrı vardı; korkunç ve siyahtı, dikenleri ve örümceksi bacakları olan bir şeydi. Karanlık sislerden dışarı uzanıyor ve dünyadaki her şeyin içine giriyorlardı.

Buna Kelsier de dâhildi.

Hatta Muhafaza'yla olan bağları, Kelsier'i bu Öte'deki şeye kenetleyen yüzlerce siyah parmağın yanında önemsiz kalıyordu. Ondan güçlü bir tatmin duygusu ile bir fikir hissetti. Kelimelerle ifade edilmiyordu, sadece yadsınamaz bir gerçekti.

Sen benimsin Firari.

Kelsier bu düşünce karşısında isyan etti ama bu mükemmel ışığın mekânında gerçeğin kabul edilmesi *zorunluydu*.

Kelsier zorlanarak, bu korkunç gerçekliğin karşısında ruhu kıyılarak uzaklara doğru yayılan ışık filizlerine doğru döndü. Olasılıklar üzerine olasılıklar biniyor, birbirlerinin üzerine inşa oluyorlardı. Gelecek sonsuzdu, yıldırıcıydı.

Görüyü tekrar kaybetti ve bu sefer nefes nefese bir hâlde dizlerinin üzerine düştü. Işıltı soldu ve bir kere daha kendini Luthadel Gölü'nün kıyısında buldu Kelsier. Muhafaza yanında yere oturdu ve elini Kelsier'in sırtına koydu.

"Onu durduramam," diye fısıldadı Kelsier.

"Biliyorum," dedi Muhafaza.

"Binlerce ve binlerce olasılığı görebiliyordum. Hiçbir tanesinde o şeyi alt edemedim."

"Geleceğin kurdeleleri hiçbir zaman... olmaları gerektiği kadar faydalı olmaz," dedi Muhafaza. "Geçmişte onları çok takip ederdim. Neyin gerçekten olası, neyin sadece kırılgan... ve uzak bir belki olduğunu görmek fazla zor..."

"Onu durduramam," diye fısıldadı Kelsier. "Ona çok benziyorum.

Yaptığım her şey *ona* hizmet ediyor." Kelsier başını kaldırdı, gülümsüyordu.

"Zihnin kırıldı," dedi Muhafaza.

"Hayır, Puf," dedi Kelsier gülerek, ayağa kalktı. "Hayır. Ben onu durduramam. Ne yaparsam yapayım onu durduramam." Başını eğip Muhafaza'ya baktı. "Ama *Vin* durdurabilir."

"Bunu o da biliyor. Haklıydın. Onu hazırlıyordu, içine işliyordu."

"Vin onu yenebilir."

"Zayıf bir ihtimal," dedi Muhafaza. "Sahte bir hayal."

"Hayır," dedi Kelsier alçak sesle. "Bir *umut*."

Kelsier elini uzattı. Muhafaza da bu eli tuttu ve Kelsier'in onu çekip ayağa kaldırmasına engel olmadı. Tanrı başını sallayarak onayladı. "Bir umut. Planımız ne?"

"Ben batıya doğru ilerlemeye devam edeceğim," dedi Kelsier. "Olasılıklarda gördüm..."

"Gördüğün şeylere güvenme," dedi Muhafaza, daha önce olduğundan çok daha sağlam gelen bir ses tonuyla. "O geleceğin ipliklerinden bilgi çıkarabilmeye *başlayabilmek* için bile sınırsız bir akıl gerekiyor. O zaman bile yanılman olası."

"Gördüğüm yol benim batıya gitmemle başlıyordu," dedi Kelsier. "Benim yapmayı düşünebildiğim tek şey bu. Eğer daha iyi bir önerin yoksa."

Muhafaza başını sallayarak bir önerisi olmadığını işaret etti.

"Senin burada kalman, ona karşı koyman, direnmen gerek. Ve Vin'e ulaşmaya çalış. Eğer o olmazsa Sazed'e."

"Sazed... iyi değil."

Kelsier başını bir yana yatırdı. "Savaşta yaralandı mı?"

"Daha kötüsü. Harap onun iradesini kırmaya çalışıyor."

Ama Kelsier planladığı şekilde devam etmekten başka ne yapabilirdi ki? "Elinden geleni yap," dedi Kelsier. "Ben batıdaki şu insanları arayacağım."

"Yardım *etmeyecekler*."

"Onların yardımını istemeyeceğim," dedi Kelsier, sonra da gülümsedi. "Onları soyacağım."

DÖRDÜNCÜ KISIM
YOLCULUK

1

Kelsier koştu. Hareket hâlinde olmanın hızına, gücüne ihtiyacı vardı. Bir yerlere koşarak giden adamın bir amacı var demekti.

Yönünü belirlemek için bir kanalın yanından koşarak Luthadel'in etrafındaki bölgeyi terk etti. Göl gibi kanal da burada tersti. Bir oyuk yerine uzun ve dar bir yükseltiydi.

Giderken Kelsier bir kere daha o her şeyi algılayabildiği yerde tecrübe ettiği o çelişkili görüntüler, izlenimler ve fikirler yığınını gözden geçirmeye çalıştı. Vin bu şeyi *yenebilirdi*. Kelsier bundan emindi; Harap'ı yenemeyeceğinden emin olduğu kadar.

Ancak buradan sonrasında düşünceleri daha belirsizleşiyordu. Bu Ire denilen insanlar tehlikeli bir şeyin üzerinde çalışıyordu. Belki Harap'a karşı kullanabileceği bir şeyin...

Bildiği her şey bu kadardı. Muhafaza haklıydı, zamanın ötesindeki o mekândaki iplikler Kelsier'e muğlak bir izlenim vermekten başka bir işe yaramak için fazla karışık, fazla geçiciydi. Ama en azından yapabileceği bir şeydi.

O yüzden koştu. Yürümek için zamanı yoktu. Bir kez daha Allomansi sahibi olmayı, kendisine güç ve dayanıklılık verecek lehiminin olmasını diledi. Hayatının geri kalanıyla kıyaslandığı zaman o

güce sahip olduğu zaman dilimi fazlasıyla kısaydı ama hemen alışıvermişti.

Artık destek alabileceği o güçler yoktu. Neyse ki bir vücudu olmadığından yoruluyormuş gibi de değildi; en azından durup yorulmuş olması *gerektiğini* düşünmediği sürece. Sorun değildi. Eğer Kelsier'in iyi olduğu bir şey varsa o da kendi kendine yalan söylemekti.

Vin'in herkesi kurtarabilecek kadar uzun süre dayanmayı başarabilmesini umuyordu. Bir kişinin omuzlarına yüklemek için korkunç bir yüktü. Kelsier elinden geldiği kadarını sırtlayacaktı.

2

Burayı tanıyorum, diye düşündü Kelsier, kanalın yanındaki küçük bir kasabanın içinden geçerken koşusunu yavaşlatarak. Kanalcıbaşıların skaalarını dinlendirebileceği, bir şeyler içebileceği ve geceleyin ılık bir banyo yapabilecekleri bir durak yeriydi. Salahiyetleri dolduran çok sayıdaki benzer duraklardan biriydi bu da... Neredeyse hepsi birbirinin aynı olurdu. Bunun diğerlerinin arasında akılda kalmasını sağlayan şey kanalın karşı kıyısındaki iki yıkık kuleydi.

Evet, diye düşündü Kelsier sokakta durup. O kuleler burada, bu âlemin rüyaya benzeyen sisli manzarasında bile belirgindi. Uzunluyol. Şimdiden bu yere nasıl ulaşmış olabilirdi? Merkez Salahiyet'in çok dışındaydı. Kelsier ne kadar zamandır koşuyordu?

Ölümünden beri zaman onun için garip bir şey hâline gelmişti. Yemek yemeğe ihtiyacı yoktu ve zihninin hayal ettiğinin dışında bir yorgunluk hissetmiyordu. Harap güneşin önünü kapattığından tek ışık sisli zeminden yayılandı ve günlerin geçişini kestirmesi de hiç kolay değildi.

Kelsier... bir süredir koşuyordu. Uzun bir süre miydi?

Aniden kendini tükenmiş hissetti, sanki lehim sürüklemenin etkisinde kalmış gibi hissizleşti zihni. İnledi ve minik bitkilerle kaplı olan

kanal çıkıntısının yanında oturdu. O bitkiler gerçek dünyada suyun olduğu her yerde yetişiyormuş gibi görünüyordu. Kelsier onların sisten bardakların içinde bittiğini bile görmüştü.

Arada bir kasabaların arasındaki boş alanlarda daha başka, daha garip bitkiler de buluyordu. Esnek zeminin daha katı hâle geldiği yerlerde. İnsanların olmadığı yerlerde; uygarlık noktalarının arasında, külle kaplı engin boşlukta.

Yorgunluğuyla savaşarak ayağa kalktı. Hepsi kelimenin tam anlamıyla kafasının içindeydi. O an için kendini tekrar koşmaya zorlamaktan çekindiğinden Uzunluyol'un içinden yürüdü. Burada kanal durağının etrafında bir kasaba oluşmuştu. Ya da bir köy. Kanaldan daha uzaktaki çiftlikleri işleten asiller alışveriş yapmak ve mallarını Luthadel'e doğru göndermek için buraya gelirdi. Bir ticaret merkezi hâline gelmişti, kalabalık bir pazar yeri.

Kelsier burada yedi kişi öldürmüştü.

Yoksa sekiz miydi? Sayarak yürüdü. Lord, iki oğlu, karısı... Evet, iki muhafızla o kuzeni de sayınca yedi ediyordu. Doğru. Kuzenin karısını hamile olduğu için onu bırakmıştı.

Kelsier ve Mare şuradaki mağazanın üzerinde bir oda kiralamış, küçük bir asil evine mensup tüccarlar rolünü oynuyorlardı. Binanın dışındaki merdivenlerden yukarı çıkarak kapıda durdu. Parmaklarını kapıya dayadı ve Fiziksel Âlem'deki hâlini hissetti, bu kadar zamandan sonra bile tanıdıktı.

Planlarımız vardı, demişti Mare süratle eşyalarını toplarlarken. *Bunu nasıl yapabildin?*

"Bir çocuğu öldürdüler Mare," diye fısıldadı Kelsier. "Ayaklarına taş bağlayıp kanala attılar. Çaylarını döktü diye. *Lanet çayını* döktü diye."

Ah Kell, demişti Mare. *Onlar her gün cinayet işliyorlar. Korkunç ama hayat böyle. Asillerin* hepsinden *mi intikam alacaksın?*

"Evet," diye fısıldadı Kelsier. Kapıdaki elini yumruk yaptı. "Aldım. Lord Hükümdar'a bile yaptıklarını ödettim Mare."

Ve gökyüzündeki o kaynayan kıvranan yılanlar kütlesi... Sonuç buydu işte. Kelsier Muhafaza'nın gösterdiği zamanın ötesindeki yerde gerçeği görmüştü. Lord Hükümdar bu kaderi bin yıl daha engelleyecekti.

Bir adamı öldür. İntikam alıyordun ama daha kaç tane ölüme sebep oluyordun? Mare ile bu köyden kaçmışlardı. Sorgucuların gelip burada tanıştıkları insanların pek çoğuna işkence ettiklerini, izlerini ararken birçoğunu öldürdüklerini daha sonra öğrenmişti Kelsier.

Öldürürsen onlar da öldürüyordu. İntikam alırsan onların intikamı on katıyla geri geliyordu.

Sen benimsin Firari.

Kapının kolunu kavradı ama nasıl göründüğüne bakmak dışında bir şey yapamadı. Hareket ettiremiyordu. Neyse ki, kapıya yüklenerek kendini içinden geçirebilmeyi başardı. Tökezleyerek durdu ve odanın dolu olduğunu görerek afalladı. Köşedeki yatakta yatan biri vardı. Parlıyordu ve bu da gerçek dünyadan biri olduğu anlamına gelmekteydi.

Kelsier ve Mare buradan aceleyle ayrılmış ve sahip olduklarının bir kısmını şöminedeki bir taşın arkasındaki bir deliğe saklamak zorunda kalmışlardı. Bunlar artık orada değildi. Kelsier Mare'in ölümünden, Çukurlar'dan kaçışından ve Gemmel adındaki yaşlı Allomanser'den eğitim aldıktan sonra geri dönüp sakladıklarını almıştı.

Kelsier adamdan uzak durdu ve küçük şömineye doğru yürüdü. O gizlenmiş sikkeler için geri döndüğü sırada, zihni büyük planlar ve tehlikeli fikirlerle dolup taşıyor ve o da Luthadel'e geri dönüyordu. Parayı geri almıştı ama beklediğinden daha fazlasını bulmuştu. Sikke kesesi ile yanında Mare'in bir günlüğünü.

"Eğer ölseydim," dedi Kelsier yüksek sesle. "Eğer o diğer yere doğru çekilmeye direnmeseydim... şimdi Mare ile birlikte olacaktım, değil mi?"

Cevap yoktu.

"Muhafaza!" diye bağırdı Kelsier. "Onun nerede olduğunu biliyor musun? Onun bahsettiğin o karanlığa, insanların buradan sonra gittiği yere gidişini gördün mü? Eğer ölmeyi kabul etseydim onun yanında olurdum, değil mi?"

Muhafaza yine cevap vermedi. Özü öyle olsa da aklı kesinlikle her yerde değildi. Son zamanlarda ne kadar tutarsız olduğu düşünülecek olursa, aklı tamamen *tek* bir yerde bile olmayabilirdi. Kelsier içini çekerek küçük odada etrafına bakındı.

Sonra yataktaki adamın ayağa kalkmış ve sağa sola baktığını fark ederek geri adım attı.

"Sen ne istiyorsun be?" diye tersledi Kelsier.

Silüet sıçradı. Bunu *duymuş muydu*?

Kelsier parlayan şekle doğru yürüdü ve dokunarak yaşlı bir dilencinin görüntüsünü gördü, dağınık bir sakalı ve çılgınca bir ifade taşıyan gözleri vardı. Adam kendi kendine mırıldanıyordu ve Kelsier ona dokunurken söylediklerinin bir kısmını anlayabiliyordu.

"Kafamdan," diye mırıldandı adam. "Çık kafamdan!"

"Beni duyabiliyorsun," dedi Kelsier.

Silüet yine sıçradı. "Pis fısıltı," dedi. "Çık kafamdan!"

Kelsier elini indirdi. Bunu titreşimlerin içinde görmüştü. Bazen deliler Harap'tan duydukları şeyleri fısıldıyordu. Ama görünüşe göre Kelsier'i de duyabiliyorlardı.

Bu adamı kullanabilir miydi? *Gemmel de bazen böyle mırıldanırdı*, diye düşündü Kelsier bir ürperti hissederek. *Her zaman onun deli olduğunu düşünmüştüm.*

Kelsier adama başka şeyler söylemeye de çalıştı ama boşuna uğraşıyordu. Adam sıçramaya ve mırıldanmaya devam etti ve Kelsier'e mantıklı cevaplar vermedi.

Neden sonra Kelsier odadan dışarı çıktı. Dikkatini buradaki hatıralarından uzaklaştırdığı için deli adamla karşılaştığı iyi olmuştu. Cebini karıştırdı ama sonra Mare'in çiçek resminin artık kendisinde olmadığını hatırladı. Vin'e bırakmıştı.

Biraz önce Muhafaza'ya sorduğu soruların cevabını zaten biliyordu. Kelsier ölümü kabul etmeyi reddetmekle Mare'a dönmeyi de reddetmişti. Sürüklenip gitmenin ötesinde sadece yokluk olmadığı sürece. Eğer ölüm gerçek ve son değilse.

Hiç şüphe yok ki o da Kelsier'in öylece pes etmesini ve karanlığın onu yutmasına izin vermesini beklemezdi. *Gördüğüm herkes isteyerek gitti*, diye düşündü. *Lord Hükümdar bile. Benim neden burada kalmakta ısrar etmem gerekiyor?*

Aptalca sorulardı. Faydasızdı. Dünya böyle bir tehlike içindeyken gidemezdi. Tekrar onunla birlikte olmak için olsa bile, öylece ölmeyi de kabullenmeyecekti.

Kasabadan çıktı, yönünü tekrar batıya doğru çevirdi ve koşmaya devam etti.

3

Kelsier artık yanmayan, bu Âlem'de bir grup soğuk, gölgeli kütükle temsil edilen eski bir yemek ateşinin yanında diz çöktü. Her birkaç haftada bir durup biraz mola vermenin önemli olduğunu keşfetmişti. Koşmaya başlayalı... eh, epey bir zaman geçmişti.

Bugün nihayet bir bulmacayı çözmeye niyetliydi. Eski yemek ateşinin sisli kalıntılarını kaptı. Anında gerçek dünyadaki hâllerinin bir görüntüsünü gördü ancak daha da ötede bir şeyler hissedince bunu hemen bir kenara itti.

Sadece görüntüler değil, algılardı. Neredeyse duygular gibiydi. Bir şekilde sıcaklığı hatırlayan soğuk tahtalar. Bu ateş gerçek dünyada ölmüştü ama yine yanabilmeyi *diliyordu*.

Garip bir histi kütüklerin de dileklerinin olabileceğini fark etmek. Bu ateş yıllar boyunca yanmış, pek çok skaa ailesini beslemişti. Sayısız nesil bu zemindeki çukurun yanında oturmuştu. Ateşi neredeyse aralıksız olarak yakmışlardı. Gülmüş, kısa mutluluk anlarının tadını çıkarmışlardı.

Onlara bunu ateş vermişti. Bunu yine yapmayı arzu ediyordu. Ne yazık ki insanlar gitmişti. Kelsier son günlerde gittikçe daha fazla terk edilmiş köy buluyordu. Kül yağmurları normalden daha uzun sürü-

yordu ve Kelsier arada bir bu âlemde bile zeminin titrediğini hissediyordu. Depremler.

Kelsier bu ateşe bir şey verebilirdi. *Yine yan*, dedi ona. *Yine sıcak ol.*

Böyle bir şey Fiziksel Âlem'de mümkün olamazdı ama oradaki her şey burada tezahür edebilirdi. Ateş aslında canlı bir şey değildi ama bir zamanlar burada yaşayan insanlar için neredeyse canlı gibiydi. Tanıdık, sıcak bir arkadaş...

Yan...

Parmaklarından bir ışık fışkırıp ellerinden aktı ve orada bir alev belirmesine neden oldu. Kelsier devam etmedi ve bir adım gerileyip sırıtarak çıtırdayan ateşe baktı. Nazh ile Khriss'in yanlarında taşıdıkları ateşe çok benziyordu, kütüklerin kendileri de üzerlerinde dans eden alevlerle bu tarafta belirmişti.

Ateş. Kelsier ölülerin dünyasında *ateş* yakmıştı. *Fena değil Kell*, diye düşündü çömelerek. Derin bir nefes aldıktan sonra elini ateşin içine soktu ve kütüklerin merkezini kavradı, sonra yumruğunu kapatarak o yemek ateşinin özünü oluşturan sis parçacığını yakaladı. Ateş kendi içine katlanarak kayboldu.

Avcundaki sisi tuttu Kelsier. Altındaki zemin gibi onu da hissedebiliyordu. Esnekti ama fazla sert bastırmadığı sürece yeteri kadar gerçekti. Yemek ateşinin ruhunu cebine koydu, bunu yapmasını emretmediği sürece alevlenmeyeceğinden oldukça emindi.

Skaa ağılını terk ederek bir çiftliğe girdi. Daha önce hiç buraya gelmemişti, Gemmel'le gittiğinden bile daha batıdaydı. Buradaki çiftlikler garip, dikdörtgen binalardan oluşuyordu; bodur ve alçaklardı ama her birinin geniş bir avlusu oluyordu. Yürüyerek bu avludan çıktı ve bir düzine benzer ağılın arasından geçen bir sokağa girdi.

Her şey göz önüne alındığında, buralardaki skaaların durumu iç salahiyetlerdekilerden daha iyiydi. Gerçi bu da bira içinde boğulan bir adamın durumunun asit içinde boğulan birinden daha iyi olduğunu söylemek gibiydi.

Gökten kül yağıyordu. Bu âlemdeki ilk günlerinde bunu görmeyi başaramamıştı ama sonra seçmeyi öğrenmişti Kelsier. Minicik kıvrılan sis parçacıkları gibi ışığı yansıtıyorlardı, neredeyse görünmezlerdi. Kelsier koşmaya başladı ve küller etrafında aktı. Bazıları içinden geçiyor, *kendisi de* külmüş gibi bir his uyandırıyordu. Yanmış bir kabuk, rüzgârla savrulan kıvılcımlardan ibaret kalmış bir cesetti.

Zeminde fazlasıyla birikmiş küllerin yanından geçti. Buralarda bu kadar ağır yağmaması gerekirdi. Küldağları uzaktı, seyahatleri sırasında öğrendiği kadarıyla buralarda kül sadece ayda bir ya da iki

kere yağardı. Ya da en azından Harap'ın serbest kalmasından önce öyleydi. Burada bazı gölgeli ağaçlar hâlâ yaşıyordu, ruhları insanlarınkiler gibi parlayan sisten şekillerdi.

Yol boyunca batıya, okyanus kıyısındaki kasabalara doğru ilerleyen insanlara yaklaştı. Büyük ihtimalle ani kül artışı ve diğer kıyamet işaretleri yüzünden dehşete düşen asiller de önceden o yöne kaçmıştı. Kelsier yanlarından geçerken elini uzattı ve onlara dokunarak hepsinin birer görüntüsünü yakaladı.

Kırık bir ayakla topallayan genç bir anne, bebeğini göğsüne yaslamış taşıyordu.

Bir yaşlı kadın, yaşlı skaaların olmaları gerektiği gibi kuvvetliydi. Zayıflar çoğunlukla ölmeye terk edilirdi.

Kaliteli bir gömlek içinde, yüzü çilli genç bir adam. Büyük ihtimalle gömleği lordun malikânesinden çalmıştı.

Kelsier delilik işaretlerine ya da sayıklamalara dikkat ediyordu. Böylelerinin çoğu zaman onu duyabildiğini fark etmişti; gerçi bunun olması için belirgin bir delilik hâli de gerekmiyordu her zaman. Pek çoğu Kelsier'in söylediği kelimeleri anlayamıyor gibiydi ve onu hayali fısıltılar şeklinde duyuyorlardı. İzlenimler.

Hızlanarak köylüleri geride bıraktı. Altındaki sislerin ışığından buranın çok seyahat edilen bir bölge olduğunu anlayabiliyordu. Koştuğu aylar boyunca Bilinçsel Âlem'i anlamaya ve hatta bir yere kadar kabullenmeye bile başlamıştı. Duvarların içinden engellenmeden geçebilmekte belli bir özgürlük vardı. İnsanları ve hayatlarını gözetleyebilmekte.

Ama o kadar yalnızdı ki.

Kelsier bunu düşünmemeye çalışıyordu. Koşmaya ve ileride yatan zorluklara odaklandı. Burada zaman fazlasıyla belirsizdi ve ona aylar geçmiş gibi gelmiyordu. Hatta bu yolculuk Kuyu'da hapis kaldığı delirtici yıldan çok daha iyiydi.

Ama insanları özlüyordu. Kelsier'in insanlara, konuşmaya, arkadaşlara ihtiyacı vardı. Onlar olmadan kendini kurumuş hissediyordu. Ne kadar dengesiz olursa olsun, Muhafaza'nın belirip onunla konuşması için neler vermezdi. O beyaz saçlı *Avare* bile bu sis çölünde hoş karşılayacağı bir değişiklik olurdu.

En azından başka canlılarla *bir* çeşit etkileşimi olsun diye delileri bulmaya çalışıyordu, ne kadar anlamsız olursa olsun.

En azından bir şey elde ettim, diye düşündü Kelsier. Cebinde bir kamp ateşi vardı. Buradan kurtulduğu zaman, ki kurtulacaktı, kesinlikle anlatacak hikâyeleri olacaktı.

4

Ölüm Firarisi Kelsier sonunda en son tepenin üzerine vardı ve önünde yayılan inanılmaz manzaraya baktı. Kara.

Sislerin kenarında yükseliyordu; meşum, koyu bir sahaydı. Kelsier'in altındaki kayan beyaz-gri sislerden daha az canlı gibiydi ama ah, o kadar hoş bir görüntüydü ki.

Rahatlamış şekilde nefesini bıraktı. Son birkaç hafta gittikçe daha çok zorlanır olmuştu. Daha fazla koşmak düşüncesi bile midesini bulandırmaya başlamıştı ve yalnızlık sislerin içinde hayaletler görmesine, her tarafındaki cansız hiçlikte sesler duymasına neden oluyordu.

Luthadel'den çıkan adamdan çok farklıydı. Asasını yanına, yere sapladı. Asayı gerçek dünyadaki ölü bir mülteciden almış ve ona yeni bir yuva ve hizmet edecek yeni bir efendi vererek hayata dönmeye ikna etmişti. Kenarları yıpranarak lime lime olduğundan neredeyse bir sispelerinine benzeyen bol pelerini için de aynı şey geçerliydi.

Taşıdığı çanta farklıydı, bunu terk edilmiş bir dükkândan almıştı. Ona kimse sahip olmamıştı. Amacının bir rafta oturmak ve hayran olunmak olduğunu düşünüyordu. Her şeye rağmen, o ana dek yine de iyi bir yol arkadaşı olmuştu.

Kelsier yere oturdu, asasını kenara koydu ve çantasını karıştırdı.

Çantanın içinde sıkıca sarmalanmış olarak tuttuğu sis toplarını saydı. Bu sefer hiçbiri kaybolmamıştı, bu iyiydi. Bir cisim Fiziksel Âlem'de bulunduğu veya daha da kötüsü yok edildiği zaman Kimliği değişiyor ve ruhu da bedeninin olduğu yere geri dönüyordu.

Terk edilmiş eşyalar en iyisiydi. Uzun bir süre sahip olundukları için güçlü bir Kimliğe sahip olan ama artık Fiziksel Âlem'de onlarla ilgilenecek kimse kalmamış cisimler. Kamp ateşi olan sis topunu çıkarıp açtı ve sıcaklığın keyfini sürmeye koyuldu. Yıpranmaya başlamıştı ve kütüklerde sisli delikler açılıyordu. Kelsier'in tek tahmini asıl konumundan fazla uzağa taşıdığı ve mesafenin ateşi rahatsız ettiğiydi.

Başka bir sis topunu çıkardı ve elinde açtığı sis topu deriden bir su tulumuna dönüştü. Büyük bir yudum aldı. Bu herhangi bir fayda sağlayan bir hareket değildi; hem su dışarı döküldükten kısa süre sonra kayboluyordu hem de Kelsier'in suya ihtiyacı yoktu.

Yine de içti. Dudaklarında ve boğazında iyi bir his yaratıyordu, serinleticiydi. Hayattaymış gibi hissetmesine yardımı oluyordu.

Karşısındaki yeni manzaraya tepeden bakan o yamaçta kıvrıldı Kelsier ve ateşin ruhunun yanında suyun hayaletini yudumlayarak etrafı izledi. Tanrılar âlemindeki o zamansız anın tecrübesi artık uzak bir anıdan ibaretti... Dürüst olmak gerekirse, oradan ayrıldığı andan itibaren uzak bir anıya dönüşmüştü o anlar. Aynı sabah güneşinden önceki sisin ortasında bir anda yitip giden ışıltılı Bağlantılar ve sonsuzluğa yayılan bilgiler gibi.

Kelsier bu yere ulaşmaya mecburdu. Sonrasında ne olacağı konusunda ise en ufak bir fikri bile yoktu. Oralarda bir yerlerde insanlar vardı ama onları nasıl bulacaktı? Hem onların yerini bulduğu zaman ne yapacaktı?

Onlardaki bir şeye ihtiyacım var, diye düşündü su tulumundan bir yudum daha çekerken. *Ama vermezler.* Bunu kesin olarak biliyordu. Ama ellerindeki şey neydi? Bilgi mi? Dillerini bile bilmediği insanların ağzından nasıl laf alabilirdi ki?

"Puf?" dedi Kelsier sadece denemiş olmak için. "Muhafaza, orada mısın?"

Cevap yoktu. Kelsier içini çekti, su tulumunu kaldırdı. Geldiği yöne doğru omzunun üzerinden bir bakış attı.

Sonra ayağa fırlayarak belindeki kından bıçağı çekti ve hızla dönerek ateşi kendisiyle orada dikilen şeklin arasına aldı. Cübbe giyiyordu ve parlak, ateş kırmızısı saçları vardı. Yüzüne davetkâr bir gülümseme yayılmıştı ama Kelsier derisinin altındaki dikenleri görebiliyordu.

Binlerce delici örümcek bacağı içeriden deriye bastırıyor ve düzensiz hareketlerle buruşarak kabarmasına neden oluyordu.

Harap'ın kuklası. Kuvvetin oluşturduğu ve Vin'in önünde salladığını gördüğü şeydi.

"Merhaba Kelsier," dedi Harap kuklasının dudaklarından. "Meslektaşım müsait değil. Ancak eğer istersen ona dileklerini iletebilirim."

"Yaklaşma!" dedi Kelsier bıçağını sallayarak. İçgüdüsel olarak artık olmayan metallerini yakmaya çalışmıştı. Ulan ne özlemişti be.

"Ah Kelsier," dedi Harap. "Yaklaşmayayım mı? Ben her tarafındaydım. İçine çekermiş gibi yaptığın havada, ayağının altındaki yerde. Ben o bıçağın içinde ve senin ruhundayım. Nasıl yaklaşmayayım?"

"Ne istersen söyleyebilirsin," dedi Kelsier. "Ama sahibim değilsin. Ben senin *değilim*."

"Neden bu kadar direniyorsun?" diye sordu Harap, ateşin etrafında dolanırken. Kelsier diğer yöne doğru yürüyerek bu yaratıkla arasındaki mesafeyi korudu.

"Ee, bilmem ki," dedi Kelsier. "Acaba *kötü bir yıkım ve acı gücü* olduğun için olabilir mi?"

Harap sanki alınmış gibi durdu. "Bu haksızlık işte!" Ellerini iki yana açtı. "Ölüm kötü değildir Kelsier. Ölüm gereklidir. Her saatin durması, her günün batması gerekir. *Ben* olmadan hayat olamaz ve ben olmasam başlamış bile olmazdı. Hayat değişimdir ve ben de o değişimi temsil ediyorum."

"Şimdi de bitireceksin."

"Bu benim verdiğim bir hediyeydi," dedi Harap elini Kelsier'e doğru uzatarak. "Hayat. Güzel, *harikulade* hayat. Yeni bebeğin sevinci, ebeveynlerin gururu, başarıyla tamamlanan bir işin tatmini. Bunlar *benden*.

"Ama artık bitti Kelsier. Bu gezegen yaşlı bir adam, hayatını dolu dolu yaşadı ve şimdi de son nefeslerini alıyor zar zor. Ona talep ettiği dinlenmeyi vermek kötülük değil. *Merhamet*."

Kelsier o içindeki örümceklerin bastırmasıyla nokta nokta kabararak dalgalanan ele baktı.

"Ama kiminle konuşuyorum ki?" dedi Harap bir iç çekmeyle elini geri çekerek. "Karısı Öte'de ona katılmasını arzu ettiği hâlde, kendi ruhu bunu arzu ettiği hâlde kendi sonunu kabul etmeyen bir adamla. Hayır Kelsier. Senin bir sonun gerekliliğini göreceğini tahmin etmiyorum. O yüzden beni kötü olarak düşünmeye devam et istersen."

"Bize biraz daha zaman versen fena mı olur?" dedi Kelsier.

Harap güldü. "Hâlâ hırsızlık peşindesin, koparabildiğin kadarını almaya çalışıyorsun. Hayır, ertelemeler tekrar ve tekrar yapıldı zaten. O zaman iletmemi istediğin bir mesajın yok sanıyorum."

"Var," dedi Kelsier. "Puf'a söyle uzun, sivri ve sert bir şeyler alsın, sonra senin münasip bir yerine soksun."

"Sanki bana zarar verebilirmiş gibi. Kontrol onda olsaydı kimsenin yaşlanmayacağının farkında mısın? Kimsenin düşünemeyeceğinin ya da yaşayamayacağının? Eğer onun istediği olsaydı hepimiz zamanda donup kalır ve birbirimize zarar vermeyelim diye hareket bile edemezdik."

"Bu yüzden onu öldürüyorsun."

"Dediğim gibi," diye cevap verdi Harap bir sırıtışla. "Bir lütuf. Gençliği biteli çok uzun zaman olmuş yaşlı bir adam için. Ama eğer yapmayı tek planladığın şey bana hakaret etmekse gitmeliyim. Son geldiği zaman o uzak adada olacak olman çok yazık. Ben öldükleri zaman diğerlerini karşılamayı istersin diye düşünmüştüm."

"*O kadar* yakın olamaz."

"Neyse ki öyle. Ama onlara yardım etmek için bir şey yapabilecek olsaydın bile buralarda hiçbir işe yaramazsın. Yazık."

Tabii, diye düşündü Kelsier. *Sen de benim uzaklarda zamanımı boşa harcamamdan memnun olmak yerine bunu söylemek için bana geldin.*

Kelsier bir tuzağı gördüğü zaman tanırdı. Harap Kelsier'in sonun çok yakın olduğuna, buralara gelmesinin anlamsız olduğuna *inanmasını* istiyordu.

Anlaşılan durum tam tersiydi.

Muhafaza benim gittiğim yere gidemeyeceğini söylemişti, diye düşündü Kelsier. *Ve Harap da benzer şekilde bağlı, en azından dünya yok olana kadar.*

Belki aylardır ilk defa o kıvranan gökyüzünden ve düşmanın gözlerinden kaçmayı başarabilirdi. Harap'ı selamladı, ateşini kaldırdı, sonra uzun adımlarla tepeden aşağı inmeye başladı.

"Kaçıyor musun Kelsier?" dedi Harap tepenin daha aşağısında belirip Kelsier yanından geçerken ellerini kavuşturarak. "Kaderinden kaçamazsın. Bu dünyaya bağlısın. Ve bana."

Kelsier yürümeye devam etti ve Harap aynı duruşla tepenin dibinde belirdi.

"O hisardaki aptallar sana yardım edemezler," diye belirtti Harap.

"Sanırım bu dünyanın sonu geldikten sonra onları da ziyaret edeceğim. Gereğinden çok daha fazla yaşadılar."

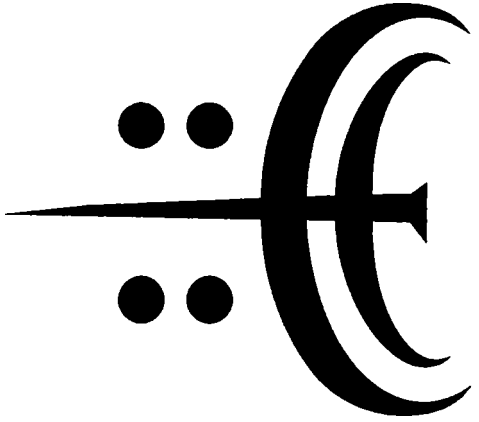
Kelsier karanlık taştan yeni diyarın sınırında durdu, aynı bir adaya dönüşmüş olan göl gibiydi. Bu daha da büyüktü. Okyanus bir kıta olmuştu.

"Sen yokken Vin'i öldüreceğim," diye fısıldadı Harap. "Hepsini öldüreceğim. Yolculuğun sırasında bunu düşün Kelsier. Geri döndüğün zaman eğer hâlâ bir şeyler sağlam kalmışsa sana ihtiyacım olabilir. Benim adıma yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Kelsier okyanus kıtasının üzerine adımını atarak Harap'ı arkasındaki kıyıda bıraktı. Neredeyse bu kuklayı hareket ettirerek korkunç güce bir ağız veren cılız güç iplerini görebiliyordu.

Söyledikleri yalandı. Kelsier bunu *biliyordu*.

Yine de canı acıyordu.

BEŞİNCİ KISIM
IRE

I

Harap gökyüzünden kaybolduktan sonra güneşin geri geleceğini ummuştu ama yeteri kadar uzaklaştığında, Kelsier dünyasını –güneşi ile birlikte– tamamen geride bırakmış gibi göründü. Burada gökyüzü siyah bir boşluktan başka bir şey değildi. Kelsier neden sonra bazı sarmaşıkları kullanarak yıpranmış yemek ateşini asasının ucuna bağlamayı başardı, eğreti bir meşale elde etmişti.

Karanlık manzaranın içinde yürürken tepesinde *kamp ateşi* olan asayı taşımak garip bir tecrübeydi. Ama kütükler dağılmadı ve toplam ağırlık da olması gerektiği gibi kaldı. Olması gerektiği kadar sıcak da değildi.

Her tarafında gözlerine ve eline gerçek gelen bitkiler yetişmişti. Gerçi garip türlerdi, bazılarının kahverengi kırmızı uçları vardı ve bazı diğerleri de geniş yapraklı palmiyelere benziyordu. Çok ağaç vardı, egzotik bitkilerden oluşan bir orman sayılırdı.

Burada bazı sis zerreleri de vardı. Eğer yere eğilir ve ararsa küçük parlayan ruhları bulabiliyordu. Balıklar, deniz bitkileri. Büyük ihtimalle diğer taraftaki okyanusun çok derinliklerinde olsalar da burada yerin üzerinde ortaya çıkıyorlardı. Kelsier hantal kuvvetini hissedebildiği bir

tür devasa derin deniz yaratığının ruhunu eline alıp ayağa kalktı, bir bina kadar büyük olmasının dışında aynı bir balık gibiydi.

Bu gerçeküstü bir şeydi ama bugünlerde hayatı da öyleydi. Balığın ruhunu bıraktı ve parlayan asasıyla yolunu aydınlatarak beline kadar uzayan bitkilerin arasından ilerlemeye devam etti.

Kıyıdan uzaklaştıkça ruhunda bir çekiştirme hissetti. Arkasında bıraktığı dünyayla olan bağlantılarının bir simgesiydi bu. Denemeye gerek duymadan biliyordu ki, bu çekme eninde sonunda ilerleyişini engelleyecek kadar güçlü hâle gelecekti.

Bu işine yarayabilirdi. Çekiş, Kelsier'in dünyasından uzaklaşıyor mu, yoksa karanlıkta yolunu şaşırıp geri mi döndü anlayabilmesini sağlayacak bir araçtı. Bunun dışında ona yol gösterecek kanallar ve yollar artık kalmadığı için yön belirlemek imkânsız sayılırdı.

Ruhundaki çekiştirme hissini kullanarak yönünü doğrudan dışarıya, vatanından uzağa doğru çevirdi. Hedefini burada bulacağından emin değildi ama en olası ihtimal bu gibi görünüyordu.

Günlerce ormanın içinde yürüdü. Zamanla bitki örtüsü seyrelmeye başladı. En sonunda bitkilerin sadece arada bir yığınlar hâlinde büyüdükleri bir yere ulaştı. Bitkilerinin yerini camsı heykellere benzeyen garip taş oluşumları almıştı. Çentikli şeyler çoğunlukla üç metre ya da daha yüksekti. Kelsier bunlara ne anlam vereceğini bilmiyordu. Balıkların ruhları da kalmamıştı. Bu kadar ilerideki iki âlemde de canlı bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Onu geriye doğru çeken hisle mücadele etmek zahmetli hâle gelmeye başlamıştı. En sonunda yeni bir şey gördüğü zaman geri dönmek zorunda kalacağından endişe etmeye başlıyordu.

Ufukta bir ışık vardı.

2

Teknik olarak, bedenin olmadığı zaman gizlilik epey bir kolay oluyordu.

Kelsier sessizlik içinde hareket etti; pelerinini çıkarmış, asasını ve çantasını geride bırakmıştı. Buralarda sadece birkaç bitki vardı ve Kelsier, yapraklarını bile kımıldatmadan bu bitkilerin *içlerinden* geçebiliyordu.

İlerideki ışıklar beyaz taşlardan inşa edilmiş bir hisardan yayılıyordu. Burası bir şehir değildi ama Kelsier'e bir şehirden çok da farklı görünmüyordu. Hisardan yayılan ışığın garip bir yapısı vardı; bir alev gibi yanmıyor ya da titreşmiyordu. Bir tür kireç lambası mıydı? Yaklaştı ve burada sıradan olan garip kaya oluşumlarından birinin yanında durdu. Üzerinden sanki dallar gibi sarkan kancalı dikenleri vardı.

Parlayan şey tam da bu hisarın duvarlarıydı. Bu sis miydi? Aynı tondaymış gibi değildi, bu fazlasıyla maviydi. Kaya oluşumlarının gölgesinde kalmaya devam ederek binanın etrafından dolaştı Kelsier ve arka tarafındaki daha parlak ışık kaynağına doğru ilerledi.

Bunun büyük bir ağacın gövdesi kadar kalın, parlayan devasa bir kordon olduğu ortaya çıktı. Yavaş, ritmik bir güçle yanıp sönüyordu ve yaydığı ışık duvarlarınkiyle aynı renkteydi, sadece çok daha kuv-

vetliydi. Bir tür enerji kanalı gibi görünüyordu ve uzaklara doğru ilerleyip karanlıkta kilometreler boyunca görülebiliyordu.

Kordon arka taraftaki büyük bir kapıdan hisarın içine giriyordu. Kelsier gizlice yaklaşırken küçük enerji çizgilerinin duvarın taşları boyunca yayıldığını gördü. Dallara ayrılıp gittikçe daha da küçülüyorlardı; parlayan damarlardan oluşmuş bir ağ gibiydi.

Hisar yüksek ve bir kale gibi heybetliydi ama süslemeleri yoktu. Etrafında ayrı bir tahkimat bulunmuyordu, duvarları ise dik ve düzdü. Çatısında muhafızlar dolaşıyordu ve muhafızlardan biri geçerken Kelsier kendini yerin altına itti. Zemini kavrayarak sadece kafasının ucu dışarıda kalana kadar kendini aşağıya çekmesi gerekmişti ama tamamen içeri batmayı başararak neredeyse görünmez oldu.

Muhafızlar onu fark etmedi. Tekrar zeminden çıktı ve milim milim hisar duvarının dibine yaklaştı. Elini parlayan taşa bastırdı ve buradan çok uzaklardaki başka bir yerde olan kayalık bir duvarın izlenimini edindi. Çarpıcı *yeşil* bitkileri olan yabancı bir diyardı. Nefesi kesilerek elini geri çekti.

Bunlar taş değil, taşların ruhlarıydı. Kelsier'in yemek ateşi ruhu gibiydi. Buraya getirilmişler ve bir bina olacakları şekilde inşa edilmişlerdi. Birden Kelsier bir sopayla bir çanta bulabildiği için kendini o kadar da akıllı hissetmedi.

Taşa tekrar dokunarak o yeşil manzaraya baktı. Mare'in bahsettiği işte buydu, mavi göklü bir diyar. *Başka bir gezegen olmalı*, diye karar verdi Kelsier. *Bizim kaderimizi paylaşmamış bir tanesi.*

Şu an için o yerin görüntüsünü bir kenara bırakarak parmaklarını taşın ruhunun içine itti. Garip bir şekilde taş direndi. Kelsier dişlerini sıktı ve daha sıkı bastırdı. Parmaklarını beş santim kadar içeri batırmayı başardı ama daha fazla itemiyordu.

O ışık yüzünden, diye düşündü. Kelsier'i geri itiyordu. *Biraz ruhların ışığına benziyor.*

Eh, duvarın içinden geçemeyecekti. Şimdi ne olacaktı? Düşünmek için gölgelerin içine geri çekildi. Kapıların birinden içeri sızmaya mı çalışmalıydı? Bir süre için bunu düşünerek binanın etrafı dolandı, sonra birden kendini aptalca bir şeyler yapmaya çalışıyormuş gibi hissetti. Tekrar hızla duvara doğru ilerledi ve elini taşlara bastırarak parmaklarını birkaç santim içeri batırdı. Sonra yukarı uzandı ve diğer eliyle de aynısını yaptı.

Ardından duvara tırmandı.

Çelikitmeyi özlese de bu yöntem oldukça etkili çıkmıştı. Duvarı

neredeyse istediği yerinden tutabiliyordu, fazla bir ağırlığı da yoktu. Konsantrasyonunu koruduğu sürece tırmanmak kolaydı. O yeşil bitkili diyarın görüntüleri çok dikkat dağıtıcıydı. Bir kül zerresi bile görünmüyordu.

Bir parçası her zaman Mare'in çiçeğini hayali bir hikâye olarak düşünmüştü. Ve ne kadar manzara garip görünse de yabancı güzelliği Kelsier'i çekiyordu. Bunda inanılmaz derecede cezbedici olan bir şeyler vardı. Ne yazık ki, duvar parmaklarını dışarı atmak için çalışmaya devam ediyordu ve kavrayışını korumak ciddi miktarda dikkat gerektirmekteydi. Tırmanmaya devam etti; o yeşil otlar ve hoş tepelerin gösterişli manzarasının keyfini başka zaman sürebilirdi.

Üst katlardan bir tanesinde, içeri girilebilecek kadar büyük bir pencere vardı, bu da iyi bir şeydi. Kalenin tepesindeki muhafızları atlatması zor olabilirdi. Kelsier pencereden içeri süzülerek duvarlar, zemin ve tavan boyunca akan güçten oluşmuş örümcek ağlarının aydınlattığı uzun, taş bir koridora girdi.

Bu enerji, taşların buharlaşmasını engelliyor olmalı, diye düşündü Kelsier. Yanında getirdiği bütün ruhlar yıpranmaya başlamıştı ama bu taşlar sağlam ve katıydı. O minik güç çizgileri bir şekilde bu taş ruhlarını besliyor ve belki de bir yan etki olarak Kelsier gibi kişilerin duvarlardan geçmesini engelliyordu.

Koridorda sessizce ilerledi. Ne aradığına emin değildi ama dışarıda oturup beklemekle daha fazla bir şey öğrenemezdi.

Bu binanın içinden akan güç ona başka bir dünyanın görüntülerini göstermeye devam ediyordu ve rahatsızlıkla enerjinin içine işlemeye başladığını fark etti. Kuyu'daki güç tarafından zaten dokunulmuş olan kendi ruhunun enerjisiyle karışıyordu. Birkaç kısa an içinde Kelsier o yeşil bitkili yerin *normal* göründüğünü düşünmeye başlamıştı.

Koridorda yankılanan sesler duydu, genizden gelen garip bir dilde konuşuyorlardı. Bunun için hazırlıklı olan Kelsier aceleyle bir pencereden dışarı tırmandı ve hemen dışarıda asılı durdu.

Bir çift muhafız hızla yanındaki koridordan geçti ve Kelsier arkalarından içeriye bakarak uzun, beyaz mavi cübbeler giydiklerini ve omuzlarında kargıları olduğunu gördü. Derileri açık renkliydi ve garip dilleri olmasa salahiyetlerin birinden oldukları düşünülebilirdi. Enerjik bir şekilde konuşuyorlardı ve Kelsier işittiği kelimelerini bir kısmını... sanki anlayabildiğini düşündü.

Evet. Geniş kırların, yeşil bitkilerin dilini konuşuyorlar. Bu taşların geldiği ve bu gücün kaynağının olduğu yerin...

"... bir şey gördüğünden epey emin komutanım," diyordu muhafızlardan biri.

Kelimeler Kelsier'e acayip geliyordu. Bir yandan anlaşılmaz olmaları gerektiğini hissediyor, öte yandan anında ne anlama geldiklerini anlıyordu.

"Bir Mersiyeli bu kadar yolu nasıl gelecek?" diye tersledi diğer muhafız. "Mantığa aykırı diyorum sana."

Koridorun diğer ucundaki kapıdan geçtiler. Kelsier içeri tırmanarak koridora döndü, meraklanmıştı. Dışarıda muhafızlardan biri onu görmüş müydü yani? Genel bir alarm verilmiş gibi değildi, o yüzden eğer birileri onu gördüyse tam seçememiş olmalıydı.

Kelsier kaçmayı düşündü ama bunun yerine muhafızları takip etmeye karar verdi. Her ne kadar çoğu acemi hırsız soygun sırasında muhafızlardan kaçınmaya çalışsa da Kelsier'in tecrübeleri genelde onları takip etmenin daha iyi olduğu doğrultusundaydı, çünkü her zaman en önemli şeylerin yakınında kalırlardı.

Kendisine herhangi bir şekilde zarar verebilirler miydi bilmiyordu ama öğrenmemenin en iyisi olacağını tahmin etmişti, o yüzden muhafızları epey bir uzaktan izledi. Birkaç taş köşeyi döndükten sonra bir kapıya ulaştılar ve içeri girdiler. Kelsier sinsice yaklaşarak kapıyı araladı ve ödülü küçük bir grup muhafızın garip bir cihazı hazırladığı büyükçe bir odayı görmek oldu. Kelsier'in yumruğu büyüklüğünde, sarı bir mücevher ortasında ışıldıyordu; duvarlardan bile daha parlaktı. Altın renkli metal bir kafes bu mücevherin etrafını çevreleyerek yerinde sabitliyordu. Tamamı bir masa saati kadar büyük bir şeydi.

Kelsier kapının hemen dışında saklanarak öne doğru eğildi. O mücevher... bir *hazine* değerinde olmalıydı.

Kelsier'in karşı tarafında başka bir kapı çarpılarak açıldı ve birkaç muhafızın önce telaşla sıçramasına, sonra de selam durmalarına neden oldu. İçeri giren şey... eh, büyük ölçüde insan gibi görünüyordu. Kırışmış, kurumuş kadının büzülmüş dudakları, kel bir kafası ve garip, gümüşsü ve koyu renkli bir derisi vardı. Duvarlardakiyle aynı, hafif bir mavi beyaz ışıkla parlıyordu.

"Ne oluyor?" diye hesap sordu yaratık yeşil bitkilerin dilinde.

Muhafız komutanı selam verdi. "Büyük ihtimalle sadece yanlış alarm kadim kişi. Maod dışarıda bir şey gördüğünü söylüyor."

"Bir silüete benziyordu kadim kişi," diye araya girdi başka bir muhafız. "Bizzat gördüm. Duvarı denedi, parmaklarını taşın içine soktu ama püskürtüldü. Sonra geri çekildi ve karanlığın içinde gözden kaybettim."

Demek Kelsier'i *görülmüştü*. Eh, en azından binadan içeri sızdığından haberleri yok gibiydi.

"Vay, vay," dedi antik yaratık. "Öngörüm artık o kadar da aptalca görünmüyor, değil mi yüzbaşı? Mersiye'nin güçleri ana sahneye çıkmayı arzu ediyorlar. Cihazı çalıştırın."

Kelsier bir an korkuya kapıldı. O cihaz her ne yapıyorsa bunun kendisi için iyi olacağını hiç sanmıyordu. Koridordan koşarak kaçmak için döndü, pencerelerden birine doğru gidecekti. Arkasında mücevherin kuvvetli, altın renkli ışığı söndü.

Kelsier hiçbir şey hissetmedi.

"Ee?" dedi yüzbaşı arkasından sesi yankılanarak. "Bir günlük yürüyüş mesafesi içinde Mersiye'den kimse yok. Gerçekten yanlış alarmmış gibi görünüyor."

Kelsier boş koridorda tereddüt etti. Sonra dikkatli bir şekilde odadan içeri bakmak için geri döndü. Muhafızlarla kırışmış yaratık cihazın etrafında dikiliyorlardı ve pek de memnun gibi değillerdi.

"Öngörünüzden şüphem yok kadim kişi," diye devam etti muhafız yüzbaşısı. "Ama Mersiye sınırındaki kuvvetlerime de *güveniyorum*. Buralarda hiç gölge yok."

"Olabilir," dedi yaratık parmaklarını mücevherin üzerine koyarak. "Belki birisi vardı ama muhafız Bilinçsel Gölge olduğu konusunda yanılmıştır. Muhafızlar tetikte olsun ve her ihtimale karşı cihazı çalıştırmaya devam edin. Bu zamanlama bana tesadüf olmak için fazlasıyla yakın görünüyor. Diğer Ire'lerle konuşmalıyım."

Kelimeyi söylediği zaman Kelsier bu sefer yeşil bitkilerin dilindeki anlamını hissedebildi. "Yaş" anlamına geliyordu ve aniden dört nokta ve bir nehirdeki dalgalar gibi kıvrımlı birkaç çizgiden oluşan garip bir sembolün izlenimini edindi.

Kelsier başını sallayarak görüyü dağıttı. Yaratık ondan tarafa geliyordu. Yaratık kapıyı açar ve uzun adımlarla koridora çıkarken aceleyle uzaklaşıp bir pencereye zar zor yetişti Kelsier ve dışarı tırmandı.

Yeni plan: Emirleri veren acayip kadını takip et, diye karar verdi dışarıdaki duvarda asılı dururken, kendini tamamen savunmasız hissederek.

Biraz ilerlemesini bekledi, sonra koridora döndü ve sessizce takip etti. Kadın hisarın dış sınırlarını izleyen bir koridor boyunca ilerledi ve en sonunda, koridorun bittiği yerde bulunan ve korunan bir odaya ulaştı. Kadın içeri girdi ve Kelsier de bir an düşündükten sonra başka bir pencereden dışarıya çıktı.

Dikkatli olması gerekiyordu; çatıdaki muhafızlar duvarları özellikle izlemiyorlarsa bile kısa süre sonra bunu yapmaya başlayacaklardı. Ne yazık ki, Kelsier o kapıdan içeriye hisardaki bütün muhafızları üzerine çökertmeden girebileceğini zannetmiyordu. Bunun yerine hisarın dışı boyunca tutunarak ilerleyip korunan kapının arkasındaki pencereye kadar geldi. Bu içinden geçtiği diğerlerinden daha küçüktü, gerçek bir pencereden çok bir okçu mevziisine benziyordu. Neyse ki, garip kadının girdiği odaya açılıyordu.

İçeride, tümü bu yaratıklardan meydana gelen bir grup oturmuş, bir şeyler konuşuyordu. Kelsier dar pencereye yaslanarak içeri baktı. On beş metre yükseklikte, duvara tehlikeli bir şekilde yapışmış hâlde asılı duruyordu. Yaratıkların tümünün derisi gümüş renkliydi; gerçi ikisi diğerlerinden bir ton daha koyuydu. Birbirlerinden ayırt etmesi zordu, hepsi aşırı yaşlıydı. Erkekler tamamen, kadınlar neredeyse tamamen keldi. Hepsi kapüşonları ve manşetlerin etrafında gümüş işlemeleri olan beyaz cübbeler giymişti.

İlginç bir şekilde odanın içinde duvarların ışığı daha loştu. Bu etki, yaratıkların oturduğu ya da ayakta durduğu yerlerin yakınında özellikle belirgindi. Sanki... kendileri ışığı içlerine çekiyor gibiydi.

Kelsier en azından daha önce gördüğü kadını buruşmuş dudakları ve uzun parmaklarıyla seçebiliyordu. Kadının cübbesindeki gümüşlü kısım daha kalındı. "Planlarımızı hızlandırmamız gerekiyor," diyordu diğerlerine. "Ben bu görülen şeyin bir tesadüf olduğuna inanmıyorum."

"Peh," dedi elinde parlayan bir bardak sıvı tutan bir adam oturduğu yerden. "Sen ne zaman bir hikâye duysan atlıyorsun Alonoe. Her tesadüf birilerinin Talih kullandığının işareti değildir."

"Peki dikkati elden bırakmamanın en iyisi olduğuna katılmıyor musun?" diye hesap sordu Alonoe. "Ödülün bu aşama elimizden kaçmasına izin veremeyecek kadar ilerledik, çok çaba gösterdik."

"Muhafaza'nın Unsuru neredeyse tükenmek *üzere*," dedi başka bir kadın. "Saldırma fırsatı yaklaşıyor."

"Bütün bir Pare," dedi Alonoe, "bizim olacak."

"Ya o muhafızların gördüğü şey Harap'ın bir ajanıysa?" diye sordu oturan adam. "Ya planlarımız keşfedildiyse? Şu anda Harap'ın Unsuru'nun gözleri üzerimizde olabilir."

Alonoe bundan rahatsız olmuş gibi göründü ve sanki gökyüzünde Parenin onları izleyen bakışlarını bulmayı beklermiş gibi yukarı doğru baktı. Kendini toplayarak kararlı bir şekilde konuştu. "Bu riski göze alacağım."

"Zaten öyle ya da böyle öfkesini üzerimize çekeceğiz," diye belirtti diğer varlıklardan bir tanesi. "Eğer içimizden biri Muhafaza'yı alırsa güvende oluruz. Ancak o zaman."

Yaratıklar sessizleşirken Kelsier bunu düşündü. *O zaman başka birisi Pareyi alabilir. Puf ölmek üzere ama eğer o öldüğü anda birileri gücünü ele geçirecek olursa...*

Ama Muhafaza Kelsier'e böyle bir şeyin imkânsız olduğunu söylememiş miydi? *Zaten gücümü tutmayı başaramazdın ki*, demişti Muhafaza. *Benimle yeteri kadar Bağlantın yok.*

Kelsier o zamansız mekândayken bunu kendisi de bizzat görmüştü. Bu yaratıkların Muhafaza'yla bir şekilde gücü alabilecek kadar Bağlantısı olabilir miydi? Kelsier bundan fazlasıyla şüpheliydi. Öyleyse planları neydi?

"Devam ediyoruz," dedi oturan adam diğerlerine bakarak. Birer birer başlarını sallayarak onayladılar. "Vefa yanımızda olsun. Devam ediyoruz."

"Vefa'ya ihtiyacın olmayacak Elrao," dedi Alonoe. "Yanında *ben* olacağım."

Cesedimi çiğnemeden olmaz, diye düşündü Kelsier. Ya da... eh, öyle bir şeylerdi işte.

"Öyleyse planlarımızı hızlandırıyoruz," dedi bardaklı adam Elrao. Parlayan sıvıyı içti, sonra ayağa kalktı. "Kasaya mı?"

Diğerleri başlarıyla onayladı. Birlikte odadan çıktılar.

Kelsier onlar gidene kadar bekledi, sonra kendini pencereden içeri sokmaya çalıştı. Bir insan için fazlasıyla küçüktü ama Kelsier artık tam olarak bir insan sayılmazdı. Taşların birkaç santim içine geçebiliyordu ve biraz uğraşarak da olsa şeklini yamultmayı ve geniş aralıktan içeri *sıkıştırmayı* başardı.

En sonunda odanın içine yuvarlandı ve omuzları düzelerek önceki şekillerine geri döndü. Bu tecrübe ona berbat bir baş ağrısı vermişti. Doğrulup oturarak duvara yaslandı ve ayağa kalkıp bu odayı bir güzel yağmalamadan önce acının azalmasını bekledi.

Fazla bir şey bulamadı. Birkaç şişe şarap, çekmecelerin birinde umarsızca bırakılmış bir avuç mücevher. İkisi de gerçekti, bu âleme çekilmiş ruhlar değildi.

Odanın hisarın iç kısımlarına doğru açılan bir kapısı vardı ve şöyle bir diğer tarafa baktıktan sonra içeri girdi Kelsier. Bu bir sonraki oda daha umut vericiydi. Bir yatak odasıydı. Çekmeceleri karıştırdı ve gümüşsü derililerin giydikleri cübbelerden birkaç tane gördü. Sonra şö-

minenin yanındaki küçük masanın üzerinde aradığını buldu. İzlenimini edindiği garip sembolün benzerleriyle dolu bir eskiz defteriydi. Kelsier'in muğlak bir şekilde anlayabildiğini hissettiği semboller.

Evet... Bunlar yazıydı, gerçi sayfaların çoğu Kelsier'in sembolleri okuyabilir hâle gelmesinden sonra bile anlamanın yanından dahi geçemeyeceği terimlerle doluydu: "Adonalsium," "Bağlantı," "Âlemsel Teori"

Ancak son sayfalar notların ve çizimlerin sonucunu tarif ediyordu. Bir küre şeklinde, gizemli bir cihazdı. Bunu kırıp içindeki gücü çekebiliyordun ve bu da kısa bir süre için Muhafaza ile aranda Kelsier'in zamansız mekânda gördüğüne çizgilere benzeyen bir Bağlantı kuracaktı.

Planları işte buydu. Muhafaza'nın öldüğü yere gidecekler, bu cihazı kullanarak kendilerini hazırlayacaklar ve gücünü alacaklardı. Miraç'a çıkarak onun yerine geçeceklerdi.

Cüretkârdı. Tam olarak Kelsier'in takdir edeceği türden bir plandı. En sonunda Kelsier çalacağı şeyi bulmuştu.

3

Hırsızlık iltifatın en samimi şekliydi.

Sahip olduğun şeylerin başka birini onları ele geçirmek için her şeyini riske atmasına neden olabilecek kadar çekici, ilginç ya da değerli olduğunu bilmekten daha tatmin edici ne olabilirdi? Kelsier'in hayattaki amacı buydu, insanlara sevdikleri şeylerin değerini hatırlatmak. Çalarak.

Bugünlerde *küçük* hırsızlıklarla ilgilenmiyordu. Evet, yukarıda bulduğu mücevherleri cebine atmış olabilirdi ama bu başka bir şeyden çok Kelsier'in pragmatist yapısından kaynaklanmıştı. Hathsin Çukurları'ndan beri sıradan eşyaları çalmakla ilgilenmemişti.

Hayır, bugünlerde çok daha önemli bir şeyleri çalıyordu. Kelsier rüyaları çalıyordu.

Hisarın dışında, iki çarpık siyah kayalığın arasında gizlenerek diz çöktü. Şimdi burada, Muhafaza ve Harap'ın egemenliğinin kıyısında, neden böylesine sağlam bir bina inşa ettiklerini anlıyordu. Hisar bir kasayı koruyordu ve o kasanın içinde de müthiş bir fırsat yatıyordu. Doğru şartlar altında bir insanı bir tanrıya dönüştürmenin tohumu.

Bunu ele geçirmek neredeyse imkânsız olurdu. Muhafızları, kilitleri, tuzakları, üstesinden gelemeyeceği ve hatta tahmin bile edeme-

yeceği gizemli cihazları olacaktı. İçeri sızmak ve o kasayı soymak için Kelsier'in becerilerini son haddine kadar kullanması gerekirdi ve bunu yapsa bile başarısız olması ihtimali daha yüksekti.

Denememeye karar verdi.

Büyük, korunaklı kasaların şöyle bir sorunu vardı. Çoğu şeyi sonsuza kadar içlerinde bırakamazdın. Eninde sonunda sakladığın şeyi kullanman gerekirdi ve bu da Kelsier gibilerine fırsat sağlardı. Böylece o da bekledi, plan yaptı ve hazırlandı.

Muhafızların nöbet döngülerini anlamaya çalışarak geçirdiği günlerin sayısına bakılacak olursa, yaklaşık bir hafta kadar sonra hisardan dışarı bir kafile çıktı. Yirmi kişiden oluşan bu büyük ekip, ellerinde fenerler taşıyarak at sırtında ilerliyordu.

Atlar, diye düşündü Kelsier karanlığın içinde kafileye ayak uydurarak takip ederken. *Bunu beklemiyordum.*

At üzerinde olmalarına rağmen çok hızlı ilerlediklerini söylemek pek de mümkün değildi. Kelsier artık yorulmadığı için kolaylıkla ayak uydurabiliyordu.

Antik yaşlılardan beş tane saydı, on beş askerlik bir kuvvetleri vardı. İlginç bir şekilde yaşlıların hepsi neredeyse aynı şekilde giyinmişti, benzer cübbelerinin kapüşonlarını çekmiş ve omuzlarına deri çantalar asmışlardı ve bütün atların eyer torbaları da aynı şekildeydi.

Şaşırtmaca, diye karar verdi Kelsier. *Eğer birileri saldırırsa dağılabilirler. Düşmanları hangisini takip edeceğini şaşırır.*

Kelsier bundan faydalanabilirdi, özellikle de Bağlantı cihazını hangisinin taşıdığından nispeten emin olduğu için. Liderleri gibi görünen buyurgan kadın Alonoe, gücün cılız parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verecek türden bir tip değildi. Muhafaza olmaya niyetliydi, meslektaşlarından birinin cihazı taşımasına izin vermek fazla riskli olurdu. Ya akıllarında farklı fikirler şekillenmeye başlayacak olursa? Ya kendileri kullanırlarsa?

Hayır, Alonoe cihazı yanında bir yerlerde taşıyacaktı. Tek soru onun elinden nasıl alınacağıydı.

Kelsier bunu bir süre düşündü. Bir yandan plan yapıp bir yandan da kafileyi takip ederek günler geçirdi karanlık arazide.

Hırsızlığın üç temel türü vardı. Birincisi boğaza dayanan bir bıçakla fısıltılı bir tehdit içerirdi. İkincisi gecenin karanlığındaki sinsilikten faydalanırdı. Ve üçüncüsü... İşte bu Kelsier'in en sevdiğiydi. Çünkü kaplı bir dille yapılırdı. Bıçak yerine şaşırtmacayı kullanır, gizli gizli gezinmek yerine açıktan açığa hareket ederdi.

En iyi hırsızlık, kurbanın bir şey olup olmadığından bile emin olmadığı hırsızlıktı. Parsayı toplayıp kaçmak iyiydi güzeldi ama eğer ertesi gün şehir muhafızları kapına dayanacaksa bunun pek bir anlamı yoktu. Numarasının sonraki haftalar boyunca fark edilmeyeceğinden emin olabilse, paranın yarısını geride bırakmayı tercih ederdi Kelsier.

Gerçek zafer ise kurbanın ondan bir şey çaldığını fark edemeyeceği kadar kurnazca bir dolap çevirmekti.

Her "gece", kafile Kelsier'in çantasındakine çok benzeyen bir kamp ateşinin etrafına toparlanıp küçük bir yer yatakları grubu hâlinde kamp kuruyordu. Ire'ler ışık kavanozlarını çıkarıyor, içiyor ve derilerinin ışıltısını kuvvetlendiriyorlardı. Pek muhabbet etmiyorlardı. Bu insanlar arkadaştan çok, birbirlerini zorunluluk nedeniyle müttefik olarak gören bir grup asil gibiydiler.

Her gece yemekten kısa süre sonra yataklarına çekiliyorlardı. Nöbetçi bırakıyor ve çadırlarda uyumuyorlardı. Burada çadıra neden ihtiyaçları olacaktı ki? Yağmur yağmıyordu ve engel olunması gereken rüzgâr da yok gibiydi. Yakınlarında sadece karanlık, hışırdayan bitkiler ve ölü bir adam vardı.

Ne yazık ki, Kelsier cihazı almanın bir yolunu bulamıyordu. İki muhafız tarafından izlenen Alonoe elinde çantasıyla uyuyor, her sabah cihazın hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için kontrol ediyordu. Kelsier bir sabah cihazı görebilmeyi başardı ve içindeki parlayan ışığı fark edince Alonoe'nin çantasının sahte olmadığından iyice emin oldu.

Eh, bunun da zamanı gelecekti. Kelsier'in ilk adımı biraz huzursuzluk saçmaktı. Uygun bir geceyi kolladı, sonra kendini zeminden içeri iterek ruhunu yüzeyin altına soktu. Sonra taşın içinden kendini çekerek ilerledi. Çok yoğun bir sıvı toprağın içinde yüzmek gibi bir şeydi.

Alonoe'nin kısa bir süre önce uyumak için yerleştiği yerin yakınlarına ulaştı ve yerden dışarıya sadece dudaklarını çıkardı. *Dox bunu görse gülme krizine girerdi*, diye düşündü. Eh, Kelsier gururunu düşünemeyecek kadar kibirliydi.

"Muhafaza'nın gücünü almaya cüret edeceksin demek," diye fısıldadı Alonoe'ye kendi dilinde. "Bana karşı koymakta ondan daha başarılı olacağını mı düşünüyorsun?"

Sonra kendini tekrar yerin altına çekti. Burası kapkaranlıktı ama Kelsier sözlerinin yarattığı şok bağrışmalarını ve ayak seslerini duyabiliyordu. Yüzerek biraz uzaklaştı, sonra bir kulağını zeminden dışarı çıkardı.

"Harap!" diyordu Alonoe. "Yemin ederim ki onun Unsuru olmalı. Benimle konuştu."

"Öyleyse biliyor," dedi yaşlılardan başka bir tanesi. Kelsier bunun hisardayken Alonoe'ye karşı çıkan Elrao olduğunu düşündü.

"Korumalarının buna engel olması gerekiyordu!" dedi Alonoe. "Bana onun cihazı hissetmesine engel olacaklarını söylemiştin!"

"Küreyi hissetmeden de bizden haberdar olmasının yolları var Alonoe," dedi başka bir kadın. "Sanatım hatasız."

"Soru bizi nasıl bulduğu değil," dedi Elrao. "Bizi neden yok etmediği."

"Muhafaza'nın Unsuru hâlâ yaşıyor," dedi diğer kadın düşünceli bir şekilde. "Bu Harap'ın doğrudan müdahalesini engelliyor olabilir."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Elrao. "Bence geri dönmeliyiz."

"Artık geri dönmek yok," diye cevap verdi Alonoe. "İlerleyeceğiz. Tartışma bitmiştir."

Kamptaki kargaşa sonunda dindi ve Ire'ler yataklarına geri döndü, gerçi fazladan nöbetçi dikmişlerdi. Kelsier gülümsedi, sonra tekrar kendini Alonoe'nin kafasının yanına doğru itti.

"Nasıl ölmek istersin Alonoe?" diye fısıldadı, sonra da zeminden aşağıya saklandı.

Bu sefer tekrar yatmadılar. Ertesi gün karanlık arazide yola çıkan ekibin gözleri kızarmıştı. O gece Kelsier onları tekrar dürtükledi. Ve tekrar. Sonraki haftayı grup için cehenneme çevirdi, farklı kişilere fısıldıyor, onlara dehşet verici sözler veriyordu. Kelsier onları şaşırtmak, korkutmak ve rahatsız etmek için bulduğu çeşitli yöntemlerden epey gurur duyuyordu. Alonoe'nin çantasını çalmak için bir fırsat bulamadı, hatta artık çantayı eskisinden daha dikkatli bir şekilde koruyorlardı. Bir sabah, kampı toplamakla meşgullerken diğer çantalardan bir tanesini kapmayı başardı Kelsier ama sahte bir cam küre dışında içi boştu.

Kelsier kafileye dehşet saçmayı sürdürdü ve garip ağaçlar ormanına ulaştıklarında artık sabırları tükenmişti. Birbirlerine patlıyorlar ve geçen her günle birlikte giderek daha az dinleniyorlardı. Ekibin yarısı geri dönmeleri gerektiğinden emindi, gerçi Alonoe "Harap"ın onlarla sadece konuşmakla yetinmesinin onları durduramadığının kanıtı olduğunda ısrar ediyordu. Gittikçe daha da bölünen grubu ilerleterek ağaçların arasına soktu.

Kelsier'in gitmelerini istediği yer tam da burasıydı. Sanki orada değillermiş gibi içlerinden geçebileceği bitkilerle dolu bu sık ormanda atları geçmek kolay olacaktı. Gruba küçük bir sürpriz hazırlamak

için önden ilerledi, geri döndüğü zaman onları yine tartışırlarken buldu. Mükemmel.

Ağaçlardan bir tanesinin ortasına girdi, sadece Nazh'ın ona verdiği bıçağı tutan elini arkadan dışarı çıkarmıştı. Atlar geçerken uzandı ve hayvanlardan bir tanesine bir kesik attı.

At acıyla kişnedi ve kafilede büyük bir kargaşa yaşanmasına neden oldu. Son bir haftayı Kelsier'in fısıltılarının neden olduğu bir tür işkenceyle geçirmek sinirlerini altüst etmişti. Öne yakın olanlar atlarının kontrolünü kaybetti. Askerler bağırarak saldırıya uğradıklarını haber verdi. Yaşlılar atlarını farklı yönlere doğru sürdü ve bazıları da hayvanlar otlara takıldığı için yere düştüler.

Kelsier ormanın içinde koşturarak öndekilere yetişti. Alonoe atını büyük ölçüde kontrol altında tutmuştu ama ağaçların arası dışarıdan bile daha karanlıktı ve hayvanlar hareket ettikçe fenerler çılgınca sallanıyordu. Kelsier Alonoe'nin yanından geçti ve ileride pelerinini iki ağacın arasına gerdiği sarmaşıklara astığı yere geldi.

Bir ağaca tırmandı, sayısı azalmış ve perişan hâldeki kafilenin ön sırası geldiğinde pelerinin içine uzandı. Ateşini pelerinin içine bağlamıştı ve onlar yaklaşırken canlandırdı. Sonuç zaten panik içindeki grubun tepesindeki havada aniden beliren, alevler içinde ve pelerinli bir silüetti.

Harap'ın onları bulduğunu söyleyerek bağrıştılar ve atlarını farklı yönlere sürerek darmadağın oldular. Bazıları bir tarafa, diğerleri başka tarafa gitti.

Kelsier yere atladı ve karanlığın içinde Alonoe ve onun yanında kalmayı başarabilmiş muhafıza paralel olarak ilerledi. Kısa süre sonra kadının atı bitkilerden bir düğüme takıldı. Mükemmel. Kelsier hızla eşyalarını sakladığı yere gitti, sonra hisardan aldığı cübbeyi giydi. Bitkilerin arasında, cübbesi etrafa takılarak koşturdu ve Alonoe'ye onu zar zor görebileceği kadar yaklaştı.

Sonra Alonoe'nin görebileceği bir şekilde öne çıktı ve ona seslenerek elini salladı. Kafilelerinden daha büyük bir grubu bulduklarını düşünen Alonoe ve tek muhafızı atlarını ona doğru sürdüler. Ancak bu sadece onları grubun geri kalanından uzaklaştırmaya yarıyordu. Kelsier onu diğerlerinden daha uzağa çekti, sonra karanlığın içinde saklanarak kayboldu, Alonoe ve muhafızını diğerlerinden tamamen ayırmıştı.

Grubun geri kalanına doğru koştu karanlık bitkilerin arasından. Hayalet kalbi gümbür gümbür atıyordu.

İşte bu. Bunu *özlemişti.*

Üçkâğıdı. İnsanlarla oyuncak gibi oynamanın, akıllarını başlarından almanın, zihinlerini düğümlemenin heyecanını. Korku çığlıklarını, askerlerin birbirlerine seslenmelerini, atların homurdanmalarını ve kişnemelerini dinleyerek ormanda aceleyle ilerledi. Yoğun bitki örtüsünün içinde kıyamet kopuyordu.

Yakınlarda, kırışıklı adamlardan bir tanesi askerleri ve meslektaşlarını topluyor, sakin olmalarını telkin ediyor ve onları gerisingeri geldikleri yöne doğru yönlendirmeye başlıyordu; belki de kafile ilk dağıldığı zaman kaybolanları tekrar bulmak için.

Cübbesi hâlâ üzerinde olan ve çaldığı çantayı omzuna atmış haldeki Kelsier yola yattı ve birileri onu görene kadar bekledi.

"Orada!" dedi bir muhafız. "O..."

Kelsier cübbeyle çantayı geride bırakarak kendini yere batırdı. Muhafız antik yaşlılardan bir tanesinin *eriyerek* kaybolmasının görüntüsü karşısında bir çığlık attı.

Grup cübbeyle çantanın etrafında toplanırken Kelsier kısa bir mesafe ileride sürünerek zeminden dışarı çıktı. "Antik kişi *yok oldu*!" dedi muhafız. "Gözlerimle gördüm."

"Bu Alonoe'nin cübbelerinden biri," dedi bir kadın, büyük bir şaşkınlık içerisinde elini kalbine bastırarak.

Yaşlıların bir diğeri çantanın içine baktı. "Boş," dedi. "Merhametli Domi... Aklımız neredeydi?"

"Dönün," dedi Elrao. "Dönüyoruz! Herkes atını alsın! Gidiyoruz. Alonoe'ye de fikrine de lanet olsun!"

Saniyeler içinde gitmişlerdi. Kelsier ormanda yürüyerek geride bıraktıkları cübbenin yanına geldi ve kafilenin büyük kısmının, bir an önce ondan kurtulmak için aceleyle uzaklaşırken çıkardıkları şamataya kulak kesildi.

Başını salladı, sonra bitkilerin arasından Alonoe ve tek muhafızının olduğu yere doğru kısa bir yürüyüş yaptı. Alonoe ve muhafız, kalabalık grubun seslerini takip etmeye çalışıyordu. İyi iş çıkarıyorlardı aslına bakılacak olursa.

Yaşlı kadının bakmadığı bir an, Kelsier muhafızı boğazından yakaladı ve çekerek karanlığın içine sürükledi. Adam debelendiyse de Kelsier muhafızı sıkıca yakalayıp hareket edebilmesini engellemişti hızlıca ve fazla zorlanmadan bayılttı adamı. Muhafızı sessizce çekerek uzaklaştırdı, sonra geri dönerek yalnız kalmış Alonoe'yi elinde fenerle atının yanında durmuş, telaşla bir o yana bir bu yana bakarken buldu.

Ormana meşum bir sessizlik çökmüştü. "Kimse yok mu?" diye seslendi. "Elrao? Riina?"

Alanoe gittikçe daha da telaşlı bir şekilde seslenmeye devam ederken Kelsier gölgelere sinmiş bir hâlde bekledi. En sonunda sesi kesildi ve yere çöktü kadın. Tükenmişti.

"Oraya bırak," diye fısıldadı Kelsier.

Alanoe başını kaldırdı; gözleri kırmızı, bakışları korkuyla doluydu. Kadim ya da değil, belli ki hâlâ korku hissedebiliyordu. Gözleri hızla etrafını taradı ama Kelsier onun göremeyeceği kadar iyi gizlenmişti.

"*Oraya bırak*," diye tekrar etti Kelsier.

Bir kez daha söylemesi gerekmedi. Alonoe titreyerek başını salladı, sonra çantasını indirdi ve çantayı açarak büyük, cam bir küreyi dışarı yuvarladı. Işığı göz kamaştırıcıydı ve açığa çıkmamak için Kelsier'in geri çekilmesi gerekti. Evet, o kürenin içinde güç vardı, büyük bir güç. Yaşlıların içtiklerinden çok daha saf ve çok daha parlak bir şekilde ışıldayan bir sıvıyla doluydu.

Yorgunluğu her hareketinden belli olan kadın atına geri binmek için uzandı.

"Yürü," diye emretti Kelsier.

Başını kaldırıp karanlığa doğru baktı Alonoe ama Kelsier'i göremedi. "Ben..." dedi Alonoe, sonra buruşmuş dudaklarını yaladı. "Ben sana hizmet edebilirim Unsur. Senin..."

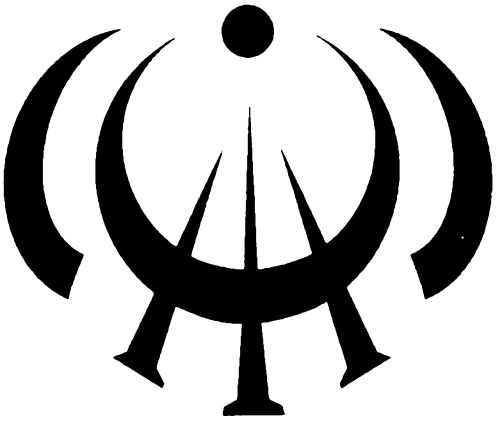
"Git," diye emir verdi Kelsier.

İrkilerek eyer torbalarını indirdi ve bitkin bir şekilde omzuna attı kadın. Kelsier onu durdurmadı. Büyük ihtimalle yaşamak için o parlayan sıvı kavanozlarına ihtiyacı vardı ve Kelsier onu öldürmeyi istemiyordu. Sadece yol arkadaşlarından daha yavaş olmasıydı istediği. Onları bulduğu zaman hikâyelerini kıyaslayabilir ve oyuna geldiklerini fark edebilirlerdi.

Belki de edemezlerdi. Alonoe yürüyerek ormanın içlerine doğru uzaklaştı. Kelsier Harap'ın onları yendiği sonucuna varmalarını umdu. Yaşlı kadın gidene kadar bekledi, sonra yürüyerek yaklaştı ve büyük cam küreyi aldı. Tek çaresinin küreyi kırmak olduğunu anladı.

Parlayan küreyi önünde tuttu ve salladı, içindeki inanılmaz, büyüleyici ışığa baktı.

Kaç zamandır bu kadar eğlenmemişti.

ALTINCI KISIM
KAHRAMAN

I

Kelsier mahvolmuş bir dünyada koşuyordu. Okyanusu terk ederek Son İmparatorluk'u oluşturan sisli zemine geri döndüğü anda sorun alenen göstermişti kendini. Burada bir kıyı şehrinin enkazını bulmuştu. Binalar yerle bir olmuş, sokaklar molozlarla kaplanmıştı. Şehir bütün bütün okyanusun içine *kaymış* gibiydi. Kelsier bunu ancak şehrin yukarısında durup da kıyının daha ilerisinde sudan dışarı uzanan bina kalıntılarını fark ettiği zaman anlayabilmişti.

Buradan sonra her şey daha da kötüye gitti. Boş kasabalar. Bu tarafta tepe dizileri şeklinde tezahür eden, ne olduklarını fark etmeden önce bir süre üzerlerinde koştuğu engin kül yığınları.

Koşarak Luthadel'e geri dönüşünün başlamasından birkaç gün sonra, bir dizi parlayan ruhun bir binaya sığındıkları küçük bir köyün yanından geçti. Kelsier dehşet içinde izlerken çatı çöktü ve onları küle gömdü. Üç parıltı anında söndü ve fiziksel dünyayla aralarındaki ipleri kopan üç kül renkli skaanın ruhları Bilinçsel Âlem'de belirdi.

Muhafaza onları karşılamak için belirmedi.

Kelsier bir tanesini yakaladı, elini kavradığı zaman irkilen ve ona kocaman açılmış gözlerle bakan yaşlıca bir kadındı bu. "Lord Hükümdar!"

"Hayır," dedi Kelsier. "Ama yaklaştın. Ne oluyor?"

Kadın uzamaya başladı. Yanındakiler kaybolmuştu bile.

"Son..." diye fısıldadı kadın. "Her şeyin sonu..."

Ve yok oldu. Kelsier boş havayı tutarken kaldı, rahatsız olmuştu.

Tekrar koşmaya başladı. Önce atını ormanda bıraktığı için kendini suçlu hissetmişti ama hayvanın orada, burada olacağından daha iyi durumda olacağına hiç şüphe yoktu.

Çok mu geç kalmıştı? Muhafaza ölmüş müydü yoksa?

Kendini zorlayarak koştu, cam kürenin kütlesi çantasını ağırlaştırıyordu. Belki acele ettiği için böyleydi ama dönüş yolculuğunda gidişinden daha fazla odaklanmıştı. Dünyanın yıkılmasını, her tarafını saran ölümü görmek istemiyordu. Bununla kıyaslandığı zaman fiziksel yorgunluk daha iyiydi, o yüzden Kelsier kendini paralayana kadar koştu.

Günlerce koştu. Haftalarca. Hiç durmadan, hiç bıkmadan. Sonunda...

Kelsier.

Rüzgârın süpürdüğü küllerden bir tarlanın ortasında sarsılarak durdu. Fiziksel dünyada sis olduğu şeklinde net bir izlenim edindi. Parlayan sis. *Güç*. Bu taraftan göremiyordu ama her tarafta olduğunu hissedebiliyordu.

"Puf?" dedi Kelsier bir elini alnına koyarak. O sesi hayal mi etmişti?

O taraf değil Kelsier, dedi ses, uzaklardan gelir gibiydi. Ama evet, bu *gerçekten* Muhafaza'ydı. *Biz... orada... değiliz...*

Yorgunluğun ezici ağırlığı Kelsier'in üzerine çöktü. Neredeydi? Dönerek etrafına bakınıp konumunu gösterecek bir tür işaret arandı ama burada böyle şeyler bulmak zordu. Kül kanalları gömmüştü; birkaç hafta önce kanalları bulabilmek için yerin altına dalıp yüzdüğünü hatırlıyordu Kelsier. Son zamanlardaysa... sadece koşmuştu...

"Neredesin?" diye sordu Kelsier. "Puf?"

Çok... yoruldum...

"Biliyorum," diye fısıldadı Kelsier. "Biliyorum Puf."

Fadrex. Fadrex'e gel. Yakınsın...

Fadrex mi? Kelsier gençliğinde bir kere oraya gitmişti. Şehrin hemen kuzeyinde...

İşte. Bilinçsel Âlem'de zar zor görülebilen Morag Dağı'nın tepesini seçebilmişti. O taraf kuzeydi.

Küldağını arkasına aldı ve bütün varlığıyla koştu. Şehre varması sanki sadece bir göz kırpması kadar sürmüştü ve hoş, sıcak bir görüntüyle karşılaştı. Ruhlar.

Şehir yaşıyordu. Kulelerde ve şehri çevreleyen yüksek kayalıklarda muhafızlar vardı. İnsanlar sokaklardaydı; yataklarında uyuyor, güzel güzel parlayan ışıklarıyla binaları dolduruyordu. Kelsier dosdoğru şehir kapılarının içinden geçti ve insanların hâlâ mücadele ettiği muhteşem, ışıl ışıl bir şehre girdi.

O parıltının sıcaklığında çok geç kalmadığını gördü.

Ne yazık ki, buraya odaklanmış tek dikkat onunki değildi. Koşusu sırasında yukarı bakmaya direnmişti ama şimdi bunu yapmadan edemezdi; çalkalanan, kaynayan kitleyle yüzleşti. Siyah yılanlara benzer şekiller birbirlerinin üzerinden kayıyor, her yöne doğru ufka kadar uzanıyordu. İzliyordu. Buradaydı.

Peki ya Muhafaza neredeydi? Kelsier şehrin içinde yürüdü ve uzun koşusunun ardından, diğer ruhların varlığının tadını çıkararak toparlandı. Bir sokağın köşesinde durdu, sonra bir şeyi fark etti. Ayağının yanında bir saç teli kadar ince bir ışık çizgisi vardı. Eğildi, eline aldığında sokak boyunca uzayıp gittiğini gördü. Hafifçe parlıyordu, imkânsız derecede ince olduğu hâlde fazlasıyla sağlamdı.

"Puf?" dedi Kelsier teli takip ederek. Telin bir başkasıyla birleştiği yere ulaştı. Bütün şehre yayılmış olan bir ağa benziyordu.

Evet. Ben... ben uğraşıyorum...

"İyi iş çıkarmışsın."

Onlarla konuşamıyorum... dedi Puf. *Ölüyorum Kelsier...*

"Bekle," dedi Kelsier. "Bir şey buldum, burada çantamda. Bunu o söylediğin yaratıklardan aldım. Ire'lerden."

Ben bir şey hissetmiyorum, dedi Puf.

Kelsier tereddüt etti. Cismi Harap'a göstermek istemiyordu. Bunun yerine yeterince gevşek olan teli aldı ve çantanın içine sokup küreye bastırdı.

"Böyle nasıl?"

Ah... Evet...

"Bu sana bir şekilde yardım edebilir mi?"

Maalesef hayır.

Kelsier kendini daha ümitsiz hissetti.

Güç... güç onun... Ama Harap onu avcuna aldı Kelsier. Ona... ona gücü veremiyorum.

"Kim?" diye sordu Kelsier. "Vin mi? O burada mı?"

Kelsier'in parmaklarındaki iplik bir çalgının teli gibi titreşti. Dalgalar bir yönden geliyordu.

Kelsier, bir kere daha Muhafaza'nın bu şehri özüyle nasıl kapla-

dığı fark ederek titreşimleri takip etti. Belki de bu işin uzayacağına kanaat getirmiş, biraz savsaklamanın en iyisi olacağına karar vermişti.

Muhafaza onu parlayan ruhlar ve duvarlardaki metal parçalarıyla dolu küçük bir meydana getirdi. Ne kadar kuvvetle parlıyorlardı, özellikle de dışarıda bir başına geçirdiği aylarının karanlığıyla kıyaslandığı zaman. Bu ruhlardan birisi Vin miydi?

Hayır, bunlar dilenciydi. Kelsier aralarında dolaştı, parmak uçlarıyla ruhlarına dokunarak diğer âlemdeki durumlarının görüntülerini yakaladı. Küllerin içinde titreyerek ve öksürerek büzüşmüşlerdi. Son İmparatorluk'un düşkünleri, sıradan skaaların bile tepeden baktıkları insanlardı bunlar. Bütün o büyük planlarına rağmen Kelsier bu zavallıların hayatlarını iyileştirmemişti, değil mi?

Birden durdu.

O eski tuğla duvara yaslanmış duran son dilenci... onda bir şeyler vardı. Kelsier geri dönüp dilencinin ruhuna tekrar dokunarak elleri ve yüzü sargılarla kaplanmış bir adamı gördü. Sargıların arasından beyaz saçlar çıkıyordu. Bembeyaz saç telleriydi bunlar ve üzerlerine sürülmüş kül bu gerçeği tam olarak gizleyemiyordu.

Kelsier ani bir şok hissetti, parmaklarından içeri girip ruhuna batan acılı bir *darbe*. Dilenci ondan tarafa bakarken geriye sıçradı.

"Sen!" dedi Kelsier. "Avare!"

Dilenci durduğu yerde kımıldandı ama sonra başka bir yöne göz atarak meydanı taradı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye hesap sordu Kelsier.

Parlayan şekil cevap vermedi.

Kelsier acıyı kesmeye çalışarak elini hızla ileri geri salladı. Parmakları *hissizleşmişti*. O neydi öyle? Beyaz saçlı Avare bu âlemdeki Kelsier'i etkilemeyi nasıl başarabilmişti?

Parlayan küçük bir silüet yakınlardaki bir çatının üzerine kondu.

"*Lanet olsun*," dedi Kelsier, bakışlarını Vin'den Avare'ye çevirerek. Hemen tepki verdi, kendini binanın duvarına doğru fırlattı ve aceleyle tırmanarak Vin'in yanına çıktı. "Vin. Vin, o heriften *uzak* dur!"

Elbette bağırmanın bir anlamı yoktu. Vin onu duyamıyordu.

Yine de Kelsier onu omuzlarından kavrayarak Fiziksel Âlem'deki hâlini gördü. Ne zaman bu kadar kendinden emin, bu kadar güvenli olmuştu? Bir zamanlar sürekli sinmiş hâlde duran o omuzlar, şimdi kontrolü tamamen ele almış bir kadının duruşuyla dimdikti. Bir zamanlar merakla aralanan o gözler şimdi dikkatli bir bakışla kısılmıştı.

Saçı daha uzundu ama narin bedeni bir şekilde onu ilk gördüğü zamankinden çok daha *güçlüymüş* gibi görünüyordu.

"Vin," dedi Kelsier. "Vin! Dinle, lütfen. O adam bela. Ona yaklaşma. Onunla..."

Vin başını bir yana yatırdı, sonra çatıdan atlayarak Avare'den *uzaklaştı*. "Beni gerçekten duydu mu?" dedi Kelsier.

Ya da bir tesadüf müydü? Kelsier Vin'in arkasından atılarak umarsızca kendini boşluğa bıraktı. Allomansi'si yoktu ama hafifti ve zarar görmeden düşebilirdi. Yere kolayca kondu ve esnek zemin boyunca koşarak, elinden geldiği kadarıyla Vin'i takip etti. Binaların aralarından koştu, duvarlardan geçti, yakınında kalmaya çalıştı. Yine de Vin onu geride bırakıyordu.

Kelsier... Muhafaza'nın sesi ona fısıldadı.

İçinde bir şeyler yankılandı, tanıdık bir güç hissi, içsel bir sıcaklıktı. Metal yakmayı hatırlatıyordu. Muhafaza'nın özü doğrudan Kelsier'e güç veriyordu.

Daha hızlı koştu, daha yükseğe sıçradı. Gerçek Allomansi değildi bu, daha ham ve temel bir şeydi. Kelsier'in içinde kabarıyor, ruhunu ısıtıyor, Vin'e yetişmesine olanak sağlıyordu. Vin büyük bir binanın önündeki sokakta durmuştu. Ona yetişmesinden kısa süre sonra tekrar sokak boyunca ilerlemeye başladı ama bu sefer zar zor da olsa Kelsier ona ayak uydurabiliyordu.

Vin bunun farkındaydı. Kelsier onun hareket edişinden bir takipçiyi atlatmaya ya da en azından görmeye çalıştığını anlayabiliyordu. Vin iyiydi ama bu, Kelsier'in o henüz doğmadan önce yıllarca oynadığı bir oyundu.

Vin onu *hissedebiliyordu*. Neden? Nasıl?

Vin hızlandı ve Kelsier zorlukla takip etti. Hareketleri sakardı, Muhafaza onu destekliyor olabilirdi ama gerçek Allomansi'nin zarafeti yoktu. İtemiyor ve Çekemiyordu; sadece zıplıyor, binaların gölgeli duvarlarını kavrıyor, sonra kendini ileri fırlatıyordu.

Yine de genişçe sırıttı. Sislerin içinde Vin ile eğitim yapmayı, kendini başka bir Sissoylu'ya karşı sınamayı, halefinin mükemmelliğe doğru gıdım gıdım yaklaşmasını izlemeyi ne kadar özlediğini fark etmemişti. Vin artık iyiydi. Hatta müthişti. Her İtme'nin kuvvetini kestirmekte, kendi ağırlığını destek noktalarına göre dengelemekte çok becerikliydi.

Bu enerjiydi, bu heyecandı. Kelsier neredeyse karşısındaki dertleri unutuyordu. Bu neredeyse yeterliydi. Eğer geceleri Vin'le sislerin

içinde dans edebilecekse o zaman Fiziksel Âlem'de yaşamaya geri dönmenin bir yolunu bulamasa bile önemli değildi.

Bir yol ağzına ulaştılar ve şehrin kıyısına doğru döndüler. Vin ileriden çelik çizgilerinin üzerinde sekerek gidiyordu. Muhafaza'nın gücü içinde yankılanan Kelsier yere düştü ve zıplamaya hazırlandı.

Etrafına bir şey çöktü. Parçalayıcı dikenlerden bir siyahlıktı bu; havayı kazıyan örümcek bacaklarından, zifiri karanlık bir sisten oluşmuştu.

"Vay, vay, vay," dedi Harap her yönden gelen bir sesle. "Kelsier? Seni daha önce nasıl görmedim?"

Güç Kelsier'i boğarak yere doğru itti. İleride küçük bir şekil, sıçrayarak Vin'in peşinden gitti; siyah sislerden oluşuyor ve Kelsier'de olan gücün benzeri bir ritimle titreşiyordu. Bir tür kuklaydı.

Daha önce de yaptığı gibi, diye düşündü Kelsier. *Vin'i kandırmak için Puf'u taklit ediyor.* Bağlarına karşı debelendi, hüsrana kapılmıştı.

Muhafaza zihninin içinde bir çocuk gibi mızmızlandı, sonra çekilerek ondan ayrıldı. Kelsier'in içindeki ısıtıcı güç solup gitti. Dikkate değer bir şekilde, bu güç azaldıkça Harap'ın Kelsier'i tutuşu da zayıflıyordu. Harap'ın gücü daha az ezici hâle geldi ve Kelsier ayağa kalkıp kesif sislerin oluşturduğu duvarın içinden geçerek sokağa geri çıkmayı başarabildi.

"*Sen* nerelerdeydin?" diye sordu Harap. Kelsier'in arkasındaki güç yoğunlaşarak daha önce de gördüğü kırmızı saçlı adamın şeklini aldı. Bu sefer adamın derisinin altındaki hareketlenmeler daha hafifti.

"Orada burada," dedi Kelsier Vin'in arkasından bir bakış atarak. Artık ona asla yetişemezdi. "Gezip tozayım dedim. Ölümden sonra neler varmış bir baktım."

"Demek utangaçlık yapıyorsun. Ire'leri mi ziyaret ettin? Seni reddetmişlerdir diye düşünüyorum. Evet, bu kadarını tahmin edebiliyorum. Bilmek istediğim şey neden geri döndüğün. Kaçacağından emindim. Buradaki işin bitti, sana verdiğim rolü oynadın."

Kelsier çantasını yere koydu, içindeki ışık küresinin gizli kalmaya devam etmesini umuyordu. Uzun adımlarla, Harap'ın görüntüsünün etrafında dolaştı. "Ne rolü?"

"On Birinci Metal," dedi Harap eğlenmiş bir şekilde. "Onun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Daha önce kimsenin duymadığı bir hikâye, ölümsüz bir imparatoru öldürmenin gizli bir yolu? Avcunun içine düşüverdi."

Kelsier buna tepki vermedi. Harap'ın Gemmel'in üzerinde etkisi

olduğunu, kendisinin bile bir piyon olduğunu zaten anlamıştı. *Ama Vin beni nasıl duyabildi?* Neyi atlıyordu acaba? Tekrar Vin'in arkasından baktı.

"Ah," dedi Harap. "Çocuk. Sen hâlâ onun beni yeneceğini düşünüyorsun, değil mi? Beni serbest bırakan o olduğu hâlde?"

Kelsier hemen Harap'a döndü. Bu yaratık tam olarak ne biliyordu? Harap gülümsedi ve Kelsier'e doğru yaklaştı.

"Vin'i rahat bırak," diye tısladı Kelsier.

"Rahat mı bırakayım? O benim Kelsier. Senin gibi. Ben o çocuğu doğduğu günden beri tanıyorum ve çok daha uzun zamandır onu hazırlıyordum."

Kelsier dişlerini sıktı.

"Ne kadar sevimli," dedi Harap. "Bütün bunların kendi fikrin olduğunu düşünmüştün, değil mi? Son İmparatorluk'un düşmesi, Lord Hükümdar'ın sonu... Vin'i çeteye katılması?"

"Fikirler asla orijinal değildir," dedi Kelsier. "Sadece tek bir şey orijinal olur."

"Peki o neymiş?"

"Tarz," dedi Kelsier.

Sonra Harap'ın suratına yumruğu patlattı.

Ya da en azından bunu denedi. Yumruğu yaklaşırken Harap buharlaştı ve bir an sonra Kelsier'in yanında başka bir kopyası belirdi. "Ah be Kelsier," dedi. "Akıllıca oldu mu şimdi bu?"

"Hayır," dedi Kelsier. "Sadece gelenekseldi. Vin'i rahat bırak Harap."

Harap ona acımayla karışık bir gülümsemeyle baktı, sonra da yaratığın bedeninden fırlatılan binlerce ince, siyah renkli iğne gibi diken, üzerindeki cübbeyi yırtarak dışarı fışkırdı. Kelsier'i âdeta birer mızrak gibi deldiler, ruhunu deşerek kör edici bir acı dalgasıyla dolmasına neden oldular.

Dizlerinin üzerine yığılıp bir çığlık attı Kelsier. Bu âleme ilk geldiğindeki uzama gibiydi ama daha *yabancı*, daha *saldırgandı*.

Yere devrildi, kasılıyor, ruhundan sis iplikleri tütüyordu. Dikenler gitmişti, Harap da öyle. Ama hiçbir zaman *gerçekten de* gitmiyordu. O her şeyin üzerini kaplayan, kımıldanan gökyüzünden izliyordu.

Hiçbir şey yok edilemez Kelsier, diye fısıldadı Harap'ın sesi, doğrudan zihninde yankılanarak. *Bu insanların anlayamayacağı bir şey. Her şey sadece değişir, ufalanır, yeni bir şeye... mükemmel bir şeye dönüşür. Muhafaza ve ben, biz bir sikkenin iki yüzüyüz aslında. Çünkü*

ben işimi bitirdiğim zaman, o da istediği hareketsizliği, değişmezliği elde etmiş olacak en sonunda. Ve bunu bozabilecek hiçbir şey olmayacak; ne bir ruh ne bir beden.

Kelsier kendini sakinleştirmek için hayattayken kullandığı tanıdık hareketlerle nefes aldı ve verdi. En sonunda inledi ve yuvarlanarak dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Bunu hak ettin," diye belirtti Muhafaza, uzak bir sesle.

"Ettim tabii," dedi Kelsier sendeleyerek ayağa kalkarken. "Yine de denemeye değerdi."

2

Sonraki birkaç gün boyunca Vin'e kendini tekrar duyurmaya çalıştı Kelsier. Ne yazık ki, Harap artık onu izliyordu. Kelsier ne zaman Vin'e yaklaşsa müdahale ediyor, etrafını çeviriyor, onu geriye çekiyordu. Siyah dumanlarla Kelsier'i boğuyor ve uzaklaştırıyordu.

Kelsier'i Vin'in Fadrex'in dışındaki kampının yakınlarında tutmak Harap'ı eğlendirir gibiydi. Buna rağmen, ne zaman Kelsier Vin'le konuşmaya çalışsa ona engel oluyordu. Elini ateşe fazla yaklaştıran çocuğun eline tokat atan bir baba gibiydi.

Çıldırtıcı bir deneyimdi ve Harap'ın sözleri de durumu daha beter hâle getiriyordu. Kelsier'in başardığı her şey aslında bu şeyin serbest kalma planının parçalarıydı. Ayrıca Vin üzerinde gerçek bir etkisi *vardı*. Ona görünebiliyordu; bir gün Kelsier'i şaşırtan ani bir hareketle onu kamptan uzaklaştırması bunun kanıtıydı.

Kelsier takip etmeye çalışarak Harap'ın yarattığı hayaletin peşinden koştu. Bir Sissoylu gibi sıçrıyordu ve Vin de takip etti, bir casus bulduğundan emin olduğu belliydi. Kamptan tamamen ayrıldılar.

Kelsier yavaşladı, kendini işe yaramaz hissederek şehrin dışındaki sisli zeminde durdu ve iki şeklin uzaklaşmasını ve gözden kaybolmasını izledi. Vin o şeyi hissedebiliyordu ve yanlarında olduğu sürece

Kelsier'i gölgede bırakıyordu. Vin'le konuşmayı asla başaramayacaktı.

Harap'ın Vin'i uzaklaştırmasının sebebi kısa süre sonra belli oldu. Bir şeyler Vin ve Elend'in koloss ordusuna saldırmıştı. Kelsier bunu kamptaki kargaşadan anladı ve Fiziksel Âlem'dekilerden önce olay yerine ulaşmayı başarabildi. Görünüşe göre kolossların kamp yaptığı yerin üzerindeki bir tepeye kuşatma makineleri çıkarılmıştı.

Yaratıkların üzerine ölüm yağdırıyorlardı. Ani saldırı binlercesini öldürürken Kelsier izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Kolosslar yok ediliyor diye herhangi bir gerçek üzüntü duyması mümkün değildi ama yine de bir israf gibiydi bu.

Düşmanlarına ulaşmayı başaramayan kolosslar yaşadıkları hayal kırıklığıyla öfkeden deliye döndüler. İlginç bir şekilde ruhları Bilinçsel Âlem'de belirmeye başladı.

Ve insanlardı.

Koloss değillerdi ve hepsinin üzerinde farklı farklı giysiler vardı. Birçoğu skaaydı ama aralarında askerler, tüccarlar ve hatta asiller bile bulunuyordu. Hem kadın hem erkeklerdi.

Kelsier'in ağzı açık kaldı. Hiçbir zaman kolossların tam olarak ne olduğunu öğrenememişti ama bunu beklemiyordu. Sıradan insanlar bir şekilde canavarlara mı dönüştürülüyordu? Kaybolurlarken koşarak ruhların arasına girdi.

"Sana ne oldu?" diye sorguladı bir kadını. "Bu nasıl oldu?"

Kadın ona şaşırmış bir ifadeyle baktı. "Nerede... ben neredeyim?" dedi.

Bir an sonra gitmişti. Görünüşe göre geçiş fazlasıyla şok ediciydi. Diğerlerinde de benzer bir kafa karışıklığı görünüyordu, ellerini uzatıp bakarak sanki tekrar insan olduklarını fark ettikleri için şaşırmış gibilerdi, gerçi bazıları rahatlamış gibiydi. Kelsier bunlar gibi binlerce şeklin belirmesini ve kaybolmasını izledi. Diğer tarafta bir katliam vardı, kayalar her taraflarına yağıyordu. Kayalardan biri yuvarlanıp çok sayıda koloss bedenini ezmeden önce Kelsier'in tam içinden geçti.

Olanlar işine yarayabilirdi ama öncelikle bir şeye ihtiyacı vardı. Skaa bir köylü olmazdı, hatta kurnaz bir lord bile. Daha bilgili olacak birileri...

İşte.

Uzayan ruhların aralarından koşturdu ve henüz ölmemiş yaratıkların ruhların aralarından geçerek az önce beliren, gözüne kestirdiği bir ruha doğru gitti. Keldi, gözlerinin etrafını dövmeler çevreliyordu. Bir

obligatördü. Bu adam şaşırmış gibi değildi ve daha çok kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu. Kelsier ona ulaşana kadar cılız obligatör uzayıp gitmeye başlamıştı bile.

"Nasıl?" diye sorguladı Kelsier, obligatörün kolosslar konusunda daha bilgili olacağına güvenerek. "Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum," dedi adam.

Kelsier hüsrana kapıldı.

"Yaratıkların bir obligatörü almamaları gerektiğini biliyor olmalılardı!" diye devam etti adam. "Ben onların bakıcısıydım, bana ne yaptıklarına bir bak. Bu dünyanın çivisi çıkmış."

Adam uzayarak yokluğa doğru giderken Kelsier obligatörün omzunu sıkıca kavradı. "Nasıl? Lütfen söyle, insanlar *nasıl* koloss oluyor?"

Obligatör ona baktı ve kaybolurken tek kelime söyledi.

"Kazıklar."

Kelsier bir kez daha afallayıp kalmıştı. Etrafındaki sisli ovada ruhlar parlayarak yanıyor, titreşiyor ve bu âleme geçtikten sonra solarak yok oluyorlardı. İnsan şekilli ateşlerin sönmesi gibiydi.

Kazıklar? Sorgucu kazıkları gibi mi?

Yürüyerek yığılmış yatan ölülerin cesetlerinin yanına gitti ve diz çökerek inceledi. Evet, görebiliyordu. Bu tarafta metal parlıyordu ve bu cesetlerin içlerinde iğne kadar minik kazıklar vardı. Âdeta birer minik kor parçası gibiydiler ama şiddetle parlıyorlardı.

Canlı kolosslarda seçilmeleri ruhlarının ışıltısı yüzünden çok daha zordu ama Kelsier'e kazıklar ruhları deliyormuş gibi görünüyordu. Sır bu muydu? Bir çift kolossa bağırdı, ona doğru döndüler, ardından şaşırarak etrafa bakındılar.

Kazıklar onları Sorgucular gibi dönüştürüyor, diye düşündü Kelsier. *Bu şekilde mi kontrol ediliyorlar? Ruhlarındaki delikler sayesinde mi?*

Ya deliler? Onların ruhlarında benzer bir şeye neden olabilen hasarlar mı vardı? Sıkıntı içinde kamp alanını ve ölenleri geride bıraktı, gerçi savaş ya da daha doğrusu katliam bitiyormuş gibiydi.

Kelsier Fadrex'in önündeki sisli alanı geçti, sonra burada, insanların ruhlarından uzakta, Vin dönene kadar oyalandı bir başına. Bu sefer orada olduğunun farkında olmadığı bir gölge tarafından takip ediliyordu. Kelsier'in yanından geçti, sonra kampın içinde kayboldu.

Kelsier Muhafaza'nın küçük ipliklerinden birinin yanında yere oturdu ve dokundu. "Her işin içinde parmağı var, değil mi Puf?"

"Evet," dedi Muhafaza, zar zor işitilen cılız bir sesle. "Bak."

Kelsier'in zihninde bir şey belirdi, bir dizi görüntüydü: Başlarını Harap'ın sesine doğru kaldırmış dinleyen Sorgucular. Yaratığın gölgesinde kalmış Vin. Yanan bir tahtta oturmuş, dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle Luthadel'i izleyen, tanımadığı bir adam.

Sonra küçük Yorlatek. Dikiz, kendisi için fazla büyük görünen yanmış bir pelerin giyiyordu ve Harap yakınlarına çökmüştü, Kelsier'in *sesiyle* zavallı oğlanın kulağına fısıldıyordu.

Ondan sonra Kelsier Marsh'ı yağan küllerin içinde dikilirken gördü, kazıklı gözleri görmeden karşıya bakıyordu. Hareket ediyormuş gibi görünmüyordu, küller omuzlarında ve kafasında birikmeye başlamıştı.

Marsh... Abisini böyle görmek Kelsier'i mahvediyordu. Kelsier'in planı, Marsh'ın obligatörlere katılmasını gerektiriyordu ve bu gerçekleştikten sonra ne olduğunu tahmin edebiliyordu Kelsier. Aynı hayatını coşkuyla yaşamayı sevmesi gibi, Marsh'ın Allomansi'si de fark edilmişti.

Tutku ve dikkat. Marsh hiçbir zaman Kelsier kadar becerikli olmamıştı. Ama her zaman ama *her zaman* ondan daha iyi biri olmuştu.

Muhafaza Kelsier'e düzinelerce başkasını gösterdi; bunların çoğu, takipçilerini yıkıma sürükleyen iktidar sahibi kişilerdi. Küller yağarak yığılır ve ekinler sislerin içinde ölürken gülüyor ve oynuyorlardı. Her birinde ya bir çeşit saplanmış metal parçası vardı ya da etraflarındaki metalle delinmiş birileri tarafından yönlendiriliyorlardı. Kelsier'in bu bağlantıyı, Harap'ın Marsh ve diğer Sorgucularla konuşabildiğini gördüğü Miraç Kuyusu'ndayken kurmuş olması gerekirdi.

Metal. Her şeyin anahtarı buydu.

"Ne kadar çok yıkım var," diye fısıldadı Kelsier görüler karşısında. "Bundan sağ çıkamayacağız, değil mi? Harap'ı durdursak bile sonumuz gelecek."

"Hayır," dedi Muhafaza. "Gelmez. Hatırla... umut, Kelsier. Sen demiştin ki, ben... ben..."

"Ben umudum," diye fısıldadı Kelsier.

"Ben sizi kurtaramam. Ama güvenmemiz gerek."

"Neye?"

"Olduğum kişiye. Plana... planıma... işaretlere... ve Kahraman'a..."

"Vin. Vin de onun elinde Puf."

"O sandığı kadar çok şey bilmiyor," diye fısıldadı Muhafaza. "Onun zayıflığı bu. Bütün... zeki varlıkların... zayıflığı bu..."

"Ben hariç."

Muhafaza'nın buna az da olsa gülecek kadar mecali vardı, bunu duymak Kelsier'e iyi gelmişti. Ayağa kalktı, giysilerinin tozunu silkti. Oysa burada hiç toz yoktu. Giysinin olmadığından bahsetmeye bile gerek yoktu. "Hadi ama Puf, ne zaman benim yanıldığımı gördün?"

"Eh, bir keresinde..."

"Onlar sayılmaz. O zamanlar tam olarak kendim değildim."

"Peki... ne zaman tam olarak... kendin oldun?"

"Daha biraz önce," dedi Kelsier.

"Bu... bahaneyi... her zaman... kullanabilirsin..."

"İşte çözdün Puf." Kelsier ellerini beline koydu. "Aklın başındayken yaptığın planı kullanacağız demek? Tamam o zaman. Nasıl yardım edebilirim?"

"Yardım mı? Benim... için yapabileceğin hiçbir..."

"Hayır, kararlı ol. Emin ol! İyi bir çetebaşı her zaman kendinden emindir, kendinden emin olmadığı zamanlarda bile. Hatta *özellikle* kendinden emin olmadığı zamanlarda."

"Bu hiç... mantıklı değil..."

"Ben ölüyüm. Artık mantıklı olmama gerek yok. Ne yapıyoruz? Artık çetebaşı sensin."

"Ben... mi?"

"Tabii. Plan senin. Lider de sensin. Yani sonuçta bir *tanrısın*. Bunun bir anlamı olması gerekir."

"Bunu... en sonunda... kabul ettiğin için teşekkürler..."

Kelsier düşündü, sonra çantasını yere koydu. "Bunun yardımı olmayacağından emin misin? İnsanlarla tanrıların arasında bağlar yaratıyor. Ben seni iyileştirebileceğini filan düşünmüştüm."

"Ah Kelsier," dedi Muhafaza. "Sana söylemiştim, ben zaten öldüm. Beni... kurtaramazsın. Onun yerine benim... halefimi kurtar."

"O zaman bunu Vin'e vereyim. Bunun faydası olur mu?"

"Hayır. Ona... söylemelisin. Sen... benim yapamadığım şekilde... ruhlardaki açıklıklardan içeri ulaşabilirsin. Ona... metalle delinmiş olanlara güvenmemesi... gerektiğini söyle. Onu... gücümü alabilmesi için... serbest bırakmalısın. Hepsini."

"Tamam," dedi Kelsier cam küreyi saklayarak. "Vin'i serbest bırakacağım. Kolay."

Sadece Harap'ı atlatmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

3

"Tamam mı Midge?" diye fısıldadı Kelsier uyuklayan adama. "Anladın mı?"

"Görev..." diye mırıldandı pislik içindeki asker. "Firari..."

"Metal takan kimseye güvenemezsin," dedi Kelsier. "Ona böyle söyle. Aynı bu kelimeleri. Bu Firari'nin sana verdiği görev."

Adam bir homurdanmayla uyandı, nöbette uyumuştu ve nöbeti devralacak asker gelirlerken tökezleyerek kalktı. Kelsier parlayan silüetleri endişeyle izledi. Orduda aklı tam olarak başında olmayan, deliliğin o belirgin ruhuna sahip birilerini aramakla kıymetli günlerini harcamıştı ve bu süre boyunca Harap onu Vin'den fazlasıyla uzakta tutmuştu.

Kelsier'in daha önce tahmin ettiği gibi ruhlar hasarlı değillerdi. Sadece... açıklardı. Bu Midge denilen adam mükemmel görünmüştü. Hem Kelsier'in sözlerine karşılık veriyordu hem de başkalarının onu umursamayacağı kadar dengesiz değildi.

Kelsier kamp boyunca hevesle Midge'i takip ederek yemek ateşlerinden birinin başına geldi; Midge diğerleriyle heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı.

Herkese söyle, diye düşündü Kelsier. *Haberleri bütün kampa yay. Vin'in de kulağına gitsin.*

Midge konuşmaya devam etti. Ateşin etrafındaki diğerleri ayağa kalktı. Dinliyorlardı! Midge'e dokunarak ne dediğini duymaya çalıştı. Ne dediğini anlayamıyordu ama az sonra Muhafaza'nın bir ipliği Kelsier'e dokundu ve Midge'in sözleri ruhunu titreştirmeye başladı; zar zor da olsa işitebiliyordu.

"Evet, doğru," dedi Midge. "Benimle konuştu. Benim özel olduğumu söyledi. Hiçbirinize güvenmememi anlattı. Ben kutsalım, siz değilsiniz."

"Ne!" diye birden köpürdü Kelsier. "Midge, seni *geri zekâlı*."

Oradan sonra işler büyük bir hızla kötüye gitti. Yemek ateşinin etrafındaki askerler önce tartışmaya sonra itişmeye başlar, ondan sonra da kavga çıkarırken Kelsier geri çekildi. Bir iç çekmeyle iri bir kayanın sisli gölgesine oturdu ve birkaç günlük emeğinin buharlaşıp gitmesini seyretti.

Birileri elini omzuna koydu ve Kelsier orada belirmiş olan Harap'a doğru bir bakış attı.

"Dikkat et," dedi Kelsier. "Havamı kirletme lütfen."

Harap kıs kıs güldü. "Seni yalnız bıraktığım için endişe etmiştim Kelsier. Ama görünüşe göre yokluğum sırasında bile bana iyi hizmet ediyormuşsun." Kavgacılardan bir tanesi Demoux'nun yüzünün tam ortasına bir yumruk attı ve Harap yüzünü buruşturdu. "Aferin."

"Ağırlığını daha fazla vermesi lazımdı," diye mırıldandı Kelsier. "Yumruk atacaksan tam atacaksın."

Harap derin, bilmiş, çekilmez bir gülümsemeyle gülümsedi. *Ben de böyle görünmüyorumdur umarım*, diye düşündü Kelsier.

"Şimdiye kadar bunu fark etmiş olmalısın Kelsier," dedi Harap. "Yaptığın her şeye karşılık vereceğim. Mücadele sadece Harap'a hizmet eder."

Elend Venture kavganın olduğu yere geldi, Kelsier'in imrendiği bir Çelikitmeyle süzülüyor, gerçekten de krallara yakışan bir görüntü sergiliyordu. Bu oğlan büyümüş ve Kelsier'in ondan hiç beklemeyeceği kadar düzgün bir adam olmuştu. O aptal sakalına rağmen.

Kelsier kaşlarını çattı. "Vin nerede?"

"Hım?" dedi Harap. "Ha, o elimde."

"Nerede?" diye hesap sordu Kelsier.

"Uzakta. Elimin altında tutabileceğim bir yerde." Kelsier'e doğru eğildi. "Deliyle zamanını boşa harcadığın için aferin." Kayboldu.

Nefret ediyorum bu heriften, diye düşündü Kelsier. Harap... aslına bakılacak olursa Muhafaza'dan daha etkileyici değildi. *Bu tanrılık iş-*

lerinde ben bile onlardan daha iyiydim be, diye düşündü Kelsier. En azından insanlara ilham kaynağı olmuştu.

Midge ve diğer kavgacılar da bu insanlardandılar ne yazık ki. Kelsier oturduğu yerden kalktı ve uzun zamandır kaçınmaya çalıştığı bir gerçeği kabul etmek zorunda kaldı en sonunda. Burada hiçbir şey yapamayacaktı, özellikle de Harap Vin ve Elend'in üzerine böylesine odaklanmışken bu mümkün değildi. Kelsier'in başka birilerine ulaşması gerekiyordu. Belki Sazed? Ya da Marsh. Eğer Harap'ın dikkati başka yerdeyken abisiyle konuşabilirse...

O kürenin üzerindeki korumaların, aynı Fadrex'e ilk geldiği zaman olduğu gibi kendisini yıkım tanrısının gözlerinden gizlemesini umut etmek zorundaydı. Bu yerden gitmesi gerekiyordu, Harap'ın ilgisini yitirmesini beklemeli ve sonra da Marsh ya da Dikiz'le konuşarak onların Vin'e bir mesaj ulaştırmalarını sağlamaya çalışmalıydı.

Vin'i Harap'ın pençesinde bırakıp gitmek içini burkuyordu ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

Kelsier o saat bitmeden gitmişti.

4

Tanrı en sonunda öldüğünde, Kelsier belirli bir yerde değildi.

Nerede olduğunu bilemiyordu. Yakınlarda hiçbir kasaba yoktu, en azından küllerin altında gömülmemiş olan bir tanesi. Niyeti Luthadel'e doğru gitmekti ama yol gösterebilecek her şey küllerin altındaydı ve yönünü anlamasını sağlayabilecek güneş de olmadığından doğru yolda olduğundan emin değildi.

Dünya sarsıldı, sisli zemin titredi. Kelsier olduğu yerde durup gökyüzüne baktı, ilk önce bu sarsıntıya Harap'ın neden olduğunu düşünmüştü.

Sonra hissetti. Belki Miraç Kuyusu'nda geçirdiği zaman sırasında Muhafaza'yla kurduğu küçük Bağlantı yüzündendi. Belki de içindeki, herkesin içindeki tanrının yerleştirdiği parçası yüzünden. Ruhun ışığından.

Sebep ne olursa olsun, Kelsier sonu uzun, bitkin bir iç çekiş gibi hissetti. Tüyleri diken diken oldu ve Muhafaza'nın bir ipliğini bulmak için etrafına bakındı. Yolculuğunun başlarında zeminde her tarafta görünüyorlardı ama artık tamamen kaybolmuş gibiydiler.

"Puf!" diye haykırdı. "Muhafaza!"

Kelsier... Ses içinde yankılandı. *Hoşça kal.*

"Puf," dedi Kelsier gökyüzünü tarayarak. "Üzgünüm. Ben..." Yutkundu.

Garip, dedi ses. *Başkaları öldüğünde yanlarında olduğum bunca yıldan sonra... gidişimin bu kadar soğuk ve yalnız olacağını düşünmemiştim...*

"Ben yanındayım," dedi Kelsier.

Hayır. Değildin. Kelsier, gücümü kırıyor. Parçalıyor. Hiç kalmayacak... Kıyılacak... Yok edecek.

"Bok edecek!" dedi Kelsier çantasını yere atarak. İçine uzanıp sıvıyla dolu, parlayan küreyi kavradı.

Senin değil Kelsier, dedi Muhafaza. *Sana ait değil. Başkasına ait.*

"Ben ona veririm," dedi Kelsier küreyi kaldırarak. Derin bir nefes aldı, sonra Nazh'ın bıçağını kullanarak küreyi kırdı, parlayan sıvı koluna ve gövdesine saçıldı.

Kelsier'den iplere benzeyen çizgiler fışkırdı. Parlak, görkemli. Demir ya da çelik yakarken görülenler gibiydi ama her şeye işaret ediyorlardı.

Kelsier, dedi Muhafaza, sesi kuvvetlenerek. *Eskiden olduğundan daha iyi ol! Onlar sana tanrı dediler ve sen inançlarını ciddiye almadın! İnsanoğlunun kalbi SENİN OYUNCAĞIN DEĞİL.*

"Ben..." Kelsier dudaklarını yaladı. "Anladım. Efendim."

Daha iyi ol Kelsier, diye emretti Muhafaza sesi solarak. *Eğer son gelirse, onları yerin altına indir. Faydası olabilir. Ve hatırla... sana ne dediğimi hatırla, o kadar uzun zaman önce... Benim yapamadığımı yap, Kelsier...*

KURTUL.

Kelime içinde titreşti ve Kelsier'in nefesi kesildi. Bu hissi tanıyor, bu emrin aynısını hatırlıyordu. Bu sesi Çukurlar'da duymuştu. Onu uyandırmış, güdülemişti.

Kurtarmıştı.

Kelsier Muhafaza'nın en sonunda solmasını ve uzayıp giderek karanlığın içine karışmasını hissederek başını eğdi.

Sonra, içi ödünç ışıkla dolu, Kelsier etrafında dönen ipleri kavradı ve *Çekti*. Güç direndi. Neden bilmiyordu, ne yaptığı hakkında sadece kısmen fikri vardı. Güç neden bazı insanlara uyuyordu ama başkalarına uymuyordu?

Eh, Kelsier'in daha önce de inatçı şeyleri Çektiği olmuştu. Bütün kuvvetiyle asılarak gücü kendine doğru sürükledi. Güç mücadele etti, sanki neredeyse canlı bir şeymiş gibi Kelsier'e direniyordu... ama...

Bir şeyler kırıldı ve güç Kelsier'in içini doldurdu.

Ve Ölüm Firarisi Kelsier, Miraç'a yükseldi.

Bir sevinç çığlığıyla gücün içinden aktığını hissetti, yüz katlı bir Allomansi gibiydi. Hummalı, eriyik, yanan bir enerji ruhunu kapladı. Gülerek havaya yükseldi; yayılıyor, her yere ve her şeye dönüşüyordu.

Bu ne? diye hesap sordu Harap'ın sesi.

Kelsier kendini diğer tanrıyla yüzleşirken buldu, şekilleri uzayarak sonsuza kadar gidiyordu. Bir tanesi donmuş, hareketsiz hayatın serin soğukluğuydu, öbürü bozunumun ufalanan, parçalayan, şiddetli siyahlığı. Kelsier Harap'tan yayılan mutlak *şoku* hissederek sırıttı.

"Geçen sefer ne demiştin?" diye sordu Kelsier. "Yaptığım her şeye karşılık mı verecektin? Bu nasıl?"

Harap kudurdu, gücü hiddetten bir kasırgaydı. Karakter ufalanıp giderek ardındaki şeyi, o kadar uzun zamandır plan yapan ve kandıran, ancak şimdi engellenen ham enerjiyi gözler önüne serdi. Kelsier'in sırıtışı genişledi ve zevkle Muhafaza'yı öldüren bu canavarı parçalamanın vereceği hissi hayal etti. Bu işe yaramaz, antika enerji israfını. Bunu ezmek o kadar *tatmin edici* olacaktı ki. Sınırsız gücüne saldırmasını emretti.

Hiçbir şey olmadı.

Muhafaza'nın gücü hâlâ ona direniyordu. Kelsier'in kana susamış niyeti karşısında sinmişti ve ne kadar zorlarsa zorlasın, Harap'a zarar vermesini sağlayamıyordu.

Düşmanı titreşti, sarsıldı ve sallantısı, kahkahaya benzeyen bir sese dönüştü. Girdaplanan kara sisler toparlanarak tekrar gökyüzü boyunca yayılan tanrısal bir adamın görüntüsüne döndü. "Ah Kelsier!" diye haykırdı Harap. "Bu yaptığın beni rahatsız mı ediyor sanıyorsun? Bana sorsan gücü *sana* verirdim zaten! Mükemmel! Ne de olsa sen sadece benim bir uzantımsın."

Kelsier dişlerini sıktı, sonra esen rüzgârlardan oluşan parmaklarla sanki Harap'ı yakalayıp *boğazını sıkmak* istermiş gibi ileri uzandı.

Varlık sadece daha da yüksek sesle güldü. "Kontrol bile edemiyorsun," dedi Harap. "Senin konumunda birinin bana zarar verebileceğini kabul etsek bile bunu sen beceremezsin. Kendine bir bak Kelsier! Bir şeklin ya da vücudun yok. Canlı değilsin, bir fikirden ibaretsin. Sadece gücü olan bir varlık, üç âlemle bağları olan gerçek bir tanrıyla kıyaslanamaz.

Harap kolaylıkla onu bir kenara ittiyse de Kelsier varlığın dokunuşunda bir *çıtırdama* hissetti. Bu güçler birbirlerine ateşle su gibi tep-

ki veriyordu. Bu durum, Kelsier'in elindeki gücü kullanarak Harap'ı yok etmenin bir yolu olduğuna ikna olmasını sağladı. Peki ama nasıl?

Harap dikkatini Kelsier'den başka yöne çevirdi, böylece Kelsier gücü anlamak için çabalamaya başladı. Ne yazık ki, ne denerse denesin bir tür direnişle karşılaşıyordu; hem Harap'ın enerjisinden, hem de Muhafaza'nın gücünden. Şimdi kendisini Ruhsal Âlem'de görebiliyordu ve o siyah çizgiler hâlâ oradaydı ve onu Harap'a bağlıyorlardı.

Tuttuğu güç bundan hiç hoşlanmıyordu. İçinde çalkalanıyor, dönüyor, kaçmaya çalışıyordu. Kelsier gücü elinde tutabiliyordu ama eğer bırakacak olursa kaçacağını ve onu bir daha asla tekrar yakalayamayacağını biliyordu.

Yine de sadece bir ruhtan daha fazlası olmak harikaydı. Metaller gözlerine kuvvetle parlamaya devam ediyordu olmasına rağmen yeniden Fiziksel Âlem'i görebilmeye başlamıştı. Sisli gölgeler ve parlayan ruhlardan başka bir şeyler görebilmek ferahlatıcıydı.

O görüntünün daha cesaret verici olmasını diliyordu. Sonsuz kül denizleri. Etrafları kraterler gibi kazılıp açılmış çok az sayıda şehir. Sadece kül değil, lav ve kükürt saçan yanardağlar. Dünyanın yüzeyi yarılmış, uçurumlar oluşturmuştu.

Bunları değil, insanları düşünmeye çalıştı. Onları tıpkı gezegenin çekirdeğini ve kabuğunu hissedebildiği gibi hissedebiliyordu. Hangilerinin ona açık ruhlarının olduğunu kolayca buldu ve hevesle yaklaştı. Mutlaka bunların içinde Vin'e haber gönderecek bir tane bulabilirdi.

Ama ne kadar fısıldarsa fısıldasın, onu duyabiliyormuş gibi değillerdi. Bu sinir bozucu ve afallatıcıydı. Kelsier'in elinde sonsuzluğun gücü vardı. Daha önce sahip olduğu beceriyi, insanlarıyla iletişim kurma becerisini nasıl kaybetmiş olabilirdi?

Harap'ın gülüşü yankılandı.

"Selefin bunu denemedi mi zannediyorsun?" diye sordu Harap. "Senin gücün o çatlakların arasından sızamaz Muhafaza. Onları onarmaya, onları korumaya çok uğraşıyor. Sadece ben o çatlakları genişletebilirim."

Söyledikleri doğru mu değil mi bilemiyordu Kelsier ama delilerin artık onu duyamadıklarını tekrar tekrar teyit etti.

Şimdi ise insanları duyabiliyordu.

Sadece delileri değil, tüm insanları. Düşüncelerini sesler gibi duyabiliyordu; umutlarını, endişelerini, korkularını. Üzerlerine fazla uzun süre odaklanır, dikkatini bir şehre toplarsa düşüncelerin kapsamı onu

manen yıkmakla tehdit ediyordu. Bir uğultu, bir gürültüydü ve bireyleri kalabalıktan ayırmanın zor olduğunu gördü.

Şehirlerin, ovaların, küllerin, her şeyin tepesinde sisler asılı duruyordu. Her şeyin üzerini kaplıyorlardı, gündüz bile. Tamamen Bilinçsel Âlem'de kısılı olduğu sırada ne kadar yaygın olduklarını görememişti.

Bu güç, diye düşündü Kelsier sislere bakarken. *Benim gücüm. Bunu da alabilmem, kullanabilmem gerekir.*

Olmuyordu ve bu da Harap'ın ondan çok daha güçlü olmasına yol açıyordu. Muhafaza neden sisleri böyle dokunmadan bırakmıştı ki? Hâlâ onun bir parçasıydı elbette ama sanki... dağınık bir ordu gibiydi, savaş için bir araya toplanmak yerine gözcüler hâlinde bütün krallığa dağılmıştı.

Harap böyle engellenmiş değildi. Kelsier şimdi onun gücünü iş başında görebiliyordu, Miraç'tan önce algılayabilmesi için fazlasıyla karmaşık olan şekillerde işliyordu. Harap küldağlarının tepelerini yırtıp açıyor, zorla genişletiyor, ölüm saçmalarını sağlıyordu. Bütün imparatorluk boyunca kolosslara dokunuyor, onları katliam yapmaya itiyordu. Öldürecekleri insan kalmadığı zaman da memnuniyetle birbirlerine kırdırıyordu.

Geri kalmış olan bütün şehirlerde pek çok insan onun kontrolündeydi. Karmaşık ve incelikli entrikaları müthişti. Kelsier bütün iplerini takip bile edemiyordu ama sonuç barizdi: Kargaşa.

Kelsier bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Hayal bile edilemeyecek bir gücü elinde tutuyordu ama hâlâ acizdi. Ama önemli olan, ona karşılık vermek için Harap'ın *harekete geçmek* zorunda olmasıydı.

Bu önemli bir keşifti. Kelsier ve Harap her yerdelerdi, ruhları gezegenin kemikleriydi. Ama dikkatleri... sadece bir yere kadar bölünebiliyordu.

Harap'ın odaklandığı yerlerde bir şeyleri değiştirmeye çalışırsa her zaman kaybediyordu. Küldağlarını durdurmaya çalıştığı zaman Harap'ın onları açık tutan kolları, Kelsier'in küldağlarını kapatmaya çalışan kollarından daha güçlüydü. Vin'in ordularına bir miktar cesaret hissi aşılayarak destek olmaya çalıştığı zaman Harap bir duvar gibi davranıyor, onu uzak tutuyordu.

Çaresiz bir hareketle Vin'in kendisine yaklaşmak için bir deneme yaptı. Ne yapabileceğinden emin değildi ama Harap'a zarar vermeye çalışmayı, kendini zorlamayı ve gücünün neler yapmaya yettiğini görmek istiyordu.

Tüm gücünü kullanıp Harap'la mücadele etti. Fadrex'teki sarayda hapsedilmiş Vin'e yaklaştıkça özlerinin arasındaki sürtünmeyi hissetti. Özünün Harap'ınkine dokunması dünyada sarsıntılara, titreşimlere neden oldu. Bir depreme.

Yaklaşmayı başarabilmişti. Vin'in zihnini hissedebiliyor, düşüncelerini duyabiliyordu. Nasıl da az şey biliyordu; tıpkı Kelsier'in bu işlere ilk giriştiği zaman olduğu kadar bilgisizdi. Muhafaza'dan haberi yoktu.

Çarpışma Kelsier'in özünü geri iterek Muhafaza'yı ondan ayırdı ve aynı etleri sıyrılınca geride sırıtan bir kurukafa kalması gibi, nüvesinin açığa çıkmasına neden oldu. Karanlık çizgilerle dolu bir ruhtu ama bir şekilde Vin'le *Bağlantısı* vardı. Ruhsal Âlem'i oluşturan gizemli çizgiler tarafından ona bağlanıyordu.

"Vin!" diye bağırdı Kelsier acı içinde, kendini zorlayarak. Harap'la arasındaki savaş depremin kuvvetlenmesine neden oldu ve Harap bu yıkım nedeniyle sevinçle doldu. Kısa bir an için bu dikkatini zayıflatmıştı.

"Vin!" dedi Kelsier daha da yaklaşarak. "Başka bir tanrı Vin! Başka bir kuvvet var!"

Kafa karışıklığı. Vin görmüyordu. Bir şeyler Kelsier'den sızarak ona doğru uzandı. Ve Kelsier bir şokla korkunç bir manzara gördü, o ana kadar asla şahitlik etmediği bir şey. Vin'in kulağında parlayan bir metal noktacık vardı; rengi ışıltılı ruhuna o kadar çok benziyordu ki iyice yakınına gelene bunu kadar fark etmemişti Kelsier.

Vin'de de kazık vardı.

"Allomansi'nin ilk kuralı nedir Vin!" diye bir çığlık attı Kelsier. "Sana ilk öğrettiğim şey!"

Vin başını kaldırdı. *Duymuş* muydu?

"Kazıklar Vin!" diye başladı Kelsier. "Metal takan hiç kimseye..."

Harap geri döndü ve Kelsier'i şiddetli bir kuvvet patlamasıyla iterek engelledi. Daha fazla zorlamak Harap'ın Muhafaza'nın gücünü ondan tamamen koparmasına izin vermek anlamına gelirdi ve Kelsier de bu yüzden direnmedi.

Harap onu iterek binadan, şehirden dışarı attı. Çatışmaları Kelsier'e inanılmaz bir acı vermişti ve ne kadar ilahi de olsa, şehri terk ederken kendini *topallarmış* gibi hissetmeden edemedi.

Harap bu yere fazlasıyla odaklanmıştı. Burada fazla güçlüydü. Neredeyse dikkatinin tamamını Vin ve Fadrex şehri üzerine toplamıştı. Hatta Marsh'ı bile buraya getiriyordu.

Belki...

Kelsier Marsh'a yaklaşmaya çalışarak dikkatini abisinin üzerinde topladı. Vin'de olduğu gibi, o Bağlantı çizgileri burada da vardı ve Kelsier'in ruhunu abisine bağlıyorlardı. Belki Marsh'a erişebilirdi.

Ne yazık ki Harap bunu epey kolayca fark etti. Kelsier bir önceki çatışmadan sonra zayıflamıştı ve acı içindeydi. Harap onu kolaylıkla savuşturdu ama Kelsier, Marsh'tan yayılan bir şeyi son anda duymayı başarmıştı.

Kendini hatırla, diye fısıldıyordu Marsh'ın düşünceleri. *Savaş Marsh, SAVAŞ. Kim olduğunu unutma.*

Kelsier Harap'tan kaçarken kabaran bir gurur hissetti. Marsh'ın içinde bir şeyler vardı, abisinden bir şeyler kurtulmuştu. Ancak şu anda Kelsier'in yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Harap'ın Fadrex'te istediği şeyi elde etmesine izin vermek zorunda kalacaktı, artık bu her neyse. Harap'la burada yüzleşmek imkânsızdı, çünkü Harap doğrudan bir çatışmada Kelsier'i yenerdi.

Neyse ki, Kelsier adil bir dövüşten ne zaman kaçınılacağını bilmeyi kendine meslek edinmişti. Soygun devam ederken evin muhafızları alarm verdiyse, en doğru hareket bir süre ortalarda görünmemekti.

Harap Fadrex'i o kadar dikkatle izliyordu ki başka yerlerde açık verecekti.

5

Daha iyi ol Kelsier.

İzledi ve bekledi. Dikkatli olması gerekiyordu.

İnsanoğlunun kalbi senin oyuncağın değil.

Sislere dönüşerek süzüldü, Harap'ın piyonlarını nasıl oynattığını izledi. Birincil uzuvları Sorguculardı. Harap onları titizlikle kullanıyordu.

Bütün zeki varlıkların zayıflığı bu.

Bir fırsat. Kelsier'in bir fırsata ihtiyacı vardı.

Kurtul.

Harap Son İmparatorluk'un tamamında kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu. Kendinden fazlasıyla emindi. Ama gedikler vardı. Boş kanalları ve açlıktan kırılan halkıyla perişan hâldeki Urteau şehrine gittikçe daha az dikkat ediyordu. Harap'ın ipliklerinden biri, gözlerini kumaşla bağlayan ve sırtına yanmış bir pelerin giyen genç bir adamın etrafında dönüp duruyordu.

Evet, Harap bu şehrin avcunda olduğunu düşünüyordu.

Ama Kelsier... Kelsier o genci *tanıyordu*.

Genç adam tükenmiş ve delirmenin eşiğine gelmiş bir hâlde tökezleyerek kalabalığın önündeki sahneye çıkarken, Kelsier dikkatini

Dikiz'in üzerine odakladı. Harap onu Kelsier'in şekline büründürmüş, içinden çıkılmaz bir duruma sürüklemişti. Bir yandan oğlanı bir Sorgucu'ya dönüştürmeye çalışmış, bir yandan da şehrin ayaklanmalar ve kargaşayla çalkalanmasını planlamıştı.

Bu şehirdeki hamleleri diğer şehirlerdekine benziyordu. Dikkati fazlasıyla dağınıktı ve tek gerçek odağı Fadrex'ti. Urteau'yu etkiliyor ama oraya *öncelik* vermiyordu. Planlarını zaten uygulamaya koymuştu; bu halkın umutlarını harap edecek, şehri yakıp yok edecekti. Tek gereken şey kafası bulanmış gencin bir cinayet işlemesiydi.

Dikiz sahnede durdu, kalabalığın önünde öldürmeye hazırlandı. Kelsier bir sis tutamı gibi odaklandı, dikkatli ve sessizdi. Dikiz'in ayaklarının altındaki tahtaların sallantısıydı, içine çektiği havaydı, alevler ve ateşti.

Harap da oradaydı ve öfkeyle Dikiz'e öldürmesini emrediyordu. Bu gülümseyen kurnaz maskesi değildi. Bu gücünün daha saf, daha ham bir şekliydi. Harap'ın bu kısmı odağının küçük bir kısmına sahipti ve bütün gücüyle de yüklenmiyordu.

Kelsier gücünden sıyrılarak kendi ruhunu açıkta bırakır ve Dikiz'in yakınına yaklaşırken onu fark etmedi Harap. O tanıdıklığın, yakınlığın ve Bağlantının çizgileri oradaydı. Garip bir şekilde Dikiz'deki çizgiler Marsh ve Vin'inkilerden bile *daha güçlüydü*. Neden böyleydi?

Şimdi onu öldürmelisin, dedi Harap Dikiz'e.

O öfkenin altından Dikiz'in yaralı ruhuna fısıldadı Kelsier. *Umut.*

Dikiz, güç istiyor musun, diye gümbürdedi Harap. *Daha iyi bir Allomanser olmak istiyor musun? Güç bir yerlerden gelmeli. Karşılığı olmalı. Bu kadın bir Sikkeci. Onu öldürüp bu beceriyi alabilirsin. Sana vereceğim.*

Umut, dedi Kelsier.

Bir ileri, bir geri. *Öldür.* Harap izlenimler, kelimeler gönderdi. *Öldür, yık. Harap et.*

Umut.

Dikiz göğsündeki metal parçasına uzandı.

Hayır, diye bağırdı Harap şok olarak. *Dikiz, tekrar sıradan biri mi olmak istiyorsun? Tekrar işe yaramaz mı olmak istiyorsun? Lehimini kaybedecek ve tıpkı amcanı ölmeye terk ettiğin zamanki gibi zayıf olacaksın!*

Dikiz Harap'a baktı, sonra yüzünü buruşturdu ve göğsünü keserek kazığı söküp çıkardı.

Umut.

Şekli bulanıklaşan Harap öfke dolu bir çığlık attı; bozulan şekilden dışarı örümcek bacağından bıçaklar fışkırdı. Silüetinden bir yıkım dalgası yayıldı ve siyah renkli bir sise dönüştü.

Dikiz sahnenin üzerine yığılıp dizlerinin üzerine düştü, sonra da öne doğru devrildi. Kelsier eğildi ve Muhafaza'nın gücünü kendine geri çekerek gence sarıldı. "Ah Dikiz," diye fısıldadı. "Seni zavallı çocuk."

Oğlanın ruhunun titreştiğini hissediyordu. *Mahvolmuştu*. Kırılıp açılmıştı. Düşünceleri Kelsier'e süzüldü. Sevdiği bir kadına dair düşünceler. Kendi başarısızlıklarıyla alakalı düşünceler. Bulanık düşünceler.

Esasında, bu gencin Harap'ı takip etmesinin nedeni, çaresizce Kelsier'in kendisine yol göstermesini istemesinden başka bir şey değildi. Kelsier gibi olabilmek için o kadar çok uğraşmıştı ki.

Ondaki inancı görmek Kelsier'in içini parçaladı. Kendisine inancını. Firari Kelsier'e.

Sahte bir tanrıya.

"Dikiz," diye fısıldadı Kelsier tekrar gencin ruhuna kendi ruhuyla dokunarak. Kelimelerin boğazında düğümleneceğini hissettiyse de kendini söylemeye zorladı. "Dikiz, şehir yanıyor."

Dikiz titredi.

"Alevler binlerce kişiyi yutacak," diye fısıldadı Kelsier. Oğlanın yanağına dokundu. "Dikiz, çocuğum. Benim gibi mi olmak istiyorsun? Gerçekten benim gibi mi? Öyleyse yenildiğin zaman savaş!"

Kelsier başını kaldırarak öfkelenmiş Harap'ın girdaplanan, çalkalanan şekline baktı. Harap'ın dikkati, bulundukları yere giderek daha fazla odaklanıyordu. Kısa süre içinde Kelsier'i püskürtecekti.

Onu burada alt etmek küçük bir zaferden ibaretti ama bu bir kanıttı aynı zamanda. Bu şeye direnilebilirdi. Dikiz bunu başarmıştı.

Ve bir daha yapacaktı.

Kelsier başını eğip kollarındaki çocuğa baktı. Hayır, artık bir çocuk değildi. Kendini Dikiz'e açtı ve tek bir emir verdi.

"Yaşa!"

Dikiz metalini yakarak bir çığlık attı ve şok olmuş vaziyette kendine geldi. Kelsier gururla ayağa kalktı. Dikiz sendeleyerek dizlerinin üzerinde doğruldu; ruhu kuvvetleniyordu.

"Yaptığın her şeye karşılık vereceğim," dedi Harap Kelsier'e sanki onu burada ilk kez görüyormuş gibi.

Yıkıcı güç patlayarak yayıldı, şehrin içine karanlıktan dokunaçlar gönderdi. Kelsier'i itip uzaklaştırmadı. Hâlâ başka yerlere fazla odak-

lanmış olduğu için mi, yoksa sadece Kelsier'in burada kalıp bu şehrin sonuna şahit olmasını umursamadığı için miydi, emin olamıyordu.

Yangın. Ölüm. Kelsier bir anda varlığın planını gördü: Bu şehri yakıp kül edecek, başarısızlığının bütün işaretlerini ortadan kaldıracaktı. Buradaki insanların kökünü kazıyacaktı.

Dikiz şimdiden harekete geçmişti. Etrafındaki insanların karşısına dikiliyor ve sanki Lord Hükümdarmış gibi emirler yağdırıyordu. Ve şuradaki adam da sanki...

Sazed!

Kelsier sessiz Terrislinin Dikiz'in yanına yaklaştığını görünce rahatlatıcı bir sıcaklık hissetti. Sazed her zaman doğru cevabı bilirdi. Ama burada yorgun, şaşkın ve *bezgin* görünüyordu.

"Ah be dostum," diye fısıldadı Kelsier. "Sana ne yaptı?"

Grup, Dikiz'in emirlerine uyarak koşturup gitti. Dikiz arkalarından yürürken geride kalmıştı. Kelsier Ruhsal Âlem'de geleceğin ipliklerini görebiliyordu. Karanlığa gömülüyor, şehir yok oluyordu. Olasılıklar sona eriyordu.

Ama birkaç ışık çizgisi kalmıştı. Evet, hâlâ mümkündü. İlk önce bu gencin şehri kurtarması gerekiyordu.

"Dikiz," dedi Kelsier kendine güçten bir beden oluşturarak. Kimse onu göremiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Neredeyse düşecek gibi yürüyen Dikiz'in yanı sıra ilerlemeye başladı. Dikiz bir ayağını diğerinin önüne zar zor koyuyor, güçlükle hareket ediyordu.

"Devam et," diyerek destek verdi Kelsier. Bu genç adamın acısını, ızdırabını ve zihin bulanıklığını hissedebiliyordu. İnancı sarsılmıştı. Ve her nedense Kelsier başkalarıyla yapamadığı bir şekilde Bağlantı üzerinden onunla konuşabiliyordu.

Her titreyen, acı dolu adımında Dikiz'in bitkinliğini paylaşıyordu. Sözleri tekrar ve tekrar fısıldadı. *Devam et.* Dikiz'in genç kadını gelerek ona yardım etti. Kelsier diğer yanında yürüdü. *Devam et.*

Neyse ki devam etti Dikiz. Bir şekilde, tükenmiş hâldeki genç adam tökezleye tökezleye ilerleyerek, yanan bir binaya kadar gelmeyi başarmıştı. Sazed'in geri çekilmek zorunda kaldığı yerde durdu. Kelsier duygularını omuzlarının çökmesinden, alevleri yansıtan gözlerindeki korkudan okuyabiliyordu. İkisinden dalga dalga yayılan düşünceleri algılıyordu; sessiz ve korku dolu düşünceler.

Bu şehrin sonu gelmişti, bunu onlar da biliyordu.

Dikiz diğerlerinin onu çekerek alevlerden uzaklaştırmasına karşı koymadı. Oğlanın içinde duygular, hatıralar, fikirler yükseldi.

Kelsier'in umurunda değildim, diye düşündü Dikiz. *O beni düşünmüyordu. Diğerlerini hatırlıyordu ama beni değil. Onlara yapacak işler verdi. Ben önemli değildim...*

"Sana isim verdim Dikiz," diye fısıldadı. "Arkadaşımdın. Bu yetmez mi?"

Dikiz diğerlerinin çekmelerine direnerek olduğu yerde durdu.

"Yapman gereken şey için üzgünüm," dedi Kelsier ağlayarak. "Firari."

Dikiz kendini diğerlerinin elinden kurtardı. Ve Harap yukarıda köpürür, çalkalanır ve haykırarak dikkatini en sonunda Kelsier'i geri itmeye çevirmeye başlarken, bu genç adam alevlerin içine girdi.

Ve şehri kurtardı.

6

Kelsier yemyeşil bir tarlada oturuyordu. Her tarafta yeşil otlar vardı. Çok garipti. Çok güzeldi.

Dikiz yürüyerek geldi ve yanında yere oturdu. Oğlan gözlerindeki kumaşı çıkardı ve başını salladı, sonra parmaklarıyla saçını taradı. "Bu ne?"

"Yarı rüya," dedi Kelsier, bir çimen parçası koparıp çiğneyerek.

"Yarı rüya mı?" diye sordu Dikiz.

"Neredeyse ölüyordun evlat," dedi Kelsier. "Ruhunu epey bir hırpaladın. Bir sürü çatlak var." Gülümsedi. "İçeri girmeme bu izin verdi."

Daha fazlası da vardı. Bu genç adam özeldi. En azından aralarındaki ilişki özeldi. Dikiz Kelsier'e başka hiç kimsenin inanmadığı bir şekilde inanıyordu.

Kelsier başka bir çimen parçası daha koparır ve çiğnerken bunu düşündü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Dikiz.

"Çok garip görünüyor," dedi Kelsier. "Tıpkı Mare'in her zaman söylediği gibi."

"O yüzden mi yiyorsun?"

"Daha çok çiğniyorum," dedi Kelsier, sonra bir kenara tükürüp attı. "Sadece merak etmiştim."

Dikiz yanaklarını şişirerek nefes alıp verdi. "Önemli değil. Bunların hiçbirinin önemi yok. Sen gerçek değilsin."

"Eh, bu kısmen doğru," dedi Kelsier. "Tam olarak gerçek değilim. Öldüğümden beri olmadım. Ama öte yandan şimdi ben bir tanrı oldum... Biraz karışık."

Dikiz ona bakarak kaşlarını çattı.

"Konuşabileceğim birine ihtiyacım vardı," dedi Kelsier. "Sana ihtiyacım vardı. Ruhu çatlamış ama *ona* direnebilmiş birine."

"Diğer sana."

Kelsier başını sallayarak onayladı.

"Sen her zaman çok gaddardın Kelsier," dedi Dikiz, gözlerini uzanıp giden yeşil ovalara dikerek. "İçten içe soylulardan *gerçekten* nefret ettiğini görebiliyordum. O kadar güçlü olmanın sebebinin o nefret olduğunu düşünmüştüm."

"Yara kabuğu gibi güçlü," diye fısıldadı Kelsier. "İşlevsel ama katı. Senin asla ihtiyacının olmamasını tercih edeceğim bir güç."

Dikiz başını sallayarak onayladı ve anlamış gibi göründü.

"Seninle gurur duyuyorum evlat," dedi Kelsier, sevgiyle koluna bir yumruk atarken.

"Neredeyse her şeyi harap ediyordum," dedi Dikiz yere bakarak.

"*Benim* kaç defa bir şehri yok etmenin eşiğine getirdiğimi bilsen böyle konuşmaya utanırdın. Birazcık hırpaladın o kadar. Yangınları söndürdüler, halkın büyük bir kısmını kurtardılar. Sen bir kahramansın."

Dikiz başını kaldırıp gülümsedi.

"Sorun şu evlat," dedi Kelsier. "Vin'in haberi yok."

"Neden?"

"Metal parçalarından Dikiz. Ona ulaşamıyorum. Bilmesi gerek. Ve Dikiz... onda da metal parçası var."

"Lord Hükümdar..." diye fısıldadı Dikiz. "Vin de mi?"

Kelsier başıyla onayladı. "Beni dinle. Yakında uyanacaksın. Rüyanın geri kalanını tamamen unutsan bile bu kısmı hatırlaman gerekiyor. Son geldiği zaman insanları yerin altına indir. Vin'e bir mesaj gönder. Mesajı metal levhaya yaz, çünkü metal üzerine yazılmamış hiçbir şeye güvenilemez.

"Vin Harap'ı ve onun sahte yüzlerinden haberdar olmalı. Kazıkları öğrenmesi gerek; vücuduna saplanmış metalin Harap'ın ona fısılda-

yabilmesini sağladığını. Bunu hatırla Dikiz. Metal takan kimseye güvenme! En küçük bir parçası bile insanı çarpıtabilir."

Dikiz bulanıklaşmaya başladı, uyanıyordu.

"Hatırla," dedi Kelsier. "Vin Harap'ı duyuyor. Kime güveneceğini bilmiyor ve işte tam da bu yüzden o mesajı mutlaka göndermelisin Dikiz. Bu bulmacanın parçaları her yere dağılmış hâlde, savrulup gidiyorlar. Sende hiç kimsede olmayan bir ipucu var. Benim için gönder."

Dikiz uyanırken başını sallayarak onayladı.

"Aferin sana," diye fısıldadı Kelsier gülümseyerek. "İyi iş çıkardın Dikiz. Seninle gurur duyuyorum."

7

Bir adam Urteau'dan çıktı, sislerin ve küllerin arasından yolunu açıyor, Luthadel'e doğru uzun yolculuğuna başlıyordu.

Kelsier bu adamı bizzat tanımıyordu. Goradel. Ancak güç onu tanıyordu. Gençliğinde kendisi ve ailesi için daha iyi bir hayat elde etmeyi umarak Lord Hükümdar'ın muhafızlarına katıldığını biliyordu. Bu, eğer fırsatını bulsa, Kelsier'in hiç acımadan öldüreceği bir adamdı.

Şimdiyse dünyayı kurtarabilirdi. Kelsier sislerin beklentiyle biriktiklerini hissederek arkasında yükseldi. Goradel sırrın üzerinde olduğu metal bir levha taşıyordu.

Harap bir gölge gibi manzaranın üzerine yayıldı, Kelsier'i geri püskürttü. Goradel'in dağlardaki kar kadar kalın bir tabaka hâlinde yığılmış külün içinde ilerlemek için mücadele ettiğini görünce güldü.

"Ah Kelsier," dedi Harap. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Urteau'daki çocukla o kadar uğraşman bunun için miydi?"

Harap'ın gücü bir çift el arar ve sonra da bulup getirirken Kelsier homurdandı. Gerçek dünyada saatler geçmişti ama tanrıların gözünde zaman değişken bir şeydi. İstedikleri şekilde akıyordu.

"Sen hiç iskambil kâğıtlarıyla numaralar yapar mıydın Harap?" diye sordu Kelsier. "Sıradan bir adam olduğun zamanlarda."

"Ben hiçbir zaman sıradan bir adam değildim," dedi Harap. "Sadece gücünün geri kalanını bekleyen bir Unsur'dum."

"Peki o Unsur nasıl zaman geçirirdi?" diye sordu Kelsier. "Kâğıt oyunları falan?"

"Asla," dedi Harap. "Ben böyle şeylerin ötesinde olan bir adamdım."

Harap'ın elleri en sonunda yağan küllerin arasından, yüksekten süzülerek gelirken Kelsier homurdandı. Gözlerine kazıklar çakılmış bir adamdı, dudakları hor görüyle kıvrılmıştı.

"Ben çocukken kâğıt numaralarında epey iyiydim," dedi Kelsier alçak sesle. "Dolandırıcılığa ilk kâğıt oyunlarıyla başlamıştım. Hileli desteyle değil; o fazla kolaydı. Ben olayın sen, bir deste sıradan kâğıt ve her hareketini izleyen bir enayi arasında geçtiği dolandırıcılıkları tercih ediyordum."

Aşağıda, Marsh şanssız Goradel'le dövüştü, ilk başta biraz zorlandıysa da en sonunda işini bitirdi. Abisi sadece öldürmeyip Harap'ın etkisi yüzünden deliliğe kapılarak öldürmenin zevkini çıkarırken Kelsier yüzünü buruşturdu. Garip bir şekilde Harap Marsh'ı *durdurmak* için uğraşmıştı. Sanki o an için üzerindeki kontrolünü kaybetmiş gibiydi.

Harap, Kelsier'in Marsh'a fazla yaklaşmamasına dikkat ediyordu. Abisinin düşüncelerini duyacak kadar bile yaklaşamamıştı. Cinayetin kanıyla kaplanmış Marsh en sonunda Dikiz'in gönderdiği mektubu alırken Harap güldü.

"Kendini çok zeki zannediyorsun Kelsier," dedi Harap. "Metale yazılmış kelimeler. Ben okuyamam ama hizmetkârım okur."

Marsh Dikiz'in yaptırdığı levhayı eliyle yoklayarak yazıları Harap'ın duyması için yüksek sesle okurken Kelsier vazgeçti. Aşağıda kendine bir beden oluşturdu ve küllerin arasında kamburunu çıkararak oturdu, yenilmişti.

Harap yanında belirdi. "Üzülme Kelsier. Her şeyin böyle olması gerekiyordu. Yaratılmalarının sebebi buydu! Yaklaşan ölümlerin yasını tutma, geçmiş yaşamları an."

Kelsier'in omzunu sıvazladı, sonra buharlaştı. Marsh ayağa kalktı, küller hâlâ kanla ıslak olan yüzüne ve cübbesine yapışıyordu. Sonra efendisinin çağrısına uyarak Harap'ın peşinden fırladı. Son, artık hızla yaklaşıyordu.

Kelsier yavaş yavaş külle kaplanmaya başlayan yerdeki cesedinin yanında diz çöktü. Vin onun hayatını bağışlamıştı ama sonun-

da Kelsier yüzünden ölmüştü. Adamın ruhunun sisler ve gölgelerden oluşan mekâna çıktığı ve şimdi gökyüzüne doğru baktığı Bilinçsel Âlem'in içine uzandı.

Kelsier yaklaştı ve adamın elini kavradı. "Teşekkür ederim," dedi. "Ve özür dilerim."

"Başaramadım," dedi Goradel uzayıp giderken.

Kelsier'in içi burkuluyordu ama itiraz etmeye cesaret edemedi. *Beni affet.*

Şimdi sessiz kalma zamanıydı. Kelsier tekrar dağılarak yayıldı. Artık Harap'ın nüfuzuna engel olmaya çalışmıyordu. Geri çekilmekle birazcık da olsa fayda sağlamış olduğunu gördü. Bazı depremleri engellemiş, lav akışını yavaşlatmıştı. Önemsiz bir miktardı ama en azından bir şeyler yapmıştı.

Artık vazgeçmişti ve istediğini yapması için Harap'ı özgür bıraktı. Dünyanın sonu, bir fırtınanın önünde Luthadel'e geri dönen genç bir kadının hareketleriyle kıvrılıp hızlandı.

Kelsier gözlerini kapatarak dünyanın sustuğunu hissetti, sanki bizzat gezegen nefesini tutmuştu. Vin savaştı, çabaladı ve kendini becerilerinin sonuna kadar zorladı. Sonra da ötesine. Harap'ın toplanmış Sorgucularına meydan okudu ve öylesine bir görkemle savaştı ki, Kelsier hayret içinde kaldı. Vin, Kelsier'in dövüştüğü Sorgucu'dan, gördüğü herhangi birinden daha iyiydi. Kelsier'den bile daha iyiydi.

Ne yazık ki, bütün bir Sorgucu sürüsü karşısında herhangi bir şansı yoktu.

Kelsier kendini tutmakta zorlanıyordu. Hakikaten zordu be. Harap'ın hüküm sürmesine, Sorgucularının Vin'i paralamalarına izin verdi. Dövüş kısa süre içinde bitmişti ve sonuç Vin'in yenilgisiydi; Marsh'ın insafına kalmıştı.

Harap yaklaşarak ona fısıldayıp, *Atiyum nerede Vin*, dedi. *Atiyum hakkında neler biliyorsun?*

Atiyum mu? Marsh Vin'in yanında diz çöker ve ona zarar vermeye hazırlanırken Kelsier kendini daha yakına çekti. Atiyum. Neden...?

Bütün parçalar bir araya geldi. Harap bütün değildi. Orada Luthadel şehrinin enkazında yağmur yağar, küller sokakları tıkar, tünemiş Sorgucular ifadesiz kazıklı gözlerle izlerken...

Kelsier anladı.

Muhafaza'nın planı. İşe yarayabilirdi!

Marsh Vin'in kolunu kırdı ve sırıttı.

Şimdi.

Kelsier Harap'a tüm gücüyle vurdu. Çok fazla değildi ve iyi kontrol edemiyordu. Ama *beklenmedikti* ve Harap'ın dikkatini üzerine çekti. Güçleri karşılaştı ve sürtünmeleri, zıtlıkları sarsılmalarına sebep oldu.

Acı Kelsier'in içinde yayıldı. Bütün şehirde yer sarsıldı.

"Kelsier, Kelsier," dedi Harap.

Aşağıda Marsh güldü.

"Kâğıt oynarken neden hep ben kazanırdım biliyor musun Harap?" dedi Kelsier.

"Lütfen," dedi Harap. "Bunun bir önemi var mı?"

"Çünkü," dedi Kelsier, tuttuğu güç gerilince acıyla inleyerek, "ben... her zaman... insanlara... *istediğim kâğıdı çektirebiliyordum*."

Harap durakladı, sonra aşağı baktı. Goradel tarafından taşınan mesaj amacına ulaşmış, Vin'e değil Marsh'a gitmişti.

Marsh, Vin'in küpesini söküp kopardı.

Dünya durdu. Engin ve ölümsüz Harap, mutlak ve katıksız bir dehşet içinde bakıyordu.

"Yanlış kardeşi Sorgucu yaptın Harap," diye tısladı Kelsier. "*İyi* kardeşi seçmeyecektin. Onun akıllıca olan yerine doğru olanı yapmak gibi pis bir huyu olmuştu her zaman."

Harap eksiksiz, muazzam dikkatini üzerine odaklayarak Kelsier'e baktı.

Kelsier gülümsedi. Görünüşe göre tanrılar da klasik hedef şaşırtmacalarını yutabiliyordu.

Vin sislere doğru uzandı ve Kelsier içindeki gücün hevesle titrediğini hissetti. Amaçları buydu, bunun için hazırlanmışlardı. Vin'in özlemini ve sorusunu hissetti. Bu hissi daha önce nerede duymuştu?

Kelsier kendisini Harap'ın üzerine attı; güçleri çarpıştı ve ruhunu ortaya çıkardı. Kararmış, paralanmış ruhunu.

"Güç Miraç Kuyusu'ndan geldi elbette," dedi Kelsier Vin'e. "Ne de olsa aynı güç. Elend'e verdiğin metalde katı hâlde. Yaktığın havuzda sıvı hâlde. Ve havada geceyle sınırlanmış gaz hâlinde. Seni gizliyor. Koruyor..."

Kelsier derin bir nefes aldı. Muhafaza'nın enerjisinin kendisinden koparıldığını hissetti. Harap'ın onu yok etmek için gözü dönmüş öfkesinin üzerine yağdığını hissetti. Son bir an için dünyayı hissetti. En uzak kül yağmurunu, uzak güneydeki insanları, girdaplanan rüzgârları ve bu gezegenin üzerinde devam etmek için direnen, çabalayan yaşamı hissetti.

Sonra Kelsier hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı.

"Sana güç veriyorum!" diye kükredi Vin'in alabilmesi için Muhafaza'nın özünü bırakırken.

Vin sisleri içine çekti.

Ve Harap'ın bütün hiddeti Kelsier'in üzerine çöktü, onu yıktı, ruhuna saldırdı. Parçalara ayırdı.

8

Kelsier yırtıcı, engin bir acıyla parçalanmıştı. Yerinden sökülen bir kemik gibiydi. Yuvarlandı; göremiyor, düşünemiyor ve saldırı yüzünden çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Sislerle çevrelenmiş olarak bir yerlerde durdu, sislerin kımıldanmalarından başka hiçbir şey göremiyordu. Bu sefer gerçekten ölmüş müydü? Hayır... ama çok yakındı. Uzamanın tekrar üzerine çöktüğünü, onu teşvik ettiğini, onu da diğer herkesin gittiği o uzak noktaya doğru çekmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Gitmeyi istiyordu. O kadar *çok* acı çekiyordu ki. Her şeyin bitmesini, sona ermesini istiyordu. Her şeyin. Sadece durmasını istiyordu.

Bu umutsuzluğu daha önce de hissetmişti, Hathsin Çukurları'nda. Şimdi o zamanki gibi ona yol gösterecek Muhafaza'nın sesi yoktu ama ağlayarak, titreyerek ellerini etrafındaki sisli enginliğin içine gömdü ve *tutundu*. Kavradı, bırakmayı reddetti. Ona seslenerek huzur ve bir son vaat eden kuvveti reddetti.

En sonunda her şey duruldu ve o uzama hissi solup gitti. Kelsier bir tanrının gücüne sahip olmuştu. O izin vermediği sürece son ölüm onu alamazdı.

Ya da tamamıyla yok edilmediği sürece. Sislerin içinde titredi, onu

sarmaladıkları için minnettardı ama hâlâ nerede olduğundan emin değildi. Ve Harap'ın işini neden bitirmediğinden. Buna niyetliydi, Kelsier bunu hissetmişti. Neyse ki, Kelsier'in yok edilmesi yeni bir tehdit karşısında önemsiz bir ayrıntıya dönüşmüştü.

Vin. Başarmıştı! Miraç'a çıkmıştı!

Kelsier kendini inleyerek yukarıya doğru çektiğinde Harap'ın saldırısıyla Bilinçsel Âlem'in esnek sisli zeminin iyice derinliklerine gömüldüğünün farkına vardı. Zorlukla kendini dışarı çekti ve yüzeye yığılıp kaldı. Ruhu çarpılmış, parçalanmıştı; üzerine kaya düşmüş bir ceset gibiydi. Bin tane delikten koyu bir duman sızdırıyordu.

O orada yatarken şekli yavaş yavaş geri oluştu ve en sonunda acı kesildi. Zaman geçti. Ne kadar bilmiyordu ama saatler geçmişti. Luthadel'de değildi. Miraç'tan inmek ve sonra Harap'ın gücü tarafından ezilmek ruhunu şehirden çok uzaklara fırlatmıştı.

Hayalet gözlerini kırpıştırdı. Yukarısındaki gökyüzü siyah ve beyaz iplerden bir fırtına gibiydi, birbirlerine saldıran bulutlara benziyordu. Uzaklardan bu âlemin titremesine neden olan bir şeyi duyabiliyordu. Kendini ayağa kalkmaya zorladı ve yürüdü, neden sonra bir tepeyi aşarak aşağısında ışıktan oluşmuş şekillerin savaşa tutuştuğunu gördü. Bir savaş, insanlar kolosslara karşı.

Muhafaza'nın planı. Kelsier o son anlarda görmüş, anlamıştı. Harap'ın bedeni atiyumdu. Plan özel ve yeni bir şey yaratmaktı: Harap'ın bedenini *yakarak onu ortadan kaldırabilecek* insanlar.

Aşağıdaki adamlar hayatları için savaşıyordu ve Kelsier yaktıkları tanrının bedeni yüzünden Fiziksel Âlem'i aştıklarını gördü. Yukarıda Harap ve Muhafaza çatışıyordu. Vin Kelsier'den çok daha iyi bir iş çıkarıyordu, sislerin bütün gücüne sahipti ve onun da ötesinde, gücü tutma şeklinde *doğal* görünen bir şeyler vardı.

Kelsier üstündeki tozunu silkeledi ve giysilerini düzeltti. Hâlâ uzun zaman önce Sorgucu'yla dövüşürken giydiği gömlek ve pantolonu giyiyordu. Çantasına ve Nazh'ın verdiği bıçağa ne olmuştu? Fadrex yolundaki sonsuz kül ovalarında bir yerlerde kaybolmuş olmalıydılar.

Öfkeli kolossların ve sınırlı bir açıdan olsa da Ruhsal Âlem'i görebilen aşkın insanların arasından geçerek savaş meydanını aştı.

Tepenin üstüne vardı ve durdu. Uzak ama seçilebilecek kadar yakın başka bir tepenin üzerinde Elend Venture cesetlerden bir yığının ortasında durmuş, Marsh'la savaşıyordu. Vin yukarısında asılı duruyordu; muhteşem ve engindi: Parlayan ışıktan ve huşu verici bir güçten oluşan, güneşe ve bulutlara bile ilham verebilecek bir silüet.

Elend Venture elini kaldırdı ve sonra ışıkla *patladı*. Beyaz çizgiler vücudundan her yöne saçıldı; her şeyin içinden geçiyorlardı. Onun Kelsier ile, gelecekle ve geçmişle Bağlantısını kuran çizgiler.

Her şeyi görüyor, diye düşündü Kelsier. *O zamansız mekânı.*

Kılıcı Marsh'ın boynuna saplanarak durdu ve Elend, üç âlemi aşarak doğrudan Kelsier'e baktı.

Marsh bir baltayı Elend'in göğsüne gömdü.

"Hayır!" diye çığlık attı Kelsier. "*Hayır!*" Sendeleyerek tepeden aşağı indi, Venture'a doğru koşuyordu. Bu tarafta gölgeli olan cesetlerin üzerlerinden atlayarak Elend'in öldüğü yere doğru gitti.

Marsh Elend'in kafasını keserken henüz oraya varamamıştı.

Ah Vin. Üzgünüm.

Vin, bütün dikkatini ölü adam üzerinde yoğunlaştırdı. Kelsier durdu, uyuşmuştu. Vin köpürecekti. Vin kontrolünü kaybedecekti. Vin...

Büyük bir zafer mi kazanacaktı?

Vin'in kuvveti toplanırken Kelsier huşuyla izledi. Ondan dalgalanan bu sakinleştirici titreşimin içinde nefret yoktu. Yukarıda Harap güldü, bir kere daha her şeyi bildiğini düşünüyordu. Vin, ışıktan meydana gelen muhteşem bir güç mızrağı şeklinde ona doğru yükselirken Harap'ın kahkahası kesildi... Kontrollü, şefkatli, sevgi dolu ama *boyun eğmez* bir güç mızrağı.

Kelsier işte o zaman bunu neden kendisinin değil de Vin'in yapması gerektiğini anladı.

Vin gücünü Harap'ınkine bindirerek onu boğdu. Kelsier tepenin üzerine çıkarak izledi, o güçte bir tanıdıklık hissediyordu. Vin en nihai kahramanlığı yaparken Kelsier'in ruhunun derinliklerini ısıtan bir aşinalık.

Vin yok ediciyi yok etmişti.

Bir ışık püskürmesiyle sona erdi. Sis iplikleri gökyüzünden aşağı aktı, hem siyah hem beyazlardı. Kelsier en sonunda her şeyin sona erdiğini anlayarak gülümsedi. Sisler hızla girdaplanarak ikiz sütunlara dönüştüler, imkânsız derece yükseklerdi. Güçler serbest kalmıştı. Toplanan bir fırtına gibi kararsızca titreştiler.

Güçleri kimse tutmuyor...

Kelsier ürkekçe elini uzattı, titredi. Belki o...

Elend Venture'ın ruhu tökezleyerek yanından Bilinçsel Âlem'e girdi, ayağı takıldı ve yere düştü. İnledi, Kelsier sırıttı.

Kelsier bir elini uzatırken Elend gözlerini kırptı. "Ölümü hayatta sevdiğim herkes tarafından karşılanacağım bir şey olarak hayal

etmiştim hep," dedi Elend, Kelsier onun ayağa kalkmasına yardım ederken. "Senin bu grupta olacağını hayal etmemiştim."

"Daha akıllı olman gerek evlat," dedi Kelsier gözleriyle onu inceleyerek. "Hoş üniforma. Seni Lord Hükümdar'ın ucuz bir taklidi gibi göstermelerini sen mi söyledin yoksa istemeden mi oldu?"

Elend gözlerini kırptı. "Vay be. Şimdiden senden nefret etmeye başladım."

"Biraz zaman ver," dedi Kelsier sırtına bir şaplak atarak. "Çoğu kişide bu eninde sonunda şiddetini yitirip genel bir kızgınlık hissine dönüşür." Hâlâ etraflarında dönen güce baktı, sonra da parlayan ışıktan oluşan bir şekil meydan boyunca aceleyle yaklaşırken kaşlarını çattı. Silüet ona tanıdık geliyordu. Yere düşmüş olan Vin'in bedeninin yanında durdu.

"Sazed," diye fısıldadı Kelsier, sonra ona dokundu. Arkadaşını bu hâlde görmenin getireceği duygu patlamasına karşı hazırlıklı değildi. Sazed korkuyordu. İnanamıyordu. Afallamıştı. Harap ölmüştü ama yine de dünyanın sonu geliyordu. Sazed Vin'in onları kurtaracağını düşünmüştü. Dürüst olmak gerekirse, Kelsier de öyle.

Ama görünüşe göre bir sır daha vardı.

"O," diye fısıldadı Kelsier. "Kahraman o."

Elend Venture bir elini Kelsier'in omzuna koydu. "Daha akıllı olman gerek," diye belirtti. "Evlat." Sazed iki eliyle iki güce doğru uzanırken Kelsier'i geriye çekti.

Güçlerin birleşme şekli onu hayrete düşürmüştü. Kelsier her zaman bu güçleri zıt olarak görmüştü ama Sazed'in etrafında girdaplanırlarken aslında birbirlerine *aitmiş* gibi görünüyorlardı. "Nasıl?" diye fısıldadı. "Nasıl ikisine birden bu kadar eşit bir şekilde Bağlantılı olabilir? Neden sadece Muhafaza'ya değil?"

"Son bir yıl boyunca o değişti," dedi Elend. "Harap sadece ölüm ve yıkımdan fazlası. Böyle şeylerin kabullenilişi."

Dönüşüm devam etti ama her ne kadar muhteşem olsa da Kelsier'in dikkati başka bir şeye çekilmişti. Tepenin üzerinde, Kelsier'in yakınlarında yoğunlaşan bir güç. Bu güç genç bir kadının şeklini aldı, Bilinçsel Âlem'e kolaylıkla giren bir genç kadın. Tökezlemedi bile; bu da hem yerinde hem de korkunç derecede haksız bir şeydi.

Vin Kelsier'e bir bakış attı ve gülümsedi. Sıcak, samimi bir gülümsemeydi. Sevinç ve kabulle dolu bir gülümsemeydi, Kelsier'in içini gururla doldurdu. Onu daha önce, henüz Mare hayattayken bulmuş olmayı nasıl da isterdi. Ebeveynlere ihtiyacının olduğu zamanda.

Önce Elend'e gitti ve onu kucaklayıp uzun uzun sarıldı. Kelsier genişleyerek her şeye dönüşen Sazed'e baktı. Eh, aferin ona. Zor bir işti, Sazed'e kalabilirdi.

Elend Kelsier'i başıyla selamladı ve Vin ona doğru yürüdü. "Kelsier," dedi ona. "Ah Kelsier. Her zaman kendi kurallarını kendin koyardın."

Tereddüt eden Kelsier ona sarılmadı. Hissettiği garip bir saygıyla elini uzattı. Vin kabul etti, parmaklarının uçları avcunun içinde kıvrılıyordu.

Yakınlarında başka bir şekil daha güçten yoğunlaşarak belirmişti ama Kelsier onu görmezden geldi. Vin'e doğru bir adım attı. "Ee..." Ne diyecekti? Bilmiyordu.

Bir kez olsun ne diyeceğini bilmiyordu.

Vin ona sarıldı ve Kelsier kendini ağlarken buldu. Hiç sahip olmadığı kızı, sokakların küçük çocuğuydu. Her ne kadar hâlâ ufak tefek de olsa büyüyüp onu geçmişti. Yine de Kelsier'i seviyordu. Kızına sıkı sıkı sarılarak kendi çatlamış ruhuna yasladı.

"Başardın," diye fısıldadı en sonunda. "Başka kimsenin yapamayacağını yaptın. Kendini feda ettin."

"Eh," dedi Vin. "Rol modelim iyiydi."

Kelsier ona sıkıca sarıldı ve bir an daha tuttu. Ne yazık ki bırakması gerekiyordu.

Harap ileride ayağa kalktı, gözlerini kırpıştırıyordu. Ya da... hayır, bu artık Harap değildi. Sadece Unsur'du, Ati. Gücü tutan adam. Ati eliyle kızıl saçlarını yokladı, sonra etrafına bakındı. "Vax?" dedi, şaşkın bir sesle.

"Pardon," dedi Kelsier Vin'e, sonra onu bıraktı ve enerjik adımlarla kızıl saçlı adamın olduğu yere doğru yürüdü.

Sonra herifin suratının ortasına bir tane patlatarak yere devirdi.

"Mükemmel," dedi Kelsier elini sallayarak. Ayağının altındaki adam ona baktı, sonra gözlerini kapattı ve içini çekti, uzayıp giderek sonsuzluğa karıştı.

Kelsier diğerlerinin yanına dönerken Terris cübbeleri giymiş bir şeklin yanından geçti, uzun kol yenleri önünde kavuşturduğu ellerini gizliyordu. "Ama," dedi Kelsier, sonra gökyüzüne ve orada ışıldayan silüete baktı. "Sen..."

"Bir parçam orada," diye cevap verdi Sazed. Vin ve Elend'e doğru baktı ve ellerini onlara doğru uzattı. "İkinize de bu yeni başlangıç için teşekkür ediyorum. Bedenlerinizi iyileştirdim. Eğer isterseniz geri dönebilirsiniz."

Vin Elend'e baktı. Kelsier'i dehşete düşüren bir şekilde uzamaya başlamıştı. Kelsier'in göremediği bir şeye doğru döndü; Öte'deki bir şeydi bu ve gülümsedikten sonra o tarafa doğru adım attı.

"Öyle olacağını sanmıyorum Sazed," dedi Vin, sonra da yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim." Döndü, Elend'in elini tuttu ve o görülemez uzak noktaya doğru uzamaya başladı.

"Vin!" diye haykırdı Kelsier, diğer elini yakalayıp sıkı sıkı tutarak. "Hayır Vin. Sen de güce sahip oldun. Gitmek zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi Vin omzunun üzerinden ona bakarak.

"Lütfen," dedi Kelsier. "Gitme. Kal. Benimle."

"Ah Kelsier," dedi Vin. "Senin sevgi hakkında öğreneceğin çok şey var hâlâ."

"Sevginin ne olduğunu biliyorum Vin. Yaptığım her şey, imparatorluğu düşürmek, güçten feragat etmek, bunların hepsi sevgi *uğruna*."

Vin gülümsedi. "Kelsier. Sen büyük bir adamsın ve yaptıklarınla gurur duymalısın. Ve seviyorsun da. Sevdiğini biliyorum. Ama öte yandan, senin sevgiyi anladığını düşünmüyorum."

Bakışlarını artık sadece onun elindeki eli görülebilen Elend'e doğru çevirdi. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim Kelsier," diye fısıldadı, tekrar Kelsier'e bakarak. "Fedakârlığın inanılmazdı. Ama yapmak zorunda kaldığın şeyleri yapabilmek, dünyayı savunmak için bir şeylere dönüşmek zorunda kaldın. Beni endişelendiren şeylere.

"Bir keresinde bana arkadaşlık hakkında önemli bir ders vermiştin. O dersi iade etmem gerekiyor. Son bir hediye. Sorman gerek, bilmen gerek. Yaptıklarının ne kadarı sevgi içindi ve ne kadarı bir şeyleri kanıtlamak için? İhanete uğramadığını, yenilmediğini, alt edilmediğini kanıtlamak için? Buna dürüstçe cevap verebilir misin Kelsier?"

Kelsier gözlerinin içine baktı ve ima edilen soruyu gördü.

Ne kadarı bizim içindi, diye soruyordu. *Ve ne kadarı kendin için?*

"Bilmiyorum," dedi Kelsier.

Vin elini sıktı ve gülümsedi, Kelsier'in onu ilk bulduğu zaman hiç gösteremediği o gülümsemeyle.

Her şeyden çok Kelsier'i bu gururlandırmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Vin bir kez daha.

Sonra elini bıraktı ve Elend'i Öte'ye doğru takip etti.

9

Dünya ölürken titredi, inledi ve yeniden doğdu.

Kelsier elleri ceplerinde yürüdü. Dünyanın sonunun içinde yürüyüş yapıyordu. Güç her tarafından fışkırıyor, ona üç Âlem'den görüntüler gösteriyordu.

Göklerde ateşler yanıyordu. Taşlar birbirlerine bindiriyor, sonra parçalanarak dağılıyordu. Okyanuslar kaynıyor ve buharları havada yeni bir sise dönüşüyordu.

Kelsier yine de yürüdü. Sanki ayakları onu bir dünyadan diğerine, bir hayattan ötekine taşıyabilecekmiş gibi yürüdü. Kendini terk edilmiş hissetmiyordu ama yalnızdı. Sanki bütün dünyada son kalan kişi oydu ve çağların son şahidiydi.

Sıvıya dönmüş bir taşlar diyarı külleri yuttu. Dağlar Kelsier'in arkasında zeminden çıktı, ayak sesleriyle uyumlulardı. Yükseklerden nehirler aktı ve okyanuslar doldu. Hayat türedi, ağaçlar fışkırıyor ve gökyüzüne doğru fırlıyor, etrafında bir orman oluşturuyordu. Sonra bu da geçti ve Kelsier hızla kuruyan bir çölde buldu kendini. Sazed onları yaratırken kumlar yerin dibinden kaynayarak çıkıyordu.

Bir düzine farklı manzara göz açıp kapayıncaya kadar Kelsier'in yanından geçti, arkasından gelen dünya değişiyordu. Kelsier en so-

nunda yeni bir dünyaya tepeden bakan yüce bir platonun üzerinde durdu, üç âlemden rüzgârlar giysilerini dalgalandırıyordu. Ayaklarının altında çimenler yetişti, sonra tomurcuklar açtı. Mare'in çiçekleriydi.

Diz çöktü ve parmaklarını çiçeklerden birinin üzerine koyarak başını eğdi.

Sazed yanında belirdi. Yavaş yavaş Kelsier'in gerçek dünyayı görüşü soldu ve bir kere daha Bilinçsel Âlem'de kısılı kaldı. Etrafındaki her şey sise dönmüştü.

Sazed yanına oturdu. "Dürüst olacağım Kelsier. Çetene katıldığım zaman aklımdaki sonuç bu değildi."

"İsyankâr Terrisli," dedi Kelsier. Her ne kadar sislerin dünyasında olsa da gerçek dünyadaki bulutları belli belirsiz görebiliyordu. Ayaklarının altından geçiyor, dağ eteğinin etrafından akıyorlardı. "Sen o zamanlar bile canlı bir tezattın Sazed. Tahmin etmem gerekirdi."

"Onları geri getiremiyorum," dedi Sazed alçak bir sesle. "Daha değil... belki de hiçbir zaman. Öte, benim ulaşabildiğim bir yer değil."

"Sorun değil," dedi Kelsier. "Bana bir iyilik yapsana. Dikiz için neler yapabileceğine bir bakar mısın? Vücudu fena durumda. Kendini fazla zorladı. Biraz onarsan? Belki başlamışken onu Sissoylu da yaparsın. Gelecek dünyada bazı Allomanser'lere ihtiyaçları olacak."

"Bunu düşüneceğim," dedi Sazed.

Orada birlikte oturdular. Dünyanın kıyısında iki arkadaş, zamanın sonunda ve başlangıcında. Neden sonra Sazed ayağa kalktı ve Kelsier'in önünde eğildi. İlahi biri için bir saygı hareketiydi.

"Ne dersin Sazed?" diye sordu Kelsier gözlerini dünyaya doğru dikerken. "Benim buradan kurtulmamın ve tekrar Fiziksel Âlem'de yaşamamın bir yolu var mı?"

Sazed tereddüt etti. "Hayır. Olduğunu sanmıyorum." Kelsier'in omzunu sıvazladı, sonra kayboldu.

Hmm, diye düşündü Kelsier. *Varoluşun iki gücünü elinde tutuyor, tanrılar arasında bir tanrı.*

Ve doğru düzgün yalan söylemeyi bile beceremiyor.

SONDEYİŞ

Dikiz, herkesin o kadar az şeyi varken bir malikânede yaşadığı için kendini rahatsız hissediyordu. Ama ısrar etmişlerdi ve o kadar da iyi bir malikâne değildi. Evet, bu kütüklerden yapılmış iki katlı bir binaydı ve çoğu insan kulübelerde yaşıyordu. Ve evet, kendi odası vardı. Ama oda küçüktü ve geceleri boğucu geliyordu. Pencerelerde cam yoktu ve eğer kepenkleri açık bırakırsa içeri böcek giriyordu.

Bu mükemmel yeni dünyada hayal kırıklığı verecek derecede fazla normallik vardı.

Esneyerek kapısını kapattı. Odada bir karyola ve bir masa vardı. Mum ya da lamba yoktu, henüz bunlara ayıracak kaynaklardan yoksundular. Kafası Breeze'in nasıl kral olunacağı konusunda verdiği talimatlarla doluydu ve Ham'le yaptıkları antrenmanlar yüzünden kolları ağrıyordu. Beldre kısa bir süre sonra akşam yemeği için onu bekliyor olacaktı.

Alt katta bir kapı çarpıldı ve Dikiz sıçradı. Yüksek seslerin kulaklarını şu ankinden daha çok acıtmasını beklemeye devam ediyordu ve aradan geçen onca haftadan sonra bile gözlerini bağlamadan yürümeye hâlâ alışamamıştı. Yaverlerinden biri masasının üzerinde kö-

mürle karalanmış küçük bir yazı tahtası bırakmıştı; kâğıtları yoktu ve bu da ertesi günkü randevularının listesiydi. Ve altta kısa bir not vardı.

En sonunda bunu demirciye istediğiniz şekilde yaptırabildim, gerçi Sorgucu kazıklarına dokunmak konusunda çekingendi. Bunu neden bu kadar istediğinizi bilmiyorum Majesteleri. Ama işte burada.

Tahtanın altında küpe şeklinde minik bir kazık vardı. Dikiz tereddüt ederek kazığı aldı ve önünde havaya kaldırdı. Bunu *niye* istemişti ki? Bir şeyler hatırlıyordu, rüyalarında işittiği bazı fısıltılar. *Küpe şeklinde bir kazık yaptır. Herhangi bir eski Sorgucu kazığı işe yarar. Eskiden Kredik Shaw'ın altındaki mağaralar olan yerde bir tane bulabilirsin...*

Bir rüya mıydı? Biraz düşündü, sonra belki de bir hata olduğunu bile bile nesneyi kulağına sapladı.

Kelsier odada belirdi.

"Aah!" dedi Dikiz geri kaçınarak. "Sen! Sen öldün. Vin seni öldürdü. Sazed'in kitabında yazıyor..."

"Sakin ol evlat," dedi Kelsier. "Ben gerçeğim."

"Ee..." Dikiz kekeledi. "Bu... Aah!"

Kelsier Dikiz'in yanına yürüyüp kolunu Dikiz'in omzuna attı. "Bak işte, bunun işe yarayacağını biliyordum. Şimdi ikisi de oldu. Çatlaklı zihin, Hemalurjik iğne. Bilinçsel Âlem'i birazcık görebiliyorsun. Bu da birlikte iş yapabileceğimiz anlamına geliyor, sen ve ben."

"Haydi be," dedi Dikiz.

"Öyle deme şimdi," dedi Kelsier. "İşimiz önemli. *Hayati*. Evrenin sırlarını çözeceğiz. Kozmer deniliyor."

"Ne... ne demek istiyorsun?"

Kelsier gülümsedi.

"Galiba kusacağım," dedi Dikiz.

"Orada çok çok büyük bir âlem var evlat," dedi Kelsier. "Hiçbir zaman farkında olmadığımız kadar büyük. Cehalet yüzünden neredeyse her şeyi kaybediyorduk. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim." Dikiz'in kulağına dokundu. "Ölüyken elime bir fırsat geçti. Zihnim genleşti ve bazı şeyler öğrendim. Dikkatim bu kazıkların üzerinde değildi, eğer öyle olsaydı her şeyi çözebilirdim gibi geliyor. Yine de tehlikeli olmaya yetecek kadarını öğrendim ve geri kalanını ikimiz çözeceğiz."

Dikiz geri çekildi. Artık gözcü bir oğlan değildi! Sadece Kelsier ne söylerse yapmak zorunda değildi. Hatta bunun *gerçekten* Kelsier olup olmadığını da bilmiyordu. Daha önce bir kere kandırılmıştı.

"Neden?" diye hesap sordu Dikiz. "Bana ne bundan?"

Kelsier omzunu silkti. "Lord Hükümdar ölümsüzdü, sen de biliyorsun. Güçlerin bir karışımı sayesinde kendini ölümsüz yapmayı başardı. Sen Sissoylu'sun Dikiz. Yolun yarısına gelmişsin. Başka nelerin mümkün olduğunu merak etmiyor musun? Yani, elimizde küçük bir Sorgucu kazığı yığını var ve onlarla yapacak bir şeyimiz de yok..."

Ölümsüz.

"Ya sen?" diye sordu Dikiz. "Senin bundan çıkarın ne?"

"Büyük bir şey değil," dedi Kelsier. "Sadece küçük bir şey. Birileri bir keresinde bana sorunumun ne olduğunu açıklamıştı. İpim koptu, beni fiziksel dünyaya bağlayan şey." Gülümsemesi genişledi. "Eh, bizim sadece bana yeni bir ip bulmamız gerekiyor."

NOT

Bu hikâyeyi orijinal üçlemeyi yazarken planlamaya başlamıştım. Bu sırada "üçlemeler üçlemesi" fikrimi editörümle de paylaşmıştım. (Bu Kozmer olgunlaştıkça Sissoylu'nun da çağlarının ve teknolojik seviyesinin değişeceği fikriydi.) Kelsier'in serinin gelecek kitaplarında büyük bir rol oynayacağını da biliyordum.

Karakterlerin ölmelerine karşı değilim, yazdığım her seride ana karakterler arasında bazı önemli ve kalıcı kayıplar oldu. Öte yandan Kelsier'in hikâyesinin daha bitmediğinin farkındaydım. Birinci kitabın sonunda olduğu kişi bazı şeyleri öğrenmiş ama yolculuğunu tamamlamamıştı.

O yüzden, onu nasıl geri getireceğimi ilk başlarda planlamaya başladım. *Çağların Kahramanı*'nı onun perde arkasında neler yaptığına dair ipuçlarıyla doldurdum ve daha öncesine bile bir iki ipucu sıkıştırmayı başardım. Soran okuyuculara Kelsier'in hiçbir zaman beklenileni yapmakta iyi olmadığını çok açık bir şekilde söyledim.

Karakterleri diriltmenin tehlikeli bir klişe olduğunun farkındayım ve bunun dengesini nasıl tutturabileceğim konusunda kafa yormaya da devam ediyorum. Kısmen önceden verdiğim tüyolar sayesinde, bunun fazla tartışmalı bir diriliş olduğunu düşünmüyorum. Ama hikâyelerimde ölümün gerçek bir tehlike ya da sonuç olmasını istiyorum.

Öte yandan, Kelsier en başından beri geri gelecekti; gerçi bazı zamanlarda bu hikâyeyi yazsam mı, yazmasam mı diye tereddüt ettim. Aradan bu kadar uzun zaman geçtiği ve yazdıklarım hikâye anlatıcılığının pek çok farklı evresini içermek zorunda olacağı için hikâyenin kopuk görüneceğinden endişe ediyordum. Hikâyeyi yazmaya, yayın-

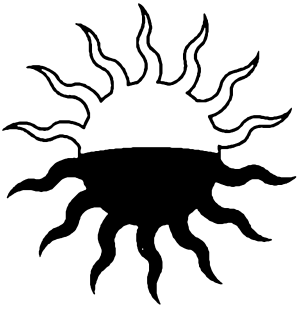
lanmasından birkaç yıl önce başladım ve zaman zaman bazı sahneleri elden geçirdim.

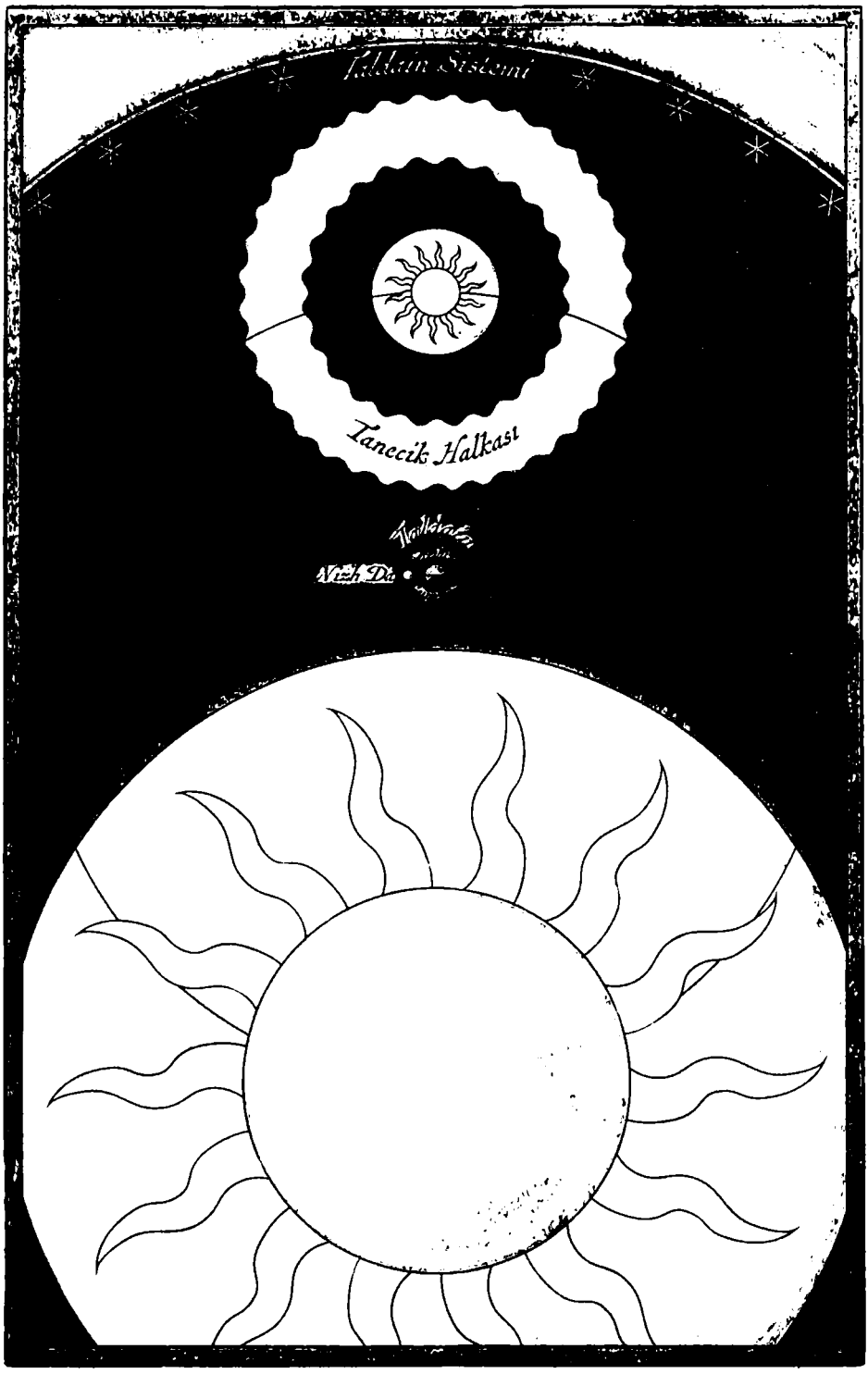
Matem Bantları'nı yazdığımda, okuyuculara fazla zaman geçmeden bir açıklama yapılması gerektiği netleşmiş oldu. Bunun sonucunda hikâye üzerinde daha gayretli bir şekilde çalışmaya başladım. Sonuç olarak hikâyeden memnunum. Endişe ettiğim gibi biraz dağınık. Ancak nihayet Kozmer'in perde arkasında geçen hikâyelerin bazıları hakkında konuşabilme fırsatı hem benim hem de Kozmer hayranları için tatmin edici oldu.

Sorulara baştan cevap vermek için söyleyeyim; bu hikâyenin hemen ardından Kelsier ve Dikiz'in ne işler çevirdiğini biliyorum. Ayrıca Kelsier'in Wax ve Wayne kitaplarının çağında da neler yaptığını biliyorum. (Orijinal üçlemede bu hikâyeye dair ipuçları olduğu gibi, bu kitaplar da bazı ipuçları içeriyorlar.)

Gizli Tarih 2 ya da *3*'ü yazacağıma söz veremem. Zaten yapmam gereken çok fazla şey var. Ancak bu ihtimal zihnimin bir kenarında duruyor.

TALDAIN SİSTEMİ

Földön Sistemi
Tanecik Halkasi

TALDAIN SİSTEMİ

Taldain Kozmer'deki en garip gezegenlerden biri. Taldain'in Geceyüzü'nde büyümüş olmak, bu kadar yıl sonra bile hâlâ içgüdüsel olarak bir parçamın doğal ve normal olanın bu gezegen olduğunu hissetmesine neden oluyor.

Taldain bir çift yıldız sistemindeki iki yıldızın çekim kuvvetlerinin arasında hapis kalmış ve hep aynı yüzü görünen bir gezegen. Küçük yıldız bir tanecik halkasıyla çevrelenmiş zayıf bir beyaz cücedir ve gezegenin gece tarafından zar zor görülebilir. Gezegenin bu yarısından olan bizler (çoğu kişinin güneşin batışından hemen sonraki gökyüzünün görünüşüne benzer bir alacakaranlık olarak düşüneceği) sabit bir karanlığı doğal durum kabul ederiz.

Gezegenimiz kasvetli değildir ve aksi varsayımlar tamamen cehalettir. Halkanın içinden ışıyan morötesi ışık bitki ve hayvanların pek çoğunda belirgin bir yansıtıcı ışıltının oluşmasına neden olur. Gezegeni ziyaret eden az sayıda ziyaretçi arasından karşılaştıklarım, bu görüntüyü nefes kesici ve gösterişli arasında bir şey olarak tarif etmişlerdi.

Gezegenin öbür yarısı Günyüzü'dür, beyaz cücenin etrafında yörüngeye oturduğu mavi-beyaz bir üst dev olan büyük yıldıza bakar. Güneş büyük ölçüde kumlu bir çöl olan Günyüzü'nün kaçınılmaz bir sabitidir, bitki ve hayvanların çoğu yüzeyin altında yaşar.

Yıllarca Paremiz Muhtariyet'in güneş ışığının kendisini kullanarak sadece Günyüzü'nü Kuşamladığını düşünmüştük. Şimdi durumun bu kadar basit olmadığını biliyoruz, yine de sürecin bu varsayım altında açıklanması en iyisi. Kuşam gökyüzünden iner ve kumların yüzeyinde liken gibi yetişen bir mikroflora tarafından soğurularak kuma

(tamamen Kuşamlı olduğu zaman) ışıltılı beyaz ya da (o Kuşam tükendiği zaman) koyu siyah rengini verir.

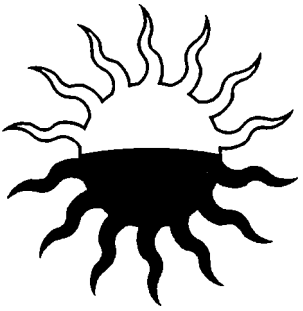
Minik bitkiye su vermek bir ani büyüme, enerji ve âlemsel geçiş tepkimesi başlatır. Belli kişiler kendi vücutlarındaki suyu kullanarak kısa bir Bilinçsel bağ kurmak suretiyle bu tepkimeyi kontrol edebilir. Doğrudan Ruhsal Âlem'den (çok küçük miktarlarda) Kuşam çekebilir ve bunu kumları kontrol etmek için kullanabilir.

Etkisi çarpıcı olsa da kullanılan asıl gücün miktarı oldukça küçüktür. Bu saf güçten çok ustalıkla uygulanan bir büyüdür.

Günyüzü'nde iki belirgin kültür vardır, Geceyüzü ise daha yaşanılabilir ve çeşitlidir. Potansiyel ziyaretçiler ne yazık ki şu an bunları göremiyor olsa da iki tarafın bitkileri ve hayvanları dikkate değerdir. Muhtariyet'in son zamanlardaki (diğer gezegenlere yaptığı müdahalelere taban tabana zıt düştüğünü da ekleyebileceğim) tecrit politikası pek çok yıldır Taldain'e seyahat edilmesine engel olmuştur.

Bu da benim fazlasıyla farkında olduğum bir gerçektir.

BEYAZ KUM

(2016 çıkışlı bu grafik roman alıntısından sonra o adaptasyonun temelini oluşturan 1999 taslağının başlangıcı bulunmaktadır.)

İŞTE...
...MASTRELL YOLU KARŞIMDA. BUNUN İYİ BİR FİKİR OLDUĞUNU NEREDEN ÇIKARDIM ACABA?
BEYAZ KUM
SANIRIM KENDİMİ BİLDİM BİLELİ BABAMA, YANİ LORD MASTRELL'E BİR ŞEYLER KANITLAMAYA ÇALIŞIYORUM.
"PEKİ YA BU ÇOCUK, KİDEMLİ MASTRELL TENDELİ? UMUT VADEDİYOR MU?"
"EVET LORD MASTRELL. BU SENE KARŞIMIZDA ÇOK GÜÇLÜ BİR GRUP VAR."
EVLADIM? LORD MASTRELL'E ADINI SÖYLESENE.
TRAIBEN EFENDİM.
ŞİMDİ BİZE YAPABİLDİKLERİNİ GÖSTER.

...
BAŞLAYABİLECEĞİNİN FARKINDASIN, DEĞİL Mİ TRAIBEN?
INFFF!
İYİ BİR BAŞLANGIÇ.
LORD MASTRELL SANA DIEM'DE KUM ÜSTATLIĞINI DOĞRU DÜZGÜN ÖĞRENEBİLECEĞİN BİR YER BULACAK.
BU BÖYLE SÜRÜP GİTTİ VE ÇIRAK ADAYLARININ HEPSİ KABUL EDİLMEDEN ÖNCE HAM YETENEKLERİNİ SERGİLEDİ.
KİMİLERİ ZAYIFTI.
KİMİLERİ GÜÇLÜ.
VOOM
OLAĞANÜSTÜ BİR YETENEK GÖSTERİSİ. YILLARDIR BU KADAR GÜÇLÜSÜNÜ GÖRMEMİŞTİM. KİM BU?
DEILE, REENST EILE'IN OĞLU.
HMM. ÖYLEYSE BİR TAŞLA İKİ KUŞ.

VE SONUNDA SIRA BANA GELDİ.
SON ÇIRAK ADAYI DA OĞLUNUZ: KENTON.
BABAM HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİ ELBETTE. EN KÜÇÜK OĞLU OLARAK, UZUN DÜŞ KIRIKLIKLARI LİSTESİNDE SONUNCU SIRADA YER ALIYORDUM. BİRİMİZ BİLE KUM ÜSTATLIĞI ALANINDA HERHANGİ BİR YETENEK SERGİLEMEMİŞTİK.
BABAMIN, YANİ LORD MASTRELL'İN, TEK BİR KUM ÜSTADI ÇOCUĞU BİLE YOKTU. BU HİÇ DUYULMAMIŞ BİR ŞEYDİ, BİR SKANDALDI!
SÖYLENTİLERE GÖRE BUNUN SEBEBİ ANNEMİZİN KARANLIK TARAFLI OLMASIYDI. SÖZDE ANNEM AİLEMİZİ SONSUZA DEK LEKELEMİŞ VE SOYAĞACIMIZIN KÖKLERİNİ ZEHİRLEMİŞTİ.
BEN ONLARI HAKSIZ ÇIKARACAKTIM. HERKESİ HAKSIZ ÇIKARACAKTIM.
NE YAZIK Kİ BÜTÜN O BASTIRILMIŞ KARANLIĞIMIN VE HAKLILIK HİSSİYATIMIN...
FZZZZT
GERÇEK YETENEĞİN YERİNE GEÇMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİ.
♦♦♦HUF HUF HUF HUF♦♦♦
ÖZGÜNÜM LORD MASTRELL.
ÖNEMLİ DEĞİL. HER ÇOCUK KUM ÜSTADI OLAMAZ.
AMA... BU...
EVET.

HEPSİNİ GÖTÜRÜN. BİRAZ OLSUN YETENEK SERGİLEYEN HERKES DIEM'E GİREBİLİR; DİĞERLERİ BAŞKA MESLEKLER SEÇECEKLER.
BEN KUM ÜSTADI OLACAĞIM! BU BENİM HAKKIM!
KUM ÜSTATLIĞINA HİÇ YETENEĞİN YOK OĞLUM! EVE DÖN.
SEN DE GÖRDÜN.
KANUNLARA GÖRE YETERİNCE YETENEĞİM VAR!
DEMEK KANUNLARI İNCELEDİN, ÖYLE Mİ OĞLUM? ÖYLEYSE LORD MASTRELL OLARAK DIEM'DE TERFİ VERME YETKİSİNE SAHİP TEK KİŞİNİN BEN OLDUĞUNU BİLİYORSUNDUR.
DIEM SENİN İÇİN KOLAY OLMAYACAK OĞLUM.
AMA İSTEDİĞİN BUYSA GİREBİLİRSİN.
BİR VE ÇUVALLA. KASTETTİĞİ BUYDU.
BİR KUM ÜSTADINA UNVAN VERİLMEDEN ÖNCE BENDEN ONAY ALINMASI GEREKTİĞİNİ DE.
İLK UNVAN HARİÇ!

GİR, ÇUVALLA VE ELENİP GİT, ASIL SÖYLEMEK İSTEDİĞİ BUYDU. BABAMIN GÖZÜNDE BECERİKSİZİN TEKİYDİM VE KALKIŞTIĞIM İNTİHAR BENZERİ BU GÖREVLE ELENİP GİDECEKTİM.
AMA EN AZINDAN İKİ KÜRBİ BULDUM. BİR DE TRAİBEN BUNUN ZOR OLACAĞINI SÖYLÜYORDU!
HEY, EĞER REZİL OLMAK İSTİYORSAN KORKUP SAKLANACAĞINA BÜYÜK OYNAYACAKSIN!
AMA PARKURU TAMAMLAYACAKSAM HIZLANMAK ZORUNDAYIM. GERİ DÖNÜP KONTROLE ZAMANIM OLMAYACAK; GÖZDEN KAÇIRDIĞIM HİÇBİR ŞEY OLMAMASINI ÜMİT ETMEKTEN BAŞKA ÇAREM YOK!
BU ALANIN KUM ÜSTATLARI İÇİN KUTSAL ALAN BENZERİ BİR YER OLDUĞU SÖYLENEBİLİR. KERZTA YERLİLERİ BURAYA HİÇ GELMEZLER; KUMLARIN BİR KASABAYI KALDIRAMAYACAK KADAR SIĞ OLDUĞUNU SÖYLERLER, AMA AYNI ZAMANDA KUM ÜSTATLIĞINDAN DA KORKUYORLAR VE TİKSİNİYORLAR.
BURASI KUM ÜSTATLARINA AİT BİR YER.

YENİ ÖĞRENCİLER YETENEKLERİNE GÖRE YERLERİNE ATANIRLAR.
YETENEĞİMİN AZ OLMASI SOSYAL KONUMUMU BUNDAN İKİ KAT DERİN BİR UÇURUMUN DİBİNE İTTİ.
TAMAM, BÜYÜK BİR UÇURUM. BEKLEDİĞİMDEN DAHA BÜYÜK, AMA YOL DOĞRU... İŞARET BAYRAĞI BUNU KANITLIYOR. GERÇEK SINAV İŞTE ŞİMDİ BAŞLIYOR.
KUM ÜSTATLARI İÇİN GÜÇ HER ŞEY. BEN BUNU KÜÇÜK YAŞTA, DIEM'E KABUL EDİLİR EDİLMEZ ÖĞRENDİM.

AMA BENİM BAKIŞ AÇIMA GÖRE...
...BİR YETENEK VARDIR...
...BİR DE HÂKİMİYET.
TAMAM, BENİM YÖNTEMLERİM GÖSTERİŞLİ DEĞİL BELKİ...
AMA İŞ GÖRÜYOR.
KUM KULLANILDIKTAN SONRA BEYAZ DEĞİLDİR ARTIK; SİYAHTIR. YANİ ENERJİSİ TÜKENMİŞTİR.
BU DA BANA SADECE KUMUN ENERJİSİNE DEĞİL, KENDİ ENERJİME DE DİKKAT ETMEM GEREKTİĞİNİ HATIRLATIYOR.
AĞZIM KURUDU; SUSUZLUĞUN İLK BELİRTİSİ. KUM ÜSTATLIĞI SADECE GÜÇ GEREKTİRMEZ, SU DA GEREKTİRİR, KUM ÜSTADININ BEDENİNDEKİ DEĞERLİ SUYU EMEREK TÜKETİR.

BİR KUM ÜSTADININ ÖĞRENDİĞİ İLK ŞEY *SUYUNA* DİKKAT ETMEKTİR.
GÜCÜNÜ, BEDENİNDE SUSUZLUKTAN DOLAYI KALICI BİR HASAR OLUŞACAK AŞAMAYA KADAR KULLANMAMAYA DİKKAT ETMELİDİR.
NE YAPIYOR BU?!!
İŞE YARASA İYİ OLUR!
KUM ÜSTATLARININ HAVADA *PARLAK KUM* BULUTLARININ İÇİNDE DANS EDERCESİNE SÜZÜLMESİ GEREKİR; UYUŞUK BİR KUM CANAVARI GİBİ SÜRÜNEREK DUVARA TIRMANMASI DEĞİL!
YERDEN FAZLA HAVALANAMIYORUM. BU, BENİM *HÜKMEDEBİLDİĞİMDEN DAHA YÜKSEK MİKTARDA* KUM GEREKTİRİYOR.
AMA BUNUN DA BAZI *AVANTAJLARI* VAR... UZUN YOLDAN GİDİNCE MANZARAYI KAÇIRMIYORSUN!

SURAYA BAK! KIBELA BİZGİRLERİNİN BUNU OLUŞTURMASI KAÇ YIL SÜRMÜŞTÜR ACABA?
VAY BE.
SON KÜRENİN EN İYİ SAKLANMIŞ KÜRE OLMASINI, BULUNMASI EN ZOR KÜRE OLMASINI BEKLİYORDUM. AMA TAM...
AYİŞA!
...DERİN KUM'UN ORTASINDA!
BİR TERSLİK VAR.
İNSANLARIN ÇOĞU -KERİTALILAR BİLE- DERİN KUM'A AYAK BASACAK KADAR APTAL DEĞİLDİR.
ÇOK BÜYÜK BİR TERSLİK.
FISSSSSS

İŞTE BÖYLE. ÜÇÜNCÜ KÜREYİ BULMAK KOLAY OLDU VE KULLANILMIŞ KUMLAR DÖRDÜNCÜNÜN SAKLI OLDUĞU YERİ İNSAN YAPIMI BİR İŞARET GİBİ APAÇIK GÖSTERİYOR.
GÜNEŞ IŞIĞININ KUMLARI YENİLEMESİ VE KULLANILDIKTAN SONRA TEKRAR BEYAZ HÂLE GETİRMESİ DÖRT SAAT SÜRER. BİR KUM ÜSTADININ BU KÜREYİ BURAYA SAKLAMASININ ÜZERİNDEN DÖRT SAAT GEÇMEMİŞ.
NE VAR Kİ KÜRELERE ULAŞMAK ZAMAN ALIYOR, KAYBETMEYİ GÖZE ALAMAYACAĞIM KADAR ZAMAN. NE KADAR UĞRAŞIRSAM UĞRAŞAYIM, NEREDEYSE HİÇ ZAMANIM KALMADI VE SUSUZ DÜŞTÜM.
SIVILAŞTIRMAYI BİR BECEREBİLSEYDİM.
NE SAÇMA. BABAM DA BU KUMLAR KADAR SEBT. KÜRELERİN HEPSİNİ BULSAYDIM BİLE, MASTRELL OLMAMA ASLA İZİN VERMEZDİ ZATEN...
—BEŞİNCİ KÜRE...?
İNANILMAZ. BU SON KÜRE. BAŞARDIM!

KERZTALILARIN DERİN KUM'A NEDEN AYAK BASMADIĞINI ŞİMDİ HATIRLADIM!
İŞTE BU YARATIKLAR YÜZÜNDEN; KUM CANAVARLARI. KUMDA ÇABA HARCAMADAN İLERLEYEN YIRTICI HAYVANLAR. BU HIZLI HAYVANLARI ÖLDÜRMEK NEREDEYSE İMKÂNSIZDIR. DERİN KUM'DA YAŞARLAR VE SADECE AVLANMAK İÇİN ORTAYA ÇIKARLAR.

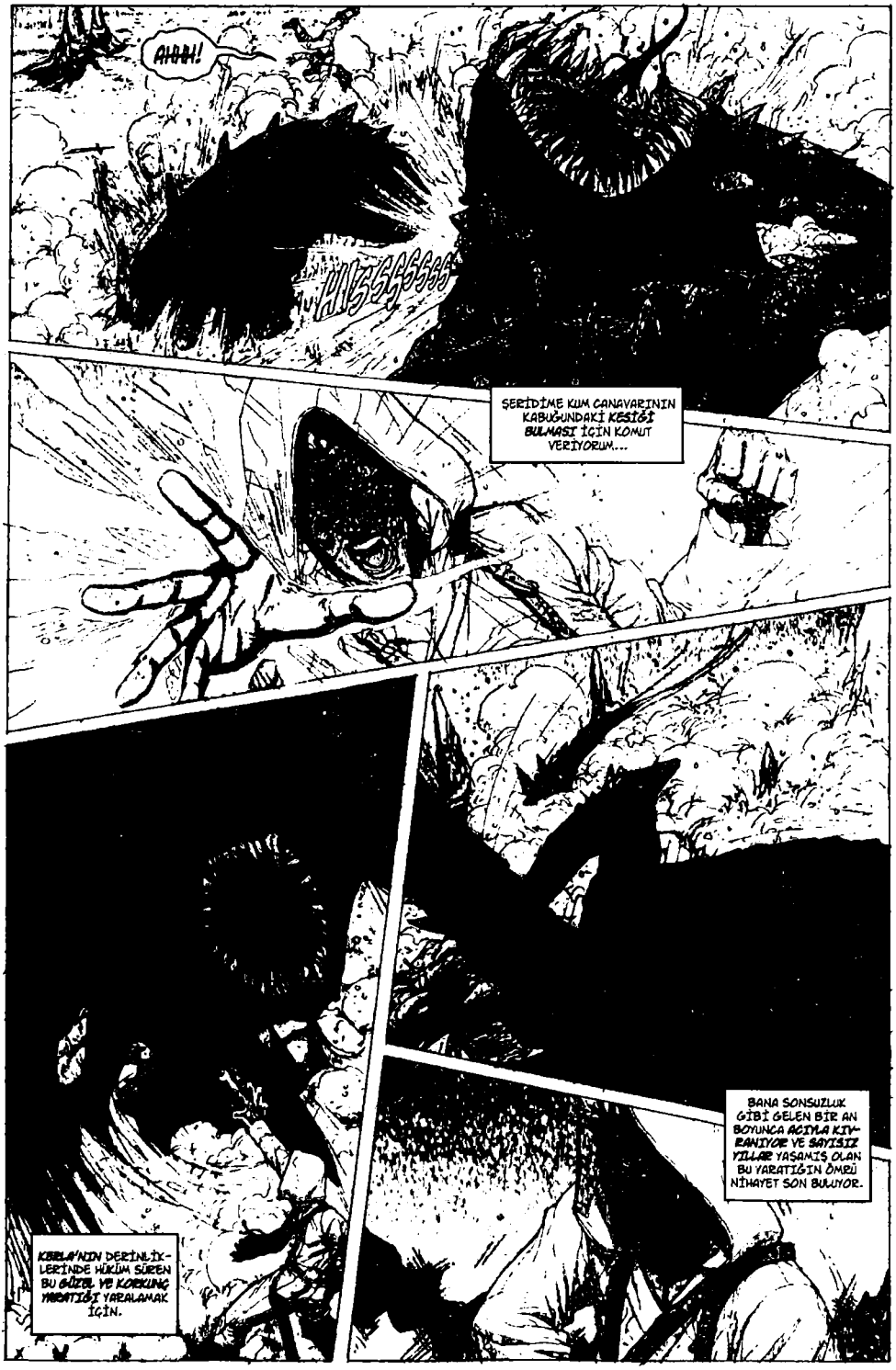

GÖRMEZLER, HİSSEDEMEZLER.
HATTA KERZTALILAR ONLARIN KUMLARLA KONUŞTUĞUNA İNANIRLAR.

KULEDEKİ ASKERLERLE TALİM YAPTIĞIM SAATLERE ŞÜKREDİYORUM ŞİMDİ. SON BEŞ SANİYEDE HAYATTA KALMAMI SAĞLAYAN TEK ŞEY, REFLEKSLERİMİ GELİŞTİRMEKLE GEÇİRDİĞİM GÜNLER OLDU.
BAKALIM BEŞ SANİYE DAHA DAYANABİLECEK MİYİM!
ÇINNN
ANLAŞILAN BU İDDİALI BİR HEDEF.
KENTON!! SEN İSTEMEDİĞİN SÜRECE ARAYA GİREMEYİZ!
AYNI ANDA DÜZİNELERCE ŞEKİLDE HÜKMEDEMİYORUM BELKİ AMA KONU TEK BİR ŞEKİLDE GELİNCE...
BENİM KADAR HIZLISI VE İSABETLİSİ YOKTUR.

BU CANAVAR ELBETTE TERKEN; YANİ KUM ÜSTATLIĞINA KARŞI DAYANIKLI. DOKUNUŞU KUMUN ENERJİSİNİ ÖLDÜRÜR.
BENİ DUYMADIN MI EVLAT? SENİ ORADAN ÇIKARMAMIZI İSTE!
HAYIR.
YAPMAM GEREKEN BELLİ. BÜTÜN KUM CANAVARLARININ ÖNEMLİ BİR ZAFİYETİ VARDIR: SU. SIVI ONLARIN KABUĞUNU VE DERİSİNİ ERİTİR.
MASTRELL YOLUNDAKİ SON SINAV EN GÜÇLÜ KUM ÜSTATLIĞI YETENEĞİNİ TEST EDİYOR... SIVILAŞTIRMAYI.
LORD MASTRELL, BUNA MEMEN BİR SON VERMELİSİNİZ. AKSİ TAKDİRDE, OĞLUNUZ ÖLECEK...
KURALLAR BELLİ ELORIN. KENTON MÜDAHALE ETMEMİZİ İSTEMEK ZORUNDA.

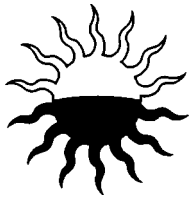

TABİİ ŞAYET... MASTERU YOLUNDA ASLINDA BEŞ KÜRE YOKSA... EVET, ALTI KÜRE VAR!
BABAM, YANİ LORD MASTERU ASLA TATMİN OLMAYACAK... MÜKEMMELLİK BİLE ONU ASLA TATMİN ETMEZ.
HA!
KORKAKLIK DERECESİNİ ÖLDÜM DAHA İYİ!
H-HGGGGGGGG

SIVILAŞTIRMA BENİM YAPABİLECEĞİM BİR ŞEY DEĞİL.
AMA BAŞKA NUMARALARIM VAR.
YETERİNCE HIZLI DAVRANIRSAN, BİR SEFERDE TEK ŞEHİRE HÜKMETMEK BİLE ÇOK ETKİLİDİR.
AMA O KÜREYE ULAŞMAK İÇİN DEĞERLİ KAYNAKLARIMI TÜKETİYORUM. KURUYUP GİTMEYE BAŞLIYORUM. İLK GÜNÜN İLK DERSİ: DIEM'İN İYİLİĞİ İÇİN, KİŞİ AŞIRI GÜÇ KULLANMAKTAN UZAK DURMALIDIR.
İŞTE!
AMA... BİR DAKİKA!
BİR KÜRE DAHA MI?! AMA BU İMKÂNSIZ!

AHHH!
SERİDİME KUM CANAVARININ KABUĞUNDAKİ KESİĞİ BULMASI İÇİN KOMUT VERİYORUM....
BANA SONSUZLUK GİBİ GELEN BİR AN BOYUNCA ACIYLA KIVRANIYOR VE SAYISIZ YILLAR YAŞAMIŞ OLAN BU YARATIĞIN ÖMRÜ NİHAYET SON BULUYOR.
KIRELA'NIN DERİNLİKLERİNDE HÜKÜM SÜREN BU GÜZEL VE KORKUNÇ MAHLUKU YARALAMAK İÇİN.

BENİM DE ZAMANIM DOLMAK ÜZERE AMA BUNU BİTİREMEDİM.
ALTI KÜRE! BU İMKÂNSIZ!
BEN BEŞ KÜRE SAKLAMIŞTIM. ALTINCISI NEREDEN ÇIKTI?
SU! ÇOCUĞA SU VERİN!
KENDİNİ AŞIRI ZORLADI. KUM LORDU'NA ŞÜKÜRLER OLSUN Kİ HAYATTA KALMAYI BAŞARDI. OĞLUNUZLA GURUR DUYMALISINIZ LORD MASTRELL.
ÖYLE Mİ?
FWUMP

ÖNDEYİŞ

Rüzgâr fısıldayan bir dokunuşla çıplak kum tepelerini okşuyor, ince kum tanelerini parmaklarının arasında yakalayarak binlerce minik araba gibi ileri taşıyordu. Kum, oluşturduğu tepeler gibi kemik beyazıydı. Güneşin sert bakışının altında ağarmıştı. Bu hiçbir zaman gevşemeyen bir bakıştı çünkü burada, beyaz kum imparatorluğunda güneş hiçbir zaman batmazdı. Hareketsiz bir şekilde asılı durur, ne yükselir, ne alçalır, daima kıskanç bir hükümdar gibi kum tepelerini izlerdi.

Praxton, rüzgârın savurduğu kum tanelerinin yanaklarına battığını hissedebiliyordu. Cübbesinin kapüşonunu örttü ama pek bir fark yaratmamış gibiydi. Hâlâ taneciklerin yüzünün yan tarafına öfkeli böcekler gibi saldırdıklarını hissedebiliyordu. Kum üstatlarının acele etmesi gerekecekti, rüzgârlar Kerla'nın kumlarını dakikalar içinde hortuma dönüştürebilirdi.

Kahverengi cübbe giymiş bir düzine silüet biraz ileride duruyordu. Rüzgâra karşı kapüşonlarını kapatmışlardı ama küçük şekillerden daha on yaşını yeni geçmiş çocuklar oldukları belli oluyordu. Oğlanlar rahatsız bir şekilde dikiliyor, rüzgârlar cübbelerini dalgalandırırken gergin ayaklarını yerde sürüyorlardı. Bugünün ne kadar önemli olduğunun farkındaydılar. Praxton kadar anlayamazlardı elbette; ileride

kaç kere dönüp bu olaya bakacaklarını, sınavın sonuçlarının hayatlarının akışını ne kadar sıklıkla belirleyeceğini bilemezlerdi. Yine de birazdan olacakların önemini hissedebiliyorlardı.

Beyaz cübbeli bir mastrelin talimatıyla oğlanlar cübbelerinden içeri uzandı ve küçük kumaş torbalar çıkardı. Praxton katı bir yüzle izledi, çoğu zaman takındığı yüz ifadesiydi, kum üstatlarının lideri Lord Mastrel olarak töreni yönetiyordu. Her oğlan torbasının içinden birer avuç beyaz kum çıkarırken duygusuz gözlerle izledi. Gittikçe kuvvetlenen rüzgârın kumu ellerinden söküp Kerla'ya saçmasına engel olmak için sıkı sıkı tutmaları gerekiyordu.

Praxton sanki onun memnuniyetsizliği rüzgârların dinmesine neden olabilirmiş gibi kaşlarını çattı. Sınav Kerla'da, kayalıkların kumların üzerinde yükseldiği çok az sayıdaki yerden biri olan KraeDa Dağı'nın yakınında yapılıyordu. Burada rüzgâr çoğu zaman hem dağ hem de çevresindeki tepeler tarafından kesilirdi.

İlk oğlanın sınavı başlarken başını sallayarak aklını rüzgârdan uzaklaştırdı. İki mastrel oğlanın önünde duruyor, rüzgârda kaybolan alçak bir sesle ona talimatlar veriyordu. Praxton sesleri duyamasa bile sonucu gördü, oğlan bir an gözlerini elindeki kuma dikti, anlık bir rüzgâr esintisi yüzündeki konsantrasyon ifadesini açığa çıkarmıştı. Açık avcunun içinde koruyucu bir şekilde tuttuğu kum bir an için hafifçe parlamaya başladı, sonra bir ateşin kararmış kalıntıları gibi donuk bir siyaha döndü.

"İyi bir başlangıç," diye mırıldandı kıdemli mastrellerden biri olan Tendel, Praxton'un arkasından. Praxton sessizce başını sallayarak onayladı. Tendel haklıydı, bu iyi bir işaretti. Praxton'ın daha düşük mertebeli bir kum üstadının oğlu Traiben olduğunu hatırladığı çocuk kumların kısa bir mesafe öteden bile görülebilecek kadar şiddetle parlamasını sağlamıştı, bu da en azından orta seviyede gücünün olduğunu gösteriyordu.

Sınav devam etti, oğlanların bazıları Traiben'inkine benzer parlamalar yarattı, bazıları kumu siyaha çevirmeyi zar zor başardı. Ancak genele bakıldığı zaman bu ender derecede kuvvetli bir gruptu. Diem'e büyük güç getireceklerdi.

Ani bir ışık parlaması oldu. O kadar parlaktı ki rüzgâr sesinin arasından bile duyulabilecek kadar yüksek bir çatırtı çıkarmıştı. Praxton şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak gözlerindeki kamaşmayı geçirmeye çalıştı. Sınav yapan iki mastrel eli titreyen küçük bir çocuğun önünde afallamış bir şekilde duruyorlardı.

Praxton'ın yanında Tendel bir ıslık çaldı. "Bu kadar güçlü birini yıllardır görmedim," dedi yaşlı mastrel. "Kim bu?"

"Drile," dedi Praxton istemeye istemeye. "Reenst Rile'ın oğlu."

"O zaman birden fazla açıdan kârlı bir av," diye belirtti Tendel.

Sınav yapan mastreller şaşkınlıklarından kurtuldu ve sıra bir sonraki ve en sonuncu oğlana geldi. Yaşına, kararlı sükûnetine ve katı doğasına rağmen Praxton son çocuk talimatlarını dinlerken kalbinin biraz daha hızlı atmaya başladığını hissetti.

Ah lütfen, diye mırıldandığını hissetti yarı farkında olduğu bir duayla. Dindar bir adam değildi ama bu son şansıydı. Daha önce o kadar başarısız olmuştu ki...

Çocuk kumuna baktı. Rüzgârdan kapüşonu düşmüştü ve tepesinde bir tutam sarı saç olan yuvarlak yüzünde mutlak bir konsantrasyon ifadesi belirdi. Praxton nefesini tutarak bekledi, istemeden heyecanlanmıştı.

Oğlan gözlerini kuma dikti, dişleri sıkılıydı. Herhangi bir gelişme olmayınca, heyecanının damla damla akıp gittiğini hissetti Praxton. En sonunda kum çok hafif bir ışıltı yaydı ama bu öylesine azdı ki Praxton bunun bir hayal olmadığından bile emin değildi. Sonra donuk bir siyaha döndü kumlar.

Her ne kadar yüzünde en ufak bir hayal kırıklığı ifadesi yer almadığını biliyor olsa da Praxton etrafındaki kıdemli mastrellerin beklentiyle gerildiklerini hissetti.

"Üzgünüm Lord Mastrel," dedi Tendel yanından.

"Önemli değil," diye cevap verdi Praxton elini umursamazca sallayarak. "Her oğlan kum üstadı olmaz."

"Ama... bu sizin son oğlunuzdu," diye belirtti Tendel, Praxton'a gereksiz gelen bir tespitte bulunarak.

"Çocukları götürün," diye emir verdi Praxton yüksek bir sesle. *Demek ki benim mirasım bu olacak*, diye düşündü kendi kendine. *Tek bir kum üstadı çocuğu olamayan bir Lord Mastrel. Geceyüzü'nden bir kadınla evlenerek soyunu kirleten adam olarak hatırlanacağım.*

İçini çekerek devam etti. "Yeteneği olanlar Diem'e girebilir, geri kalanları başka meslek seçecek."

Kum üstatları hızla hareket ettiler; ayakları altlarında girdaplanan küçük taneli kumların içine kolayca batıyordu. Bir an önce kendilerini sert hava şartlarından koruyacak bir yerlere girmeyi istiyorlardı. Ancak aralarından biri, beyaz cübbeli mastrelleri takip etmedi. Küçük ve ince oğlan gittikçe şiddetlenen rüzgârın içinde dikiliyordu. Cübbe-

si etrafında korkunç bir ölümün pençesindeki bir hayvan gibi debeleniyordu.

"Kenton," dedi Praxton duyulmayacak bir sesle.

"Ben de kum üstadı olacağım!" dedi genç, rüzgârdan zar zor duyulabilen bir sesle. Az ilerdeki mastreller ve çocuklar yürümeyi bırakıp durdular ve birkaç baş şaşkınlıkla ona doğru çevrildi.

"Kum üstatlığı için hiç yeteneğin yok çocuk!" diye tersledi Praxton, gruba ilerlemeye devam etmeleri için elini sallayarak. Emrine itaat etmek için sadece göstermelik bir hareket yaptılar. Çok az kişinin Lord Mastrel'e meydan okuduğu olurdu, özellikle de küçük çocuklardan. Böylesine bir manzarayı izlemek için bir kum fırtınasının içinde beklemeye değerdi.

"Kanun yeterince olduğunu söylüyor!" diye itiraz etti Kenton, neredeyse bir çığlık gibi çıkan cılız sesiyle.

Praxton kaşlarını çattı. "Kanun'a baktın, öyle mi çocuk?"

"Öyle."

"O zaman Diem'de terfi verebilecek olan tek kişinin ben olduğumu da biliyorsundur," dedi Praxton, otoritesine meydan okunmasına gittikçe daha da fazla öfkelenerek. Bir çocuk tarafından terslenmek kötü görünüyordu, özellikle de kendi oğlu olduğu için. "Kum üstatlarının mertebesi yükselmeden önce Lord Mastrel'in onay vermesi gerekir."

"İlki dışındaki mertebelerin!" diye bağırarak cevap verdi Kenton.

Praxton öfkesinin giderek katlandığını hissederek durakladı. Her şey üzerine geliyordu; çekilmez rüzgâr, oğlanın küstahlığı, diğer kum üstatlarının bakışları... En kötüsü de çocuğun haklı olduğunu bilmesiydi. Kumun parlamasını sağlayabilen herkesin teknik olarak Diem'e katılmaya hakkı vardı. Kenton'dan daha az gücü olan oğlanlar da kum üstadı olmuşlardı. Ama onların hiçbiri Lord Mastrel'in oğlu değildi. Eğer Kenton Diem'e katılırsa, onun beceriksizliği Praxton'ın otoritesini zayıflatırdı.

Oğlan kararlı bir duruşla dikilmeye devam etti. Rüzgârın savurduğu kumlar bacaklarının etrafında birikiyor, çocuğu dizlerine kadar gelen bir höyüğe gömüyordu.

"Diem'de işin kolay olmayacak çocuk," diye tısladı Praxton. "Kumlar adına, mantıklı ol!"

Kenton hareket etmedi.

Praxton içini çekti. "Peki!" diye ilan etti. "Katılabilirsin."

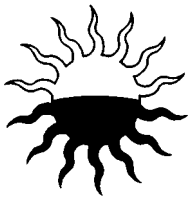
Kenton zaferle gülümsedi, bacaklarını kum tepeciğinden kurtardı

ve öğrenciler sırasına katılmak için koşturarak gitti. Çocuk ilerlerken Praxton hareketsizce izledi.

Tokatlayan rüzgâr cübbesini çekiştiriyor, kumlar gözlerinin içine ve dudaklarının arasına giriyordu. Bu rahatsızlık Kenton'un kısa süre sonra tanışacağı acıyla kıyaslanınca küçük kalırdı. Diem acımasız politikaların mekânıydı ve bir kum üstadının yargılanma kıstası da çoğu zaman saf gücünden ibaretti. Hayır, hayat bu kadar zayıf biri için kolay olmayacaktı, özellikle de babası bu kadar güçlü olduğu için. Praxton ne yaparsa yapsın, diğer öğrenciler kayırılıyor ya da iltimas görüyor diye Kenton'a öfke duyacaklardı.

Önündeki sınavlardan habersiz, az ilerideki mağaralara doğru gitti çocuk. Görünüşe göre Praxton'ın son çocuğu, şimdi en büyük utanç kaynağı olacaktı.

BÖLÜM BİR

Kenton'a kumlar nefes alıyormuş gibi görünüyordu. Hareketsiz güneşin ısısı taneciklerden yansıyor, havayı titreştiriyor, kum tepelerinin sanki enerjiyle akkor olmuş minik kömürlerden oluşuyormuş gibi görünmesine yol açıyordu. Kenton, uzaktaki kayaların çatlaklarından iniltiler çıkararak akan rüzgârın sesini duyabiliyordu. Kum kaplı devasa Kerla'da böyle kayalık çıkıntılarının bulunabileceği tek bir yer vardı; burası, yani KraeDa Dağı'nın etrafı, kum üstatlarının kutsal mekânı. Diğer her yerde kumlar fazlasıyla derindi.

Artık bir yetişkin olan Kenton bir kere daha mastrellerden meydana gelen bir grubun önündeydi. Pek çok açıdan, sekiz yıl önce tam olarak aynı noktada duran oğlana çok benziyordu. Aynı kısa kesimli sarıya çalan saçlar, aynı yuvarlağımsı yüz, aynı kararlı ifade ve en önemlisi, gözlerinde aynı isyankâr ve azimli bakışlar. Şimdi bir kum üstadının beyaz cübbesini giyiyordu ama onun gibilerin çoğunun aksine renkli bir kuşağı yoktu. Onun kuşağı düz bir beyazdı; henüz Diem'de bir mertebe verilmemiş bir öğrencinin işareti. Beline bağlanmış olan başka bir gariplik vardı: Bir kılıç. Kum üstatları grubunda silahlı olan tek kişi oydu.

"Bana bu aptallığı gerçekten sürdürmeye niyetli olduğunu söyle-

me," dedi Kenton'un önündeki adam talepkâr bir şekilde. Kumların kendilerinden bile yaşlı görünen Praxton, Diem'in yirmi altın kuşaklı mastrelinin başında ayakta duruyordu. Her ne kadar atmış yaşını daha yeni geçmiş olsa da Praxton'ın derisi kuruydu ve güneşte bırakılmış bir meyve gibi kırışmıştı. Kum üstatlarının büyük çoğunluğu gibi onun da sakalı yoktu.

Kenton ona küstahça bakışlarla karşılık verdi; son sekiz yıl boyunca epey uzmanlaştığı bir işti bu. Praxton oğluna utanç ve tiksintinin bir karışımıyla bakıyordu. Sonra bir iç çekmeyle beklenmedik bir şey yaptı yaşlı adam. Kayalık platoda sessizlik içinde ayakta duran mastrellerin geri kalanlarından uzaklaştı. Praxton diğerlerinden özel bir konuşma yapabilecekleri kadar uzak bir yerde durup onu eliyle çağırırken Kenton şaşkınlıkla izledi. Bir kez olsun Kenton ona söyleneni yaptı ve Lord Mastrel'in ne diyeceğini duymak için yaklaştı.

Praxton dönüp mastrellere baktı, sonra tekrar Kenton'a döndü. Gözlerini Kenton'un gözlerine çevirmeden önce, bakışları bir anlığına beline bağlı kılıca takıldı.

"Bana bak çocuk," dedi Praxton sesi hafifçe çatlayarak. "Küstahlığın ve oyunlarına sekiz yıldır katlanıyorum. Ne kadar çok sorun çıkardığını sadece Kum Lordu bilir. Neden sürekli olarak bana kafa tutmak zorundasın?"

Kenton omuz silkti. "İyi becerdiğim için olabilir mi?"

Praxton yüzünü buruşturdu.

"Lord Mastrel," diye devam etti Kenton, daha ciddiydi ama daha itaatkâr değildi. "Bir kum üstadı bir kere mertebeyi kabul ettiği zaman, sonsuza kadar orada kalır."

"Ee?" diye sordu Praxton.

Kenton cevap vermedi. Kendisine önerilen astfen rütbesini dört kere reddetmişti ve bu da Diem'in geri kalanının gözünde acayip bir aptal olarak görünmesine neden olan bir hareketti. Beceriksiz öğrenciler bazen çırak olarak beş yıl geçirmeye zorlanabiliyordu ama kum üstatlığının tarihinde kimse sekiz yıl boyunca öğrenci olarak kalmamıştı.

Praxton tekrar içini çekti ve qidosundan bir yudum su içmek için aşağı uzandı. "Pekâlâ çocuk," dedi Praxton en sonunda. "Acıya rağmen, utanca rağmen sıkı çalıştığını kabul edeceğim. Bahsetmeye değer hiçbir yeteneğinin olmadığını Kum Lordu da biliyor ama en azından elindekiyle bir şeyler yapabildin. Bu Yol'dan geçme aptallığından vazgeçersen yarın sana fen mertebesini önereceğim."

Fen. Dokuz kum üstadı mertebesinden en düşük ikincisiydi, sadece önceki dört yılda Kenton'a önerilen astfen bundan daha düşüktü.

"Hayır," dedi Kenton. "Sanırım ben mastrel olmak istiyorum."

"*Ayişa!*" diyerek bir küfür savurdu Praxton.

"Şimdi küfretme baba," diye önerdi Kenton. "Ben Yol'u başarıyla geçene kadar bekle. Ondan sonra ne yapacaksın?"

Ancak Kenton'un isyankâr sözleri kalbinden daha iyimserdi. Babası öfkeyle köpürürken bile Kenton sorularının geri döndüğünü hissetti.

Kumlar adına ne yapıyorum ki? Sekiz yıl önce kimse benim bir kum üstadı olabileceğimi bile düşünmüyordu ama şimdi bana Diem'de saygıdeğer bir konum öneriliyor. İstediğim bu değildi ama...

"Çocuk, sen Yüz Aptalları zeki gösterecek kadar beceriksizsin. Mastrel'in Yolu'ndan geçmek hiçbir şeyi kanıtlamayacak. Mastreller için geçerli, basit çıraklar için değil."

"Kanun bir öğrencinin geçemeyeceğini söylemiyor," dedi Kenton, yetersizliğine dair düşünceler aklında dolanmaya devam ederek.

"Seni mastrel yapmayacağım," diye uyardı Praxton. "Kürelerin beşini birden bulsan bile yapmayacağım. Yol bir sınav ya da kanıt değil. Mastreller isterlerse geçiyorlar ama sadece mertebelerini aldıktan sonra. Başarının bir anlamı olmayacak. Hiçbir zaman bir mastrel olamayacaksın, kum üstadı olmayı bile hak etmiyorsun!"

Praxton'ın sözleri Kenton'un şüphelerini güneşin altındaki su gibi buharlaştırdı. Kenton'un asi yönünü körükleyebilecek biri varsa, o da Praxton'dı.

"O zaman öldüğüm güne kadar bir çırak olarak kalacağım Lord Mastrel," diye cevap verdi Kenton kollarını kavuşturarak.

"Sen mastrel olamazsın," diye tekrar etti Praxton. "Gücün yetmiyor."

"Ben güce inanmıyorum baba. Ben yeteneğe inanıyorum. Bir mastrelin yapabildiği her şeyi yapabilirim, sadece farklı yöntemlerim var." Bu eski bir iddiaydı, son sekiz yıldır aynı şeyi öne sürüyordu.

"Sıvılaştırabilir misin?"

Kenton durakladı. Hayır, yapamadığı tek şey buydu. Kumu suya çevirme becerisi olan sıvılaştırma kum üstatlığının zirvesiydi. Kum üstatlarının diğer becerilerinden farklıydı ve Kenton'un yaratıcılığı ya da kurnazlığı bunu hiçbir şekilde taklit edemiyordu.

"Sıvılaştıramayan mastreller de oldu," diye cevap verdi Kenton zayıfça.

"Sadece iki tane," diye cevap verdi Praxton. "Ve onların ikisi de

aynı anda iki düzineden fazla kum şeridini kontrol edebiliyorlardı. Sen kaç tane kontrol edebiliyorsun çocuk?"

Kenton dişlerini sıktı. Ancak bu doğrudan bir soruydu ve cevap vermeyi reddedemezdi. "Bir," diye itiraf etti en sonunda.

"Bir," diye tekrar etti Praxton. "Bir şerit. On beşten azını kontrol edebilen bir mastrel asla duymadım. Peki bana tek bir şeritle onların on beş taneyle yapabildikleri kadar şey yapabileceğini söylüyor musun? Bunun ne kadar saçma olduğunu neden göremiyorsun?"

Kenton hafifçe gülümsedi. *Desteğin için sağ ol baba.* "Eh, o zaman bunu sana kanıtlamam gerekecek Lord Mastrel," dedi alaycı bir eğilmeyle ve sonra da babasına sırtını döndü.

"Yol mastreller için çocuk," diye tekrar etti Praxton'ın çatlayan sesi, arkasından. "Onların bile çoğu geçmiyor, fazlasıyla tehlikeli."

Kenton yaşlı adamı duymazdan geldi, bunu yerine ileride duran başka bir kum üstadına yaklaştı. Kısa bedeninden hiç gölge uzamıyordu çünkü güneş burada, KraeDa Dağı'nın güneyindeki engebeli kayalıklarda tam tepelerindeydi. Kum üstadı keldi ve hafifçe tombul, oval bir yüzü vardı. Belinin etrafına, mastrelin bir altındaki rütbede olduğunu gösteren sarı bir astmastrel kuşağı bağlanmıştı. Kenton yaklaşırken adam gülümsedi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin Kenton?"

Kenton başını sallayarak onayladı. "Evet Elorin. Eminim."

"Babanın itirazları mantıklı," diye uyardı Elorin. "Mastrel'in Yolu, akranlarından daha üstün olduğunu kanıtlamayı kafaya takmış bir grup egoist adam tarafından yaratılmıştı. Müthiş bir güce sahip olanların geçmesi amaçlanıyor. Daha önce geçmeye çalışan mastrellerin öldüğü bile oldu."

"Anlıyorum," dedi Kenton ama içten içe meraklanmıştı. Yol'dan geçen kimsenin sırlarını açıklamasına izin yoktu ve bütün araştırmalarına rağmen Kenton Kerla'daki sıradan bir yarışta neyin bu kadar tehlikeli olabileceğini çözememişti. Su olmaması mı? Dik uçurumlar mı? İkisinin de iyi eğitimli kum üstatlarına pek bir zorluk çıkaramaması gerekirdi.

Elorin devam etti. "Peki o zaman. Lord Mastrel benden seni denetlememi istedi. Bir grup seni Yol'dan giderken izleyecek, ilerlemeni değerlendirecek ve hile yapmadığından emin olacağız. İstemediğin sürece sana yardım edemeyiz, biz araya girdiğimiz anda sınav bitecek."

Kısa boylu adam, beyaz kum üstadı cübbesinin içine uzanarak

küçük kırmızı bir küre çıkardı. "Yol'un üzerinde bunlardan beş tane gizli," diye anlattı. "Hedefin beşini birden bulmak. Ben söylediğim zaman başlayabilirsin. Ay dağın arkasından geçip diğer tarafında belirene kadar süren var. Zamanını doldurduğun ya da beşinci küreyi bulduğun anda sınavın biter."

Kenton başını kaldırdı. Ay günde bir kere gökyüzünü dolaşır, daima ufkun sadece biraz yukarısında olurdu. Kısa bir süre sonra Krae-Da Dağı'nın arkasına girecekti. Büyük ihtimalle Yol'u geçmek için yüz dakika kadar zamanı vardı, yani bir saat.

"O zaman başlangıç noktasına geri dönmem gerekmiyor mu?" diye sordu Kenton.

Elorin başını iki yana salladı. "Ay tekrar belirdiği anda sınavın bitecek. Bulduğun küreleri sayacağız ve puanın o olacak."

Kenton başıyla onayladı.

"Qidonu yanına alamazsın," diye belirtti Elorin, Kenton'un belindeki su şişesini almak için elini uzatıp.

"Kılıcı da," diye seslendi Praxton arkadan, dudakları her zamanki kınayıcı yüz ifadesiyle aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Kurallarda bu yok ihtiyar," diye itiraz etti Kenton eli kabzasının üzerine giderek.

"Gerçek bir kum üstadının böyle sakar bir silaha ihtiyacı olmaz," diye iddia etti Praxton.

"Kurallarda yok," diye tekrar etti Kenton.

"Doğru söylüyor Lord Mastrel," diyerek onayladı Elorin. O da kaşlarını çatmıştı. Kibar kibar konuşuyor olmasına rağmen astmastrel de Kenton'un kılıç taşımaktaki ısrarını onaylamıyordu. Çoğu kum üstadının gözlerinde silahlar kaba şeylerdi, askerlik gibi düşük dereceli meslekler içindi.

Praxton bir kızgınlık ifadesiyle gözlerini devirdi ama başka bir itirazda bulunmadı. Birkaç dakika sonra ayın son zerresi de dağın arkasında kayboldu.

"Kum Lordu seni korusun genç Kenton," dedi Elorin.

* * *

Yol yeterince kolay başlamıştı ve Kenton ilk iki küreyi kolayca buldu. Hatta kırmızı kumtaşı kürelerini bulması o kadar kolay olmuştu ki bir şeyleri kaçırdığından endişe etmeye başladı. Ne yazık ki, Kenton geri dönüp geçtiği yerleri tekrar kontrol edecek zamanının olmadığını biliyordu. Ya hepsini ilk denemede bulacaktı ya da başarısız olacaktı.

Kayalık bir çıkıntı boyunca koşarken Kenton'u ilerleten şey kararlılıktı. Etrafında garip taş oluşumlar kum zeminden yükseliyordu. Bunlardan bazıları yüzlerce metre boyundaydı bazılarıysa yüzeyden dışarı ancak çıkabiliyordu. Manzara Kenton için tanıdıktı; kum üstatları her yıl yeni üyelerini seçmek ve eskilerine ödüller vermek için buraya gelirdi. Kum üstatları dindar olmamaya meyilli olsa da burası neredeyse kutsal bir yerdi. Kerla'nın Kerztalı sakinlerinin hiçbirisi buraya gelmezdi, kumlar bir kasaba kurmak için fazlasıyla sığdı. Hatta buranın varlığından bile çok azının haberi vardı. Burası kum üstatlarına ait olan bir yerdi.

Ve dört yıl boyunca bir utanç mekânı olmuştu, en azından Kenton için. Dört yıl boyunca Diem'in bütün nüfusunun önünde durmuş, verilmeyecek bir terfiyi bekleyip durmuştu. Diğer çoğu kişinin onu bir aptal olarak gördüğünü biliyordu, kibirli bir aptal. Bazı zamanlarda haklı olabilirler mi diye merak ediyordu. Neden hak etmediği bir mertebe için ısrar ediyordu ki? Praxton'ın ona vermeyi kabul ettikleriyle neden tatmin olmuyordu?

Diem'de hayat Kenton için kolay olmamıştı. Kum üstadı toplumu antik ve katmanlıydı, yeni öğrencilerin güçleri temel alınır, liderlik konumları ve ayrıcalıkları derhâl verilirdi. Becerisi az olanlar alenen daha yetenekli olanlara hizmetkâr ve yardımcı yapılırdı ve benzer bir durum bütün kum üstadı hiyerarşisi boyunca devam ederdi.

Onlar için güç her şeydi. Grubundaki diğer çırakları izlemiş ve kum üstatlığını ne kadar kolaylıkla yaptıklarını görmüştü Kenton. Kendilerini zorlamaları gerekmiyordu, kumlarını nasıl kontrol edeceklerini öğrenmeleri gerekmiyordu. Her sorunun çözümü, üzerine bir düzine kum şeridi atmak ve hallolmasını umut etmekti. Bugün Kenton bunun daha iyi bir yolu olduğunu kanıtlamaya niyetliydi.

Kenton aniden durdu. Zemin bitmişti, kumla kaplı yüzey hemen önünde dik bir uçurumla kesiliyordu. Zemin aşağı yukarı on beş metre kadar ileride yeniden yükseliyordu. Geçidin karşı yakasında dalgalanan bir bayrağı zar zor seçebiliyordu Kenton, gitmesi gereken yönü gösteren bir işaretti bu.

Ve böylece asıl sınav başlıyor, diye düşündü Kenton bir avuç kum almak için yere uzanarak. Daha güçlü başka bir kum üstadı uçurumdan karşıya atlayabilir, kumdan bir ırmağın üzerinde havada uçabilirdi. Kenton'un böyle bir seçeneği yoktu.

Bunun yerine uçurumdan aşağı atladı.

Ani bir rüzgârla dalgalanan beyaz cübbesiyle hızla yere doğru

düşmeye başladı. Aşağı bakmak yerine avcunda sıktığı kumların üzerine odaklandı.

Kumlar canlandı.

Bir ışık patlaması eşliğinde, kumlar kemik beyazından ışıldayan bir sedefe dönüştü. Kenton düşerken elini açtı, kuma hareket etmesini emretti. Kumlar ileri fırladı, avcundan aşağıda hızla yaklaşan kum tepelerine uzanan ışıktan bir şeride dönüştü.

Kum zemine vardığı zaman Kenton aşağısındaki kum tepelerinden kütle çekmesini ve tekrar yukarı çıkmasını emretti. Bir an sonra ışıldayan bir kontrollü kum çizgisi Kenton'dan zemine uzanıyordu. Hâlâ düşüyordu ama kuma itmesini emrettiğinde düşüşü yavaşladı. Kumlar ışıldayan bir yay gibi davranarak zemine yaklaştıkça onu daha da yavaşlatıyordu. Zeminden sadece bir karış yukarıda durdu, sonra şeridinden aşağı atlayarak yere indi. Bunu yaparken şeridini kontrol etmeyi bıraktı, ışıldayan kumlar anında karardı ve döküldü. Artık beyaz değillerdi; şimdi enerjileri tükenmiş, donuk bir siyaha dönmüşlerdi.

Kenton uçurumun dibi boyunca hızla ilerledi; kum kullanmanın neden olduğu yorgunluğa rağmen kendini yavaşlamamak için zorluyordu. Kılıcını yanına almakta inat ettiği için pişman olmaya başlamıştı; koştukça silah ağırlaşıyor gibiydi.

Karşıya atlamak yerine uçurumun dibinden gitmek Kenton'un kıymetli zamanına mal oluyordu. Bir saatinin altmış dakikasını şimdiden harcamıştı. Kurumaya başlayan dudaklarını yaladı. Kum üstatlığı sadece kuvvet gerektirmiyordu, su da gerektiriyor, kıymetli sıvıyı da kum üstadının vücudundan çekiyordu. Bir kum üstadının vücudunun su kaybı yüzünden kalıcı hasar almaması için dikkatli olması gerekiyordu.

Kenton karşı duvara ulaştı ve yukarıya baktı, gücünü topluyordu. Uzaklarda bir grup beyaz cübbeli silüet görebiliyordu. Mastreller onu izliyordu. Bu uzaklıktan bile duruşlarındaki güveni anlamak mümkündü. Kısılı kaldığını sanıyorlardı, Kenton'un kumuyla kendisini sadece birkaç karış yükseğe ancak kaldırabildiğini herkes bilirdi. Elbette bu bile başlı başına inanılmazdı, başka hiçbir kum üstadı sadece tek bir şeritle bu kadar çok şeyi beceremiyordu. Ancak ne kadar inanılmaz olsa da Kenton'u en azından otuz metre yükseklikteki uçurumun tepesine ulaştırmaya yeterli değildi.

Mastreller başlarını çeviriyor, tartışıyorlardı, ancak anlaşılmayacak kadar uzaktalardı. Onları görmezden gelerek aşağı uzandı Kenton ve bir avuç kum daha aldı. Bunu canlandırarak elinin içinde ışıldama-

ya ve kımıldanmaya başladığını hissetti. Kum çok kuvvetli parlıyordu, hatta bir mastrelinkinden bile daha parlaktı. Kenton sadece tek bir şeridi kontrol edebiliyor olabilirdi ama bu şerit, kum üstatlığında şimdiye kadar görülmüş açık ara en kuvvetli şeritti.

Bu işe yarasa iyi olur... diye düşündü Kenton kendi kendine.

Kum öne doğru kaydı, bir su akıntısı gibi yere döküldü. Oradan daha çok kum toplayarak elinden geldiği kadar fazlasını canlandırdı, belki altı metre boyunda ince bir çizgi oluşturmaya yeterdi. Ancak bu sefer kumları bir şeride dönüştürmedi. Bunun yerine bir basamak yarattı.

Doğru, kendini havaya fazla kaldıramıyordu. Bir kum üstadının kendini havada ne kadar çok yükseltecekse o kadar kuma ihtiyacı vardı ve Kenton nispeten az bir miktarını kontrol edebiliyordu. Ancak kendini sabitleyebiliyordu.

Bir nefes alarak kumdan oluşmuş küçük basamağına çıktı, bedenini kaba taştan uçurum duvarına dayadı. Sonra elinden geldiğince kontrol ederek ve aşağı bakmayarak basamağının bir tarafındaki kumları bırakıp, diğer tarafa yenilerini ekleyerek yavaşça, yan yan ilerlemeye başladı. Kumun uçurum duvarına yapışması için konsantre oldu, yeri iterek yükselmek yerine çatlaklara girmesini ve çıkıntılara tutunmasını sağlıyordu. Kenton ağır ağır yana doğru kaydı, kumdan basamağına açı vererek duvardan yukarıya doğru çıkıyordu.

Çok sersem görünüyor olmalıydı. Kum üstatlarının süzülmesi ve akması, ışıltılı kumdan bulutların üzerinde havada yükselmeleri gerekiyordu, uykulu bir kum canavarı gibi bir duvarın kenarından tırmanmaları değil. Yine de yöntemi işe yarıyordu ve sadece birkaç dakika sonra uçurumun tepesine yaklaşmıştı. İşte o zaman bir şey fark etti. Kayaların tepesinden birkaç metre aşağıda, küçük bir çıkıntı vardı. Bu çıkıntının üzerinde ise küçük, kırmızı bir küre duruyordu.

Kenton bir zafer hissiyle gülümsedi, sakarca çıkıntının yukarısına kadar tırmandı. Sonra dikdörtgen şekilli kumunu sallayarak bir şeride çevirdi ve küreyi alması için gönderdi. Emirlerine itaat eden kumdan ip kürenin etrafına dolandı ve küreyi efendisine getirdi. Bulması gereken sadece iki küre kalmıştı. Ne yazık ki, bunun için otuz dakikadan biraz fazla zamanı vardı.

Koşarak işaret bayrağının yanından geçer ve ilerideki diğerinin yerini bulurken mastreller grubu onu afallamış somurtmalarla izliyordu. Şimdi kayalıklar gittikçe sıklaşmaya başlamıştı, taştan duvarlar ve mağaralar oluşturuyorlardı. Kenton kumlu zemin boyunca ilerledi,

gözleri herhangi bir kırmızı izi için etrafını tarıyordu. Bir sonraki küre fazla uzakta olamazdı; eğer tahmini doğruysa Yol bir daire şeklinde dönüyordu ve Kenton başladığı yere yaklaşmıştı. Bir an için dehşete kapıldı tekrar, iki küreyi birden ıskalamış olabilir miydi?

Az ilerideki birkaç ışıldayan kum çizgisi, sessiz takipçilerinin yerini belli ediyordu. Tipik mastrel huyuyla hepsi de büyük bir güç gösterisi sergiliyor, becerebildikleri kadar çok sayıda kum şeridini etraflarında oluşturuyorlardı. Kum üstatlığıyla gerçekten uçmak mümkün olmasa da güçlü mastreller kendilerini yüzlerce metre öteye savurarak sıçrayabilirdi. Sıçrayan her mastrel arkasında kumdan bir patika bırakıyor, zemini iten kumların sayesinde yol alıyordu.

Mastreller kısa bir mesafe uzaktaki bir kaya sütununun üzerinde durdular. Kenton yavaşlayarak yürümeye başladı, dikkatli gözlerle onları izliyordu. Bulunduğu yer rastgele olamayacak kadar düzenliydi, küre yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Kenton etrafını taradı, gözleri gölgeleri ve minik kürelerden bir tanesinin gizlenmiş olabileceği yerleri arıyordu. Ne yazık ki, bunların sonu yoktu.

Az ileride, bir duvar gibi yükselen büyük bir kayalık vardı. Yumruk büyüklüğünde deliklerle doluydu, her biri geriye doğru uzanarak karanlığa gömülüyordu. Kenton hüsranla bir sonraki sınavının bu olduğunu anladı.

Bunların herhangi birinde bir küre olabilir, diye düşündü içinden bir inlemeyle. Eğer iki düzine kum şeridini kontrol edebiliyor olsaydı deliklerin içlerini aramak hiç zamanını almazdı. Ancak aynısını Kenton'un tek şeridiyle yapmak büyük ihtimalle kalan zamanından fazlasını alırdı.

Ancak tek seçeneği buymuş gibi görünüyordu. İçini çeken Kenton bir avuç kumu canlandırdı. Belki şansı yaver gider ve doğru deliği seçerdi. Ancak şeridi öne göndermeye hazırlanırken durakladı. Daha iyi bir yolu olmak zorundaydı.

Gözleri duvarın üzerinde dolaştı. İronik bir şekilde, yeterince güç sahibi olmadığı için bazen tüm yanıtların kum üstatlığında olmayabileceğini öğrenmişti çoktan. Beyni fark etmeden önce gözleri neredeyse çözümün üzerinden geçip gidiyordu. Küçük bir siyah kum yığını. Kumu beyazdan siyaha çevirebilecek sadece iki şey vardı, su ya da kum üstatlığı.

Kenton gülümseyerek rengi değişmiş kuma doğru ilerledi. Saf siyah değil, daha çok donuk bir griydi. Büyük ihtimalle bir iki saattir güneşteydi, tekrar doluyordu ve eğer birkaç saat daha geçse etra-

fındaki beyaz kumlardan hiçbir şekilde ayırt edilemez hâle gelecekti. Kenton bakışlarını kumdan uzaklaştırarak dosdoğru kumların üzerinde yükselen duvara baktı. Hemen başının üzerindeki deliklerden birinin kıyısında, siyah taneciklerden bir iz fark etti.

Kenton deliğin içine uzanarak derinliklerinde saklanmış olan kırmızı kumtaşı küreyi çıkardı. Her ne kadar tekrar mastrellere bakmak için dönerken dudaklarında bir gülümse olsa da içten içe endişeliydi. Eğer küreleri saklayan kum üstadı dikkat edip gücü yerine ellerini kullanmış olsa, Kenton küreyi asla bulamazdı.

Yine de mastreller dönerek onları havaya kaldırıp götüren kıvrımlı kum şeritlerinin üzerinde uzaklaşırken bir tatmin hissetmeden edemedi. Şimdi tek bir küre kalmıştı. Eğer Kenton onu da bulursa mastrellerin pek çoğunun beceremediği bir işi başarmış olacaktı.

Tekrar koşmaya başlamak için harekete geçecekken Kenton mastrellerden birinin geride kalmış olduğunu fark etti. Kaya sütunu çok uzak olsa da Kenton bir şekilde bu kambur silüetin babasına ait olduğunu biliyordu. Kenton gözlerini Praxton'ın yüzüne doğru dikerken rüzgâr etrafındaki kayalığın oyuklarında uludu.

Lord Mastrel memnun değildi. Kenton uzun bir an boyunca ona baktı, isyankârlığını yansıtmaya çalışıyordu. En sonunda Praxton ellerini kaldırarak altındaki zeminden bir düzine kum şeridi çağırdı. Canlı yaratıklar gibi etrafına dolandılar, kontrol edilen kumun hep yaptığı gibi, renkten renge kayan parlak, şeffaf ışıltılar saçıyorlardı. Praxton zıpladığı zaman şeritler onu havaya fırlattı ve Kenton kayalık duvarın yanında tek başına kaldı.

Bir tane daha. Kenton derin bir nefes aldı ve tekrar ilerlemeye başladı. Zamanı doluyordu; sadece ay kısa süre sonra belireceği için değil, kendisi de kum üstatlığının etkilerini hissetmeye başladığı için. Ağzı kupkuruydu, tükürük salgılayamıyordu ve gözleri yanmaya başlamıştı. Sınavın başında terle ıslak olan alnı şimdi tuzlu bir kalıntıyla kaplanmıştı. Bir kum üstadının sanatının harcadığı yakıt, ödemesi gereken bedel kendi bedenindeki suydu.

Kuru bir ağız ve gözleri, kendine kalıcı zarar vermeye yaklaştığının ilk işaretleriydi. Bir kum üstadının ilk öğrendiği şey suyunun hesabını tutmak, fazla harcamadığından emin olmak için kendini kollamaktı. Fazla kullanmanın yakınına bile gelen öğrencilere ağır cezalar verilirdi.

Bir de sıvılaştırabilseydim, diye düşündü pek çok defa düşündüğü gibi. Kumu suya çevirmenin kum üstatlarının yetenekleri içinde en değerlisi olması boşuna değildi.

Bu düşünceleri bir kenara iten Kenton koşmaya devam etti. Yine etrafında kaya duvarları yükseliyordu. Tam buranın tanıdık bir bölge olduğunu düşünmeye başlarken bir köşeyi döndü ve durdu. İleride Yol'a başladığı kayadan platoyu güçlükle seçebiliyordu. Mastreller tepesinde durmuş, yaklaşmasını bekliyorlardı.

Kenton bir inlemeyle sendeledi, pürüzsüz kayalık duvara yaslandı. Nefes alışı verişi gittikçe zorlaşmaya başlamıştı; koşmak da kum üstatlığı da kuvveti tüketirdi ve kurumuş boğazı her nefeste acı duymasına neden oluyordu. Mastreller ellerinde qidosunu ve suyunu tutuyorlardı. Kenton o ilk yudumu öylesine bir şiddetle arzu ediyordu ki başarısız olmayı bile neredeyse umursamayacaktı.

Zaten başarısız olmuştu. Arkasında, Yol'un üzerinde bir yerlerde kürelerden birini ıskalamıştı. İyi bir iş çıkarmıştı, beşte dört takdir edilecek bir sayıydı. Tanıdığı mastrellerden bazıları sadece üç tane bulabilmişti. Ne yazık ki, Kenton mükemmellikten daha azını kabul edemiyordu. Praxton oğlunun bulduğu dört küreyi değil, bulamadığı bir küreyi görecekti.

Kenton başının arkasını bir anlığına kaya duvara yaslayıp kalan küreyi bulmak için geri dönmeyi düşündü ama büyük ihtimalle sadece on dakikası kalmıştı. Bu ancak son küreyi bulduğu delikli duvara gitmeye yetecek kadar bir süreydi. Gözlerini açtı ve dimdik durdu. Kimsenin önceden tahmin bile edemeyeceği kadar başarılı olduğunu biliyordu.

Kenton rüzgârın savurarak ayaklarının dibinde topladığı kumları tekmeleyerek dağıttı, uzun adımlarla havzanın ortasına doğru yürüdü. Gerçekçi olmak gerekirse, Yol'dan başarıyla geçmenin bile Praxton'ın fikrini değiştirmeyeceğinin farkındaydı. Lord Mastrel kumların kendisi kadar haşindi, çok az şey onu etkilerdi.

Kenton bir avuç kum aldı, kayalık havzadan dışarı tırmanarak mastrellerin yanına ulaşmak için basamak yöntemini kullanmak zorunda kalacaktı. Etrafındaki garip kaya oluşumuna bakmak için sadece bir an durdu. Dik ve pürüzsüz duvarlar dibi kum dolu, çapı belki on beş metre olan bir çukur oluşturuyor gibiydi. Kerla'nın kuru rüzgârlarının bu kadar garip, kâse şeklinde bir kayalığı oyması kaç yıl sürmüştü?

Kenton dondu, ani duruşu etrafa küçük bir kum yağmuru saçmıştı. Havzayı tarayan bakışları o kadar afallatıcı bir şeyin üzerine düşmüştü ki neredeyse şaşkınlıktan takılıp düşüyordu. Orada, daire şekilli kum zeminin ortasında kırmızı bir nokta duruyordu. Bir damla kan

gibi görünüyordu, beyaz arka planın önünde belirgindi. Kumlardaki engebeler yüzünden gözünden kaçmıştı ancak şimdi kırmızı küreyi görmemek mümkün değildi.

Kenton şaşkınlık içinde başını kaldırıp mastrellere baktı. Havzanın kıyısı boyunca beyaz cübbeleri rüzgârla sanki tek parçadan yapılmış dalgalanarak duruyorlardı.

Bir sorun var. Başka bir şeyler olmak zorunda; bir tür sınav. Bu son küreydi. Bulması en zor olanın bu olması gerekirdi.

Sadece bir an sonra kumların ayağının altında kaymaya başladığını hissetti.

"Ayişa!" diye haykırdı Kenton şaşkınlıkla, geriye sıçrayarak. Olamazdı...

Kürenin yakınlarındaki kumlar kaynayan su gibi çalkalanmaya başladı. Altında bir şey vardı. Yukarı çıkan bir şey.

Derin kum, diye düşündü Kenton şok olarak. Kumla dolu çukur onun sandığından çok daha derinlere uzanıyor olmalıydı.

Kumun içinden siyah bir şekil fırladı ve kürenin bir kum dalgasıyla gömülmesine neden oldu. Kenton zeminden kayarak çıkan yaratığa bakarken hayretle nefesini tuttu. On metre boyundaki canavar havaya yükselirken kumlar kabuğunun üzerinden su gibi akıyordu. Bedeni birbirlerinin üzerine binmiş yuvarlak, kitinli tabakalardan oluşuyordu. Tabakaların birleştiği her noktadan bir çift kol çıkıyordu; kalın, tırtıklı pençelerle biten kollar. Kafası, eğer bu doğru terimse, gözlerin yerinde derin siyah noktaların olduğu bir kutudan başka bir şeye benzemiyordu, görünürde bir ağız yoktu. En kötüsü ise Kenton'un yaratığın bedeninin asıl kısmının büyük ihtimalle hâlâ kumların altında gizli olduğunu bilmesiydi.

Bakakalmakla o kadar meşguldü ki, yaratık bir pençesini ondan tarafa savurduğu zaman neredeyse eziliyordu. Kenton ciyaklayarak kenara kaçtı, koşarak havzanın duvarına doğru gitti. Kum canavarının bedeni kocaman ve yaklaşık üç metre genişliğindeydi. Kenton'un ondan uzak durması zor olacaktı.

Heyecan ve adrenalinle tazelenen bedeni artık hantal tepkiler vermiyordu. Kalp atışları hızlanmaya başlamıştı ama zihni daha hızlı çalışıyordu. Kenton derin kum canavarları hakkında okumuş, hatta çizimlerini bile görmüştü ama hiçbir zaman derin kumlara gitmemişti. Çok az kişi derin kumlara gidecek kadar aptal olurdu, Kerztalılar bile. Zihninden incelediği derin kum canavarı türlerini geçirdi ama karşısındaki, okuduğu tariflerin hiçbirine uyarmış gibi görünmüyordu. Ca-

navar ona uzanırken Kenton yine kaçtı. Yaratık kumların arasından sanki sudaymış gibi kayıyordu., Kenton hayvanın kabuğunu boydan boya kaplayarak hareket etmesini sağlayan binlerce dokunacı zor da olsa görebiliyordu.

Yaratığın pençesi önünde yere vururken bütün gözlemleri bir kenara bıraktı. Kenton kumlara düştü, havayı yararak gelen ikinci bir pençeden zorlukla kaçındı. Yaratık inanılmayacak kadar hızlıydı. Derin kumlardan dehşet duyulması boşuna değildi. Derinlerde pusuya yatan yaratıkların neredeyse ölümsüz olduğu söylenirdi.

Kenton yuvarlanarak ayağa kalktı, Kule'nin askerleriyle antrenman yaparak geçirdiği saatlere değmişti. Kılıcını sol eliyle çekip çıkarır ve diğeriyle bir avuç kum kaparken hareketleri hızlı ve becerikliydi.

"Sen istemeden müdahale edemeyiz!" diye geldi yukarıdan bir ses. Kenton yukarıya bir bakış atmaya zahmet etmedi, bunun yerine düşmanının üzerine odaklandı. Yaratığın kafasının her tarafında göz noktaları vardı, şaşırtması kolay olmazdı. Neyse ki kum canavarlarının görme yeteneğinin pek de gelişmemiş olduğu söylenirdi. Onların gerçek duyuları kumun kendisiydi. Bu hareketi hissetme becerisinden daha fazla bir şeydi, her nedense kum canavarları tamamen hareketsiz bir nesnenin konumunu bile hissedebiliyordu. Kerztalılar derin kum canavarlarının gerçekte kumlarla konuşabildiğini söylerdi, gerçi Lossand'dan olan çok az kişi onların inançlarını ciddiye alırdı.

"Beni duymadın mı?" diye tekrar etti ses, Kenton tekrar yaratıktan kaçınırken. "Bizden seni dışarı çekmemizi iste!" Bu ses Elorin'e aitti. Kenton onu duymazdan geldi, dönerek bir pençeden kaçarken kumunu canlandırdı. Kılıcını kaldırarak ikinci bir saldırıyı savuşturdu. Yaratık öyle güçlüydü ki hamlesinin pek bir faydası olmamış gibiydi. Yine de saldırıdan karşılık vermesine yetecek kadar kaçınmasını sağlamıştı.

Daha dönerken, Kenton çoktan yumruğunu kaldırmış, kumuna ilerlemesini emretmişti. Kum avcundan fışkırarak kum canavarının kafasına doğru uçtu. Kenton'un elinden bir mızrak gibi uzayarak arkasında parlayan bir iz bırakmıştı. Kum o kadar hızlı hareket ediyordu ki havada çığlık atar gibiydi; Kenton aynı anda düzinelerce şeridi kontrol edemiyor olabilirdi ama iş tek bir tanesine geldiği zaman eşi benzeri yoktu. Hiçbir kum üstadı, hız ve hassasiyet konusunda onun yarısı kadar bile güçlü değildi.

Kum, yaratığın kabuklu kafasına çarptı ve anında ışıltısını kaybetti, taş bir duvara çarpan su gibi yanlara akıp gitti. Kenton şaşkınlık için-

de kalakaldı. Öylesine afallamıştı ki yaratığın bir sonraki saldırısı yan tarafına isabet ederek onu arkasındaki taş duvara savurdu ve omzunda derin bir kesik açtı. Kenton'un kılıcı uyuşmuş parmaklarından kayarak kuma düştü.

Kum canavarı terkendi. Kum üstatlığı işlemiyordu.

Omzundan kan akmaya başladığını hisseden Kenton bir küfür savurdu. Elbette terkenler hakkında da bir şeyler okumuştu ama bu yaratıkların son derece ender rastlanan varlıklar olmaları gerekiyordu. Sadece derin kum canavarlarının en kadim ve korkulanlarının terken kabukları vardı ve bunların da Kum Lordu tarafından korundukları söylenirdi. Nasıl olmuştu da bunlardan biri orada, sığ kumların ve kaya oluşumlarının ortasında yaşamaya başlamıştı?

Öyle ya da böyle, Kenton'un yapması gereken şey belliydi. Derin kumlardan geliyor olsalar da olmasalar da bütün kum canavarlarının büyük bir zaafı vardı: Su. Bu sıvı kabuklarını eritip kitinlerinin ve derilerinin çözünmesine neden olur ve geride çamurdan başka hiçbir şey kalmamasına yol açardı.

Mantıklıydı. Mastrel'in Yolu'nun son sınavı kum üstatlığının en güçlü becerisiyle geçilmek içindi, kumu suya çevirme yeteneğiyle. Ne yazık ki, Kenton sıvılaştıramıyordu. Bir anda Elorin'in kaçma önerisi gayet mantıklı görünmeye başlamıştı.

Kenton hayatta kalmaya odaklanarak tahminlerini bir kenara bıraktı. Hareketleri gittikçe yavaşlıyor, zayıfladığını hissedebiliyordu. Omzunun acısını dikkate almamaya çalışarak koşarken eğildi, bir avuç kum kaptı. Bir sonraki saldırı gelirken kumu kullanarak kendine destek oldu, havaya sıçradı ve pençelerin üzerinden bir takla atarak geçti.

Kenton sertçe kuma düştü, sonra aceleyle kum canavarının ilk çıktığı yere doğru atıldı. Küre o kumların içinde bir yerlerdeydi. Kum canavarını öldürmesi aslında gerekli değildi, sadece küreyi bulması ve kaçması gerekiyordu.

Kumunu bırakarak siyah ve donuk bir hâlde yere attı, sonra da elini küreyi son gördüğü yerde zemine bastırdı. Şerit üzerine şerit canlandırarak sıçrayıp gitmelerini emretti ve sonra bıraktı. Eğildiği yerden kumlar uçuştu; şeritleri o kadar hızlı çağırıyor ve bırakıyordu ki, aynı anda çok sayıda şeridi kontrol ediyormuş gibi görünüyordu.

Ne yazık ki kum canavarı onu bir kazı yapması için rahat bırakmadı. Kenton'un sıçraması kafasını karıştırmıştı ama hızla geri döndü. Kenton'un üzerine geldi, hareketinin çıkardığı tek ses kumlara sürtünen kumların sesiydi. Kenton son ana kadar kazmaya devam

etti, sonra da çılgınca koşarak kaçtı. Derisinin kuruluğunu hissedebiliyordu ve gözlerini her kırptığında göz kapakları yapışıyormuş gibi geliyordu. Ciğerleri yanmaya başlamış ve nefes alıp vermek acılı bir iş hâline gelmişti. Su kaynaklarının sonuna yaklaşıyordu, büyük ihtimalle bu kadar ileri gittiği için bile azarlanacaktı. *Diem'in iyiliği için kişi hiçbir zaman suyunu tüketmenin yakınına bile gelmemeli*, diyordu bildik öğreti. Pes etmenin zamanı gelmişti.

Tam yardım istemeye karar vermişti ki gördü. Havzanın uzak duvarının yanında yatan kırmızı bir nokta vardı, kendi kanıyla bıraktığı izlerden daha açıktı. Bir haykırışla yönünü değiştirdi Kenton, eğildi ve kum canavarının kollarının altından, yaratığın kabuğunun kükürtlü kokusunu alacak kadar yakınından koşarak geçti.

Yaratığın yanından geçer, kum canavarının hareketi yüzünden kumların ayağının altında kaydığını hissederken inanılmayacak bir görüntü çarptı gözüne. Orada, kum canavarının kabuğundaki iki yuvarlak boğumun arasında sıkışmış bir kırmızı küre daha vardı.

Aklı karışan Kenton koşmaya devam etti. Duvarın yanında durdu, parmakları yuvarlak ve sert bir şeyi bulana kadar kumları kazdı. Küreyi çekip çıkardı, kaşlarını çatarak hızlıca inceledi, sonra da gözlerini tekrar kum canavarına çevirdi. Bu açıdan net bir şekilde görebiliyordu: Tıpkı bulduğu beş küreye benzeyen kırmızı renkli bir küre. Yol'un üzerinde beş değil, altı küre vardı.

Kenton küreyi belindeki keseye attı, sonra da bakışlarını uçurumu oluşturan taşlar boyunca yukarı kaldırdı. Tam tepede, ona bakan yirmi mastrelin yüzlerini görebiliyordu. Artık kaçabilirdi, zamanı çoktan dolmuş olmalıydı. Kazanmıştı. Beş küreyi de bulmuştu. Daha neyi bekliyordu?

Her nedense tekrar kum canavarına baktı. Kabuğu ve derisi terkendi ama içi...

Kenton babasının mükemmelden azıyla yetinmeyeceğini biliyordu. Asla yetinmemişti. Praxton hep daha fazlasını talep ederdi. Eh, Kenton ona daha fazlasını verecekti.

Kenton yüzünde azimli bir ifadeyle koşarak duvardan uzaklaşırken mastreller şaşkınlıkla bağırdı.

"Aptal çocuk!" diye geldi Praxton'ın sesi arkasından.

Kenton kumları canlandırdı, yaratığın arkasına fırlattı ve kumlu zemine düşmüş kılıcını geri almak için kullandı. Kumdan parmaklarla taşınarak gelirken havada parladı kılıç. Kenton kum canavarının ilk saldırısından eğilerek kaçarken kılıcı yakaladı, bir yandan da yaratığın

göğsünden sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen ikinci bir avuç kum kaptı.

Kararlı bir haykırmayla kılıcını yaratığın yan tarafına sapladı Kenton. Kılıç bir kabuk parçasından kaydı ve bir çatırtı çıkararak daha az sağlam bir deri çizgisinden içeri girdi; plakaların arasındaki yumuşak alanın derinliklerine batmıştı. Kenton geri kalan bütün kuvvetiyle kılıcı itti.

Bir anda kılıcı sarsıldı, sonra büyük bir kuvvet tarafından geriye fırlatılarak elinden uçtu gitti. Kesikten yüksek bir tıslama sesi yayıldı. Deriyi yarmıştı. Kum canavarlarında kan yerine ekşi bir gaz bulunurdu. Kenton suratına bu gazdan sağlam bir doz yedikten hemen sonra canavar bacaklarından biriyle göğsüne bir darbe indirdi ve Kenton havaya savruldu.

Uçarak yaratıktan uzaklaşıyor olmasına rağmen Kenton yumruğundaki kumu hayata çağırdı. İleri gitmesini emrederek bütün becerisiyle yönlendirdi. Kenton kumunun hayvanın göğsüne çarpmasıyla aynı anda kayalık duvara bindirdi ama şeridinin kontrolünü bırakmadı. Vücudunun yere yığıldığını hissetti ama acıyı görmezden gelerek kumuna kesiği bulması, sonra terken kabuktan içeri dolarak yaratığın mağara gibi bölütlerine girmesini emretti. Hava basıncına ve kendi yaklaşan baygınlığına karşı savaşması gerekmişti ama kumu bırakmayı reddediyordu.

Kumun içeri dolduğunu hissetti, hava basıncının direnci bir anda kaybolmuştu. Son bir çaba patlamasıyla Kenton kum şeridine çılgınca savrulmasını, canavarın göğsünün içindeki organları doğramasını emretti. Kuma yukarı yönde gitmesini emrederken kum canavarı titremeye ve seğirmeye başladı. Bir saniye sonra Kenton yaratığın kafasına ulaştı ve kum canavarı aniden kasıldı ve her yöne kum saçtı. Hemen ardından, hayatta olduğu zamanki kadar sessiz bir biçimde yana yığıldı canavar ve tamamen hareketsiz kalmadan önce cesedi birazcık da olsa kuma gömüldü.

Kenton tökezleyerek ayağa kalkıp kumlarda yürüyecek gücü nereden bulduğunu bilmiyordu. Kılıcını geri aldığını ve altıncı küreyi yaratığın kabuğundan söküp çıkarmak için kullandığını hayal meyal hatırlıyordu.

Ancak bir görüntü zihninde netti; başını kaldırıp uçurumun kıyısına baktığında karşılaştığı, babasının sert, öfkeli yüzünün görüntüsü. Lord Mastrel'in arkasında, uzaklardaki devasa KraeDa Dağı yükseliyordu. Kenton bakarken ayın gümüş renkli kenarı dağın arkasından çıkmaya başladı.

NOT

Bu derlemede orijinal fikirle son yayınlanma arasında en uzun zaman geçen hikâyenin *Sissoylu: Gizli Tarih* olduğunu düşünüyordum ama sonra bunu hatırladım.

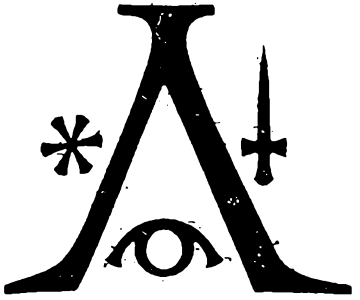
Beyaz Kum hakkında ne diyebilirim? Sonunda bu çizgi romanı yayınladığım için sevinçliyim. (Ve yayımcısı Dynamite'a derlemeye bir alıntı eklememize izin verdikleri için çok teşekkürler.) *Beyaz Kum* çok uzun zaman önce basit bir resim olarak başladı: Kuma gömülmüş bir ceset. Yazdığım ilk roman buydu, yazarlık hakkında daha çok şey öğrendiğimde sıfırdan tekrar başlayıp yazdıklarım arasında ise sekizinciydi. Buradaki alıntı 1999 versiyonundan, 1995 versiyonundan değil.

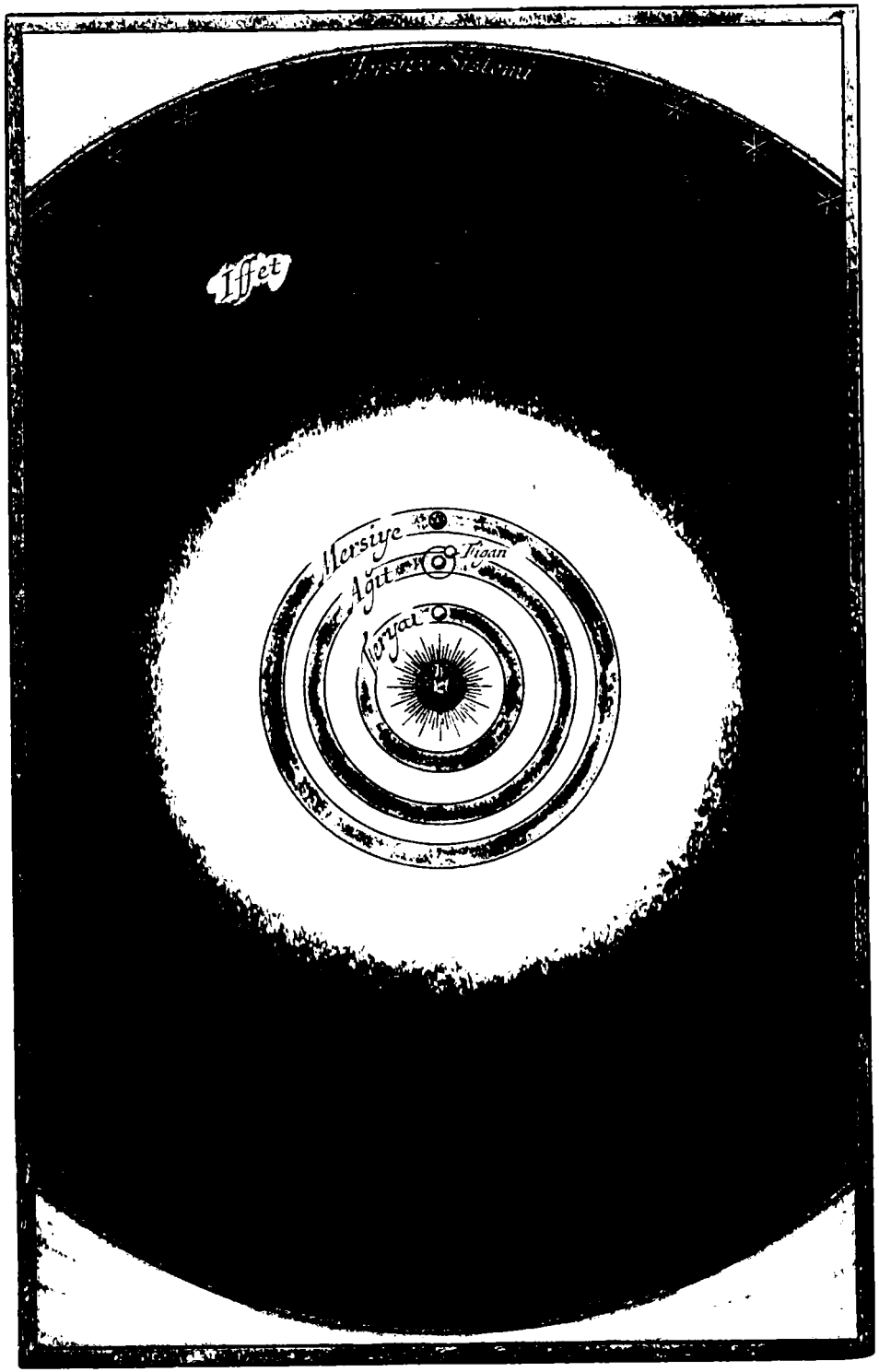
Bu hikâyenin yayınlanması epey zaman aldı. Bu dünyaya hâlâ tutkunum ve burayı Kozmer'in önemli bir parçası olarak kabul ediyorum. (Khriss'in Kozmer genelinde önemli bir karakter olması da buna işaret ediyor.) Ama romanı ne zaman yazabileceğimi kestirmek giderek daha da zorlaşıyordu. Bitirmem gereken çok fazla kitap vardı ve bu üçlemeyi nereye koyacağımı bir türlü bilemiyordum. Sonra Dynamite bize geldi ve bir çizgi roman yayınlamayı önerdi. En başından beri buna razıydım çünkü çizgi roman, okurların romanın tatmin edici bir versiyonuna ulaşması açısından oldukça hızlı bir yoldu.

Buradaki sahneye gelecek olursak; eh, yazım tarzımın daha ilk kitabımdan itibaren büyü sistemleri üzerine odaklı olduğunu görebilirsiniz. O zamanlar Zaman Çarkı ve benzeri kitaplar okuyordum. Karakterlerin o kadar güçlü olmalarını seviyordum ama büyüde pek de güçlü *olmayan* birini anlatan bir şeyler yaratmak aklımdaydı. Kenton hassasiyetin, güç kadar değerli olacağı bir tür büyü sistemi oluşturduğum esnada doğdu ve kum üstatlığı tamamen oradan gelişti.

Büyüyü kullanarak Kenton'un geçmesi gereken (pek çok kişinin geçmeyi başaramayacağına inandığı) bir sınav fikri bunu sergilemek için mükemmel bir yol gibi görünmüştü. Gerçekten çok işe yaradı; çizgi romanı okurken Kenton sayfadan fırlayıp gelecek gibi geliyor insana. Oldukça görsel olması nedeniyle, bütün büyü sistemlerim arasında çizgi roman formatına en uygunu bu sanki.

MERSİYE SİSTEMİ

Mercure
Jupiter
Terre

MERSİYE SİSTEMİ

Mersiye Sistemi, kadim bir çatışmadan zarar görmüş bir yerdir. Çok uzun zaman önce, Parelenme'den kısa bir süre sonra Garaz burada İhtiras ile çarpıştı (ve onu öldürücü şekilde yaraladı). İhtiras daha sonra Kıyılacaktı ama bu son olay başka bir yerde gerçekleşti.

Adonalsium'un iki Paresi arasındaki çarpışma, bu sistemdeki gezegenler üzerinde çok derin bir etki gösterdi. Her ne kadar savaş gezegenlerin arasındaki engin uzayda yapılmış ve çatışmanın kendisi büyük ölçüde diğer âlemlerde geçmiş olsa da yıkım ve değişim dalgaları sistemin içine yayıldı. Diğer gezegenleri nasıl değiştirdiği yönündeki araştırmalar sonuçsuz kalmıştır çünkü hiçbirinde fiziksel ziyarete izin verecek dikeysellikler bulunmamaktadır.

Neyse ki sistemdeki üçüncü gezegen olan Mersiye'de, şahsen ulaşabildiğim biri var. Nazh'ın sağladığı kayıtlara bakarak Pareler arasındaki savaştan önce de bu gezegende bir tür Kuşam olduğu sonucuna vardım. Ancak İhtiras'ın gücünden koparılmış parçaları taşıyan yıkım dalgaları Mersiye gezegeninin hem kendisini hem de halkını çarpıttı.

Gezegende iki ayrı kıta bulunmaktadır. Daha büyük olanı, Nazh'ın bile sadece muğlak terimlerle bahsedebildiği bir güç olan ve "Kötülük" diye bilinen bir şeye terk edilmiştir. Giderek yayılan bir karanlık, insanların ruhlarıyla beslenerek kıtanın tamamını tüketen korkunç bir kuvvet. Bunun ne kadarının mecaz ne kadarının gerçek olduğunu bilmiyorum. Küçük kıtadan keşif için gönderilen gruplardan bir daha haber alınamamıştır ve Bilinçsel Âlem'de bile gitmesi tehlikeli bir yerdir.

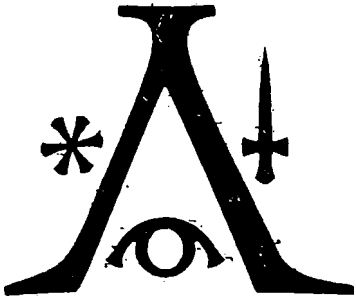
Küçük kıta henüz büyük ölçüde keşfedilmemiş, ismi olmayan bir hudut bölgesidir ve çok sayıda kaleye ev sahipliği yapar. Ben bunların en büyük olanlarından bir tanesini ziyaret ettim ancak henüz inşası tamamlanmamıştı. Okyanusu aşarak kaçan mülteciler tarafından plansız bir şekilde oluşturulmuş, bazı temel ihtiyaçları dahi karşılamaktan uzak bir yerdi. Burayı önce bir kale, sonra bir ev olacak şekilde inşa etmeye odaklanmışlardı. Bu da mantıklıydı, çünkü buradaki insanlar Kötülük'ün okyanusu geçmenin bir yolunu bulacağı korkusuyla yaşıyorlardı.

Ölülerin ruhlarından da korkuyor olabilirler. Mersiye'deki insanlar istisnai bir rahatsızlıktan muzdarip, bu rahatsızlık onları öldükten sonra bizim Bilinçsel Gölge olarak isimlendirdiğimiz şeylere dönüştürür. Bilinçsel Gölgeler'in insanların ruhları olup olmadığını bir kenara bırakıyorum, bu bir ilahiyatçıya ya da bir filozofa sorulacak bir soru.

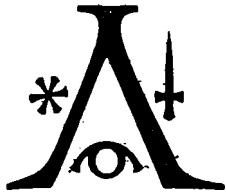
Ancak büyü açısından neler olduğunu açıklayabilirim. Fazladan Kuşamlanmış bir ruh çoğu zaman o gücün etkisine girmiş olur. Nasıl ki gezegen halkı Dalgalar'ı canlı kabul ettiği için Roshar sprenleri zamanla benlik kazandı, bu fazladan Kuşam da fiziksel şeklinden ayrıldıktan sonra bilinçli kalma becerisi kazanabilir.

Yerel olarak bu varlıklar birer hayalet kabul ediliyor, oysa bunlar (eh, bu örnekte zar zor öyle sayılsalar da) bilinç sahibi olan Kuşam örnekleri. Bu daha fazla araştırılmayı hak eden bir bölge. Maalesef gezegeni ziyaret etmek zor. Kalıcı bir dikeysellik bulunmuyor, sadece kolaylıkla öngörülemeyen, çok kararsız ve nispeten ürkütücü kökenli olanlar var.

CEHENNEM ORMANLARINDA SÜKÛT İLE GÖLGELER

"Asıl Beyaz Tilki'ye dikkat edeceksin," dedi Daggon, birasını yudumlayarak. "Kötülük'le el sıkışmış diyorlar, Bitik Dünya'ya gidip garip güçlerle geri dönmüş. En karanlık gecelerde bile ateş yakabiliyormuş ve hiçbir gölge onun ruhunu almaya cesaret edemiyormuş. Evet, Beyaz Tilki. Buralardaki en gaddar puşt olduğu kesin. Dua et de gözünü sana dikmesin dostum. Eğer dikerse öldün demektir."

Daggon'ın içki arkadaşının ince bir şarap şişesine benzer bir boynu ve üzerinde de yanlamasına saplanmış patates gibi bir kafası vardı. Sonliman şivesiyle konuşurken viyaklıyor, sesi hanın salon kısmının saçaklarında yankılanıyordu. "Niye... niye gözünü bana dikecek ki?"

"Duruma bağlı arkadaş," dedi Daggon, birkaç fazla süslü giyinmiş tüccar içeri girerken etrafına bakınarak. Ön taraflarından dışarı buruşuk danteller taşan siyah ceketler ve kalehalkının uzun tepeli, geniş siperlikli şapkalarını giymişlerdi. Burada, Ormanlar'da iki hafta bile dayanmazlardı.

"Duruma mı bağlı?" diye yokladı Daggon'ın refakatçisi. "Nasıl yani?"

"Pek çok etken var. Beyaz Tilki bir kelle avcısı, anlarsın ya. Ne suçlar işledin? Ne yaptın? Bunlara dikkat eder."

"Hiçbir şey yapmadım." O viyaklama sesi paslı bir tekerlekten çıkar gibiydi.

"Hiçbir şey mi? İnsan Ormanlar'a hiçbir şey yapmamaya gelmez arkadaş."

Masa arkadaşı sağa sola bakındı. İsminin Vakar olduğunu söylemişti. Ama öte yandan Daggon da kendi isminin Ülfet olduğunu söylemişti. Ormanlar'da isimlerin pek anlamı olmazdı. Aslında çok anlamı olduğu zamanlar da olurdu. Doğru isimlerin tabii.

Vakar arkasına yaslandı ve olta gibi boynunu sanki birasının içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi öne eğdi. Soracaktı. İnsanlar Beyaz Tilki'den bahsedilmesinden hoşlanırdı, hem Daggon kendini konunun uzmanı kabul ederdi. Ya da en azından Vakar gibi kılıksız heriflere içkilerini ısmarlatmaya yetecek kadar hikâye anlatmanın uzmanıydı.

Ona endişelenmesi için zaman vereyim, diye düşündü Daggon kendi kendine gülümseyerek. *Biraz pişsin*. Vakar birazdan daha fazla bilgi için ısrar edecekti.

Beklerken arkasına yaslanarak odayı inceledi Daggon. Tüccarlar patırtı yapıyor, sipariş veriyor, bir saat içinde yola çıkmaya niyetli olduklarını söylüyordu. Bu aptal olduklarının *kanıtıydı*. Ormanlar'da geceleyin yolculuk mu edeceklerdi? Sağlam çiftlikçiler bunu yapardı. Ama bu gibi adamlar... Basit Kurallar'dan bir tanesini çiğneyip gölgeleri başlarına toplamaları büyük ihtimalle bir saat bile sürmezdi. Daggon aptalları düşünmeyi bir kenara bıraktı.

Şu köşedeki herif vardı gerçi... baştan aşağı kahverengi giyinmiş, içeride olduğu hâlde şapkasını çıkarmamıştı. Tehlikeli görünüyordu. *O mu acaba*, diye düşündü Daggon. Bildiği kadarıyla Beyaz Tilki'yi görüp hayatta kalan kimse yoktu. On yılda yüzden fazla kelle. Birilerinin adını biliyor olması gerekirdi. Ne de olsa kalelerdeki görevliler ona ödül paralarını veriyordu.

Hanın sahibi Sükût Hanım masanın yanından geçti ve Daggon'ın yemeğini pat diye önüne koydu. Somurtarak birasını doldurdu, birayı köpürtüp Daggon'un elinin üzerine taşırdı ve sonra da topallayarak gitti. Sağlam kadındı. Çetindi. Ormanlar'daki herkes çetindi. En azından hayatta kalanlar.

Sükût Hanım'ın yüzüne yerleşen somurtunun müşterisini selamlama hareketi olduğunu öğrenmişti. Fazladan bir parça geyik vermiş-

ti, bunu çoğu zaman yapıyordu. Sükût'un ondan hoşlandığını düşünmek Daggon'ın hoşuna gidiyordu. Belki bir gün...

Aptal olma, dedi kendi kendine birasından birkaç yudum alır ve bol soslu yemeğine girişirken. Bir taşla evlenmek Sükût Montane ile evlenmekten iyiydi. Bir taş daha fazla sevgi gösterirdi. Büyük ihtimalle, sürekli bir müşterinin değerini bildiği için ona fazladan geyik veriyordu. Son zamanlarda buraya daha az kişi gelmeye başlamıştı. Çok fazla gölge vardı. Bir de Chesterton vardı. Pis işti o.

"Peki... kelle avcısı mı bu Tilki?" İsminin Vakar olduğunu söyleyen adam terliyordu.

Daggon gülümsedi. Zokayı iyice yutmuştu. "Sadece kelle avcısı değil. Kelle avcısının *dibi*. Gerçi Beyaz Tilki ufak işleri kovalamaz ve kusura bakma arkadaş ama sen epey ufak bir işe benziyorsun."

Refakatçisi daha da endişelenmişti. Ne yapmıştı acaba? "Ama benim peşimden gelmez, ee..." diye kekeledi adam. "Yani bir şeyler yapmış olsam bile. Neyse buraya girmez, değil mi? Yani, Sükût Hanım'ın hanı güvenlidir. Herkes bunu bilir. Ölmüş kocasının gölgesi buralarda gizleniyor. Bunu gören bir kuzenim var, cidden."

"Beyaz Tilki gölgelerden korkmaz," dedi Daggon öne eğilerek. "Gerçi ben buraya gelme riskine gireceğini *düşünmüyorum* tabii. Ama gölgenin biri yüzünden değil. Herkes buranın tarafsız bölge olduğunu bilir. Güvenli bir yer olmak zorunda, Ormanlar'da bile. Ama..."

Sükût mutfağa doğru gidiyordu, yanından geçerken Daggon ona gülümsedi. Bu sefer Daggon'a somurtmamıştı. İyi geçinmeye başlıyorlardı.

"Ama?" diye viyakladı Vakar.

"Eh..." dedi Daggon. "Sana Beyaz Tilki'nin nasıl adam avladığı konusunda birkaç şey anlatabilirim ama görüyorsun, biram neredeyse bitti. Yazık. Bence Beyaz Tilki'nin Barış Hapshire'ı nasıl yakaladığı çok ilgini çekerdi. Çok güzel hikâye."

Vakar bir bira daha getirmesi için Sükût'a viyakladı ama o hızla mutfağa girmişti ve duymadı. Daggon kaşlarını çattı ama Vakar masanın yan tarafına bir sikke koyarak Sükût ya da kızı geri döndüğü zaman bardağını doldurmalarını isteyeceğini göstermiş oldu. İşte tamamdı. Daggon kendi kendine gülümsedi ve hikâyeye girişti.

* * *

Sükût Montane ortak odanın kapısını kapattı, sonra döndü ve sırtını kapıya yasladı. Derin derin nefesler alarak hızla çarpmaya devam

eden kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Görünür bir işaret vermiş miydi? Onları tanıdığını fark etmişler miydi?

William Ann ellerini bir beze silerek yanından geçti. "Anne?" dedi genç kadın duraklayarak. "Anne ne..."

"Kitabı getir. Çabuk ol çocuğum!"

William Ann'in benzi soldu, sonra aceleyle arka taraftaki kilere gitti. Sükût sinirlerini yatıştırmak için önlüğünü kavradı, sonra kız kalın deri bir çantayla kilerden çıkarken ona katıldı. Saklandığı yer yüzünden kitabın kapağına ve sırtına beyaz unlar serpilmişti.

Sükût çantayı aldı ve yüksek mutfak tezgâhının üzerinde açarak bir dizi dağınık sayfa açığa çıkardı. Çoğunun üzerine çizilmiş yüz resimleri vardı. Sükût sayfaları karıştırırken William Ann ortak odayı izlemek için gözetleme deliğine geçti.

Birkaç saniye boyunca Sükût'un gümbürdeyen kalbine eşlik eden tek ses aceleyle çevrilen sayfaların sesi oldu.

"Uzun boyunlu adam, değil mi?" diye sordu William Ann. "Yüzünü bir ilandan hatırlıyorum."

"O sadece Matem Winebare, önemsiz bir at hırsızı. Ederi iki ölçek gümüş bile değil."

"Hangisi o zaman? Arkadaki şapkalı adam mı?"

Yığının altından bir dizi kâğıt alırken başını iki yana salladı Sükût. Çizimleri inceledi. Ötedeki Tanrı, diye düşündü. *Onlar olmalarını istiyor muyum istemiyor muyum, karar veremedim*. En azından ellerinin titremesi kesilmişti.

William Ann koşturarak geri geldi ve Sükût'un omzunun üzerinden boynunu uzattı. Kız daha on dört yaşındaydı ama annesinden uzundu. İnsanın böyle derdi olacaktı. William Ann sakar ve cılız olduğundan hayıflanıyor olsa da narin yapısı gelecekteki güzelliğin habercisiydi. Babasına çekmişti.

"Ötedeki Tanrı," dedi William Ann bir elini ağzına kapatarak. "Sen bundan..."

"Chesterton Divide," dedi Sükût. Çenenin şekli, gözlerindeki bakış... aynıydı. "Kendi ayağıyla elimize düştü, dört adamıyla." Bu beşi için koyulmuş ödül Sükût'un hanının bir yıllık masrafına eşitti. Belki de iki.

Gözleri resimlerin altındaki haşin, kalın harflerle yazılmış kelimelere kaydı. **Aşırı derecede tehlikeli. Arandığı suçlar: cinayet, tecavüz, haraç.** Ve elbette en sonda da ağır olan vardı. **Suikast**.

Chesterton ve adamlarının kıtadaki en güçlü şehrin valisini kasten

mi, yoksa sıradan bir soygun sırasında kaza eseri mi öldüklerini merak ediyordu Sükût. Öyle ya da böyle, Chesterton ne yaptığının farkındaydı. O olaydan önce yol kesen, sıradan bir eşkıyaydı; onu da becerebilirse.

Şimdi daha büyük bir suçluya dönüşmüştü; çok daha tehlikeli bir suçluya. Chesterton yakalanırsa merhamet görmeyeceğini biliyordu. Sonliman Chesterton'ı bir anarşist, bir toplum düşmanı ve bir psikopat olarak damgalamıştı.

Chesterton'ın kendine hâkim olmak için bir sebebi yoktu. Zaten olmuyordu.

Ötedeki Tanrı, diye düşündü Sükût sonraki sayfada devam eden suçlar listesine bakarak.

Yanında William Ann fısıldayarak okuyordu. "Burada mı?" diye sordu. "Ama nerede?"

"Tüccarlar," dedi Sükût.

"*Ne?*" William Ann koşturarak gözetleme deliğine geri döndü. Oradaki (ve hatta mutfağın her tarafındaki) tahtalar o kadar fazla ovalanmıştı ki, ağarmışlardı. Sebruki yine temizlik yapıyordu.

"Ben görmüyorum," dedi William Ann.

"Daha dikkatli bak." Sükût da her geceyi kitaba bakarak, yüzleri ezberleyerek geçirdiği hâlde ilk başta fark etmemişti.

Birkaç saniye sonra William Ann eliyle ağzını kapatarak nefesini tuttu. "Bu çok *aptalca* görünüyor. Kılık değiştirmiş olsa bile. Neden böyle ortalıkta geziyor?"

"Herkes Ormanlar'a meydan okuyabileceklerini zannederek kaleden gelmiş bir başka aptal tüccarlar grubu olduklarını düşünecek. Zekice bir hile. Birkaç güç içinde kayboldukları zaman da gölgelere yakalandıkları sanılacak; eğer merak etme zahmetine giren birileri olursa tabii. Dahası, böylece Chesterton hızla ve kolayca seyahat edebilir, hanları ziyaret edip bilgi toplayabilir."

Chesterton saldıracağı hedefleri böyle mi buluyordu? Hanına daha önce gelmiş miydi? Bu düşünce Sükût'un midesini kaldırıyordu. Daha önce de çeşitli suçluların hana geldikleri olmuştu, hatta bazıları sürekli müşterileriydi. Sadece kalehalkının koyduğu vergileri ödemekten kaçmış olsalar bile büyük ihtimalle Ormanlar'daki herkes suçluydu.

Chesterton ve adamları farklıydı. Neler yapabileceklerini tahmin edebilmek için bir suç listesine ihtiyacı yoktu Sükût'un.

"Sebruki nerede?" diye sordu.

William Ann sanki uykudan uyanırmış gibi silkindi. "Domuzları besliyor. Gölge kurutsun! Onu tanıyacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Sükût. "Ben onun onları tanıyacağından korkuyorum." Sebruki sadece sekiz yaşında olabilirdi ama afallatıcı, rahatsız edici derecede dikkatli olabiliyordu.

"Onları öldüreceğiz, değil mi?" diye sordu William Ann.

"Evet."

"Ödül ne kadar?"

"Bazen, asıl mesele bir adamın ederi değildir çocuğum." Sükût sesindeki hafif yalanı duydu. Hem Burçtepe hem Sonliman'da gümüş fiyatları yükseldikçe durumları gittikçe kötüye gidiyordu.

Bazen mesele bir adamın ederi olmazdı. Ama o zamanlardan birinde değillerdi.

"Zehri getireyim." William Ann gözetleme deliğinden ayrıldı ve odanın diğer tarafına doğru ilerledi.

"Hafif olsun çocuğum," diye uyardı Sükût. "Bunlar tehlikeli adamlar. Olağan dışı bir şey olursa fark ederler."

"Aptal değilim anne," dedi William Ann kuru kuru. "Batakotu kullanacağım. Biranın içinde tadını alamazlar."

"Yarım doz. Masaya yığılmalarını istemiyorum."

William Ann başıyla onaylayarak eski depoya girdi, kapıyı ardından kapattı ve zehirleri bulmak için döşeme tahtalarını kaldırmaya başladı. Batakotu insanın başını döndürüp aklını bulandırır ama öldürmezdi.

Sükût daha öldürücü bir şeyler kullanmaya cesaret edemezdi. Eğer şüphelerin handa yoğunlaşmasına neden olursa iş hayatı ve büyük ihtimalle yaşamı sona ererdi. Yolcuların aklında çok fazla soru sormayan, huysuz ama adil hancı olarak kalması gerekliydi. Han en azılı suçluların bile güvende olacağı düşünülen bir yerdi. Her gece yattığında kalbi korkuyla doluyordu. Birileri Beyaz Tilki'nin listesindeki isimlerin ölmeden birkaç gün önce hana uğradıklarını fark edebilir miydi?

Kilere girdi ve ödül ilanları kitabını sakladı. Bu duvarlar da ovalanarak temizlenmiş, raflar yeni zımparalanmış ve tozları alınmıştı. Ah şu çocuk. Oyun oynamak yerine temizlik yapmayı tercih edecek bir çocuğu kim duymuştu ki? Elbette Sebruki'nin yaşadıkları düşünüldüğü zaman...

En üst rafa uzanıp orada tuttuğu arbaleti yoklamadan edemedi.

Ok başları gümüştü. Gölgeler için saklıyordu ve şimdiye kadar bir insana doğrultmamıştı. Ormanlar'da kan dökmek fazlasıyla tehlikeliydi. Yine de gerçekten acil bir durum olursa silahın elinin altında olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu.

Kitabı sakladıktan sonra Sebruki'ye bakmaya gitti. Çocuk domuzları besliyordu. Sükût sağlıklı bir sürüye sahip olmaktan hoşlanırdı; elbette yemek için değil. Domuzların gölgeleri uzak tuttuğu söylenirdi. Sükût hanın daha güvenli görünmesi için bulabildiği her aracı kullanıyordu.

Sebruki domuz kulübesinin içinde çömelmişti. Kısa boylu kızın koyu bir teni ve uzun, siyah saçları vardı. Sebruki'nin talihsiz geçmişini duymamış olsalar bile kimse onun Sükût'un çocuğu olduğunu zannetmezdi. Çocuk kendi kendine mırıldanıyor, parmaklığın duvarını ovalıyordu.

"Çocuğum?" diye seslendi Sükût.

Sebruki ona döndü ve gülümsedi. Bir yıl ne kadar fark yaratabiliyordu. Bir zamanlar Sükût bu çocuğun bir daha asla gülümsemeyeceğine yemin ederdi. Sebruki durak yerindeki ilk üç ayını gözlerini duvarlara dikmekle geçirmişti. Sükût onu nereye koyarsa koysun, çocuk en yakındaki duvarın yanına gidip oturuyor ve bütün gün öylece bakıyordu. Tek kelime etmiyordu. Gözleri bir gölgeninki kadar ölüydü.

"Sükût Teyze? İyi misin?" diye sordu Sebruki.

"Ben iyiyim çocuğum. Sadece hatıralar beni rahat bırakmıyor. Sen... *domuz kulübesini* mi temizliyorsun?"

"Duvarları iyice bir ovalamak lazım," dedi Sebruki. "Domuzlar temiz olunca çok seviniyor. Jarom ve Ezekiel de öyle seviyor. Diğerlerinin umurunda değil gibi."

"Bu kadar temizlik yapmana gerek yok çocuğum."

"Seviyorum," dedi Sebruki. "İyi geliyor. Bu benim yapabileceğim bir şey. Yardım etmek için."

Eh, duvarları temizlemesi bütün gün boş boş onlara bakmasından iyiydi. Bugün çocuğu meşgul edecek herhangi bir şey Sükût'u mutlu ederdi. Ortak salona girmediği sürece her şeye razıydı.

"Sanırım domuzlar memnun olacak," dedi Sükût. "Temizliğe burada devam et, olur mu?"

Sebruki ona dik dik baktı. "Sorun ne?"

Gölge kurutsun. Kız amma da uyanıktı. "Ortak salonda ağızları bozuk bazı adamlar var," dedi Sükût. "Kötü huylar edinmeni istemem."

"Ben çocuk değilim Sükût Teyze."

"Evet, öylesin," dedi Sükût sertçe. "Sözümü dinleyeceksin. Popona sopayı yersin yoksa."

Sebruki gözlerini devirdi ama çalışmaya geri döndü ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. Sükût Sebruki'yle konuştuğu zamanlarda büyükannesinin tavırlarına bürünüyordu. Çocuk sertliğe iyi cevap veriyordu. Kendinden büyük birilerinin sorumluluğunda ve gözetiminde olduğu için hâlinden memnun bile olabilirdi.

Sükût için çocukları kontrol altında tutmak hayal gibiydi. Ama o bir Başizci'ydi; büyükannesi ve Vatan'dan ayrılarak bu kıtayı keşfetmeye gelen diğerlerinin aldığı soyadı taşıyordu. Evet, o bir Başizci'ydi ve kendini aciz hissetmektense ölmeyi yeğlerdi.

Hanın avlusunda yürürken William Ann'in mutfağın içinde birada eritmek için macun hazırladığını gördü Sükût. Kızın yanından geçti ve ahırdan içeri baktı. Chesterton yemekten sonra gideceklerini söylemişti. Pek çok kişi geceleri bir han çatısı altında olmayı istese de Chesterton ve adamları Ormanlar'da uyumaya alışkındı. Etraftaki gölgelere rağmen kendi kurdukları bir kampta, bir han yatağından daha güvende hissederlerdi kendilerini.

Ahırın içinde, yaşlı seyis yamağı Dob atları tımar etmeyi daha yeni bitirmişti. Su vermiş olamazdı. Sükût her zaman bunun en sonra bırakılmasını emrederdi.

"İyi iş çıkarmışsın Dob," dedi Sükût. "Mola verebilirsin."

Bir, "Sağ ol abla," mırıldanmasıyla Sükût'a başını salladı. Her zaman olduğu gibi ön sundurmaya gidip piposunu yakacaktı. Dob'un bir damla aklı vardı ve handa gerçekten ne yaptıkları hakkında en ufak bir fikri yoktu ama William'ın ölümünden önce bile Sükût'un yanında olmuştu. Sükût'un rastladığı en sadık adamdı o.

Sükût arkasından kapıyı kapattı, sonra ahırın arkasındaki kilitli dolaptan bazı keseler çıkardı. Loş ışıkta hepsini kontrol etti, sonra tımar masasının üzerine yerleştirdi ve ilk eyeri sahibi olan atın sırtına yükledi.

Eyerleri takmayı neredeyse bitirmişti ki kapı aralanarak açıldı. Sükût donup kaldı ve aklına ilk gelen masanın üzerindeki keseler oldu. Neden onları önlüğünün içine tıkmamıştı ki? Aptal!

"Sükût Başizci," dedi kapının ağzından hoş bir ses.

Sükût inlememek için kendini tuttu ve ziyaretçisiyle yüzleşmek için döndü. "Theopolis," dedi. "Bir kadının mülkünde sinsi sinsi dolaşmak uygun değildir. İzinsiz girdiğin için seni dışarı attırmalıyım."

"Hadi, hadi. Bu daha çok... atın onu besleyen adamı tepmesi gibi olur." Theopolis sırık gibi bedeniyle kapının ağzına yaslanarak kollarını kavuşturdu. Sıradan giysiler vardı üzerinde ve mevkiine dair hiçbir işaret taşımıyordu. Kalelerin vergi tahsildarları yanından geçenlerin mesleğini bilmesini istemezdi. Temiz, tıraşlı yüzünde o her zamanki küçümseyici gülümseme vardı. Giysileri fazla temizdi ve Ormanlar'da yaşayan birisine ait olamayacak kadar yeniydi. Ama bir züppe değildi; aptal da sayılmazdı. Theopolis tehlikeliydi, pek çoğundan farklı bir tehlike arz ediyordu.

"Burada ne arıyorsun Theopolis?" dedi Sükût, son eyeri homurdanan demir kırı bir atın sırtına koyarken.

"Sana genelde neden uğrarım ki Sükût? Neşeli suratın yüzünden değildir, hmmm?"

"Vergilerimi ödedim."

"Çünkü vergilerden büyük ölçüde muafsın," dedi Theopolis. "Ama geçen ay gelen gümüş için paramı vermedin."

"Bu aralar işler biraz kesat. Geliyor."

"Peki ya arbaletinin okları?" diye sordu Theopolis. "İnsan o gümüş ok başlarının ve koruma halkalarının değiştirilen kısımlarının fiyatını unutturmaya mı çalışıyorsun diye merak ediyor, hmmm?

Adamın konuşma şekli eyeri bağlarken Sükût'un yüzünü buruşturmasına neden oldu. Theopolis. Gölge kurutsun, tam gününü bulmuştu!

"Ooo," dedi Theopolis tımar masasına doğru yürüyerek. Keselerden bir tanesini aldı. "Bunlar nedir böyle? Yaşpırasa suyuna benziyorlar. Geceleri üzerine ışık tutarsan parladığını duymuştum. Beyaz Tilki'nin gizemli sırlarından biri mi?"

Sükût keseyi kapıp aldı. "Ó ismi ağzına alma," diye tısladı.

Theopolis sırttı. "Bir av bulmuşsun! Ne güzel. Her zaman onların izini nasıl sürdüğünü merak etmişimdir. Şuna minik bir delik açıp eyerin aşağısına takıyor, sonra arkasında bıraktığı izi mi takip ediyorsun? Hmmm? Onları epey bir takip edebiliyor, buradan çok uzakta öldürüyor, böylece şüpheleri küçük hanından uzak tutuyorsundur muhtemelen."

Evet, Theopolis tehlikeliydi ama Sükût'un onun için ödül paralarını tahsil edecek *birine* ihtiyacı vardı. Theopolis bir sıçandı ve bütün sıçanlar gibi en iyi delikleri, gedikleri ve oyukları bilirdi. Sonliman'da bağlantıları vardı ve Sükût'un parasını, kimliğini açığa çıkarmadan Beyaz Tilki adıyla alabiliyordu.

"Son zamanlarda seni ihbar etmeyi düşünmeye başlamıştım, biliyor musun?" dedi Theopolis. "Meşhur Tilki'nin kimliği konusunda çok sayıda büyük bahis var. Bu bilgiyle zengin bir adam olabilirim, hmmm?"

"Zaten zengin bir adamsın," diye tersledi Sükût. "Ve pek çok şey olsan da salak değilsin. On yıldır bu iş gayet iyi yürüdü. Bana zenginliği bir parça ün için feda edeceğini mi söylüyorsun?"

Theopolis gülümsedi ama ona itiraz etmedi. Tahsil ettiği ödüllerin yarısını alıyordu. Theopolis için güzel bir anlaşmaydı. Bir tehlikeye girmiyor, Sükût da böyle olmasından memnuniyet duyduğunu biliyordu. Theopolis bir memurdu, ödül avcısı değil. Sükût onun öldürdüğünü sadece bir kere görmüştü, karşılık veremeyecek hâlde olan bir adamı.

"Beni iyi tanıyorsun Sükût," dedi Theopolis bir kahkahayla. "Gerçekten çok fazla. Vay, vay. Bir ödül! Acaba kim? Gidip salona bir bakmam gerekecek."

"Öyle bir şey yapmayacaksın. Gölge kurutsun! Bir vergi tahsildarının suratı onları ürkütmeyecek mi zannediyorsun? Gidip işin içine etme."

"Sakin ol Sükût," dedi Theopolis sırıtmaya devam ederek. "Kurallarına uyuyorum. Buralarda kendimi fazla göstermemeye dikkat ediyorum ve senin üzerine şüphe çekmiyorum. Bugün gelmemezlik edemezdim zaten, sadece sana bir teklifte bulunmaya gelmiştim. Ama şimdi büyük ihtimalle ihtiyacın olmayacaktır! Ah, ne yazık. Senin adına girdiğim o kadar zahmetten sonra, hmmm?"

Sükût bir ürperti hissetti. "Bana nasıl bir yardımın olabilir ki?"

Theopolis çantasından bir parça kâğıt çıkardı, sonra fazla uzun parmaklarıyla dikkatli bir şekilde açtı. Havaya kaldırmak için hareket edecek oldu ama Sükût elinden kaptı.

"Bu ne?"

"Seni borcundan kurtarmanın bir yolu Sükût! Bir daha asla endişelenmek zorunda kalmamanı sağlamanın bir yolu."

Kâğıt bir haciz bildirisiydi. Sükût'un alacaklılarına (yani Theopolis'e) ödeme olarak mülküne el koyma izni veriyordu. Kaleler, yollar ve iki yanlarındaki topraklar üzerinde hak iddia ederdi. Devriye gezmeleri için asker gönderiyorlardı. Arada sırada.

"Sözümü geri alıyorum Theopolis," diye azarladı Sükût. "Sen *kesinlikle* aptal herifin birisin. Elimizdeki her şeyden bir parça toprak kapmak için mi vazgeçeceksin?"

"Tabii ki hayır Sükût. Bu herhangi bir şeyden vazgeçmek anlamına gelmiyor! Seni sürekli olarak bana borçlu görmek beni *fazlasıyla* üzüyor yahu. Hanın işletmesini ben devralsam daha verimli olmaz mı? Sen her zamanki gibi burada çalışmaya ve avlanmaya devam edersin. Sadece artık borçların konusunda endişe etmene gerek kalmaz, hmmm?"

Sükût elindeki kâğıdı buruşturdu. "Beni ve ailemi köle yaparsın Theopolis."

"Aman, o kadar da abartma. Sonliman'dakiler bunun kadar önemli bir hanın üçüncü bir şahsın elinde olmasından rahatsız olmaya başladılar. Dikkat çekiyorsun Sükût. İsteyeceğin en son şeyin bu olduğunu düşünürdüm."

Sükût yumruğunu sıkarak elindeki kâğıdı daha da buruşturdu. Atlar bölmelerinde kımıldandı. Theopolis sırıttı.

"Eh, belki buna gerek kalmaz," dedi. "Belki bu seferki avın büyük bir şeydir, hmmm? Bütün gün merak içinde kalmayayım diye bana verecek bir ipucun var mı?"

"Defol," diye fısıldadı Sükût.

"Sevgili Sükût," dedi Theopolis. "Başizci soyundan, son nefesine kadar inatçı. Diyorlar ki, büyükannen ve büyükbaban ilklerin ilkiymiş. Bu kıtada keşif yapmaya gelen ilk insanlar, Ormanlar'a yerleşen ilk insanlar... cehenneme el koyan ilk insanlar."

"Ormanlar'a öyle deme. Burası benim evim."

"Ama Kötülük'ten önce insanlar bu diyarı böyle görüyordu. Bu seni meraklandırmıyor mu? Cehennem, lanetlenmişlerin diyarı, ölülerin gölgelerinin yuva yaptığı yer. Hep merak ediyorum, merhum kocanın gölgesi gerçekten burayı koruyor mu, yoksa millete kendilerini güvende hissetsinler anlattığın bir başka hikâye mi bu? Hmmm? Gümüş için bir servet harcıyorsun. Gerçek korumayı o sağlıyor. Bu arada evliliğine dair herhangi bir kayıt da bulamadım. Eğer öyle bir şey hiç olmadıysa, bu sevgili William Ann'in bir..."

"Git!"

Theopolis sırıttı ve şapkasına dokunarak selam verip dışarı çıktı. Sükût onun eyerine tırmanmasını, sonra da atını sürüp gitmesini dinledi. Yakında gece çökecekti, büyük ihtimalle Theopolis'i gölgelerin almasını ummak boşa olurdu. Uzun zamandır yakınlarda bir yerlerde bir ini olduğundan şüpheleniyordu; büyük ihtimalle gümüş döşediği bir mağaraydı.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak nefes alıp verdi. Theopolis si-

nir bozucuydu ama her şeyi bilmiyordu. Zorlanarak da olsa dikkatini yeniden atlara çevirdi ve bir kova su getirdi. Keseleri içine boşalttı, sonra susuz kaldıkları için suyu iştahla içen tüm atlara büyük birer pay verdi.

Theopolis'in söylediği şekilde su damlatan keselerin fark edilmesi fazlasıyla kolay olurdu. Avları gece atlarının eyerlerini çıkarıp keseleri buldukları zaman ne olacaktı? Birilerinin peşlerinde olduğunu anlarlardı. Hayır, Sükût'un daha gizli bir yönteme ihtiyacı vardı.

"Bu işi nasıl halledeceğim?" diye fısıldadı kendi kendine, bir atın kovasından su içişini izlerken. "Gölge kurutsun. Her taraftan üzerime geliyorlar."

Theopolis'i öldür. Büyük ihtimalle büyükannesinin yapacağı bu olurdu. Sükût bu ihtimali değerlendirdi.

Hayır, diye düşündü. *Ben öyle olmayacağım. Ben o olmayacağım.* Theopolis bir cani ve alçaktı ama hiçbir kanunu çiğnememiş, bildiği kadarıyla kimseye doğrudan zarar vermemişti. Kurallar olmak zorundaydı, burada bile. Sınırlar olmalıydı. Belki bu açıdan, Sükût da kalehalkından pek de farklı değildi.

Başka bir yol bulacaktı. Theopolis'in elinde sadece bir alacak yazısı vardı ve bunu Sükût'a göstermekle yükümlüydü. Bu da parayı bulmak için bir ya da iki günü olduğu anlamına geliyordu. Kitabına uygun bir şekilde. Kale şehirler medeni yerler oldukları iddiasındaydı. Bu kurallar da Sükût'a bir şans veriyordu.

Ahırdan çıktı. Ortak odanın penceresinden içeri attığı bir bakış William Ann'in Chesterton'ın çetesindeki "tüccarlara" içkilerini verdiğini gösterdi. Sükût izlemek için durdu.

Arkasında Ormanlar rüzgârla titredi.

Sükût dinledi, sonra onlarla yüzleşmek için döndü. Kalehalkını Ormanlar'la yüzleşmekten kaçınmalarından tanıyabilirdin. Gözlerini kaçırır, hiçbir zaman ormanın derinliklerine bakmazlardı. O ağırbaşlı ağaçlar bu kıtanın neredeyse her santimini kaplıyor, o yapraklar zemini karartıyordu. Durgun. Sessiz. Orada yaşayan hayvanlar vardı ama kale etütçüleri bunların yırtıcı hayvanlar olmadıklarını ilan etmişti. Yırtıcı hayvanların icabına, dökülen kana çekilen gölgeler uzun zaman önce bakmıştı.

Ormanlar'ın içine bakmak onların... geri çekilmesine neden olurmuş gibi görünürdü. Diplerindeki karanlık azalır, sessizlik yerini düşmüş yaprakların arasında gezinen kemirgenlerin seslerine bırakırdı. Bir Başizci Ormanlar'ın gözünün içine nasıl bakacağını bilirdi. Bir Ba-

şizci etütçülerin yanıldığını bilirdi. Orada yırtıcı bir hayvan *vardı*. Orman'ın kendisi.

Sükût döndü ve yürüyerek mutfak kapısına doğru gitti. Hanı kaptırmamak ilk hedefi olmalıydı, o yüzden şimdi Chesterton'a konulmuş ödülü almaya kararlıydı. Theopolis'in parasını veremezse, her şeyin aynı kalacağına inancı yoktu. Handan gidemeyeceği için Theopolis gırtlağına yapışacaktı. Kale vatandaşlığı yoktu ve işler yerel çiftlikçilerin onu yanlarına alamayacakları kadar kötüydü. Hayır, burada kalmak ve hanı Theopolis için işletmeye devam etmek *zorunda kalırdı* ve o da Sükût'u sömürüp kurutur, ödül paralarındaki payını gittikçe arttırırdı.

Mutfak kapısını itip açtı. Onu...

Sebruki kucağında arbaletle mutfak masasında oturuyordu.

"Ötedeki Tanrı!" Sükût nefesini tuttu, içeri girerken kapıyı çekip kapattı. "Çocuğum, ne yapıyor..."

Sebruki dönüp ona baktı. O gözler geri dönmüştü, hayat ve duygudan yoksun gözler. Bir gölgenin gözleri.

"Ziyaretçilerimiz var Sükût Teyze," dedi Sebruki soğuk, tekdüze bir sesle. Arbaletin kurma kolu yanında duruyordu. Kendi başına silahı doldurup germeyi başarmıştı. "Okun ucunu karakanla kapladım. Doğru yaptım, değil mi? Böylece zehir onu kesinlikle öldürecek."

"Çocuğum..." Sükût öne doğru bir adım attı.

Sebruki kucağındaki arbaleti döndürdü; bir eliyle silahı destekliyordu ve küçük eli de tetiğin üzerindeydi. Ucu Sükût'a doğru döndü.

Sebruki dümdüz ileri bakıyordu, gözleri boştu.

"Bu işe yaramaz Sebruki," dedi Sükût sertçe. "O şeyi salona kadar taşıyabilsen bile onu vuramazdın, vursan bile karşılığında adamları hepimizi öldürürdü!"

"Bu umurumda bile olmaz," dedi Sebruki alçak sesle. "Onu öldürebildiğim sürece. Tetiği ben çekebildiğim sürece."

"Bizi hiç mi umursamıyorsun?" diye azarladı Sükût. "Ben seni kabul ettim, sana bir yuva verdim ve senin karşılığın bu mu? Silahımı mı çalıyorsun? Beni *tehdit mi ediyorsun*?"

Sebruki gözlerini kırptı.

"Ne istiyorsun?" dedi Sükût. "Bu güvenli yerde kan mı dökeceksin? Gölgeleri üzerimize çekip korumalarımıza mı saldırtacaksın? Eğer içeri girerlerse çatımın altındaki herkesi öldürürler! Güvende olacaklarına dair söz verdiğim kişileri. Bu ne *cüret*!"

Sebruki sanki kendine gelirmiş gibi silkindi. Maskesi dağıldı ve ar-

baleti düşürdü. Sükût bir pat sesi durdu ve tetik çalıştı. Okun yanağının dibinden geçtiğini hissetti, sonra da arkasındaki pencerenin kırılma sesini işitti.

Gölge kurutsun! Ok Sükût'a değmiş miydi? Sebruki *kan* mı dökmüştü? Titreyen bir elle uzandı ama neyse ki hiç kan hissetmedi. Ok onu sıyırmamıştı.

Bir an sonra Sebruki kollarında hıçkırıyordu. Sükût eğilerek çocuğu sıkıca tuttu. "Sakin ol canım. Tamam. Tamam."

"Hepsini duydum," diye fısıldadı Sebruki. "Annem hiç bağırmadı. Orada olduğumu biliyordu. O güçlüydü Sükût Teyze. O yüzden ben de güçlü olabildim, kan aktığı zaman bile. Saçıma döküldüğü zaman. Duydum. *Hepsini duydum.*"

Sükût gözlerini kapatarak Sebruki'ye sıkı sıkı sarıldı. Üzerinden dumanlar yükselen çiftliğe bakmaya giden tek kişi o olmuştu. Sebruki'nin babası arada bir handa kalırdı. İyi bir adamdı. En azından Kötülük, Vatan'ı yuttuğundan beri geride kalmış adamların olabileceği kadar iyiydi.

Çiftliğin için için yanan kalıntılarında bir düzine kişinin cesedini bulmuştu Sükût. Ailenin bütün üyeleri, hatta çocuklar bile Chesterton ve adamları tarafından katledilmişti. Tek sağ kalan en küçük çocuk olan Sebruki'ydi, yatak odasındaki döşeme tahtalarının altındaki boşluğa tıkıştırılmıştı.

Orada annesinin kanına bulanmış hâlde yatıyordu ve Sükût onu bulduğu zaman bile sesi çıkmamıştı. Sükût, Chesterton'un öldürmeye hazırlanırken dikkatli davranması, kendini gölgelerden korumak amacıyla odanın etrafına gümüş tozu serpmesi sayesinde bulmuştu kızı. Döşeme tahtalarının arasından düşen tozun bir kısmını toplamaya çalışmış ve yer döşemelerinin boşluklarından yukarıya dikilmiş, kendine bakan gözlerle karşılaşmıştı.

Chesterton geçen yıl boyunca on üç çiftliği yakmış, elliden fazla insanı öldürmüştü. Ondan kurtulan sadece Sebruki vardı.

Kız hıçkırıklarla titredi. "Neden... neden?"

"Bir sebebi yok. Üzgünüm." Başka ne diyebilirdi ki Sükût? Ötedeki Tanrı'nın adıyla boş laflar ederek teselli mi edecekti kızı? Burası Ormanlar'dı. Boş laflarla hayatta kalınmazdı.

Sükût ağlaması kesilene kadar sarılmaya devam etti kıza. William Ann içeri girdi, sonra elinde boş bir bira tepsisiyle mutfak masasının yanında durdu. Bakışları yere düşmüş arbalete, sonra da kırık pencereye kaydı.

"Onu öldürecek misin?" diye fısıldadı Sebruki. "Adaleti sağlayacak mısın?"

"Adalet Vatan'da öldü," dedi Sükût. "Ama evet, onu öldüreceğim. Sana söz veriyorum çocuğum."

Çekingen adımlarla arbaletin yanına doğru ilerledi William Ann ve silahı yerden aldı, sonra da çevirerek şimdi kırık olan yayını gösterdi. Sükût içini çekti. Sebruki'nin ulaşabileceği bir yere bırakmamış olması gerekirdi.

"Müşterilerle ilgilen William Ann," dedi Sükût. "Ben Sebruki'yi yukarı çıkaracağım."

William Ann başıyla onayladı, tekrar kırık pencereye bir bakış attı.

"Kan dökülmedi," dedi Sükût. "Bir şey olmaz. Gerçi eğer zamanın olursa, oku bulabilecek misin bir bak. Ucu gümüş." Ellerindekileri israf edebilecekleri bir zaman değildi.

Sükût Sebruki'yi dikkatlice bir mutfak taburesinin üzerine yerleştirirken William Ann arbaleti kilere sakladı. Kız ona yapışmıştı, bırakmayı reddediyordu; Sükût da yumuşadı ve bir süre daha kıza sarılmaya devam etti.

William Ann sanki sakinleşmeye çalışır gibi birkaç derin nefes aldı, sonra içki dağıtmak için tekrar ortak odaya çıktı.

Neden sonra, Sebruki Sükût'u içecek bir şeyler hazırlamasına yetecek kadar bir süre boyunca bıraktı. Merdivenlerden çıktılar ve Sükût kızı ortak odanın yukarısındaki tavan arasına taşıdı, üçünün yatakları oradaydı. Dob ahırda uyuyor ve misafirler de ikinci kattaki daha güzel odalarda kalıyordu.

"Uyumamı sağlayacaksın," dedi Sebruki bardağa kızarmış gözlerle bakarak.

"Yarın sabah dünya daha aydınlık görünecek," dedi Sükût. *Ayrıca bu gece gizli gizli beni takip etmen riskini alamam.*

Kız gönülsüzce bardağı alıp içti. "Üzgünüm. Arbalet için."

"Çalışıp tamir masrafını ödemen için bir yol buluruz."

Sözleri Sebruki'ye huzur verirmiş gibi göründü. O bir çiftlikçiydi, Ormanlar'da doğmuştu. "Geceleri bana ninni söylerdin," dedi Sebruki alçak sesle; gözlerini kapattı, yattı. "Beni ilk getirdiğin zamanlarda. İlk... ilk..." Yutkundu.

"Fark ettiğini düşünmemiştim." Sükût o zamanlarda Sebruki'nin herhangi bir şeyi algıladığından emin değildi.

"Etmiştim."

Sükût Sebruki'nin yatağının yanındaki tabureye oturdu. İçinden

şarkı söylemek gelmiyordu, o yüzden mırıldanmaya başladı. William Ann'e doğumundan sonraki zor zamanlarda söylediği ninniydi.

Uzun süre geçmeden sözleri istemeden geldi:

"Şimdi sus canım... olmasın korkun. Gece çöküyor üstümüze ama doğacak gün. Şimdi uyu canım... Gözyaşların dinsin. Karanlık sarıyor etrafımızı ama uyanacak herkes bir gün..."

Çocuk uyuyana kadar Sebruki'nin elini tuttu. Yatağın yanındaki pencere avluya tepeden bakıyordu ve Sükût, Dob'un Chesterton'ın atlarını dışarı çıkardığını gördü. Beş adam süslü tüccar kıyafetleri içinde sundurmadan indiler ve eyerlerine çıktılar.

Bir sıra hâlinde atlarını sürerek yola çıktılar, sonra Ormanlar onları yuttu.

* * *

Karanlığın çökmesinden bir saat kadar sonra, Sükût şöminenin ışığı altında sırt çantasının hazırlamaya koyuldu.

Bu şöminenin alevini büyükannesi tutuşturmuştu ve o zamandan beri yanıyordu. Ateşi yakarken neredeyse ölüyordu ama ateş tüccarlarına para vermeye istekli değildi. Sükût başını iki yana salladı. Büyükannesinin âdetlerle hiç arası yoktu. Sükût sanki daha mı iyiydi?

Ateş yakma, başkasının kanını dökme, geceleri koşma. Bunlar gölgeleri çeker. Her çiftlikçinin uyarak yaşadığı Basit Kurallar böyleydi. Sükût'un çok defa çiğnediği kurallar. Şimdiye kadar kuruyup bir gölgeye dönüşmemiş olması mucizeydi.

Öldürmek için hazırlık yaparken ateşin sıcaklığı uzak bir şeymiş gibi görünüyordu. Kilitli tuttuğu eski mabede bir bakış attı, bir dolaptan ibaret sayılırdı aslında. Alevler ona büyükannesini hatırlatıyordu. Bazı zamanlarda ateşin büyükannesi *olduğunu* düşünürdü. En son ana kadar hem gölgelere hem kalelere meydan okumuştu. Sükût, Ötedeki Tanrı'nın mabedi dışında durak yerini büyükannesini hatırlatacak diğer her şeyden arındırmıştı. Mabet, kilerin yanındaki kilitli bir kapının arkasındaydı ve kapının yanında da bir zamanlar büyükannesinin gümüş hançeri asılı dururdu; eski dinin sembolü.

O hançer koruyucu olması için ilahi sembollerle işlenmişti. Sükût şimdi bunu belindeki bir kında taşıyordu ama koruyucu olduğu için değil, gümüş olduğu için. İnsanın Ormanlar'da çok gümüşü olmazdı.

Çantasını dikkatle doldurdu, ilk önce pansuman malzemelerini ve kurumayı iyileştirmek için büyükçe bir kese gümüş tozu koydu. Bunu kalın, içleri sızıntıyı engellemek için katranlanmış boş çuvallar takip

etti. En sonunda bir yağ lambası yerleştirdi. Ateşe güvenmediği için bunu kullanmayı istemezdi. Ateş gölgeleri çekebiliyordu ama daha önceki avlarında bunu yanına almanın faydasını görmüştü. Sadece yanan ateşi olan birileriyle karşılaşacak olursa yakardı.

Bir an tereddüt ettiyse de depo odasına gitti. Döşeme tahtalarını kaldırdı ve zehirlerin yanında duran küçük fıçıyı çıkardı.

Barut.

"Anne?" diye seslendi William Ann Sükût'un sıçramasına neden olarak. Kızın mutfağa girdiğini duymamıştı.

Neredeyse fıçıyı düşürecekti. Kendi kendine küfrederek fıçıyı kolunun altına sıkıştırdı. Ateş olmadan patlamazdı. O kadarını biliyordu.

"Anne!" dedi William Ann fıçıya bakarak.

"Büyük ihtimalle ihtiyacım olmayacak."

"Ama..."

"Biliyorum. Sus." Gidip fıçıyı çantasının içine yerleştirdi. Fıçının yan tarafına büyükannesinin çakmağı tutturulmuştu ve çakmağın metal kolları arasına kumaş sıkıştırılmış durumdaydı. Barutu tutuşturmak da ateş yakmak gibiydi, en azından gölgeler için. Onları neredeyse kan kadar hızla toplardı, gece ya da gündüz. Vatan'dan gelen ilk mülteciler bunu kısa sürede öğrenmişlerdi.

Bazı açılardan kandan kaçınması daha kolaydı. Sıradan bir burun kanaması ya da yaralanma gölgeleri çekmiyordu, farkına bile varmazlardı. Kendi elinle döktüğün başka birinin kanı olmalıydı ve ilk önce kanı dökene giderlerdi. O öldükten sonra kimi öldürdüklerini umursamıyorlardı. Bir kere öfkelendiklerinde, gölgeler yakındaki herkes için tehlike arz ederlerdi.

Sükût William Ann'in yola çıkmak için bir pantolon ve çizme giymiş olduğunu ancak barutu yerleştirdikten sonra fark etti. Sükût'unki gibi bir çanta taşıyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun William Ann?" diye sordu Sükût.

"Sadece yarım doz batakotu almış beş adamı kendi başına öldürmeyi mi planlıyorsun, anne?"

"Daha önce benzer şeyler yaptım. Kendi başıma çalışmayı öğrendim."

"Yardım edecek biri olmadığı için." William Ann çantasını omzuna attı. "Artık öyle değil."

"Sen çok küçüksün. Yatağa geri dön, ben gelene kadar hana göz kulak ol."

William Ann hiçbir kımıldama belirtisi göstermedi.

"Çocuğum, dedim ki..."

"Anne, artık bir *genç kız* değilsin!" dedi William Ann, kadının kolunu sıkıca tutarak. "Topallamanın arttığını görmüyor muyum sanıyorsun? Her şeyi tek başına yapamazsın ya! Eninde sonunda yardım etmeme izin vermek zorunda kalacaksın!"

Sükût kızını inceledi. Bu sertlik nereden gelmişti? William Ann'in Başizci soyundan geldiğini hatırlaması kolay değildi. Büyükanne ondan tiksinirdi ve bu da Sükût'un gurur duymasına neden oluyordu. William Ann, çocukluğunu yaşayabilmişti. Zayıf değildi, sadece... normaldi. Bir kadının güçlü olabilmesi için duygularından arınması gerekmiyordu.

"Anneyle bağırarak konuşulmaz," dedi Sükût en sonunda kıza.

William Ann bir kaşını kaldırdı.

"Gelebilirsin," dedi Sükût kolunu kızının elinden kurtararak. "Ama sözümden çıkmayacaksın."

William Ann derin bir nefes verdi, sonra hevesle başını salladı. "Dob'a gittiğimizi haber vereyim." Yavaşça uzaklaştı, karanlığın içine çıkarken bir çiftlikçinin yavaş adımlarıyla ilerlemeye başlamıştı. Gümüş halkalar sayesinde hanın koruması içinde olsa bile Basit Kurallar'a uyması gerektiğini biliyordu. Güvende olduğun zamanlarda Kurallar'a uymamak, güvende olmadığında hata yapmana neden olurdu.

Sükût iki kap çıkardı, sonra iki farklı çeşit parlarmacun hazırladı. İşini bitirince macunları ayrı kavanozlara döktü, sonra da kavanozları çantasına yerleştirdi.

Geceye adım attı. Hava serin, tazeydi. Ormanlar sessizleşmişti.

Gölgeler çıkmıştı.

Birkaçı çimenli zeminde hareket ediyor, kendi hafif parıltılarıyla görünür oluyorlardı. Şeffaf ve hafiflerdi. Şu anda yakınlarında olanlar eski gölgelerdi ve insan şekillerini neredeyse tamamen kaybetmişlerdi. Başları dalgalanıyor, yüzleri dumandan halkalar gibi kayıyordu. Arkalarında bir kol uzunluğunda beyaz dalgalar bırakıyorlardı. Sükût her zaman bunun giysilerinin paralanmış kalıntıları olduklarını hayal etmişti.

Kimse, bir Başizci bile, içinde bir ürperti hissetmeden gölgelere bakamazdı. Elbette gölgeler gündüz de etraftalardı, sadece görülmüyorlardı. Ateş yakar, kan dökersen o zaman bile üzerine çökerlerdi. Ancak geceleri daha farklı oluyor, kabahatlere daha hızlı tepki gösteriyorlardı. Geceleri ayrıca hızlı hareketlere de tepki verirlerdi, ki bu gündüz saatlerinde yapmadıkları bir şeydi.

Sükût parlarmacun kavanozlarından birini çıkararak etrafındaki alanı soluk yeşil bir renge boyadı. Işık loştu ama meşale ışığının aksine sabit ve düzdü. Meşalelere güvenilmezdi, eğer sönerlerse geri yakamazdın.

William Ann ön tarafta fener sırıklarıyla bekliyordu. "Sessizce hareket etmemiz gerekecek," dedi Sükût, kavanozları sırıkların ucuna asarken. "Konuşabilirsin ama fısılda. Sözümden çıkma demiştim. Sakın unutma. Bu peşinde olduklarımız bir an bile düşünmeden seni öldürür ya da beterini yaparlar."

William Ann başını salladı.

"Yeterince korkmuyorsun," dedi Sükût daha parlak parlarmacunun olduğu kavanozun etrafına siyah bir kılıf geçirirken. Bu onları karanlıkta bırakmıştı ama o gün Yıldızkuşağı gökyüzünde yüksekteydi. O ışığın bir kısmı yaprakların arasından geçerdi, özellikle yoldan çok uzaklaşmadıkları sürece.

"Ben..." diye başladı William Ann.

"Geçen bahar Harold'ın tazısının delirdiği zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Sükût. "Tazının gözlerindeki bakışı hatırlıyor musun? Kimseyi tanımayan, öldürmeye susamış gözleri? İşte bu adamlar da öyle William Ann. Kuduz. Aynı o tazı gibi itlaf edilmeleri gerek. Seni bir insan olarak görmeyecekler. Et olarak görecekler. Anlıyor musun?"

William Ann başını salladı. Sükût hâlâ onun korkudan çok heyecan hissettiğini görebiliyordu ama bunun için yapabileceği bir şey yoktu. Sükût ona daha solgun parlarmacun sırığını verdi. Hafif mavi bir ışığı vardı ama pek fazla aydınlık vermiyordu. Sükût diğer sırığı sağ omzuna dayadı, çantası da solundaydı. Başını sallayarak yolu işaret etti.

Yakınlarında bir gölge, durağın sınırına doğru süzüldü. Zemindeki ince gümüş engeline dokunduğu zaman gümüş bir kıvılcım çıkararak çıtırdadı ve ani bir hareketle yaratığı geri itti. Gölge süzülerek diğer yöne doğru uzaklaştı.

Bu tür dokunuşların her biri Sükût için kaybedilen para demekti. Bir gölgenin dokunuşu gümüşü harap ederdi. Müşterileri bunun için para ödüyordu: Sınırlarının içinde kısılı kalmış istenmeyen gölgelerin olmadığı, yüz yıldan uzun zamandır ayakta duran bir han. Huzur bulabileceğin bir yerdi. Ormanlar'da bulunabilecek en iyi mekândı.

William Ann zeminden dışarı çıkan gümüş halkaların eğrileri tarafından işaretlenmiş sınırı geçti. Zemine çimentoyla sabitlenmişlerdi, o

yüzden kolayca çıkmazlardı. Sükût'un hanını çevreleyen üç eş merkezli daire şeklindelerdi; halkalardan bir tanesinin bozulan bir kısmını yenilemek için toprağı kazmak ve parçayı yerinden sökmek gerekiyordu. Sükût'un çok iyi bildiği, fazlasıyla zahmetli bir işti. Şu ya da bu halkayı döndürmedikleri ya da değiştirmedikleri bir hafta geçmiyordu.

Yakınlarındaki gölge uzaklaştı. Onlara bir tepki vermedi. Sükût kuralları çiğnemedikleri sürece sıradan insanları göremediklerini mi, yoksa sadece umursamadıklarını mı bir şey yapmadıklarını bilmiyordu.

William Ann'le birlikte nispeten bozuk, karanlık yola çıktılar. Ormanlar'daki hiçbir yol bakımlı değildi. Olur da bir gün kaledeki yöneticiler sözlerini tutmaya başlarsa bu değişirdi. Yine de yolculuk yapılıyordu. Çiftlikçiler ürünlerini satmak için kalelere gidebiliyorlardı. Ormanlar'daki açıklıklarda yetiştirilen tahıllar dağlarda elde edilebilenlerden daha lezzetli, daha zengin olurdu. Kapanlarla yakalanan ya da kafeslerde yetiştirilen tavşanlar ve hindiler satılınca iyi gümüş ediyordu.

Ama domuzlar değil. Bir domuzu yiyecek kadar ahmak olanlar yalnızda kalelerde yaşayanlardı.

Ticaret *devam ediyordu* ve bu sayede, etraflarındaki ağaçlar dallarını âdeta birer kol gibi aşağı sarkıtarak yolu kapatmaya, geri almaya çalışma eğilimi içinde olsa bile yollar kullanılıyordu. Ormanlar insan istilasından hoşlanmıyordu.

İki kadın dikkatli ve kararlı bir şekilde yürüdü. Hızlı hareketler yoktu. Böyle yürüyerek yolda önlerinde bir şeyler belirene kadar sanki sonsuz bir süre geçmişti.

"Orada!" diye fısıldadı William Ann.

Sükût gerginliğini bir nefes vererek attı. Yolda parlarmacunun ışığında parlayan bir şey vardı. Theopolis'in avlarını nasıl takip ettiği hakkındaki tahmini iyi ama eksikti. Evet, Abraham Ateşi olarak da bilinen macunun ışığı yaş pırasa suyunun parlamasına neden olurdu. Yaş pırasa suyu, atların mesanelerini de gevşetirdi.

Sükût, yerde parlayan su ve sidik çizgisini inceledi. Chesterton ve adamlarının duraktan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Ormanlar'ın içine gireceklerinden endişe etmişti. Bu pek olası değildi ama endişe etmişti.

Şimdi izlerini bulduğundan emindi. Eğer Chesterton Ormanlar'a sapacaksa, bunu kimsenin ne yaptıklarını anlamadığından emin olmak için handan çıktıktan birkaç saat sonra yapardı. Sükût gözleri-

ni kapattı ve bir rahatlamayla içini çekti, sonra kendini alışkanlıkla bir teşekkür duası ederken buldu. Tereddüt etti. Nereden çıkmıştı şimdi bu? Çok uzun zaman olmuştu.

Başını salladı, ayağa kalktı ve yol boyunca ilerlemeye devam etti. Atların beşine birden ilaç vererek, takip edeceği düzenli bir çizgi dizisi elde etmişti.

Bu gece Ormanlar... karanlık gibiydi. Yukarıdaki Yıldızkuşağı'nın ışığı dalların arasından olması gerektiği kadar iyi sızmıyordu sanki. Ve ağaç gövdelerinin arasında hafif hafif parlayarak dolaşan gölgeler de her zamankinden daha fazlaydılar belki de.

William Ann fener sırığına sıkı sıkı yapışmıştı. Çocuk daha önce de gece dışarı çıkmıştı. Hiçbir çiftlikçi bunu yapmaya hevesli olmazdı ama kaçınmazlardı da. Hayatını içeride kısılı hâlde oturarak, karanlığın korkusuyla donup kalarak yaşayamazdın. Öyle yaşarsan... eh, o zaman kalelerdeki insanlardan daha iyi durumda olmazdın. Ormanlar'da hayat zordu, çoğu zaman ölümcüldü. Ama özgürdü.

"Anne," diye fısıldadı William Ann yürürlerken. "Neden artık Tanrı'ya inanmıyorsun?"

"Şimdi bunun zamanı mı kızım?"

William Ann yolda mavi renkte parlayan bir diğer sidik çizgisini de geçerlerken başını eğdi. "Her zaman böyle şeyler söylüyorsun."

"Çoğu zaman da soruyu geçiştirmeye çalışıyorum," dedi Sükût. "Ama çoğu zaman Ormanlar'da gece gezintisinde olmuyorum."

"Bana şimdi önemliymiş gibi görünüyor. Yeteri kadar korkmadığım konusunda yanılıyorsun. Nefes bile alamıyorum ama hanın ne kadar sıkıntı içinde olduğunu biliyorum. Theopolis uğradıktan sonra hep çok kızgın oluyorsun. Sınır gümüşümüzü eskiden olduğu kadar sık değiştirmiyorsun. İki günde bir ekmekten başka hiçbir şey yemiyorsun."

"Bunun Tanrı'yla ilgisi var mı?"

William Ann yere bakmaya devam etti.

Hay gölge kurutsun, diye düşündü Sükût. *Bizim cezalandırıldığımızı düşünüyor*. Aptal kız. Babası kadar aptal bu da.

Köhne tahta kalaslarının üzerinden yürüyerek Eski Köprü'yü geçtiler. Işığın daha iyi olduğu zamanlarda aşağıdaki uçurumun dibindeki Yeni Köprü'nün kalaslarını seçebiliyordun. Kalelerin sözlerinin ve hediyelerinin temsilcisiydi, her zaman güzel görünür ama uzun zaman geçmeden dağılır giderlerdi. Sebruki'nin babası da Eski Köprü'yü onaranlardan biriydi.

"Ötedeki Tanrı'ya inanıyorum," dedi Sükût karşı tarafa varmalarından sonra.

"Ama..."

"İbadet etmiyorum ve bu da inanmadığım anlamına gelmez," dedi Sükût. "Eski kitaplar bu diyara lanetlenmişlerin yuvası derdi. Zaten lanetlenmişsen ibadetin bir faydası olacağını sanmıyorum. Hepsi bu."

William Ann cevap vermedi.

En az iki saat daha yürüdüler. Sükût ağaçların arasından kestirmeden gitmeyi düşündü ama izi kaybedip geri dönmek zorunda kalmak fazla tehlikeli gelmişti. Zaten yeterince tehlikedeydiler. Parlarmacunun görülmeyen ışığında hafif mavi-beyaz parlayan o izler... *gerçek* bir şeydi. Etraflarını saran gölgelerin içinde ışıktan bir yaşam çizgisiydi. O çizgiler onun ve çocuklarının güvenliğini temsil ediyordu.

İdrar izlerinin arasındaki saniyeleri sayarken sapmayı az bir farkla kaçırdılar. Birkaç dakika bir iz görmeden yürüdükten sonra tek kelime etmeden döndüler, yolun yanlarını araştırdılar. Sükût bunun avın en zor kısmı olacağını düşünmüştü ama adamların Orman'a girdikleri yeri kolaylıkla buldular. İşaret parlayan bir nal izi şeklindeydi, atlardan bir tanesi yolda bir diğerinin idrarına basmış ve bunu Orman'ın içine taşımıştı.

Sükût çantasını yere koydu ve boğma telini çıkardı, sonra bir parmağını dudaklarına koydu ve William Ann'e yolun kenarında beklemesi için işaret etti. Kız başını sallayarak onayladı. Sükût karanlıkta kızın yüz hatlarını pek seçemiyordu ama nefesinin hızlandığını duydu. Bir çiftlikçi olmak ve geceleri dışarı çıkmaya alışmak önemliydi. Ama Ormanlar'da tek başına olmak...

Sükût mavi parlarmacun kavanozunu aldı ve mendiline sardı. Sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve karanlığın içine doğru ilerledi. Bunu her yapışında kendini yine büyükbabasıyla birlikte Ormanlar'a giden bir çocuk gibi hissediyordu. Parmakları toprağın içinde çıtırdayacak ve onu ele verecek yaprak ve dalları yokluyordu.

Neredeyse büyükbabasının ona talimat veren sesini, gürültü yapacak noktalardan geçerken rüzgârı nasıl ölçeceğini ve yaprakların hışırtılarını kullanarak nasıl gizleneceğini anlatışını duyabiliyordu. Büyükbabası Ormanlar'ı hep sevmişti, ta ki onu aldıkları güne kadar. *Bu diyara hiçbir zaman cehennem deme*, derdi. *Tehlikeli bir hayvana duyacağın gibi saygı duy ama nefret etme.*

Gölgeler yakınlardaki ağaçların arasından kayıyordu ama onları aydınlatacak bir şey olmadığından neredeyse görünmezlerdi. Sükût mesafesini koruyor olmasına rağmen arada bir başını çevirdiğinde

birinin dibinden geçtiğini görüyordu. Bir gölgeye toslamak insanı öldürebilirdi ama o türden kazalar ender yaşanırdı. Öfkeli olmadıkları sürece gölgeler fazla yakınlarına gelen insanlardan sanki hafif bir meltemle savruluyormuş gibi uzaklaşırdı. O yüzden yavaş hareket ettiğin sürece –ki etmen de *gerekirdi*– bir şey olmazdı.

Özellikle izleri aramak istediği zamanlar dışında mendilini kavanozun etrafına kapatıyordu Sükût. Parlarmacun gölgeleri aydınlatıyordu ve fazla parlayan gölgeler yaklaştığını ele verebilirdi.

Yakınlardan bir inleme sesi geldi. Sükût dondu, kalbi neredeyse göğsünden dışarı fırlayacaktı. Gölgeler ses çıkarmazdı, bu bir adamdı. Onu görene kadar gergin, sessiz bir şekilde arandı. Bir ağacın oyuğuna iyice gizlenmişti. Şakaklarını ovuşturarak kıpırdandı. William Ann'in zehrinden kaynaklanan baş ağrısını çekiyordu.

Sükût düşündü, sonra sessizce ağacın arkasına dolandı. Çömeldi, acı dolu beş dakika boyunca adamın hareket etmesini bekledi. Adam tekrar yukarı uzanarak yaprakları hışırdattı.

Sükût öne atıldı ve elindeki teli adamın boynunun etrafına doladı, sonra da sıkıca asıldı. Ormanlar'da adam öldürmenin en iyi yolu boğmak değildi. Çok yavaştı.

Nöbetçi debelenmeye, boğazını tırmalamaya başladı. Yakınlarındaki gölgeler durdu.

Sükût daha da sıktı. Zehrin zayıflattığı nöbetçi Sükût'a bir tekme atmaya çalıştı Sükût ayaklarını sürüyerek geriledi; hâlâ sıkıyor ve bir yandan da gölgeleri izliyordu. Havayı koklayan hayvanlar gibi etraflarına bakındılar. Birkaç tanesi koyulaşmaya başladı; kendi doğal, hafif ışıltıları soluyor, silüetleri beyazdan siyaha dönmeye başlıyordu.

Bu iyiye işaret değildi. Sükût kalbinin bir yıldırım gibi gümbürdediğini hissediyordu. *Öl ulan*!

Adam en sonunda çırpınmayı kesti ve direnci azalmaya başladı. Son bir kere daha titredikten sonra tamamen hareketsiz kalınca, Sükût nefesini tutarak ona sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledi. En sonunda yakınlarındaki gölgeler solarak tekrar beyaza döndü, sonra rastgele yönlere süzülerek dağıldılar.

Telini çözerken rahatlamayla nefesini bıraktı. Kendini toplamak için bir an durduktan sonra cesedi bıraktı ve sessizce William Ann'in yanına döndü.

Kız onu gururlandırmıştı; o kadar iyi saklanmıştı ki, kendisine fısıldayana kadar kızı göremedi Sükût. "Anne?"

"Evet," dedi Sükût.

"Ötedeki Tanrı'ya şükür," dedi William Ann, kendini yapraklarla örttüğü oyuktan emekleyerek çıkarken. Titreyerek Sükût'u kolundan tuttu. "Onları buldun mu?"

"Nöbetçiyi öldürdüm," dedi Sükût başıyla onaylarken. "Diğer dördünün uyuyor olması gerekir. Sana ihtiyacımın olacağı yer burası."

"Hazırım."

"Peşimden gel."

Sükût'un kullandığı yoldan geri döndüler. Nöbetçinin yığılmış cesedinin yanından geçtiler ve William Ann, herhangi bir acıma duygusu göstermeksizin cesedi inceledi. "Bu onlardan biri," diye fısıldadı. "Tanıdım."

"Elbette onlardan biri."

"Sadece emin olmak istemiştim. Ne de olsa biz onları... yani..."

Nöbet yerinden fazla uzaklaşmalarına gerek kalmadan kampı buldular. Yer yatakları içindeki dört adam, sadece gerçekten Ormanlar'da doğmuş olanların denemeye cüret edeceği bir şekilde gölgelerin arasında uyuyordu. Kampın merkezine küçük bir kavanoz parlarmacun koymuşlardı. Fazla parlayıp onları ele vermesin diye bir çukurun içine yerleştirilmişti ama birkaç adım ileride bağlı duran atları aydınlatmaya yetiyordu. Yeşil ışık William Ann'in yüzünü aydınlattı ve kızın yüz ifadesinde korku yerine yoğun bir öfke görmek Sükût'un afallamasına neden oldu. Sebruki'yi koruyan abla rolüne hızlıca adapte olmuştu belli ki. Demek öldürmeye gerçekten hazırdı.

Sükût en sağdaki adamı işaret etti ve William Ann de başıyla onayladı. Burası tehlikeli kısımdı. Sadece yarım dozun etkisinde olan bu adamların herhangi biri, ölmekte olan arkadaşlarının çıkaracağı sesler yüzünden uyanabilirdi.

Sükût çantasındaki çuvallardan birini aldı ve William Ann'e verdi, sonra da çekicini çıkardı. Büyükbabasının bahsettiği savaş silahları gibi bir şey değildi bu çekiç. Sadece çivi çakmaya yarayan basit bir aletti. Ya da başka şeyleri.

Sükût ilk adamın üzerine eğildi. Uyuyan yüzünü görmek içinde bir ürperti uyandırdı. İlkel bir parçası, gergin bir şekilde o gözlerin aniden açılmasını bekliyordu.

William Ann'e üç parmağını kaldırdı, sonra birer birer indirdi. Üçüncü parmağını indirdiği zaman William Ann çuvalı adamın başına geçirdi. Adam sıçrarken Sükût çekiçle şakağına kuvvetle vurdu. Kafatası çatladı ve kafa biraz içeri göçtü. Adam bir kere debelendi, sonra hareketsiz kaldı.

William Ann çuvalı sıkıca kapatırken Sükût başını kaldırıp gergin bir şekilde diğer adamları izledi. Yakınlardaki gölgeler durakladı ama olanlar dikkatlerini az önceki boğma kadar çekmemişti. Çuvalın katran kaplaması kanın dışarı akmasına engel olduğu sürece güvende olacaklardı. Sükût adamın kafasına iki kere daha vurdu, sonra nabzına baktı. Atmıyordu.

Dikkatlice sıradaki diğer adamı hallettiler. Vahşi bir işti bu; hayvan kesmek gibi. Daha önce William Ann'e söylediği üzere, bu adamları kuduz hayvanlar olarak düşünmenin faydası oluyordu. Sebruki'ye yaptıklarını düşünmenin ise faydası yoktu. Bu onun öfkelenmesine neden olabilirdi ve Sükût, öfkelenmek gibi bir lükse sahip değildi. Sakin, sessiz ve etkili olması gerekiyordu.

İkinci adamı öldürmek için kafasına birkaç kere vurmak gerekmişti ama arkadaşından daha yavaş uyanmıştı. Batakotu insanı bitkin düşürürdü. Sükût'un amaçları için harika bir ilaçtı. Kurbanın uykulu, zihninin bulanık olması onun için yeterliydi. Ve...

Bir sonraki adam yatağında doğrulup oturur hâle geçti. "Ne?" diye sordu uykulu bir sesle.

Sükût üzerine atlayarak adamı omuzlarından kavradı ve yere devirdi. Yakınlardaki gölgeler sanki yüksek bir ses duymuş gibi döndüler. Adam onu üzerinden atmaya ve kenara itmeye çalışırken telini çıkardı ve şok olan William Ann nefesini tuttu.

Sükût yerde yuvarlanarak teli adamın boynuna sardı. Adam debelenerek gölgeleri rahatsız ederken sıkıca çekti. Tam işini bitirecekken son adam fırlayarak yer yatağından kalktı. O anki şaşkınlığıyla, koşup kaçmaya karar vermişti.

Gölge kurutası! Bu sonuncusu Chesterton'du. Eğer gölgeleri çekerse...

Sükût nefes nefese kalmış üçüncü adamı bıraktı ve ihtiyatlı olmak konusunda endişelenmeksizin Chesterton'ın peşinden fırladı. Eğer gölgeler onu kurutup toz ederse *hiçbir şey* elde edemezdi. Teslim edecek ceset yoksa ödül de yoktu.

Sükût kampın kıyısında atların yanında Chesterton'a yetişerek yakalarken kamp alanının etrafındaki gölgeler gözle görülmez oldu. Çaresizlikle öne atlayıp bacaklarından yakalayarak sersemlemiş adamı yere devirdi.

"Orospu," dedi Chesterton kelimeleri yuvarlayan bir sesle, ona tekme atarken. "Sen hancısın. Beni zehirledin *orospu*!"

Ormandaki gölgeler tamamen siyaha dönmüştü. Dünyevi gözleri açılırken yeşille alevlendi. Gözlerinden sisli bir ışık dökülüyordu.

Sükût debelenen Chesterton'ı ellerini kenara itti.

"Para veririm," dedi Chesterton onu tırmalayarak. "Sana para vereyim..."

Sükût çekicini koluna indirerek Chesterton'un bir çığlık atmasına neden oldu. Sonra çekici bir çatırtıyla yüzüne indirdi. Adam inler ve çırpınırken Sükût kazağını çıkararak bir şekilde adamın kafasının ve çekicin etrafına sardı.

"William Ann!" diye bir çığlık attı. "Bana çuval lazım. Çuval kızım! Bana çuval..."

William Ann Sükût'un yanına çöktü, kanlar kazağı ıslatmaya başlarken Chesterton'ın başına bir çuval geçirdi. Sükût telaşlı bir elle yan tarafına doğru uzandı ve bir taş kaptı, sonra çuvalın içindeki kafaya indirdi. Kazak Chesterton'ın çığlıklarını boğuyordu boğmasına ama darbeleri de zayıflatıyordu. Tekrar ve tekrar vurmak zorunda kaldı.

En sonunda hareketsiz kaldı Chesterton. William Ann kanın dışarı akmasını engellemek için çuvalı boynuna bastırıyordu, nefesi kesik kesikti. "Ötedeki Tanrı. Ah..."

Sükût başını kaldırmaya cesaret edebildi. Düzinelerce yeşil göz ormanın içinde asılı duruyor, karanlığın içindeki minik ateşler gibi parlıyordu. William Ann gözlerini kapattı ve yanaklarından yaşlar akarken fısıltıyla dua etti.

Sükût yavaşça beline uzandı ve gümüş hançerini çıkardı. Başka bir geceyi, başka bir yeşil gözler denizini hatırlıyordu. Büyükannesinin son gecesini. *Kaç kız! KAÇ!*

O gece kaçmak diye bir seçenek vardı. Yakınlarda güvenli bir yer vardı. Buna rağmen büyükannesi kurtulamamıştı. Kurtulabilirdi ama kurtulmamıştı.

O gece olanlar Sükût'un büyük bir dehşete kapılmasına neden olmuştu. Büyükannesinin yaptıkları. Sükût'un yaptığı... Eh, bu gece sadece tek bir umudu vardı. Kaçmak onları kurtarmazdı. Güvenli bir yerden çok uzaklardı.

Yavaş yavaş gözler solmaya başladı. Sükût geriye kaykıldı ve gümüş bıçağı parmaklarından kayarak yere düştü.

William Ann gözlerini açtı. "Ötedeki Tanrı!" dedi gölgeler solarak tekrar görünür olurlarken. "Bir mucize!"

"Mucize değil," dedi Sükût. "Sadece şans. Onu zamanında öldürdük. Eğer bir saniye daha geçseydi kızacaklardı."

William Ann kollarını vücuduna doladı. "Ah, gölge kurutsun. Ah, gölge kurutsun. Öldük sandım. Ah, gölge kurutsun."

Birden Sükût'un aklına bir şey geldi. Üçüncü adam. Chesterton kaçınca onun işini tam anlamıyla bitirememişti. Tökezleyerek ayağa kalkıp döndü.

Orada hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

"Öldürdüm," dedi William Ann. "Ellerimle boğmak zorunda kaldım. Ellerimle..."

Sükût kızına baktı. "İyi yaptın kızım. Büyük ihtimalle hayatlarımızı kurtardın. Yanımda olmasaydın Chesterton'ı gölgeleri kızdırmadan öldürmeyi asla başaramazdım."

Kız gözlerini ağaçlara dikmiş, uysal gölgeleri izlemeye devam ediyordu. "Ne gerekecek?" diye sordu. "Bir tesadüf yerine bir mucize görmen için ne gerekecek?"

"Bir mucize gerekecek elbette," dedi Sükût bıçağını geri alarak. "Sıradan bir tesadüf yerine. Haydi. Şunlara birer çuval daha geçirelim."

William Ann ona katıldı ve bitkin hareketlerle haydutların kafalarına birer çuval daha geçirmesine yardım etti. Her ihtimale karşı her birine ikişer çuval. Kan en tehlikelisiydi. Koşmak gölgeleri çekiyordu ama yavaşça. Ateş anında kızdırıyordu ama ayrıca kör ediyor ve şaşırtıyordu da.

Ama kan... öfkeyle dökülmüş, açık havaya çıkmış kan... tek bir damlası bile gölgelerin insanı ve sonra görebildikleri diğer her şeyi katletmesine yeterdi.

Sükût her ihtimale karşı adamların kalp atışlarını kontrol etti, ölmüşlerdi. Atları eyerlediler ve nöbetçininki de dâhil cesetleri yükleyip sabitlediler. Yer yataklarını ve diğer eşyalarını aldılar. Üzerlerinde biraz gümüş olmasını umuyorlardı. Ödül kanunları, çalıntı bir şeylerden özellikle bahsedilmediği sürece Sükût'un bulduğu şeyleri alabileceğini söylüyordu. Bu sefer kaledekiler Chesterton'ın ölmesini istiyordu. Aşağı yukarı herkes istiyordu bunu.

Sükût bir ipi çekerek sıkıştırdı, sonra durakladı.

"Anne!" dedi William Ann de aynı şeyi fark ederek. Ormanlar'da yapraklar hışırdıyordu. Haydutlarınkinin yanına koymak için kendi parlarmacunlarını da açmışlardı ve atlara binmiş sekiz kişilik ekip ormanda ilerlerken, küçük kamp fazlasıyla aydınlıktı.

Kalelerden gelmişlerdi. Güzel giysileri, Ormanlar'a ve gölgelere bakışları, duruşları... Kesinlikle kalehalkıydı. Sükût öne çıktı, biraz ol-

sun tehditkâr görünebilmek için çekicinin elinde olmasını tercih ederdi. Chesterton'ın kafasına geçirdikleri çuvalın içinde kalmıştı. Üzerinde kan olacaktı, o yüzden Sükût kuruyana ya da çok ama çok güvenli bir yere gelene kadar çekici çıkaramazdı.

"Şuna bakın yahu," dedi yeni gelenlerin önündeki adam. "Keşiften döndüğü zaman dediklerine inanamamıştım ama anlaşılan Tobias'ın dedikleri doğruymuş. Chesterton çetesindeki beş adam bir çift Orman çiftlikçisi tarafından mı öldürüldü?"

"Sen kimsin?" diye sordu Sükût.

"Red Young," dedi adam şapkasını biraz eğerek. "Son dört aydır bu çeteyi takip ediyordum. Benim için onların hesabını görmenizden dolayı ne kadar teşekkür etsem azdır." Arkasındakilere elini salladı ve birkaçı atlarından indi.

"Anne!" diye tısladı William Ann.

Sükût Red'in gözlerinin içine baktı. Silah olarak bir lobutu vardı, arkasındaki kadınlardan biri ise yeni, küt uçlu arbaletlerden taşıyordu. Hızla çekilebiliyor ve sert bir darbe indiriyor ama kan akıtmıyorlardı.

"Atlardan uzaklaş yavrum," dedi Sükût.

"Ama..."

"Uzaklaş." Sükût elindeki atın ipini bıraktı. Üç kalehalkı ipleri topladı, adamlardan biri William Ann'e pis pis bakıyordu.

"Akıllıymışsın," dedi Red öne eğilerek ve Sükût'u inceledi. Çetesindeki kadınlardan biri Chesterton'ın atını ve üzerine bağlı cesedini çekerek yanlarından geçti.

Sükût bir adım atarak elini Chesterton'ın eyerine koydu. Atı çeken kadın durdu, sonra patronuna baktı. Sükût bıçağını yavaşça kınından çıkardı.

"Bize bir şeyler vereceksin," dedi Sükût Red'e, bıçaklı elini göstermeden. "Yaptıklarımızdan sonra. Çeyreğini verirsen tek kelime etmem."

"Tabii," dedi Red başıyla onaylayarak. Bir tabloda olacak türden sahte bir gülümsemesi vardı. "Çeyrekte anlaştık."

Sükût başını salladı. Bıçağı Chesterton'ı eyere bağlayan ince iplerden birinin üzerinden geçirdi. Kadın atı çekip götürürken iyi bir kesik atmasını sağlamıştı. Sükût bir adım geriledi, gizlice bıçağı kınına geri yerleştirirken elini William Ann'in omzuna koydu.

Red bir kere daha şapkasını eğerek selam verdi. Saniyeler içinde, ödül avcıları ağaçların arasından yola doğru ilerlemeye başlamışlardı.

"Çeyrek mi?" diye tısladı William Ann. "Sence verecek mi?"

"Asla," dedi Sükût çantasını alarak. "Bizi hemen öldürmediği için şanslıyız. Gel." Ormanlar'ın derinliklerine doğru gitti. William Ann yanında yürüyor, ikisi de Ormanlar'da olması gerektiği gibi dikkatli adımlarla ilerliyordu. "Senin hana dönme vaktin gelmiş olabilir William Ann."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ödülümüzü geri alacağım." O bir Başizciydi. Hiçbir süslü kale züppesi onu soyamazdı.

"Onların önünü beyaz kemerde kesmeye niyetlisindir diye tahmin ediyorum. Ama ne yapacaksın? Çok kalabalıklar, anne."

"Bir yolunu bulurum." O ceset kızları için özgürlük, *yaşam* anlamına geliyordu. Parmaklarının arasından öylece kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Karanlığın içine girerek sadece çok kısa bir süre önce onları neredeyse kurutmaya hazır olan gölgelerin yanından geçtiler. Şimdiyse gölgeler süzülerek uzaklaşıyorlardı ve onlara karşı tamamen kayıtsızlardı.

Düşün Sükût. Burada fazlasıyla yanlış olan bir şeyler var. Kamp yerini nasıl bulmuşlardı? Işık sayesinde mi? William Ann'le konuşmasını mı duymuşlardı? Aylardır Chesterton'ı takip ettiklerini iddia ediyorlardı. Şimdiye kadar Sükût'un da onlardan haberdar olması gerekmez miydi? Katillerin izini sürerek aylardır Ormanlar'da gezen birilerine göre fazlasıyla şık değiller miydi?

Bütün bunlar Sükût'un kabul etmeye pek de gönüllü olmadığı bir sonuca işaret ediyordu. Bugün bir av peşinde olacağını ve o avın izini nasıl sürmeyi planladığını bilen birileri vardı. O ödülün ondan çalınmasını istemek için sebebi olacak bir adam.

Umarım yanılıyorumdur Theopolis, diye düşündü. *Çünkü bunun arkasında sen varsan...*

Sükût ve William Ann Ormanlar'ın derinliklerinde yürüdüler, yukarıdaki obur saçakların bütün ışığı içerek altlarındaki zemini çorak bıraktıkları bir yerdi. Gölgeler bu ağaçtan koridorlarda kör muhafızlar gibi dolaşıyordu. Red ve ödül avcıları kaleden geliyorlardı. Bilinen yollardan şaşmayacaklardı, Sükût için avantajlı bir durumdu bu. Tanıdık bir uçuruma düşmenin daha az tehlikeli olmaması gibi, Ormanlar da çiftlikçilerin dostu değildi.

Ama Sükût bu derinliklerin denizcisiydi. Hiçbir kale sakini onun kadar iyi yelken açamazdı. Belki de fırtınanın kopmasının zamanı gelmişti.

Çiftlikçilerin, 'beyaz kuşak' dedikleri yer, yolun etrafı mantar tarlalarıyla kaplı bir kısmıydı. Ormanlar'ın içinden kuşağa ulaşması yaklaşık bir saat sürmüştü ve oraya vardıklarında, Sükût uykusuz geçen bir gecenin bedelini hissetmeye başlamıştı. Yorgunluğu görmezden gelerek mantar tarlası boyunca kararlı adımlarla yürüdü, tuttuğu yeşil ışık kavanozu ağaçlarla zemindeki oyuklara uğursuz bir hava veriyordu.

Yol Ormanlar'ın içinde bükülüyor, sonra tekrar bu tarafa dönüyordu. Eğer ödül avcıları Sonliman ya da yakınlardaki diğer kalelerden herhangi birine gidiyorlarsa, bu tarafa geleceklerdi. "Sen devam et," dedi Sükût William Ann'e. "Han bir saatlik yürüyüş mesafesinde. Orada durumu kolaçan et."

"Seni bırakmayacağım anne."

"Sözümden çıkmayacağını söylemiştin. Sözünden dönecek misin?"

"Sen de yardım etmeme izin vereceğini söylemiştin. Sözünden dönecek misin?"

"Bunun için sana ihtiyacım yok," dedi Sükût. "Üstelik tehlikeli olacak."

"Ne yapacaksın?"

Sükût yolun yanında durdu, sonra eğilerek çantasını karıştırdı. Küçük barut fıçısını çıkardı. William Ann'in yüzü bir mantar kadar beyazladı.

"Anne!"

Sükût büyükannesinin çakmağını çözdü. Hâlâ çalıştığından emin değildi. Maşaya benzeyen iki metal kolu sıkmaya cesaret edememişti. Sıkıp birleştirmek uçlarının birbirlerine sürtünerek kıvılcımlar çıkarmasına neden olurdu ve ek yerindeki bir yay iki kolun ayrılmalarını sağlıyordu.

Sükût başını kaldırıp kızına baktı, sonra çakmağı başının yanına kaldırdı. William Ann geriye çekildi, yakınlarındaki gölgelere doğru baktı.

"O kadar kötü mü?" diye fısıldadı kız. "Yani durumumuz?"

Sükût başını sallayarak onayladı.

"Peki o zaman."

Aptal kız. Eh, Sükût onu kovalamayacaktı. İşin doğrusu, büyük ihtimalle yardıma ihtiyacı *olacaktı*. O cesedi almaya niyetliydi. Cesetler ağır olurdu ve sadece kafasını kesmeyi başarabilmesinin yolu yoktu. Etrafında gölgeler varken mümkün değildi.

Çantasını karıştırarak pansuman malzemelerini çıkardı. Kırık tahtası olarak kullanılacak iki küçük tahta levhanın arasına bağlanmışlardı. İki levhayı çakmağın iki tarafına bağlamak zor olmadı. El malasını kullanarak yolun yumuşak toprağında yaklaşık barut fıçısı büyüklüğünde bir çukur kazdı.

Sonra fıçının kapağını açtı ve fıçıyı deliğin içine yerleştirdi. Mendilini lamba yağıyla ıslattı, bir ucunu fıçının içine tıktı, sonra da mendilin diğer ucunu kıvılcımların oluşacağı tarafa gelecek şekilde çakmağın kolları arasına yerleştirip yolun üzerine koydu. Düzeneğin üzerini yapraklarla kaplayınca, basit bir tuzak kurmuş oldu. Birileri üstteki tahtaya basarsa mendili tutuşturacak kıvılcımlar çıkaracaktı. En azından öyle umuyordu.

Ateşi kendisi yakamazdı. Gölgeler ilk önce ateşi yakan kişinin üzerine giderdi.

"Ya üzerine basmazlarsa ne olacak?" diye sordu William Ann.

"O zaman yolun üzerindeki başka bir yere götürüp tekrar deneyeceğiz," dedi Sükût.

"Kan dökülebilir, biliyorsun."

Sükût cevap vermedi. Eğer birileri tuzağa basarsa, gölgeler Sükût'u sorumlu görmeyecekti. İlk önce tuzağa basana gelirlerdi. Ama eğer kan akarsa kızarlardı. Ondan sonra kimin sorumlu olduğunun bir önemi olmazdı. Herkes tehlike altında olurdu.

"Havanın aydınlanmasına hâlâ saatler var," dedi Sükût. "Parlarmacununu ört."

William Ann aceleyle başını sallayarak kavanozunu örttü. Sükût tuzağını bir kere daha inceledi, sonra William Ann'i omzundan tuttu ve yolun yan tarafına çekti. Yol genelde dalların gökyüzünü kapatmadığı yerleri takip ettiği için burada çalılar daha sıktı. İnsanlar Ormanlar'da gökyüzünü görebilecekleri yerlerde olmayı tercih ediyordu.

En sonunda yol boyunca ilerleyen ödül avcıları görünmüştü. Sessizlerdi, her birini aydınlatan bir parlarmacun kavanozu vardı. Kale halkı geceleri konuşmazdı. Sükût'un yolun en dar yerine kurduğu tuzağa geldiler. Atların geçmesini izlerken Sükût nefesini tuttu, adımlar tahta levhanın yerini belli eden tümseği ıskalıyordu. William Ann kulaklarını kapatarak sindi.

Bir toynak tuzağa bastı. Hiçbir şey olmadı. Sükût kızgınlıkla nefesini bıraktı. Eğer çakmak bozulmuşsa ne yapacaktı? Tutuşturabilecek başka bir...

Patlamanın ardından ona ulaşan bir kuvvet dalgası bedenini sars-

tı. Gölgeler bir anda kayboldu, yeşil gözler hızla açıldı. Atlar şahlandı ve kişnedi, adamlar ve kadınlar bağrıştılar.

Sükût silkinerek üzerindeki sersemlikten kurtuldu, William Ann'i omzundan yakaladı ve çekerek saklandıkları yerden çıkardı. Tuzağı beklediğinden de fazla işe yaramış, yanan kumaş sayesinde patlama olmadan önce tuzağa basan at birkaç adım daha atabilmişti. Hiç kan dökülmemişti, sadece bir sürü şaşırmış at ve insan vardı. Küçük barut fıçısı tahmin ettiği kadar zarar vermemişti –barutun yapabilecekleri hakkındaki hikâyeler çoğu zaman Vatan'a dair hikâyeler kadar hayali olurdu– ama çıkan ses inanılmazdı.

Şaşkın kalehalkının arasından ite kaka geçerek görmeyi umduğu şeyi bulurken Sükût'un kulakları çınlıyordu. Chesterton'ın cesedi yerdeydi, kesik bir ip ve şahlanan bir at sayesinde eyerden düşmüştü. Cesedi kollarının altından yakaladı ve William Ann de bacaklarını tuttu. Yan yan Ormanlar'a doğru ilerlediler.

"Salaklar!" diye kükredi Red, kargaşanın içinden. "Durdurun onu! O..."

Gölgeler yola doluşarak üzerlerine çökerken sesi kesildi. Red atını kontrol altında tutmayı başarabilmişti ama şimdi gölgelerden kaçınması gerekiyordu. Kızmış, saf siyaha dönmüşlerdi ama ışık ve ateş patlamasının onları da sersemlettiği belliydi. Ateşe üşüşen güveler gibi havada bir sağa sola uçuşup duruyorlardı. Gözleri yeşildi. Şanslıydılar. Eğer kırmızıya dönerlerse...

Yolda dikilip etrafına bakınmakla meşgul bir ödül avcısı gölgelere yakalandı. Sırtı kasıldı, siyah damarlı dallar derisini kapladı. Yüzünün derisi içeri çöküp kafatasına yapışırken dizlerinin üzerine yığılıp bir çığlık attı.

Sükût başını çevirdi. William Ann düşen adamı dehşet dolu bir yüz ifadesiyle izliyordu.

"Yavaş çocuğum," dedi Sükût, rahatlatıcı olduğunu umduğu bir sesle. Hiç de rahat değildi oysa ki. "Dikkatli ol. Onlardan uzaklaşabiliriz. William Ann. Bana bak."

Kız ona bakmak için başını çevirdi.

"Gözlerime bak. Yürü. İşte böyle. Hatırla, gölgeler ilk önce ateşin kaynağına gidecek. Onlar şaşkın, kafaları karıştı. Ateşin kokusunu kan gibi alamıyorlar ve oradan en yakındaki harekete doğru gidecekler. Yavaş, sakin. Bırak koşturan kalehalkı onları oyalasın."

İkisi işkence gibi bir yavaşlıkla Ormanlar'ın derinlerine doğru ilerlediler. Böylesine yoğun bir kargaşanın, böylesine büyük bir tehli-

kenin karşısında hareketleri emekleme gibi geliyordu. Red direnişi örgütledi. Ateşe kızmış gölgelerle savaşılabilirdi, gümüşle yok edilebilirlerdi. Daha fazlası gelecekti ama ödül avcıları akıllı ve şanslıysa yakınlarındakileri yok edebilir ve ondan sonra yavaş yavaş ateşin kaynağından uzaklaşabilirlerdi. Saklanabilir, kurtulabilirlerdi. Belki.

Aralarından biri kazara kan dökmezse tabii.

Sükût ve William Ann farelerin kafatasları gibi parlayan ve ayaklarının altında sessizce kırılan mantarlardan bir tarlanın içinden yürüdüler. Şansları yaver gitmemişti çünkü gölgeler patlamanın etkisinden kurtulurlarken kargaşanın kıyısında olan ikisi döndü ve kaçan kadınlara doğru ilerledi.

William Ann nefesini tuttu. Sükût yavaşça Chesterton'ın omuzlarını yere bıraktı, sonra bıçağını çekti. "Devam et," diye fısıldadı. "Çekerek götür. Yavaşça kızım. *Yavaş yavaş*."

"Seni bırakmam!"

"Yetişeceğim," dedi Sükût. "Sen bunun için hazır değilsin."

William Ann'in itaat edip etmediğine bakmak için dönmedi, çünkü gölgeler üzerine çökmüştü. Beyaz çıkıntılı zemin boyunca kayarak gelen simsiyah silüetlerdi. Gücün gölgeler karşısında anlamı olmazdı. Gerçek bir varlıkları yoktu. Sadece iki şeyin önemi vardı, hızın ve korkuya kapılmamanın.

Gölgeler *gerçekten* tehlikeliydi ama gümüşün olduğu sürece savaşabilirdin. Pek çokları yerinde duracağına koşarak daha fazla gölgeyi çektiği için ölmüştü.

Gölgeler ona ulaşırken Sükût bıçağını savurdu. *Kızımı mı istiyorsun lanetli*, diye düşündü hırlayarak. *Şansını kalehalkına karşı denemeliydin.*

Bıçağını büyükannesinin öğrettiği gibi birinci gölgenin içinden geçirdi. *Asla gölgelerin karşısında sinip geri çekilme. Sen Başizci soyundansın. Sen Ormanlar'a el koyanlardansın. Sen buralara aitsin. Ben de...*

Bıçağı hafif bir takılma hissiyle gölgenin içinden geçti ve gölgeden dışarıya fışkıran parlak, beyaz kıvılcımlardan bir şelale yarattı. Siyah uzantıları birbirlerinin etrafında kıvranan gölge geriye çekildi.

Sükût hızla öbürüne döndü. Katran gökyüzü sadece ona doğru elini uzatan yaratığın gözlerini görmesine yetiyordu, korkunç bir yeşildi. Bıçağı sapladı.

Hayalet eller ona dokundu; parmakların buz gibi soğuğu kollarını dirseğinin aşağısından kavramıştı. Hissedebiliyordu. Gölgelerin par-

makları cisimleşmiş olurdu; insanı kavrayabilir, tutabilirlerdi. Sadece gümüş onları kovalayabilirdi. Sadece gümüşle savaşabilirdin.

Kolunu iyice ileri itti. Kıvılcımlar gölgenin sırtından dışarı bir kova su gibi fışkırdı. Bu dehşetli, buzlu acı karşısında Sükût nefesini tuttu. Bıçağı artık hissedemediği parmaklarından kaydı. Öne doğru sendeledi, ikinci gölge geriye devrilir ve çılgınca dönmeye başlarken dizlerinin üzerine düştü. Birincisi yerde ölen bir balık gibi zıplıyor, üst yarısı düşerken ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Kolunun soğukluğu öylesine büyük bir acı veriyordu ki... Yaralanmış koluna bakakaldı ve etinin kuruyarak çekilmesini, kemiğe doğru erimesini izledi.

Bir ağlama sesi duydu.

Orada dur Sükût. Büyükannesinin sesi. İlk defa bir gölgeyi öldürdüğü zamana dair hatıralar. *Dediğimi yap. Ağlamak yok! Başizciler ağlamaz. Başizciler AĞLAMAZ.*

O gün ondan nefret etmeyi öğrenmişti Sükût. On yaşında, büyükannesi onu ve geçen bir gölgeyi gümüş tozundan bir halkanın içine hapsederken minik bıçağıyla karanlıkta titriyor ve ağlıyordu.

Büyükannesi halkanın etrafında koşmuş, hareket ederek gölgeyi kızdırmıştı. Sükût orada ölümün yanında kısılı kalmışken.

Öğrenmenin tek yolu yapmaktır Sükût. Ve sen de öğreneceksin, öyle ya da böyle!

"Anne!" dedi William Ann.

Sükût gözlerini kırpıştırdı ve kızı kolunun üzerine gümüş tozu serpiştirirken daldığı hatıralardan sıyrılıp kendine geldi. Yoğun gözyaşlarıyla savaşan William Ann acil durumlar için olan bütün gümüş kesesini elinin üzerine boşaltınca kuruma durdu. Metal kurumayı tersine çevirdi ve Sükut'un derisi tekrar pembeye döndü; koluna yayılan siyahlık beyaz kıvılcımların arasında eriyip gidiyordu.

Çok fazla, diye düşündü Sükût. William Ann acelesinden gümüş tozunun hepsini harcamıştı, bir yara için gerekenden çok daha fazlasını. Ama eline his geri döner ve buz gibi soğukluk çekilirken bir kızgınlık hissetmek zordu.

"Anne?" diye sordu William Ann. "Seni bıraktım, söylediğin gibi. Ama çok ağırdı, fazla uzağa gidemedim. Sana geri döndüm. Özür dilerim. Sana geri döndüm!"

"Teşekkür ederim," dedi Sükût, bir nefes alarak. "İyi yaptın." Uzanarak kızının omzunu tuttu, sonra az önce kurumuş olan eliyle çimenlerin arasında büyükannesinin bıçağını aradı. Yerde bulup eline aldı.

Bıçak birkaç yerinden kararmıştı ama hâlâ işe yarayacak durumdaydı.

Kalehalkı yolun üzerinde bir çember oluşturmuştu ve gümüş uçlu mızraklarla gölgeleri kendilerinden uzak tutmaya çalışmakla meşguldüler. Atların hepsi kaçmış ya da kurutulmuştu. Sükût yeri yoklayarak küçük bir avuç dolduracak kadar gümüş tozu buldu. Geri kalanı iyileştirirken harcanmıştı. Çok fazlası.

Şimdi bunun için endişe etmenin faydası yok, diye düşündü bir avuç tozu cebine tıkıştırırken. "Gel," dedi kendini zorla ayağa kaldırarak. "Sana onlarla dövüşmeyi öğretmediğim için özür dilerim."

"Hayır, öğrettin," dedi William Ann gözyaşlarını silerek. "Hepsini anlattın."

Anlattın. Hiçbir zaman göstermemişti. *Gölge kurutsun büyükanne. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bunu ona yapmayacağım. Yapamam. Ama ben iyi bir anneyim. Onları koruyacağım.*

İkili mantarları geride bırakarak nahoş ödüllerini tekrar aldılar ve Ormanlar'da yürümeye devam ettiler. Çatışmaya doğru süzülen daha fazla kararmış gölgenin yanından geçtiler. Bütün o kıvılcımlar onları çekecekti. Kalehalkı artık ölmüştü. Çok dikkat çekmiş, çok mücadele etmişlerdi. Bir saate kalmadan üzerlerine bin gölge çökmüş olacaktı.

Sükût ve William Ann ağır ağır hareket etti. Her ne kadar soğuk büyük ölçüde Sükût'un elinden gitmiş olsa da geride... bir şeyler kalmıştı. Derinlerde bir titreme. Gölgelerin dokunduğu yeri uzun aylar boyunca iyi hissetmeyecekti.

Çok kötü durumlarda değillerdi. William Ann'in hızlı tepkisi olmasa Sükût sakat kalabilirdi. Etki süresi değişmekle birlikte, bir kere etki etti mi geri döndürülemezdi.

Bir şeyler ağaçların arasında hışırdadı. Sükût olduğu yerde donup kalınca William Ann'in de durup etrafa bakınmasına neden oldu.

"Anne?" diye fısıldadı William Ann.

Sükût kaşlarını çattı. Gece çok karanlıktı ve ışıklarını geride bırakmak zorunda kalmışlardı. *Orada bir şeyler var*, diye düşündü karanlığı delmeye çalışarak. *Ne acaba?* Eğer dövüş En Koyu'lardan birini o tarafa çekmişse onları ancak Ötedeki Tanrı kurtarabilirdi.

Ses tekrar etmedi. Sükût gönülsüz bir şekilde devam etti. En az bir saat yürüdüler, karanlık altında yola adım atana dek Sükût yola yaklaştıklarını anlamamıştı.

Sükût derin bir oh çekti, yüklerini yere koydu ve yorgun kollarını omuzlarından döndürdü. Yıldızkuşağı'nın ışığı tepelerinden sızıyor,

sol taraflarında bir çene kemiği gibi görünen şeyi aydınlatıyordu. Eski Köprü'ydü bu. Neredeyse eve varmışlardı. Buradaki gölgeler huzursuz bile değildi ve kelebekler gibi tembel tembel süzülmekle meşguldüler.

Kolları o kadar ağrıyordu ki. Ceset her dakika daha da ağırlaşıyormuş gibiydi. İnsanlar çoğu zaman bir cesedin ne kadar ağır olduğunu fark etmezdi. Sükût oturdu. Devam etmeden önce biraz dinleneceklerdi. "William Ann, mataranda hiç su kaldı mı?"

William Ann inledi.

Sükût irkildi, hemen ayağa fırladı. Kızı köprünün yanında ayakta duruyordu ve arkasında duran karanlık bir şey vardı. Silüet küçük bir şişe parlarmacun çıkarırken yeşil bir ışık bir anda geceyi aydınlattı. O zayıf ışıkta Sükût bu şeklin Red olduğunu görebildi.

William Ann'in boynuna bir bıçak dayamıştı. Kaleli hırpalanmıştı. Bir gözü şimdi süt beyazıydı; yüzünün yarısı kararmış, dudakları geriye çekilerek dişlerini açıkta bırakmıştı. Bir gölge suratına vurmuş olmalıydı. Hayatta olduğu için şanslıydı.

"Bu taraftan geleceğini tahmin ettim," dedi, kurumuş dudakları yüzünden anlaşılmayan kelimelerle. Çenesinden salya akıyordu. "Gümüş. Bana gümüşünü ver."

Bıçağı... sıradan çeliktendi.

"*Hemen!*" diye kükredi bıçağı William Ann'in boynuna daha da yaklaştırarak. Eğer en ufak bir çizik bile atarsa gölgeler birkaç saniyede buraya yığılırdı.

"Sadece bıçağım var," diye yalan söyledi Sükût, bıçağı çıkarıp Red'in önüne fırlatarak. "Yüzün için çok geç Red. Kurumaya başlamış bile."

"Umurumda değil," diye tısladı Red. "Şimdi ceset. Uzaklaş kadın. Uzaklaş!"

Sükût kenara çekildi. William Ann'i öldürmeden önce yanına ulaşması mümkün olabilir miydi? Red'in o bıçağı alması gerekecekti. Eğer Sükût tam doğru açıdan saldırabilirse...

"Adamlarımı öldürdün," diye hırladı Red. "Öldüler, hepsi öldü. Tanrı aşkına, o oyuğun içine saklanmasaydım... Her şeyi oradan *dinlemek* zorunda kaldım. Adamlarımın katledilişini dinledim!"

"Akıllı olan sadece senmişsin," dedi Sükût. "Onları kurtaramazdın Red."

"Orospu! Onları sen öldürdün."

"Onlar kendi kendilerini öldürdü," diye fısıldadı Sükût. "Orman-

lar'a gelecek, üstüne beni mi soyacaksın? Ekibin ve çocuklarım arasında bir seçim yapmak zorundaydım Red."

"O zaman çocuğunun buradan sağ çıkmasını istiyorsan hiç kımıldamadan duracaksın. Ann, o bıçağı al."

William Ann hıçkırarak çömeldi. Red de onun hareketiyle birlikte hareket ederek hemen arkasında kaldı. Gözünü ondan ayırmadan Sükût'u izleyerek bıçağı sabit tutuyordu. William Ann titreyen ellerle bıçağı aldı.

Red gümüş bıçağı William Ann'den aldı ve diğer eliyle sıradan bıçağı Ann'in boynunda tutmaya devam etti. "Şimdi kız cesedi taşıyacak, sen de orada bekleyeceksin. Yaklaşmanı istemiyorum."

"Tamam," dedi Sükût ama çoktan plan yapmaya başlamıştı. Şu an saldıramazdı. Red fazla dikkatliydi. Ormanlar'ın içinden yolu takip edecek, zayıf bir anını kollayacaktı. Ondan sonra saldıracaktı.

Red yan tarafa doğru tükürdü.

Karanlığın içinden küt bir arbalet oku fırladı ve Red'i omzundan vurarak sarstı. Bıçağı William Ann'in boynuna sürtündü ve ucundan bir damla kan aktı. Sadece minik bir çizik olsa da kızın gözleri dehşetle açıldı. Boğazının önemi yoktu.

Kanınsa vardı.

Nefesi kesilen Red geriye sendeledi, elini omzuna götürdü. Birkaç damla kan bıçağın üzerinde ışıldadı. Etraflarındaki Ormanlar'da gölgeler kararadı. Parlayan yeşil gözler alevlenerek yandı, sonra derinleşerek kızıla döndü.

Karanlıkta kırmızı gözler. Açıkta kan.

"Oh hayır!" diye haykırdı. "Lanet olsun!" Kızıl gözler etrafına toplaştılar. Bu sefer en ufak bir tereddüt, en ufak bir şaşkınlık yoktu. Doğrudan kanı dökenin üzerine atıldılar.

Gölgeler üşüşürken Sükût William Ann'e doğru uzandı. Red kızı kavradı ve bir gölgeyi durdurmaya çalışarak içine itti. Döndü ve diğer yöne doğru koştu.

William Ann gölgenin içinden geçti, yüzü kuruyor, derisi çenesinde ve gözlerinin etrafında içeri göçüyordu. Tökezleyerek gölgeden çıktı ve Sükût'un kollarına düştü.

Sükût derhal ezici bir panik hissetti.

"Hayır! Kızım, hayır! Hayır. *Hayır*..."

Dudakları dişlerine doğru büzülür, derisi gerilir ve göz kapakları kırışırken gözleri kocaman açılmış William Ann ağzını oynatarak bir boğulma sesi çıkardı.

Gümüş. Gümüş bulmam lazım. Onu kurtarabilirim. Sükût başını

kaldırarak William Ann'i sıkı sıkı kavradı. Red yol boyunca koşuyor, gümüş bıçağı etrafına savurarak ışıklar ve kıvılcımlar saçıyordu. Gölgeler etrafını sarmıştı. Yüzlerce gölge vardı ve bir tüneğe toplanmış kuzgunlara benziyorlardı.

O taraftan olmazdı. Gölgeler onun işini kısa süre içinde bitirecek ve sonra başka canlı arayacaklardı, her kim olursa olsun. William Ann'in boynunda hâlâ kan vardı. Red'den sonra ona geleceklerdi. Dahası kız hızla kuruyordu.

Hançer William Ann'i kurtarmaya yeterli olmazdı. Sükût'un kızının boğazından içeriye doldurmak için gümüş tozuna ihtiyacı vardı. Cebini karıştırarak oradaki bir parça gümüş tozunu çıkardı.

Çok azdı. Çok az olacağını *biliyordu*. Büyükannesinden aldığı eğitim zihnini sakinleştirdi ve her şey birdenbire netleşti.

Han yakındı. Orada daha çok gümüşü vardı.

"A... anne..."

Sükût, William Ann'i kollarına alıp kaldırdı. Fazlasıyla hafifti, eti kuruyordu. Sonra döndü ve tüm gücüyle köprünün diğer tarafına koştu.

Kolları yanıyordu, cesedi yol boyunca taşımaktan yorulmuştu. Ceset... onu kaybedemezlerdi!

Hayır. Sükût bunu düşünemezdi. Red öldükten sonra gölgeler onu da alacaktı, onlar için yeteri kadar sıcak bir bedendi. Ödül parası gitmişti. Sükût'un William Ann'e odaklanması gerekiyordu.

Koşarken döktüğü gözyaşları Sükût'un yanaklarını serinletiyordu. Kızı kollarında titredi ve sarsıldı, ölürken kasılıyordu. Eğer böyle ölürse gölgeye dönüşecekti.

"Seni kaybetmeyeceğim!" dedi Sükût karanlığa doğru. "Lütfen. Seni kaybetmeyeceğim..."

Arkasında Red uzun bir ızdırap çığlığı atıyordu, gölgeler ziyafet çekerken aniden kesilmişti. Sükût'un yakınlarındaki başka gölgeler durdular, gözleri koyulaşarak kırmızıya dönüyordu.

Açıkta kan. Kızıl gözler.

"Nefret ediyorum senden," diye fısıldadı Sükût koşarken havaya. Her adım bir işkenceye dönüşmüştü. *Gerçekten* yaşlanıyordu. "Nefret ediyorum senden! Bana yaptıklarından. Bize yaptıklarından."

Bunları büyükannesine mi, yoksa Ötedeki Tanrı'ya mı söylediğini bilmiyordu. Bu ikisini sık sık aynı şeymiş gibi düşünüyordu. Bunu daha önce fark etmiş miydi?

İlerlemeye devam ederken dallar onu kamçıladı. İleride bir ışık mı vardı? Han mıydı?

Yüzlerce ve yüzlerce kırmızı göz önünde açıldı. Tökezleyerek yere serildi; tükenmişti ve William Ann'i daha fazla taşıyamıyordu. Kız titredi, gözleri geriye yuvarlanmıştı.

Sükût önceden bulduğu azıcık gümüş tozunu çıkardı. William Ann'in üzerine dökmeyi, onu acıdan kurtarmayı arzuluyordu ama bunun israf olacağını çok iyi biliyordu. Ağlayarak başını eğdi, sonra tozu alıp etraflarında küçük bir daire çizdi. Başka ne yapabilirdi ki?

William Ann bir nöbetle sarsıldı, kulak tırmalayıcı sesler çıkararak hırıltılı nefesler alıp Sükût'un kollarını tırmaladı. Gölgeler düzinelerle gelip ikisinin etrafında dolandılar, kanın kokusunu almışlardı.

Sükût kızını kendine çekti. Bıçağı almış olmalıydı, William Ann'i iyileştirmezdi ama en azından savaşabilirdi.

Sükût yenilmişti. Sonunda büyükannesi haklı çıkmıştı.

"Sessiz ol bir tanem..." diye fısıldadı Sükût gözlerini sıkı sıkı kapatarak. "Korkma."

Gölgeler Sükût'un yerleştirdiği narin engele çarparak kıvılcımlar saçtı ve gözlerini açmasına neden oldular. O gölgeler geri çekildi, sonra başkaları gelerek gümüşe çarptı, kırmızı gözleri kımıldanan siyah bedenlerini aydınlatıyordu.

"Gece çöküyor üstümüze..." diye fısıldadı Sükût sözler boğazına takılarak. "... ama doğacak gün."

William Ann'in sırtı gerildi, sonra hareketsiz kaldı.

"Şimdi uyu... uyu canım... gözyaşların kurusun. Karanlık sarıyor etrafımızı ama... uyanacak herkes bir gün..."

Çok yorgundu. *Gelmesine asla izin vermemeliydim.*

Bunu yapmamış olsa Chesterton'ı elinden kaçırır ve büyük ihtimalle sonra da gölgelere yakalanırdı. William Ann ve Sebruki, Theopolis'in kölesi olurlardı.

Seçenek yoktu. Çıkış yoktu.

"Neden gönderdin bizi buraya?" diye bir çığlık attı yüzlerce parlayan kırmızı gözün ötesine bakarak. "Ne anlamı var?"

Cevap yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Evet, ileride ışık *vardı*. Önündeki alçak ağaç dallarının arasından görebiliyordu. Handan sadece birkaç metre uzaktaydı. Büyükannesi gibi, evinden sadece birkaç adım uzakta ölecekti.

Minik gümüş engelleri solarken William Ann'e sarıldı, gözlerini kırpıştırdı.

Şu... şu tam önündeki dal. Ne kadar acayip bir şekli vardı. Uzun, ince, yapraksız. Bir dala hiç benzemiyordu. Daha çok bir...

Bir arbalet oku gibiydi.

Handan yanlışlıkla atıldıktan sonra ağaca saplanmıştı. O okla yüzleştiğini, ışıldayan ucuna baktığını hatırladı.

Gümüştü.

* * *

Sükût Montane hanın arka kapısını tekmeleyerek açtı ve kurumuş bir bedeni peşi sıra içeri sürükledi. Sendeleyerek mutfakta ilerledi, güçlükle yürüyordu. Gümüş uçlu ok, kurumuş elinden düştü.

Derisi gerilmeye devam etti, bedeni eriyordu. Bu kadar çok sayıda gölgeyle savaşırken kurumaktan kaçınamamıştı. Arbalet oku sadece bir yol açmış ve Sükût'un son bir gayretle ilerlemesine olanak tanımıştı.

Net göremiyordu. Bulanık gözlerinden yaşlar akıyordu. Yaşlara rağmen gözlerini, sanki onları bir saat boyunca kırpmadan rüzgâra karşı durmuş gibi kuru hissediyordu. Göz kapakları kapanmayı reddediyor, dudaklarını kımıldatamıyordu.

Toz... vardı. Değil mi?

Düşünce. Zihin. Ne?

Düşünmeden hareket etti. Pencere pervazında kavanoz. Halka aşılırsa diye. Çöp gibi parmaklarla kapağı açtı. Parmaklarını görmek aklının çok uzaklardaki bir parçasını dehşete düşürmüştü.

Ölüm. Ölüyorum.

Gümüş tozu kavanozunu su fıçısına döktü ve çekip yerinden çıkardı, sonra da sendeleye sendeleye William Ann'e doğru yürüdü. Kızın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve suyun epey bir kısmının dökülmesine neden oldu. Sonra geri kalan suyu titreyen kollarla kızının yüzüne boşalttı.

Lütfen. Lütfen.

Karanlık.

* * *

"Biz buraya güçlü olmak için gönderildik," dedi büyükanne, sulara tepeden bakan sırtın kıyısında. Beyaz saçları rüzgârla kıvrılıyor, bir gölgenin uzantıları gibi seğiriyordu.

Tekrar Sükût'a döndü ve kırışık yüzü aşağıdaki kükreyen dalgaların damlacıklarıyla kaplanmıştı. "Ötedeki Tanrı bizi gönderdi. Hepsi *planın* parçası."

"Senin için söylemesi kolay tabii," diye tersledi Sükût. "Her şeyi o belirsiz *planın* içine koyabilirsin. Dünyanın yok olmasını bile."

"Senden bir kötü söz daha duymayacağım çocuğum." Taşların üzerine basan bir çizme gibi bir ses. Sükût'a doğru yürüdü. "Ötedeki Tanrı'ya isyan edebilirsin ama hiçbir şey değişmeyecek. William bir aptal ve bir sersemdi. Böylesi daha iyi. Bizler Başizci'yiz. Biz *yaşarız*. Bir gün Kötülük'ü yenen de biz olacağız." Sükût'un yanından geçti.

Sükût büyükannesinin gülümsediğini hiç görmemişti. Büyükbabası öldüğünden beri. Gülümsemek enerjiyi boşa harcamaktı. Ve sevgi... sevgi Vatan'daki insanlar içindi. Kötülük'ün öldürdüğü insanlar için.

"Bir çocuk taşıyorum," dedi Sükût.

Büyükannesi durdu. "William'ın mı?"

"Kimin olacaktı?"

Büyükannesi yürümeye devam etti.

"Kızmayacak mısın?" diye sordu Sükût, dönüp kollarını kavuşturarak.

"Olan olmuş," dedi büyükannesi. "Biz Başizci'yiz. Eğer böyle devam etmemiz gerekiyorsa böyle devam ederiz. Ben daha çok han ve o lanet kalelere yapılacak ödemeler için endişeliyim."

Bu konuda bir fikrim var, diye düşündü Sükût toplamaya başladığı ödül ilanlarını düşünerek. *Senin bile cüret edemeyeceğin bir şey. Tehlikeli bir şey. Hayal bile edilemeyecek bir şey.*

Büyükannesi Orman'a ulaştı ve Sükût'a baktı, yüzünü buruşturdu, sonra şapkasını taktı ve ağaçların arasına girdi.

"Çocuğuma karışmana izin vermeyeceğim," diye seslendi Sükût arkasından. "Kendi çocuğumu kendi istediğim gibi büyüteceğim!"

Büyükannesi gölgelerin arasında kayboldu.

Lütfen. Lütfen.

"Ben büyüteceğim!"

Seni kaybetmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim...

* * *

Sükût hızlı bir nefesle irkilerek kendine geldi ve elleri zemin döşemelerini yokladı; gözleri tavana bakıyordu.

Hayattaydı. Yaşıyordu!

Seyis yamağı Dob, elinde tuttuğu bir gümüş tozu kavanozu ile yanına çömelmişti. Sükût öksürerek sağlam, eski hâline dönmüş parmaklarını boğazına götürdü. İyi durumdaydı ama zorla tıkıştırılmış gümüş tanecikleri yüzünden boğazı ağrıyordu. Derisi mahvolmuş gümüşün siyah zerreleriyle kaplanmıştı.

"William Ann!" dedi dönerek.

Çocuk yerde, yanında yatıyordu. William Ann'in gölgeye ilk dokunduğu sol tarafı kararmıştı. Yüzü o kadar kötü değildi ama eli kurumuş bir iskeletten ibaretti. Kesmeleri gerekecekti. Bacağı da kötü görünüyordu. Sükût yaralarına bakmadan ne kadar kötü olduğundan emin olamıyordu.

"Ah çocuğum..." Sükût kızın yanında dizlerinin üzerine kalktı.

Ama kız nefes alıp veriyordu. Olanları düşündüğünde bu bile bir mucize sayılırdı.

"Ben baktım," dedi Dob. "Ama sen yapılabilecek her şeyi zaten yapmıştın."

"Teşekkür ederim," dedi Sükût. Büyük alnı ve solgun gözleri olan yaşlı adama doğru döndü.

"Yakaladın mı?" diye sordu Dob.

"Neyi?"

"Avını."

"... Evet, yakaladım. Ama geride bırakmak zorunda kaldım."

"Başkasını bulursun," dedi Dob ayağa kalkarken monoton bir sesle. "Tilki hep bulur."

"Ne kadardır biliyorsun?"

"Ben akılsızım abla, aptal değilim," dedi. Başını eğdi, sonra her zamanki gibi kambur sırtıyla yürüyerek gitti.

Sükût ayağa kalktı, sonra inleyerek William Ann'i kaldırdı. Kızını üst kattaki odaya götürdü ve yaralarıyla ilgilendi.

Bacağı, Sükût'un korktuğu kadar kötü değildi. Parmakların birkaçı gidecekti ama ayağı yeterince sağlıklıydı. William Ann'in vücudunun sağ yarısı sanki yanmış gibi tamamen kararmıştı. Bu zamanla solarak griye dönecekti.

Onu gören herkes tam olarak ne olduğunu anlayacaktı. Pek çok erkek lanetinden korkarak ona dokunmayacaktı. Bu yüzden yalnız bir hayata mahkûm olabilirdi.

Öyle bir hayatı ben de biliyorum, diye düşündü Sükût su kabına bir kumaş batırıp William Ann'in yüzünü silerken. Genç kız bütün gün uyuyacaktı. Ölümün kıyısına gelmiş, kendisi de bir gölgeye dönüşmekten son anda kurtulmuştu. Beden bunu hızla atlatamazdı.

Sükût da ölümden dönmüştü. Ancak o tecrübeliydi, benzer şeyleri daha önce de yaşamıştı. Büyükannesinin hazırlıklarından biriydi. Ah, o kadından nasıl da nefret ediyordu. Sükût her şeyini onu güçlendiren o eğitime borçluydu. Büyükannesinden aynı anda hem nefret edip hem de ona minnettar olabilir miydi?

William Ann'i yıkamayı bitirdi, sonra üzerine yumuşak kumaştan bir gecelik giydirdi ve kızı yatağına bıraktı. Sebruki verdiği ilaçla uyumaya devam ediyordu.

Sükût düşünmek için mutfağa indi. Ödülü kaybetmişti. Gölgeler o cesedi kurutmuş olacaktı, derisi kaybolmuş, kafatası kararmış ve mahvolmuş olurdu. Chesterton olduğunu ispat etmesinin yolu yoktu.

Mutfak masasına yaslanarak oturdu ve ellerini önünde kavuşturdu. Gecenin dehşetini köreltmek için kendini viskiye vermek istiyordu.

Saatlerce düşündü. Bir şekilde Theopolis'in parasını ödeyebilir miydi? Başka birilerinden borç alsa? Kimden? Belki başka bir av bulurdu. Ama bugünlerde hana o kadar az kişi geliyordu ki. Theopolis yazıyı göstererek ona uyarı yapmıştı bile. Hana el koymadan önce ödeme yapması için bir ya da iki günden fazla beklemezdi.

Bütün bu olanlardan sonra yenilecek miydi?

Yüzüne düşen güneş ışığı ve kırık pencereden eserek yanağını okşayan meltem Sükût'u masadaki uykusundan kaldırdı. Gözlerini kırptı, uzuvlarının şikâyetlerine aldırmadan gerindi. Sonra içini çekerek mutfak tezgâhına geçti. Önceki geceki hazırlıklardan kalan her şeyi ortada bırakmıştı, kil kâseleri hâlâ hafifçe ışıldayan parlarmacunla doluydu. Gümüş uçlu ok kapının yanında, düşürdüğü yerde duruyordu. Ortalığı toplaması ve az sayıdaki müşterisi için kahvaltı hazırlaması gerekiyordu. Ondan sonra da bir şekilde...

Arka kapı açıldı ve içeri biri girdi.

... Theopolis'le ilgilenmenin bir yolunu düşünmeliydi. Temiz giysileri ve küçümseyici gülümsemesine bakarken Sükût sessizce burnundan soludu. İçeri girerken döşemelerine çamur bulaştırıyordu. "Sükût Montane. Güzel bir sabah, hmmm?"

Gölge kurutsun, diye düşündü. *Şu anda onunla uğraşmaya hâlim yok.*

Theopolis pencere kepenklerini kapatmak için harekete geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye hesap sordu Sükût.

"Hmmm? İnsanların bizi bir arada görebileceğinden endişe etmiyor muydun? Senin adına ödül paralarını aldığımdan şüphelenebileceklerinden? Ben sadece seni korumaya çalışıyorum. Bir şey mi oldu? Berbat görünüyorsun, hmmm?"

"Ne yaptığını biliyorum."

"Öyle mi? Ama görüyorsun ki ben pek çok şey yapıyorum. Hangisinden bahsediyorsun?"

Sükût o sırıtışı dudaklarından koparmayı ve boğazını keserek o gı-

cık Sonliman şivesini susturmayı ne kadar da istiyordu. Yapamazdı. Theopolis rol yapmakta o kadar *iyiydi* işte. Sükût'un tahminleri vardı, büyük ihtimalle doğru tahminlerdi. Ama hiç kanıt yoktu.

Büyükannesi olsa hemen oracıkta öldürürdü Theopolis'i. Sükût onun gibi olmadığını kanıtlamayı her şeyini kaybedecek kadar çok mu istiyordu?

"Ormanlar'daydın," dedi Sükût. "Red köprüde beni gafil avladığında, karanlıkta işittiğim o hışırtıyı onun çıkardığını varsaymıştım. Değildi. O bizi köprüde beklediğini ima etti. Karanlıktaki o şey sendin. Onu arbaletle vurup sendeleten, kan akıtmasına neden olan *sendin*. Neden Theopolis?"

"Kan mı?" dedi Theopolis. "Geceleyin mi? Ve sen de *kurtuldun* mu? İtiraf etmeliyim ki çok şanslıymışsın. Müthiş. Başka ne oldu?"

Sükût bir şey söylemedi.

"Tahsilat için geldim," dedi Theopolis. "Ödül için teslim edilecek bir avın yok mu o zaman, hmmm? O belgeye ihtiyacımız olacak sanırım. Bir örneğini daha getirmem ne kadar isabetli olmuş. İkimiz için de harika olmuş. Değil mi?"

"Ayakların parlıyor."

Theopolis tereddüt etti, sonra aşağı baktı. İçeri getirdiği çamur, kâselerde kalmış parlarmacunun ışığında soluk bir mavi renkte parlıyordu.

"Beni takip etmişsin," dedi Sükût. "Dün gece *oradaydın*."

Yavaş yavaş başını kaldıran Theopolis umursamaz bir ifadeyle ona baktı. "Ee?" Öne bir adım attı.

Sükût geriye çekildi, topuğu arkasındaki duvara çarptı. Arkasına uzanarak anahtarı çıkardı ve arkasındaki kapının kilidini açtı. Sükût kapıyı açarken onu kolundan çekip uzaklaştırdı Theopolis.

"Gizli silahlarından birine mi gidiyorsun?" diye sordu küçümsemeyle. "Kiler rafına koyduğun arbalete mi? Evet, ondan haberim var. Hayal kırıklığına uğradım, Sükût. Medeni olamaz mıyız?"

"Belgeyi imzalamayacağım Theopolis," dedi Sükût, sonra ayaklarına tükürdü. "Ölürüm, evsiz kalırım daha iyi. Hanı zorla alabilirsin ama sana asla hizmet *etmeyeceğim*. Geberip gidebilirsin piç herif. Senin..."

Theopolis yüzüne bir tokat attı. Hızlı ve duygudan yoksun bir hareketti bu. "Aman sus be!"

Sükût tökezleyerek geriledi.

"Amma tiyatro yaptın Sükût. Senin daha uygun bir şekilde yaşamanı isteyen tek kişi ben olamam, hmmm?"

Sükût tokadın acısını hissederek dudağını yaladı. Elini yüzüne götürdü. Çektiği zaman parmağının ucunda tek bir kan damlası vardı.

"Korkmamı mı bekliyorsun?" diye sordu Theopolis. "Burada güvende olduğumuzu biliyorum."

"Kale aptalı," diye fısıldadı Sükût, sonra parmağını savurarak kan damlasını ona fırlattı. Yanağına isabet ettirdi. "Basit Kurallar'a her zaman uyacaksın. Gerek olmadığını düşündüğün zamanlarda bile. Ve zannettiğin gibi kilerin kapısını açmıyordum."

Theopolis kaşlarını çattı, sonra Sükût'un açtığı kapıya doğru bir bakış attı. Kapı küçük, eski mabede açılıyordu. Büyükannesinin Ötedeki Tanrı mabedine.

Kapının alt kenarı gümüşle kaplıydı.

Theopolis'in arkasındaki havada kırmızı gözler açıldı, loş odanın içinde simsiyah bir silüet oluştu. Theopolis durakladı, sonra arkasını döndü.

Gölge kafasını elleriyle yakalayıp hayatını emerken bir çığlık bile atamadı. Yakın zamanda gölgeye dönüşmüştü ve giysilerinin kımıldanan siyahlığına rağmen şekli hâlâ sağlamdı. Uzun boylu bir kadındı, kıvrılan saçları ve sert yüz hatları vardı. Theopolis ağzını açtı, sonra yüzü gerildi, gözleri kafasının içine göçtü.

"Kaçman gerekirdi Theopolis," dedi Sükût.

Kafası ufalanıp dökülmeye başladı. Bedeni yere yığıldı.

"Yeşil gözlerden saklan, kırmızıdan kaç," dedi Sükût arka kapının yanında yerde duran gümüş uçlu arbalet okunu alırken. "Senin kuralların büyükanne."

Gölge ona doğru döndü. Sükût o nefret ettiği ve sevdiği yaşlı kadının cam gibi ölü gözlerinin içine bakarken titredi.

"Senden nefret ediyorum," dedi Sükût. "Kendinden nefret ettirdiğin için teşekkür ederim." Arbalet okunu öne doğru uzattı ama gölge saldırmadı. Sükût etrafından dolaşarak gölgeyi geriletti. Süzülerek ondan uzaklaşan gölge tekrar üç duvarının dipleri gümüşle kaplanmış mabedin içine girdi. Sükût onu yıllar önce oraya hapsetmişti.

Kalbi gümbür gümbür atarken Sükût kapıyı kapatarak engeli birleştirdi ve tekrar kilitledi. Ne olursa olsun, o gölge Sükût'a saldırmıyordu. Neredeyse Sükût onun hatırladığını düşünecekti. Ve neredeyse yıllar boyunca onu küçük dolabın içine kilitlediği için suçluluk duyacaktı.

* * *

Altı saat aradıktan sonra Theopolis'in gizli mağarasını buldu.

Olmasını beklediği yerdeydi. Eski Köprü'den fazla uzak olmayan tepelerde. Bir gümüş engeli vardı. Sükût bunu alabilirdi. İyi para ediyordu.

Küçük mağaranın içinde, gölgeler Red'i öldürür ve sonra Sükût'u kovalarken Theopolis'in sürükleyerek buraya getirdiği Chesterton'ın cesedini buldu. *Böylesine açgözlü bir adam olduğun için bu sefer çok mutluyum Theopolis.*

Onun yerine ödül paralarını alacak başka birini bulması gerekecekti. Bu zor olurdu, özellikle zaman bu kadar kısayken. Cesedi dışarı sürükledi ve Theopolis'in atının sırtına attı. Kısa bir yürüyüş onu gerisingeri yola ulaştırdı, Sükût bir anlığına durakladı, sonra da Red'in sadece kemik ve giysilerden ibaret hâldeki cesedini buldu.

Büyükannesinin yaşanan dövüş sırasında kararıp çentiklenen hançerini aldı. Belindeki kına yine oturmuştu. Tükenmiş bir hâlde yürüyerek hana geri döndü ve Chesterton'ın cesedini, Theopolis'in ahırın arkasındaki soğuk mahzende duran kalıntılarının yanına koydu. Mutfağa geri gitti. Bir zamanlar Büyükannesinin hançerinin asılı durduğu mabedin kapısının yanındaki yere, Sebruki'nin bilmeden ona gönderdiği gümüş arbalet okunu yerleştirmişti.

Theopolis'in ölümünü onlara anlattığı zaman kale memurları ne diyecekti? Onu bu şekilde bulduğunu söyleyebilirdi.

Durakladı, sonra gülümsedi.

* * *

"Görünüşe göre şanslıymışsın arkadaş," dedi Daggon birasını yudumlayarak. "Beyaz Tilki yakın zamanlarda senin peşine düşmeyecek."

Hâlâ isminin Vakar olduğunda ısrar eden cılız adam sandalyesinde biraz daha büzüştü.

"Nasıl oluyor da hâlâ buradasın?" diye sordu Daggon. "Ben ta Sonliman'a kadar gittim. Geri dönerken seni burada bulmayı hiç beklemiyordum."

"Yakınlardaki bir çiftlikte iş buldum," dedi ince boyunlu adam. "İyi bir iş, inan bana. Sağlam bir iş."

"Ve burada kalmak için her gece para mı ödüyorsun?"

"Hoşuma gidiyor. Huzurlu bir havası var. Çiftliklerin düzgün gümüş korumaları yok. Gölgelerin etrafta... dolaşmalarına izin veriyorlar. İçeride bile." Adam titredi.

Daggon omzunu silkti, Sükût Montane topallayarak yanlarından geçerken içkisini kaldırdı. Evet, sağlıklı görünen bir kadındı. Daggon bu aralar ona açılmalıydı. Daggon'ın gülümsemesine somurtarak karşılık verdi Sükût ve tabağını sertçe önüne bıraktı.

"İnadını kırmaya başladım galiba," dedi Daggon o giderken büyük ölçüde kendi kendine.

"Çok çalışman gerekecek," dedi Vakar. "Sadece geçen ay yedi evlenme teklifi aldı."

"Ne!"

"Ödül!" dedi cılız adam. "Chesterton'ı yakalamanın ödülü. Sükût Montane şanslı kadın, Beyaz Tilki'nin inini öyle bulmak..."

Daggon yemeğine girişti. İşlerin böyle gitmesinden pek hoşlanmamıştı. Beyaz Tilki en başından beri o züppe Theopolis miydi yani? Zavallı Sükût. Tesadüfen mağarasını denk gelip içeride onu öyle kuruyup gitmiş hâlde bulmak nasıl bir şeydi?

"Diyorlar ki, bu Theopolis son gücünü Chesterton'ı öldürmek ve sonra mağaraya sürüklemek için harcamış," dedi Vakar. "Theopolis gümüş tozuna yetişemeden kurumuş. Tam da Beyaz Tilki'ye yakışır şekilde. Her zaman avını yakalamakta kararlı, ne olursa olsun. Bir daha onun gibi bir avcıyı kolay kolay göremeyiz."

"Galiba öyle," dedi Daggon, gerçi adam kurtulmuş olsaydı çok daha mutlu olurdu. Şimdi Daggon kimin hikâyelerini anlatacaktı? Birasının parasını kendi ödemeye meraklı değildi.

Yakınlarında yağlı suratlı bir tip yemeğinin başından kalktı ve ayaklarını sürüyerek ön kapıya doğru yürüdü; henüz öğlen olmasına rağmen şimdiden kafayı bulmuş gibiydi.

Yuh be. Daggon başını iki yana salladı. "Beyaz Tilki'nin şerefine," dedi içkisini kaldırarak.

Vakar kupasını Daggon'ınkiyle tokuşturdu. "Beyaz Tilki'ye, Ormanlar'ın gördüğü en gaddar piçe."

"Ruhu huzur bulsun," dedi Daggon. "Ve bizi zaman harcamaya değer bulmadığı için Ötedeki Tanrı'ya şükürler olsun."

"Şükürler olsun!" diye tekrarladı Vakar.

"Gerçi," dedi Daggon. "Adi Kent var bir de. Harbiden çok pis bir adam. Senin kokunu almasın diye dua edersin arkadaş. Ve hiç bana o masum bakışını atma. Burası Ormanlar. Buralarda herkes öyle ya da böyle başkalarının haberinin olmasını istemediği bir şeyler yapmıştır..."

NOT

Bu hikâye, birlikte kitap imzaladığımız bir sırada George R. R. Martin'in bana doğru eğilip, "Hey, sen kısa hikâye yazıyor musun?" demesiyle başladı.

Ona *uzun* kısa hikâyeler yazdığımı söyledim. O da derlemelerinden birinde yer almamı teklif etti, ki bu da büyük bir şerefti benim için. O ve Gardner Dozois'in yayınladıkları derlemeler, kurgu yazarları için bir nevi "kim kimdir" işlevi görürler. Her ne kadar George bugünlerde romanlarıyla daha meşhur olsa da öteden beri sektörde editörlük yetenekleriyle tanınmıştır. (Bu arada Gardner de eşit derecede meşhurdur, o yüzden onlardan gelen bir davet gerçek bir ayrıcalıktır.)

Tehlikeli Kadınlar ismindeki derlemenin nasıl olacağı konusunda uzun uzun düşündüm. Bu ismi taşıyan bir derlemede yer almak için gönderilecek tüm hikâyelerin kadınları aynı şekilde tehlikeli yapma klişesine kapılacağından endişe etmiştim. (Neyse ki öyle olmadı.) Ne basmakalıp bir baştan çıkarıcı kadın hikâyesi ne de göğüsleri dışında erkekten farkı olmayan bir kadın asker hikâyesi yazmak istiyordum.

Bir insan başka ne açılardan tehlikeli olabilirdi? Çok erken zamanda kahramanın orta yaşlı bir anne olmasını istediğime karar vermiştim. Mersiye önceden inşa edilmiş bir dünyaydı, çünkü Kozmer için önemli olduğunu biliyordum. Hikâyenin o dünyada geçmesini düşünüyordum ve dinsel konular için soyağaçlarını incelerken ismi Sükût olan bir kadın bulduğum zaman parçalar yerine oturmuş oldu.

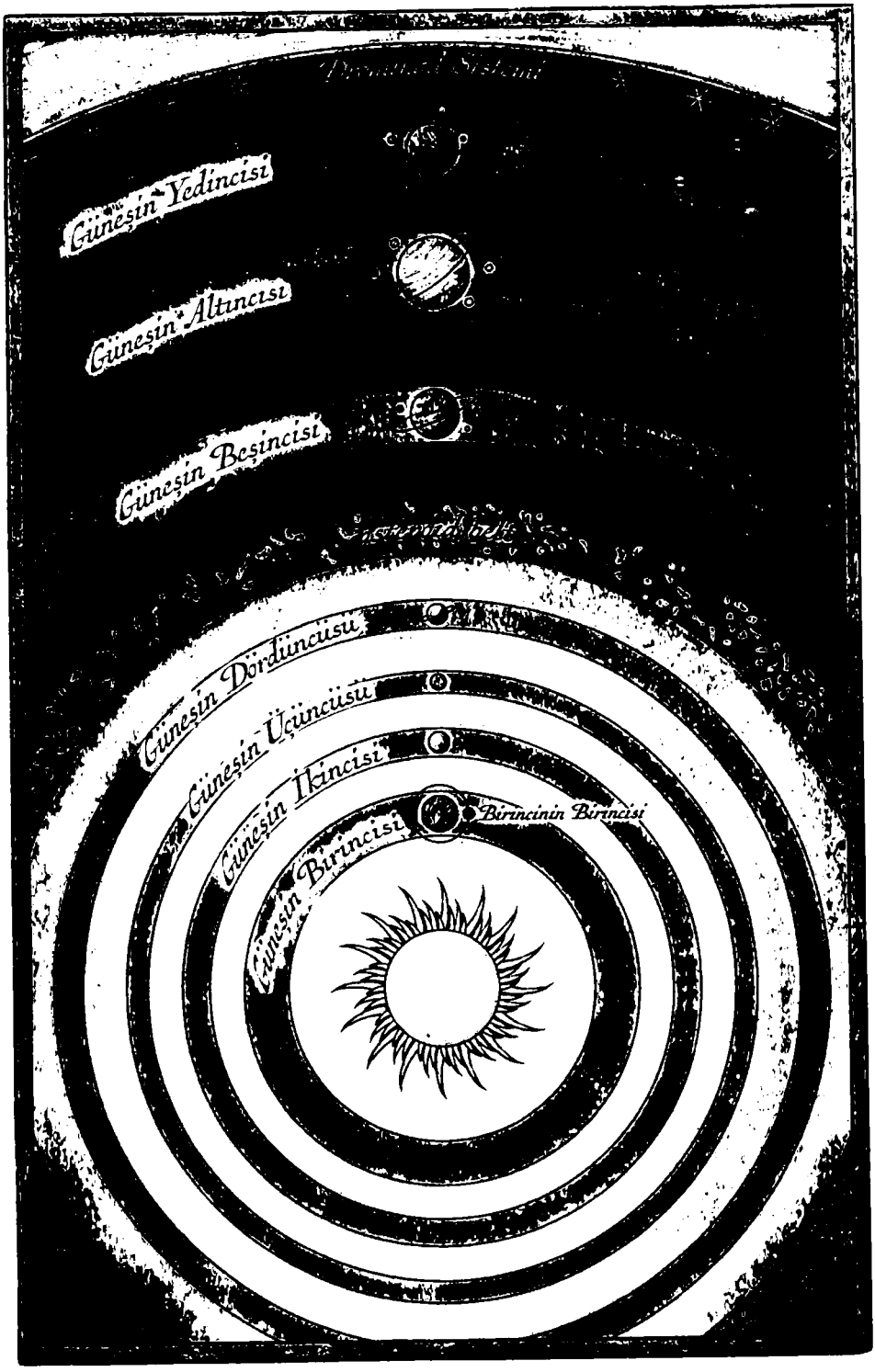
Kim kızının ismini Sükût koyar ki? Bu çoğu fantastik dünyaya uymayacak, son derece Püriten isimlerden biriydi ama Mersiye için mükemmeldi. (Bir gün birileri bizim ağzımızdan Nazh'ın gerçek ismini de almayı başaracak.) Hikâye oradan gelişti.

Bu hikâye hakkında birkaç enteresan notum var. İlk olarak, hayaletlerle baş etmenin yolları (belli belirsiz de olsa) Yahudilikte Sebt Günü'nde yapılabilecek ve yapılamayacak şeylerin kurallarını temel alıyor. Gezegenin ismini Mersiye olarak belirleyen, yorulmak bilmez haritacımız Isaac'ti (Nazh'ın adını da o koymuştu). Hikâyenin Sükût'un hanında oturan adamlarla ilgili kısımlarını neredeyse iki üç kez çıkarılıyordu. Hikâyeyi okumaya başladığında, Gardner bile bu kısımlara şüpheyle yaklaştı. Sonuç olarak, bakış açısının Sükût'a geçmesiyle ortaya çıkan kuvvetli etki ve hikâyenin sonunu güzelce bağlıyor oldukları için bu bölümlerin kapladığı sayfaları hak ettiğine karar verildi. Ben bu sahnelerin gerekli olduğunu düşünüyorum ama bir yandan da hikâyenin bana daha zayıf gelen bir şekilde başlamasına neden oluyor.

Büyük ihtimalle, ileride bu dünya hakkında başka şeyler de öğreneceksiniz.

DROMINAD SİSTEMİ

Güneşin Yedincisi
Güneşin Altıncısı
Güneşin Beşincisi
Güneşin Dördüncüsü
Güneşin Üçüncüsü
Güneşin İkincisi
Güneşin Birincisi
Birincinin Birincisi

DROMINAD SİSTEMİ

Kozmer'de üzerinde yaşam olan ama hiçbir Parenin bulunmadığı çok sayıda gezegen var. Elbette ki insanların hayatları, tutkuları ve inançları hangi gezegende yaşıyor olurlarsa olsunlar önemli, ancak böyle gezegenlerin çok azının Kozmer genelinde büyük bir etkisi var.

Bunun sebebi, gezegenler arasında seyahatin büyük ölçüde dikeyselliklere, yani kişinin Shadesmar'dan gezegenin kendisine geçiş yapabileceği yerlere dayanması (en azından Fiziksel Âlem'de). Eğer bir dünyada dikeysellik yoksa bu dünyayı Bilinçsel Âlem'den incelemek mümkündür ancak oraya gerçekten ulaşılamaz.

Bir gezegendeki Dikeysellikler ise genellikle Parenin varlığıyla oluşur. Bilinçsel ve Fiziksel Âlem'lerde yoğun miktardaki Kuşam bir tür tünellemenin ortaya çıktığı... sürtünme noktaları yaratır. Bu noktalarda Fiziksel madde, Bilinçsel düşünce ve Ruhsal öz bir araya gelir ve varlıklar âlemler arasında geçiş yapabilir.

Bir gezegende (çoğu zaman Fiziksel Âlem'de yoğunlaşmış güç havuzları şeklini alan) dikeyselliğin varlığı, bir Parenin orada bulunduğunun işaretidir. Güneşin Birincisi'ni bu kadar ilginç kılan şey de budur.

Drominad ismi verilmiş sistemde tam gelişmiş insan topluluklarının yaşadığı üç gezegen bulunmaktadır. (Yaşanabilir kuşağın içinde dördüncü bir gezegen de vardır.) Bunun Kozmer'de eşi yoktur; sadece Roshar sistemi buna rakip sayılabilir ve orada bile gezegenlerden birinde sadece Kıymıklar bulunmaktadır.

Bu dört gezegenin hepsindeki baskın coğrafi özellik sudur. Ve birinci gezegende bir dikeysellik bulunmaktadır.

Bu dikeyselliğin nasıl ya da neden var olduğunu keşfetmeyi başaramadım. Sistemde kesinlikle bir Pare bulunmamaktadır. Neler olduğunu söyleyemem ama bu durum gezegenin geçmişindeki olaylara işaret ediyor olmalı. Büyük ihtimalle buralarda bir yerlerde Kuşam da vardır, gerçi henüz Güneşin Birincisi'ni bizzat inceleme fırsatını bulamadım. Dikeyselliğin etrafındaki bölge aşırı tehlikelidir ve Gümüşnur'dan oraya gönderilen oldukça az sayıdaki keşif kafilesi de geri dönmemiştir.

ALACAKARANLIĞIN ALTINCISI

Ölüm dalgaların altında avlanıyordu. Alacakaranlık onun yaklaştığını gördü, engin mavinin içindeki devasa bir siyahlık, birbirlerine bağlanmış altı kanal teknesi kadar geniş gölgeli bir silüetti. Alacakaranlık küreği daha sıkı kavradı, anında Kokerlii'ye bakarken kalbi hızla atmaya başladı.

Neyse ki, renkli kuş kayığın burnunda her zamanki yerinde oturmuş, gagasına kaldırdığı pençeli bir ayağını öylesine ısırmakla meşguldü. Kokerlii ayağını indirdi ve sanki altlarındaki tehlike hiç umurunda değilmiş gibi tüylerini kabarttı.

Alacakaranlık nefesini tuttu. Bu şeylerden birine açık okyanusta denk gelecek kadar şanssız olduğu zamanlar hep öyle yapıyordu. O dalgaların altında neye benzediklerini bilmiyordu. Hiçbir zaman da öğrenmemeyi umuyordu.

Gölge yaklaştı, şimdi neredeyse kayığa ulaşmıştı. Yakınlarından geçen bir incebalık sürüsü gümüşten bir dalga şeklinde havaya sıçradı, yaklaşan gölgeden korkmuşlardı. Dehşet içindeki balıklar yağmurun sesine benzer bir ses çıkararak tekrar suya yağdılar. Gölge yolunu değiştirmedi. İncebalıklar onun ilgisini çekemeyecek kadar küçük bir öğündü.

Ancak bir kayığın yolcuları...

Doğrudan altlarından geçti. Sak sessizce Alacakaranlık'ın omzunda öttü, ikinci kuş tehlikenin biraz farkında gibiydi. Gölge gibi yaratıklar koku ya da görüşle değil, avlarının zihinlerini algılayarak avlanırdı. Alacakaranlık tekrar Kokerlii'ye bir bakış attı, kayığını bir lokmada yutabilecek bir tehlikeye karşı tek savunmasıydı. Kokerlii'nin kanatlarını hiç sakatlamamıştı ama böyle zamanlarda, neden pek çok denizcinin uçup gidemeyecek Aviarları tercih ettiğini anlıyordu.

Kayık hafifçe sallandı, zıplayan incebalıklar duruldu. Dalgalar kayığın yanlarını yaladı. Gölge durmuş muydu? Tereddüt mü ediyordu? Onları algılamış mıydı? Daha önce Kokerlii'nin koruyucu alanı hep yeterli olmuştu ama...

Gölge yavaş yavaş kayboldu. Aşağı yüzmek için dönmüş olduğunu fark etti Alacakaranlık. Saniyeler sonra, suların içinde hiçbir şey seçilemez olmuştu. Tereddüt etti Alacakaranlık, sonra kendini yeni maskesini almaya zorladı. Sadece iki mola önce aldığı modern bir araçtı bu; yanları deri kaplı, cam bir levha. Bunu suyun yüzeyine bastırdı ve kenardan aşağı eğilerek derinliklere doğru baktı. Okyanus sakin bir koy kadar şeffaf hâle gelmişti.

Hiçbir şey yoktu. Sadece o sonsuz derinlik. *Aptal adam*, diye düşündü maskeyi geri kaldırır ve küreğini alırken. *Daha demin onlardan bir tanesini bir daha asla görmek istemediğini düşünmüyor muydun?*

Yine de, yeniden kürek çekmeye koyulurken, bu yolculuğun geri kalanını sanki gölge aşağıdan onu takip ediyormuş gibi hissederek geçireceğini biliyordu. Suların doğası buydu. Hiçbir zaman altında nelerin gizli olduğunu bilemezdin.

Kürek çekerek ve konumunu ölçmek için dalgaların sesini okuyarak uskundralı kanosuyla yoluna devam etti. O dalgalar Alacakaranlık için bir pusula kadar iyiydi. Bir zamanlar, halkı olan Eelakinlerin herhangi biri için yeterince iyiydi dalgalar ama bugünlerde eski sanatları sadece tuzakçılar öğreniyordu. Gerçi itiraf etmesi gerekirse *o* da en yeni pusulalardan bir tane almıştı. Pusula çantasında, bu yılın başlarındaki ziyaretlerinde Yukarılılar tarafından hediye edilen yeni deniz haritalarının yanında duruyordu. Bunların en son çıkarılan haritalardan bile daha isabetli oldukları söylendiği için Alacakaranlık her ihtimale karşı bir set de satın almıştı. Dalgaların köpürmesini engelleyemeyeceğin gibi, derdi annesi, zamanın akışını da engelleyemezsin.

Gelgiti hesaba kattıktan sonra ufukta ilk adayı görmesi uzun sürmemişti. Panteon'daki küçük bir adaydı Sori ve en çok ziyaret edile-

niydi. İsmi "çocuk" anlamına geliyordu ve amcasının onu Sori kıyılarında eğitmesi Alacakaranlık'ın dün gibi aklındaydı.

Gençliğinde ona o kadar iyi davranmış olmasına rağmen Sori'ye bir adak yakmasının üzerinden epey uzun zaman geçmişti. Belki de ufak bir adak uygunsuz olmazdı. Patji kıskanmazdı. Adaların en küçüğü olan Sori'yi hiçbiri kıskanmazdı. Tıpkı Sori'nin bütün tuzakçıları bağrına basması gibi, Panteon'daki diğer bütün adaların da ona sevgi duyduğu söylenirdi.

Öyle de olsa, Sori'de fazla değerli av yoktu. Alacakaranlık kürek çekmeye devam ederek halkının Panteon adıyla bildiği takımadanın bir kolu boyunca ilerledi. Uzaktan bakıldığında, bu takımada üç haftalık bir yolculuk yaparak geldiği Eelakinler'in yurtadalarından pek farklı değildi.

Uzaktan bakıldığında. Yakından çok, çok farklılardı. Sonraki beş saat boyunca Alacakaranlık kürek çekerek Sori ve diğer üç kuzeninin yanından geçti. Bu üçünden birinin üzerine hiç ayak basmamıştı. Hatta Panteon'daki kırk küsur adanın çoğuna hiç çıkmamıştı. Çıraklığının sonuna gelen tuzakçılar bir adayı seçer ve bütün hayatları boyunca orada çalışırlardı. Alacakaranlık Patji'yi seçmiş, bu kararın üzerinden on yıl geçmişti. Asla o kadar olmamış gibiydi.

Dalgaların altında başka bir gölge görmese de Alacakaranlık gözünü açık tutuyordu. Gerçi kendini korumak için yapabileceği pek bir şeyler de yoktu. O işi kayığın burnunda, gözlerini yarı yarıya kapatmış hâlde mutlu mutlu tüneyen Kokerlii hallediyordu. Alacakaranlık onu çekirdekle beslemişti ve Kokerlii bunu kurutulmuş meyvelerden daha çok severdi.

Gölgeler gibi yaratıkların neden sadece burada, Panteon'un yakınlarındaki sularda yaşadığını kimse bilmiyordu. Neden denizi aşarak yiyeceğin bol ve Kokerlii gibi Aviarların çok daha az olacağı Eelakin Adaları'na ya da anakaraya gitmiyorlardı? Bir zamanlar böyle sorular sorulmazdı. Denizler neyse oydu. Ancak şimdi insanlar her şeyi kurcalıyordu. "Neden?" diye soruyorlardı. "Bunu açıklamamız gerek," diyorlardı.

Alacakaranlık başını iki yana sallayarak küreğini suya daldırdı. O suya vuran tahta sesi hayatının büyük kısmında ona yol arkadaşlığı etmişti. İnsanlardan çok daha iyi anlıyordu onu.

Bazen sorular kafasının içine doluyor ve bir daha gitmeyi reddediyor olsalar bile.

Kuzenlerden sonra çoğu tuzakçı kuzeye ya da güneye döner, seç-

tikleri adaya ulaşana dek takımadanın kolları boyunca ilerlerdi. Alacakaranlık düz devam edip adaların merkezine dek ilerledi; ta ki önünde koca bir şekil belirene kadar. Patji, Panteon'un en büyük adasıydı. Denizden çıkan bir kama gibi yükseliyordu. Konuk sevmez tepelerin, dik kayalıkların ve yoğun ormanların mekânıydı.

Merhaba yaşlı katil, diye düşündü. *Merhaba baba.*

Alacakaranlık küreğini kaldırdı ve kayığın içine koydu. Bir süre öylece oturup önceki gece tuttuğu balığı yedi, artıklarıyla Sak'ı besledi. Siyah tüylü kuş bir ciddiyet havasıyla yiyordu. Kokerlii arada bir öterek burunda oturmaya devam etti. O karaya çıkmaya hevesli olacaktı. Sak hiçbir zaman hiçbir şey için hevesliymiş gibi görünmezdi.

Patji'ye yaklaşmak kıyılarında avlananlar için bile basit bir iş değildi. Alacakaranlık nereden yaklaşması gerektiğini düşünürken kayık dalgalarla dansına devam etti. Neden sonra balığı bir kenara bıraktı, küreğini bir kez daha suya indirdi. O sular adaya olan yakınlığa rağmen derin ve mavi kalmaya devam ediyordu. Panteon'un bazı üyelerinin korunaklı körfezleri ve sabit eğimli sahilleri vardı. Patji'nin ise böyle saçmalıklar için sabrı yoktu. Onun kıyıları kayalıktı ve aniden derinleşirdi.

Patji kıyılarında hiçbir zaman güvende olmazdın. Aslında, sahiller adanın en tehlikeli kısmıydı; orada sadece karadaki dehşetlerle karşı karşıya olmaz, bir de derinliklerin canavarlarının menzili içinde olurdun. Alacakaranlık'ın amcası, bu konuda onu tekrar tekrar uyarmıştı. Sadece bir aptal Patji'nin sahillerinde uyurdu.

Gelgit onun yanındaydı ve Alacakaranlık onu kayalıklara çarpıp ezebilecek dalgalardan kaçınabildi. Kayalık uçurumlar ve çıkıntılardan oluşan, nispeten korunaklı bir alana yaklaştı. Patji'nin kıyı anlayışı buydu. Kokerlii uçup gitti, ağaçlara doğru uçarken ötüyor ve sesleniyordu.

Alacakaranlık sulara bir bakış attı. Hiç gölge yoktu. Yine de rahat değildi. Kayıktan dışarı atladı, ılık sular bacaklarına çarpıyordu, kayığı çekerek kayalıkların üzerine doğru götürdü. Sak, Alacakaranlık'ın omzunda kalmaya devam etti.

Köpüklerin içinde, suya batıp çıkan bir ceset gördü.

Görülerine erken mi başlıyorsun dostum? diye düşündü Sak'a bir bakış atarak. Aviar çoğu zaman kutsamasını bahşetmeden önce karaya tamamen çıkmalarını beklerdi.

Siyah tüylü kuş dalgaları izlemeyi sürdürdü.

Alacakaranlık işine devam etti. Köpüklerin içinde gördüğü ceset

kendisine aitti. Ona suyun o noktasından uzak durmasını söylüyordu. Belki ayağına batacak bir dikenli anemon vardı ya da yanıltıcı bir akıntı pusuda bekliyordu. Sak'ın görüleri böyle ayrıntıları göstermez, sadece uyarırdı.

Alacakaranlık kayığı sudan çıkardı, sonra şamandıraları sökerek kayığın asıl gövdesine daha sıkıca bağladı. Ondan sonra kayığı dikkatlice kıyı boyunca çekti, dibini sivri kayalara çarpmamak için özen gösteriyordu. Kayığı ormanın içinde gizlemesi gerekecekti. Eğer başka bir tuzakçı bulursa, Alacakaranlık yedeğini hazırlayana kadar birkaç hafta adada mahsur kalırdı. Bu onu...

Kıyı boyunca geri geri giderken topuğu yumuşak bir şeye çarptığında durdu. Bir yosun yığını bekleyerek yere bir bakış attı. Onun yerine nemli bir kumaş parçası bulmuştu. Bir gömlek miydi? Alacakaranlık bunu kaldırdı, sonra kıyı boyunca dağılmış daha ince ayrıntıları fark etti. Kırık, zımparalanmış tahta parçaları. Bir anaforun üzerinde yüzen kâğıt parçaları.

Aptallar, diye düşündü.

Kayığı çekme işine döndü yeniden. Bir Panteon adasında acele etmek hiçbir zaman iyi bir fikir değildi. Ancak adımlarını hızlandırmıştı.

Ağaçlığın sınırına ulaşırken cesedinin yakınlardaki bir ağaçta asılı durduğunu gördü. Bunlar ağacın tepesinde gizlenmiş duran kesit sarmaşıkları olmalıydı. Alacakaranlık kumsaldan iri bir taşı alır, sonra da ağaca doğru fırlatırken omzundaki Sak hafifçe öttü. Bir gümlemeyle ağacı vurdu ve gerçekten de sivri dikenlerle dolu sarmaşıklar bir ağ gibi aşağı düştü.

Geri çekilmeleri birkaç saat sürecekti. Alacakaranlık kayığını çekerek getirdi ve ağacın yanındaki çalıların arasına sakladı. Diğer tuzakçıların kesit sarmaşıklarından uzak duracak kadar akıllı olacaklarını umuyordu ve böylece kayığını da bulmazlardı.

Kayığı kamufle etmek için en son yaprakları yerleştirmeden önce Alacakaranlık çantasını aldı. Yüzyıllar bir tuzakçının görevlerini çok az değiştirmiş olsa da modern dünyanın faydaları yok değildi. Bacaklarını ve göğsünü açıkta bırakan basit bir peştamal yerine bacaklarında cepleri olan kalın bir pantolon ile sivri dal ve yapraklara karşı onu koruyacak düğmeli bir gömlek giydi. Sandaletler yerine sağlam çizmelerin bağcıklarını bağladı. Ve dişler çakılmış bir lobutun yerine en kaliteli çelikten yapılmış bir palayı kuşandı. Çantasında çelik kancalı bir ip, bir fener ve sadece iki ucunu birbirine bastırınca kıvılcım çıkaran bir çakmak gibi lüks eşyalar vardı.

Eski tablolardaki tuzakçılara çok az benziyordu. Umurunda değildi. Alacakaranlık hayatta kalmayı tercih ediyordu.

Çantasını omzuna atarak kayıktan uzaklaştı, palası belinde asılıydı. Sak öbür omzuna geçti. Kıyıdan ayrılmadan önce Alacakaranlık duraklayarak hâlâ ağacın yanında, görünmez sarmaşıklara asılı hâlde duran şeffaf cesedinin görüntüsüne baktı.

Kesit sarmaşıklarına yakalanacak kadar aptallık etmesi mümkün müydü? Alacakaranlık'ın anlayabildiği kadarıyla, Sak ona sadece olabilecek ölümleri gösteriyordu. Bunların pek çoğunun epeyce olasılık dışı olduğunu, dikkatsizlik ederse ya da amcasının eğitimi bu kadar kapsamlı olmasaydı gerçekleşebilecek şeylerin görüntüleri olduklarını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Bir zamanlar Alacakaranlık cesedini gördüğü her yerden uzak durdu. Şimdilerde bunun tersini yapmasının nedeni cesaret değildi. Onun sadece... olasılıklarla yüzleşmesi gerekiyordu. Bu kumsaldan giderken kesit sarmaşıklarıyla baş edebileceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Eğer tehlikelerden kaçınırsa kısa süre içinde becerilerini kaybederdi. Sak'a bel bağlayamazdı.

Çünkü Patji onu öldürmek için her fırsatı değerlendirecekti.

Alacakaranlık döndü ve kıyı boyunca uzanan kayaların üzerinden yürüdü. Bunu yapmak içgüdülerine aykırıydı aslında; normal koşullar altında mümkün olduğunca hızlı bir şekilde adanın içlerine doğru gitmek isterdi. Ne yazık ki, daha önce gördüğü enkazın kökenini incelemeden ayrılamazdı. Kaynağı nerede bulacağı konusunda iyi bir tahmini vardı.

Bir ıslık çaldı ve Kokerlii yukarısından öttü, yakınlardaki bir ağacın içinden çıkarak kıyıya doğru kanat çırptı. Sağladığı koruma yakındayken olacağı kadar güçlü olmazdı ama adada zihinleriyle avlanan hayvanlar okyanusun gölgeleri kadar büyük ya da psişik olarak güçlü değildi. Alacakaranlık ve Sak onlar için görünmez olurdu.

Kıyıyı yaklaşık yarım saat kadar takip ettikten sonra büyük bir kampın kalıntılarını buldu Alacakaranlık. Kırık kutular, gelgit havuzlarının içinde kopuk ipler, yırtık kumaşlar, bir zamanlar duvar olarak iş görmüş gibi görünen parçalanmış tahta kalaslar vardı. Kokerlii kırılmış bir direğin üstüne kondu.

Yakınlarda Alacakaranlık'ın cesedinden bir iz yoktu. Bu bölgenin şu an için tehlikeli olmadığı anlamına geliyor olabilirdi. Ayrıca burada onu öldürebilecek şeyin bedenini bütün bütün yutacağı anlamına da geliyor olabilirdi.

Alacakaranlık harap kamp yerinin kıyısındaki ıslak taşların üzerinde ağır adımlarla yürüdü. Hayır. Bir kamp yerinden daha büyük bir şeydi. Alacakaranlık parmaklarını üzerine *Kuzey Ticaret Şirketi* kelimeleri basılmış olan kırık bir tahta parçasının üzerinde gezdirdi. Vatanındaki güçlü bir ticari kuruluştu.

Alacakaranlık onlara söylemişti. *Söylemişti!* Patji'ye gelmeyin. Aptallar. Üstelik kıyıya kamp kurmuşlardı! Şirkettekilerden hiçbiri mi laftan anlamıyordu? Taşlardaki bir dizi geniş yarığın yanında durdu; kollarının üst kısmı kadar geniştiler ve bir on adım kadar uzanıyorlardı. Okyanusa doğru gidiyorlardı.

Gölge, diye düşündü Alacakaranlık. *Derinliklerin yaratıklarından biri*. Amcası bir keresinde birini gördüğünü anlatmıştı. Devasa bir *şey* derinliklerden patlayarak çıkmıştı. Okyanus kıyısındaki otları kemiren bir düzine kreli öldürmüş, sonra da bir ziyafet çekmek için suların içine geri dönmüştü.

Alacakaranlık ona tarif ettikleri kaleyi inşa etmek için bu taşlık zemindeki kamp yerinde koşuşturan, kutuları açan adamları hayal ederek titredi. Ama gemileri neredeydi? En derinlerin gölgelerinin saldırılarına bile direnebileceğini iddia ettikleri buhar motorlu, demir gövdeli gemi ne olmuştu? Şimdi ahtapotların ve incebalıkların yuvası mı olmuştu, okyanusun dibini mi koruyordu?

Kurtulan kimse yoktu, hatta Alacakaranlık'ın görebildiği kadarıyla cesetleri bile ortalarda değildi. Gölge yemiş olmalıydı. Azıcık daha güvenli olan ormanın kıyısına doğru çekildi, bu yöne gitmiş insanların izini arayarak çalılıkları inceledi. Saldırı yeniydi, son bir gün içinde olmuştu.

Ormandan içeri doğru giden bir dizi kırık dalı bulduğu zaman dalgınca cebinden aldığı bir çekirdeği Sak'a verdi. Demek kurtulanlar olmuştu. Belki yarım düzine kadar olabilirlerdi. Her biri farklı bir yöne gitmeyi seçmişti aceleyle. Saldırıdan kaçıyorlardı muhtemelen.

Ormanın içinde koşmak ölmenin iyi bir yoluydu. Bu küstah herifler kendilerini hazırlıklı ve çetin zannediyordu. Değillerdi. Alacakaranlık birkaç tanesiyle konuşmuş, "tuzakçılarının" mümkün olduğu kadar çoğunu bu yolculuktan vazgeçmeleri için ikna etmeye çalışmıştı.

Bir faydası olmamıştı. Bu aptalca ilerleme tutkusuna neden olduğu için Yukarılıların ziyaretlerini suçlamak istiyordu ama işin doğrusu şirketler yıllardır Panteon'da ticaret üsleri kurmaktan bahsediyordu. Alacakaranlık iç geçirdi. Eh, kaçanlar büyük ihtimalle şimdiye kadar ölmüştü. Onları kaderlerine terk etmesi gerekirdi.

Ama... Patji'de yabancıların dolaşması tiksinti ve endişe karışımı bir şeyle titremesine neden oluyordu. Onlar *buradaydı*. Bu yanlıştı. Bu adalar kutsaldı, tuzakçılar da rahipleriydi.

Yakınındaki bitkiler hışırdadı. Alacakaranlık palasını hızla çekerek doğrulttu, sapanı için cebine uzandı. Çalıların arasından çıkan bir kaçak ya da vahşi bir hayvan bile değildi. Fareye benzeyen bir grup küçük yaratık emekleyerek çıkıp havayı kokladı. Sak ciyakladı. Uysalcıllardan hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Yemek, diye düşündü üç uysalcıl Alacakaranlık'a doğru. *Yemek?*

Düşüncelerin en ilkellerindendi, doğrudan zihninin içine gönderiliyordu. Her ne kadar dikkatinin dağılmasını istemese de Alacakaranlık uysalcıllar için bir parça kurutulmuş et çıkarma fırsatını kaçırmadı. Bunun etrafına toplanıp ona teşekkür gönderirlerken Alacakaranlık keskin dişlerini ve ağızlarının ucundaki çıkıntılı tek azı dişini gördü. Amcası bir keresinde ona bir zamanlar uysalcılların insanlar için tehlikeli olduklarını söylemişti. Bir ısırık, öldürmeleri için yeterliydi. Yüzyıllar içinde, bu küçük hayvanlar tuzakçılara alışmıştı. Akılsız hayvanların ötesinde zekâları vardı. Alacakaranlık neredeyse Aviarlar kadar zeki olduklarını öğrenmişti.

Hatırlıyor musunuz, diye seslendi onlara, zihninden. *Görevinizi hatırlıyor musunuz?*

Isır, diye cevap verdiler neşeyle. *Başkasını ısır!*

Tuzakçılar bu küçük hayvanları görmezden gelirdi. Alacakaranlık belki biraz eğitimle uysalcılların rakiplerinden biri için beklenmedik bir sürpriz olabileceğini tahmin etmişti. Cebini karıştırırken eli sertleşmiş eski bir tüye sürtündü. Fırsatı kaçırmak istemeyerek çantasından birkaç uzun, parlak kırmızı ve yeşil tüy çıkardı. Bunlar çiftleşme mevsimi tüyleriydi; Aviar'ın tüy döktüğü son seferde, Kokerlii'den almıştı.

Ormana girdi, uysalcıllar da heyecanla takip ettiler. İnlerine yaklaştığı zaman süslü tüyleri sanki oraya kendi kendilerine düşmüşler gibi dalların arasına taktı. Buradan geçen bir tuzakçı tüyleri görebilir ve yakınlarda yumurtalarını yağmalayabileceği taze bir Aviar yuvası olduğunu sanabilirdi. Bu onları yakına çekerdi.

Başkasını ısırın, diye talimat verdi Alacakaranlık bir daha.

Başkasını ısır, diye karşılık verdiler.

Duraklayarak düşündü. Şirket kampının yıkıntılarında bir şeyler görmüş olabilirler miydi? Ona doğru yönü gösterebilirlerdi. *Başkasını gördünüz mü*, diye düşündü Alacakaranlık. *Yakınlarda? Ormanda?*

Başkasını ısır, diye geldi cevap.

Zekilerdi... ama o *kadar* da zeki değillerdi. Alacakaranlık hayvanlara veda etti ve ormana doğru döndü. Bir an düşündükten sonra adanın içlerine doğru ilerlemeye başladı ve kendini kaçaklardan birinin izini takip ederken buldu. Ormanın derinliklerindeki kendi sığınaklarından birinin tedirginlik verecek kadar yakınından geçen bir izdi bu.

Burada, orman örtüsünün altında, gölgeye rağmen daha sıcaktı hava. Tanıdık bir hararetti. Kokerlii ona yetişip kanat çırparak ileride birkaç daha küçük Aviar'ın ötüştüğü bir dala gitti. Kokerlii'nin önünde ufacık kalıyorlardı ama yine de hevesle onlara öttü. İnsanların içinde yetişmiş bir Aviar kendi türüne tam olarak uyum sağlayamıyordu. Aynısı Aviarların yakınında büyümüş bir insan için de söylenebilirdi.

Alacakaranlık her an adamın cesedine rastlamayı bekleyerek kaçağın bıraktığı izi takip etti. Rastlamadı, gerçi kendi cesedi arada bir yolun üzerinde beliriyordu. Çamurun içinde yarısı yenilmiş hâlde yattığını ya da devrilmiş bir kütüğün altından çıkan ayağını görüyordu. Sak omzundayken hiçbir zaman fazla rahat olamazdı. Sak'ın görülerinin gerçek mi hayal mi olduğu önemli değildi. Alacakaranlık'ın Patji'nin dikkatsizlere nasıl davrandığını sürekli olarak aklında tutması gerekiyordu.

Bir Panteon tuzakçısının tanıdık ama rahat olmayan hızlı yürüyüşüne geçmişti. Tetikte, uyanıktı; ısıran böceklerin olabileceği yapraklara sürtünmemek için dikkat ediyordu. Başkasının takip edebileceği bir iz bırakmamak için sadece gerekli olduğu zaman palayla keserek yolunu açıyordu. Dinliyor, sürekli olarak Aviar'ını kolluyor, hiçbir zaman Kokerlii'yi geride bırakmıyor ya da fazla ileri gitmesine izin vermiyordu.

Kaçak, adanın sıradan tehlikelerine yem olmamıştı. Av hayvanlarının patikalarını takip etmek yerine geçip gidiyordu. Yırtıcılarla karşılaşmanın en garantili yolu yiyeceklerinin peşine takılmaktı. Kaçak izini gizlemeyi bilmiyordu ama ne ateşçene kertenkelelerinin yuvasına toslamış ne ecelotu ağacının kabuğuna sürtünmüş ne de aç çamur birikintilerine basmıştı.

Başka bir tuzakçı olabilir miydi? Eğitimini tamamlamamış genç biri? Bu şirketin deneyeceği türden bir şeye benziyordu. Tecrübeli tuzakçılar paraya bakmazdı, hiçbiri bir tüccarlar ve kâtipler sürüsünü adalarda gezdirecek kadar aptal olmazdı. Ya adasını seçmemiş bir genç? Belki de ustası çıraklığının bittiğine karar verene kadar sadece Sori'ye çıkmasına izin verilen biri? Alacakaranlık da on yıl önce benzer şeyler hissetmişti.

Demek ki şirket en sonunda bir tuzakçıyı kiralamayı başarmıştı. Bu en sonunda seferlerini organize etmeye başlayacak cesareti nereden bulduklarını açıklardı. *Ama neden Patji*, diye düşündü küçük bir derenin kıyısında çömelirken. İsmi yoktu ama Alacakaranlık için tanıdıktı. *Neden buraya gelmişler ki?*

Cevap basitti. Tüccar oldukları için. Onlara göre en iyisi en büyüğü demekti. Neden daha küçük adalarda zamanlarını boşa harcayacaklardı ki? Neden doğrudan Baba'ya gelmeyeceklerdi?

Yukarısında Kokerlii bir dala kondu ve bir meyveyi gagalamaya başladı. Kaçak bu derenin yanında durmuştu. Alacakaranlık arayı kapatıyordu. Çocuğun çamurdaki ayak izinin derinliğine bakarak boyunu ve ağırlığını tahmin edebiliyordu. On altı yaşında mıydı? Belki daha da küçük. Tuzakçılar çıraklığa on yaşında başlardı ama Alacakaranlık, şirketin bile o kadar az eğitimli birini kiralamaya çalışacağını hayal edemiyordu.

İki saat olmuş, diye düşündü Alacakaranlık, kırık bir yaprak sapını çevirip özsuyunu koklayarak. Oğlanın yolu Alacakaranlık'ın sığınağına doğru devam ediyordu. Nasıl? Hiç kimseye oradan bahsetmemişti. Belki bu oğlan Patji'ye gelen diğer tuzakçılardan birinin yanında çıraktı. Onlardan biri Alacakaranlık'ın sığınağını bulmuş ve bahsetmiş olabilirdi.

Alacakaranlık kaşlarını çatarak düşündü. Patji'de geçen on yılda başka bir tuzakçıyla sadece birkaç kere karşılaşmıştı. Her seferinde ikisi de tek kelime etmeden dönüp farklı yönlere gitmişlerdi. Âdet böyleydi. Birbirlerini öldürmeye çalışırlardı ama bunu bizzat yapmazlardı. Kendi elini kirletmektense, rakiplerini Patji'nin almasını sağlamak daha iyiydi. En azından amcası Alacakaranlık'a böyle öğretmişti.

Bazen buna kızdığını fark ediyordu Alacakaranlık. Patji eninde sonunda hepsini alacaktı. Neden Baba'ya yardım ediyorlardı ki? Âdet böyleydi, o yüzden Alacakaranlık uyuyordu. Ne olursa olsun, bu kaçak doğrudan Alacakaranlık'ın sığınağına doğru gidiyordu. Oğlan âdetlerin doğrusunu bilmiyor olabilirdi. Belki yardım istemek için ona geliyor, cezalandırılmaktan korktuğu için ustasının sığınaklarından birine gitmeye çekiniyordu. Ya da...

Hayır, düşünmemek en iyisiydi. Alacakaranlık'ın zihni zaten türlü tahminlerle doluydu. Ne bulacaksa bulacaktı. Ormana ve tehlikelerine odaklanması gerekiyordu. Dereden uzaklaşmaya başladı ve bunu yaparken bir anda cesedinin önünde belirdiğini gördü.

Öne doğru sıçradı, sonra hafif bir tıslama duyarak hızla döndü.

Zemindeki küçük bir yarıktan kaçan havanın belirgin sesiydi bu; hemen arkasından her biri bir iğne başı kadar küçük, sarı renkli böceklerden oluşan bir sel geldi. Yeni bir ölümkarıncası yuvası mıydı? Eğer orada biraz daha oyalanıp gizli yuvalarını bozmuş olsa, çizmelerinin etrafına doluşacaklardı. Tek bir ısırık onu öldürmeye yeter de artardı.

Böcek yığınına gerekenden fazla baktı. Bir av bulamayınca gerisingeri yuvalarına döndüler. Bazen küçük bir çıkıntı yerlerini belli ederdi ama bugün hiçbir şey görmemişti. Onu kurtaran yegâne şey sadece Sak'ın görüsüydü.

Patji'de hayat böyleydi işte. En dikkatli tuzakçı bile bir hata yapabilir, hatta hata yapmasa bile ölüm yine de onu bulabilirdi. Patji, kıyılarına çıkan herkesin kanına susamış zorba, kinci bir babaydı.

Sak omzunda öttü. Ötüşü bir tür özür dileme gibi olsa da Alacakaranlık minnetle boynunu okşadı. Uyarı neredeyse çok geç gelmişti. Ama o olmasa, Patji bugün Alacakaranlık'ı almış olacaktı. Alacakaranlık düşünmemesi gereken o rahatsız edici soruları aklından uzaklaştırdı ve yoluna devam etti.

Akşam adanın üzerine çökerken en sonunda sığınağına yaklaştı. Tuzak tellerinin ikisi kesilerek etkisiz hâle getirilmişti. Bu şaşırtıcı değildi, bunlar bulunmak içindi. Alacakaranlık zemindeki bir diğer ölümkarıncası yuvasının yanından parmak uçlarına basarak geçti... Bu daha büyük yuvada karıncaların dışarı fırlayabilecekleri sabit bir açıklık vardı ama için için yanan bir dal tıkıştırılarak kapanmıştı. Ayrıca Alacakaranlık'ın yetiştirmek için yıllar harcadığı geceyeli mantarlarının üzerine polenlerinin yayılmaması için bol bol su dökülmüştü. Sonraki iki tuzak teli de kesilmişti, oysa bunlar iyi gizlenmişti.

Aferin evlat, diye düşündü Alacakaranlık. Tuzaklardan kaçınmakla yetinmemiş, bu taraftan hızla kaçması gerekirse diye onları etkisiz hâle de getirmişti. Ama birilerinin bu genç adama iz bırakmadan nasıl hareket edileceğini öğretmesi gerekiyordu. Tabii bu izler Alacakaranlık'ın dikkatini elden bırakması için bir tuzak da olabilirdi. Bu yüzden daha da dikkat kesildi. Evet, çocuk daha çok ayak izi, kırık dallar ve diğer işaretler bırakmıştı...

Yukarısındaki dalların içinde bir şeyler hareket etti. Alacakaranlık tereddüt ederek gözlerini kıstı. Yukarıdaki dallarda asılı duran bir *kadın* vardı, insanı uyuşturarak kımıldayamaz hâle getiren medüz sarmaşıklarından yapılmış bir ağa yakalanmıştı. Sonunda tuzaklarından biri işe yaramıştı demek.

"Iı, merhaba?" dedi kadın.

Bir kadın, diye düşündü Alacakaranlık, bir anda kendini aptal hissederek. *Hafif adımlar, küçük ayak izi...*

"Kesin olarak belirtmek isterim ki, kuşlarını çalmak ya da bölgeni işgal etmek gibi bir niyetim yok," dedi kadın.

Alacakaranlık azalan ışıkta daha yakına geldi. Bu kadını tanıyordu. Şirketle görüşmelerine gelen kâtiplerden biriydi. "Tuzak tellerimi kestin," dedi Alacakaranlık. Kelimeler ağzına garip geliyor ve sanki bir avuç toz yutmuş gibi zorla çıkıyorlardı. Konuşmadan geçen haftaların sonucuydu bu.

"Ee, evet kestim. Onları yenileyebileceğini düşünmüştüm." Tereddüt etti. "Yoksa?"

Alacakaranlık arkasına yaslandı. Ağın içindeki kadın yavaş yavaş dönüyordu ve ağın dışına tutunmuş bir de Aviar olduğunu fark etti. Kendi kuşları gibi üst üste duran üç yumruk boyundaydı, gerçi bunun solgun beyaz ve yeşil tüyleri vardı. Bir bayrakçıldı, Patji'de yaşayan bir tür değildi. Alacakaranlık, Kokerlii gibi zihni avcılardan korumaları dışında haklarında pek bir şey bilmiyordu.

Batan güneş gölgeleri uzatıyor, gökyüzü kararıyordu. Kısa süre içinde geceyi geçirmek için sığınağa çekilmesi gerekecekti, çünkü karanlık adanın en tehlikeli avcılarını ortaya çıkarırdı.

"Yemin ederim," dedi kadın bağlarının içinden. Adı neydi? Alacakaranlık kadının adını ona söylediklerini düşünüyor ama adını bir türlü hatırlayamıyordu. Pek de alışıldık bir şey değildi bu. "Gerçekten de seni soymayı falan planlamıyordum. Beni hatırlıyorsun, değil mi? Şirkette karşılaşmıştık."

Alacakaranlık cevap vermedi.

"Lütfen," dedi kadın. "Ayak bileklerimden bir ağaca asılı ve kana bulanmış hâlde sallanıp vahşi hayvanları çekmesem iyi olacak. Senin için bir sakıncası yoksa..."

"Bir tuzakçı değilsin."

"Ee, hayır değilim," dedi. "Cinsiyetimi fark etmiş olabilirsin."

"Kadın tuzakçılar da vardı."

"Bir. Bir tane kadın tuzakçı var: Yiğit Yaalani. Onun hikâyesini yüz kere duydum. Neredeyse her toplumun karşı cinsin rolünü benimseyen bir kadına dair kendi efsanesinin olmasını garip değil mi? Erkek kılığına girip savaşa gidiyor ya da babasının ordusuna komuta ediyor ya da bir adada tuzakçılık yapıyor. Ben böyle hikâyelerin var olma sebebinin ailelerin kızlarına 'Sen Yaalani değilsin,' diyebilmelerine imkân sağlamak olduğunu düşünüyorum."

Konuşuyordu. Hem de çok. Eelakin Adaları'nda insanlar konuşurdu. Derisi Alacakaranlık gibi koyuydu ve sesi halkınınki gibiydi. O hafif aksanı da... Alacakaranlık yurtadaları ziyaret ettiğinde bunu daha sık duymaya başlamıştı. Eğitim görmüşlerin aksanıydı.

"Aşağı inebilir miyim?" diye sordu kadın sesinde hafif bir titremeyle. "Ellerimi hissedemiyorum. Bu... rahatsızlık uyandırıcı."

"İsmin ne?" diye sordu Alacakaranlık. "Unuttum." Bu konuşma fazla uzamıştı. Kulaklarını rahatsız ediyordu. Bu yerin sessiz olması gerekiyordu.

"Vathi."

Evet, tamam. Uygunsuz bir isimdi. Doğum sırasına ve zamanına işaret etmiyordu, anakaralıların kullandıkları bir isimdi. Halkı da böyle isimler kullanmaya başlamıştı.

Alacakaranlık kadının olduğu yere doğru yürüdü ve yakınlardaki bir ağaçtan ipi aldı, sonra ağı yere indirdi. Kadının Aviar'ı kızgınlıkla haykırıp kanat çırparak aşağı indi. Ağırlığını bir kanadına veriyordu ve yaralı olduğu belliydi. Vathi koyu bukleler ve yeşil keten etekler den bir yığın hâlinde yere düştü. Tökezleyerek ayağa kalktı ama tekrar yere yuvarlandı. Sarmaşıkların dokunuşu yüzünden derisi on beş dakika kadar uyuşuk kalacaktı.

Oturdu ve sanki bu uyuşukluğu atmaya çalışır gibi ellerini salladı. "Peki... ee, bileklerden ağaca asma ve kan yok o zaman?" diye sordu umutla.

"Bu çocuklara anlatılan bir hikâye," dedi Alacakaranlık. "Gerçekten yaptığımız bir şey değil."

"Ya..."

"Eğer başka bir tuzakçı olsaydın, benden intikam alma fırsatı bulmana izin vermektense seni hemen öldürürdüm." Kadının Aviarına doğru ilerledi. Aviar gagasını açarak tıslad; sanki olduğundan daha büyük görünmek için iki kanadını yukarı kaldırmıştı. Sak omzundan öttü ama kuş umursamış gibi görünmedi.

Evet, bir kanadında kan vardı. Vathi'nin kuşla ilgilenecek kadar bilgisi vardı. Bazı yurtadalılar Aviarlarının ihtiyaçlarından tamamen habersiz olur ve onlara akıllı bir canlıdan ziyade âdeta bir süs eşyasıymış gibi muamele ederlerdi.

Vathi yaranın çevresindeki tüyleri yolmuştu, bunlara bir kan tüyü de dâhildi. Yarayı sargı beziyle sarmıştı. Ama o kanat iyi görünmüyordu. Bir çatlak olabilirdi. Alacakaranlık olsa iki kanadı da sararak kuşun uçmasına engel olmayı tercih ederdi.

"Ah Mirris," dedi Vathi en sonunda ayağa kalkarak. "Ona yardım etmeye çalıştım. Düştük, canavar göründüğü..."

"Al onu," dedi Alacakaranlık gökyüzüne bakarak. "Takip et. Bastığım yere bas."

Vathi başını salladı, daha uyuşukluğu geçmiş olamayacağı hâlde şikâyet etmedi. Sarmaşıkların içinden küçük bir çanta aldı ve eteğini düzeltti. Üzerine dar bir yelek giymişti ve çantadan dışarı çıkan bir çeşit metal tüp vardı. Bir harita kutusu muydu? Aviarını aldı ve hayvan mutlu mutlu kadının omzuna yerleşti.

Önden giden Alacakaranlık'ı takip etti ve arkası dönükken saldırmaya da çalışmadı. Güzel. Karanlık üzerlerine çöküyordu ama sığınağı hemen ilerideydi ve bu yoldan yaklaşırken atılacak adımları ezbere biliyordu. Yürürlerken Kokerlii aşağı süzüldü ve kadının diğer omzuna kondu, sonra konuşkan bir şekilde cıvıldamaya başladı.

Alacakaranlık durdu ve dönüp arkaya baktı. Kadının kendi Aviar'ı Kokerlii'den uzaklaşmak için elbisesinden aşağı giderek korsesinin yakınına tutunmuştu. Kuş alçak sesle tısladı ama her zamanki gibi kayıtsız olan Kokerlii mutlu mutlu cıvıldamaya devam etti. Cinsinin bu kadar zihin-görünmez olması iyi bir şeydi, ölümkarıncaları bile onu bir parça ağaç kabuğundan daha yenilebilir bir şey olarak görmüyordu.

"Bu..." dedi Vathi Alacakaranlık'a bakarak, "senin mi? Ama tabii ya. Omzundaki Aviar değil."

Sak tüylerini kabartarak arkaya doğru kaykıldı. Hayır, onun türü Aviar değildi. Alacakaranlık önden gitmeye devam etti.

"Daha önce yanında adalı olmayan bir kuş dolaştıran bir tuzakçı görmemiştim," dedi Vathi arkasından.

Soru sormamıştı. Alacakaranlık bu nedenle bir cevap verme ihtiyacı hissetmedi.

Alacakaranlık'ın adadaki üç sığınağından biri olan bu sığınak, dönemeçli bir patikayla ulaşılan alçak bir tepenin üzerindeydi. Burada sağlam bir gurra ağacı tek odalı yapıyı taşıyordu. Patji'de uyunabilecek görece güvenli yerlerden biri ağaçlardı. Ağaç tepeleri Aviarların yeriydi ve büyük avcıların çoğu da zeminde dolaşıyordu.

Alacakaranlık fenerini yaktı, sonra yukarı kaldırarak turuncu ışığın evini açığa çıkarmasına izin verdi. "Yukarı," dedi kadına.

Kafasını çevirip, omzunun üzerinden giderek kararan ormana baktı Vathi. Fenerin ışığı altında, Alacakaranlık'ın ağaca çaktığı kazıkları kullanarak ağaca tırmanmadan önce gösterdiği kaygısız gülüm-

semeye rağmen, gözlerinin aklarının uykusuzluktan kızarmış olduğunu gördü. Uyuşma şimdiye kadar geçmiş olmalıydı.

"Nasıl bildin?" diye sordu Alacakaranlık.

Vathi eve açılan kapağın altında durakladı. "Neyi?"

"Sığınağımın nerede olduğunu. Kim söyledi?"

"Suyun sesini takip ettim," dedi Vathi, başıyla dağın eteğinden doğan küçük dereye işaret ederek. "Tuzakları bulunca doğru yöne geldiğimi anladım."

Alacakaranlık kaşlarını çattı. Suyun sesini duymuş olamazdı, dere sadece birkaç yüz metre ötede kayboluyor ve beklenmedik bir yerden geri çıkıyordu. Onu buraya kadar takip etmek... hemen hemen imkânsız sayılırdı.

O zaman yalan mı söylüyordu, yoksa sadece şanslı mıydı?

"Beni bulmaya çalışıyordun," dedi Alacakaranlık.

"Herhangi birini bulmaya çalışıyordum," dedi Vathi kapağı itip açarak. İçeriye girince sesi daha zor işitilir oldu. "Sağ kalmak için tek şansımın bir tuzakçı bulmak olduğunu düşündüm." Yukarıda ağla kaplı pencerelerden birine yaklaştı, Kokerlii hâlâ omzundaydı. "Epey havadar, canavarlarla çevrelenmiş ıssız bir adada yer alan ölümcül bir ormanın orta yerindeki bir dağ kulübesine göre hiç fena değil."

Fenerini dişlerinin arasında tutan Alacakaranlık da eve tırmandı. Oda kabaca dört adım genişliğinde bir kareydi, yüksekliği de ancak ayakta durmaya yetecek kadardı. "Şu battaniyeleri çırp," dedi Alacakaranlık başıyla bir yığına işaret ederek ve fenerini yere koydu. "Sonra rafın üzerindeki tüm kâseleri ve bardakları kaldır ve içlerini kontrol et."

Vathi'nin gözleri büyüdü. "Ne arıyorum?"

"Ölümkarıncaları, akrepler, örümcekler, kantırmıklar..." Omzunu silkti, Sak'ı pencerenin yanındaki tüneğine koydu. "Oda gediksiz olması için inşa edildi ama burası Patji. Baba sürprizleri sever."

Vathi tereddütle çantasını bir kenara koyup işe girişirken Alacakaranlık çatıya bakmak için başka bir merdivenden yukarı devam etti. Burada içlerinde yuvalar bulunan ve kuşların özgürce girip çıkabilmeleri için önlerine delikler delinmiş bir dizi kuş büyüklüğünde kutu vardı ve kutular iki sıra hâlinde dizilmişlerdi. Onları Alacakaranlık büyüttüğü için ona alışkındılar ve bazı özel durumlar dışında hayvanlar fazla uzağa gitmiyorlardı.

Kokerlii cıvıldayarak evlerden birinin üzerine kondu ama artık gece çöktüğü için sesini alçak tutmuştu. Diğer kutulardan cıvıldama-

lar ve ötüşler geldi. Alacakaranlık kanatlarında ya da ayaklarında yara var mı diye kuşları kontrol etmek üzere yukarı tırmandı. Bu Aviar çiftleri onun hayatını adadığı işti; yumurtalarından çıkan yavrular onun geçim kaynağı hâline geliyordu. Evet, adada tuzakçılık yapıyor, ormandaki yuvaları ve yavruları bulmaya da çalışıyordu ama bunların hiçbiri kendi yetiştirdikleri kadar verimli olmazdı.

"İsmin Altıncı'ydı değil mi?" dedi Vathi aşağıdan, sesine çırpılan bir battaniyenin sesi eşlik ederek.

"Öyle."

"Geniş aileymiş," diye belirtti Vathi.

Sıradan bir aileydi. Ya da bir zamanlar öyle olurdu. Babası bir on ikinci ve annesi de on birinciydi.

"Neyin Altıncısı?" diye yokladı aşağıdaki Vathi.

"Alacakaranlığın."

"Yani akşamüzeri doğdun," dedi Vathi. "Ben her zaman geleneksel isimlerin çok... ee... *betimleyici* olduğunu düşünmüşümdür."

Ne kadar anlamsız bir yorum, diye düşündü Alacakaranlık. *Neden yurtadalılar söylenecek hiçbir şey olmadığı zaman konuşma ihtiyacı hissediyor?*

Sonraki yuvaya geçerek içerideki iki uykulu kuşu kontrol etti, sonra pisliklerini inceledi. Varlığına mutlulukla karşılık veriyorlardı. İnsanların etrafında büyüyen bir Aviar her zaman insanları sürülerinin parçası olarak görürdü, bilhassa küçük yaştan itibaren yeteneğini bir insana ödünç vermişse. Bu kuşlar Sak ve Kokerlii gibi Alacakaranlık'ın yoldaşları değildi ama yine de onun için özeldiler.

"Battaniyelerde hiç böcek yok," dedi Vathi omuzunda kendi Aviar'ı ile, başını Alacakaranlık'ın arkasında kalan kapaktan uzatarak.

"Bardaklar?"

"Birazdan onlara geçeceğim. Bunlar senin yetiştirdiğin çiftler, değil mi?"

Öyle oldukları belliydi, o yüzden Alacakaranlık cevap verme ihtiyacı hissetmedi.

Vathi kuşları incelemesini izledi. Bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu Alacakaranlık. En sonunda konuştu. "Neden sizin şirket onlara verdiğimiz tavsiyeyi dinlemedi? Buraya gelmeniz bir felaketle sonuçlandı."

"Evet."

Alacakaranlık ona doğru döndü.

"Evet, bu seferin tamamı büyük ihtimalle bir felaket olacak," diye

devam etti. "Bizi hedefimize bir adım daha yaklaştıran bir felaket."

Alacakaranlık yükselmeye başlamış ayın ışığında Sisisru'yu kontrol etti. "Aptallık."

Vathi çatının üzerinde kollarını kavuşturdu, omuzlarından aşağısı kapağın altındaki aydınlık odada kayboluyordu. "Atalarımızın okyanuslarda yol bulmayı birkaç felaket yaşamadan mı öğrendiklerini düşünüyorsun? Ya da ilk tuzakçıların? Sen nesiller boyunca aktarılmış olan bilgilere sahipsin, deneme yanılmayla öğrenilmiş bilgilere. Eğer ilk tuzakçılar da keşif yapmanın 'aptallık' olduğunu düşünselerdi, şimdi sen nerede olurdun?"

"Onlar iyi eğitimli, tek başına gezen adamlardı, bir gemi dolusu kâtip ve liman işçisi değil."

"Dünya değişiyor Alacakaranlığın Altıncısı," dedi Vathi alçak sesle. "Anakara halkı Aviarların yoldaşlığına sahip olmayı daha çok istiyor artık; bir zamanlar sadece en zenginlerin ulaşabildiği şeyler şimdi sıradan insanların elinin altında. Bir sürü yeni şey öğrendik ama Aviarlar bir gizem olarak kalmaya devam ediyor. Neden yurtadalarda büyütülen kuşlar yetenek vermiyor? Neden..."

"Aptalca sözler," dedi Alacakaranlık, Sisisru'yu gerisingeri yuvasına koyarak. "Bunları tekrar duymayı istemiyorum."

"Ya Yukarılılar?" diye sordu Vathi. "Ya onların teknolojisi, yarattıkları mucizeler?"

Alacakaranlık tereddüt etti, sonra kalın bir çift eldiven çıkardı ve Vathi'nin Aviar'ına doğru işaret etti. Vathi yeşil beyaz Aviar'a baktı, sonra sakinleştirici bir ses çıkardı ve iki eliyle kuşu kavradı. Kuş parmaklarına attığı birkaç kızgın ama hafif ısırıkla bunu kabullendi.

Alacakaranlık eldivenli elleriyle dikkatlice kuşu aldı ve Vathi'nin bağladığı sargıları çözdü. Vathi işaret etmemiş olsa, Alacakaranlık'ın çok daha şiddetli bir biçimde ısırılması kaçınılmaz olurdu. Kuşun itirazlarına rağmen yarayı temizledi Alacakaranlık ve dikkatle yeniden sardı. Ondan sonra başka bir sargıyla kuşun kanatlarını gövdesine bağladı ama nefes alabilsin diye çok sıkı düğümlemedi.

Bu durumun Aviar'ın hoşuna gitmediği belliydi. Ama o çatlakla uçmak kanadına daha fazla zarar verirdi. Eninde sonunda sargıyı ısırıp koparacaktı ama şimdi, bir iyileşme ihtimali de vardı. İşi bitince, Alacakaranlık kuşu kendi Aviarlarının yanına koydu, onlar da alçak sesli ve arkadaşça ötüşlerle kızgın kuşu sakinleştirdiler.

O an için Vathi'nin kuşunu orada bırakmakla ilgili bir sıkıntısı yok gibiydi ama bütün işlemi büyük bir dikkatle takip etmişti.

"Bu gece sığınağımda uyuyabilirsin," dedi Alacakaranlık ona doğru dönerek.

"Ya sonra?" diye sordu Vathi. "Beni ölmem için ormana mı atacaksın?"

"Buraya gelirken yolda iyi iş çıkardın," dedi Alacakaranlık istemeye istemeye. O bir tuzakçı değildi. Bir kâtibin onun yaptıklarını yapamaması gerekirdi. "Büyük ihtimalle ölmezsin."

"Şanslıydım. Kendi başıma adanın öbür kıyısına asla ulaşamam."

Alacakaranlık durakladı. "Adanın öbür kıyısına mı?"

"Şirketin ana kampına."

"*Başka gelenler de mi var?*"

"Ee... Elbette. Sen bizim sadece..."

"Ne oldu?" *Şimdi aptal olan kim*, diye düşündü Alacakaranlık kendi kendine. *İlk önce bunu soracaktın.* Konuşmayı pek beceremiyordu.

Vathi gözleri açılarak geriledi. Alacakaranlık tehlikeli mi görünüyordu? Belki sesi fazla sert çıkmıştı. Önemli değildi. Vathi konuşmuştu, Alacakaranlık istediğini elde etmişti.

"Uzak kıyıda kamp kurduk," dedi Vathi. "Toplarla donanmış iki demirgövdemiz denizde devriye geziyor. Eğer gerekirse, bir derinyüzerle bile kapışabilirler. İki yüz asker, yarısı kadar da tüccar ve bilim insanı var. Yetenek bahşedebilmek için Aviarların neden Panteon Adaları'nda doğmak zorunda olduklarını keşfetmeye kararlıyız.

"Bir ekip başka bir kale kurmak için uygun yerleri keşfetmek üzere bu yöne geldi. Şirket Patji'ye büyük önem veriyor. Daha küçük bir ekip göndermenin kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama adanın çevresini dolaşmayı istemek için kendi sebeplerim vardı. Bu yüzden onlarla geldim. Ve sonra derinyüzer..." Bir an hastaymış gibi göründü.

Alacakaranlık dinlemeyi bırakmıştı neredeyse. İki *yüz* asker mi? Yere düşmüş bir meyvenin üzerindeki böcekler gibi Patji'nin üzerinde mi gezineceklerdi? Kabul edilemezdi! Ormanın huzurunun şamatacı sesleriyle bozulduğunu hayal etti. Birbirlerine bağıran insanlar, tınlayan metaller, ayak sesleri. Bir şehir gibi.

Siyah tüylerden ani bir hareket Sak'ın aşağıdan gelip Vathi'nin yanına, kapağın ağzına konduğunu haber verdi. Siyah kuş çatıda sekerek yaklaştı, kanatlarını açarak solundaki yara izlerini gösteriyordu. Birkaç adım uçmak bile onun için zahmetliydi.

Alacakaranlık boynunu okşamak için aşağı uzandı. Başlıyordu. Bir işgal. Durdurmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Bir şekilde...

"Üzgünüm Alacakaranlık," dedi Vathi. "Tuzakçılar benim için büyüleyici; âdetlerinizi okudum ve saygı duyuyorum. Ama bu bir gün *olacaktı*, kaçınılmaz bir şey. Adalar *evcilleştirilecek*. Aviarlar sadece birkaç yüz eksantrik avcının eline bırakılmak için fazla değerli."

"Şefler..."

"Meclisteki şeflerin yirmisi de bu plana onay verdi," dedi Vathi. "Oradaydım. Eğer bu adaları ve Aviarları Eelakinler kontrol altına almazsa başkaları alacak."

Alacakaranlık gözlerini gecenin derinliklerine doğru dikti. "Gidip aşağıdaki bardakların içinde hiç böcek olmadığından emin ol."

"Ama..."

"Git," dedi Alacakaranlık. "Bardakların içinde hiç böcek olmadığından *emin* ol!"

Kadın alçak sesle içini çekti ama onu Aviarlarıyla bırakarak odaya geri döndü. Alacakaranlık, tanıdık hareket ve onun varlığında huzur arayarak Sak'ın boynunu okşamaya devam etti. Gölgelerin şirket ve demir gövdeli gemileri için fazlasıyla ölümcül olacaklarını ummaya cesaret edebilir miydi? Vathi kendinden emin görünüyordu.

Keşif ekibine neden katıldığını bana söylemedi. Bir gölgeyi görmüş, onun ekibini yok etmesini izlemiş ama hâlâ Alacakaranlık'ın kampını bulacak kadar aklı başında kalmıştı. Anlaşılan güçlü bir kadındı. Bunu aklının bir köşesinde tutması gerekecekti.

Ayrıca şirket çalışanlarından biriydi, bambaşka bir hayat yaşamış, çok farklı deneyimleri olmuştu.

Askerleri, zanaatkârları, hatta şefleri bile anlayabilirdi. Ama bu ticareti kullanarak dünyayı sessizce ele geçirmiş tatlı dilli kâtipler Alacakaranlık'ı aşıyordu.

"Baba," diye fısıldadı. "Ne yapacağım?"

Patji gecenin sıradan sesleri dışında bir cevap vermedi. Yaratıklar hareket ediyor, avlanıyor, hışırdıyordu. Geceleri Aviarlar uyurdu ve bu da adanın en tehlikeli avcılarına bir fırsat sunardı. Uzaklardan bir gecekursağı seslendi, dehşet verici çığlığı ağaçların arasında yankılandı.

Sak kanatlarını açarak öne eğildi, başı ileri geri oynuyordu. Bu ses onu her zaman titretirdi. Alacakaranlık'ı da.

Bir iç çekti Alacakaranlık ve ayağa kalkıp Sak'ı omzuna yerleştirdi. Döndü, ayağının altında kendi cesedini görünce neredeyse yuvarlanıyordu. Anında dikkat kesildi. Ne olabilirdi? Ağaç dallarındaki sarmaşıklar mıydı? Sessizce yukarıdan bir örümcek mi iniyordu? Sığınağında onu öldürebilecek hiçbir şey olmaması gerekirdi.

Sak sanki acı içindeymiş gibi öttü.

Diğer Aviarları da haykırdılar; ötmeler, ciyaklamalar, cıvıldamalardan meydana gelen bir uğultu yükseldi. Hayır, sadece onlar değildi! Sesler her yönde yankılanıyordu... Hem yakındaki hem uzaktaki vahşi Aviarlar da ötüyordu. Dallarında kımıldanıyor, ağaçların arasında esen kuvvetli rüzgârın sesine benzer bir ses çıkarıyorlardı.

Alacakaranlık elleriyle kulaklarını kapatarak hızla çevresine bakındı ve etrafında cesetler belirirken gözleri koca koca açıldı. Birbirleri üzerine yığıldılar yüksekçe; bazıları şişmiş, bazıları kanlı, bazıları iskeletti. Düzinelerce ve *düzinelercesi*.

Dizlerinin üzerine çökerek haykırdı Alacakaranlık. Cesetlerden biriyle göz göze geldi. Sadece bu... bu tam ölü değildi. Konuşmaya çalışır, Alacakaranlık'ın anlamadığı kelimeleri dillendirirken dudaklarından kan sızdı.

Kayboldu.

Hepsi kayboldu, bir tane bile kalmamıştı. Çılgınca etrafını taradı Alacakaranlık ama hiç ceset görmedi. Aviarların sesleri azaldı ve sürüsü yuvalarında sakinleşti. Alacakaranlık derince nefes aldı ve verdi, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kendini gergin hissediyordu, sanki her an sığınağının etrafındaki karanlıktan bir gölge çıkacak ve onu yutacak gibiydi. Bunu bekliyor, geldiğini hissediyordu. Kaçmak istiyordu, *nereye olursa*.

Ne olmuştu az önce? Sak ile geçen yıllar boyunca böyle bir şeye şahit olmamıştı. Aviarların hepsini birden aynı anda korkutan şey ne olabilirdi ki? Demin duyduğu gecekursağı olabilir miydi?

Aptal olma, diye düşündü. *Bu farklıydı, daha önce gördüklerimden farklı. Patji'de şimdiye kadar görülmüş olan her şeyden farklı*. Ama neydi? Ne değişmişti...

Sak diğerleri gibi sakinleşmemişti. Kuzeye doğru bakıyordu; Vathi'nin işgalcilerin ana kamplarını kurduklarını söylediği yöne.

Alacakaranlık ayağa kalktı, sonra omzunda Sak'la aşağıdaki odaya indi. "Seninkiler ne yapıyor?"

Vathi Alacaranlık'ın sert ses tonunu işitince hızla döndü. Pencereden dışarı bakıyordu, kuzeye doğru. "Bir şey..."

Alacakaranlık onu yeleğinin önünden yakalayarak iki eliyle kendine çekti, gözlerine sadece birkaç santim uzaktan bakıyordu. "Seninkiler ne yapıyor dedim!"

Vathi'nin gözleri büyüdü. Alacakaranlık titrediğini hissedebiliyordu ama kadın yüzüne kararlı bir ifade yerleştirmeyi başardı ve adamın

bakışlarına karşılık verdi. Kâtiplerin böylesine yürekli olması beklenen bir şey değildi. Penceresiz ofislerinde evrak işleriyle uğraşırken görmüştü onları. Alacakaranlık kadının yeleğindeki kavrayışını kumaşın Vathi'nin derisine gömülmeye başlayacağı kadar sıkılaştırdı ve kendini alçak sesle hırlarken buldu.

"Beni bırak," dedi Vathi. "Konuşalım."

Alacakaranlık kadını bıraktı. Ayakları birkaç santim mesafeden yere düştü. Alacakaranlık, onu havaya kaldırdığını fark etmemişti.

Vathi aralarında mümkün olduğu kadar boşluk bırakarak odanın içinde geri çekildi. Alacakaranlık uzun adımlarla pencereye gidip ağ kaplı pencereden dışarıdaki karanlığa baktı. Cesedi yukarıdaki çatıdan düşüp aşağıda yere çarptı. Aynı şeyin tekrar başlamasından endişe ederek sıçrayıp geriledi.

Başlamadı, daha önceki gibi değildi. Ancak tekrar odaya döndüğü zaman kanlı dudakları açılmış, gözleri boş bakan cesedi köşede yatıyordu. Tehlike her ne idiyse geçmemişti.

Vathi başını tutarak yere oturmuş, titriyordu. Onu fazla mı korkutmuştu? Gerçekten yorgun görünüyordu, tükenmişti. Kollarını kendi bedenine dolamıştı ve Alacakaranlık'a gözlerinde daha önce olmayan bir ifadeyle bakıyordu, sanki karşısında zincirinden kurtulmuş vahşi bir hayvan vardı.

Pek de yanlış bir teşhis gibi değildi bu.

"Yukarılılar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Alacakaranlık'a.

"Yıldızlarda yaşıyorlar," dedi Alacakaranlık.

"Şirkette onlarla görüştük. Onların âdetlerini anlamıyoruz. Bizim gibi görünüyorlar, bazen bizim gibi konuşuyorlar. Ama... kuralları var, açıklamadıkları kanunları. Bize mucizelerini satmayı reddediyorlar ve benzer şekilde, bizden bir şey almaları da yasak gibi, ticaretle bile olsa. Bir gün daha fazla geliştiğimizde bunun da olacağına dair sözler veriyorlar. Sanki bizim birer çocuk olduğumuzu düşünüyor gibiler."

"Bize ne?" dedi Alacakaranlık. "Eğer bizi kendi hâlimize bırakırlarsa daha bile iyi olur."

"Yapabildikleri şeyleri görmedin," dedi Vathi alçak sesle gözlerinde uzak bir bakış belirerek. "Kendi kendine rüzgâra karşı ilerleyebilen bir gemiyi yaratmayı ancak çözebildik. Ama Yukarılılar... onlar gökyüzünde geziyor, *yıldızlar arasında* yelken açıyorlar. Öyle çok şeyi biliyor ve bize hiçbirini *söylemiyorlar ki*."

Başını iki yana sallayarak eteğinin cebine uzandı Vathi. "Bir şey-

lerin peşindeler Alacakaranlık. Bizim onlar için ne önemimiz olabilir? Söylediklerinden anladığım kadarıyla, bizim gibi yıldızlara çıkamayan pek çok dünya var. Biz eşsiz değiliz ama Yukarılılar buraya tekrar tekrar geliyorlar. Bir şeyin peşindeler. Bunu gözlerinden okuyabiliyorsun..."

"O ne?" diye sordu Alacakaranlık başıyla cebinden çıkardığı şeye işaret ederek. Avcunda bir midye kabuğu gibi duruyordu ama üstünde ayna gibi bir yüzey vardı.

"Bir makine," dedi Vathi. "Bir saate benziyor ama hiç kurulması gerekmiyor ve... bazı şeyleri gösteriyor."

"Hangi şeyleri?"

"Ee, dilleri tercüme ediyor. Bizimkini Yukarılılarınkine çeviriyor. Ayrıca... Aviarların da yerlerini gösteriyor."

"*Ne?*"

"Harita gibi," dedi. "Aviarların olduğu yerlere işaret ediyor."

"Sığınağımı böyle buldun," dedi Alacakaranlık ona doğru bir adım atarak.

"Evet." Vathi başparmağıyla makinenin yüzeyini ovuşturdu. "Bunun bizim elimizde olmaması gerekiyor. Bizimle çalışması için gönderilmiş bir temsilciye aitti. Birkaç ay önce yemek yerken boğuldu. Görünüşe göre *ölebiliyorlar*, sıradan sebeplerden bile. Bu olay... onlara bakışımı değiştirdi.

"Temsilcilerinin makinelerini istediler, kısa süre sonra geri vermemiz gerekecek. Ama bu alet bize peşinde oldukları şeyin ne olduğunu söylüyor: Aviarlar. Yukarılıları büyülüyor gibiler. Sanırım kuşları satın almanın bir yolunu bulmak istiyorlar, kanunlarının izin vereceği bir yol. Güvende olmayabileceğimizi, Yukarıdaki herkesin kanunlara riayet etmediğini ima ediyorlar."

"Ama neden az önce Aviarlar öyle tepki verdi?" dedi Alacakaranlık tekrar pencereye dönerek. "Neden..." *Neden ben o görüleri gördüm? Hâlâ da görmeye devam ediyorum?* Nereye baksa cesedini karşısında buluyordu. Dışarıdaki bir ağacın dibine yığılmıştı, odanın köşesindeydi, çatıdaki kapaktan aşağı sarkıyordu. Dikkatsizlik etmişti. Kapatması gerekirdi.

Sak yakınlarda bir yırtıcı olduğu zamanlarda yaptığı gibi saçların içine sokuldu.

"Bizim... ikinci bir makinemiz daha var," dedi Vathi.

"Nerede?" diye sorguladı Alacakaranlık.

"Gemimizde."

Aviar'ın baktığı yönde.

"İkinci makine çok daha büyük," dedi Vathi. "Bu elimdekinin menzili sınırlı. Daha büyük olan bütün bir adanın devasa boyutta bir haritasını yaratabiliyor, sonra o haritanın kopyasını bir kâğıda *çiziyor*. O haritada her Aviar'ın yerini gösteren birer nokta olacak."

"Ee?"

"Bu gece makineyi çalıştıracaktık," dedi Vathi. "Kullanmadan önce ısınan bir fırın gibi saatlerce hazırlanması gerekiyor. Planımız sabah kullanabilmek için bu gece güneş battıktan hemen sonra çalıştırmaktı."

"Sen olmadan da kullanırlar mı?" diye sordu Alacakaranlık.

Vathi yüzünü buruşturdu. "Zevkle. Kaptan Eusto büyük ihtimalle ben keşiften geri dönmediğim zaman göbek atmıştır. Bu seferin kontrolünü ele geçireceğimden endişe ediyordu. Ama makine zararlı değil, sadece Aviarların yerini gösteriyor."

"Daha önce *bunu* yaptı mı?" diye hesap sordu Alacakaranlık elini dışarıya doğru sallayarak. "Son kullandığınız zaman bütün Aviarların dikkatini çekti mi? Onları rahatsız etti mi?"

"Ee, hayır," dedi Vathi. "Ama rahatsızlık anı geçti, değil mi? Eminim önemli değildir."

Önemli *değildir*. Sak omzunda titredi. Alacakaranlık her tarafta ölüm görüyordu. O makineyi çalıştırdıkları anda cesetler üst üste yığılmıştı. Eğer tekrar kullanırlarsa sonuçları korkunç olacaktı. Alacakaranlık bunu biliyordu. *Hissedebiliyordu*.

"Onları durduracağız," dedi.

"Ne?" diye sordu Vathi. "*Bu gece* mi?"

"Evet," dedi Alacakaranlık duvardaki gizli, küçük bir dolaba doğru yürüyerek. Dolabı açtı ve içinden bazı malzemeler seçmeye başladı. İkinci bir fener. Fazladan yağ.

"Bu delilik," dedi Vathi. "Kimse geceleri adalarda yolculuk etmez."

"Daha önce bir kere yaptım. Amcamla birlikte."

Amcası o yolculukta ölmüştü.

"Ciddi olamazsın Alacakaranlık. Gecekursakları çıktı. Onları duydum."

"Gecekursakları zihinleri takip eder," dedi Alacakaranlık malzemeleri çantasına tıkıştırırken. "Tamamen sağır ve neredeyse körler. Eğer hızla hareket eder ve adanın ortasından geçersek sabaha kadar sizin kampa ulaşmış oluruz. Makineyi bir daha kullanmalarını engelleriz."

"Neden bunu yapalım?"

Alacakaranlık çantasını omzuna attı. "Çünkü buna engel olmazsak adayı yok edecek."

Vathi kaş çatarak başını eğip Alacakaranlık'a baktı. "Bunu bilemezsin. Bunu nereden biliyorsun?"

"Aviar'ının o yarayla burada kalması gerekecek," dedi Alacakaranlık soruyu duymazdan gelerek. "Eğer bize bir şey olursa uçup kaçamaz." Aynı şey Sak için de söylenebilirdi ama Alacakaranlık kuş olmadan gidemezdi. "Makineyi durdurduktan sonra onu sana geri getireceğim. Gel." Zemindeki kapağa doğru gitti ve çekip açtı.

Vathi ayağa kalktı ama sırtını duvara dayamıştı. "Ben burada kalıyorum."

"Şirketin insanları bana inanmaz," dedi Alacakaranlık. "Onlara durmalarını senin söylemen gerek. Geleceksin."

Vathi gergin anlarda yapmayı huy edindiği bir hareketmiş gibi görünen bir şekilde dudaklarını yaladı. Bir kaçış çaresi arayarak etrafına bakındı, sonra gözleri tekrar Alacakaranlık'a döndü. Tam o anda Alacakaranlık cesedinin altındaki ağaçtaki kazıklarda asılı durduğunu gördü. İrkildi.

"O neydi?" dedi Vathi hesap sorarcasına.

"Bir şey yok."

"Sağa sola bakıp duruyorsun," dedi Vathi. "Gördüğün şeyin ne olduğunu düşünüyorsun Alacakaranlık?"

"Gidiyoruz. Hemen."

"Uzun süredir adada yalnızsın," dedi Vathi, belli ki teskin edici şekilde konuşmaya çalışıyordu. "Gelişimiz yüzünden sarsıldın. Sağlıklı düşünemiyorsun. Anlıyorum."

Alacakaranlık derin bir nefes aldı. "Sak, ona göster."

Kuş omzundan havalanıp kanat çırparak odayı geçti, Vathi'nin omzuna kondu. Vathi kaşlarını çatarak kuşa döndü.

Sonra nefesi kesilerek dizlerinin üzerine düştü. Gözleri hızla etrafa bakınırken büzülerek arkasındaki duvara dayandı, ağzı kımıldıyor ama bir ses çıkmıyordu. Alacakaranlık onu bir süre öylece bıraktı, sonra kolunu kaldırdı. Sak siyah kanatlarıyla ona geri döndü, tek bir siyah tüyü zemine düşmüştü. Tekrar omzunun üzerine tünedi. Bu kadar uçmak onun için kolay değildi.

"Neydi bu?" dedi Vathi.

"Gel," dedi Alacakaranlık çantasını alarak ve ağaçtan aşağı indi.

Vathi aceleyle açık kapağın yanına geldi. "Hayır. Söyle. Neydi?"

"Cesedini gördün."

"Her tarafta. Baktığım her yerde."

"Bu beceriyi Sak bahşediyor."

"Öyle bir beceri yok."

Alacakaranlık kazıklarda yolu yarılamışken başını kaldırıp ona baktı. "Ölümünü gördün. Eğer arkadaşların makinelerini kullanırsa olacak şey bu. Ölüm. Hepimizin. Aviarların, burada yaşayan herkesin. Nedenini bilmiyorum ama *olacağını* biliyorum."

"Yeni bir Aviar keşfettin," dedi Vathi. "Nasıl... Ne zaman..?"

"Bana feneri ver," dedi Alacakaranlık.

Afallamış görünen Vathi itaat ederek feneri aşağı uzattı. Alacakaranlık dişleriyle tuttu ve kazıklardan yere indi. Sonra iyice yükseğe kaldırarak yokuştan aşağı baktı.

Karanlık orman mürekkeptendi âdeta. Aynı okyanusun derinlikleri gibi.

Titredi, sonra bir ıslık çaldı. Kokerlii yukarıdan inerek omzuna kondu. Kuş zihinlerini gizleyecekti ve böylece bir şansları olacaktı. Yine de kolay değildi. Ormanın yaratıkları zihin duyularına bel bağlıyor olsa da pek çoğu koku ya da diğer duyularıyla da avlanabilirdi.

Çantasını omzuna atmış olan Vathi peşi sıra kazıklardan indi hızla, garip tüpün ucu çantasından dışarı çıkıyordu. "İki Aviar'ın var," dedi. "İkisini aynı anda mı kullanıyorsun?"

"Amcamın üç tane vardı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tuzakçıları severler." Ne çok soru soruyordu. Sormadan önce cevabın ne olabileceğini düşünemez miydi?

"Bunu gerçekten yapacağız," dedi Vathi fısıldayarak, sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Gece gece ormana gireceğiz. Kalmam gerekir. Kabul etmemem gerekir..."

"Yoksa öleceğini gördün."

"Senin ölüm olduğunu iddia ettiğin şeyi gördüm. Yeni bir Aviar... yüzyıllar oldu." Her ne kadar sesi hâlâ gönülsüz olsa da aşağı inip tuzaklarının yanından geçerek ormana girerken Alacakaranlık'ı takip etti.

Cesedi bir ağacın dibinde oturuyordu. Alacakaranlık ölümüne neden olabilecek bir şey görmek için etrafa bakındı ama Sak'ın duyuları yanılmış gibiydi. Adanın yaklaşan ölümü görünüşe göre o kadar baskındı ki daha küçük tehlikeleri boğuyordu. Makine yok edilene kadar Sak'ın görülerine güvenemeyebilirdi.

Kalın orman örtüsü onları yuttu, gece bile sıcaktı ve okyanus esintileri karanın bu kadar içlerine ulaşmıyordu. Bu yüzden hava boğucu oluyordu ve ormanın kokularıyla doluydu. Mantarlar, çürüyen yapraklar, çiçeklerin rayihaları. Canlanan bir adanın sesleri de bu kokulara eşlik ediyordu. Otların arasında, kuru yapraklardan bir kümenin içinde sürünen kurtçuklar gibi sürekli bir çıtırtı. Fenerin ışığı olması gerektiği kadar uzağa gitmiyordu sanki.

Vathi arkasından iyice yaklaştı. "Daha önce bunu neden yaptın?" diye fısıldadı. "Gece dışarı çıktığın geçen sefer."

Yine sorular. Ama neyse ki sesler çok fazla tehlikeli değildi.

"Yaralıydım," diye fısıldadı Alacakaranlık. "Amcamın panzehir stokuna ulaşmak için bir sığınaktan diğerine gitmemiz gerekiyordu." Çünkü elleri titreyen Alacakaranlık diğer şişeyi düşürmüştü.

"Kurtuldun mu? Yani, ee, elbette kurtulmuşsun. Sadece şaşırdım."

Aralarında bir sessizliğe engel olmak için konuşuyormuş gibi bir hâli vardı.

"Bizi izliyor olabilirler," dedi karanlığın içine doğru bakarak. "Gecekursakları."

"İzlemiyorlar."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu Vathi, alçak bir sesle. "O karanlığın içinde gizlenmiş her şey olabilir."

"Eğer gecekursakları bizi görseydi ölmüş olurduk. Oradan biliyorum." Başını iki yana salladı, palasını çekti ve önlerindeki birkaç dalı kesti. Herhangi birindeki yaprakların üzerinde dolaşan ölümkarıncaları olabilirdi. Karanlıkta onları fark etmesi zor olurdu ve bu yüzden bitkilere sürtünmek yanlış bir karardı.

Bundan kaçınmamız mümkün olmayacak diye düşündü çamurla kaplı bir dere yatağının içinde önden giderken. Çamurun içine gömülmemek için taşlara basmak zorundaydı. Vathi dikkate değer bir yetenekle takip ediyordu. *Hızlı ilerlemek zorundayız. Önümüze çıkan her dalı kesemem.*

Bir taştan aşağı atladı ve orada çamurun içine batmış cesedinin yanından geçti. Yakınlarda ikinci bir cesedi fark etti, o kadar soluktu ki neredeyse onu göremeyecekti. Yine başlamadığını umarak fenerini kaldırdı.

Başka cesetler belirmedi. Sadece bu ikisi vardı. Ve çok soluk bir görüntü... evet, orada bir çukur vardı. Sak hafifçe öttü ve Alacakaranlık ona vermek için cebinde bir çekirdek arandı. Kuş nasıl yardım ede-

ceğini keşfetmişti. Daha soluk görüntüler anlık tehditlere işaret ediyordu, Alacakaranlık'ın onlara dikkat etmesi gerekiyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı ona.

"Şu kuşun," dedi Vathi gecenin karanlığında alçak sesle konuşarak. "Başkaları da var mı?"

Dere yatağından çıkarak devam ettiler, karanlıkta bir krel patikasını geçtiler. Bir ölümkarıncası kümesine basmalarından hemen önce Alacakaranlık durdu. Vathi düz bir çizgi hâlinde ilerleyen minik sarı böcekler sırasına baktı.

"Alacakaranlık?" diye sordu karıncaların etrafından dolaşırlarken. "Başkaları da var mı? Neden hiç yavru satmadın?"

"Başka yavru yok."

"O zaman tek bunu mu buldun?" diye sordu Vathi.

Sorular, sorular. Sinekler gibi Alacakaranlık'ın etrafında vızıldıyorlardı.

Aptal olma, dedi kendi kendine kızgınlığını bastırarak. *Eğer yeni bir Aviar'ı olan birisini görsen, sen de aynı şeyi sorardın.* Sak'ı bir sır olarak tutmaya çalışmıştı, adadan ayrıldığı zamanlarda yanına bile almıyordu yıllardır. Ama kanadı yaralıyken onu terk etmek istememişti.

İçten içe sırrını sonsuza kadar saklayamayacağını biliyordu Alacakaranlık. "Onun gibi pek çoğu var," dedi. "Ama sadece onun bahşedecek bir yeteneği var."

Otları keserek onlara bir yol açmaya devam ederken Vathi olduğu yerde durdu. Alacakaranlık başını çevirip yeni yolun üzerinde tek başına durduğu yere baktı. Feneri tutması için Vathi'ye vermişti.

"O bir anakara kuşu," dedi Vathi. Işığı yukarı kaldırdı. "İlk gördüğüm zaman anlamıştım ve bir Aviar olmadığını sanmıştım çünkü anakara kuşları yetenek veremez."

Alacakaranlık döndü ve kesmeye devam etti.

"Panteon'a bir anakara yavrusu getirdin," diye fısıldadı Vathi arkasından. "Ve o *bir yetenek kazandı*."

Bir darbeyle önündeki dalı yere indiren Alacakaranlık ilerlemeye devam etti. Yine bu bir soru değildi ve o yüzden cevap vermesine de gerek yoktu.

Vathi yetişmek için hızla ilerledi, Alacakaranlık'ın arkasına gelirken fener gölgesini önünde savuruyordu. "Mutlaka daha önce başka birileri de bunu denemiş olmalı. Mutlaka..."

Alacakaranlık bilmiyordu.

"Ama neden?" diye devam etti Vathi sessizce, sanki kendi kendi-

ne konuşur gibi. "Aviarlar özel. Herkes farklı cinslerini ve ne yaptıklarını biliyor. Neden karada yetiştirilirse bir balığın hava teneffüs edebileceğini düşünür ki insan? Neden Aviar olmayan bir kuşu Patji'de yetiştirince Aviar'a dönüşeceğini düşünsünler..."

Gecenin içinde yola devam ettiler. Alacakaranlık onları pek çok tehlikenin etrafından dolaştırdı, Sak'ın yardımına çok ihtiyaç duyduğunu fark etmişti. *Cesedinin yüzdüğü o dereyi takip etme. O ağaca dokunma, kabuğu zehirli. O yoldan dön, cesedinde bir ölümkarıncası ısırığı görünüyor.*

Sak onunla konuşmuyordu ama her mesajı açıktı. Vathi'nin matarasından su içebilmesi için durdukları zaman Sak'ı aldı ve titrediğini fark etti. Ellerinin arasında tuttuğu zaman çoğunlukla yaptığı gibi gagalamaya çalışmamıştı.

Küçük bir açıklıkta durmuşlardı, etrafları saf karanlıktan ibaretti ve gökyüzü de bulutlarla gizlenmişti. Uzaklardaki ağaçların üzerine düşen yağmurun sesini duydu. Burada ender görülen bir şey değildi.

Gecekursakları haykırdı, bir tane, sonra bir tane daha. Bunu sadece bir şey öldürdükleri ya da avlarını korkutmaya çalıştıkları zaman yaparlardı. Çoğu zaman krel sürüleri Aviar yuvalarının yakınlarında uyurdu. Kuşları korkutup kaçırabilirsen krelleri hissedebilirdin.

Vathi tüpünü çıkarmıştı. Bir harita kutusu değildi ve ucundan içeri bir şeyler dökerken tutma şekline bakılırsa kesinlikle bir kâtibe ait değildi. Bunu yaptıktan sonra bir silah gibi kaldırdı. Ayağının altında Alacakaranlık'ın parçalanmış cesedi yatıyordu.

Bir tür kısa mızrak çıkarır ve üst ucundan içeri sokarken bile Alacakaranlık silahı hakkında soru sormadı. Hiçbir silah bir gecekursağının kalın derisini delemezdi. Onlardan ya kaçınır ya da ölürdün.

Kokerlii kanat çırparak indi ve omzuna kondu, cıvıldıyordu. Karanlık yüzünden kafası karışmış gibiydi. Kuşların normalde ses çıkarmadığı gece vakti neden dışarıdalardı?

"Devam etmeliyiz," dedi Alacakaranlık Sak'ı diğer omzuna koyar ve palasını çekerken.

"Kuşunun her şeyi değiştirdiğinin sen de farkındasın," dedi Vathi sessizce ona katılırken. Çantasını omzuna atmıştı ve tüpünü de diğer elinde taşıyordu.

"Yeni bir Aviar türü olacak," diye fısıldadı Alacakaranlık cesedinin üzerinden atlayarak.

"O *en önemsizi*. Alacakaranlık, adalardan uzakta yetiştirilen yavruların onları eğitecek yetişkinler olmadığı için beceri kazanamadık-

larını düşünüyorduk. Yeteneklerinin bizim konuşma becerimiz gibi doğal olduğunu, doğuştan ama öğrenmek için başkalarının yardım etmesi gerektiğini düşünüyorduk."

"Hâlâ öyle olabilir," dedi Alacakaranlık. "Sak gibi başka türler de konuşmaları için eğitilebiliyor olmalı."

"Ya senin kuşun? Onu diğerleri mi eğitti?"

"Belki." Gerçekten ne düşündüğünü söylemedi. Bu tuzakçıların meselesiydi. Önlerinde, yerde bir ceset olduğunu fark etti.

Kendi cesedi değildi.

Anında bir elini kaldırarak durdu, yeni bir soru sormaya yeltenen Vathi'yi susturdu. Bu neydi? İskeletin üzerindeki etlerin büyük kısmı sıyrılmıştı ve ziyafet çeken hayvanlar tarafından yırtılıp açılmış giysiler etrafa saçılmış durumdaydı. Cesedin etrafında mantara benzer küçük bitkiler bitmişti, iskeletin parçalarını çevrelemek için minik kırmızı dokunaçlarını yukarı uzatıyorlardı.

Başını kaldırıp cesedin dibinde yattığı koca ağaca baktı. Çiçekleri açmamıştı. Alacakaranlık nefesini bıraktı.

"Ne olmuş?" diye fısıldadı Vathi. "Ölümkarıncaları mı?"

"Hayır. Patji'nin Parmağı."

Vathi kaşlarını çattı. "Bu bir tür... küfür mü?"

"Bir isim," dedi Alacakaranlık cesedi incelemek için dikkatlice ilerleyerek. Pala. Çizmeler. Sağlam eşyalar. Meslektaşlarından birisi ölmüştü. Giysilerine bakınca adamı tanıdı Alacakaranlık. Gökyüzünün Birincisi adında daha yaşlı bir tuzakçıydı.

"Bu bir kişinin ismi mi?" diye sordu Vathi omzunun üzerinden bakarak.

"Bir ağacın ismi," dedi Alacakaranlık cesedin giysilerini içlerinde saklanmış olabilecek böceklere karşı dikkatlice dürtüklerken. "Lambayı kaldır."

"Bu ağacı hiç duymadım," dedi Vathi şüpheci bir şekilde.

"Sadece Patji'de var."

"Bu adaların bitkileri hakkında epey şey okudum..."

"Burada çocuk sayılırsın. Işık."

Vathi içini çekerek feneri kaldırdı. Alacakaranlık bir sopa kullanarak yırtık giysilerin ceplerini dürttü. Bu adam, büyük ihtimalle gündüzleri avlanan bir azıbaş sürüsü tarafından öldürülmüştü; neredeyse bir insan boyunda güçlü yırtıcılardı. Çiçek açmış bir Patji'nin Parmağı'na denk gelmediği sürece hareketleri önceden tahmin edilebilirdi.

İşte. Adamın cebinde küçük bir kitap bulmuştu. Kaldırdı, sonra ge-

riledi. Vathi omzunun üzerinden baktı. Yurtadalılar birbirlerine ne kadar *yakın* duruyorlardı. Dirseğinin dibinde dikilmesi şart mıydı?

İlk sayfaları kontrol ederek bir tarih listesi buldu Alacakaranlık. Evet, en son yazılmış tarihe bakılırsa bu adam sadece birkaç gün önce ölmüştü. Ondan sonraki sayfalar Gökyüzü'nün sığınaklarının yerlerini ve hepsini koruyan tuzakların açıklamalarını ayrıntılı olarak gösteriyordu. En son sayfada vedası vardı.

Ben Gökyüzünün Birincisi'yim, en sonunda Patji beni aldı. Suluko'da bir kardeşim var. Onlara iyi bak rakibim.

Az kelime. Az kelime iyiydi. Alacakaranlık'ın kendisi de buna benzer bir kitap taşıyordu ve o son sayfasında bundan bile azını söylüyordu.

"Ailesine bakmanı mı istiyor?" diye sordu Vathi.

"Aptal olma," dedi Alacakaranlık kitabı cebine koyarken. "Kuşlarına."

"Ne güzel," dedi Vathi. "Tuzakçıların rekabetçi olduklarını duymuştum."

"Öyleyiz," dedi Alacakaranlık, Vathi'nin son sözlerini dillendirme şekline dikkat ederek. Yine, ses tonu tuzakçıları sanki bir tür hayvan gibi gördüğünü belli etmişti. "Ama kuşlarımıza bakılmazsa ölebilirler, insanlara alışkınlar. Onları bir rakibe vermek ölmeye terk etmekten iyi."

"Seni öldüren o rakip olsa bile mi?" diye sordu Vathi. "Kurduğunuz tuzaklar, birbirinize engel olmaya çalışma şekilleriniz..."

"Geleneğimiz böyle."

"Bu rezil bir bahane," dedi Vathi başını kaldırıp ağaca bakarak.

Haklıydı.

Sarkan yapraklarıyla ağaç dev gibiydi. Her birinin ucunda iki el büyüklüğünde kapalı bir tomurcuk vardı. "Endişeli görünmüyorsun," diye belirtti. "O adamı ağaç öldürmüş gibi göründüğü hâlde."

"Bunlar sadece çiçek açtıkları zaman tehlikeli olurlar."

"Polenler mi?" diye sordu Vathi.

"Hayır." Alacakaranlık yerdeki palayı aldı ama Gökyüzü'nün diğer eşyalarını bıraktı. Bırak Patji onu alsın. Baba çocuklarını öldürmeyi o kadar çok seviyordu. Bir kütüğün üzerinde yatan kendi cesedini görmezden gelerek Vathi'nin önünde ilerlemeye devam etti.

"Alacakaranlık?" diye sordu Vathi feneri kaldırarak ve arkasından aceleyle geldi. "Eğer polenlerden değilse, ağaç nasıl öldürüyor?"

"Ne çok soru soruyorsun."

"Benim hayatım sorular," diye cevap verdi Vathi. "Ve cevaplar. Eğer bu adada çalışacaksak..."

Alacakaranlık palayla bitkilere vurdu.

"Çalışacağız," dedi Vathi daha alçak sesle. "Üzgünüm, Alacakaranlık. Dünyanın değişmesini engelleyemezsin. Belki benim kafilem yenilir ama başkaları gelecek."

"Yukarılılar yüzünden," diye tersledi Alacakaranlık.

"Onlar teşvik ediyor olabilir," dedi Vathi. "Gerçekten de, sonunda onları ticaret yapılabilecek kadar gelişmiş olduğumuza ikna ettiğimiz zaman, biz de onlar gibi yıldızların arasına çıkabiliriz. Ama onlar olmasaydı bile değişim olacaktı. Dünya ilerliyor. Ne kadar kararlı olursa olsun bir insan tek başına bunu yavaşlatamaz."

Alacakaranlık yolda durdu.

Dalgaları engelleyemezsin Alacakaranlık. Ne kadar kararlı olursan ol. Annesinin sözleriydi. Hatırladığı son sözlerin bazıları.

Alacakaranlık yoluna devam etti. Vathi takip etti. Alacakaranlık Vathi'ye ihtiyaç duyacaktı ancak içindeki hain bir şeyler kadının işini bitirmenin kolay olacağını fısıldıyordu. O olmazsa soruları da olmazdı ve daha önemlisi cevapları da. Alacakaranlık'ın keşfetmeye çok yaklaştığından şüphelendiği cevaplar.

Değiştiremezsin...

Değiştiremezdi. Bunun böyle olmasından nefret ediyordu. Bu adayı onun türünün yüzlerce yıldır yaptığı gibi korumayı çok fena istiyordu. O bu ormanda çalışmıştı, kuşlarını sevmişti, kokularına ve seslerine düşkündü. Diğer her şeye rağmen. Patji'ye kendisinin ve diğerlerinin bu kıyıları hak ettiklerini kanıtlayabilmeyi ne kadar istiyordu.

Belki. Belki o zaman...

Öf. Zaten bu kadını öldürmek adayı korumak açısından herhangi bir fayda sağlamazdı. Dahası, aciz bir kâtibi soğukkanlılıkla öldürecek kadar düşmüş müydü? Sığınağına yaklaşıp dönmeyi reddetmediği sürece bunu başka bir tuzakçıya bile yapmazdı.

Kendini, "Tomurcuklar düşünebiliyor," derken buldu Alacakaranlık, onları azıbaş sürüsünün burada kökleri eşelediği belli olan bir tepeciğin etrafından dolaştırırken. "Patji'nin Parmakları'nın çiçek açmışken bile tehlikeli değiller aslında ama acı ve korkuyla dolu yaralı bir hayvanın düşüncelerini taklit ederek avcıları çekiyorlar."

Vathi'nin nefesi kesildi. "Bir *bitki* zihinsel sinyaller mi yayıyor? Emin misin?"

"Evet."

"O tomurcuklardan bir tane almam gerek." Vathi geri gitmek için döndüğü zaman ışık sallandı.

Alacakaranlık hızla döndü ve kolunu yakaladı. "Devam etmemiz gerek."

"Ama..."

"Daha sonra buna şansın olacak." Derin bir nefes aldı. "Yakında bu adayı leşe üşüşen kurtçuklar gibi kaplayacaksınız nasılsa. Başka ağaçlar da göreceksin. Bu gece *gitmemiz* gerek. Şafak yaklaşıyor."

Vathi'yi bıraktı ve işine geri döndü. Onun bir yurtadalı için akıllı olduğuna karar vermişti. Belki dinlerdi.

Öyle yaptı. Arkasından takip etti.

Patji'nin Parmakları. Ölü tuzakçı Gökyüzünün Birincisi'nin orada ölmemiş olması gerekirdi. Ağaçlar o kadar tehlikeli değildi. Çok sayıda çiçek, açarak ve avcıları yemekle kandırarak devam ederdi hayatına. Avcılar birbirleriyle savaşırdı ve ağaç da cesetlerinden beslenirdi. Gökyüzü ağaca tam çiçek açmaya başladığı zaman denk gelmiş ve gelen hayvanlara yakalanmış olmalıydı.

Aviar'ı çok sayıda açmış çiçeği engellemeye yetmemiş olmalıydı. Kim böyle bir ölümü tahmin edebilirdi ki? Adada geçen yıllardan, çok daha korkunç tehlikeleri atlattıktan sonra o basit çiçeklere yakalanmak. Patji zavallı adamla alay ediyor gibiydi neredeyse.

Alacakaranlık ve Vathi'nin yolu devam etti ve kısa süre sonra dikleşti. Adanın öbür kıyısına uzanan yokuşa gelmeden önce bir süre bayırdan yukarı tırmanmaları gerekecekti. Neyse ki, patika adanın en doğu ucundan yükselen Patji'nin asıl zirvesinin uzağından geçiyordu. Alacakaranlık'ın sığınağı güney ucun yakınındaydı ve Vathi'nin kampı da kuzey doğudaydı; diğer kıyıya varmadan önce dağın eteğinden dolaşacaklardı.

Uyumlu bir hızla ilerlemeye başladılar ve bir süre için Vathi sessiz kaldı. En sonunda özellikle dik bir yamacın tepesine geldikleri zaman mola için başını salladı ve matarasından içmek için çömeldi. İnsan Patji'de dinlenmek için rahat rahat bir kütük ya da tomruğun üzerine oturmazdı.

Endişe ve kızgınlığı kafasını meşgul ettiği için Alacakaranlık Vathi'nin ne yaptığını çok geç olana kadar fark etmedi. Bir dala takılmış bir şey bulmuştu; uzun, renkli bir tüy. Çiftleşme mevsimi tüyüydü.

Alacakaranlık ayağa fırladı.

Vathi ağacın alçak dallarına doğru uzandı.

Vathi dalı çekerken yakındaki bir ağaçta iplere bağlı bir dizi diken

belirdi. Alacakaranlık ona ulaşıp bir kolunu araya uzatırken düşerek savruldular. Alacakaranlık'ın koluna bir diken saplandı, kolunun diğer tarafından çıktı ve Vathi'nin yanağına saplanmasına ramak kala durdu.

Vathi bir çığlık attı.

Patji'deki avcıların çoğu iyi duymazdı ama bağırmak yine de akıllıca bir hareket değildi. Alacakaranlık umursamadı. Dikeni kolundan çekip çıkardı ve o an için kanamayı umursamadan ipli tuzaktaki diğer dikenleri kontrol etti.

Neyse ki tuzağa zehir sürülmemişti.

"Kolun!" dedi Vathi.

Alacakaranlık homurdandı. Acımıyordu. Şimdilik. Vathi bir sargı bezi bulmak için çantasını karıştırmaya başladı ve Alacakaranlık da inlemeden, şikâyet etmeden yardımına katlandı, acı yayılmaya başladığında bile.

"Çok özür dilerim!" dedi Vathi heyecanla. "Çiftleşme mevsimi tüyü buldum! Bunun bir Aviar'ın yuvası olabileceğini göstertiyordu ve o yüzden ağacın içine bakmayı düşündüm. Başka bir tuzakçının sığınağı mı yoksa burası?"

Çalışırken konuşmaya devam ediyordu. Mantıklıydı. Alacakaranlık endişelendiği zaman sessizleşirdi. Kadın tam tersini yapıyordu.

Yarayı sarma işinde iyiydi, Alacakaranlık'ı yine şaşırtmıştı. Yara önemli atardamarlardan birine isabet etmemişti. İyileşirdi ama sol elini kullanması kolay olmayacak, sıkıntı yaratacaktı. Suçlu ve mahcup görünen Vathi işini bitirdiği zaman Alacakaranlık yere uzandı ve düşürdüğü tüyü aldı.

"Cehaletinin sembolü," dedi haşin bir fısıltıyla yüzüne doğru uzatarak. "Panteon Adaları'nda hiçbir şey kolay, hiçbir şey basit değildir. O tüy burada olmayı hak etmeyen, kolay bir ödül bulabileceğini zanneden birisini yakalamak için başka bir tuzakçı tarafından konuldu. O kişi sen olamazsın. Kendine *bu fazla mı kolay* diye sormadan hareket edemezsin."

Vathi'nin benzi soldu. Sonra elini uzatıp tüyü aldı.

"Gel."

Alacakaranlık döndü ve yoluna devam etti. Bir çırağa söyleyeceği türden şeyler söylediğini fark etti. İlk büyük hatalarını yaptıkları zamanki o konuşma. Tuzakçılar arasında bir âdetti bu. Vathi'ye neden böyle davranıyordu?

Vathi başını eğmiş takip ediyordu, yeterince utanmıştı. Bilinçsizce

de olsa, Alacakaranlık'ın ona bahşettiği şerefin farkında değildi. Yürümeye devam ettiler, bir saatten fazla zaman geçti.

Ağzını tekrar açtığında ormanın seslerinden kadını tam duyamadığı için Alacakaranlık az daha memnun olacaktı. "Üzgünüm."

"Üzgün olmana gerek yok," dedi Alacakaranlık. "Dikkatli ol yeter."

"Anlıyorum." Arkasında patikadan takip ederken derin bir nefes aldı. "Ama *üzgünüm*. Sadece kolun için değil. Bu ada için. Olacaklar için. Kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum ama böylesine müthiş bir geleneğin bitmemesini dilerdim."

"Ben..."

Kelimeler. Alacakaranlık kelimeleri bulmaya çalışmaktan nefret ediyordu.

"Ben... doğduğum zaman alacakaranlık değildi," dedi en sonunda, sonra bir batakasmayı kesti ve ona doğru saçtığı zehirli dumana karşı nefesini tuttu. Sadece birkaç saniye için tehlikelilerdi.

"Anlamadım?" dedi Vathi batakasmayla arasındaki mesafeyi koruyarak. "Sen doğduğun zaman..."

"Annem ismimi doğum saatine göre koymadı. Halkımızın alacakaranlığını gördüğünden dolayı koydu. Güneş yakında üzerimize batacak, derdi bana sık sık." Dönüp Vathi'ye baktı ve yanından geçip küçük bir açıklığa adım atmasını bekledi.

Anlamadığı bir nedenle gülümsedi Vathi. Neden o kelimeleri seçmişti? Endişelenerek kadının peşi sıra açıklığa girdi. Bu sözleri amcasına bile söylememişti, isminin nereden geldiğini sadece anne ve babası biliyordu.

Bunları neden bu lanet şirketin kâtibine anlattığından emin değildi. Ama... anlatmak iyi gelmişti.

Vathi'nin arkasındaki iki ağacın arasından bir gecekursağı atıldı.

Devasa hayvan dik dursa, boyu bir ağacın boyu kadar uzun olurdu. Böyle yapmak yerine kambur bir avlanma duruşuyla öne eğilmişti, arkasındaki güçlü bacaklar ağırlığının çoğunu taşıyor, pençeli iki ön ayağı zemini parçalıyordu. Uzun boynunu, ustura kadar keskin ve ölümcül gagası açık hâlde öne uzattı. Bir kuşa benzerliği ancak bir kurdun süs köpeğine benzerliği kadardı.

Palasını fırlattı Alacakaranlık. İçgüdüsel bir tepkiydi bu çünkü düşünmek için zamanı yoktu. Korkmak için zamanı yoktu. Bir kapı büyüklüğündeki sivri gaga saniyeler içinde ikisini de öldürecekti.

Palası gagadan sekti ve yaratığın kafasının yan tarafında bir kesik açmayı başardı. Bu yaratığın dikkatini dağıtmış, sadece bir an için te-

reddüt etmesine neden olmuştu. Alacakaranlık Vathi'ye doğru atladı. Vathi geriye çekilerek tüpünün dibini yere dayadı. Onu çekip uzağa...

Patlama Alacakaranlık'ı sağır etti.

İyice açılmış gözlerle olduğu yerde dikilen Vathi'nin etrafına dumanlar yayıldı. Feneri düşürmüş, yağı yere dökülmüştü. Ani ses Alacakaranlık'ı felç etmişti ve gecekursağı yalpalar ve düşüp kayarken neredeyse Vathi'ye çarpıyordu. Patlama nedeniyle yer bile *titremişti*.

Alacakaranlık kendini yerde buldu. Telaşla ayağa kalkarak sadece birkaç santim uzağında seğiren gecekursağından uzaklaştı. Titreşen fenerin ışığında, derisi tüyleri yolunmuş bir kuşunki gibi pütürlüydü.

Ölmüştü. Vathi onu öldürmüştü.

Bir şey söyledi.

Vathi bir gecekursağını *öldürmüştü*.

"Alacakaranlık!" Sesi uzaktan gelir gibiydi.

Alacakaranlık bir elini gecikmeli bir terle kaplanmaya başlayan alnına koydu. Kolundaki yara zonkluyordu ve epey tedirgin bir ruh hâli içerisindeydi. Kaçması gerekirmiş gibi hissediyordu. Asla bunlardan birine bu kadar yakın olmayı istememişti. *Hiçbir zaman*.

Vathi onu öldürmüştü.

Ona doğru döndü, gözleri sonuna kadar açıktı. Vathi titriyordu ama bunu iyi gizlemişti. "Demek işe yaradı," dedi. "Bunları özellikle gecekursakları için hazırladığımız hâlde, işe yarayacağından emin değildik."

"Bir top gibi," dedi Alacakaranlık. "Gemilerinizdekilerden biri gibi ama *elinde*."

"Evet."

Tekrar hayvana döndü. Aslında tam olarak *ölmemişti*. Hayvanın vücudu seğirdi ve kulaklarının uğultusuna rağmen Alacakaranlık'ı şok eden, hüzün dolu bir sesle feryat etti. Silahın fırlattığı mızrak yaratığın göğsüne saplanmıştı.

Gecekursağı titredi ve bir bacağı debelendi.

"Hepsini öldürebiliriz," dedi Alacakaranlık. Döndü, sonra atılıp Vathi'nin yanına geldi ve yaralı olmayan sağ eliyle onu kavradı. "Bu silahlarla *hepsini* öldürebiliriz. Bütün gecekursaklarını. Belki gölgeleri de!"

"Ee, evet, bu da tartışılmıştı. Ancak onlar bu adalardaki ekosistemin önemli parçaları. Piramidin en üstündeki yırtıcıları ortadan kaldırmanın istenmeyen sonuçları olabilir."

"İstenmeyen sonuçlar mı?" Alacakaranlık sol elini saçlarının için-

den geçirdi. "Ölmüş olurlar. Hepsi! Ne sorun çıkaracağını düşündüğün umurumda değil. Hepsi *ölmüş* olur."

Vathi homurdandı, feneri yerden aldı ve alev almış otların üzerine basarak söndürdü. "Ben tuzakçıların doğayla iç içe olduklarını sanıyordum."

"Öyleyiz. Bu şeylerin hiçbiri olmasa hepimizin daha iyi durumda olacağımızı o yüzden biliyorum."

"Tuzakçılar hakkındaki pek çok naif inancımı bir kenara bırakmama neden oluyorsun Alacakaranlık," dedi Vathi ölen yaratığın etrafından dolaşarak.

Alacakaranlık bir ıslık çalarak kolunu kaldırdı. Kokerlii kanat çırparak yüksek dallardan aşağı indi; çıkan kargaşa ve patlama yüzünden kuşun uçup gittiğini görmemişti Alacakaranlık. Sak ise ölümüne tutunmuş hâlde, sıkı sıkı omzuna yapışmış duruyor, pençeleri kumaşın içinden adamın derisine batıyordu. Fark etmemişti. Kokerlii koluna kondu ve özür dilercesine öttü.

"Senin suçun değildi," dedi Alacakaranlık teselli ederek. "Geceleri avlanıyorlar. Zihinlerimizi algılayamasalar bile kokumuzu alabilirler." Koku duyularının inanılmaz güçlü olduğu söylenirdi. Bu arkalarındaki patikadan gelmişti, geçtikleri yolu bulup takip etmiş olmalıydı.

Tehlikeliydi. Amcası gecekursaklarının her geçen gün daha da zeki olduklarını söyler durur, insanları sadece zihinlerini takip ederek avlayamayacaklarının farkında olduklarını iddia ederdi. *Yolumuzu daha çok derenin içinden geçirmem gerekirdi*, diye düşündü Alacakaranlık Sak'ı sakinleştirmek için uzanır ve boynunu okşarken. *Ama zaman yok...*

Baktığı her yerde cesedi yatıyordu. Bir kayanın üzerine devrilmişti, ağaçların sarmaşıklarından sarkıyordu, ölen gecekursağının pençesinin altındaydı...

Hayvan bir kere daha titredi, sonra şaşırtıcı bir hareketle dehşet verici kafasını bir kez daha kaldırdı ve son bir çığlık attı. Geceleri normalde duyulanlar kadar yüksek değildi ama kan dondurucu ve korkunçtu. Alacakaranlık istemeden bir adım geri çekildi ve Sak da endişeyle öttü.

Gecenin içinde başka gecekursağı feryatları yükseldi, uzaktalardı. Bu ses... bunu ölümün sesi olarak tanımak için eğitilmişti.

"Gidiyoruz," dedi Alacakaranlık uzun adımlarla yürür ve Vathi'yi kafasını indirip artık sessizleşmiş, ölen yaratıktan uzaklaştırırken.

"Alacakaranlık?" dedi Vathi, Alacakaranlık'ın çekiştirmesine direnmeksizin.

Karanlıkların içinden diğer gecekursaklarından birinin sesi yankılandı tekrar. Daha mı yakındı? *Ah, Patji lütfen*, diye düşündü Alacakaranlık. *Hayır. Bu olmaz.*

Vathi'yi daha da hızlı çekerek belindeki palasına uzandı ama pala yerinde değildi. Fırlatmıştı. Ölü rakibinden aldığı palayı çıkardı, sonra hızla hareket ederek Vathi'yi gerisingeri ormana doğru sürükledi. Ölümkarıncalarına sürtünmek hakkında endişe edecek zaman değildi artık.

Daha büyük bir tehlike geliyordu.

Ölüm sesleri tekrar yükseldi.

"Bunlar *yaklaşıyor* mu?" diye sordu Vathi.

Alacakaranlık cevap vermedi. Bu sorunun cevabını bilmiyordu. En azından işitme duyusu yavaş yavaş düzelmeye başlamıştı. Vathi'nin elini bırakarak daha da hızlandı, neredeyse koşuyor, ormanın içinde gece ya da gündüz hiçbir zaman gitmeyi istemeyeceği bir hızla ilerliyordu.

"Alacakaranlık!" diye tısladı Vathi. "Gelecekler mi? Ölenin çığlığına mı geliyorlar? Öyle mi yaparlar?"

"Nereden bileyim? Daha önce öldürüldüklerini hiç duymadım." Vathi'nin omzunun üzerinde taşıdığı ve elindeki fenerin ışığıyla aydınlanan tüpü tekrar gördü.

Bu duraklamasına neden oldu; içgüdüleri ona devam etmesini haykırıyordu ve Alacakaranlık kendini bir aptal gibi hissetti. "Silahın," dedi. "Tekrar kullanabilir misin?"

"Evet," dedi Vathi. "Bir kere daha."

"*Bir* kere mi?"

Karanlığın içinden yarım düzine çığlık duyuldu.

"Evet," diye cevap verdi Vathi. Sadece üç mızrak ve üç atış için yetecek kadar toz getirmiştim. Bir tanesini gölgeye atmayı denedim. Pek bir işe yaramadı."

Alacakaranlık başka bir şey söylemedi; sargısı değişmesi gereken yaralı kolunu dikkate almaksızın, Vathi'yi ormanın içinde doğru çekiştirmeye devam etti. Haykırışlar birbiri ardına geliyordu. Ajite olmuş durumdaydılar. Gecekursaklarından nasıl kaçılırdı ki? İki omzuna yerleşmiş Aviarları ona yapışmıştı. Küçük bir su yolunu geçip karşı tarafta yeniden toprağa basınca kendi cesedinin üzerinden sıçramak zorunda kaldı.

Nasıl kaçılır, diye düşündü amcasını eğitimini hatırlayarak. *En başından dikkatlerini çekmeyerek!*

Hızlılardı. Kokerlii zihnini gizleyecekti ama ölü olanın yanından kokusunu alıp takip ederlerse...

Su. Karanlıkta durdu; sağa, sonra sola döndü. Nerede bir dere bulabilirdi? Patji bir adaydı. Temiz su büyük ölçüde yağmurdan geliyordu. En büyük göl... tek göl... dağın yukarısındaydı. Zirveye doğru. Doğu kıyısındaydı, etrafı uçurumlarla çevriliydi. Yağmur suları orada Patji'nin Gözü'nde toplanıyordu. Nehir de gözyaşlarıydı.

Peşinde sürüklediği Vathi'yle birlikte gitmek için tehlikeli bir yerdi. Takip ettikleri patika yükselen yamaçların yanından geçip adanın diğer ucundaki kuzey kıyısına doğru uzanıyordu. Yakınlardı...

Arkalarından gelen haykırışlar Alacakaranlık'ı harekete geçirdi. Patji'nin bundan sonra olacaklar için onu affetmesi gerekecekti. Vathi'nin elini kaptı ve kadını iyice doğuya doğru giden bir rota boyunca çekiştirmeye başladı. Vathi itiraz etmedi ama omzunun üzerinden geriye bakıp duruyordu.

Çığlıklar yaklaştı.

Alacakaranlık koştu. Patji'de yapmayı asla zaman düşünmediği kadar kontrolsüz ve pervasızca koştu. Çukurların üzerinden atladı, yosun kaplı devrilmiş kütüklerin etrafından dolaştı. Karanlık otların arasında uysalcılları korkuttu ve yukarısındaki dallarda uyuklayan Aviarları uyandırdı. Aptallıktı. Delilikti. Ama önemi var mıydı? Bir şekilde onu yakalayamayacaklarını biliyordu. Onun peşinde olan Patji'nin krallarıydı, daha küçük tehlikeler onların avını çalmaya cüret edemezdi.

Vathi zar zor takip etti onu. Şu etek baş belasıydı ama ne zaman Alacakaranlık bitkileri keserek yol açmak için duraklamak zorunda kalsa hemen yetişiyordu. Aceleyle, telaşla. Alacakaranlık onun ayak uydurmasını bekliyor, kız da yetişiyordu. Yaşadığı bütün bu dehşete rağmen kadın onu etkilemişti. Ondan müthiş bir tuzakçı olacağına hiç şüphe yoktu. Ne yazık ki, büyük ihtimalle bütün tuzakçıları yok edecekti.

Arkasından haykırışlar yükselince olduğu yerde dondu kaldı, fazlasıyla yakındaydı. Vathi nefesini tuttu ve Alacakaranlık işine geri döndü. Fazla kalmamıştı. Yoğun bir ot yığınını kesti ve terler yüzünün iki yanından akarak koşmaya devam etti. Vathi'nin fenerinden sarsılan ışık geliyor, önündeki sahneyi ormanın dalları, yaprakları, çalıları ve taşlarının üzerinde dans eden dehşet uyandırıcı gölgelerle dolduruyordu.

Bu senin suçun Patji, diye düşündü Alacakaranlık beklenmedik bir öfkeyle. Haykırışlar neredeyse ensesine binmek üzereymiş gibiydi.

Arkasında kırılan dalların sesini mi duyuyordu? *Biz senin rahipleriniz ama sen bizden nefret ediyorsun! Herkesten nefret ediyorsun.*

Alacakaranlık ormandan dışarıya fırlayarak nehrin kıyısına çıktı. Anakara standartlarına göre küçüktü ama idare ederdi. Vathi'yi doğrudan nehrin içine yönlendirip şapırtılar çıkararak soğuk sulara girdi.

Akıntıya karşı ilerlemeye başladı. Başka ne yapabilirdi ki? Akıntıyı takip etmek o seslere, ölümün haykırışlarına doğru gitmek anlamına gelecekti.

Alacakaranlığın, diye düşündü. *Alacakaranlığın.*

Soğuk sular sadece baldırlarına kadar geliyordu. Nedenini bilmiyordu ama adadaki en soğuk suydu bu. Ellerinden geldiğince hızlı bir biçimde akıntıya karşı koştular. Nehrin daraldığı, iki tarafı yosun kaplı ve iki adam boyunda duvarlarla çevrili yerlerden geçtiler ve sonra bir havzanın üzerine çıktılar.

İnsanların gitmediği bir yerdi burası. Alacakaranlık'ın sadece bir kere ziyaret ettiği bir yer. Burada zümrüt bir göl uzanıyordu, gizliydi.

Alacakaranlık Vathi'yi yana çekerek nehirden çıkarıp çalılıklara doğru götürdü. Belki de görmezdi. Onunla birlikte yerde büzülüp bir parmağını dudaklarına koydu, sonra elinde tutmaya devam ettiği fenerin ışığını kıstı. Gecekursakları iyi göremezdi ama belki de loş ışığın faydası olurdu. Birden fazla şekilde.

Orada, küçük gölün kıyısında, suyun kokularını engellemiş olmasını umut ederek, gecekursaklarının şaşırmasını ya da dikkatlerinin dağılmasını umut ederek beklediler. Çünkü buranın özelliği havzanın dik duvarlarla çevrelenmiş olması ve nehirden başka çıkış yolunun bulunmamasıydı. Eğer gecekursakları nehirden gelirse Alacakaranlık ve Vathi kapana kısılmış olacaktı.

Haykırışlar yükseldi. Yaratıklar nehre ulaşmıştı. Alacakaranlık neredeyse mutlak karanlığın içinde bekliyordu ve gözlerini sıkı sıkı kapattı. Sevdiği, nefret ettiği Patji'ye dua etti.

Vathi alçak sesle nefesini çekti. "Ne..?"

Demek ki görmüştü. Tabii görecekti. O bir araştırmacıydı, bir bilgi avcısıydı. Sorgulayıcıydı.

Neden insanlar bu kadar çok soru sormak zorundaydı ki?

"Alacakaranlık! Buradaki dallarda Aviarlar var! Yüzlerce." Alçak, korkmuş bir sesle konuşuyordu. Ölümün kendisini beklerken bile bunu görmüş ve konuşmadan edememişti. "Onları gördün mü? Burası neresi?" Tereddüt etti. "Ne çok kuş yavrusu var. Neredeyse uçamayanlar..."

"Buraya gelirler," diye fısıldadı Alacakaranlık. "Her adadaki her kuş. Küçükken buraya gelmek zorundadır."

Gözlerini açarak yukarı baktı. Kısmış olmasına rağmen, fenerden yayılan ışık orada yuva yapmış Aviarları görmelerine imkân tanıyacak kadar aydınlatıyordu etrafı. Bazıları ses ve ışıktan uyanmıştı. Aşağıda gecekursakları haykırınca başka diğerleri de uyandı.

Dehşet içindeki Sak omzunda öttü. Kokerlii'nin bir kez olsun söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Her adadaki her kuş..." dedi Vathi işittiklerini tekrarlayarak. "Hepsi buraya, bu yere geliyorlar. Emin misin?"

"Evet." Bu tuzakçıların bildiği bir şeydi. Patji'ye gelmesinden önce bir kuşu yakalayamazdın.

Yoksa bir yetenek veremezdi.

"Buraya geliyorlar," dedi Vathi. "Adalar arasında göç ettiklerini biliyorduk... Neden buraya geliyorlar?"

Artık susmanın bir anlamı var mıydı? Nasıl olsa anlayacaktı. Yine de Alacakaranlık konuşmadı. Bırak kendi anlasın.

"Yeteneklerini burada kazanıyorlar, değil mi?" diye sordu Vathi. "Nasıl? Burada mı eğitiliyorlar? Sen Aviar olmayan bir kuşu böyle mi Aviar yaptın? Buraya yumurtadan yeni çıkmış bir yavru getirdin ve sonra..." Kaşlarını çatarak fenerini kaldırdı. "Bu ağaçları tanıdım. Patji'nin Parmağı dediğin ağaçlar."

Burada bir düzinesi yetişmişti, adada en çok oldukları yerdi. Ve altlarındaki zemini meyveler kaplıyordu. Çoğu yenmiş, bazıları ise yarım bırakılmıştı. Her türden kuş tarafından gagalanmışlardı.

Vathi Alacakaranlık'ın baktığı yeri gördü ve kaşlarını çattı. "Meyve mi?" diye sordu.

"Solucanlar," diye fısıldayarak cevap verdi Alacakaranlık.

Vathi'nin gözlerinin içinde bir ışık yanmış gibi göründü. "Kuşlardan değil. Hiçbir zaman kuşlardan değildi... Bir parazitten. Yetenekleri veren bir parazit taşıyorlar! O yüzden adaların dışında büyütülenler yetenek kazanamıyor ve o yüzden buraya getirdiğin bir anakara kuşu yetenek kazanabildi."

"Evet."

"Bu her şeyi değiştirir Alacakaranlık. Her şeyi."

"Evet."

Alacakaranlığın. O alacakaranlıkta mı doğmuştu, yoksa alacakaranlığı getiren miydi? Ne yapmıştı?

Nehrin aşağısından yükselen gecekursağı bağrışları yaklaşıyor-

du. Akıntının tersi yönünde ilerlemeye karar vermişlerdi. Zekiydiler; adalar halkının düşündüğünden daha zeki. Vathi küçük nehir kanyonuna doğru döndü.

"Bu tehlikeli değil mi?" diye fısıldadı Vathi. "Ağaçlar çiçek açmış. Gecekursakları gelecek! Ama hayır. Bir sürü Aviar var. Onlar bir insanın zihnine yapabildikleri gibi bu tomurcukları da gizleyebiliyor mu?"

"Hayır," dedi Alacakaranlık. "Bu yerdeki bütün zihinler görünmezdir; her zaman, Aviarlar olmasa da."

"Ama... nasıl? Neden? Solucanlardan mı?"

Alacakaranlık bilmiyordu ve o an için umurunda da değildi. *Seni korumaya çalışıyorum Patji!* Patji'nin Parmakları'na doğru baktı. *İnsanları ve makinelerini durdurmam gerek. Bunu biliyorum! Neden? Neden beni avlıyorsun?*

Belki de bu kadar çok şey bildiği içindi. Çok şey biliyordu. Hiçbir insanın öğrenemediği kadar çok. Çünkü soru sormuştu.

İnsanlar. Ve soruları.

"Nehirden yukarı geliyorlar, değil mi?" diye sordu Vathi.

Cevap bariz görünüyordu. Alacakaranlık cevap vermedi.

"Hayır," dedi Vathi ayağa kalkarak. "Bu bilgiyle ölmeyeceğim Alacakaranlık. *Ölmeyeceğim*. Bir yol olmalı."

"Var," dedi Alacakaranlık yanında ayağa kalkarak. Derin bir nefes aldı. *Demek en sonunda bedelini ödeyeceğim.* Sak'ı dikkatlice eline aldı ve Vathi'nin omzuna yerleştirdi. Kokerlii'yi de aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Vathi.

"Gidebildiğim kadar uzağa gideceğim," dedi Alacakaranlık Kokerlii'yi ona doğru uzatarak. Kuş öfkeyle ellerini ısırdı ama asla kanatacak kadar kuvvetli ısırmazdı. "Onu elinde tutman gerekecek. Beni takip etmeye çalışır."

"Hayır, dur. Gölün içinde saklanabiliriz, onlar..."

"Bizi bulacaklar!" dedi Alacakaranlık. "Gizlenebileceğimiz kadar derin değil."

"Ama sen kendini..."

"Neredeyse geldiler kadın!" dedi Alacakaranlık, Kokerlii'yi zorla Vathi'nin ellerine tutuşturarak. "Şirketin adamlarına makineyi kapatmalarını söylesem bile beni dinlemezler. Sen zekisin, onları durdurabilirsin. Onlara ulaşabilirsin. Kokerlii'yle onlara ulaşabilirsin. Hazır mısın?"

Vathi afallamış hâlde ona baktı ama başka bir yol olmadığını o da fark etmiş gibi görünüyordu. Kokerlii'yi iki eliyle tutmuş dikilirken,

Alacakaranlık önce Gökyüzünün Birincisi'nin kitabını, sonra da Aviarlarının nerede olduğunu gösteren kendi kitabını çıkardı ve bunları Vathi'nin çantasına koydu. En sonunda nehre girdi. Nehrin aşağı kesiminden hızlı hareket eden bir şeylerin çıkardığı sesler geliyordu. Onlar gelmeden önce acele edip kanyonun sonuna ulaşması gerekecekti. Eğer gecekursaklarını güneye doğru, ormanın içine çekebilirse Vathi kaçabilirdi.

Nehir boyunca ilerlerken ölüm görüleri kayboldu. Artık suyun içinde yüzen, kıyılarında yatan cesetler kalmamıştı. Sak neler olduğunu anlamıştı.

Son bir kere öttü.

Alacakaranlık koşmaya başladı.

Kanyonun ağzında büyümüş Patji'nin Parmakları'ndan biri çiçek açmıştı.

"Dur!"

Vathi ona bağırdığı zaman durmaması gerekirdi. Devam etmesi gerekirdi çünkü zamanları çok azdı. Ama Vathi'nin bağırması ve o çiçeğin görüntüsü tereddüt etmesine neden oldu.

Çiçek...

Vathi'nin fark etmiş olması gereken şeyi düşündü. Aklına bir fikir gelmişti. Vathi çantasına doğru atılırken Kokerlii uçarak Alacakaranlık'ın omzuna kondu ve öfkeyle ötmeye başladı. Alacakaranlık dinlemedi. Merkezinde iri bir yumru olan çiçeği yakalayıp koparttı; bir insan kafası büyüklüğündeydi.

Bu havzanın içinde, diğer her şey gibi görünmezdi.

"Düşünebilen bir çiçek," dedi Vathi çantasını karıştırırken, hızla nefes alarak. "Vahşi hayvanların dikkatini çekebilen bir çiçek."

Vathi silahını çıkarıp hazırlık yaparken Alacakaranlık da ipini çıkardı. Çiçeği tüpün ucundan biraz dışarı çıkan mızrağın ucuna bağladı.

Gecekursağı haykırışları kanyonda yankılanarak geldi. Gölgelerini görebiliyor, suyun içindeki şapırtılarını duyabiliyordu.

Vathi yere çömeldi, silahın ucunu yere dayadı ve altındaki kolu çekerken Alacakaranlık tökezleyerek geriledi.

Patlama, bir kez daha neredeyse sağır etti onu.

Havzanın kenarları boyunca dizilmiş bütün Aviarlar korkuyla çığlık atıp bağrışarak kanatlandılar. Kanatlar ve tüylerden bir fırtına koptu ve bunun ortasından ucunda çiçek olan Vathi'nin mızrağı havaya fırladı. Kanyonun üzerinden bir yay çizerek karanlığın içine doğru uçup gitti.

Alacakaranlık Vathi'yi omzundan yakaladı ve nehir boyunca çekerek gölün kendisine götürdü. Sığ suya girdiler; Kokerlii kendi omuzundaydı, Sak da onun. Feneri yanık bırakmışlardı; bir anda boşalmış havzaya soluk bir ışık saçıyordu.

Göl derin değildi; bir metreden sığdı. Çömeldiklerinde bile su altında kalmıyorlardı.

Gecekursakları kanyonun içinde durdu. Fenerin ışığında gölgelerin içindeki kulübeler kadar büyük iki tanesi görünüyordu, dönmüş ve gökyüzüne bakıyorlardı. Zeki olabilirlerdi ama uysalcıllar kadar zeki değillerdi.

Patji, diye düşündü Alacakaranlık. *Patji, lütfen...*

Gecekursakları çiçek açmış tomurcuğun yaydığı zihinsel sinyali takip ederek kanyondan geri gitti. Ve Alacakaranlık'ın hemen yakınlarında, suyun içinde yüzen cesedi gittikçe şeffaflaştı.

Sonra tamamen solup gitti.

Alacakaranlık yüze kadar saydı, sonra sessizce sudan dışarı çıktı. Etekleri sırılsıklam olmuş Vathi feneri kaparken konuşmadı. Mızrağı bitmiş silahı geride bıraktılar.

Kanyondan çıkarlarken Alacakaranlık önden gitti ve doğrudan kuzeye yönelip hafif bir yokuştan aşağı inerlerken Gecekursaklarının sesleri gittikçe uzaklaştı. Alacakaranlık haykırışların tekrar yaklaşmasını ve onları takip etmesini bekliyordu.

Etmediler.

* * *.

Şirketin kalesi gerçekten de etkileyici bir manzara sunuyordu. Suyun hemen kıyısında, kütükler ve toplardan oluşmuş bir yapıydı ve demir gövdeli, devasa bir gemi tarafından korunuyordu. Sabah öğünü için yakılan ateşlerin dumanları yükseliyordu. Az ileride muhtemelen ölü bir gölge güneşin altında çürüyordu; dağ gibi leşin yarısı suyun içinde, yarısı dışındaydı.

Alacakaranlık kendi cesedini görmüyordu; gerçi sahile gelirken, yolculuklarının son ayağında birkaç kere görmüştü cesedini. Her seferinde anlık tehditlerin olduğu yerlerde. Sak'ın görüleri normale dönmüştü.

İçine girmeyeceği binaya doğru tekrar döndü. Kayalık, tanıdık kıyıda kalmayı tercih ederdi. Girişten belki yirmi adım uzaktaydı, şirketin adamları Vathi'yi karşılamak için kapıdan hızla fırlarken yaralı kolu ağrıyordu. Üst duvarlardaki gözcüleri Alacakaranlık'ı dikkatle izliyorlardı. Bir tuzakçıya güven olmazdı.

Orada, geniş tahta kapıların yirmi adım uzağında dururken bile bu yerin kokusunun ne kadar yanlış olduğunu alabiliyordu. İnsanların kokularıyla doluydu. Terli bedenler, yağ kokusu ve daha başka, yurtadalara son zamanlarda yaptığı yolculuklardan tanıdığı daha yeni kokular. Kendi halkının arasında kendini bir yabancı gibi hissetmesine neden olan kokular.

Şirketin adamlarının üzerinde dayanıklı giysiler vardı; Alacakaranlık'ınki gibi ama çok daha iyi kesimli pantolonlar, gömlekler ve ceketler. Ceket mi? Patji sıcağında mı? Bu adamlar Vathi'nin önünde eğilerek Alacakaranlık'ın beklediğinden daha fazla hürmet göstermişlerdi. Konuşmaya başlarken bir ellerini bir omuzlarından diğerine götürdüler; saygı belirten bir işaretti bu. Aptallık. Herkes bu hareketi yapabilirdi, hiçbir anlamı yoktu. Gerçek saygı havaya sallanan bir elden çok daha fazlasını içerirdi.

Ama ona sıradan bir kâtipten daha iyi davranıyorlardı. Şirkette düşündüğünden daha yüksek bir mertebede olmalıydı. Ne olursa olsun, artık Alacakaranlık'ın derdi değildi.

Vathi Alacaranlık'a baktı, sonra yeniden diğerlerine döndü. "Çabucak makineye gitmemiz gerek," dedi onlara. "Yukarı'dan olana. Kapatmamız gerekiyor."

Güzel. Üzerine düşeni yapacaktı. Alacakaranlık yürüyüp gitmek için döndü. Ayrılırken ona bir şeyler söylemesi gerekir miydi? Daha önce hiç gerek duymamıştı. Ama bugün bir şeyler söylememek... yanlış geliyordu.

Yürümeye başladı. Kelimeler. Hiçbir zaman kelimelerle arası iyi olmamıştı.

"Kapatmak mı?" dedi arkasında adamlardan bir tanesi. "Ne demek istiyorsunuz Leydi Vathi?"

"Masum numarası yapmana gerek yok Winds," dedi Vathi. "Ben yokken makineyi çalıştırdığınızı biliyorum."

"Ama çalıştırmadık."

Alacakaranlık durakladı. Ne? Adamın sesi doğru söylermiş gibi geliyordu. Öte yandan Alacakaranlık insan duyguları konusunda uzman değildi. Yurtadalar halkından gördüğü kadarıyla, aynı bir saygı hareketinin sahtesini yapabildikleri kadar kolay bir şekilde duyguların da sahtesini gösterebiliyorlardı.

"*Ne* yaptınız o zaman?" diye sordu Vathi.

"Biz... içini açtık."

Ah, hayır...

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu Vathi.

Alacakaranlık onlara bakmak için döndü ama cevabı duymasına gerek yoktu. Cevap önündeydi, yanlış yorumladığı ölü adanın görüsünde.

"Belki makinenin nasıl çalıştığını çözebiliriz diye düşünmüştük," dedi adam. "Vathi, içi... hayal bile edemeyeceğimiz kadar karmaşık. Ama bir şeyler var. Yapabileceğimiz..."

"Hayır!" dedi Alacakaranlık onlara doğru koşarak.

Yukarıdaki gözcülerden biri ayaklarının dibine bir ok gönderdi. Tökezleyerek durdu Alacakaranlık ve bakışlarını hızla Vathi'den duvarların yukarısına doğru çevirdi. Görmüyorlar mıydı? Çamurdaki şişkinlik bir ölümkarıncası yuvasını işaret ediyordu. Av hayvanı patikası. Kesit sarmaşığının belirgin eğrisi. *Bariz* değil miydi?

"Bizi yok edecek," dedi Alacakaranlık. "Bir şeyler bulmaya çalışmayın... Görmüyor musunuz..?"

Bir an için hepsi sadece ona baktı. Bir şansı vardı. Kelimeler. *Kelimelere* ihtiyacı vardı.

"O makine ölümkarıncaları!" dedi. "Bir yuva, bir... ah!" Nasıl açıklayabilirdi?

Açıklayamazdı. İçinde bulunduğu gergin ruh hâli yüzünden kelimeler kanat çırparak karanlıkta kaybolan Aviarlar gibi uçup gitmişti.

Diğerleri en sonunda harekete geçerek Vathi'yi inşa ettikleri kalenin güvenli kısmına doğru sürüklediler.

"Cesetlerin kaybolduğunu söylemiştin," dedi Vathi, onu kapıdan içeri alırlarken. "Başardık. Makinenin çalıştırılmasına engel olacağım! Sana söz veriyorum Alacakaranlık!"

"Zaten çalıştırılmak için *değildi*!" diye bağırarak cevap verdi Alacakaranlık.

Kalenin devasa tahta kapıları gıcırdayarak kapandı ve Vathi'nin gözden kaybolmasına neden oldu. Alacakaranlık bir küfür savurdu. Neden açıklamayı başaramamıştı ki?

Çünkü konuşmayı bilmiyordu. Hayatında ilk kez olsun bunu bilmemesi önem kazanmıştı.

Öfkeyle, hüsranla yürüyerek o yerden ve berbat kokularından uzaklaştı. Ancak ağaç sırasına giden yolu yarıladığı zaman durdu, sonra döndü. Sak kanatlarını çırparak omzuna kondu ve alçak sesle öttü.

Sorular. O sorular beynine girmeye çalışıyordu.

Bunun yerine muhafızlara bağırdı. Vathi'yi getirmelerini talep etti. Hatta yalvardı.

Hiçbir şey olmadı. Onunla konuşmuyorlardı. En sonunda kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Gerisingeri ağaçlara doğru döndü ve yoluna devam etti. Varsayımları büyük ihtimalle yanlıştı. Ne de olsa cesetler *kaybolmuştu*. Her şey normale dönebilirdi.

Normal. Herhangi bir şey arkasında yükselen o kale varken normal *olabilir* miydi? Başını sallayarak dalların altına girdi. Patji'nin ormanının yoğun neminin onu sakinleştirmesi gerekirdi.

Bunun yerine sinirini bozuyordu. Başka bir sığınağına doğru ilerlemeye başladığında o kadar dikkatsizdi ki, Sori'ye ilk defa ayak basmış bir genç gibi davrandı. Neredeyse açık ağzıyla ortada duran ölümkarıncası yuvasının tam ortasına basıyordu, Sak'ın gönderdiği görüyü bile fark etmemişti. Bu sefer onu kurtaran şey ayağını bir şeye çarptıran kör talih olmuştu, başını eğdi ve ancak ondan sonra hem cesedini hem de sarı noktacıklarla kaynayan yarığı fark etti.

Hırladı, sonra burnundan soludu. "Hâlâ beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye bağırdı, başını kaldırıp dallara bakarak. "Patji!"

Sessizlik.

"En çok öldürmeye uğraştıkların seni koruyanlar," diye bağırdı Alacakaranlık. "Neden?"

Kelimeler ormanın içinde kayboldu. Yutulmuşlardı.

"Bunu hak ettin Patji," dedi. "Başına gelecekleri hak ettin. *Yok olmayı hak ettin!*"

Nefes nefese bir şekilde, teri akarak durdu; en sonunda bunları söylediği için tatmin olmuştu. Belki kelimelerin faydası oluyordu. Vathi ve şirketi kadar hain bir parçası, Patji'nin sonunda makineler tarafından yok edileceği için *mutluydu*.

Elbette daha sonra şirket de yok olacaktı. Yukarılıların elinde. Bütün halkı. Dünyaları.

Dalların gölgesi altında, şakaklarından ter damlaları akarken başını eğdi. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, sadece üç adım ötesindeki yuvayı umursamıyordu.

Sak saçının içine sokuldu. Yukarıdaki dalların arasındaki Kokerlii kararsızca öttü.

"Bu bir tuzak," diye fısıldadı. "Yukarılıların kuralları var. Biz yeteri kadar gelişmeden ticaret yapamazlar. Bir adamın henüz büyümemiş bir çocukla pazarlık yapamaması gibi. Bu yüzden makinelerini bulmamız için bıraktılar, dürtmemiz ve kurcalamamız için. Ölü adam bir aldatmacaydı. O makinelerin Vathi'nin eline geçmesini *istiyorlardı*.

"Dikkatsizlik sonucu unutulduğunu söyleyecekler, asıl amaçla-

rı ise inceleyip öğrenmemizi sağlamak. Yakın gelecekte bir noktada, onların makineleri gibi şeyler yapacağız biz de. Olması gerekenden daha hızlı gelişeceğiz. Hâlâ çocuk gibi olacağız ama Yukarı'nın kanunları bu ziyaretçilerin bizimle ticaret yapmasına izin verecek. Ve onlar da bu adayı alacak."

Söylemesi gereken buydu. Patji'yi korumak imkânsızdı. Aviarları korumak imkânsızdı. Bütün dünyayı korumak imkânsızdı. Neden bunu anlatmamıştı ki?

Muhtemelen bir faydası olmayacağı için. Vathi'nin dediği gibi... ilerleme olacaktı. Tabii buna ilerleme denirse.

Alacakaranlık çökmüştü.

Sak omzundan havalanıp kanat çırparak uzaklaştı. Alacakaranlık arkasından baktı, sonra küfretti. Sak yakınlarına konmamıştı. Uçmak onun için zor olsa da gözden kayboldu.

"Sak?" diye seslendi, Aviar'ın peşi sıra ayağa kalkıp sendeleyerek. Sak'ın ötüşlerini dinleyerek geldiği yoldan geri döndü. Birkaç saniye sonra yalpalayarak ormandan çıktı.

Vathi kalenin önündeki kayalıkta duruyordu.

Ormanın kıyısındaki Alacakaranlık tereddüt etti. Vathi yalnızdı ve gözcüler bile geri çekilmişti. Onu dışarı mı atmışlardı? Hayır. Kapının aralık olduğunu ve içeriden birilerinin izlediğini görebiliyordu.

Sak, Vathi'nin omzuna kondu. Alacakaranlık kaşlarını çatarak elini yana uzattı ve Kokerlii'nin koluna konmasına izin verdi. Sonra sakince ilerleyerek Vathi'nin tam önüne gelene kadar kayalık kıyıya yürüdü.

Saçlarında hâlâ düğümler olsa da yeni bir elbise giymişti. Üzerinde çiçek kokusu vardı.

Ve gözleri dehşetle doluydu.

Alacakaranlık'la birlikte gece yolculuk yapmıştı. Gecekursaklarıyla yüzleşmişti. Ölümün kıyısına geldiğini gördüğü zamanlar bile bu kadar korkmuş görünmemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Alacakaranlık, sesinin çatladığının farkında olarak.

"Makinenin içinde talimatlar bulduk," diye fısıldadı Vathi. "Çalışmasını anlatan bir kullanma kılavuzu, sanki daha önce makineyle çalışmış birileri kazara orada unutmuş gibi. Kitap onların dilinde ama bendeki daha küçük makine..."

"Tercüme ediyor."

"Kitap makinenin nasıl oluşturulduğunu ayrıntılarıyla anlatıyor,"

dedi Vathi. "O kadar karmaşık ki neredeyse hiçbir şey anlamıyorum ama sadece makinenin çalışma şeklini değil, dayandığı kavramları ve fikirleri de açıklıyor gibi."

"Peki memnun değil misin?" diye sordu Alacakaranlık. "Yakında uçan makinelerin olacak Vathi. Kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar yakında."

Vathi konuşmadan bir şey kaldırdı. Tek bir tüy. Çiftleşme mevsimi tüyü. Saklamıştı.

"Her zaman kendine *fazla mı kolay* diye sor," diye fısıldadı. "Beni götürürlerken bir tuzak olduğunu söylemiştin. Kitabı bulduğumuz zaman ben... Ah Alacakaranlık. Bize... bizim Patji'ye yaptığımız şeyi yapmayı planlıyorlar, değil mi?"

Alacakaranlık başını salladı.

"Her şeyi kaybedeceğiz. Onlarla savaşamayız. Bir bahane bulacaklar, Aviarlara *el koyacaklar*. Mantıklı. Aviarlar solucanları kullanıyor. Biz Aviarları kullanıyoruz. Yukarılılar bizi kullanıyor. Bu kaçınılmaz, değil mi?"

Evet, diye düşündü Alacakaranlık. Bunu söylemek için ağzını açtı ve Sak öttü. Alacakaranlık kaşlarını çattı ve tekrar adaya doğru döndü. Okyanusun ortasında yükseliyordu; kibirliydi. Yıkıcıydı.

Patji. Baba.

Ve nihayet, en sonunda, Alacakaranlık anladı.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Ama..."

Alacakaranlık pantolon cebinin düğmesini açtı, iyice derinlerine uzanarak arandı. Sonunda bir şeyi çekip çıkardı. Bir tüyün kalıntısıydı bu ve artık sadece bir saptan ibaretti. Yıllar yıllar önce Sori'de ilk kez tuzağa düştüğü zaman amcasının ona verdiği tüydü. Her tuzakçı gibi kendisiyle de yapılan konuşmayı hatırlayarak tüyü yukarı kaldırdı Alacakaranlık.

Bu senin cehaletinin sembolü. Hiçbir şey kolay değil, hiçbir şey basit değil.

Vathi de kendi elindeki tüyü kaldırdı. Eski ve yeni.

"Hayır, bizi yok edemeyecekler," dedi Alacakaranlık. "Tuzaklarını bulacak, numaralarına kanmayacağız. Çünkü Baba bizi bugünler için eğitti."

Vathi gözlerini tüyüne dikti, sonra yüzüne baktı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Çok kurnazlar."

"Kurnaz olabilirler," dedi Alacakaranlık. "Ama Patji'de yaşamadılar. Diğer tuzakçıları bir araya getireceğiz. Bizi kandırmalarına izin vermeyeceğiz."

Vathi tereddütlü bir şekilde başını salladı ve korkusunun bir kısmı kaybolur gibi oldu. Döndü ve arkasındakilere binanın kapısını açmaları için elini salladı. Bir kere daha insanoğlunun kokuları Alacakaranlık'ın üzerine aktı.

Vathi ona baktı, sonra elini uzattı. "Öyleyse yardım edecek misin?"

Alacakaranlık'ın ayaklarının dibinde kendi cesedi belirdi ve Sak uyarırcasına öttü. Tehlike. Evet, önündeki yol tehlikelerle dolu olacaktı.

Yine de Vathi'nin elini tuttu ve kaleye girdi.

NOT

Bu hikâyenin orijinal versiyonunda Alacakaranlık kendinden "Altıncı" diye bahsediyor, bu da okuyucularda kafa karışıklığına neden oluyordu. Ben değişik olduğu için seviyordum ama sonunda aldığım geri bildirimler karşısında pes ettim, doğru olan da buydu. "Alacakaranlık" sadece konu açısından "Altıncı"dan daha önemli değildi, ama aynı zamanda cümle içerisinde de takip etmesi çok daha kolay oluyordu.

Bilmeyenler için, bu hikâye Writing Excuses'ın bir bölümünde yaptığımız beyin fırtınası sonucunda ortaya çıktı. Birlikte beyin fırtınası yaptığımız dört bölüm yaptık, sonra da birimiz o fikri aldı ve üzerine bir hikâye yazdı. İlk beyin fırtınası bölümümüz benim için başarısızlıkla sonuçlanmıştı, hikâye beni heyecanlandırmamıştı. O yüzden tekrar denedik ve sonuç böyle oldu.

Bu derlemede, orijinal Kozmer planının bir parçası olmayan bir dünyada geçen tek hikâye bu. Ancak Kozmer taslağımda daha tanımlamadığım birkaç dünya için kendime boş yer bırakmıştım, çünkü eninde sonunda Pare olan gezegenlerin hiçbirine uymayacak hikâyeler de yazmak isteyeceğimi biliyordum. Yayındaki beyin fırtınamız özellikle bir Kozmer hikâyesi için değildi ama taslağın üzerinde çalışırken Kozmer Kuşamı için sembiyoz kavramını (yeni bir şekilde) kullanma fikri ilgimi çekti.

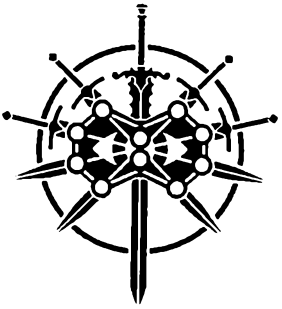
Bu fikir ve sonucunda ortaya çıkan hikâyeye bir anda âşık oldum. Büyük ihtimalle bu gezegenin halkından kişileri gelecekte göreceksiniz ama dünyada geçen başka bir hikâye ya da roman yazmak gibi bir planım yok. Eğer Alcatraz kitaplarından ve Fırtınaışığı Arşivi'ndeki Boynuzyiyen kültüründen fark etmediyseniz, Polinezya kültürünü bü-

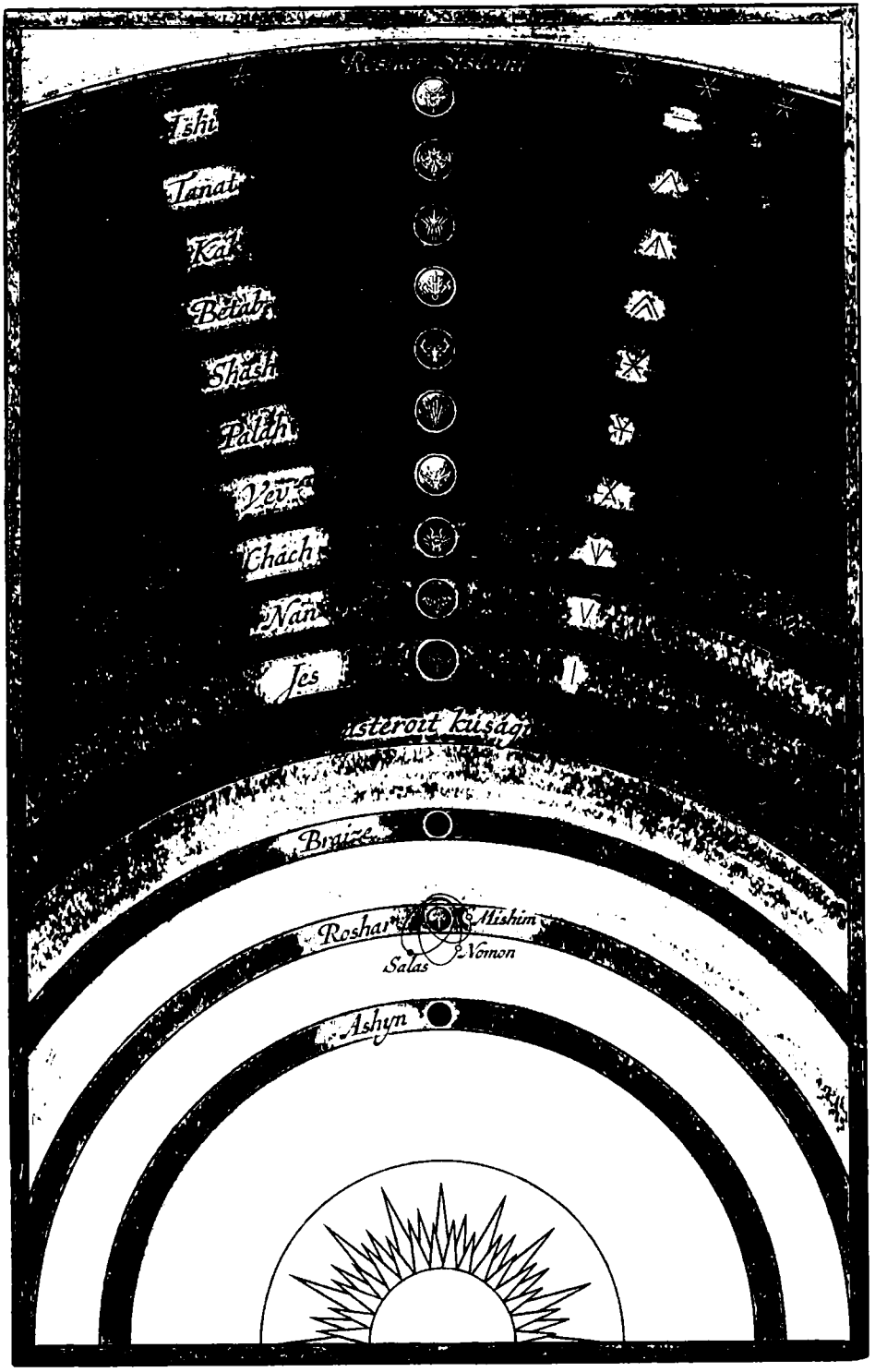
yüleyici buluyorum. Dalgaların sesleriyle yol bulma kavramı bir türlü kafamdan çıkmayan şeylerden biriydi ve tek başına okyanusa açılmış, birçok açıdan yalnız bir karakter hakkında bir şeyler yazmak fikri beni cezbediyordu. Ayrıca kitaplarımda ne kadar çok konuşkan karakter olduğu düşünülünce, Alacakaranlık gibi birisiyle yeni bir şeyler denemek benim için keyifliydi.

Bu derlemedeki hikâyeler arasında kronolojik olarak en ileride olan bu ve Khriss sistemi tanıtmak için bir şeyler yazdığı sırada, bu hikâyedeki olaylar henüz gerçekleşmemişti.

Eğer bu hikâyenin eski taslaklarının yanı sıra ilk baştaki beyin fırtınası bölümlerinin yazılı hâllerini de okumak isterseniz, (Writing Excuses'ın diğer sunucuları Mary Robinette Kowal, Dan Wells ve Howard Tayler tarafından yazılmış olan üç hikâyeyle de birlikte) *Shadows Beneath* isimli bir derlemede bulabilirsiniz.

ROSHAR SİSTEMİ

Tshi
Tanat
Kai
Betah
Shach
Palah
Vev
Chach
Nan
Jes
Bruze
Roshar
Mishim
Salas
Vonon
Ashyn

ROSHAR SİSTEMİ

Üzerinden yaşayan halkın karakteristik özelliği özgüven olan Roshar bir gezegenin, bir yıldız sisteminin ve gezegendeki ana kıtanın ismidir ve kalabalık bir yerdir. Scadrial sistemi ne kadar boş görünürse görünsün, burası bana her zaman fazla sıkışık gelmiştir. Her ne kadar Shadesmar'daki tezahürleri küçük olduğu için kimse tarafından doğrudan gözlemlenememiş olsalar da sistemin dış kısımlarını bir dizi gaz devi doldurmaktadır.

Yaşanabilir kuşağın içinde, üzerinde öyle ya da böyle yaşam bulunan üç gezegen vardır. İlki uzun zaman önce bir felaket geçirmiş, yanan gezegen Ashyn. Burada insanlar varlıklarını, aralarında meşhur uçan şehirlerin de olduğu, yaşanabilir çok küçük alanlarda sürdürmektedir. Üç gezegenin en uzak olanı Braize'dir, soğuk ve insanlar için yaşanamaz olduğu hâlde benlik sahibi Kıymıklardan oluşmuş bir ekosisteme ev sahipliği yapar (yerel ağızda spren olarak adlandırılırlar). Ben bunların bazılarının aslında Bilinçsel Gölgeler olabileceklerine inanıyorum ancak burada araştırma yapmak zor ve tehlikelidir, bu nedenle şu an için bir kuram oluşturmaktan kaçınacağım.

Sistemin en önemli kısmı ise elbette orta gezegen Roshar'ın kendisidir. 0,7 kozmer standart yer çekimi, 0,9 büyüklüğü ve yüksek oksijenli bir atmosfere sahip olan Roshar, çarpıcı dev hayvanlar ve (hem insansı olan hem de insansı olmayan) canlılar ile Kuşam Kıymıkları arasında etkileyici sembiyotik ilişkilerin görüldüğü eşsiz ve çeşitli bir ekolojiye ev sahipliği yapar.

Bu ilişkilerin en çarpıcı olanı Dalgabağlama büyüsünü kullanan insanlar ile benlik sahibi sprenler arasındadır. Sprenlerin (yerel olarak Dalgalar olarak adlandırılan) fiziksel kuvvetlerin doğrudan cisim-

lenmeleri olmasından dolayı bu büyünün fizikle güçlü bir ilişkisi vardır. Yer çekimi, güçlü aksiyal kuvvet, yüzey gerilimi... böyle kavramlar dönüşüm ve ulaşım gibi daha soyut olanlarıyla birlikte canlanmıştır.

Ancak insanla bağ kuran spren modeli sadece gezegenin doğasında var olan durumun bir uzantısıdır. Devasa kabuklular kendi ağırlıkları altında ezilmeden inanılmaz büyüklüklere, sadece gezegenin doğal şartları yüzünden değil, sprenlerle kurdukları sembiyoz sayesinde ulaşabilmektedirler. Bazı hayvanlar benzer yöntemlerle uçabilmektedir, hatta spren bağı sayesinde gezegendeki yaşama uyum sağlamış ve neredeyse zeki bir ırk denilebilecek bir benlik seviyesine çıkmış olan bir at türü bile vardır.

Roshar'ın geniş ekolojik ilişkilerine burada girmeyeceğim, çünkü bu mesele basit bir araştırmada bahsetmek için fazlasıyla kapsamlı bir konu. Ancak gezegene yolculuk yapanların fırtınalardan haberdar olması gerekir. Roshar üzerindeki yaşam binlerce yıl boyunca oluşturdukları tehlikenin abartılması imkânsız olan devasa, Kuşamlı fırtınalar tarafından şekillendirilmiştir.

Bir tahminde bulunmam gerekirse, bu fırtınaların tarihinin pek çok sprenin yanında Şeref ve Terbiye Parelerinin gelişinden öncesine kadar uzandığını söyleyebilirim. Ancak Parelerin varlığı gezegenin doğasını o kadar değiştirmiş ve şekillendirmiştir ki, neyin kökeninin Parelenme öncesine uzandığını neyin daha yeni bir gelişme olduğunu ayırt etmek zordur. Hiç şüphe yok ki, şu anda gezegen üzerinde var olan sprenlerin pek çoğu Şeref, Terbiye ve Garaz arasındaki sürtüşmenin sonucudur.

Garaz. Bu sistemin şu anda Garaz Paresi'nin Fiziksel ve Bilinçsel Âlem'deki konumu olduğu bilin. Bu Parenin Kozmer'in dört bir yanında Vefa, Hüküm, Şeref ve belki başkalarının da Kıyılmasına neden olduğuna hiç şüphe yok.

Roshar'ı ziyaret edenler, yüksek oksijenli atmosfer nedeniyle ateşin olağan dışı tepki vereceğinden haberdar olmalıdır. Gezegendeki insansı yaşamın erken dönemlerinde farklı bir aydınlatma yöntemi geliştirilmesinin kısmen de olsa bu durumun bir sonucu olduğundan şüpheleniyorum. Gezegen hakkındaki hikâyeler ve raporların çoğunlukla yerel ölçü birimlerini kullanacağı da unutulmamalıdır. Bir Roshar yılı kozmer standardından uzundur ve bir Roshar metresi de kozmer standardından büyüktür. Bazı zamanlarda bu baskın, fırtına gibi heybetli gezegende kendini çok küçük hissetmemek zordur.

HUDUTAŞAR

(Bu hikâye *Parlayan Sözler* romanından sonra geçmektedir.)

1

Lift süper olmaya hazırlandı.

Kuzey Tashikk'teki açık bir arazinin üzerinde koşuyordu, Azimir'le arasında bir haftadan fazla yol vardı. Bir ya da iki karış boyunda, kahverengi otlarla kaplı bir yerdeydi. Gövdeleri birbirlerine dolanmış sarmaşıklardan oluşmuş gibi görünen seyrek ağaçlar uzun ve kıvrımlıydı ve dalları daha çok yukarıya doğru dönüktü.

Resmî bir isimleri vardı ama Lift'in tanıdığı herkes onlara esnek kökleri yüzünden yatkalk derdi. Bir fırtınada yere düşer ve öylece kalırlardı. Sonrasında esen rüzgârlara yapılan kaba bir hareketmişçesine, bir anda kalkıverirlerdi.

Lift'in koşusu yakınlarda otlayan bir grup baltageyiğini ürküttü. İnce yaratıklar ön pençelerini çekip bedenlerine dayadılar ve dört ayak üzerinde sıçrayarak kaçıştılar. Güzel yemek olurdu bu hayvanlardan. Neredeyse kabukları yok gibiydi. Ama ilk kez, Lift yemek havasında değildi.

Lift *tüyüyordu*.

"Hanımım!" diye seslendi evcil Yokelçisi Wyndle. Bir sarmaşık şeklini almış, Lift'e ayak uydurarak zemin boyunca yanında büyüyerek hızla gidiyordu. O anda bir yüzü yoktu ama yine de konuşabiliyordu. Ne yazık ki.

"Hanımım," diye yalvardı. "Lütfen *dönemez* miyiz?"

I-ıh.

Lift süper oldu. Parlamasını sağlayan, içindeki şeyi kullandı. Bununla ayaklarının tabanlarını Kayganladı ve zıplayarak kaymaya başladı.

Bir anda zemin ayaklarına sürtünmemeye başlamıştı. Sanki buzun üzerindeymiş gibi kayarak ova boyunca ilerledi. Her tarafında çimenler ürküp taş yuvalarına sinerken kıvrıldılar. Bu Lift'in önünde bir dalga gibi eğilmelerine neden oldu.

Kayıp giderken rüzgâr uzun siyah saçını geriye itiyor, gevşek paçalı pantolonunun içine soktuğu kahverengi iç gömleğinin üzerindeki bol dış gömleğini çekiştiriyordu.

Kaydı ve özgürlüğü hissetti. Sadece o ve rüzgâr vardı. Havadaki beyaz bir kurdeleye benzeyen küçük bir rüzgârspreni onu takip etmeye başladı.

Sonra bir kayaya takıldı Lift.

Aptal kaya yerinden kımıldamadı bile; zeminde büyüyen ve taşlar gibi şeylere yapışıp rüzgâra karşı kendilerine siper yapan küçük yosun tutamları tarafından sabitlenmişti. Lift'in ayağı acıyla yandı ve havada bir takla attı, sonra da yüzüstü taş zemine düştü.

Refleks olarak ellerini yüzüne siper etti ve böylece yanağının üzerinde kayarak sonunda bir ağaca çarpana kadar yoluna devam etti. Sonunda durmuştu.

Ağaç ölü taklidi yaparak yavaşça devrildi. Titreşen yapraklar ve dallardan oluşan bir sesle yere düştü.

Lift doğrulup yüzünü ovdu. Ayağını kesmişti ama süperliği deliği kapatarak çabucak iyileştirdi. Yüzü fazla acımamıştı. Bir parçası süper olduğu zaman dokunduğu şeylere sürtünmez, sadece şöyle bir... kayıp giderdi.

Yine de kendini bir aptal gibi hissetti.

"Hanımım," dedi Wyndle kıvrılarak yanına gelirken. Sarmaşığı, süslü tiplerin binalarının yeteri kadar zengin görünmeyen yerlerini örtmek için büyüttükleri türe benziyordu. Ama onun içinde sarmaşık boyunca büyüyen kristal parçaları vardı. Bir yüzde çıkmış tırnaklar gibi beklenmedik bir şekilde dışarı uzanıyorlardı.

Hareket ettiği zaman bir yılan gibi kımıldanmıyordu. Gerçekten büyüyor, arkasında kısa süre sonra kristale dönüşen ve parçalanarak ufalanıp giden uzun bir sarmaşık izi bırakıyordu. Yokelçiler acayipti.

İp kangalı gibi bir daire şeklinde kendi etrafında döndü ve sarma-

şıklardan küçük bir kule oluşturdu. Ve sonra tepesinden bir şey büyüdü: Sarmaşıklar, yapraklar ve mücevherlerden oluşan bir yüz. Konuştuğu zaman ağzı hareket etti.

"Ah hanımım," dedi. "Buralarda oyun oynamayı bırakabilir miyiz *lütfen*? Azimir'e geri dönmemiz gerek!"

"Ne dönmesi?" Lift ayağa kalktı. "Daha yeni kaçtık!"

"Kaçmak mı! *Saraydan* mı? Hanımım, siz imparatorun şeref misafiriydiniz! İstediğiniz her şey vardı; istediğiniz kadar yiyecek, istediğiniz kadar..."

"Hepsi yalan," dedi Lift, elleri belinde. "Gerçeği fark etmemi engellemek için yaptılar. Beni *yiyeceklerdi*."

Wyndle kekeledi. Bir Yokelçi olarak o kadar da korkutucu değildi. Diğer Yokelçilerin... aptal şapkalar taktığı için alay ettiği Yokelçi o olmalıydı. Diğerlerinin laflarını düzelten ve insan ruhunu yemek için oturdukları zaman hangi çatalı kullanmaları gerektiğini anlatan.

"Hanımım," dedi Wyndle. "İnsanlar başka insanları *yemez*. Siz bir misafirdiniz!"

"Evet ama neden? Bana çok şey veriyorlardı."

"İmparatorun hayatını kurtardınız!"

"Birkaç gün beleş konaklama sunmaları yeterdi," dedi Lift. "Bir keresinde adamın birini hapisten kaçırmıştım, ininde tam beş gün bedava kalmama izni vermişti, ha bir de güzel bir mendil. Çok cömertti. Azişlerin istediğim kadar uzun kalmama izin vermeleri?" Başını iki yana salladı. "Bir şey istiyorlardı. Tek açıklaması bu. Aç kalasılar, beni yiyeceklerdi."

"Ama..."

Lift yine koşmaya başladı. Çimen delikleriyle kaplı soğuk taş ayaklarında ve parmaklarında hoş bir his bırakıyordu. Ayakkabısı yoktu. Ayakkabının ne faydası vardı ki? Sarayda ona yığınla ayakkabı önermeye başlamışlardı. Ve güzel giysiler, rahat ceketler ve cübbeler. İçinde kaybolabileceğin giysiler. Bir kez olsun yumuşak bir şeyler giymekten hoşlanmıştı.

Sonra soru sormaya başlamışlardı. Neden birkaç ders almıyor ve okumayı öğrenmiyordu? Şimdi Birinci Aqasix (hükümdarları için süslü bir unvandı) olan Gawx için yaptıklarından dolayı minnettarlardı. Yaptıkları karşılığında öğretmenleri olabileceğini söylemişlerdi. O giysileri nasıl giyeceğini öğrenebilirdi, yazı yazmayı öğrenebilirdi.

Bunlar onu yutmaya başlamıştı. Eğer kalmaya devam etseydi artık Lift olmaması ne kadar sürerdi? Yutulup gitmesi, yerinde başka bir kı-

zın kalması? Yüzü ona benzeyen ama aynı zamanda bambaşka olan biri hâline gelmesi?

Süperliğini tekrar kullanmayı denedi. Sarayda kadim güçlerin geri dönmesi hakkında konuşmuşlardı. Parlayan Şövalyeler. Doğal kuvvetler ve Dalgaların bağlanması hakkında.

Unutulmuş olanları ben hatırlayacağım.

Lift kendini güçle Kayganladı, sonra birkaç adım boyunca kayarak ilerledikten sonra devrildi ve çimenlerin arasında yuvarlandı.

Yumruğunu taşlara vurdu. Aptal yer. Aptal süperlik. Ayakları yağla kaplanmış olsa bile olmayacakları kadar kayganken nasıl ayakta kalmasını bekliyorlardı? Dizlerinin üzerinde gitmeye dönmeliydi. Öylesi çok daha kolaydı. O şekilde dengesini sağlayabilir ve yön değiştirmek için ellerini kullanabilirdi. Küçük bir yengeç gibi bir o yöne, bir bu yöne fırlayabilirdi.

Onlar zarif güzelliğin timsaliydi, demişti Karanlık. *En ince iplerin üstüne binebilir, rüzgârla dalgalanan bir kurdele gibi hareket edebilirdi...*

Bir zamanlar Lift'i kovalamış o insanın gölgesi, Karanlık, uzun zaman önce Lift'inki gibi güçleri kullananlar hakkında sarayda söylemişti bunları. Belki yalan söylüyordu. Ne de olsa, o sırada Lift'i öldürmek için hazırlanmakla meşguldü.

Öte yandan neden yalan söyleyecekti ki? Lift'e onu hiç umursamaz gibi muamele etmişti, sanki koca bir hiçmiş gibi. Değersizmiş gibi.

Çenesini sıktı ve ayağa kalktı. Wyndle hâlâ konuşuyordu ama dinlemedi, bunun yerine boş ovada yapabildiği kadar hızlı koşarak fırladı. Çimenleri korkutuyordu. Küçük bir tepenin üzerine ulaştı, sonra zıpladı ve ayaklarını güçle kapladı.

Anında ayağı kaymaya başladı. Hava. Hareket ederken ittiği hava onu engelliyordu. Lift tıslad, sonra *kendini tamamen* güçle kapladı.

Tepenin yamacı boyunca kayarken yan dönerek rüzgârı yarıp geçti. Hava sanki onu bulamıyormuş gibi üzerinden kayıp gidiyordu. Güneş ışığı bile derisinden akıp gider gibi göründü. Başka bir yerdeydi; oradaydı ama değildi. Hava yoktu, zemin yoktu. Sadece saf hareket vardı; o kadar hızlıydı ki, çimenlere saklanmalarından önce yetişiyordu. Etrafından akıp geçtiler, dokunuşları gücü tarafından süpürülüp atılıyordu.

Derisi parlamaya başladı, dumansı ışık çizgileri yükseldi. Lift küçük tepenin dibine ulaşırken güldü. Orada bazı kayaların üzerinden sıçradı.

Ve dosdoğru bir ağaca bindirdi.

Lift'in etrafındaki güç baloncuğu patladı. Ağaç devrildi ve yetmezmiş gibi arkasındaki iki ağaç daha yıkılmaya karar verdiler. Bir tür fırsatı kaçıracaklarını düşünmüşlerdi muhtemelen.

Wyndle onu bulduğunda kolları dalların arasına dolanmış, ağacın gövdesine yatmış, gözlerini güneşe dikmiş aptal aptal sırıtıyordu. Bir küre şeklindeki bir şanspreni tepesinde dönüyordu.

"Hanımım?" dedi. "Ah, hanımım. Siz sarayda *mutluydunuz*. Bunu görebiliyordum!"

Lift cevap vermedi.

"Ve imparator," diye devam etti Wyndle. "Sizi özleyecek! Ona gideceğinizi bile söylemediniz!"

"Ona haber bıraktım."

"Haber mi? Yazı yazmayı mı öğrendiniz?"

"Yok ya. Yemeğini yedim. Tam ona götürmeye hazırlanırlarken tepsi kapağının altından. Gawx bunun ne anlama geldiğini bilir."

"Bundan oldukça şüpheliyim hanımım."

Lift devrilmiş ağaçtan kalktı ve gerindi, sonra üfleyerek gözünün önüne gelen saçları itti. Belki o da iplere binebilir, güzellik timsali olabilir ya da... neydi öbürü? Kurdele sallayabilir miydi? Evet, sonuncuyu kesin yapabilirdi. Ağaçtan aşağı atladı ve ovada yürümeye devam etti.

Ne yazık ki, kullandığı süperlik miktarı hakkında midesinin söyleyecek birkaç şeyi vardı. Lift yemekle çalışıyordu, çoğu diğer insandan daha fazla. Yediği her şeyden biraz süperlik çekebiliyordu ama o bittiği zaman, yiyecek başka bir şeyler bulana kadar hiç süper bir şey yapamıyordu.

Midesi şikâyetle guruldadı. Lift ona epey ağır küfürler savurduğunu hayal etmekten hoşlanıyordu ve ceplerini karıştırdı. Çantasındaki yemekler bu sabah bitmişti, *epey* de almıştı hani. Ama çantayı atmadan önce bir parça sosis bulmamış mıydı?

Ha, doğru. Onu birkaç saat önce nehirsprenlerini izlerken yemişti. Yine de ceplerini karıştırdı ama sadece büyük bir gözleme yığınını çantasına tıkmadan önce sarmak için kullandığı bir mendili bulabildi. Mendilin bir ucunu ağzına tıktı ve çiğnemeye başladı.

"Hanımım?" diye sordu Wyndle.

"Immnmı nmlr ılml," dedi Lift mendil ağzındayken.

"Bu kadar çok Dalgabağlamamanız gerekirdi!" Yerde sarmaşıklar ve kristallerden bir iz bırakarak Lift'in yanından ilerledi. "Ve sarayda

kalmamız *gerekirdi*. Ah, bana bunlar nasıl oldu? Şu anda bahçemde çalışıyor olmam gerekirdi. En *muhteşeminden* koltuklarım vardı."

"Kmmp?" diye sordu Lift duraklayarak.

"Evet, koltuk." Wyndle yanında bir kangal hâlinde kıvrılarak tepesinde bir açıyla ona doğru eğilmiş bir yüz oluşturdu. "Shadesmar'da sizin tarafınızdaki en muhteşem koltukların ruhlarından bir dizi toplamıştım! Onları yetiştirmiş, müthiş kristaller oluşturmuştum. Bazı Winstel'lerim, güzel bir Shober'im, *kayda değer* bir kaşıksırt koleksiyonum, hatta bir iki tahtım bile vardı!"

"Hn *kmmp* m ınmndn?"

"Elbette koltuk yetiştiriyordum," dedi Wyndle. Sarmaşıktan kurdelesi kangalın üzerinden aşağı atladı ve Lift tekrar yürümeye başlarken onu takip etti. "Başka ne yetiştirecektim?"

"Mmgı."

"Bitki mi? Evet, Shadesmar'da onlardan var ama ben *alelade* bir bahçıvan değilim. Ben bir sanatçıyım! Halka beni bu rezil görev için seçmeden önce bütün bir kanepe sergisi planlamaya başlamıştım."

"Gmlrmm rmnn ılmmırl."

"Şunu ağzınızdan çıkarır mısınız?" diye tersledi Wyndle.

Lift öyle yaptı.

Wyndle hıhladı. Küçük, sarmaşıktan bir şeyin nasıl hıhlayabildiğini Lift bilmiyordu. Ama sürekli yapıyordu. "Şimdi, ne diyordunuz?"

"Öylesine ses çıkarıyordum," dedi Lift. "Sadece nasıl tepki vereceğini görmek istedim." Mendilin diğer ucunu ağzına tıkıştırdı ve emmeye başladı.

Wyndle'dan gelen bir iç çekmeyle yola devam ettiler, bahçıvanlık ve acınası hayatı hakkında mırıldanmaya devam ediyordu. Kesinlikle garip bir Yokelçi'ydi. Şimdi düşününce, Lift onun herhangi birinin ruhunu yemekle biraz olsun ilgilendiğini bile asla görmediğini fark etti. Vejetaryen olabilir miydi?

Küçük bir ormanın içinden geçtiler. Bunlar yatkalk değildi, yatkalklar küçük gruplar hâlinde yetişirdi ama hepsi diğerlerinden ayrı dururdu. Buradaki ağaçların büyürken birbirlerinin etrafına dolanan dalları vardı, yücefırtınalarla yüzleşmek için sık ve dolaşıktı.

İşin doğrusu aslında buydu, değil mi? Diğer herkes dallarını birbirlerine doluyor, birbirinden destek alıyordu. Ama Lift... o bir yatkalktı. Karışma, takılma. Kendi yolundan git.

Evet, Lift kesinlikle öyleydi. Saraydan bu yüzden kaçması gerekiyordu. Hayatını her gün kalkıp aynı şeyleri görerek geçiremezdi. Ha-

reket etmeye devam etmen gerekirdi, yoksa insanlar seni tanımaya ve sonra da senden bir şeyler beklemeye başlardı. O zaman yenilip yutulmaktan bir adım uzaktasın demekti.

Ağaçların tam içinde birilerinin keserek açtığı ve kullanılır hâlde tutmaya devam ettiği bir patikada durdu. Döndü ve kuzeye baktı, Azir'e doğru.

"O olay yüzünden mi?" diye sordu Wyndle. "İnsanlar hakkında çok bilgili değilim ama her ne kadar endişelendirici gibi görünse de *inanıyorum* ki doğal bir şeydi bu. Yaralı değilsiniz."

Lift elini gözlerine siper etti. Yanlış şeyler değişiyordu. Lift'in aynı kalması ve etrafındaki dünyanın değişmesi gerekirdi. Bunu istemişti, değil mi?

Ona yalan mı söylenmişti?

"Biz... geri mi dönüyoruz?" diye sordu Wyndle umutla.

"Hayır," dedi Lift. "Sadece veda ediyoruz." Ellerini ceplerine soktu ve dönerek ağaçların arasından ilerlemeye devam etti.

2

Yeddaw, Lift'in bir ara ziyaret etmeyi hep istediği o şehirlerden biriydi. Azir'e kıyasla bile acayip bir yer olan Tashikk'teydi. Buradaki herkesi hep fazla kibar ve çekingen bulmuştu. Ayrıca onları anlamayı fazlasıyla zorlaştıran kıyafetler giyiyorlardı.

Ama herkes Yeddaw'ı görmek gerektiğini söylerdi. Sesemalex Dar'ı görmeye en çok benzeyen şey buydu ve *oranın* aşağı yukarı bir milyon yıldır savaş meydanı olması yüzünden Lift'in bir gün oraya ulaşması asla mümkün değil gibiydi.

Elleri belinde, aşağıda uzanan Yeddaw şehrine bakarken, Lift kendini insanların söylediklerine katılırken buldu. İşte manzara diye buna denirdi. Azişler kendilerinin görkemli olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu ama onlar sadece bütün binalarının üstünü tunç ya da altın kaplamanın yeterli olduğunu sanıyorlardı. Ne faydası vardı ki? Tek yaptıkları şey kendi yüzlerinin yansımasını göstermekti ve Lift bunu etkilenmeyecek kadar sık görmüştü.

Hayır, etkileyici olan işte *buydu*. Aç kalası *ovayı* oyarak yapılmış koca bir şehir.

Azir'deki bazı süslü kâtiplerin bundan bahsettiğini duymuştu. Yeni bir şehir olduğunu, sadece yüz yıl önce Azir'in İmparatorluk Parekı-

lıçlarını kiralayarak inşa edildiğini. Bunlar savaşta fazla kullanılmamış, onun yerine maden açmak veya kayaları kesmek gibi işlerde kullanılmışlardı. Gayet mantıklıydı. Yüksek raftaki bir şeye yetişmek için imparatorluk tahtını bir tabure gibi kullanmak gibi.

Niye bu yüzden azar işitmişti ki?

Neyse işte, o Parekılıçlarını burada kullanmışlardı. Burası bir zamanlar geniş, düz bir ovaydı. Ama bir tepenin üzerinde durduğu yerden Lift taşın içinde açılmış yüzlerce hendeği görebiliyordu. Kocaman bir labirent gibi birbirlerine bağlanıyorlardı. Bazı hendekler diğerlerinden daha genişti ve şehrin ovanın üzerinde yükselen tek yeri olan büyük tümsek bir binanın merkezine doğru hafifçe sarmallanarak uzanıyorlardı.

Yukarıda hendeklerin aralarındaki boşluklarda tarlalar vardı, insanlar çalışıyordu. Yukarıda tek bir bina yok gibiydi, her şey aşağıdaydı. O iki ya da üç kat derinliğindeki hendeklerin içinde *yaşıyorlardı*. Yücefırtınalarda nasıl boğulmuyorlardı? Evet, suyun tahliye edilmesi için içlerinde kimse yaşıyormuş gibi görünmeyen ve şehirden dışarı uzanan büyük kanallar açmışlardı. Hâlâ güvenli görünmüyordu ama epey *havalıydı*.

Lift orada gerçekten iyi saklanabilirdi. Ne de olsa bunun için gelmişti. Saklanmaya. Başka bir şeye değil. Başka sebep yoktu.

Şehrin duvarları yoktu ama etrafını çevreleyen bir dizi muhafız kulesi vardı. Lift'in kullandığı patika tepeden aşağı iniyor ve daha büyük bir yola bağlanıyordu; yolun diğer ucunda da şehre girmek için izin almayı bekleyen insanlar sıra olmuşlardı.

"Bu kadar çok kayayı oymayı nasıl başarabilmişler!" dedi Wyndle, yanında sarmaşıklardan bir tepecik oluşturarak, Lift'in beline kadar gelen yüzünü şehre doğru çevirmiş sarmallı bir sütun hâlinde.

"Parekılıcı," dedi Lift.

"Ha. Haaaa. Onlar." Sarmaşıkları bir çıtırdama sesiyle seğirir ve birbirlerinin etrafına dolanırken rahatsızlıkla kımıldandı. "Evet. Onlar."

Lift kollarını kavuşturdu. "Ben de onlardan bir tane bulsam iyi olacak, hı?"

Wyndle her nedense yüksek sesle inledi.

"Düşünüyorum da Karanlık'ın var, değil mi?" diye açıkladı. "Beni ve Gawx'ı öldürmeye çalışırken elindeydi. O yüzden benim de bir tane bulmam gerekir."

"Evet," dedi Wyndle. "Bunu kesinlikle yapmalısınız! Haydi pazara gidip çoğu krallıktan daha değerli, yenilmez, efsanevi ve mitolojik

bir silah alalım! Doğudaki bahar havasından sonra indirimli satıyorlarmış diye duydum."

"Kes Yokelçi." Lift, Wyndle'ın düğümden ibaret yüzüne dik dik baktı. "Parekılıçları hakkında bir şeyler biliyorsun, değil mi?"

Sarmaşıklar solarmış gibi göründü.

"*Biliyorsun*. Konuş. Ne biliyorsun?"

Sarmaşıktan kafasını salladı Wyndle.

"Söyle," diye uyardı Lift.

"Yasak. Kendi başınıza keşfetmeniz gerek."

"Ben de öyle yapıyorum. Keşfediyorum. Senden. Konuş yoksa seni ısırırım."

"Ne?"

"Seni ısırırım," dedi Lift. "Seni çiğnerim Yokelçi. Sen sarmaşıksın, değil mi? Ben bitki de yiyorum. Bazen."

"Kristallerimin dişlerinizi kırmayacağını düşünsek bile size besin olamam," dedi Wyndle. "Ufalanıp toz olurum."

"Besin olarak değil. İşkence için."

Şaşırtıcı bir şekilde, kristalden oluşmuş gözleriyle Lift'in bakışlarına karşılık verdi Wyndle. "Dürüst olmak gerekirse hanımım, sizin bunu yapabileceğinizi düşünmüyorum."

Lift hırladı ve Wyndle daha da soldu ama sırrını söylemedi. Vay fırtına kapası. Bir kez olsun kararlı olduğunu görmek iyiydi... ya da işte artık bitkilerdeki dengi neyse.

Ellerini cebine sokarak, "Bana itaat etmen gerekiyor," dedi Lift ve patika boyunca şehre doğru ilerlemeye başladı. "Kurallara uymuyorsun."

"Elbette uyuyorum," dedi Wyndle huysuzlukla. "Sadece siz onları bilmiyorsunuz. Ve bilmeniz gerekir ki, ben bir asker değil bahçıvan olduğum için kendimi kimseye vurdurtmayacağım."

Lift durdu. "Neden birine seninle vurayım ki?"

Wyndle o kadar soldu ki neredeyse kurumuş sayılırdı.

Lift içini çekti, sonra yoluna devam etti, Wyndle da peşinden gitti. Daha büyük yola ulaştılar, şehrin girişi olan kuleye doğru döndüler.

"Öyleyse plan en başından beri buraya mı gelmekti?" dedi Wyndle bir chul arabasının yanından geçerlerken. "Bu yere, oyulmuş şehre mi?"

Lift başını sallayarak onayladı.

"Bana söyleyebilirdiniz," dedi Wyndle. "Dışarıda bir fırtınaya yakalanacağımızdan korkuyordum!"

"Neden? Artık yağmur yağmıyor." Gözyaşları garip bir şekilde durmuştu. Sonra bir daha başlamıştı. Sonra bir daha durmuştu. Cidden garip davranıyordu, olması gereken çok uzun ve hafif yücefırtınanın yerine sıradan hava gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi Wyndle. "Yanlış bir şeyler var hanımım. Dünyada bir yanlışlık. Hissedebiliyorum. Alethi kralının imparatora ne yazdığını duydunuz mu?"

"Yeni bir fırtınanın geldiğini mi?" dedi Lift. "Yanlış taraftan."

"Evet."

"Makarnaların hepsi bunun saçmalık olduğunu söylüyordu."

"Makarnalar mı?"

"Gawx'ın etrafında takılan, sürekli onunla konuşan, ne yapacağını söyleyen ve bana cübbe giydirmeye çalışan tipler."

"Azir'in *vezirleri*. İmparatorluğun baş kâtipleri ve Birinci'nin danışmanları!"

"Hı hı. Cılız kollu, kırışık suratlılar. Makarnalar. Neyse, onlar o kızgın herifin..."

"... Yüceprens Dalinar Kholin, Alethkar'ın fiilî kralı ve dünyanın şu andaki en güçlü savaş beyi..."

"... uydurduğunu düşünüyor."

"Belki. Ama siz bir şeyler hissetmiyor musunuz? Oralarda bir yerlerde, gittikçe artan bir şey?"

"Uzak bir gök gürültüsü," diye fısıldadı Lift şehrin ötesine, çok uzaklarda dağların olduğu batıya doğru bakarak. "Ya da... ya da birinin tavayı düşürdüğünü gördüğün ve düşmeye başladığını izlediğin ve düştüğü zaman çıkaracağı tangırtıya hazırlandığın zaman duyduğun his."

"Hissediyorsunuz demek."

"Belki," dedi Lift. Chul arabası yanlarından geçti. Kimse ona dikkat etmiyordu, asla etmezlerdi. Ayrıca ondan başka kimse Wyndle'ı göremiyordu, çünkü o *özeldi*. "Senin Yokelçi arkadaşların bir şey bilmiyor mu?"

"Biz Yokelçi... Lift, biz spreniz ama benim türüm, terbiyesprenleri, pek önemli değildir. Bizim kendimize ait bir krallığımız, hatta şehirlerimiz yoktur. Sadece Muğlaklar, şerefsprenleri ve diğerleri harekete geçmeye başladığı için sizinle bağ kurmak için hareket ettik. Ah, cam denizinin *tam ortasına* balıklama daldık ama ne yaptığımızı bile bilmiyoruz! Bütün bunların nasıl yapılacağı hakkında herhangi bir fikri olan herkes yüzlerce yıl önce öldü!"

Yol boyunca zıplayarak ve sarsılarak ilerleyen chul arabasını takip ederlerken Lift'in yanında büyüdü.

"Her şey yanlış ve hiçbir şey mantıklı değil," diye devam etti Wyndle. "Anladığım kadarıyla, sizinle bağ kurmanın bundan daha zor olması gerekiyordu. Hatıralarım net değil ama her geçen gün daha fazla şey hatırlıyorum. Katlanmamız gerektiğini düşündüğüm sarsıntıyı yaşamadım. Bu sizin... eşsiz durumunuzun sonucu olabilir. Ama hanımım, büyük bir şeylerin yaklaştığını söylüyorsam beni dinleyin. Azir'den ayrılmak için yanlış zamanı seçtik. Orada güvendeydik. Güvenli bir yere ihtiyacımız olacak."

"Geri dönecek zaman yok."

"Evet. Büyük ihtimalle yok. Ama en azından sığınabileceğimiz yerler var."

"Evet. Tabii Karanlık bizi öldürmezse."

"Karanlık mı? Sarayda size saldıran ve öldürmeye çok yaklaşan Semadeşen mi?"

"Hı hı," dedi Lift. "O, bu şehirde. Bir Parekılıcına ihtiyacım olduğunu söylemedim mi?"

"Burada mı... *şu anda* ulaşmaya çalıştığımız Yeddaw şehrinde mi?"

"Hı-hı. Makarnalar onun hakkındaki raporları takip ettiriyorlar. Biz ayrılmadan hemen önce Yeddaw'da görüldüğünü söyleyen bir haber gelmişti."

"Dur." Wyndle arkasında sarmaşıklar ve kristallerden bir iz bırakarak öne fırladı. Chul arabasının arkasında büyüyerek tam Lift'in önündeki tahtalarda tırmandı. Orada bir yüz oluşturarak Lift'e baktı. "*Bu yüzden* mi sarayı terk ettik? *Bu yüzden* mi buradayız? O canavarı *kovalamak* için mi geldiniz?"

"Tabii ki hayır," dedi Lift elleri ceplerinde. "Bu aptallık olur."

"Pek akıllısınız ya."

"Hı hı."

"O zaman *biz* neden *buradayız*?"

"Burada böyle içlerinde bir şeylerle pişirdikleri krepler varmış," dedi Lift. "Müthiş lezzetli oluyorlarmış ve Gözyaşları sırasında yiyorlarmış. On çeşit. Hepsinden birer tane çalmaya geldim."

"Sarayın konforunu bırakıp onca yolu birkaç krep için mi geldiniz?"

"Ama harbiden süpermiş krepler."

"Sizi öldürmek için büyük çaba sarf etmiş bir adamın, bir Paredarın, burada olduğunu bile bile mi?"

"Güçlerimi kullanmamı engellemek istiyordu," dedi Lift. "Başka yerlerde de görülmüş. Makarnalar inceledi, onu kafaya takmışlar. Herkes kralların kellelerini toplayan o keltoşa dikkat ediyor ama *bu* herif de kaç zamandır Roshar'ın dört bir yanında birilerini öldürüyor. Önemsiz insanları. Sessiz insanları."

"Peki biz buraya neden geldik?"

Lift omuz silkti. "Herhangi bir yer kadar iyi görünüyordu."

Wyndle arabanın arkasından kayarak indi. "Aslına bakılırsa hiç de öyle değil. Daha iyi olmadığı ispat edilebilecek kadar..."

"Seni yiyemeyeceğimden emin misin?" diye sordu Lift. "Çok iyi olurdu. Bir sürü fazladan sarmaşığın var. Belki onların birkaç tanesini kemirebilirim."

"Sizi temin ederim hanımım, bu tecrübeyi nahoş bulursunuz."

Karnı guruldayan Lift homurdandı. Kanatlı, minik kahverengi noktalar gibi açlıksprenleri etrafında uçuştu. Şaşırtıcı değildi. Pek çok kişinin etrafına toplanmışlardı.

"İki gücüm var," dedi Lift. "Süper kayabiliyorum ve bir şeyleri büyütebiliyorum. Yiyecek birkaç bitki büyütemez miyim?"

"Evrenin kanunlarına uygun bir şekilde, bitkileri büyütmek için Fırtınaışığı'na harcayacağınız enerji onlardan alacağınız besinden daha fazla olacaktır. Hem siz bir şey demeden önce söyleyeyim, bunlar *sizin* bile çiğneyemeyeceğiniz kanunlar." Durakladı. "Ama işin içinde siz olduğunuz zaman kim bilir?"

"*Özelim* ben," dedi Lift en sonunda, şehre girmek için bekleyen insanların oluşturduğu kuyruğa katılıp durduklarında. "Ayrıca açım. Şu anda özelden çok açım."

Başını sıradan yana uzatarak baktı. Şehre inen yokuşta birkaç muhafızla garip Tashikki kıyafetleri giyen bazı kâtipler duruyordu. Bu kıyafetler ayaklarından alınlarına kadar bedenlerine doladıkları *uzuuuuun* bir kumaş parçasından meydana geliyordu. Tek bir kumaş parçası için son derece karmaşık bir şekilde kullanılmışlardı; iki kol ve bacağın etraflarına ayrı ayrı dolanıyor ve ayrıca bir tür etek oluşturmak için döndürerek belin etrafına sarılıyordu. Muhafızlar hariç, kadınlar da erkekler de aynı kumaştan kıyafetler giyiyordu.

İnsanları içeri almak için acelelerinin olmadığı çok belliydi. Oysa bekleyen epey insan vardı. Buradaki herkes Lift'in kahverengimsi bronzlaşmış teninden daha koyu renkli tenleri ve saçlarıyla Makabaki'ydi. Ve bekleyenlerin pek çoğu normal Aziş tarzı giysiler giymiş ailelerdi. Bazıları ise desenli pantolonlar ve etekler giymişti. Etraflarına

yorgunluksprenleri ve açlıksprenleri üşüşmüştü, insanın dikkatini dağıtacak kadar çoklardı.

Lift bu kuyruğu oluşturanların büyük oranda ailelerden değil, tüccarlardan oluşmasını beklerdi. Bu insanlar kimdi?

Midesi guruldadı.

"Hanımım?" diye sordu Wyndle.

"Şşt," dedi Lift. "Konuşmak için fazla açım."

"Siz..."

"Aç mıyım? Evet. O yüzden kes."

"Ama..."

"Eminim şu muhafızların yemeği vardır. İnsanlar muhafızları hep besler. Aç kalırlarsa milletin kafasına düzgün vuramazlar. Bu bir *gerçek*."

"Ya da imparatorun size tahsis ettiği kürelerle doğruca gidip yiyecek *alabilirsiniz*."

"Getirmedim."

"Getirme... Parayı getirmediniz mi?"

"Senin bakmadığın sırada attım. Paran olmazsa kimse seni soyamaz. Küre taşımak bela aramak demek." Gözlerini kısarak muhafızları izledi. "Sadece süslü insanların öyle parası olur. Biz sıradan insanların başka bir şekilde idare etmesi gerek."

"Şimdi normal mi oldunuz?"

"Normalim tabii," dedi Lift. "Acayip olan diğer herkes."

Wyndle cevap veremeden önce chul arabasının altına daldı ve sıranın önüne doğru gizli gizli emeklemeye başladı.

3

"Tallew mi diyorsun?" diye sordu Hauka şüpheli tahıl yığınını örten tenteyi kaldırırken. "Azir'den?"

"Evet, elbette memure hanım." Arabanın önünde oturan adam kıvrandı. "Sadece sıradan bir çiftçiyim."

Elleri nasırsız bir çiftçi, diye düşündü Hauka. *Sıradan bir çiftçinin kaliteli Liafor çizme ve ipek bir kuşak almaya parası yetmiş.* Hauka mızrağını aldı ve küt ucunu tahılın içine sokmaya başladı. Tahılların içinde gizlenmiş herhangi bir kaçak mal ya da mülteciye rastlamadı. Bu bir ilkti.

"Belgeleri onaylatmam gerek," dedi Hauka. "Arabanı kenara çek."

Adam homurdandı ama itaat ederek arabasını çevirdi ve chulu geri geri muhafız karakolunun yanındaki yere doğru güttü. Kuşatma için konum almaya ya da rampa indirmeye çalışanlara ok atabilecekleri kulelerin dışında, şehrin yukarısına inşa edilmiş çok az binadan biri karakoldu.

Arabalı çiftçi şehre yukarıdan bakan bir çıkıntının üzerinde olduklarından çok ama çok dikkatli bir şekilde arabasını geriletiyordu. Göçmen semtiydi. Zenginler buraya gelmezdi, sadece belgeleri olmayanlar buradan girerdi şehre. Ya da denetimden kaçmayı umut edenler.

Hauka adamın evraklarını kıvırdı ve yürüyerek muhafız karakolunun yanından geçti. Dışarı kokular yayılıyordu, öğlen yemeği hazırlanıyordu ve görünüşe bakılırsa, sıradaki insanlar daha çok bekleyecekti. Karakolun önünde bir sandalyede oturan yaşlı bir kâtip vardı. Nissiqqan güneşin altında olmaktan hoşlanırdı.

Hauka ona doğru eğildi. Nissiqqan bugünkü görevli göçmen inceleme kâtibiydi. Yaşlı adam baştan ayağa sarı bir shiquaya sarınmış, yüz kısmını aşağı çekerek çukurlu bir çeneye sahip kırışık yüzünü açığa çıkarmıştı. Anavatanlarındaydı ve tanrılarının düşmanı Nun Raylisi'nin önünde pek örtünme gereği duymazdı. Burada Tashi onları korurdu.

Hauka'nın kendisi bir göğüs zırhı, başlık, pantolon ve ailesi ile eğitiminin desenlerinin üzerine işlenmiş olduğu bir pelerin giyiyordu. Yerel halk onun gibi bir Aziş'i kolaylıkla kabul ediyordu. Tashikk'in askerî itibarı yoktu ve Hauka'nın başarı belgeleri bir Azimir veziri tarafından onaylanmıştı. Makabaki ülkelerinin herhangi bir yerinde benzer bir subaylık işi bulabilirdi, gerçi belgeleri savaşta komuta etmeye yetkisinin olmadığını net olarak gösteriyordu.

"Yüzbaşı?" dedi Nissiqqan gözlüğünü düzelterek ve adamın uzattığı çiftçinin belgelerine baktı. "Vergiyi ödemeyi mi reddediyor?"

"Vergi tamam, kasanın içinde," dedi Hauka. "Ama şüphelendim. O adam çiftçi değil."

"Kaçak göçmen mi getirmiş?"

"Tahılı ve arabanın altını kontrol ettim," dedi Hauka omzunun üzerinden geriye bakarak. Sürekli gülümsüyordu. "Yeni tahıl. Biraz fazla olgunlaşmış ama yenilebilir."

"O zaman şehir bunun için müteşekkir olacak."

Doğru söylüyordu. Emul ve Tukar arasındaki savaş kızışmaya başlamıştı. Gerçi her zaman bu her zaman ifade edilen bir şeydi ama son birkaç yıl içinde işler değişmişti. Tukarilerin tanrı-kralı... onun hakkında çılgın söylentiler dolaşıyordu.

"İşte bu!" dedi Hauka. "Ekselansları, eminim ki o adam Emul'daydı. Eli silah tutan askerler işgale karşı savaşırken tarlalarını yağmalıyordu."

Nissiqqan başını sallayarak onayladı, sonra da çenesini ovuşturup dosyasını karıştırdı. "Ona kaçakçılıktan ve çalıntı mal satışından ceza kes. İnanıyorum ki... evet, bu işe yarar. Verginin üç katı. Madde 371 doğrultusunda, fazla parayı mültecilerin beslenmesi için ayıracağım."

"Teşekkür ederim," dedi Hauka rahatlayarak ve belgeleri aldı. Tashikkilerin garip giysileri ve dinleri hakkında ne derseniz deyin, sağlam hukuk kanunlarını nasıl çıkaracaklarını biliyorlardı.

"Senin için kürelerim var," diye belirtti Nissiqqan. "Dolu küre aradığını biliyorum."

"Gerçekten mi!" dedi Hauka.

"Şu beklenmeyen yücefırtına geldiği zaman kuzenimin küre kafesinde biraz varmış, orada unutmuş olması tamamen şans."

"Harika," dedi Hauka. "Daha sonra takas ederiz." Nissiqqan'ın çok ilgisini çekecek bir şeyler biliyordu. Burada, Tashikk'te, küreler daha çok para birimi olarak kullanıyorlardı.

Ve fırtınalar adına, birkaç dolu küre hiç fena olmazdı. Gözyaşları'nın ardından çoğu kişinde kürelerden kalmamıştı ve şehrin içinde ateş yakılması yasak olduğundan oldukça sinir bozucuydu. Birkaç dolu küre bulamadığı sürece, geceleri hiçbir şey okuyamıyordu Hauka.

Belgeleri karıştırarak kaçakçıya doğru yürüdü gerisingeri. "Bu vergiyi ödemen gerekecek," dedi ona bir kâğıt vererek. "Ve sonra bunu da."

"Çalıntı mal satışı mı!" diye haykırdı adam. "Ve kaçakçılık! Bu soygun!"

"Evet, öyle. Bir soygun olmuş sanırım."

"Bu suçlamaları kanıtlayamazsınız," dedi adam eliyle kâğıtlara vurarak.

"Tabii," dedi Hauka. "Eğer Emul sınırını yasa dışı olarak geçip, çalışkan insanlar savaş yüzünden meşgulken tarlalarını yağmaladığını, sonra doğru izinler olmadan buraya getirdiğini kanıtlayabilecek *olsaydım* hepsine el koyardım." Adama doğru eğildi. "Ucuz kurtuluyorsun. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kaçakçı bakışına karşılık verdi, sonra gözlerini devirdi ve formları doldurmaya başladı. Güzel. Bugün sorun çıkmayacaktı. Sorun olmamasını severdi. Böylesi...

Hauka durdu. Adamın arabasındaki tente kımıldıyordu. Kaşlarını çatan Hauka tenteyi geriye doğru savurdu ve tahılların içine boynuna kadar gömülmüş küçük bir kız buldu. Açık kahverengi derisi vardı, Reshi ya da belki Herdazlı olabilirdi ve büyük ihtimalle on bir ya da on iki yaşındaydı. Hauka'ya sırıttı.

Az önce orada değildi.

"Bunların tadı berbat," dedi kız Azişçe, ağzı çiğ tahıl gibi görünen

bir şeyle dolu olarak. "Galiba bu yüzden yemeden önce pişiriyoruz." Yuttu. "İçecek bir şeyler var mı?"

Kaçakçı arabasında ayağa kalkarak elini uzatıp hızla konuştu. "Mallarımı mahvediyor! İçinde *yüzüyor*! Muhafız, bir şeyler yap! *Tahılımın içinde* pis bir mülteci var!"

Harika. Bunun raporunu yazmak bir kâbus olacaktı. "Çık dışarı çocuk. Annen baban var mı?"

"Var tabii," dedi kız gözlerini devirerek. "Herkesin annesi babası var. Benimkiler öldü gerçi." Başını bir yana eğdi. "Bu aldığım koku ne? Bunlar... krep olamaz, değil mi?"

"Evet," dedi Hauka bir fırsat bulduğunu hissederek. "Güneş Günü krepleri. Sen de bir tane alabilirsin, tabii..."

"Sağ ol!" Kız tahılları dört bir yana saçarak dışarı atladı ve kaçakçının bağırmasına neden oldu. Hauka çocuğu yakalamaya çalıştı ama kız bir şekilde elinden kurtulmuştu. Hauka'nın ellerinin üzerinden atladı, sonra da sıçradı.

Ve dosdoğru Hauka'nın omuzlarına indi.

Hauka kızın ani ağırlığı altında homurdanırken kız omuzundan sıçrayıp Hakua'nın arkasına indi.

Hauka hızla arkasını dönerken dengesi bozuldu.

"Tashi!" dedi kaçakçı. "Fırtına kapası *omuzlarınıza* bastı, memure hanım."

"Sağ ol. Burada kal. Kımıldama." Hauka başlığını düzeltti, sonra da koşarken Nissiqqan'a sürtünerek dosyasını düşürmesine neden olan ve karakoldan içeri dalan kızın arkasından fırladı. Güzel. Karakolun tek kapısı vardı. Hauka tökezleyerek kapı ağzına geldi, mızrağını bir kenara bıraktı ve kemerinden sopasını çekti. Küçük mülteciyi incitmek istemiyordu ama biraz gözünü korkutmanın sakıncası olmazdı.

Kız tahta zemin üzerinde sanki yağla kaplıymış gibi kayarak birkaç kâtip ve Hauka'nın muhafızlarından ikisinin yemek yediği masanın altına daldı. Sonra ayağa kalkarak masayı yana devirdi, herkesin irkilip geri kaçmasına ve yemeklerin yere dökülmesine neden oldu.

"Pardon!" diye seslendi kız, tüm bu kargaşanın arasından. "İstemeden oldu." Başı devrilmiş masanın yanında belirdi, ağzından bir krepin yarısı sarkıyordu. "Bunlar fena değil."

Hauka'nın adamları ayağa fırladı. Hauka öne atılarak onları geçti, masanın etrafından uzanarak mülteciyi yakalamaya çalışıyordu. Parmakları kızın koluna dokundu ama yine silkinip kaçtı kız. Çocuk yere yattı ve Rez'in bacaklarının arasından kayarak geçiverdi.

Hauka tekrar öne atılarak kızı karakol binasının kenarında köşeye sıkıştırdı.

Bunun üzerine kız da döndü ve odanın yarık gibi olan tek penceresinden kıvranarak çıktı. Hauka bakakalmıştı. Küçük bir çocuk bile olsa herhangi birinin bu kadar kolay geçebilmesi için fazlasıyla dardı pencere. Duvara yaslanarak pencereden dışarıya baktı. İlk önce hiçbir şey görmedi, sonra kızın kafası yukarıdan sarktı. Bir şekilde çatının üzerine çıkmıştı.

Kızın koyu saçları rüzgârla dalgalanıyordu. "Hişt," dedi. "O krepin *türü* neydi? On çeşidinden de yemem gerek."

"Gel buraya," dedi Hauka, kızı yakalamaya çalışarak elini dışarı uzatıp. "Göçmenlik başvurun tamamlanmadı."

Kızın kafası tekrar yukarı çekildi ve çatıdan ayak sesleri duyuldu. Hauka bir küfür savurdu ve arkasında iki muhafızla birlikte koşarak kapıdan çıktı. Küçük karakolun çatısına baktılar ama hiçbir şey görmediler.

"Buraya geri geldi!" diye seslendi içerideki kâtiplerden biri.

Bir an sonra kız yerde kayarak dışarı çıktı, iki elinde birer krep vardı ve bir diğerini de ağzına tıkıştırmıştı. Muhafızların yanından geçti ve arabasından inmiş, tahılı kirlendiği için söylenip duran kaçakçıya doğru fırladı.

Hauka çocuğu yakalamak için öne atladı ve bu sefer bacağını tutmayı başardı. Ne yazık ki, iki muhafızı da kıza doğru uzanmıştı ve birbirlerine takılıp bir yığın hâlinde Hauka'nın tam üzerine devrildiler.

Ama Hauka bırakmadı. Sırtındaki ağırlık yüzünden nefesi kesilmesine rağmen küçük kızın bacağını sıkı sıkı kavramıştı. İnlemesini bastırarak başını kaldırdı.

Mülteci kız önünde, taşların üzerinde oturuyordu ve başını yana eğmişti. Kreplerden bir tanesini ağzına tıktı, sonra arkasına uzanarak elini arabayı chula bağlayan kancaya doğru uzattı. Kızın şöyle bir dokunmasıyla birlikte kanca anında yerinden çıkıverdi. Azıcık bile direnmemişti.

Ah, fırtına kapası. Hayır.

"Kalkın!" diye çığlık attı Hauka kızı bırakarak ve adamlarını kenara itti. Aptal kaçakçı şaşkınlıkla geriledi.

Araba arkadaki çıkıntıya doğru kaymaya başladı ve Hauka, tahta çitin arabanın düşmesine engel olabileceğini hiç sanmıyordu. Bir kuvvetle arabaya doğru atıldı ve kenarını yakaladı. Araba Hauka'yı da yanında çekti ve aşağıdaki göçmen semtindeki mültecilerin tepe-

sine düşen arabanın korkunç görüntüleri Hauka'nın gözünün önünde canlandı.

Ancak araba ağır ağır sallanarak durdu. Nefes nefese kalmış Hauka olduğu yerde başını kaldırdı; ayaklarını taşlara yapıştırmış arabayı tutuyor, bırakmaya cüret edemiyordu.

Kız yine orada tahılların tepesindeydi, son krepi yiyordu. "Bunlar gerçekten güzel."

"Tuk-krepi," dedi Hauka kendini bitik hissederek. "Gelecek yıla bolluk getirmesi için yenilir."

"Öyleyse her zaman yeseler daha iyi değil mi?"

"Belki de."

Kız başını salladı, sonra kenara atladı ve arabanın arka kapağına bir tekme savurarak açtı. Tahıllar hızla arabadan aşağıya *kaydı*.

Hauka'nın hayatında gördüğü en garip şeydi. Fazla meyil olmamasına rağmen tahıl yığını bir sıvı gibi hareket edip arabadan dışarı akmıştı. Akar ve şehrin içine yağarken... ee, hafifçe *parlıyordu*.

Hauka'ya gülümsedi kız.

Sonra tahılların arkasından aşağı atladı.

Kız tahılın peşi sıra düşünce Hauka ardından bakakaldı. Diğer iki muhafız da en sonunda yardıma gelecek kadar toparladılar kendilerini ve arabayı yakaladılar. Kaçakçı bağırıyor, ayaklarının dibindeki öfkesprenleri yerde fokurdayan kan birikintileri gibi kaynıyorlardı.

Aşağıda tahıllar havada dalgalanıyor, göçmen semtinin üzerine dökülürken havaya toz kaldırıyordu. Aşağıya epey mesafe vardı ama Hauka, üzerlerine yiyecek yağan insanların büyük bir keyif ve minnet duygusuyla haykırışlarını işittiğine oldukça emindi.

Arabayı sağlama aldıktan sonra çıkıntının ucuna geldi Hauka. Kız hiçbir yerde görünmüyordu. Fırtına kapası. Bir tür spren miydi ki? Tekrar bakındı ama hiçbir şey göremedi, gerçi ayağının altında garip siyah bir toz vardı. Toz, rüzgârla savrulup gitti.

"Yüzbaşı?" diye seslendi Rez.

"Önümüzdeki bir saat göçmen işini sen devral Rez. Benim mola vermem gerek."

Fırtınalar adına. *Bunları* raporunda nasıl açıklayacaktı şimdi?

4

Lift'in Wyndle'a dokunamaması gerekiyordu. Yokelçi sürekli olarak, "Bağımıza rağmen bu âlemde yeteri kadar varlığım yok," ve "Kısmen Bilinçsel'e geçiş yapmış olmalısınız," türünden şeyler söyleyip duruyordu. Yani saçmalıyordu.

Çünkü Lift ona *dokunabiliyordu*. Bu bazı zamanlarda çok faydalı oluyordu. Alçak bir uçurumdan aşağı atladığı ve tutunacak bir şeylere ihtiyacının olduğu zamanlar gibi. O aşağı atlarken Wyndle şaşkınlıkla ciyakladı, sonra anında duvar boyunca Lift'in düşüşünden daha büyük bir hızla aşağı fırladı. Nihayet dikkat etmeyi öğreniyordu.

Lift onu bir ip gibi yakaladı ve düşerken sarmaşığı parmaklarının arasından kaydıran yarım bir kavrayışla tuttu. Fazlasıyla işe yaradığını söylemek mümkün değildi ama düşüşünü yavaşlatmaya yardımı olmuştu. Çoğu insan için güvenli olmayacak kadar sert düştü. Neyse ki Lift süperdi.

Süperliğinin parlaklığını söndürdü, sonra koşarak küçük bir ara sokağa daldı. Arkasında insanlar toplanıyor, çeşitli tanrılara ve Elçiler'e tahıl hediyesi için şükrediyorlardı. Eh, istedikleri gibi konuşabilirlerdi ama hepsi de tahılın doğrudan bir tanrıdan gelmediğinin farkında gibiydi, çünkü Bavland'daki güzel bir fahişeden bile daha çabuk götürülmüştü.

Dakikalar içinde bütün bir araba dolusu tahıldan geriye sadece rüzgârda uçuşan birkaç kabuk kalmıştı. Lift ara sokağın ağzına yerleşerek etrafını inceledi. Sanki öğlenden akşamın içine düşmüş gibiydi. Her tarafta uzun gölgeler vardı ve her şey ıslak ıslak kokuyordu.

Binalar doğrudan taşın içine oyulmuştu. Kapıları, pencereleri, kısaca her şeyi taşları keserek yapmışlardı. Duvarları çoğunlukla sütunlar şeklinde parlak renklerle boyuyor, böylece bir "binayı" diğerinden ayırmaya çalışıyorlardı. Her taraf insanlarla doluydu; konuşuyor, dolaşıyor ve öksürüyorlardı.

İşte hayat böyle olmalıydı. Lift hareket hâlinde olmaktan hoşlanırdı ama tek başına olmaktan değil. Yalnızlıkla tecrit farklıydı. Ayağa kalktı ve aynı anda her yöne bakmaya çalışarak elleri ceplerinde yürümeye başladı. Burası müthişti.

"Getiren adamın bir hırsız olduğunu duyduktan sonra o tahılları dökmekle büyük cömertlik ettiniz hanımım," dedi Wyndle yanında büyüyerek.

"O mu?" dedi Lift. "Sadece sen uyuyorsan üzerine inecek yumuşak bir şeyler olsun istediğim içindi."

Yanından geçtiği insanlar çeşitli kıyafetler içerisindeydi. Çoğunluğu Aziş desenleri ya da Tashikki shiquaları giymişlerdi. Ama bazıları paralı askerlerdi, büyük ihtimalle Tukari ya da Emuli. Başkaları daha açık renkli taşra giysileri giyiyordu, herhâlde Alm ya da Desh'ten gelmişlerdi. Lift oraları seviyordu. Alm ya da Desh'te çok az kişi onu öldürmeye çalışmıştı.

Ne yazık ki, lapa ve her şeyin içine koydukları o garip etle yapılmış yemekten hoşlanmıyorsan, oralarda çalacak pek bir şey yoktu. Bu etler dağların bayırlarında yaşayan hayvanların birinden geliyordu ve üzeri tamamen pis kıllarla kaplı çirkin bir şeydi. Lift, bir keresinde kiremit yemeyi denemiş birisi olarak, tatlarının iğrenç olduğunu düşünüyordu.

Neyse, bu sokakta Tashikkilerden daha çok yabancı varmış gibiydi. Yukarıdakiler buraya ne demişti? Göçmen semti miydi? Eh, büyük ihtimalle Lift burada göze batmayacaktı. Hatta birkaç Reshi'nin yanından geçti; bunların çoğu ara sokaklardaki barakaların etrafına büzüşmüş, paçavralar içinde titriyordu gerçi.

Burada garip olan bir diğer şey de barakalardı. Lift bunları Zawfix'ten ayrıldığından beri görmemişti; orada bile eski madenlerin içinde olurlardı ancak. Çoğu yerde insanlar ucuz malzemeden ev yapmaya kalktıkları zaman... eh, ilk yücefırtınada uçup gider ve onları

lazımlıklarının üzerinde oturmuş, aptal aptal etrafa bakınırken bırakırdı.

Buradaki barakalar, geniş yoldan âdeta tekerlek çıtaları gibi uzanarak onu paralelindeki diğer geniş yollara bağlayan küçük ara sokakların içine sıkışmıştı. Bu sokakların pek çoğu asılı battaniyeler, insanlar ve eğreti barınaklarla o kadar tıkış tıkıştı ki sokağın bir ucundan diğer ucunu bile göremiyordunuz.

Ama asıl garip olan, bunların sırıkların üzerinde oluşuydu. En çürük barakalar bile bir metreden fazla havadaydı. Elleri ceplerinde, bir ara sokağın ağzında durdu Lift ve daha büyük hendeğin ilerisine doğru baktı. Daha önce fark ettiği gibi, şehri çevreleyen duvarlar kayaların içlerine oyulmuş ve komşularından ayırt edilebilmeleri için farklı renklerde boyanmış evler ve dükkânlardan oluşmaktaydı. Herhangi birinin içine girebilmek için duvara oyulmuş üç ya da dört taş basamağı tırmanmak gerekiyordu.

"Safgöl gibi," dedi. "Yerler kirli olduğu için kimse zemine dokunmak istemiyormuş gibi yüksekte duruyor."

"Akıllıca," dedi Wyndle. "Fırtınalardan korur."

"Yine de sular her şeyi önüne katıp götürmüş olmalıydı," dedi Lift.

Eh, böyle bir şey olmadığı belliydi aksi geçerli olsa hâlâ burada olmazlardı. Duvara oyulmuş ev sıraları ve onların aralarına sıkıştırılmış diğer ev sıralarını geçerek yol boyunca yürümeye devam etti Lift. O barakalar davetkâr görünüyordu; sıcak, kalabalık, yaşamla doluydu. Hatta aralarında uçuşan hayatsprenlerinin yeşil noktacıklarını bile gördü, çoğunlukla bir sürü bitkinin olduğu yerlerde görülürlerdi. Ne yazık ki, bir yer ne kadar davetkâr görünürse görünsün, bazen yabancı bir sokak çocuğunu bağrına basmayabileceğini kendi tecrübelerinden biliyordu Lift.

"Peki," dedi Wyndle, Lift'in başının yanı sıra duvar boyunca sürünüp arkasında sarmaşıklardan bir iz bırakırken. "Bizi buraya getirdiniz ve dikkate değer bir şekilde hapse atılmaktan kurtardınız. Şimdi ne olacak?"

"Yemek," dedi Lift midesi guruldayarak.

"Daha yeni yediniz!"

"Evet. Bütün gücümü aç kalası muhafızlardan kaçmak için harcadım ama. Öncekinden daha açım."

"Ah, Kutsanmış Anne adına, o zaman neden sadece *sırada beklemediniz*?" dedi Wyndle çileden çıkmış bir şekilde.

"O zaman hiçbir şey yiyemezdim."

"Bütün yiyeceği yakıp Fırtınaışığı'na dönüştürdüğünüz ve sonra bir uçurumdan aşağı atladığınıza göre ne önemi var!"

"Ama krep yemiş oldum!"

Kollarında sepetler taşıyarak Liafor tarzı el işi hakkında gevezelik yapan bir grup Tashikki kadının etrafından dolaştılar. İki tanesi Lift yanlarından geçerken farkına bile varmadan sepetlerinin üzerlerini kapatıp saplarını daha sıkı kavradılar.

"Buna inanamıyorum," dedi Wyndle. "Varlığımın bu hâle geldiğine *inanamıyorum*. Ben bir bahçıvandım! Saygıdeğerdim! Şimdi gittiğim her yerde insanlar bize yankesiciymişiz gibi bakıyor."

"Ceplerinde bir şey yok," dedi Lift omzunun üzerinden geriye bakarak. "Shiqualaın ceplerinin *olduğunu* bile sanmıyorum. Ama o sepetler..."

"Sizin yerinize nazik ayakkabıcı adamla bağ kurmamı düşündüğümüzü biliyor muydun? Çocuklara yardım eden çok kibar bir adamdı. Sessiz bir hayat yaşayabilir, onun ayakkabı yapmasına yardım edebilirdim. Bir ayakkabı *sergisi* bile açabilirdim!"

"Ya gelen tehlike?" dedi Lift. "Batıdan gelen. Ya gerçekten savaş *çıkarsa*?"

"Ayakkabılar savaşta da önemli," dedi Wyndle etrafındaki duvarın üzerine sarmaşıklardan bir leke yayarak. Lift bunun ne anlama gelmesi gerektiğinden emin değildi. "Parlayanlar çıplak ayakla mı savaşacaklar sanıyorsun? Onlar için ayakkabı yapabilirdik, o nazik, yaşlı ayakkabıcı ve ben. Harika ayakkabılar."

"Sıkıcı görünüyor."

Wyndle inledi. "Benimle insanlara *vuracaksınız*, değil mi? Bir silah olarak kullanacaksınız beni."

"Ne saçmalıyorsun Yokelçi?"

"Sanırım size Kelimeler'i söyletmem gerekiyor. İşim bu, değil mi? Ah, ne kadar *zavallıyım*."

Sık sık böyle şeyler söylüyordu. Büyük ihtimalle bir Yokelçi olabilmek için beyninden zorunun olması şarttı, o yüzden Lift onu suçlamıyordu. Bunun yerine elini cebine attı ve küçük bir kitap çıkardı. Kaldırıp sayfalarını çevirmeye başladı.

"O ne?" diye sordu Wyndle.

"Şu muhafız karakolundan yürüttüm," dedi Lift. "Belki satabilirim diye düşünmüştüm."

"Bir bakayım," dedi Wyndle. Duvar boyunca aşağı indi, sonra Lift'in bacağına dolanarak yukarı doğru büyüdü, bedeninin etrafın-

dan dolaştı ve nihayet kolu boyunca giderek kitabın üzerine çıktı. Asıl sarmaşığından dışarı fırlayan minik dokunaçların tutunmak için derisine yapışması Lift'in gıdıklanmasına neden oluyordu.

Sayfanın üzerinde diğer küçük sarmaşıklarını yayarak kitabın üzerini tamamen kapladı ve sayfalarının arasına girdi. "Hmm..."

O çalışırken Lift sırtını hendeğin duvarına yasladı. Bir şehirdeymiş gibi hissetmiyordu kendini... daha ziyade bir şehre giden bir tünelin içindeymiş gibiydi. Evet, tepesinde açık ve parlak bir gökyüzü vardı ama bu sokak fazlasıyla tenha geliyordu. Çoğu zaman, yükselerek dalgalar hâlinde uzaklaşan binaları görürdün şehirdeyken. Birkaç sokak öteden gelen bağrışları duyabilirdin.

Mantıklı olandan fazla sayıda insanla tıklım tıklım olmasına rağmen bu sokak tenha gibi geliyordu. Garip görünüşlü, küçük bir kremcik yanındaki duvarda geziyordu. Çoğundan daha küçüktü, ince bir kabuğu ve sırtında süngersi görünen kahverengi, bulanık bir çizgiyle siyahtı. Tashikk'te kremcikler garip olurdu ve batıya doğru gittikçe daha da garipleşirlerdi. Dağların yakınlarındaki bazı kremcikler uçabiliyordu bile.

"Hmm, evet," dedi Wyndle. "Hanımım, bu kitap büyük ihtimalle değersiz. Sadece muhafızların nöbet tuttukları saatlerin bir kaydı. Örneğin yüzbaşı her gün hangi saatte gittiğini kaydetmiş; duvar saatiyle tam onda, gece devriyesinde başka bir yüzbaşı geliyor. Her hafta bir kere haftanın olayları hakkında bizzat ayrıntılı bir rapor vermek için Yüce Dizin'e gidiyor. Titiz bir insan ama kimsenin onun kayıt defterini satın almakla ilgileneceğini düşünmüyorum."

"Mutlaka isteyen birileri çıkar. Bu bir kitap!"

"Lift, kitapların değeri içindekilere bağlıdır."

"Biliyorum. Sayfa sayısına."

"Sayfaların üzerindekilere demek istiyorum."

"Mürekkebe mi?"

"Mürekkebin *yazdıklarına* demek istiyorum."

Lift başını kaşıdı.

"Azir'deki yazı öğretmenlerini dinlemeniz gerekirdi."

"Yani... bunu yiyecekle takas edemez miyiz?" Midesi guruldayarak daha da fazla açlıkspreni çekti.

"Mümkün değil."

Aptal kitap. Ve aptal insanlar. Homurdandı ve kitabı omzunun üzerinden fırlattı.

Ne yazık ki, kitap bir sepet iplik taşıyan bir kadına çarptı. Kadın haykırdı.

"Sen!" diye bağırdı bir ses.

Lift yüzünü buruşturdu. Muhafız üniformalı bir adam kalabalığın içinden eliyle ona işaret ediyordu.

"Sen demin o kadına mı saldırdın?" diye bağırdı muhafız Lift'e.

"Neredeyse ıskalıyordum!" diye bağırarak cevap verdi Lift.

Muhafız uzun adımlarla ona doğru gelmeye başladı.

"Kaçıyor muyuz?" diye sordu Wyndle.

"Kaçıyoruz."

Lift bir ara sokağa dalarak arkasından koşturan muhafızın daha da fazla bağırmasına neden oldu.

5

Kabaca yarım saat süren uzun bir kovalamacanın ardından, Lift bir barakanın tepesine gerilmiş bir tentenin üzerinde nefes nefese yatıyordu. Muhafız *inatçı* çıkmıştı.

Bir rüzgâr barakalarla dolu ara sokağın içinde eserken tentenin üzerinde öylece sallandı. Altında bir aile bütün bir araba dolusu tahılın bir anda kenar mahallenin üzerine yağması mucizesi hakkında konuşuyordu. Bir anne, üç oğul ve bir baba. Hep birliktelerdi.

Unutulmuş olanları ben hatırlayacağım. Bu yemini Gawx'ın hayatını kurtarırken etmişti. Doğru Kelimeler'di, önemli Kelimeler'di. Ama anlamları neydi? Ya onun annesi? Kimse onu hatırlamamıştı.

Buralarda unutulmakta olan çok fazla insan varmış gibi görünüyordu. Tek bir kızın hatırlaması için çok fazlalardı.

"Hanımım?" diye sordu Wyndle. Rüzgârla sallanan sarmaşıklar ve yapraklardan küçük bir kule olmuştu. "Neden hiç Reshi Adaları'na gitmediniz? Siz oralısınız, değil mi?"

"Annem öyle demişti."

"O zaman neden gidip ziyaret etmediniz? Anlattıklarınıza bakılırsa Roshar'ın yarısını dolaşmış olmalısınız. Ama vatanınız olduğu söylenen yere hiç gitmiyorsunuz."

Gözlerini ikindi gökyüzüne dikip rüzgârı hissederek omuz silkti Lift. Hendeklerin içinde olmanın kokusuyla kıyaslanınca taze taze kokuyordu. Şehir kokuşmuş değildi ama dar alanlar türlü kokularla doluydu sanki, kafeslere kapatılmış hayvanlar gibi.

"Neden Azir'den ayrılmak zorundaydık, biliyor musun?" dedi Lift alçak sesle.

"O Karanlık dediğiniz Semadeşen'i kovalamak için."

"Hayır. Bunu yapmıyoruz."

"Tabii."

"Oradan ayrıldık çünkü insanlar kim olduğumu öğrenmeye başlıyordu. Eğer aynı yerde fazla uzun süre kalırsan insanlar seni tanımaya başlıyor. Dükkâncılar ismini öğreniyor. İçeri girdiğin zaman gülümsüyorlar ve sana ne vermeleri gerektiğini sen söylemeden biliyorlar, çünkü senin ne ihtiyacın olduğunu hatırlıyorlar."

"Bu kötü bir şey mi?"

Lift başını salladı, hâlâ gökyüzüne bakıyordu. "Arkadaşın olduğunu düşündükleri zaman daha da kötü. Gawx, vezirler. Varsayımlarda bulunuyorlar. Seni tanıdıklarını düşünüyorlar, sonra senden beklentileri olmaya başlıyor. Ondan sonra gerçekten olduğun kişi yerine, herkesin olduğunu düşündüğün kişi olmak zorunda kalıyorsun."

"Peki gerçekten olduğunuz kişi kim, Lift?"

Sorun da buydu, değil mi? Bir zamanlar bunu biliyordu. Yoksa sadece o zamanlar bunu umursamamasına yetecek kadar genç olduğu için miydi?

Herkes nasıl biliyordu? Meltem tüneğini salladı ve Lift de kıvrılarak annesinin kollarını, sıcak sesini, kokusunu hatırladı.

Guruldayan bir midenin sancıları bunu böldü, o anın ihtiyaçları geçmişin arzularını boğuyordu. İçini çekti ve tentenin üzerinde ayağa kalktı. "Gel hadi," dedi. "Gidip birkaç sokak çocuğu bulalım."

6

"Lunk var" dedi küçük kız. Pisti, büyük ihtimalle elleri kendi burnunu karıştırabilecek yaşa geldiğinden bu yana yıkanmamıştı. Pek çok dişi eksikti. Yaşı için çok fazla. "Marm, onun iyi lunk var."

"Lunk ufaklara var mı?"

"Lunk ufaklara var," dedi kız Lift'e başını sallayarak. "Ama şak da var. Biga taş o ve gözü kılıçlı. Ufak sevma ama ona lunku var. Çok kafalıda o."

"Belki yabcıya baki?" dedi Lift. "Yabcı sevi, ufaklara lunk verince ona ışık verler?"

"Belki," dedi kız. "Belki o doğru. Ama kafalıda olar, ama o da rak. Bence öyle. Çok rak."

"Sağ ol," dedi Lift. "Al." Mendilini kıza verdi. Bilgi için takas ediyordu.

Kız mendili başının etrafına sardı ve Lift'e eksik dişli bir sırıtma gönderdi. Tashikk'te insanlar bilgi takas etmeyi severlerdi. Huyları buydu.

Pis küçük kız durakladı. "O yukarı ışık, gökten lunk. Ben lad duydum. Sen midin, yabcı, hı?"

"Hı."

Kız sanki gidecekmiş gibi döndü ama sonra tekrar düşündü ve bir elini Lift'in koluna koydu.

"Sen," dedi kız Lift'e. "Yabcı?"

"Evet."

"Dinliyon?"

"Dinliyom."

"İnsanlar, onlar dinlemiyo." Lift'e tekrar gülümsedi, sonra nihayet uzaklaşıp gitti.

Lift bazı umumi fırınların karşısındaki bir ara sokakta arkasına dayanarak oturdu. Duvarda geniş, oyuk bir mağaraydı ve yukarı doğru açılmış kocaman bacaları vardı. Tarlalardan gelen kayafilizi kabuklarını yakıyorlardı ve herkes oradaki umumi fırınlarda yemek pişirebilirdi. Kendi evlerinde ateş yakamıyorlardı. Lift'in duyduğu kadarıyla şehrin ilk kurulmasından kısa süre sonra büyük bir yangın bazı kenar mahalleleri yok etmiş, bir sürü insanın ölmesine neden olmuştu.

Ara sokaklarda duman izleri görülmüyordu, sadece arada bir iğne deliği gibi küre ışıkları vardı. Şimdi Gözyaşları olması gerekirdi ve kürelerin çoğu sönmüştü. Sadece birkaç gün önceki beklenmedik yücefırtına sırasında küreleri şans eseri dışarıda olanların ışığı olacaktı.

"Hanımım," dedi Wyndle. "Bir keresinde idraksprenleri için dört başı mamur bir bahçe bile yetiştirmiş biri olarak, bu hayatımda duyduğum en garip konuşmaydı."

"Bana normal göründü. Sadece bir sokak çocuğu."

"Ama konuşma şekliniz!" dedi Wyndle.

"Ne şekli?"

"Bütün o garip kelimeler ve terimler. Ne diyeceğinizi nereden bildiniz?"

"İçimden geldiği gibi konuştum," dedi Lift. "Kelime kelimedir. Neyse, Tashi'nin Işığı isimli yetimhanede yemek bulabileceğimizi söyledi. Öbürü de orayı söylemişti."

"O zaman neden oraya gitmedik?" diye sordu Wyndle.

"Kimse işleten kadını sevmiyor. Ona güvenmiyorlar, çok pis ve huysuz olduğunu söylüyorlar. Sadece orayı izleyen memurlara iyi görünmek istediği için yemek dağıtıyormuş."

"Sizin deyiminizle, 'yemek yemektir' hanımım."

"Evet," dedi Lift. "Birilerinin sana *verdiği* yemeği yemekte ne var ki?"

"Eminim ki bu aşağılanmayla yaşayabilirsiniz, hanımım."

Ne yazık ki haklıydı. Hiç süperlik yapamayacak kadar açtı, bu da sıradan bir dilenci çocuk olduğu anlamına geliyordu. Ama hemen hareket etmedi.

İnsanlar dinlemiyor. Lift dinliyor muydu? Çoğunlukla dinliyordu, değil mi? Bu küçük sokak çocuğunun neden umurundaydı?

Elleri ceplerinde ayağa kalktı ve kalabalık hendek sokak boyunca arada bir onu tokatlamaya ya da yumruklamaya çalışan ellerden kaçınarak ilerledi. Burada insanlar garip bir şey yapıyordu: Kürelerini uzun iplerin üzerinde sıraya diziyorlardı, keselerin içine koydukları zamanlarda bile. Ve gördüğü bütün paraların cam kürelerinin altlarında bunu yapabilmek için delikler vardı. Ya para üstü vermek gerektiği zaman ne olacaktı? Bütün aç kalası diziyi yerinden çıkarıp sonra da ipe geri mi dizecektin?

En azından küre kullanıyorlardı. Daha batıda kalan insanlar bazen doğrudan cam parçalarının içinde olan, bazen de olmayan mücevher parçacıklarını kullanıyordu. Onları kaybetmesi kolaydı.

Lift kürelerini kaybettiği zaman insanlar amma kızıyordu. Para konusunda acayiplerdi. Yiyemeyecekleri bir şeyi çok kafaya takıyorlardı, gerçi Lift yiyecek torbaları gibi mantıklı bir şey yerine küre kullanmanın sebebinin büyük ihtimalle bu olduğunu çözmüştü. Eğer alışverişi yemekle yapsaydın herkes bütün paralarını yiyip bitirirdi, o zaman toplumun hâli ne olurdu?

Tashi'nin Işığı Yetimhanesi bir köşe binasıydı; iki sokağın kesiştiği bir noktaya oyularak inşa edilmişti. Asıl yüzü göçmen semtinin geniş caddesine bakıyordu ve parlak bir turuncuya boyanmıştı. Binanın diğer yüzü kenarlarına oturacak basamaklar oyularak bir tür tiyatro sahnesi gibi yarım daire hâlinde oluşturulmuştu ve özellikle geniş bir ara sokağın ağzına bakıyordu. Gerçi bu da ortasından geçen bir ara sokakla bölünmüştü. Uzayarak gidiyordu ama diğerleri kadar perişan görünmüyordu. Bazı barakaların kapıları bile vardı ve ara sokakta yankılanan geğirmeleri rafine sesler olarak değerlendirmek bile mümkün olacaktı neredeyse.

Sokak çocukları, memurlar ve sıradan insanların kullandığı cadde tarafından yaklaşmamasını söylemişlerdi. Sokak çocukları ara sokak tarafından geliyor olmalıydılar, o yüzden Lift shiqualar giymiş birkaç yaşlının oturduğu küçük tiyatronun taş basamaklarının yakınından geçti ve kapıyı çaldı. Yukarısındaki taşın bir kısmı oymalıydı, altın ve kırmızıya boyanmıştı ama Lift harfleri okuyamıyordu.

Bir genç kapıyı açtı. Lift'in doğuştan diğer insanlar gibi olmayan

kişilerle ilişkilendirmeyi öğrendiği düz, geniş bir yüzü vardı. Lift'i inceledi, sonra basamaklara doğru işaret etti. "Orada otur," dedi. "Yemek sonra gelecek."

"Ne kadar sonra?" dedi Lift elleri belinde.

"Neden? Bir *toplantıya* falan mı yetişeceksin?" diye sordu genç adam, sonra gülümsedi. "Orada otur. Yemek gelecek."

Lift içini çekti ve yaşlıların muhabbet ettiği yerin yakınında oturdu. Bunların kenar mahallenin daha içlerinde yaşadıkları, bu ara sokağın ağzında açılmış oturacak yerlerin ve meltemin olduğu açık alana geldikleri izlenimini edinmişti.

Güneş alçalırken hendekler koyu gölgelerle doluyordu. Gece aydınlanmak için fazla küre olmayacaktı, insanlar büyük ihtimalle Gözyaşları sırasındaki gibi normalden daha erken saatlerde yatıyorlardı. Lift basamaklardan birinin üzerinde büzüldü, Wyndle yanında seğiriyordu. Aptal yetimhanenin aptal kapısına bakarken aptal midesi guruldadı.

"Kapıyı açan şu genç adamın ne sıkıntısı vardı?" diye sordu Wyndle.

"Bilmem," dedi Lift. "Bazen insanlar öyle doğuyor işte."

Mahalleli Tashikkilerin birlikte muhabbet etmesini ve gülüşmesini dinleyerek basamağın üzerinde bekledi. Neden sonra bir silüet ara sokağın ağzına sinsi sinsi yaklaştı; baştan aşağı koyu kumaşlara bürünmüş bir kadın gibi görünüyordu. Gerçek bir shiqua değildi. Belki kim olduğunu gizlemeye çalışan bir yabancıydı.

On, on bir yaşındaki iri bir çocuğun elini tutan kadın duyulabilir bir sesle burnunu çekti. Çocuğu yetimhanenin kapısına kadar götürdü, sonra tutup sarıldı.

Oğlan görmeyen gözlerle dosdoğru önüne bakıyor, ağzından salyalar akıyordu. Başında bir yara izi vardı, büyük ölçüde iyileşmişti ama hâlâ kırmızı renkteydi.

Kadın başını eğdi, sonra iki büklüm oldu ve oğlanı geride bırakarak hızla uzaklaştı. Oğlan orada öylece durup bakmaya devam etti. Sepet içinde bir bebek değildi; hayır, o bir masaldaydı. Lift'in tecrübelerine göre yetimhanelerde gerçekten olan buydu. İnsanlar bakamayacakları kadar büyüyen ya da aileye katkısı olmayan çocukları bırakırlardı.

"Çocuğu terk mi etti?" diye sordu Wyndle dehşet içinde.

"Büyük ihtimalle karınlarını zar zor doyurabildiği başka çocukları var," dedi Lift alçak bir sesle. "Bütün zamanını bununla geçiremez,

hepsine bakamaz." Lift'in kalbi acıyor ve bakışlarını başka tarafa çevirmek istiyordu ama bunu yapamadı.

Bunun yerine ayağa kalktı ve oğlana doğru yürüdü. Zenginler, mesela Azir'in vezirleri, yetimhaneler hakkında garip bir bakış açısına sahiptiler. Onlar yetimhanelerin uslu, cesur ve iyi kalpli küçük çocuklarla dolu olduğunu, çalışmak ve bir aile bulmak için istekli olduklarını düşünürlerdi.

Ancak Lift'in tecrübelerine göre yetimhanelerde bu çocuk gibi daha çok vardı. Bakması zor olan çocuklar. Sürekli olarak gözetim altında olması gereken ya da kafası düzgün çalışmayan çocuklar. Ya da vahşileşebilenler.

Lift zenginlerin uydurduğu bu kusursuz, sevimli gülümsemeler ve mutlu şarkılarla dolu romantik yetimhane rüyasından nefret ediyordu. Hüsran, acı ve sakatlık barındırmayan o yetimhane tablosundan.

Çocuğun yanına oturdu. İriydi. "Merhaba," dedi.

Çocuk donuk gözlerle ona baktı. Şimdi yarasını daha iyi görebiliyordu. Yaranın olduğu yerde saç çıkmamıştı.

"Her şey düzelecek," dedi Lift elini tutarak. Çocuk cevap vermedi.

Kısa bir süre sonra yetimhanenin kapısı açılıp kurumuş otlardan meydana gelen bir kadını ortaya çıkardı. Cidden. Bir süpürge ile özellikle inatçı bir yosun tutamının çocuğu gibi görünüyordu. Derisi, kenar mahallelerde dolaşırken kaptığı ve teşhis konulamayan bir hastalık yüzünden öksürünce ağzından fırlayacak gibi görünen kemiklerinden sarkıyordu ve Lift'in gerçekleri düştükten sonra yerlerine yapıştırdığı dallar olduğunu tahmin ettiği parmakları da âdeta birer çalı gibiydi.

Kadın ellerini beline koydu. İnanılmaz bir şekilde, bu hareket sırasında hiçbir kemiği kırılmamıştı. İkisini süzdü. "Bir aptal ve bir fırsatçı," dedi.

"Hop!" dedi Lift hızla ayağa kalkarak. "O aptal değil. Sadece yaralı."

"Seni tarif ediyordum çocuk," dedi kadın, sonra başı yaralı oğlana doğru eğildi. Dilini şaklattı. "İşe yaramaz, işe yaramaz," diye mırıldandı. "Numaranı görebiliyorum. Burada uzun süre dayanmayacaksın. İzle de gör." Elini sallayıp arkasına işaret etti ve Lift'in daha önce gördüğü genç adam geldi ve yaralı oğlanı kolundan tutarak yetimhaneye götürdü.

Lift takip etmeye çalıştı ama çalı parmaklı kadın önünü kesip, "Üç kere yemek alabilirsin," dedi. "Ne zaman istediğini sen seç ama üç-

ten sonra işin biter. Senin gibi birine herhangi bir şey verdiğim için kendini şanslı say."

"O ne demek öyle?" diye hesap sordu Lift.

"Gemide fare istemiyorsan onları beslemeyeceksin demek." Kadın başını salladı, sonra kapıyı çekip kapatmaya başladı.

"Dur!" dedi Lift. "Uyuyacak bir yere ihtiyacım var."

"O zaman doğru yere geldin."

"Öyle mi?"

"Evet, hava karardığı zaman o basamaklar genelde boşalır."

"Taş *basamaklar* mı?" dedi Lift. "Benim taş basamakların üstünde uyumamı mı istiyorsun?"

"Aman, mızmızlanma. Artık yağmur bile yağmıyor." Kadın kapıyı kapattı.

Lift içini çekerek Wyndle'a doğru baktı. Bir an sonra daha önceki genç adam kapıyı açtı ve ona bir şey fırlattı. Kalın ve taneli büyük bir clema ekmeği dürümüydü, ortasında baharatlı lapa vardı.

"Sanırım krep yok?" diye sordu Lift ona. "Benim on çeşit..."

Kapı kapandı. Lift iç çekip yaşlı adamların yakınındaki basamaklara oturdu ve yemeye başladı. Özellikle iyi değildi ama ılık ve doyurucuydu. "Fırtına kapası cadı," diye mırıldandı.

"Ona kızma çocuğum," dedi oturan yaşlı adamlardan biri. Siyah bir shiqua giyiyordu ama yüzünü kapatan kısmı geri çekerek gri bıyığını ve kaşlarını açığa çıkarmıştı. Koyu kahverengi bir derisi ve geniş bir gülümsemesi vardı. "Herkesin sorunlarıyla ilgilenen kişi olmak kolay değil."

"Bu kadar gıcık olmasına gerek yok."

"Olmazsa çocuklar buraya toplanarak sadaka dileniyor."

"Ee? Yetimhanenin *amacı* da böyle bir şey değil mi?" Dürümden bir ısırık alıp çiğnemeye koyuldu. "Taştan basamaklarda uyuyacakmışım. Gidip onun yastığını çalmalıyım."

"Alıngan çocuk hırsızlarla baş etmeye hazırdır, merak etme."

"Daha önce benimle karşılaşmadı. Ben *süperim*." Lift başını eğip yemeğinin geri kalanına baktı. Süperliğini kullanırsa yine aç kalacaktı tabii ki.

Adam güldü. "Hiçbir fırtınaya kapılıp gitmeyeceği için ona Çotuk* diyorlar. Onu alt edebileceğine inanmıyorum, ufaklık." Öne eğildi. "Ama bilgim var, eğer takas etmekle ilgileniyorsan."

* 1. Dışarıda kalmış ağaç kökü. 2. Kesilen ağacın topraktan yukarıda kalan bölümü. 3. Asma kütüğü, tevek.

Tashikkiler ve sırları. Lift gözlerini devirdi. "Takas edecek bir şeyim kalmadı."

"Zamanını takas et o zaman. Sana Çotuk'un gözüne nasıl girebileceğini söyleyeceğim. Belki bir yatak bulursun. Karşılığında benim için bir soruya cevap vereceksin. Anlaştık mı?"

Lift ona bir kaşını kaldırdı. "Tamam. İyi."

"İşte sırrım. Çotuk'un küçük bir... hobisi var. Küre ticaretiyle uğraşıyor. Alışveriş işi denilebilir. Onunla takas yapmak isteyen birilerini bulursan seni ödüllendirecektir."

"Küre alışverişi mi?" dedi Lift. "Paraya para mı? Bunun ne anlamı var?"

Adam omzunu silkti. "Bunu gizlemek için çok uğraşıyor. O yüzden önemli olmalı."

"Amma dandik bir sırmış," dedi Lift. Dürümün son parçasını da ağzına attı, clema ekmeği kolaylıkla parçalanıyordu. Ekmekten çok koyu kıvamlı bir pelte gibiydi.

"Soruma cevap verecek misin?"

"Ne kadar dandik olduğuna bağlı."

"En çok vücudun hangi parçasına benzediğini düşünüyorsun?" diye sordu yaşlı adam. "Her zaman iş yapmakla meşgul olan el misin? Talimat veren zihin mi? Yoksa herkesin yükünü taşıyan ve nadiren fark edilen bir bacak olduğunu mu hissediyorsun?"

"Evet. Dandik soruymuş."

"Hayır, hayır. Çok önemli. Herkes daha büyük bir şeylerin parçasıdır; bu şehri oluşturan engin bir organizmanın. Oluşturmaya çalıştığım felsefe bu."

Lift ona ters ters baktı. Harika. Yetimhaneyi öfkeli bir dal işletiyordu, dışında da garip yaşlı adamlar vardı. Ellerini silkeledi. "İlla bir şey olacaksam burun olurum. Çünkü her türlü pislikle doluyum ve içimden ne çıkacağı hiç belli olmuyor."

"Ah... ilginç."

"Faydalı olmaya çalışmıyordum."

"Evet, ama dürüsttün, bu da iyi bir felsefenin temel taşıdır."

"İyi. Tamam." Lift taş basamaklardan aşağı atladı. "Her ne kadar seninle saçma sapan şeylerden bahsetmek eğlenceli olsa da önemli bir yere gitmem gerek."

"Öyle mi?" diye sordu Wyndle basamakta yanında kıvrılmış durduğu yerden yükselerek.

"Hı hı," dedi Lift. "*Bir toplantıya yetişeceğim.*"

7

Lift geç kalacağından endişeliydi. Zaman konusunda asla çok iyi olmamıştı.

Önemli kısımları hatırlıyordu. Güneş var, güneş yok. Falan filan. Ama onun ötesindeki ayrımlar... eh, Lift hiçbir zaman bunları önemli görmemişti. Ama başkaları görüyordu, o yüzden hendek boyunca hızla ilerledi.

"O yetimhanedeki kadın için küre mi bulacaksınız?" dedi Wyndle, Lift'in yanında insanların bacaklarının arasından dolanarak ilerlerken. "Gözüne girmek için?"

"Tabii ki hayır," dedi Lift burnunu çekerek. "Bu bir üçkâğıt."

"Öyle mi?"

"Elbette öyle. Büyük ihtimalle suçlular için küre aklıyordur, 'bağış' diye alıp başkalarını geri veriyordur. İnsanlar kürelerini aklamak için iyi para verirler, özellikle de burası gibi aç kalası kâtiplerin sürekli omzunun üzerinden baktığı yerlerde. Gerçi buradaki üçkâğıt o olmayabilir. Belki insanları ona dolu küreler verip sönükleriyle takas etmeleri için ikna ediyordur. Zavallı çocuklarından bahsettiği için diğerleri ona sempatiyle yaklaşıyor olmalılar. Sonra dolu küreleri komisyoncularla takas ederek küçük bir kâr edebilir."

"Ahlaksızca hanımım!"

Lift omzunu silkti. "Yetimlerle *başka* ne yapacaksın ki? Bir işe yaramaları gerek, değil mi?"

"Ama insanların duyguları üzerinden kâr etmek?"

"Acıma güçlü bir araç olabilir. Ne zaman başka birine bir şeyler hissettirebilirsen, onların üzerinde güç sahibi olmuşsun demektir."

"Sanırım öyle."

"Bu yüzden asla etkilenmemek gerek," dedi Lift. "Ancak böyle güçlü kalırsın."

Hendeklerin içine ilk indiği yere geri döndü, sonra da etrafa bakınarak şehrin girişine çıkan yokuşu buldu. İhtiyaç olursa arabaları aşağı sürebilmek için uzun ve az eğimliydi.

Emekleyerek muhafız karakolunu görmesine yetecek kadar yukarıya tırmandı. Lift'in geldiği zamandan beri insan sırası daha da uzamıştı. Pek çokları taşların üzerinde kamp kurmaya başlamıştı. Uyanık bazı tüccarlar onlara yiyecek, temiz su ve hatta çadır satmaya çalışıyordu.

Onlara iyi şanslar, diye düşündü Lift. Sıradaki insanların çoğu çulsuz görünüyordu, en fazla birkaç bulaşıcı hastalıkları olabilirdi. Lift geri çekildi. Muhafızlarla tekrar karşılaşma riskine girebilecek kadar süper değildi. Bunun yerine yokuşun dibindeki kayalardaki küçük bir aralığın içine yerleşti ve bir battaniye tüccarının geçmesini izledi. Garip, küçük bir ata biniyordu, çok kıllı ve beyazdı, kafasında da boynuzlar vardı. Batıda bulunan, tadı iğrenç hayvanlara benziyordu.

"Hanımım, ben insanlar hakkında çok şey bilmiyorum," dedi Wyndle başının yanındaki taştan. "Ama bitkiler hakkında biraz bilgim var. İnsanlar ve bitkiler epey benziyorlar. Işığa, suya ve gıdaya ihtiyacınız var. Ve bitkilerin kökleri var. Fırtınalar sırasında onları sabitlemek için. Yoksa uçup giderler."

"Bazen uçup gitmek iyidir."

"Peki ya büyük fırtına geldiği zaman?"

Lift'in gözleri batıya doğru kaydı. Orada biriken... her neyse ona doğru. *Yanlış yönden esen bir fırtına*, demişti vezirler. *Bu mümkün olamaz. Alethiler neyin peşinde?*

Birkaç dakika sonra muhafız yüzbaşısı yokuştan aşağı yürüdü. Kadın resmen ayaklarını sürüyordu ve muhafız karakolunun görüş alanından çıkar çıkmaz omuzları çöktü. Zor bir gün geçirmiş gibi görünüyordu. Ne olmuştu acaba?

Lift yere yattı ama kadın ondan tarafa bakmamıştı bile. Yüzbaşı geçtikten sonra Lift ayağa kalktı ve arkasından seğirtti.

Bu şehirde birilerini takip etmenin kolay olduğu ortaya çıkmıştı. Çok az sayıda gizli kuytu ya da yol sapağı vardı. Lift'in tahmin ettiği üzere, hava kararmaya başladığında sokaklar boşalıyordu. Belki ilk ay yeteri kadar yükseldiği zaman hareketlilikte bir artış olurdu ama şu an için yeteri kadar ışık yoktu.

"Hanımım," dedi Wyndle. "Ne yapıyoruz biz?"

"Kadının nerede yaşadığını görmek istemiştim."

"Ama neden?"

Tam da tahmin edileceği üzere, yüzbaşı karakoldan uzakta yaşamıyordu. Birkaç sokak içerideydi evi; büyük ihtimalle göçmen semtine dışında kalacağı kadar uzak ama fiyatının ucuzlayacağı kadar yakın bir yer. Kaya duvarda oyulmuş odalardan büyük bir kümeydi. Her birine işaret eden birer pencere vardı. Tek bir 'bina' yerine odalardan oluşuyordu. Gerçekten de epey tuhaf görünüyordu: Bir sürü kepenkle delinmiş, dik bir kaya duvarı.

Yüzbaşı içeri girdi ama Lift onu takip etmedi. Başını yukarı doğru kaldırdı. En sonunda tepenin yakınlarındaki bir pencere küre ışığıyla parladı ve yüzbaşı biraz hava almak için kepenkleri itip açtı.

"Hım," dedi Lift karanlıkta gözlerini kısarak. "Şu duvardan yukarı çıkalım Yokelçi."

"Hanımım, bana ismimle seslenebilirsiniz."

"Sana çok şekilde seslenebilirim," dedi Lift. "Hayal gücümün geniş olmadığına şükret. Gidelim."

Wyndle içini çekti ama yüzbaşının evinin olduğu duvar boyunca yukarıya doğru büyüdü. Lift sarmaşıkları tutamak ve basamak olarak kullanarak tırmandı. Birçok pencerenin yanından geçti ama sadece birkaç tanesinde ışık yanıyordu. Aynı taraftaki bir çift pencerenin arasına, yardımsever bir şekilde gerilmiş bir çamaşır ipi vardı ve Lift bir shiquayı kaptı. Sadece Lift'in ulaşabileceği kadar yüksek bir yere bırakmaları kibarlıktı.

Wyndle'ın şaşırtıcı bulurmuş gibi göründüğü bir şekilde yüzbaşının penceresinde durmadı Lift. En tepeye kadar çıktı ve sonunda bir treb tarlasına ulaştı. Bunlar sarmaşıkların üzerinde çıkan sert kozaların içinde kümeler hâlinde yetişen bir tahıldı. Buradaki çiftçiler, bunları taşlardaki ancak bir ayak genişliğindeki yarıkların içinde büyütüyordu. Sarmaşıklar bunların içinde düğümlenir ve kozaları fırtınalarda kopup gitmeyecekleri şekilde takılıp kalırdı.

Çiftçilerin bugünlük işi bitmişti, artık ne zaman gelirse bir sonraki fırtınanın süpürüp götürmesi için yabani ot yığınlarını diziyorlardı. Lift

hendeğin kıyısına oturup şehre tepeden baktı. Küre ışıklarıyla parlıyordu. Çok fazla değildi ama tahmin edeceğinden daha fazlalardı. Işıklar yarıklardan yukarı yayılıyor, parlayan bir şeyin etrafındaki çatlamış kabuklara benziyorlardı. Acaba insanların daha fazla küreye sahip olduğu zamanlarda nasıl görünürdü? Lift çukurlardan yukarıya uzanan parlak ışık sütunları hayal etti.

Aşağıda yüzbaşı penceresini kapattı ve kürelerinin üzerini örtmüş gibi göründü. Lift esnedi. "Senin uyuman gerekmiyor, değil mi Yokelçi?"

"Gerekmiyor."

"O zaman o binayı izle. Ne zaman içeri biri girerse ya da yüzbaşı dışarı çıkarsa beni uyandır."

"En azından bana şehir muhafızlarından bir yüzbaşıyı neden gözetlediğimizi söyleyebilir misiniz?"

"Başka ne yapacağız ki?"

"Herhangi bir şey."

"Boş ver," dedi Lift, sonra tekrar esnedi. "Beni uyandır, tamam mı?"

Wyndle bir şeyler geveledi ağzında, büyük ihtimalle şikâyet ediyordu ama Lift şimdiden uykuya dalmaya başlamıştı bile.

Dürtüklenip uyandırılmadan önce sanki sadece saniyeler geçti.

"Hanımım?" dedi Wyndle. "Hanımım, zekânız ve salaklığınız karşısında kendimi eşit derecede huşu içinde buluyorum."

Lift çalıntı shiqua battaniyesinin üzerinde kımıldanarak esnedi ve etrafında uçuşan bazı hayatsprenlerini kovaladı. Neyse ki rüya görmemişti. Rüyalardan nefret ederdi. Ona ya sahip olamayacağı ya da dehşet verici bir hayatı gösterirlerdi. İkisinin de ne faydası olacaktı ki?

"Hanımım?" diye seslendi Wyndle.

Lift doğrulup oturdu. Uyumadan önce etrafı ve üzeri sarmaşıklarla kaplanmış bir noktayı seçtiğini fark etmemişti ve şimdi giysilerine takılmışlardı. Hakikaten, neden buradaydı ki? Eliyle düğümlenmiş ve her yöne doğru dağılmış saçlarını taradı.

Güneş ufkun üzerinde kendini göstermeye başlamış ve çiftçiler de şimdiden çalışmaya koyulmuştu. Hatta o an sarmaşıklardan bir tüneğin içinde doğrulup oturduğu için birkaç tanesi dönüp Lift'e şaşkın bakışlar attılar. Uçurumun kenarında uyuyan küçük bir Reshi kızıyla karşılaşmak sık olan bir şey değildi. Sırıttı ve onlara el salladı.

"Hanımım," dedi Wyndle. "Bana binaya giren biri olursa size haber vermemi söylemiştiniz."

Tamam. Lift irkilerek ne yaptığını hatırlamaya başladı, zihnindeki bulanıklık dağılıyordu. "Ee?" diye sordu telaşla.

"Ve Karanlık dediğiniz, imparatorluk sarayında sizi neredeyse öldüren adam, biraz önce altımızdaki binaya girdi."

Karanlık. Lift ani bir korkuyla uçurumun kenarını kavradı, aşağıya ufak bir bakış atmaya cesaret edebildi. Geleceğinden emin değildi.

"Bu şehre onun peşinden *geldiniz*," dedi Wyndle.

"Tamamen tesadüf," diye mırıldandı Lift.

"Hayır, değil. O muhafız yüzbaşısına gördüklerini rapor edeceğini *bildiğiniz* için güçlerinizi gösterdiniz. Ve bunun da Karanlık'ın dikkatini çekeceğini biliyordunuz."

"Bir adam için bütün şehri arayamazdım, onun bana gelmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydım. Burayı bu kadar hızlı bulmasını beklememiştim gerçi. Raporları takip eden kâtipleri olmalı."

"Ama *neden*?" dedi Wyndle, neredeyse bir ağlama gibi çıkan bir sesle. "Neden onu arıyorsunuz? O tehlikeli."

"Öyle tabii."

"Ah hanımım. Bu delilik. O..."

"Milleti öldürüyor," dedi Lift alçak sesle. "Vezirler onun izini sürdü. Bağlantısı yokmuş gibi görünen insanları öldürüyor. Vezirler anlamadı ama ben biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Bu şehirde birinin peşinde Wyndle. Güçleri olan birinin... benim gibi birinin."

Wyndle'ın sesi kesildi, sonra anlayarak uzun bir, "Aaahh!" çekti.

"Haydi penceresine inelim," dedi Lift çiftçileri görmezden gelip duvar boyunca aşağı inerek. Yavaş yavaş uyanmaya başlayan şehre hâlâ karanlık hâkimdi. Ortalık kalabalıklaşana kadar kimsenin dikkatini çekmeyecekti muhtemelen.

Wyndle aşağı doğru büyüyerek ona tutunacak bir dal verdi. Lift kendisini bunu yapmaya teşvik eden şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildi. Belki kendisi gibi başka birini, ne olduğunu ve bugünlerde hayatının neden bu kadar mantıksız olduğunu açıklayabilecek birilerini bulmanın cazibesine kapılmıştı. Belki de sadece Karanlık'ın masum birilerinin izini sürmesi fikrinden hoşlanmıyordu. Aynı onun gibi, sahip olmaması gerektiği hâlde sahip olduğu güçlerle yanlış –eh, en azından çok yanlış– bir şeyler yapmamış birilerinin izini.

Lift kulağını yüzbaşının penceresinin kepenklerine dayadı. Sesini net bir şekilde duyabiliyordu.

"Genç bir kız," dedi Karanlık. "Herdazlı ya da Reshi."

"Evet efendim," dedi yüzbaşı. "Kusura bakmazsanız kâğıtlarınızı tekrar görebilir miyim?"

"Usulüne uygun olduklarını göreceksin."

"Ben sadece... Prensin özel ajanı öyle mi? Daha önce böyle bir unvan duymamıştım."

"Çok eski ve ender olarak kullanılan bir görevlendirmedir," dedi Karanlık. "Bu çocuğun tam olarak ne yaptığını açıkla."

"Raporumda..."

"Tekrar açıkla. Bana."

"Ee, bizi epey bir koşturdu efendim. Muhafız karakolumuzdan içeri girdi, eşyalarımızı devirdi, biraz yemek çaldı. Asıl kabahati tahılları şehrin üzerine boşaltmasıydı. Bunu kasten yaptığından eminim, tüccar şehir muhafızlarını görevi ihmal suçlamasıyla mahkemeye verdi bile."

"İddiası zayıf," dedi Karanlık. "Daha şehre kabulü onaylanmamış olduğu için sizin yetki alanınızda değildi. İlla dava açacaksa olayı haydutluk olarak sınıflandırarak yol muhafızlarına açması gerekirdi."

"Ben de ona öyle söyledim!"

"Senin suçlanacağın bir durum yok yüzbaşı. Anlayamayacağın ve açıklama yetkimin olmadığı bir kuvvetle karşı karşıyaydın. Ancak kanıt olarak ayrıntılara ihtiyacım var. Kız parlıyor muydu?"

"Ee... ben..."

"*Parlıyor* muydu yüzbaşı?"

"Evet. Akıl sağlığımın yerinde olduğuna yemin ederim. Hayal görmüyordum efendim. Parlıyordu. Ve tahıllar da hafifçe parlıyordu."

"Peki dokunduğun zaman kayıyor muydu?"

"Yağlanmış olsa bile o kadar kaygan olamazdı efendim. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim hiç."

"Beklenildiği gibi. Al, şunu imzala."

Kâğıt hışırtıları duyuldu. Lift kalbi gümbür gümbür atarak kulağı duvarda bekledi. Karanlık'ın bir Parekılıcı vardı. Eğer Lift'in orada olduğundan şüphelenirse duvarı delip onu ikiye bölebilirdi.

"Efendim?" dedi muhafız yüzbaşısı. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz? Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum; savaş meydanında hangi sancağın kendi tarafına ait olduğunu hatırlayamayan bir asker gibiyim."

"Senin bilmeni gerektiren bir konu değil."

"Iı... emredersiniz efendim."

"Çocuğa karşı gözünü açık tut. Diğerleri de uyanık olsun, bulunursa amirlerinize rapor edin. Haberim olur."

"Emredersiniz efendim."

Ayak sesleri kapıya doğru yürüdüğüne işaret etti. Çıkmadan önce bir şey fark etmişti. "Bugünlerde dolu küre bulabildiğin için şanslısın."

"Takas ettim efendim."

"Ama duvardaki fenerde sönük olanlar var."

"Onlar haftalar önce bitti, efendim. Değiştirmedim. Bunun... önemi var mı efendim?"

"Hayır. Emirlerimi unutma yüzbaşı."

Kapı kapandı. Lift peşinden mızmızlanarak gelen Wyndle'la birlikte hızlı hızlı duvardan yukarı tırmandı ve tepede gizlenerek Karanlık'ın aşağıdaki sokağa çıkmasını izledi. Sabah güneşi Lift'in ensesini ısıtıyordu ama titremeden edemedi.

Siyah ve gümüş bir üniforma. Makabaki gibi koyu bir deri ile bir yanağında solgun bir iz: Hilal şeklinde bir doğum lekesi.

Ölü gözler. Bir adama mı, chula mı, yoksa taşa mı baktığını umursamayan gözler. Birkaç belgeyi ceketinin cebine koydu, sonra uzun manşetli eldivenlerini giydi.

"Peki, onu bulduk," diye fısıldadı Wyndle. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" Lift yutkundu. "Şimdi onu takip edeceğiz."

8

Karanlık'ı takip etmek, yüzbaşıyı takip etmekten çok farklı bir işti. Bir kere artık gündüzdü. Hâlâ sabahın erken saatleriydi ama Lift'in görülmekten endişe etmesine gerek olacağı kadar aydınlıktı. Neyse ki, Karanlık'ı karşısında bulmak uyandığı zaman hissettiği uyku sersemliğini yok etmişti.

İlk önce duvarların üzerindeki tarlalarda kalmayı denedi. Çok geçmeden bunun zor olduğu ortaya çıktı. Buradaki hendekleri aşmak için kullanılabilecek bazı köprüler vardı ama Lift'e yetecek kadar çok değillerdi. Karanlık ne zaman bir kavşağa ulaşsa, Lift bir şekilde koca bir uçurumdan karşıya atlamadan takip edemeyeceği bir yola sapmasından korkuyordu.

En sonunda bir merdivenden inerek bir hendeğin içinden takip etmeye başladı. Daha tehlikeliydi. Neyse ki, insanlar sokaklarda dolaşırken bir miktar itilip kakılmaya alışkındı. Şehrin içi tam olarak dar değildi, daha büyük sokakların pek çoğunda boşluklar vardı. Ama o duvarlar sıkışıklık hissini ciddi anlamda güçlendiriyordu.

Lift'in böyle işlerde epey tecrübesi vardı, fark edilmeden takip etmeye devam etti. Kaptırmak için uğraşıyormuş gibi keselerini öne uzatmış insanların sunduğu birkaç güzel fırsata rağmen hiçbir şey

çalmadı. Eğer Karanlık'ı takip ediyor olmasaydı eski zamanların hatırına birkaç keseyi yürütebilirdi.

Zaten tükenmeye başlamış olan süperliğini kullanmadı. Dün geceden beri bir şey yememişti ve gücü kullanmazsa en sonunda kaybo-luyordu. Yaklaşık yarım gün sürerdi. Lift bunun nedenini bilmiyordu.

İşe giden çiftçilerin, su taşıyan kadınların, derslerinden kaytaran çocukların etraflarından dolandı. Çocuklar sıralar hâlinde oturmuş öğretmenlerini dinliyor ve bir yandan da eğitim ücretini karşılamak için dikiş dikmek gibi basit işlerle uğraşıyorlardı. Enayiler.

İnsanlar Karanlık'a bol bol yer bırakıyor, kıçı son zamanlarda ne yediğini etraftaki herkese anlatmadan duramayan bir adammış gibi ondan uzaklaşıyorlardı. Lift bu düşünceyle gülümsedi ve bazı birkaç sokak çocuklarının üzerinde durduğu kutuların tepesine tırmandı. Ama Karanlık o kadar normal değildi. Lift onun yemek yediğini ya da öyle başka bir şeyler yaptığını hayal etmekte zorlanıyordu.

Bir dükkâncı onları kutuların üzerinden kovaladı ama Karanlık'a son anda bakabilmişti ve Wyndle'la takibe devam etti.

Karanlık nereye gideceğine karar vermek ya da sokak satıcılarının mallarına bakmak için asla duraklamıyordu. Kendi adımları için fazla hızlı hareket ediyormuş gibi görünüyordu; sanki yürürken gölgeden gölgeye kayarmış gibi bir havası vardı. Lift birkaç kere onu neredeyse gözden kaybediyordu. Oysa insanları rahatlıkla takip ederdi.

Neden sonra, Karanlık bir sürü meyvenin tezgâhlara dizildiği bir pazar yerine ulaştı. Sanki birileri gerçekten çok büyük bir yemek savaşı planlayıp son anda iptal etmeye karar vermişti ve istemeye istemeye cephanesini satıyordu. Lift, satıcısı Karanlık'a bakarken adını bilmediği mor bir meyveye el attı. Normal olanı da buydu. Bu...

"Hey!" diye bağırdı pazarcı. "Hop, dur!"

Lift hızla dönerken elini arkasına alıp meyveyi bıraktı ve topuğuyla kalabalığın içine doğru tekmeledi. Masumiyetle gülümsedi.

Ama pazarcı ona bakmıyordu. Başka bir fırsatçıya bakıyordu, Lift'ten birkaç yaş büyük bir kız bütün bir meyve sepetini araklamıştı. Genç kadın fark edildiği anda öne eğildi ve sepete sarılarak fırladı. Kalabalığın arasından ustalıkla koşarak geçti.

Lift kendi kendine mırıldandı.

Hayır. O tarafa değil. Orada...

Karanlık, kalabalığın arasından genç kadını yakaladı. Sanki sıvıymış gibi ona doğru akmış ve sonra kapanan bir fare kapanının hızıyla omzunu kavramıştı. Kadın debeleniyor, Karanlık'a vuruyordu ama o

ifadesiz kaldı ve darbeleri fark etmiş ya da umursamış gibi görünmedi. Eğildi ve meyve sepetini aldı, sonra hırsızı da arkasından sürükleyerek tezgâha doğru götürdü.

"Teşekkür ederim!" dedi pazarcı sepeti geri alıp Karanlık'ın üniformasına bakarken. "Ee, memur bey..."

"Özel görevlendirilmiş ajanım, prens tarafından krallığın tamamında geçerli olmak üzere yetkilendirildim," dedi Karanlık ve ceketinin cebinden bir kâğıt çıkarıp kaldırdı.

Kız sepetten bir meyve kaptı ve Karanlık'a fırlattı; meyve bir şap sesi eşliğinde Karanlık'ın göğsünden sekmişti. Adam tepki vermedi, hatta hırsız elini ısırdığı zaman irkilmedi bile. Sadece pazarcıya gösterdiği belgeyi cebine geri koydu. Sonra kıza baktı.

Lift o soğuk, cam gibi gözlerin içine bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Karanlık'ın sıkı sıkı tuttuğu kız adamın önünde sindi, sonra da paniğe kapılır gibi görünerek kemerine uzanıp bıçağını çekti. Çaresiz bir çabayla bıçağı Karanlık'ın koluna doğru savurmayı denedi ama Karanlık boşta olan eliyle kolayca vurup silahı kenara itti.

Etraflarındaki kalabalık bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmişti. Pazar yerinin geri kalanı hareketli olsa da burası sessizleşmişti. Lift hendeklerin içinde kullanılması için dar yapılmış, küçük ve kırık dökük bir arabanın yanına doğru çekildi. Burada birkaç sokak çocuğu Tiqqa'nın 'bu sefer' kaçmasının ne kadar süreceği üzerine bahse giriyorlardı.

Karanlık sanki buna cevap verirmiş gibi Parekılıcı'nı çağırdı ve debelenen kızın göğsünün orta yerine sapladı.

Karanlık öne doğru çekince uzun silah kızın bedenine kabzasına kadar gömüldü ve nefesi kesilen kızın gözleri sonuna kadar açıldı; sonra kız kuruyup buruştu ve geride gökyüzüne doğru tüten iki duman çizgisi bırakarak yandı.

Pazarcı bir çığlık attı ve elindeki meyve sepetini düşürdü.

Lift gözlerini sıkı sıkı yumdu. Cesedin yere düştüğünü ve Karanlık'ın fazla sakin sesiyle konuştuğunu duydu. "Bu formu pazar muhafızlarına ver, ifadeni alacak ve cesedi götürecekler. Tarih ve saati kaydediyorum... İşte..."

Lift kendini gözlerini aralamaya zorladı. Yanındaki iki sokak çocuğu dehşet içinde bakıyorlardı, ağızları açık kalmıştı. Bir tanesi iniltiler çıkararak ağlamaya başladı, olanlara inanamıyordu.

Karanlık formu doldurmayı bitirdi, pazarcıyı dürtükleyerek imzalamaya ve olanların kısa bir özetini yazmaya zorladı.

Bundan sonra Karanlık başını salladı ve gitmek için döndü. Meyveleri ayaklarının dibine düşmüş pazarcı hissiz parmaklarında tuttuğu kâğıtlarla gözlerini cesede dikmişti. Sonra etrafında, zemindeki kırmızı havuzlara benzeyen öfkesprenleri kaynamaya başladı.

"Bu *gerekli* miydi!" diye hesap sordu. "Tashi... yukarıdaki Tashi adına!"

"Buralarda ne yaptığınız Tashi'nin umurunda değil," dedi Karanlık uzaklaşırken. "Hatta ben olsam şehrinize ulaşmaması için dua ederdim çünkü sonuçlarından hoşlanacağını sanmıyorum. Hırsıza gelince, hırsızlığı için hapis cezasıyla yetinirdi. Ancak bir memura kesici silahla saldırmanın kanunlardaki cezası idamdır."

"Ama... ama *bu barbarlık*! Sadece elini kessen... ya da öyle bir şeyler yapsan olmaz mıydı?"

Karanlık durdu, sonra pazarcıya bakmak için döndü. Adam sindi.

"Kanunun takdir yetkisi verdiği durumlarda onu da denemiştim," dedi Karanlık. "Elini kaybetmek hırsızların çoğunu dürüst bir işte çalışamaz hâle getirdiği ve tekrar çalmaya mecbur bıraktığı için suç oranlarının artmasına sebep oluyor. Böyle bir şey yapmakla suçları azaltmak yerine arttırmış olurum."

Başını yana eğip önce pazarcıya sonra cesede baktı; sanki neden herhangi birinin yaptığı şeyden rahatsızlık duyacağını anlayamazmış gibi bir hâli vardı. Konuyu daha fazla umursamadan döndü ve yoluna devam etti.

Lift büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra, görülme ihtimalini umursamadan yerdeki kıza doğru koştu. Cesedi omuzlarından kavradı ve öne eğilip nefes vererek süperliğini bıraktı ve içinde yanan ışığı ölü bedene verdi.

Bir an için bu işe yarayacakmış gibi göründü. Bir şey gördü, silüet şeklinde bir aydınlık. Cesedin etrafında titreşti, kımıldandı. Sonra kaybolup gitti ve ceset yanmış gözleriyle yerde hareketsiz yatmaya devam etti.

"Hayır..." dedi Lift.

"Onun için geç kaldık hanımım," dedi Wyndle alçak sesle. "Üzgünüm."

"Gawx'ta daha uzundu."

"Gawx bir Parekılıcı tarafından öldürülmemişti," dedi Wyndle. "Sanırım... sanırım insanlar çoğu zaman anında ölmüyorlar. Ah, hafızam. Çok fazla eksik var hanımım. Ama bir Parekılıcı'nın farklı olduğunu biliyorum. Belki bu sefer hemen gelmiş olsaydınız. Evet, o zaman ya-

pabilirdiniz. Ama şimdi çok geç oldu. Ve zaten yeteri kadar gücünüz de yok."

Lift taşların üzerinde kaldı, tükenmişti. Cesetten kan bile akmıyordu.

"Ona bıçak çektiği *doğru* ama," dedi Wyndle, zar zor işitilen bir sesle.

"Korkmuştu! Gözlerini gördü ve paniğe kapıldı." Lift dişlerini sıktı, sonra hırladı ve ayağa kalktı. Hızla pazarcıya doğru ilerledi. Adamın meyvelerinden iki tanesini kaptı ve gözünün içine baka baka birinden kocaman bir ısırık alıp çiğnerken pazarcı geriye çekildi.

Sonra Lift Karanlık'ın peşine düştü.

"Hanımım..." dedi Wyndle.

Lift onu duymazdan geldi. Kalpsiz yaratığı, katili kovaladı. Onu tekrar bulmayı başardı, şimdi arkasında rahatsız insanlardan oluşan daha büyük bir dalgalanma bırakıyordu. Lift bir merdivenden çıkarak pazar yerinden ayrıldığını, sonra yürüyerek geniş bir kemerin içinden geçtiğini gördü.

Dikkatle takip etti ve köşeden kafasını uzatarak şehrin garip bir bölgesine ulaşmış olduklarını gördü. Burada taşın içine büyük, koni şeklinde bir oyuk açmışlardı. Epey bir derindi ve içi de suyla doluydu.

Devasa bir sarnıçtı bu. Fırtınalardan yağmur suyu toplamak için yapılmıştı ve birkaç ev büyüklüğündeydi.

"Ah, evet," dedi Wyndle. "Şehrin geri kalanından yükseltilmiş bir kenarla ayrılıyor. Sokaklardaki yağmur suları bu sarnıcın içine değil, dışarı doğru akar ve kirlenmesine engel olur. Hatta sokakların çoğunda suyu dışarı doğru akıtmak için eğim var gibi görünüyor. Ama oradan nereye gidiyor?"

Çok da umurundaydı. Lift üzerinde karşıya geçen zarif bir köprü olan büyük sarnıcı inceledi. O kadar büyüktü ki, köprüye ihtiyaç oluyordu ve insanlar köprünün üzerinde durmuş, iple kovalarını suya sarkıtıyorlardı.

Karanlık köprüden karşıya geçen yoldan gitmemişti; sarnıcın kenarı boyunca uzanan bir çıkıntı vardı ve o taraf daha tenhaydı. Belli ki olabildiğince tenha olan ve itiş kakış olmayacak yoldan gitmeyi tercih etmişti.

Yaşadığı hayal kırıklığıyla, içindeki güçsüzlük hissiyle savaşarak köprünün başında tereddüt edip durakladı Lift. Gelen geçenlere mâni olunca birkaç küfür yedi.

İsmi Tiqqa'ydı, diye düşündü Lift. *Seni hatırlayacağım Tiqqa. Çünkü başka kimse hatırlamayacak.*

Aşağıda su çeken pek çok insan vardı ve büyük sarnıcı dolduran suyun dalgalanmasına neden oluyorlardı. Eğer Karanlık'ı kenar boyunca takip ederse aralarında başka kimse olmayacak, açıkta kalacaktı.

Eh, arkasına çok sık bakmıyordu. Lift'in bu riske girmesi gerekecekti. Yola doğru bir adım attı.

"Dur!" dedi Wyndle. "Hanımım, gizli kalın. Sizin göremediğiniz gözleri var."

Peki. Merdivenlerden inen insan nehrine katıldı Lift. Bu daha kısa olan yoldu ama köprünün üzerinde *çok* fazla insan vardı. Kısa boylu olduğu için kalabalığın arasındayken Karanlık'ı gözden kaybetti.

Ensesinde soğuk ter damlaları birikti. O an Karanlık'ı göremiyor olduğu için –tüm mantıksızlığıyla– şimdi Karanlık'ın kendisini izliyor olduğunu hissetti. Hareketlerinde doğaüstü bir rahatlıkla pazar yerinde kalabalığın arasından çıkıp hırsızı yakalamasını gözünde canlandırdı tekrar tekrar. Evet, Lift gibi insanlar hakkında bir şeyler biliyordu. Güçleri hakkında tanıyan bir havayla konuşmuştu.

Lift süperliğine uzandı. Kendi Kayganlamadı ama ışığın içini kaplamasını, onu kuvvetlendirmesini sağladı. Güç bazen canlı bir şey gibi geliyordu. Hevesli olmanın özüydü, bir spren gibiydi. Köprünün üzerindeki insan kalabalığının arasından yol açarak ve sıkışarak geçerken ona cesaret veriyordu.

Köprünün diğer ucuna ulaştı ve kenar yolda Karanlık'ın orada olduğuna dair herhangi bir iz göremedi. Fırtına kapası. Bu taraftaki kemerden geçerek şehre döndü ve büyük bir kavşağa ulaştı.

Önünden shiqualara sarınmış Tashikkiler geçiyordu, renkli desenler giyinmiş Azişler de yer yer kalabalığa dağılmıştı. Burası kesinlikle şehrin daha itibarlı bir kısmıydı. Yükselen güneşin ışığı burada Tashi ile Dokuz'u dünyayı bağlarken betimleyen koca bir fresk oluşturan duvarların boyanmış kısımlarından yansıyordu. Yanından geçtiği bazı insanların siyah ve kırmızı mermer desenli derileriyle parshmen köleleri vardı. Burada onlardan Azir'de gördüğü kadar görmemişti. Belki sadece şehrin yeteri kadar zengin kısımlarına gitmediği içindi.

Buradaki binaların birçoğunun önünde küçük ağaçlar ya da süs çalıları vardı. Tembel olmaları için yetiştirilmişlerdi, o yüzden yakınlardaki kalabalıklara rağmen yapraklarını içeri çekmiyorlardı.

O kalabalıkları oku... diye düşündü Lift. *İnsanları. İnsanlar nerede garip davranıyor?*

Yolu içgüdüsel olarak tahmin ederek hızla kavşağı geçti. İnsanla-

rın duruşlarında, baktıkları yönlerde bir şeyler vardı. Burada bir dalgalanma vardı. Geçen bir balığın dalgalarıydı, sessiz ama hareketsiz değildi.

Bir köşeyi döndü ve Karanlık'ın küçük ağaçlardan bir sıranın yanındaki merdivenden çıktığını göz ucuyla yakaladı. Bir binadan içeri girdi, sonra kapıyı kapattı.

Lift Karanlık'ın girdiği binanın yanına kadar gizli gizli geldi, yüzü ağaçların yapraklarına dokunarak içeri çekilmelerine neden oldu. Tembellerdi ama dokunuldukları zaman hareket etmeyecek kadar da aptal değillerdi.

"Olduğunu söylediğin şu 'gözler' de ne?" diye sordu Wyndle yanında kıvrılırken. "Benim göremediklerim."

"Bir spreni var," dedi Wyndle. "Benim gibi. Büyük ihtimalle size ve ondan başka herkese görünmez olacaktır. Bu tarafta pek çoğu öyledir diye düşünüyorum. Kuralların hepsini hatırlamıyorum."

"Bazen harbiden aptal oluyorsun Yokelçi."

Wyndle içini çekti.

"Merak etme," dedi Lift. "Ben çoğu zaman aptal oluyorum." Başını kaşıdı. Basamaklar bir kapıyla bitiyordu. Açıp içeri sızmaya cesaret edebilir miydi? Eğer Karanlık ve bu şehirde ne yaptığı hakkında daha fazla şey öğrenecekse, nerede yaşadığını bulmaktan fazlasını yapması gerekecekti.

"Hanımım," dedi Wyndle. "Aptal olabilirim ama kesin olan bir şey var. Siz o yaratığın dengi *değilsiniz*. Daha söylemediğiniz pek çok Kelimeler var."

"Öyle kelimeleri söylemem tabii," dedi Lift. "Sen beni hiç mi dinlemiyorsun? Ben tatlı, masum bir küçük kızım. Kaba saba konuşmam ben. *Terbiyesiz* biri değilim."

Wyndle içini çekti. "Öyle demek istemedim hanımım, benim..."

"Ya sus," dedi Lift binanın önüne dizilmiş ağaçların yanında çömelirken. "Oraya girmemiz ve neyin peşinde olduğunu görmemiz gerek."

"Hanımım, lütfen kendinizi öldürtmeyin. *Sarsıcı* olur. Düşünüyorum da bunu atlatmam aylar sürebilir!"

"Benden hızlı atlatırsın, meraklanma," dedi Lift ve başını kaşıdı. Muhafız yüzbaşısının evinde yaptığı gibi duvarda asılı durup Karanlık'ı dinleyemezdi. Şehrin süslü mahallelerinde ve gündüz gözüyle olmazdı.

Dahası, bugün sadece kulak misafirliğinden daha yüce hedefle-

ri vardı. Burada yapması gereken şeyi yapmak için bu binadan içeri girmesi gerekiyordu. Ama nasıl? Binaların arka kapıları filan yoktu. Doğrudan kayaların içine oyulmuşlardı. Belki öndeki pencerelerin birinden içeri girebilirdi ama bu kesin şüphe çekerdi.

Geçen kalabalığa bir bakış attı. Şehirlerdeki insanlar bir pencereden içeriye tırmanan ve bir sokak çocuğu gibi görünen birini fark ederdi. Sorun yaratacak gibi görünen şeyleri. Ama diğer zamanlarda burunlarının dibinde olan en bariz şeyleri görmezden gelirlerdi.

Belki... Yediği o meyveden kalmış süperliği duruyordu. Yaklaşık iki metre kadar yüksekteki kepenkli bir pencereye baktı. Biraz yüksekti ama binanın birinci katında olacaktı, çünkü bu şehirde her şeyi biraz yüksek yapmışlardı.

Lift çömeldi ve süperliğinin birazını yaydı. Yanındaki küçük ağaç gerindi ve alçak sesle çıtırdadı. Yaprakları tomurcuklandı, açıldı ve iyice bir esnedi. Dallar gökyüzüne doğru uzandı. Lift acele etmeden ağacın saçaklarını doldurdu, pencerenin önünü kapatmaya yetecek kadar büyüttü. Ayaklarının etrafında fırtınalarla savrulup gelmiş kayafilizi tohumları patlayıp çörekler gibi açıldı. Sarmaşıklar bileklerinin etrafına dolandı.

Sokaktan geçen kimse fark etmemişti bunları. Bir sokak çocuğunu kıçını şüpheli bir şekilde kaşıdı diye kelepçelerlerdi ama bir mucizeyi fark etme zahmetine giremiyorlardı. Lift içini çekerek gülümsedi. Eğer dikkatli hareket ederse, o pencereden içeri girişini gizlerdi ağaç. Süperliğini azar azar yaymaya devam ederek ağacı rahatlattı, daha da tembelleştirdi. Hayatsprenleri etrafında uçuşan küçük, ışıldayan yeşil noktalar gibi belirdi.

Yakınlardaki kalabalığın azalmasını bekleyip uygun anı kolladı, sonra da yukarı sıçrayıp bir dalı yakalayarak kendini ağacın üzerine çekti. Süperliğini içmeye devam eden ağaç yapraklarını içeri çekmemişti. Çorbalarda kullanılan baharatlara benzeyen zengin ve güçlü kokulu dallarla çevrelenmişken, kendini orada güvende hissetti Lift. Sarmaşıklar Wyndle gibi ağaç dallarının etrafına dolandılar, yaprakları büyüdü.

Ne yazık ki gücü neredeyse tükenmişti. Bir çift meyveden fazla bir şey olmuyordu. Kulağını pencerenin kalın fırtına kepenklerine dayadı ancak odadan gelen herhangi bir ses duymadı. Ağaçta güvenle durduğu yerden avuçlarıyla fırtına kepenklerini hafifçe sarstı, mandalın nerede olduğunu anlamak için sese kulak kabartmıştı.

Bak. Dinleyebiliyorum işte.

Ama elbette ki bu doğru türden bir dinleme değildi.

Büyük ihtimalle pencere öbür tarafından, kepenklerin arkalarındaki oyuklara geçirilmiş bir tür uzun çubukla kapatılmıştı. Neyse ki bu fırtına kepenkleri başka şehirlerde olanlar kadar sağlam değildi. Muhtemelen hendeklerin sağladığı koruma sayesinde kepenklerin diğerleri kadar güçlü olmaları gerekmiyordu. Fırtınaışığı'nı içen sarmaşıklar dallara sarılarak ilerledi, sonra kollarını çevrelediler ve kepenklerin aralıklarından içeri sıkıştılar. Sarmaşıklar kepenklerin arkasında yukarı doğru büyüyerek kapalı tutan çubuğu itti ve...

Ve içerideydi. Süperliğinin son kalanını da kepenklerin menteşelerini kaplamak için kullandı, böylece en ufak bir ses bile çıkarmadan açıldılar. Lift, peşi sıra içeriye doluşan ve arkasında parlayan fısıltıöğüten tohumları gibi dans ederek havada uçuşan hayatsprenleriyle, kutu gibi bir taş odaya sızdı.

"Hanımım!" dedi Wyndle duvarın üzerinde büyüyerek. "Ah, hanımım. Bu *nefisti*! Neden bu Semadeşenlerle olan bütün sıkıntıyı bir kenara bırakarak gidip... ee... evet, gidip *bir çiftliğe yerleşmiyoruz*? Evet, bir çiftlik. Sevimli bir çiftlik. Her gün bitkileri şekillendirebilirsiniz ve patlayana kadar yemek yersiniz! Ve... Hanımım?"

Lift duvarın yanındaki bir askıda kınları içinde duran ölümcül kılıçları fark ederek odanın içinde emekledi. Odanın köşesinde deri antrenman zırhları. Yağ ve ter kokusu. Kapının olması gereken yer boştu ve Lift karanlık bir koridora göz atarak dinledi.

Burada üç koridor kesişiyordu. Soluna ve sağına doğru odalarla dolu koridorlar uzanıyordu, bir de dümdüz ilerleyen daha uzun koridor vardı ve karanlıktı. O yönden sesler yankılanıyordu.

Önünde uzanan koridor kayaların iyice içine doğru oyulmuştu, pencerelerden ve çıkıştan uzaklaşıyordu. Sağına, binanın girişine doğru baktı. Orada, kapının yakınında yaşlı bir adam vardı ve Lift'in sadece Karanlık ve adamlarında gördüğü türden siyah beyaz bir üniforma içerisinde, sandalyede oturuyordu. Birkaç saç tutamının dışında keldi ve boncuk gibi gözleriyle sıska bir yüzü vardı; insan kılığına girmeye çalışan kurumuş bir meyve gibiydi.

Adam ayağa kalktı ve kapıdaki küçük pencereden dışarıdaki kalabalığı şüpheyle izlemeye koyuldu. Lift bu fırsatı solundaki koridorda sürünerek bir sonraki odaya dalmak için kullandı.

Burası daha umut verici görünüyordu. Her ne kadar fırtına kepenkleri kapalıyken loş olsa da bir tür çalışma odası olmalıydı. Lift odanın biraz aydınlanması için kepenkleri araladı, sonra hızlıca etrafa göz

gezdirdi. Haritalarla dolu raflarda dikkate değer herhangi bir şey yoktu. Yazı masasının üzerinde birkaç kitap ve bir raf dolusu uzakalem dışında bir şey görememişti. Duvarın yanında bir sandık vardı ama kilitliydi. Tam da ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı ki bir koku aldı.

Kapıdan dışarıya bir göz attı. Muhafız kaybolmuştu; Lift bir yerlerde ıslık çaldığını duyabiliyor ve bir lazımlığın içine dökülen bir sıvının sesini işitiyordu.

Lift solundaki koridorda ilerleyerek muhafızdan biraz daha uzaklaştı. Bir sonraki oda, kapısı aralık duran bir yatak odasıydı. Odaya girdi ve hemen içerideki bir kancada asılı duran kalın bir ceket buldu. Ön tarafında yuvarlak bir meyve lekesi vardı. Karanlık'ın ceketi olduğu kesindi.

Bunun altında yerde duran metal kapaklı bir tepsi vardı, süslü insanların yemeği soğurken görmek zorunda kalmamak için tabakların üzerine koydukları türdendi. Altından Asude Saraylar'ın zümrüt hazineleri gibi üç tabak krep çıktı.

Karanlık'ın kahvaltısı. Görev tamamlanmıştı.

Lift kinci bir hevesle tıkınmaya başladı.

Wyndle yanında sarmaşıklardan bir yüz oluşturdu. "Hanımım? Bunların hepsi... adamın *yemeğini çalabilmeniz* için miydi?"

"Evet," dedi Lift, sonra yuttu. "Öyle tabii." Bir lokma daha aldı. Bu ona haddini bildirirdi.

"Ah. Elbette." Wyndle derince içini çekti. "O zaman sorun yok. Evet. Masum sprenlerin sağa sola savrulmaları, insanlara saplanmaları gibi şeyler yok demek. Sadece biraz yemek çalıyoruz."

"*Karanlık*'ın yemeğini." Lift bir sarayı, aç kalası Azir'in imparatorunu soymuştu. Bundan sonra daha ilginç *bir şeyler* denemesi gerekirdi.

En sonunda midesini doldurmaya yetecek kadar yemek bulabilmek iyi gelmişti. Kreplerden bir tanesi tuzluydu, içinde doğranmış sebzeler vardı. Bir diğeri tatlıydı. Üçüncü tür daha yumuşaktı, neredeyse hiç ağırlığı yok gibiydi ama bunu banmak için bir tür sos vardı. Lift sosu kafasına dikip içti. Banmakla uğraşmaya kimin vakti vardı ki?

Yemekleri son kırıntısına kadar yedi, sonra gülümseyerek sırtını duvara yasladı.

"Bu kadar yolu geldik ve karşılaştığımız en tehlikeli adamı onun kahvaltısını çalabilesiniz diye mi takip ettik?" dedi Wyndle. "Buraya başka şeyler yapmaya gelmedik mi?"

"Başka şeyler de mi yapmak istiyorsun?"

"Fırtınalar adına, hayır!" dedi Wyndle. Sarmaşıklardan oluşan küçük yüzünü buruşturarak koridora doğru döndü. "Yani... burada geçirdiğimiz her an tehlikeli."

"Hı hı."

"Kaçmalıyız. Dediğim gibi, gidip bir çiftliğe yerleşmeliyiz. Büyük ihtimalle bu şehirde birilerini takip ediyor ama biz yine de onu bırakıp gitmeliyiz. Bizim gibi birilerinin, onunla savaşamayacak birilerinin peşinde olmalı. Güçlerini anlamaya bile başlayamadan önce öldüreceği birilerini..."

Yanlarında boş tepsiyle odanın içinde oturdular. Lift içinde süperliğinin tekrar kımıldanmaya başladığını hissetti.

"Öyleyse," dedi Lift. "Gidip onları gözetleyelim mi biraz?".

Wyndle mızmızlandı ama sonra, şaşırtıcı bir şekilde onayladı kafasını sallayarak.

9

"Sadece çok kötü ölmemeye çalışın, hanımım," dedi Wyndle, Lift konuşan insanların seslerine doğru sürünürken. "Karnınızı deştirmek yerine, şöyle kafaya sağlam bir darbe alın mesela."

Lift'in işittiği ses kesinlikle Karanlık'a aitti. Lift'in tüylerini ürpertiyordu. Aziş sarayında onu yakaladığı zaman yapmak üzere olduğu şey için neredeyse özür dilerken bile duygudan yoksundu bu adam.

"Boğazlanmak da iyiymiş diye duymuştum," dedi Wyndle. "Ama öyle bir durumda bana doğru bakmayın. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Pazar yerindeki kızı düşün. Sakin ol.

Fırtına kapsın, elleri titriyordu.

"Yüksekten düşüp ölme konusunda emin değilim," diye ekledi Wyndle. "Epey pis gibi görünüyor ama öte yandan en azından *biçilmeye* hiç benzemiyordur."

Koridor elmaslar tarafından sakin, rahat bir ışıkla aydınlatılan büyük bir odayla sona eriyordu. Küre bile değillerdi. Daha büyük, kesilmemiş mücevherlerdi. Lift yarı açık kapının yanında çömelerek gölgede saklandı.

Üzerinde beyaz bir gömlek olan Karanlık, siyah beyaz üniformalı ve bellerinde kılıç taşıyan iki yancısının önünde volta atıyordu. Bir tanesi yuvarlak, ablak yüzlü bir Makabaki'ydi. Diğeri, derisi bir ton daha açık olan bir kadındı; özellikle de o dar bir şerit hâlinde örülü, uzun ve koyu renkli saçlarına bakılırsa bir Reshi olabilirdi. Köşeli bir yüzü, güçlü omuzları ve çok ama çok küçük bir burnu vardı. Sanki kendi burnunu yeni bir ayakkabı almak için satmış ve yerine çöpleri karıştırırken bulduğu bir burnu takmış gibi duruyordu.

"Bahaneleriniz tarikatımıza katılacak kişilere yakışmıyor," diyordu Karanlık. "Eğer sprenlerinizin güvenini kazanacak ve üyeden Paredar'a geçiş yapacaksanız kendinizi adamanız gerekiyor. Değerinizi göstermelisiniz. Bu sabah gözden kaçırdığınız bir ipucunu takip ettim ve şehirde ikinci bir suçlu daha olduğunu keşfettim."

"Komutanım!" dedi Reshi kadın. "Bir ara sokaktaki soygunu engelledim! Haydutlar bir adama saldırılmıştı!"

"Bu iyi bir şey olsa da adi suçların dikkatimizi dağıtılmasına izin vermemeliyiz," dedi Karanlık, sakin adımlarla ileri geri yürümeye devam ederek. "Toplumu bir arada tutan kurallardaki bir ihlal ile karşılaşıldığı zaman müdahale etmemenin zor olabildiğinin farkındayım. Asıl endişemizin daha büyük meseleler ve daha önemli suçlar olması gerektiğini unutmayın."

"Dalgabağlayanlar," dedi kadın.

Dalgabağlayanlar. Lift gibi insanlar, süperliği olan insanlar, imkânsızı yapabilen insanlar. Lift bir saraydan içeri sızarken korkmamıştı ama o kapının yanında büzülmüş hâldeyken ve adını Karanlık koyduğu bu adama bakarken dehşete kapılıyordu.

"Ama..." dedi erkek yancı, "başka Parlayan Şövalye tarikatları olsun diye onların geri dönmelerini istememiz gerekmez mi?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Karanlık. "Bir zamanlar ben de senin gibi düşünürdüm ama Ishar bana gerçeği gösterdi. Eğer insanoğluyla sprenlerin arasındaki bağlar yeniden kurulursa o zaman doğal olarak insanoğlu yeminlerin daha büyük güçlerini keşfedecek. Artık bunu denetlemek için Şeref olmadığından, daha sonra olacakların, küçük bir ihtimalle de olsa, Yokelçilerin dünyalar arasında tekrar geçiş yapmalarını sağlaması mümkün. Bu bir Issızlık başlatır ve dünyanın yok olması için küçük bir ihtimal bile bizim kabul edemeyeceğimiz bir risktir. Ishar'ın bize verdiği göreve, Roshar'ı korumak anlamına gelen daha büyük kanuna mutlak sadakat şart."

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı bir ses, karanlığın içinden. "Bir tanrı olabilirsin... ama yine de yanılıyorsun."

Lift'in neredeyse kalbi yerinden fırlıyordu. Fırtınalar adına! Kapının hemen diğer tarafında oturan bir herif vardı, *Lift'in saklandığı yerin tam yanındaydı.* Karanlık'a fazla takılıp kaldığı için onu görmemişti.

Paralanmış beyaz giysiler giymişti, yerde oturuyordu. Saçı sanki yakın zamanlara kadar tıraşlı tutuyormuş gibiydi ve kahverengi, kısa tüylerden ibaretti. Hayalet gibi solgun bir derisi vardı ve kabzasını omzuna dayadığı gümüşsü bir kının içinde, bacaklarına kadar uzanan uzun bir kılıcı tutuyordu. Kollarını sanki bir çocuğun sarıldığı oyuncağı gibi kının etrafına sarmıştı.

Durduğu yerde kımıldandı ve... fırtınalar adına, hareket ettiği zaman arkasında parlak bir mücevhere çok uzun süre baktığın zaman görmeye başladığın solgun beyaz bir iz kalıyordu. Bir an sonra kayboldu.

"Geri döndüler bile," diye fısıldadı adam, pürüzsüz bir Shin şivesiyle. "Yokelçiler zaten burada."

"Yanılıyorsun," dedi Karanlık. "Yokelçiler geri dönmedi. Harap Ovalar'da gördüklerin sadece binlerce yıl önceden kalmış kalıntılardı. Bütün bu zaman boyunca aramızda saklanmış olan Yokelçilerdi."

Beyazlı adam başını kaldırdı ve Lift ürkerek geriledi. Hareketi yine solup gitmeden önce parlayan kısa bir iz bırakmıştı. Fırtınalar adına. Beyaz giysiler. Garip güçler. Kel kafalı bir Shin. Parekılıcı.

Bu aç kalası Beyazlı Suikastçi'ydi!

"Geri döndüklerini gördüm," diye fısıldadı suikastçı. "Yeni fırtınayı, kırmızı gözleri. Yanılıyorsun, Tanrı-oğlu-Nin. Yanılıyorsun."

"Bir tesadüf," dedi Karanlık, kendinden emin bir sesle. "Ishar'la bağlantı kurdum ve bana güvence verdi. Gördüklerin eski günlerden kalma birkaç dinleyiciydi, eski formlara bürünmekte özgür olanlardan. Bir grup Yokspreni çağırdılar. Daha önce de Roshar'da saklanan böyle gruplar bulmuştuk."

"Ya fırtına? Kırmızı şimşekli yeni fırtına."

"Bir anlamı yok," dedi Karanlık. Ona ters düşülmesini umursamıyormuş gibi görünüyordu. Hiçbir şeyi umursamıyormuş gibiydi. Sesi tamamen duygudan yoksundu. "Garip olduğu kesin."

"Yanılıyorsun. Çok yanılıyorsun..."

"Yokelçiler geri dönmedi," dedi Karanlık, üstüne basarak. "Ishar söz verdi ve o yalan söylemez. Görevimizi yapmak zorundayız. Sorguluyorsun, Neturo-oğlu-Szeth. Bu iyi değil, bu zayıflık. Sorgulamak eylemsizliğe doğru gitmeyi kabul etmek demektir. Eyleme ve mantı-

ğa giden tek yok bir kanunu seçmek ve ona uymaktır. En başından sana gelmemin sebebi de buydu."

Karanlık dönüp öbürlerinin yanından geçti. "İnsanoğlunun zihni kırılgandır, duyguları değişken ve çoğu zaman öngörülemezdir. Şeref'e giden tek yol, kişinin kanununa itaat etmesidir. Parlayan Şövalyeler'in yolu budur ve Semadeşenler'in yolu budur."

Ayakta duran adam ve kadın birlikte selam verdiler. Suikastçı sadece başını tekrar eğerek gözlerini kapattı, o garip gümüş kınlı Parekılıcı'na tutunuyordu.

"Şehirde ikinci bir Dalgabağlayan olduğunu söylemiştiniz," dedi kadın. "Biz onu da..."

"O benim," dedi Karanlık düz bir sesle. "Siz görevinize devam edeceksiniz. Geldiğimizden beri burada saklananı bulun." Gözlerini kıstı. "Eğer bir tanesini durdurmazsak diğerleri de gelecekler. Bir araya toplanırlar. Son beş yıl boyunca onları rahat bıraktığım zaman sık sık birbirleriyle temas kurduklarını gördüm. Birbirlerine doğru çekiliyor olmalılar."

İki yancısına doğru döndü, konuşmadığı sürece suikastçıyı görmezden geliyormuş gibiydi. "Hedefiniz hatalar yapacak, kanunları çiğneyecek. Diğer tarikatlar kendilerini her zaman kanunların üzerinde görmüşlerdir. Sadece Semadeşenler sınırların önemini anlamıştır. Kendin dışında bir şeyi seçmenin ve onu kılavuz olarak kullanmanın gerekliliğini. Zihinlerinize güvenilemez. Benim zihnime de güvenilemez, özellikle benim zihnime.

"Size yeteri kadar yardım ettim. Benim iznime ve bize bu şehirde hareket etme yetkisi veren belgelere sahipsiniz. Dalgabağlayan'ı bulacaksınız, suçlarını ortaya çıkaracak ve cezasını vereceksiniz. Bütün Roshar adına."

İkili selam verdi ve oda bir anda karardı. Kadın hayaletimsi bir ışıkla parlamaya başladı ve mahcubiyetle Karanlık'a baktı. "Onu bulacağım komutanım! Devam eden bir araştırmam var."

"Ben de bir iz buldum," dedi adam. "Bu geceye kadar mutlaka bir şeyler öğreneceğim."

"İş birliği yapın," dedi Karanlık. "Bu bir yarışma değil. Beceri ölçmek için bir sınav. Size güneş batana kadar süre veriyorum ama daha fazla bekleyemem. Şimdi başkaları da gelmeye başladığı için risk çok büyük. Güneş battığı zaman konuyla kendim ilgileneceğim."

"Taşak geçiyor," diye fısıldadı Lift. Başını iki yana salladı, sonra koridor boyunca gerileyerek onlardan uzaklaştı.

"Bir dakika," dedi Wyndle, bir yandan takip etmeyi sürdürerek. "Siz böyle kelimeler kullanmadığınızı iddia..."

"Hepsinde var," dedi Lift. "Kız hariç, gerçi onun da suratı yüzünden emin olamıyorum. Neyse, bu kaba saba bir söz sayılmaz çünkü bir *gözlemin ifade edilmesinden ibaret*." Koridorların kesiştiği yere geldi ve soluna bir göz attı. Nöbetçi uyukluyordu. Bu sayede karşıya geçerek içeri girdiği ilk odaya ulaşabildi Lift. Dışarıdaki ağaca geçti, sonra kepenkleri kapattı.

Saniyeler içinde koşarak bir ara sokağın köşesini dönmüştü, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken kendini bırakarak yere çöktü, sırtını bir taşa dayayarak oturdu. Bu ara sokağın daha ilerisinde nispeten güzel bir barakadaki bir aile krep yiyordu. İki duvarı birden vardı.

"Hanımım?" dedi Wyndle.

"Acıktım," diye şikâyet etti Lift.

"Daha yeni yediniz!"

"O yemek aç kalası binadan içeri girmek için harcadığım gücü geri almak içindi." Gözlerini sıkı sıkı kapatarak endişesini bastırdı.

Karanlık'ın sesi o kadar soğuktu ki.

Ama onlar da benim gibi. Benim gibi parlıyor. Onlar da... benim gibi süper mi? Ne oluyor burada?

Ya Beyazlı Suikastçı. Gawx'ı mı öldürecekti?

"Hanımım?" Wyndle bacağının etrafına dolandı. "Ah, hanımım. Ona ne dediklerini duydunuz mu? Nin. Bu isim Elçi Nalan'ın isimlerinden biri! Bu doğru olamaz. Onlar gitmişti, değil mi? Bizim o konuda efsanelerimiz bile var. Eğer o yaratık gerçekten de onlardan biriyse... Ah Lift, ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Lift. "Bilmiyorum. Fırtınalar adına... ben burada ne yapıyorum ki?"

"En başında beri benim de merak ettiğim..."

"Kes Yokelçi," dedi Lift, kendini yuvarlanıp dizleri üzerinde doğrulmaya zorlarken. Dar ara sokağın ilerisinde ailenin babası bir sopaya doğru uzanırken karısı kulübelerinin önündeki perdeyi çekip kapattı.

Lift içini çekti, sonra göçmen semtine doğru yürümeye başladı.

10

Oraya ulaştığı zaman, Lift yetimhanenin neden bu ara sokağın ağzındaki açık alana komşu olduğunu en sonunda anladı. Çotuk dedikleri yetimhanenin bakıcısı kapıları açmış ve çocukları dışarı çıkarmıştı. Burada, dünyanın en sıkıcı çocuk parkında, oyun oynuyorlardı. Bir dizi taştan basamak ve boş zemin.

Çocuklar bayılıyormuş gibiydi. Gülerek ve kıkırdayarak basamaklardan yukarı aşağı koşuyorlardı. Bir kısmı yere oturmuş boyalı taşlarla oyunlar oynuyordu. Oraya buraya fırlayan küçük gümüş balıklara benzeyen kahkahasprenleri birkaç metre yukarıda dans ediyordu, aç kalası şeylerden koca bir sürü vardı.

Çok fazla çocuk vardı, yaş ortalamaları da Lift'in düşündüğünden daha azdı. Aynı tahmin ettiği gibi, çocukların büyük kısmı kafasından sıkıntılı ya da bir kolu veya bacağı eksik olanlardı.

Lift sokağın geniş ağzı civarında dikildi, yakınlarında oyun oynayan iki kör kız vardı. Bir tanesi çeşitli büyüklükte ve şekillerde taşları yere bırakıyor, diğeri çarptıkları zaman çıkardıkları sese göre hangisi olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Geçen günkü shiqualı yaşlılar grubu yine hilal şekilli tiyatro basamaklarının arka ucunda toplanmış muhabbet ediyor ve çocukların oyunlarını izliyorlardı.

"Sizin yetimhanelerin mutsuz yerler olduğunu söylediğinizi sanıyordum," dedi Wyndle yanındaki duvarı kaplayarak.

"Dışarı çıkmalarına izin verdiğin zaman kısa bir süre için mutlu bir yer olur," dedi Lift, Çotuk'u izleyerek. Kırışık yaşlı kadın bir el arabasını kapılardan çıkarıp tiyatro sahnesine doğru çekerken somurtuyordu. Yine clema ekmeği dürümleriydi. Harika. Lapa eski bir çift çoraptan daha iyi, dürüm de lapadan hâlliceydi.

Buna rağmen Lift de dürümlerini almak için sıraya girdi. Sıra ona geldiği zaman Çotuk arabanın yanındaki bir noktaya işaret etti ve tek bir kelime bile söylemedi. Tartışacak enerjisi kalmamış olan Lift kenara çekildi.

Çotuk her çocuğun birer dürüm aldığından emin olduktan sonra Lift'i süzdü, son kalan iki dürümden birini ona verdi. "Üç yemeğinin ikincisi."

"İkinci mi!" diye itiraz etti Lift. "Ben daha..."

"Dün gece birinciyi aldın."

"Onu istememişim ki!"

"Yedin ama." Bir yandan dürümlerin sonuncusunu yerken, el arabasını itip götürdü Çotuk.

"Fırtına kapası cadı," diye mırıldandı Lift, sonra taş basamaklarda kendine bir yer buldu. Normal yetimlerden uzakta oturuyor, kimsenin onunla konuşmasını istemiyordu.

"Hanımım," dedi Wyndle ona katılmak için merdivenlerden çıkarken. "Azir'i size süslü giysiler giydirmeye ve okumayı öğretmeye çalıştıkları için terk ettiğinizi söylemiştiniz ama artık size inanmıyorum."

"Öyle mi," dedi Lift dürümünü çiğneyerek.

"Bir kere giysilerden hoşlanmıştınız. Ve size ders vermeye çalıştıkları zaman saklambaç oynamayı da hoşlandığınız bir oyuna çevirmiş gibi görünüyordunuz. Sizi hiçbir şey için zorlamıyorlardı, sadece fırsat sunuyorlardı. Sarayda yaşamak kastettiğiniz gibi boğucu bir tecrübe *değildi*."

"Belki benim için değil," diye itiraf etti Lift.

Ama Gawx için öyleydi. Yeni imparatordan *her türlü* şeyi bekliyorlardı. Dersler, gösteriler. İnsanlar onun her yemeğini izlemek için geliyordu. Hatta uyurken bile izliyorlardı onu. Azir'de imparator halkın malıydı, yedi farklı ev tarafından beslenen ve hepsinin sahibi olduklarını iddia ettikleri arkadaş canlısı bir sokak baltatazısı gibi.

"Belki insanların benden o kadar çok şey beklemelerini istemiyorumdur," dedi Lift. "Eğer insanları çok uzun süre tanırsan sana bel bağlamaya başlarlar."

"Yoksa sorumluluktan mı korkuyorsunuz?"

"Korkuyorum tabii. Sokak çocuğuyum ben."

"Aklını yitirmiş ve dünya hükümdarlarını öldüren bir suikastçı tarafından eşlik edilen Elçiler'den birini durdurmak isteyen bir sokak çocuğu. Evet, inanıyorum ki bunu sorumluluktan kaçmak için yapmış olmalısınız."

"Sen beni makaraya mı alıyorsun Yokelçi?"

"Galiba. Dürüst olmak gerekirse bu terimin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama ses tonunuza bakılırsa büyük ihtimalle sizi makaraya alıyorumdur. Sanırım siz de hak ettiniz."

Cevap olarak homurdanarak yemeğini çiğnedi Lift. Tadı sanki bütün gece dışarıda beklemiş gibi berbattı.

"Annem hep seyahat etmemi söylerdi," dedi Lift. "Ve etrafı görmemi. Daha yaşım gençken."

"Saraydan bu yüzden mi ayrıldınız?"

"Bilmem. Olabilir."

"Bu tamamen saçmalık. Gerçekten ne *istiyorsunuz*?"

Lift elindeki yarım yenmiş dürüme baktı.

"Her şey değişiyor," dedi alçak sesle. "Sorun değil. İşler değişir. Ama benim değişmemem gerekiyor. Bunu *istedim*. İnsana istediği şeyi vermesi gerekiyordu."

"Gecegözcüsü'nün mü?" diye sordu Wyndle.

Lift başıyla onayladı, küçük ve soğuk hissediyordu. Her tarafında çocuklar oynuyordu ve her nedense kendini daha kötü hissetti. Her ne kadar yıllardır bunu görmezden gelmeye çalışmış olsa da üç yıl önce Eski Büyü'yü aramaya ilk gittiği zaman olduğundan daha uzun olduğunun *farkındaydı*.

Yetimhanenin önünden geçen yola baktı. İplik sepetleri taşıyan bir grup kadın aceleyle ilerliyordu. Ciddi görünüşlü bir Alethi diğer yöne doğru yürüyordu,,düz siyah saçları ve buyurgan bir havası vardı. Sokaktaki diğer herkesten en az bir karış daha uzun boyluydu. Çöpleri toplayan işçiler sokağı temizleyerek gidiyordu.

Ara sokağın ağzındaki Çotuk el arabasını içeri götürmüştü ve diğer çocuklara vuran bir çocuğu cezalandırmakla meşguldü. Tiyatro sıralarının arkasında yaşlı insanlar gülüyor, bir tanesi de bardaklara çay dolduruyordu.

Hepsi... ne yapacaklarını biliyor gibiydiler. Kremcikler gezinmeyi biliyordu, bitkiler büyümeyi biliyordu. Her şeyin bir yeri vardı.

"Hayatımda bildiğim tek şey yiyecek bulmaktı," diye fısıldadı Lift.

"Ne dediniz hanımım?"

İlk başta zordu. Yemek bulmak. Zamanla numaraları öğrenmişti. Ustalaşmıştı.

Ama sürekli aç olmadığın zaman ne *yapıyordun*? Nereden *biliyordun*?

Birisi kolunu dürtükledi ve Lift döndüğü zaman bir çocuğun yanına yanaşmış olduğunu fark etti. Kafası tıraşlı, iri bir çocuktu bu. Yarısı yenilmiş dürümüne doğru işaret etti ve homurdandı.

Lift içini çekti ve dürümü verdi. Oğlan hevesle tıkınmaya koyuldu.

"Seni tanıyorum," dedi Lift başını bir yana eğerek. "Annen dün gece seni buraya bırakmıştı."

"Anne," dedi oğlan, sonra Lift'e baktı. "Anne gelecek... ne zaman?"

"Hım. *Konuşabiliyorsun* demek," dedi Lift. "Dün gece aptal aptal etrafa bakıp duruyor olmandan sonra konuşabileceğini düşünmemiştim."

"Iı..." Oğlan gözlerini kırptı, sonra ona baktı. Salyası akmıyordu. İyi gününde olmalıydı. "Anne... gelecek?"

"Büyük ihtimalle hayır," dedi Lift. "Kusura bakma çocuk. Geri gelmiyorlar. Adın ne?"

"Mik," dedi oğlan. Kafası karışmış gibi ona baktı, sanki kim olduğunu anlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Biz... arkadaş?"

"Yok," dedi Lift. "Arkadaşım olmak istemezsin. Benim arkadaşlarımı imparator yapıyorlar." Titredi, sonra öne eğildi. "Onun yerine *burnunu karıştıran* insanlar var."

Mik ona boş boş baktı.

"Evet. Ciddi söylüyorum. Onun burnunu karıştırıyorlar. Saçını yapan bir kadın var, tamam mı, ben tam içeriye bakarken burnundan içeri bir şey soktuğunu gördüm. Sümüklerini almak için kullandıkları küçük, cımbız gibi bir şeydi." Lift titredi. "İmparator olmak çok acayip."

Çotuk kavga eden çocuklardan bir tanesini sürükleyerek getirdi ve taşın üstüne oturttu. Sonra her nedense çocuğa sanki hava soğukmuş gibi bir kulaklık verdi. Oğlan taktı ve gözlerini kapattı.

Çotuk durakladı, Lift ve Mik'e doğru baktı. "Beni nasıl soyacağınızın planını mı yapıyorsunuz?"

"Ne?" dedi Lift. "Hayır!"

"Bir yemek daha," dedi kadın bir parmağını kaldırarak. Sonra bunu Mik'e doğru sapladı. "Ve giderken bunu da götür. Numara yaptığını *biliyorum*."

"Numara mı?" Lift sanki konuşmayı takip etmeye çalışıyormuş

gibi görünerek gözlerini kırpıştıran, sersemlemiş gibi görünen Mik'e baktı. "Ciddi olamazsın."

"Bedava yemek için hastaymış numarası yapan sokak çocuklarını hemen tanırım," diye tersledi Çotuk. "Bu aptal filan değil. Numara yapıyor." Sert adımlarla gitti.

Mik büzülerek başını eğip ayaklarına baktı. "Anne özledi."

"Evet," dedi Lift. "Güzel, ha?"

Mik kaşlarını çatarak ona baktı.

"Biz onları hatırlayabiliyoruz," dedi Lift ayağa kalkarak. "Bizim gibilerin çoğunda o kadarı bile yok." Oğlanın omzunu sıvazladı.

Kısa bir süre sonra Çotuk oyun zamanının bittiğini ilan etti. Çocukları öğlen uykusu için yetimhaneden içeriye doldurdu, gerçi pek çoğu bunun için fazla büyüktü. İçeri girerken Mik'e ters ters baktı ama bir şey demedi.

Lift taştan sırasında kaldı, sonra yakınlardaki bir basamak boyunca yavaş yavaş yaklaşmakta olan bir kremciğin üstüne elini vurdu. Aç kalası şey kaçtı, sonra sanki gülermiş gibi kitin bacaklarını tıkırdattı. Burada harbiden acayip kremcikler vardı. Lift'in alışkın oldukları gibi değildi. Kremcikleri görene kadar başka bir ülkede olduğunu unutabilmen garipti.

"Hanımım," dedi Wyndle. "Ne yapacağımıza karar verdiniz mi?"

Karar. Neden karar vermek zorundaydı ki? Lift çoğunlukla içinden geleni *yapıyordu*. Karşısına çıkan zorluklarla baş ediyor, daha önce görmemiş olmasının dışında bir sebep olmadan yeni yerlere gidiyordu.

Çocukları izleyen ihtiyarlar bir fırtınadan sonra dallarını uzatan yaşlı ağaçlar gibi yavaş yavaş kalktı. Sonunda sadece bir tanesi kalana kadar birer birer gittiler. Gri bıyıklı yüzünü açıkta bırakacak şekilde örtüsü aşağı çekilmiş olan siyah shiquasını giyiyordu.

"Hop," diye seslendi Lift ona. "Hâlâ cins misin ihtiyar?"

"Ben yaratıldığım gibiyim," diye cevap verdi.

Lift homurdandı, yerinden kalktı ve adama doğru yürüdü. Çocukların bazıları renkli boyaları solmaya başlamış taşlarını geride bırakmışlardı. Fakir bir çocuğun sahte misketleriydi. Lift bunları tekmeledi.

"Ne yapacağını nasıl biliyorsun?" diye sordu adama elleri cebelerinde.

"Hangi konuda ufaklık?"

"*Her* konuda," dedi Lift. "Sana zamanını nasıl geçireceğine nasıl karar vereceğini kim söylüyor? Ailen mi öğretmişti? Sırrı ne?"

"Neyin sırrı?"

"İnsan olmanın," dedi Lift sessizce.

"İşte o bildiğimi düşünmediğim bir şey," dedi adam kıs kıs gülerek. "En azından herkes kadar."

Lift başını kaldırıp hendek duvarlarının yukarısındaki gökyüzüne baktı. Bitkiler sökülüp temizlenmiş ama taşlar, sanki onları taklit etmek için koyu bir yeşile boyanmışlardı.

"Garip," dedi adam. "İnsanların çok kısa bir zamanı oluyor. Tanıdığım öyle çok insan şunu diyor ki: Tam da hayatı çözdüğünü hissetmeye başlıyorsun, bir bakmışsın gün bitmiş, gece çöküyor ve ışıklar sönüyor."

Lift ona baktı. Hı hı. Hâlâ cinsti. "Herhâlde yaşlı olduğun zaman ölü olmak hakkında düşünmeye başlıyorsun. Çişi geldiği zaman uygun bir ara sokak bulmayı düşünmeye başlayan biri gibi."

İhtiyar hafifçe güldü. "Senin hayatın bitebilir ama şehir organizması devam edecek. Küçük burun."

"Ben burun *değilim*," dedi Lift. "Yüzsüzlük ediyordum."

"Burun ya da yüz. İkisi de kafada."

Lift gözlerini devirdi. "Demek istediğim o da değildi."

"Nesin o zaman? Bir kulak mısın?"

"Bilmem. Belki."

"Hayır. Daha değil. Ama yaklaştın."

"Tabii," dedi Lift. "Peki sen nesin?"

"Ben andan ana değişiyorum. Bir an bu şehirdeki o kadar çok insanı inceleyen gözler oluyorum. Başka bir an felsefenin sözlerini söyleyen ağzım. Bir hastalık gibi yayılırlar, o yüzden zaman zaman ben *hastalığım*. Hastalıkların çoğu canlıdır. Bunu biliyor muydun?"

"Sen... aslında başka bir şey hakkında konuşmuyorsun, değil mi?" dedi Lift.

"Sanırım öyle."

"Müthiş." Nasıl sorumluluk sahibi bir yetişkin olunacağını sormak için bütün insanların arasında bula bula beyninin yerinde sebze çorbası olanı bulmuştu. Gitmek için döndü.

"Bu şehir için ne olacaksın çocuk?" diye sordu adam. "Sorumun bir kısmı bu. Seçiyor musun yoksa sadece şekillendiriliyor musun? Bir şehir olarak sen, görkemli sarayların olduğu semt misin? Yoksa kendinden ibaret bir kenar mahalle mi?"

"Eğer içimi görebilseydin böyle şeyler söylemezdin," dedi Lift dönüp basamaklardaki yaşlı adama bakmak için geri geri yürüyerek.

"Neden?"

"Çünkü en azından kenar mahalleler ne için inşa edildiklerini bilir." Döndü ve sokaktaki insan kalabalığına karıştı.

11

"Bunun nasıl olması gerektiğini anladığınızdan emin değilim," dedi Wyndle yanındaki duvar boyunca kıvrılarak. "Hanımım, siz... ilişkimizi geliştirmekle ilgilenmezmiş gibi görünüyorsunuz."

Lift omzunu silkti.

"Kelimeler var," dedi Wyndle. "En azından biz onlara böyle diyoruz. Onlar daha çok... fikir. Yaşayan, gücü olan fikirler. Onları ruhunuzdan içeri almalısınız. *Beni* ruhunuzdan içeri almalısınız. O Semadeşenleri duydunuz, değil mi? Onlar eğitimlerinin bir sonraki aşamasına geçmek istiyorlar. Bu onların... ee... Parekılıcı edinecekleri zaman..."

Lift'e gülümsedi, ifade duvarda onu takip ederken büyüyen sarmaşıkların üzerinde arka arkaya beliren desenler şeklinde oluşmuştu. Gülümsemenin her görüntüsü biraz farklıydı, Lift'in yanında birbiri ardına çizilen yüz tane tablo gibi büyümüşlerdi. Bir gülümsemeyi oluşturuyorlardı ama öte yandan hiçbiri bir gülümseme değildi. Ancak hepsi bir araya geldiği zaman gülümseme oluyordu. Belki de gülümseme arka arkaya beliren görüntüler arasındaki boşluklarda yaşıyordu.

"Yapmayı bildiğim tek bir şey var," dedi Lift. "Karanlık'ın yiyeceğini çalmak. En baştan yapmak için geldiğim gibi."

"Zaten çalmadık mı?"

"Yemeğini değil. Yiyeceğini." Gözlerini kıstı.

"Ha..." dedi Wyndle. "Öldürmeyi planladığı kişiyi. Onu elinden alacağız."

Lift bir yan sokak boyunca yürüdü ve kendini bir bahçenin içinde buldu. Dört farklı yola açılan dört çıkışı olan kâse gibi bir çöküntüydü. Duvarın rüzgâryönü tarafı sarmaşıklarla kaplanmıştı. Öbür tarafa doğru gittikçe yavaş yavaş yerlerini düz tabaklar şeklinde olan ama etraflarından çıkan otsu sapları güneş ışığına doğru uzanmış brittellere bırakıyorlardı.

Wyndle zemin boyunca yanında ilerlerken burnunu çekti. "Neredeyse bakım yüzü görmemiş bile. Bu bahçe filan değil. Buranın sorumlusu azarlanmalı."

"Ben beğendim," dedi Lift elini parmaklarının üzerinde uçuşan hayatsprenlerine doğru uzatarak. Bahçe insanlarla doluydu. Bazıları geliyor ve gidiyordu, diğerleri etrafta dinleniyor ve daha başkaları da çentikler için dileniyordu. Lift şehirde çok fazla dilenci görmemişti. Büyük ihtimalle ne zaman ve nasıl dilenileceğiyle ilgili kurallar vardı.

Durup ellerini beline koydu. "Azir ve Tashikk'teki insanlar her şeyi yazmaya *bayılıyor*."

"Kesinlikle öyle," dedi Wyndle bazı sarmaşıkların etrafında kıvrılarak. "Mmm. Evet hanımım, bunlar en azından meyve sarmaşıkları. Sanırım bu daha iyi, *tamamen* rastgele sayılmaz."

"Bilgiye bayılıyorlar," dedi Lift. "Birbirleriyle bilgi takas etmeye bayılıyorlar, değil mi?"

"Kesinlikle. Saraydaki öğretmenlerinizin söylediği gibi, bu kültürel kimliklerinin ayırt edici bir parçası. Siz orada değildiniz. Dinlemek için yerinize ben gittim."

"İnsanların yazdıkları şeyler önemli olabilir, en azından kendileri için," dedi Lift. "Ama işleri bittiği zaman hepsini ne yapıyorlar? Çöpe mi atıyorlar? Yakıyorlar mı?"

"Çöpe atmak mı? Anne'mizin sarmaşıkları! Hayır, hayır, hayır. Yazıları öylece çöpe atamazsın! Daha sonra faydalı olabilirler. Ben olsaydım onlar için güvenli bir yer bulur ve sonra ihtiyacım olursa diye dikkatle saklardım!"

Lift başını sallayarak onaylayıp kollarını kavuşturdu. Onların da tavrı aynı olurdu. Herkesin notlar ve kurallar yazdığı ve sonra diğer

herkese sürekli fikirlerini satmaya çalıştığı bu şehir... Eh, bazı açılardan burası Wyndlelardan *ibaret* bir şehir sayılırdı.

Karanlık, avcılarına garip şeyler yapan birini bulmalarını söylemişti. Süper şeyler. Bu şehirde çocukların *kahvaltıda* ne yediğini bile yazıyorlardı. Eğer birileri garip bir şeyler görmüşse bunu yazardı.

Lift ayak parmaklarıyla sarmaşıklara dokunduğunda kıvranıp uzaklaşmalarına neden olarak bahçenin içinde koşturdu. Sıçrayarak olası bir hedefin yanında bir banka oturdu, kahverengi shiquasının baş kısımlarını aşağı ve yukarı iterek makyajlı bir yüzü ve şekillendirilmiş saçların uçlarını açığa çıkarmış olan orta yaşlı bir kadındı bu.

Kadın anında yüzünü buruşturdu. Bu hiç adil değildi, Lift önceki hafta Azir'de banyo yapmış, sabun bile kullanmıştı.

"Kışt," dedi kadın ona doğru parmaklarını sallayarak. "Sana verecek param yok. Kışt. Git."

"Para istemiyorum," dedi Lift. "*Takas* yapmak istiyorum. Bilgi karşılığında."

"Senden hiçbir şey istemem."

"Sana hiçbir şey verebilirim," dedi Lift rahatlayarak. "Elimde çok var. Gideceğim ve sana hiçbir şey vermeyeceğim. Sadece benim için bir soruya cevap vermen gerek."

Lift bankın üzerinde kamburunu çıkararak oturdu. Sonra sırtını kaşıdı. Kadın sanki gidecekmiş gibi görünerek kımıldandı ve Lift ona doğru eğildi.

"Dilenme kurallarını ihlal ediyorsun," diye tersledi kadın.

"Dilenmiyorum. Takas yapıyorum."

"Tamam. Ne bilmek istiyorsun?"

"Bu şehirde insanların yazdıkları her şeyi koydukları bir yer var mı?" dedi Lift. "Güvende tutmak için."

Kadın kaşlarını çattı, sonra elini uzatıp dosdoğru şehrin ortasında bir tepe gibi yükselen büyük binaya doğru giden bir sokağı işaret etti. Bu bina etrafındaki her şeyin üzerinde bir kule gibi yükseliyor, hendeklerin tepelerinden bile yükseğe çıkıyordu.

"Yüce Dizin gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu kadın.

Lift gözlerini kırpıştırdı, sonra başını yana eğdi.

Kadın bu fırsatı bahçenin başka bir tarafına kaçmak için değerlendirdi.

"O hep orada mıydı?" diye sordu Lift.

"Ee, evet," dedi Wyndle. "Elbette öyleydi."

"Gerçekten mi?" Lift başını kaşıdı. "Yaaaa."

12

Wyndle'ın sarmaşıkları bir ara sokağın yanından yukarı büyüdü ve Lift dikkat çekip çekmediğine aldırmadan tırmandı. Kendini çiftçilerin gökyüzünü izlediği ve homurdandığı bir tarlanın kıyısından yukarı çekti. Mevsimler delirmişti. Sürekli yağmur yağıyor olması gerekirdi. Su tohum lapasını yıkayıp atacağı için ekim yapmanın zamanı olmamalıydı.

Ama günlerdir yağmur yağmamıştı. Fırtına yoksa su da yoktu. Lift büyüdüğünde minik poliplere dönüşecek olan lapayı yayan çiftçilerin yanlarından yürüyerek geçti. Eninde sonunda onlar da büyük taşlar kadar büyüyecekler ve tıklım tıklım tahılla dolacaklardı. O tahılı elle ya da fırtınayla ezdiğin zaman lapa oluyordu. Lift her zaman neden tahıl yedikten sonra midesinde poliplerin büyümediğini merak etmişti ama kimse ona doğru düzgün bir cevap vermemişti.

Kafaları karışık çiftçiler shiqualarını bellerine kadar çekmiş çalışıyorlardı. Lift yanlarından geçti ve dinlemeye çalıştı. Duymaya.

Bunun yılın çalışmak zorunda olmadıkları tek zamanı olması gerekiyordu. Evet, sellere dayanabildiği için çatlakların içine biraz treb ekiyorlardı. Ama daha kârlı olsa da yetiştirmesi çok daha fazla emek isteyen lavis, tallew ya da clema ekmek zorunda olmamaları gerekirdi.

Ama işte buradalardı. Ya yarın yağmur yağar ve bütün bu emeklerini süpürüp götürürse? Ya bir daha hiç yağmur yağmazsa? Gözyaşları haftaları yüzünden suyla dolup taşmış şehir sarnıçları sonsuza kadar dayanmayacaktı. O kadar endişelilerdi ki, Lift adamların ekim yaptıkları tümseklerin üzerinde mor çamur topakları şeklinde korkusprenleri toplandığını gördü.

Sanki bunlara itiraz etmek istercesine, hayatsprenleri büyüyen poliplerden ayrıldı ve uçarak Lift'e doğru gelip onu takip ettiler. Yeşil renkle ışıldayarak dönen tozlardı. Yüce Dizin ileride, oturduğu koltuğun arkasından keli görünen bir adamın kafası gibi yükseliyordu. Taştan, kocaman bir kütleydi.

Şehirdeki her şey bu merkezi noktanın etrafında dönüyordu. Sokaklar bu yöne doğru dönüp oraya çıkıyordu ve Lift yaklaşırken Dizin'in etrafında taştan kocaman bir açık alanın kesilip açılmış olduğunu görebildi. Yuvarlak yapının pek bakılacak bir tarafı yoktu ama fırtınalara karşı güvende olduğu kesindi.

"Evet, zemin *gerçekten de* bu noktadan aşağıya eğimleniyor," diye belirtti Wyndle. "Bu odak noktası zaten şehrin en yüksek yeri olmak zorundaydı ve sanırım onlar da bunu kabullenmiş ve merkezi binayı bir kale yapmışlar."

Kitaplar için bir kale. İnsanlar amma garip olabiliyordu. Aşağıda çoğunluğu Tashikki olan kalabalıklar binaya giden vida gibi pek çok yokuşlu yürüyüş yolundan içeriye ve dışarıya akıyordu.

Lift duvarın kenarına oturarak ayaklarını aşağı sarkıttı. "Biraz adamın birinin sarkık kısımlarının ucuna benziyor. Sanki kılıcı o kadar kısaymış ki, herkes onun için üzülmüş ve 'Hey, bunun *dev gibi* bir heykelini yapalım da aslında minicik olduğu hâlde kocaman görünsün!' demişler gibi."

Wyndle içini çekti.

"Bu terbiyesizlik değil," diye belirtti Lift. "Şairlik. Yaşlı Aksaç, 'Sanat hakkında konuştuğun sürece terbiyesiz olamazsın,' derdi. O zaman kültürlü oluyorsun. O yüzden sarayda duvarlara çıplak kadın resimleri asmakta bir yanlışlık yok."

"Hanımım, bu kendini *isteyerek* bir Marabethia kocakabuğuna yediren adam değil miydi?"

"Hı hı. Sarhoş vizonlarla dolu bir kutu kadar deliydi o adam. Onu özlüyorum." Lift bazen onu aslında yemediklerini hayal etmekten hoşlanırdı. Kocakabuğun açık boğazından içeriye atlayarak kalabalığı şok ederken ona göz kırpmıştı.

Wyndle kendi etrafında toplanarak bir yüz oluşturdu. Gözleri kristalden, dudakları minik bir sarmaşıklar ağından oluşuyordu. "Hanımım, planımız nedir?"

"Ne planı?"

Wyndle iç çekti. "O binaya girmemiz gerekiyor. Siz sadece aklınıza eseni mi yapacaksınız?"

"Hâliyle."

"Bazı önerilerde bulunabilir miyim?"

"Kimsenin ruhunu emmeyi içermediği sürece evet Yokelçi."

"Ben bir... Bakın, hanımım, o bina bir arşiv. Bu bölge hakkında bildiklerim bana içerideki odaların kanunlar, kayıtlar ve raporlarla dolu olacağını söylüyor. Binlerce ve binlerce ve binlercesiyle."

"Evet," dedi Lift bir elini yumruk yaparak. "Hepsinin içine garip şeyler yazmışlardır!"

"Tam olarak istediğimiz bilgiyi nasıl bulacağız?"

"Kolay. Okuyacaksın."

"Okuyacak mıyım?"

"Hı hı. İçeri gireceğiz, sen kitaplarını filan okuyacaksın ve sonra garip olayların nerede olduğunu öğreneceğiz. Bu da bizi Karanlık'ın hedefine götürecek."

"*Hepsini* mi okuyacağım?"

"Hı hı."

"O binada ne kadar bilgi olduğu hakkında en ufak bir fikriniz var mı?" dedi Wyndle. "Yüz binlerce rapor ve kayıt defteri olacak. Ve açıkça ifade etmek için söylüyorum bu miktar ondan büyük bir sayıyla ifade ediliyor, yani o kadar sayamazsın."

"Ben aptal değilim," diye tersledi Lift. "Ayak parmaklarım da var."

"Yine de benim okuyabileceğimden çok daha fazla. Senin için bütün o bilgileri tarayamam. Bu imkânsız. Böyle bir şey olmayacak."

Lift ona dik dik baktı. "Pekâlâ. Belki sana *bir tane* ruh bulabilirim. Belki bir vergi memuru... Gerçi onlar insan değil ama olur mu? Yoksa normal bir insan ruhunun yerini tutması için üç memur mu istersin?"

"Hanımım! *Pazarlık etmiyorum*!"

"Haydi. Herkes Yokelçilerin anlaşma yapmaktan hoşlandığını bilir. Önemli birisi olmak zorunda mı? Yoksa kimsenin sevmediği salak herifin biri olur mu?"

"Ben *ruh yemem*," diye haykırdı Wyndle. "Sizinle pazarlık etmeye çalışmıyorum! Gerçekleri dile getiriyorum. O arşivdeki bütün bilgileri okuyamam! Neden sadece bu istediğiniz şeyin..."

"Öf, sus be," dedi Lift ayaklarını sallayıp topuklarıyla kaya duvara vururken. "Seni duydum. Duymamak mümkün değil, ne kadar çok mızmızlandığına bakılınca."

Arkasında çiftçiler kimin kızı olduğunu ve neden çocukların yapmaları gereken şeyi yapıp onlara su getirmediğini soruyorlardı. Lift yüzünü buruşturarak düşündü. "Geceyi bekleyip gizlice giremeyiz," diye mırıldandı. "Karanlık zavallının o zamana kadar öldürülmüş olmasını istiyor. Dahası bahse girerim o kâtipler geceleri de çalışıyordur. Mürekkeple besleniyorlar. İnsanların kaşık tutarken kaç parmak kullanabilecekleri belirleyen yeni bir kanun yazmak varken neden uyuyacaksın ki?

"Ama işlerini iyi biliyorlar. Her tarafa satıyorlar. Vezirler sürekli bir şeylerin cevabını öğrenmek için onlara yazıyor. Çoğunlukla dünyanın dört bir tarafından gelmiş haberleri öğrenmek için." Sırıttı, sonra ayağa kalktı. "Haklısın. Bunu farklı bir şekilde yapmamız gerekiyor."

"Evet, kesinlikle."

"Akıllı olmamız lazım. *Kurnaz*. Bir Yokelçi gibi düşünmemiz lazım."

"Benim demek istediğim..."

"Dırdır etmeyi kes," dedi Lift. "Gidip önemli görünen birkaç giysi çalacağım."

13

Lift yumuşak giysileri seviyordu. Bu esnek Aziş ceket ve cübbeleri ipeksi pudingin giysi denkleriydi. Hayatın her zaman sadece kaşındıran şeylerden ibaret olmadığını hatırlamak güzeldi. Bazen yumuşak yastıklar, kabarık pastalar olurdu. Güzel kelimeler. Anneler.

Yumuşak giysiler varken dünya tamamen kötü bir yer olamazdı. Bu kıyafet onun için büyüktü ama bu sorun değildi. Bolluğu severdi. Cübbenin içinde kımıldandı, koltukta başına taktığı bir şapkayla ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu. Bütün kıyafet çok önemli şeyler anlamına gelen parlak renklerden yapılmış desenlerle kaplıydı. Lift bundan oldukça emindi, çünkü konu desenlere geldiğinde Azir'de kimse susmak bilmiyordu.

Kâtip şişmandı. Örtünmek için herhâlde üç shiquaya falan ihtiyacı oluyordu. Ya da bir at için yapılmış bir shiquaya. Lift kâtiplere bu kadar çok yemek vereceklerini düşünmezdi. Bu kadar çok enerjiye neden ihtiyaçları vardı ki? Kalemler çok hafifti.

Kadın gözlük takıyor ve Tashi'yi tanıyan diyarlarda olduğu hâlde yüzünü örtülü tutuyordu. Kalemiyle masaya vurdu. "*Sen* Azir sarayındansın."

"Hı hı," dedi Lift. "İmparatorun arkadaşıyım. Ona Gawx diyorum

ama adını başka bir şeyle değiştirdiler. Bu da iyi, çünkü Gawx biraz aptal bir isim ve imparatorunun aptal gibi görünmesini istemezsin." Başını bir yana eğdi. "Konuşmaya başlarsa yapacak bir şey yok tabii."

Yerde yarında duran Wyndle alçak sesle inledi.

"Biliyor musun?" dedi Lift kâtibe doğru eğilerek. "Onun *burnunu karıştırmakla* görevli biri var."

"Genç bayan, zamanımı boşa harcıyorsun."

"Sizin buralarda ne kadar az iş yaptığınıza bakarsak epey küstahsın," dedi Lift koltuğunda doğrulup oturarak.

Bu doğruydu. Bütün bina kâğıt yığınlarını bir penceresiz girintiden öbürüne taşıyarak bir o yöne, bir bu yöne koşturan kâtiplerle doluydu. Hatta burada Lift'in daha önce sadece bir iki kere gördüğü türden uçuşan sprenler vardı. Bir su birikintisine düşen yağmur damlalarının yarattığı dalgalanmalara benzer bir hareket yaratıyorlardı. Ama ortada ne yağmur damlası ne de su birikintisi vardı. Wyndle bunlara konsantrasyonspreni demişti.

Neyse, burada o kadar fazla aç kalası kâğıt vardı ki, bunları taşımak için parshmenlere ihtiyaç duyuyorlardı! Biri dışarıdaki koridordan geçti, büyük bir kutu dolusu kâğıt taşıyan bir kadındı. Bunlar masalarda etrafları yanıp sönen uzakalemlerle çevrelenmiş oturan milyar tane kâtipten birine götürülecekti. Wyndle bilgi aktararak dünyanın her yerinden gelen sorulara cevap verdiklerini söylemişti.

Lift'in yanındaki biraz daha önemli bir kâtipti. Lift'in buraya kadar ulaşabilmesi Wyndle'ın önerisine uyarak mümkün olmuştu: Konuşmayarak. Vezirler de benzer bir tavır içerisindeydi. Başlarını sallıyor, hiçbir şey söylemiyorlardı. Wyndle'ın sarmaşıklarıyla oluşturduğu kelimeleri üzerine karaladığı kâğıdı göstermişti.

Ön taraftaki insanların Lift'i koridorlardan geçirerek diğerlerinden daha büyük (ama diğerleri gibi penceresiz) bu odaya getirecek kadar gözü korkmuştu. Duvardaki beyaz boyanın üzerinde sarımsı bir leke vardı gerçi, bu güneş ışığıymış gibi yapabilirdin.

Öbür duvarda gerçekten çok uzun bir uzakalem rafı vardı. Arkada birkaç Aziş gobleni asılıydı. Bu kâtip Azir'deki hükûmetin bir tür irtibat memuruydu.

Ancak bir kere odadan içeri girdiği zaman Lift konuşmak zorunda kalmıştı. Artık bundan kaçınamazdı. Sadece ikna edici olması gerekecekti.

"O giysileri almak için hangi bahtsız kişiyi soydun?" diye sordu iri kâtip.

"Sanki *giyen* birinin üzerinden alırmışım gibi," dedi Lift gözlerini devirerek. "Bak. Sadece o parlayan kalemlerden bir tanesini al ve saraya yaz. Ondan sonra da önemli kısma gelebiliriz. Yokelçim burada bakmamız gereken *bir sürü* evrak olduğunu söylüyor."

Kadın ayağa kalktı. Lift resmen koltuğunun rahatlayarak iç çektiğini duyabiliyordu. Kadın kibirli bir hareketle kapıya doğru işaret etmişti ki sarı bir shiqua ve garip kahverengi sarı bir şapka giyen daha düşük mertebeli cılız bir kâtip içeri girdi ve kadının kulağına bir şey fısıldadı.

Hiç memnun olmamıştı. Yeni gelen beceriksizce omuz silkti ve hızla odadan çıktı. Şişman kadın ters ters bakmak için Lift'e döndü. "Bana sarayda tanıdığın vezirlerin isimlerini söyle."

"Ee, bir kere Dalky var. Musluğa benzeyen acayip burnu olan. Ve Büyük A, gerçek ismini söyleyemiyorum. İsmini söylemek için şu boğulma seslerinden çıkarmak gerekiyor. Ve Sarkık Dede ama o aslında vezir değil. Ona emir diyorlar, o da önemli. Hah! Bir de Şişmandudak! Başlarında o var. Dudakları aslında kalın değil ama ona öyle seslendiğim zaman çok kızıyor."

Kadın Lift'e baktı. Sonra döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Burada bekle," dedi ve dışarı çıktı.

Lift yere doğru eğildi. "Nasıl gidiyorum?"

"Berbat," dedi Wyndle.

"Evet. Fark ettim."

"Vezirlerin sana defalarca söylediğini yapıp *kibarca* konuşmayı öğrenmiş olsan işe yarardı şimdi," dedi Wyndle.

"Dır dır dır," dedi Lift kapıya doğru giderken. Dışarıya kulak kabarttı. Dışarıdaki kâtiplerin konuşmalarını zar zor duyabiliyordu.

"... şehirde aranması için göçmen muhafızlarının yüzbaşısı tarafından verilen tarife uyuyor..." dedi bir tanesi. "Buraya kendi ayağıyla geldi! Yüzbaşıya haber gönderdik, şansımıza rapor vermek için o da burada..."

"Hay Cehennem," diye fısıldadı Lift geriye çekilerek. "Bizi tanıdılar Yokelçi."

"Bu çılgın fikir için hiç yardım etmemem gerekirdi!"

Lift odayı geçerek uzakalem rafına geldi. Hepsi etiketliydi. "Buraya gel de bize gerekenin hangisi olduğunu söyle."

Wyndle büyüyerek duvara tırmandı ve sarmaşıklarını isim levhalarının üzerine uzattı. "Ah. Bunlar önemli kalemler. Bakalım... baştan üçüncüsü, imparatorluk sarayının kâtiplerine gidecek."

"İyi," dedi Lift. Uzakalemi kaptı ve aceleyle masanın üzerine koy-

du. Bunun yapılışını kaç kere izlemişti, kalemi tahtanın üzerinde doğru yere yerleştirdi ve ucundaki yakutu çevirdi. Anında cevap geldi, saray kâtipleri kalemlerden kolay kolay uzaklaşmazdı. Parmaklarını geride bırakmayı tercih ederlerdi.

Lift uzakalemi kaptı ve kâğıdın üzerine dayadı. "Iı..."

"Ah, Terbiye aşkına," dedi Wyndle. "Hiç dikkat etmedin, değil mi?"

"I ıh."

"Ne demek istediğini söyle."

Lift söyledi ve o da sarmaşıklarıyla masanın üzerinde doğru şekilleri oluşturdu. Kalemi yumruğunun içinde tutan Lift kelimelerin aptal harflerini teker teker kopyaladı. Bitmek bilmiyordu. Yazı yazmak saçmalıktı. Sadece konuşsalar olmuyor muydu? Neden insanlara ne yapacaklarını söylemek için onları görmene gerek olmayan bir yöntemi icat ederdin ki?

Ben Lift, yazdı. *Şişmandudak'a söyleyin, ona ihtiyacım var. Başım dertte. Ve biriniz Gawx'ı getirsin, eğer şu anda burnunu karıştırmakla fazla meşgul...*

Kapı açıldı ve Lift ciyakladı, yakutu çevirdi ve atlayarak masadan indi.

Kapının arkasında kalabalık bir grup vardı. Şişman olan da dâhil beş kâtip ve üç muhafız. Bir tanesi şehrin girişindeki karakoldaki kadındı.

Fırtınalar adına, diye düşündü Lift. *Hızlı davrandılar.*

Eğilerek onlara doğru fırladı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı muhafız. "Yakalaması zor!"

Lift kendini süper yaptı ama muhafız kâtipleri iterek odanın içine soktu ve kapıyı arkasından çekip kapatmaya başladı. Lift Kayganlanıp bacaklarının arasına dalarak kolayca geçti ama tam kapanırken kapıya bindirdi.

Muhafız ona doğru atıldı. Lift kendini süperlikle kapladı, böylece yakalandığı zaman geniş kollu Aziş ceketi çıkarak onu altındaki cübbeye benzer bir etekle bıraktı. Kendi gömleğiyle pantolonu en içteydi.

Zeminde emekleyerek uzaklaştı ama oda büyük değildi. Duvar boyunca kaçmaya çalıştı ama muhafız yüzbaşısı ensesindeydi.

"Hanımım!" diye haykırdı Wyndle. "Ah, hanımım. Bıçaklanmayın! Dinliyor musunuz? Keskin şeylerle vurulmaktan kaçının! Aslında küt şeylerle vurulmaktan da!"

Lift diğer muhafızlar da içeri girer ve hızla kapıyı kapatırlarken hırladı. Odanın iki yanından çevresini sarmaya başladılar.

Bir tarafa kaçtı, sonra da diğerine, sonra da uzakalemlerin olduğu rafı yumruklayarak birkaç tanesini devirirken kâtibin çığlık atmasına neden oldu.

Lift kapıya doğru fırladı. Muhafız yüzbaşısı üzerine atladı ve başka bir muhafız da *onun* üzerine.

Kendini süper yapan Lift debelendi, parmaklarının arasından kayıyordu. Sadece kapıya kadar...

"Tashi," diye fısıldadı bir kâtip. "Tanrıların Tanrısı ve Dünyanın Bağlayıcısı!" Mavi dumandan halkalar gibi huşusprenleri kafasının etrafında patladılar.

Lift muhafızların ellerinden sıyrıldı, bir tanesinin sırtına basıp ayağa kalkarak masayı rahatça görebileceği bir açıya geldi. Uzakalem yazıyordu.

"Ha nihayet," dedi, sonra muhafızların üzerinden indi ve koltuğa oturdu.

Arkasındaki muhafız yüzbaşısı küfrederek ayağa kalktı.

"Yüzbaşı, dur!" dedi şişman kâtip. Sarılı, cılız kâtibe baktı. "Git Aziş sarayına yazan başka bir uzakalem getir. İki tane getir! Teyit etmemiz gerek."

"Neyi?" dedi kâtip masaya doğru yürüyerek. Muhafız yüzbaşısı da yanlarına gelerek kalemin yazdıklarını okudu.

Sonra üçü de yavaş yavaş dönüp kocaman gözlerle Lift'e baktılar.

"İlgililerin dikkatine," diye okudu Wyndle sarmaşıklarını masadaki kâğıdın üzerine yayarak. "Bilinsin ki ben, Birinci Aqasix I. Yanagawn, bütün Makabak'ın imparatoru, Lift ismiyle bilinen genç hanıma her türlü saygı ve hürmetin gösterileceğini ilan ediyorum.

"Ona sanki bizzat şahsımmış gibi itaat edecek ve şehrinizi... ziyareti sırasında oluşabilecek her türlü masrafın faturasını imparatorluk hazinesine göndereceksiniz. Aşağıda tarifi ve kimliğinin kanıtı olarak sadece onun cevap verebileceği iki soru bulunmaktadır. Ancak şu bilinsin; eğer o herhangi bir şekilde engellenecek ya da zarar görecek olursa, imparatorluğun gazabını tadacaksınız."

"Sağ ol Gawx," dedi Lift, sonra dönüp kâtiplere ve muhafızlara baktı. "Bu da benim istediğimi yapmanız gerektiği anlamına geliyor."

"Peki... ne istiyorsunuz?" diye sordu şişman kâtip.

"Belli olmaz," dedi Lift. "Bugün öğlen yemeğinde ne yiyecektin?"

14

Aradan üç saat geçmişti ve cılız kâtibin şapkasını takmış olan Lift, şişman kâtibin masasının ortasında oturmuş, elleriyle krep yemekle meşguldü.

Daha düşük rütbeli kâtiplerden bir sürüsü, yere büyük bir şölenden sonra etrafa saçılmış kırık yengeç kabukları gibi yayılmış kitap yığınlarındaki raporları tarıyordu. Şişman kâtip masanın yanında ayakta durmuş, Lift'e uzakalemden Gawx'ın yazdıklarını okuyordu. Kadın en sonunda yüz örtüsünü indirmişti ve Lift'in düşündüğünden çok daha genç ve güzel olduğu ortaya çıkmıştı.

"Endişeliyim Lift," diye okudu şişman kâtip ona. "Buradaki *herkes* endişeli. Şimdi batıdan gelen raporlar var. Steen ve Alm da yeni fırtınayı görmüş. Alethi savaş beyinin söylediği gibi oluyor. Kırmızı şimşekli bir fırtına ters yönden esiyor."

Kadın Lift'e baktı. "Bu konuda haklı... ee..."

"Söyle," dedi Lift.

"Krepmeapları."

"Bak hiç zor olmuyor, değil mi?"

"Yüce Majesteleri garip yeni bir fırtınanın gelişi konusunda haklı.

Bunu Shinovar ve İri'deki bağımsız kaynaklardan da doğruladık. Kırmızı şimşekli devasa bir fırtına batıdan geliyor."

"Ya canavarlar?" dedi Lift. "Karanlıktaki kırmızı gözlü şeyler?"

"Her yere kaos hâkim," dedi kâtip. Adı Ghenna'ydı. "Doğru düzgün cevaplar almakta sıkıntı çekiyoruz. Fırtına okyanusa doğru giderken orayı vurduğu zaman doğu kıyısından gelen raporlar sayesinde bir şeyler tahmin edebiliyorduk. Çoğu kişi bu raporların abartılı olduğunu ve fırtınanın dineceğini düşünmüştü. Şimdi gezegenin etrafını dolaşıp batıdan geri geldiyse... Eh, söylentilere göre prens bütün ülke için bir acil durum bildirisi hazırlıyor."

Lift masanın üzerinde, yanında kıvrılmış duran Wyndle'a baktı. "Yokelçiler," dedi, zor duyulan bir sesle. "Gerçekten oluyor... Issızlıklar *geri döndü*..."

Ghenna, yeniden Gawx'ın yazdıklarını okumaya yoğunlaştı. "Bu bir felaket olacak Lift. Kimse yanlış yönden gelen bir fırtınaya karşı hazırlıklı değil. Neredeyse bunun kadar kötü olan diğer şey de Alethiler. Nasıl oluyor da bu fırtına hakkında bu kadar çok şey biliyorlar? Bir şekilde bunu onların savaş beyi mi yaptı?" Ghenna kâğıdı indirdi.

Lift krepini çiğnedi. Ortasında fazla yapışkan ve tuzlu bir püre olan kalın bir türdü. Onun yanındaki küçük kıtır kıtır tohumlarla kaplıydı. Son birkaç saat içinde denediği diğer ikisi kadar güzel değildi.

"Ne zaman gelecek?" diye sordu Lift.

"Fırtına mı? Kestirmesi zor ama çoğu rapora göre bir yücefırtınadan daha yavaş. Azir ve Tashikk'e üç ya da dört saat içinde ulaşabilir."

"Gawx'a şöyle yaz," dedi Lift krepi çiğnerken. "Burada güzel yemekler var. Çeşit çeşit krepler. Bir tanesinin ortasında şeker var."

Kâtip tereddüt etti.

"Yaz," dedi Lift. "Yoksa sana başka saçma hitaplar kullandırırım."

Ghenna iç çekip itaat etti.

"Lift," diye okudu uzakalem Gawx'ın sonraki lafını yazarken. Etrafında toplanmış on beş kadar vezir ve emirin ona ne demesi gerektiğini söylediklerine ve o kabul ettiği zaman yazdıklarına hiç şüphe yoktu. "Yemek hakkında boş konuşmaların zamanı değil."

"Asıl şimdi zamanı," diye cevap verdi Lift. "Hatırlamamız gerek. Fırtına geliyor olabilir ama milletin hâlâ yemesi lazım. Yarın dünyanın sonu olsa, ertesi gün insanlar kahvaltıda ne olduğunu soracak. Senin işin bu."

"Ya daha da kötü şeylerin söylentileri?" diye yazarak karşılık verdi Gawx. "Alethiler parshmenler konusunda uyarıyor ve ben bu kadar kısa süre içinde elimden geleni yapıyorum. Ama ya fırtınaların içinde olduğunu söyledikleri Yokelçiler?"

Lift kâtiplerle dolu odaya baktı. "O kısmı üzerinde çalışmaya devam ediyorum," dedi. Ghenna bunu yazarken Lift ayağa kalkarak ellerini süslü cübbesine sildi. "Hey, sivri zekâlılar. Ne buldunuz?"

Kâtipler ona baktı. "Hanımım," dedi bir tanesi. "Bizim ne aradığımız hakkında *hiçbir* fikrimiz yok."

"Garip şeyler!"

"Ne türden 'garip şeyler'?" diye sordu sarı shiqualı kâtip. Şapkası olmadan oldukça sersem ve kel görünüyordu. "Şehirde her gün olağan dışı şeyler oluyor! Domuzunun iki kafalı doğduğunu iddia eden adam hakkındaki raporu mu istiyorsunuz? Ya da duvarındaki yosunlarda Yaezir'in suretini gördüğünü söyleyen adam mı? Kız kardeşinin düşeceğini hisseden ve sonra kız kardeşi düşen kadın mı?"

"Yok," dedi Lift. "Onlar *sıradan*."

"O zaman sıradan olmayan nasıl olmalı?" diye sordu kâtip öfkeyle.

Lift parlamaya başladı. Süperliğini çağırmıştı ve o kadar fazla yükleniyordu ki, sanki aç kalası bir küreymiş gibi derisinden dışarı yayılmaya başladı.

Yanındaki yenilmemiş krepinin üzerindeki tohumlar filizlenerek birbirlerinin etrafına sarılan uzun büklümlü sarmaşıklara dönüştü ve yapraklar açtı.

"Böyle," dedi Lift, sonra yanına bir bakış attı. Harika. Krepi berbat etmişti.

Kâtipler huşu içinde bön bön bakıyordu, o yüzden Lift yüksek sesle ellerini çırparak onları işlerinin başına geri gönderdi. Wyndle içini çekti. Lift onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Üç saat olmuştu ve henüz önemli hiçbir şey çıkmamıştı. Haklıydı. Evet, bu şehirde her şeyi yazıyorlardı ve problem de buydu. *Her şeyi* yazıyorlardı!

"İmparatordan size yeni bir mesaj var," dedi Ghenna. "Ee... Krepme... Fırtınalar adına, bu çok salakça bir laf."

Lift sırıttı, sonra kâğıda doğru baktı. Kelimeler akıcı, zarif bir elle yazılmıştı. Büyük ihtimalle Şişmandudak'tı.

"Lift," diye okudu Ghenna. "Geri gelecek misin? Burada seni özlüyoruz."

"Şişmandudak bile mi?" diye sordu Lift.

"Vezir Noura da seni özlüyor. Lift, artık burası senin evin. Artık sokaklarda yaşamak zorunda değilsin."

"Eğer geri gelirsem orada ne yapacağım?"

"Ne istersen onu," yazdı Gawx. "Söz veriyorum."

Sorun da buydu.

"Ne yapacağımı henüz bilmiyorum," dedi Lift kendini insanlarla dolu odaya rağmen garip bir şekilde... yalnız hissederek. "Göreceğiz."

Ghenna bunun üzerine ona ters ters baktı. Sanki o Azir imparatoru ne istiyorsa o olmalıydı diye düşünüyordu ve küçük Reshi kızların ona karşı çıkmayı huy edinmemeleri gerekirdi.

Kapı aralanarak açıldı ve şehir muhafızlarının yüzbaşısı içeri baktı. Lift masadan aşağı atlayarak ona doğru koştu, sonra elindekinin ne olduğunu görmek için zıpladı. Bir rapordu. Harika. Daha fazla yazı.

"Ne buldun?" dedi Lift hevesle.

"Haklısın," dedi yüzbaşı. "Semt muhafızlarındaki bir meslektaşım Tashi'nin Işığı Yetimhanesi'ni takip ediyormuş. İşleten kadın..."

"Çotuk," dedi Lift. "Cadının biri. Akşamüstü atıştırmalığı olarak çocukların kemiklerini yiyor. Bir keresinde en uzun bakma yarışmasına girmiş ve rakibi olan tabloyu alt etmiş."

"... hakkında soruşturma var. Bir tür para aklama işi yapıyor, gerçi ayrıntılar belirsiz. Küreleri değeri daha az olanlarla takas ederken görülmüş, eğer başka bir gelir kaynağı olmasa batmasına neden olacak bir davranış. Raporda suç örgütlerinden bağış adıyla para topladığı ve pay aldıktan sonra kürelerin izini kapatmak için başka gruplara verdiği yazıyor. Daha fazlası da var. Her hâlükârda çocukların işlerini gizlemek için bir paravan olduğu açık."

"Ben demiştim," dedi Lift kâğıdı kaparak. "Onu tutuklamalı ve bütün parasıyla çorba almalısın. Nereye bakacağını söylediğim için yarısını da bana verirsen kimseye söylemem."

Muhafız kaşlarını kaldırdı.

"İstersen böyle yaptığımızı da yazabiliriz," dedi Lift. "O zaman *resmî* olur."

"Rüşvet, tehdit, şantaj ve zimmete geçirme içeren tavsiyelerini duymamış gibi yapacağım," dedi yüzbaşı. "Yetimhaneye gelince, benim yetki alanımın dışında ama seni temin ederim ki, meslektaşlarım yakında bu... Çotuk'a karşı harekete geçecekler."

"O da iyi," dedi Lift kâtipler ordusunun önündeki masanın üzerine geri çıkarak. "Ee ne buldunuz? Sanki bir tür iyilik gücünün timsalleri gibi parlayan birileri falan çıktı mı?"

"Bu önceden haber vermeden üzerimize yüklemek için fazlasıyla büyük bir araştırma!" diye şikâyet etti şişman kâtip. "Hanımım, bu bizim normalde *aylarca* üzerinde çalışacağımız türden bir inceleme. Bize üç hafta verirseniz ayrıntılı bir rapor hazırlayabiliriz!"

"Üç haftamız yok. En iyi ihtimalle üç saatimiz var."

Fark etmemişti. Sonraki birkaç saat boyunca Lift övmeyi, tehdit etmeyi, dans etmeyi, rüşvet vermeyi ve son çare olarak çılgınca bir seçeneğe başvurup sessizce oturup onları rahat bırakmayı denedi. Zaman geçtikçe aynı anda hiçbir şeyi ve her şeyi buldular. Muhafız raporlarında bir sürü gariplikten bahsediliyordu; bir adamın fazla yüksekten düştüğü hâlde sağ kalması, bir kadının penceresinin önünden gelen garip sesler, her sabah eğer dışarıya bir kâse şekerli su bırakmazsa bir kadının evinin önünde çok garip davranan sprenler hakkında hikâyeler vardı. Ancak kimsenin bir taneden fazla şahidi yoktu ve her seferinde muhafızlar söylentilerin dışında garip bir şey bulmamışlardı.

Ne zaman bir acayiplik çıksa Lift'in kapıdan dışarı fırlayıp, bir pencereden atlayarak koşa koşa gidip bahsedilen kişiyi bulası geliyordu. Her seferinde Wyndle sabırlı olmasını söylüyordu. Eğer bu raporların hepsi doğru olsaydı, o zaman bu şehirdeki herkes Dalgabağlayan olurdu. Ya sıradan bir batıl inanç yüzünden hazırlanan yüzlerce rapordan birinin peşinden koşup giderse? Saatler harcar ve hiçbir şey bulamazdı.

Aslında yaptığı şey de tam olarak buymuş gibi hissediyordu Lift. Kızgındı, sabırsızdı *ve* krepleri bitmişti.

"Üzgünüm hanımım," dedi Wyndle bebeğinin 'Tashi tarafından yabancılarla konuşurken daha rahat olması için babasından daha açık renkli deriye sahip olmakla kutsanmış olduğunu' iddia eden bir Veden kadınıyla ilgili raporu reddederlerken.

"Bunların hiçbirisinin diğerlerinden daha olası bir ipucu olduğunu düşünmüyorum. Birini seçip şanslı çıkmayı umut etmemiz gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Lift bugünlerde şanstan nefret ediyordu. Kendini hayatının uğursuz bir yaşında olduğuna ikna etmeyi başaramamış ve bu yüzden de şansa bel bağlamayı bırakmıştı. Hatta uğurlu küresini de bir parça domuz peyniriyle takas etmişti.

Üzerinde düşündükçe, şans *süperliğin* tam tersi gibi görünmeye başlamıştı. Bir tanesi senin yaptığın bir şeydi, öbürüyse sen ne yaparsan yap sana olan bir şey.

Tabii bu, şans diye bir şeyin olmadığı anlamına gelmiyordu. Buna

inanmak, şu Vorin rahiplerinin söylediklerine inanmak gibiydi. Yani fakirlerin doğarken Yaradan'dan zengin doğmayı dilemeyi akıl edemeyecek kadar salak oldukları için fakir olmalarına *karar verildiğine* inanmak.

"O zaman ne yapıyoruz?" dedi Lift.

"Bu raporlardan bir tanesini seçeceğiz sanırım," dedi Wyndle. "Herhangi bir tanesini. Belki şu bebekle ilgili olan hariç ama. Annenin dürüst olmayabileceğinden şüpheleniyorum."

"Harbi mi?"

Lift önünde yayılmış kâğıtlara baktı. Okuyamadığı, hepsinin üzerinde şüpheli bir şeylerin ayrıntılarının yazılı olduğu kâğıtlara. Fırtınalar adına. Doğrusunu seçerse bir hayat kurtarabilir, belki onun yapabildiklerini yapan başka birisini daha bulurdu.

Yanlışını seçerse Karanlık ve hizmetkârları masum birini öldürecekti. Sessizce, göçüşüne şahit olacak ya da onu hatırlayacak kimse olmadan.

Karanlık. Lift bir anda ondan nefret etti. Yoğunluğuyla onu bile irkilten kaynar bir öfkeydi. Daha önce birilerinden gerçekten *nefret* ettiğini hiç sanmıyordu. Ama tüm duyguları reddediyormuş gibi görünen o soğuk gözler. Yaptıklarını zerre suçluluk duymadan yaptığı için Lift'in ona nefreti daha da artıyordu.

"Hanımım," dedi Wyndle, "hangisini seçiyorsunuz?"

"Seçemem," diye fısıldadı Lift. "Seçmeyi bilmiyorum."

"Seçin işte bir tanesini."

"Olmaz. Ben seçim yapmam Wyndle."

"Saçmalık! Her gün yapıyorsunuz."

"Hayır. Ben sadece..." O rüzgâr nereye eserse oraya giderdi. Bir kere karar verdiğin zaman bağlanırdın. *Doğrunun* ne olduğunu düşündüğünü söylemiş olurdun.

Odanın kapısı savrularak açıldı. Orada Lift'in tanımadığı, ter içinde ve nefes nefese bir muhafız vardı. "Prensten derhâl bütün ülkeye yayılmak üzere Beşinci Seviye acil durum bildirisi geldi. Şehirde olağanüstü hâl ilan ediliyor. Yanlış yönden gelen fırtınanın iki saat içinde buraya ulaşması bekleniyor.

"Bütün halk sokakları boşaltacak, fırtına sığınaklarına gidecek ve parshmenler ya hapsedilecek ya da fırtınaya terk edilecek. Hendek şehirlerin ve Yeddaw'ın ara sokaklarının boşaltılmaları isteniyor. Hükûmet görevlilerinin nüfus sayımı yapmaları, rapor hazırlamaları ve tahliye sırasında anlaşmazlıkları çözmek ve kamu düzenini sağlamak

için fırtına sığınaklarına gitmeleri emredildi. Her toplanma alanında bu emirlerin birer listesini bulunacak, şu anda dağıtılıyorlar."

Odadaki kâtipler işlerinden başlarını kaldırdılar, sonra anında kitapları ve defterleri toplamaya başladılar.

"Durun!" dedi Lift haberci giderken. "Ne yapıyorsunuz?"

"Daha yüksekten emir geldi," dedi Ghenna. "Araştırmanın askıya alınması gerekecek."

"Ne kadar!"

"Prens olağanüstü hâl durumunu iptal etmeye karar verinceye kadar," diye yanıt verdi Ghenna, rafındaki uzakalemleri hızla toplar ve kumaş kaplamalı bir kutuya koyarken.

"Ama imparator!" dedi Lift Gawx'tan gelmiş bir kâğıdı kapıp sallayarak. "Bana yardım etmenizi söyledi!"

"Bir fırtına sığınağına gitmene memnuniyetle yardım edeceğiz," dedi muhafız yüzbaşısı.

"Benim bu sorun için yardıma ihtiyacım var! Size itaat etmenizi *emretti*!"

"Biz elbette ki imparatoru dinliyoruz," dedi Ghenna. "Çok dikkatle dinleyeceğiz."

Ama ille de itaat etmeyeceklerdi. Vezirler bunu açıklamıştı. Azir bir imparatorluk olduğunu *iddia ediyor* ve bölgedeki diğer ülkelerin pek çoğu itiraz etmiyor olabilirdi. Tıpkı halka oyunu sırasında takım lideri olduğunu söyleyen çocuğa itiraz etmemen gibi. Ancak taleplerinin fazla ağır hâle geldiği anda kendini boş bir sokağa konuşurken bulabilirdi.

Kâtipler dikkate değer derecede becerikliydi. Lift'i koridora çıkarıp okuyamadığı bir avuç raporu eline tutuşturduktan sonra çeşitli görevlerinin başına gitmek üzere dağılmaları çok zaman almadı. Lift'i yanında ondan çok daha büyük olamayacak bir kâtip yamağıyla yalnız bırakmışlardı, onun işi Lift'i bir fırtına sığınağına götürmekti.

Lift fırsat bulduğu ilk bağlantı noktasında kızı atlattı ve kız gözlerinden uyku akan, kahverengi shiqua içindeki bir yaşlı âlime olağanüstü hâl durumunu açıklarken bir diğer koridordan sıvışıverdi. Güzel Aziş giysilerini çıkarıp bir bir köşeye fırlatıp pantolonu, gömleği ve düğmeleri açık dış gömleğiyle kaldı. Ondan sonra binanın daha az kalabalık bir kısmına doğru ilerledi. Büyük koridorlarda kâtipler toplanmış birbirlerine bağırıyorlardı. Damarlarında kan yerine mürekkep akan bir grup yaşlı adam ve kadından böylesine bir şamata beklemezdi.

Burası karanlıktı ve Lift uğurlu küresini takas etmemiş olmayı di-

ledi. Koridorları birbirlerinden ayırmak için Aziş desenli halılar vardı ama o kadardı. Duvarlara düzenli aralıklarla dizilmiş küre fenerler vardı ama sadece her beş taneden birisinde dolu küre yerleştirilmişti. Herkes Fırtınaışığı'na açtı. Bir tanesine yapışıp mandalını ısırarak açmaya çalışmakla bir dakika harcadı ama sıkı kilitlenmişlerdi.

Koridor boyunca ilerlemeye devam ederek hepsi kâğıtlarla dolu pek çok odanın önünden geçti; gerçi burada bulmayı beklediği kadar kitaplık görmemişti. Bir kütüphane gibi değildi. Bunun yerine çekip açtığında içlerinin kâğıt yığınlarıyla dolu olduğunu gördüğün çekmecelerle kaplı duvarlar vardı.

Ne kadar yürürse, etraf o kadar sessizleşiyordu. Ağaçlar için yapılmış bir anıt mezarda yürüyor gibiydi. Elindeki kâğıtları kıvırdı ve cebine tıktı. O kadar çoklardı ki elini ceplerine sokamıyordu.

"Hanımım," dedi Wyndle zeminden, "fazla zamanımız kalmadı."

"Düşünüyorum," dedi Lift. Ama yalandı. Düşünmekten *kaçınmaya* çalışıyordu.

"Plan işe yaramadığı için üzgünüm," dedi Wyndle.

Lift omzunu silkti. "Sen zaten burada bile olmak istemiyorsun ki. Gidip bahçıvanlık yapmak istiyorsun."

"Evet, en güzelinden bir çizme sergisi planlamıştım," dedi Wyndle. "Ama sanırım... sanırım dünyanın sonu geldiği zaman bahçe düzenlemesiyle uğraşmak pek mümkün olmaz, değil mi? Ve eğer o nazik İriali'nin yanına gönderilmiş olsaydım burada olmazdım, değil mi? Ve o kurtarmaya çalıştığınız Parlayan da şimdiden ölmüş sayılırdı."

"Büyük ihtimalle şimdiye ölmüştür."

"Ama yine de... denemeye değer, değil mi?"

Aptal neşeli Yokelçi. Lift Wyndle'a şöyle bir baktı, sonra kâğıt yığınını çıkardı. "Bunlar işe yaramaz. Yeni bir planla baştan başlamalıyız."

"Ve zamanımız da çok daha az. Gün batımı yaklaşıyor, o fırtına da. Ne yapacağız?"

Lift kâğıtları yere attı. "Nereye gideceğini bilen biri vardı. Karanlık'la konuşan şu kadın bir şeyler araştırıyor olduğunu söylemişti. Kendinden emin gibiydi."

"Hmm," dedi Wyndle. "Sizce onun araştırması... kayıtlara bakan bir dizi kâtibi içeriyor olabilir mi?"

Lift başını yana eğdi.

"Yapacak akıllıca şey bu olur," dedi Wyndle. "Sonuçta biz bile bunu düşündük."

Lift sırıttı, sonra geldiği yöne doğru koştu.

15

"Evet," dedi şişman kâtip, bir kitaba baktıktan sonra telaşla. "Bidlel'in ekibiydi, oda iki yüz otuz iki. Tarif ettiğiniz kadın onları iki hafta önce gizli bir proje için kiralamış. Müşterilerimizin mahremiyetini *çok* ciddiye alırız." İçini çekerek kitabı kapattı. "İmparatorluk buyruklarının haricinde."

"Teşekkürler," dedi Lift kadına sarılarak. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler."

"Keşke bunların hepsinin ne anlama geldiğini bilseydim. Fırtınalar adına... İnsanlar her şeyi bana anlatabileceklerini düşünüyorlar oysa ben kralların bile dünyada olan bitenleri anlamak konusunda zorlandığı hissine kapılıyorum." Başını sallayarak kendisine sarılmaya devam eden Lift'e baktı. "Şimdi görev yerime *gidiyorum*. Sen de sığınağa gitsen akıllılık edersin."

"Tabiisağolhoşçakal," dedi Lift kadını bırakarak ve defterlerle dolu odadan hızla fırladı. Koridora çıkınca, Dizin'in fırtına sığınağına inen merdivenlerin *tam tersi* yönünde ilerledi.

Ghenna kafasını koridora uzattı. "Bidlel şimdiye kadar gitmiştir! Kapı kilitli olacak." Durakladı. "Hiçbir şeyi kırma!"

"Yokelçi," dedi Lift, "demin söylediği sayı her neyse onu bulabilir misin?"

"Evet."

"İyi. Çünkü benim o kadar parmağım yok."

Şimdiden boşmuş gibi gelen mağaramsı Dizin'de hızla ilerlediler. Bildiriden bu yana sadece yarım saat geçmişti; Wyndle saymaya ve diğer herkes de odalarından çıkmaya devam ediyordu. İnsanlar bir fırtınanın gelişi öncesinde kapılarını kilitler ve güvenli yerlere giderlerdi. Sıradan evleri olanlar için o evler yeterli olurdu ama fakirler fırtına sığınaklarına gitmek durumundaydılar.

Zavallı parshmenler. Şehirde Azimir'deki kadar çok parshmen yoktu. Prensin emirleri doğrultusunda toplanıyor ve dışarı atılıyorlardı. Fırtınaya terk ediliyorlardı, ki Lift'e göre bu son derece adaletsizdi.

Bu konudaki şikâyetlerini kimse dinlememişti ama. Ve Wyndle da onların... eh, Yokelçilere dönüşüyor olabileceğini ima etmişti. Ve o bilirdi.

Wyndle bunun onlara büyük ihtimalle zarar vermeyeceğini iddia etse bile yine de adaletsiz görünüyordu. Lift *onu* fırtınada dışarıya atmazdı.

Lift'i iki kat yukarıya çıkarır, sonra da sıraları saymaya başlarken sarmaşıklarını takip etti. Bu katın zemini boyanmış tahtadandı ve üzerinde yürümek garip bir hisse neden oluyordu. Tahta zemin. Kırılıp aşağı düşmez miydi? Tahta binalar Lift'e her zaman çok dayanıksız gelmişti ve her ihtimale karşı adımlarını dikkatli atıyordu. Bu...

Lift kaşlarını çattı, sonra çömelerek bir yöne, sonra diğerine baktı. O neydi?

"İki yüz yirmi bir..." dedi Wyndle. "İki yüz yirmi iki..."

"Yokelçi!" diye tısladı Lift. "Kes sesini."

Wyndle kıvrılıp dönerek duvardan yukarı çıktı. Lift sırtını duvara dayadı, sonra eğilip bir yan koridora döndü ve sırtını yeniden duvara dayadı.

Halının üzerinde çizmeli ayaklar gümledi. "*Buna* ipucu dediğine inanamıyorum," dedi bir kadın sesi. Lift Karanlık'ın hizmetkârını tanımıştı. "Sen muhafız değil miydin?"

"İşler Yezier'de başka türlü yürür," diye tersledi bir adam. Öbür çıraktı. "Burada herkes çok nazlı. Ne demek istiyorlarsa açıkça söylemeleri gerek."

"Bir Tashikki sokak muhbirinin *net* konuşmasını mı bekliyorsun?"

"Tabii ki. İşi bu değil mi?"

İkili yürüyerek geçtiler ve neyse ki Lift'in olduğu yan koridora doğru bakmadılar. Fırtınalar adına; yüksek çizmeleri, sert Doğulu ceketleri ve geniş yenli eldivenleriyle o üniformalar gösterişliydi be. Savaş meydanındaki generallere benziyorlardı.

Lift onları takip edip nereye gittiklerini görmek için can atıyordu. Kendini biraz daha beklemek için zorladı.

Birkaç saniye sonra koridordan başka biri geçti sessizce. Perişan giysileri, eğik başı ve omzuna dayalı o büyük kılıçla Suikastçı'ydı. Kılıcın bir tür Parekılıcı olduğu *kesindi*.

"Bilmiyorum kılıç-nimi," dedi adam alçak sesle. "Artık kendi zihnime güvenmiyorum." Sonra durakladı, sanki bir şey dinlermiş gibi durdu. "Bu rahatlatıcı değil kılıç-nimi. Hayır, değil..."

Havada hafifçe parlayan bir iz bırakarak diğer ikisinin peşi sıra ilerledi. Şimdi hareket ettiği için Karanlık'ın üssünde olduğundan daha az belirgindi, neredeyse seçilemiyordu.

"Ah hanımım," dedi Wyndle yanında kıvrılarak. "Neredeyse korkudan ölüyordum! Koridorda öyle durması. Bir şekilde beni gördüğünden *emindim*!"

Neyse ki o küre fenerlerin çoğu yanmıyordu ve koridorlar karanlıktı. Lift tedirgin bir şekilde koridora adım attı ve grubu takibe koyuldu. Doğru kapıda durdular ve bir tanesi bir anahtar çıkardı. Lift içeriyi dağıtmalarını beklemişti ama elbette ki bunu yapmalarına gerek yoktu. Yasal yetkileri vardı.

Aslına bakılırsa Lift'in de öyle. Ne kadar acayipti.

Karanlık'ın iki hizmetkârı odaya girdi. Beyazlı Suikastçı dışarıdaki koridorda kalmıştı. Garip Parekılıcı'nı kucağına yatırarak kapının karşısında yere oturdu. Çoğunlukla kımıldamadan duruyor ama hareket ettiği zaman arkasında solgun bir görüntü bırakıyordu.

Lift tekrar yan koridora girerek sırtını duvara dayadı. Yüce Düşünce'de insanlar bağırıyor, düzenli olmaları için birbirlerine emirler yağdırıyorlardı.

"İçeri girmem gerek," dedi Lift. "Bir şekilde."

Wyndle sarmaşıkları etrafında sıkışarak yerde büzüldü.

Lift başını salladı. "Bu da aç kalası Suikastçı'nın önünden geçmek anlamına geliyor. Fırtına kapası."

"Ben giderim," diye fısıldadı Wyndle.

"Belki dikkatini çekmek için bir şeyler yapabilirim," dedi Lift neredeyse hiç dikkat etmeden. "Bir şeylerin peşine takılıp gider mi? Ama bu odadaki ikisini uyandırır."

"Ben giderim," diye tekrar etti Wyndle.

Lift ne dediğini fark ederek başını yana eğdi. Aşağı baktı. "Dikkatini çekmeye mi?"

"Hayır." Wyndle'ın sarmaşıkları birbirlerinin etrafında dönüp sıkılaşarak düğümlere dönüştü. "Ben gideceğim hanımım. Odaya gizlice girebilirim. Ben... inanıyorum ki sprenleri beni görmeyi başaramayacak."

"Emin değil misin?"

"Hayır."

"Tehlikeli görünüyor."

Sarmaşıkları daha da sıkılaşırken çıtırdadı. "Öyle midir?"

"Evet kesin," dedi Lift, sonra köşeden bir bakış attı. "O beyazlı herifin tuhaf bir hâli var. Seni öldürebilir mi Yokelçi?"

"Yok edilebilirim," dedi Wyndle. "Evet. Bir insanda olduğu gibi değil ama ben... öyle sprenleri..." Alçak sesle inledi. "Belki *gerçekten* benim için fazla tehlikelidir."

"Olabilir."

Wyndle yere yayılarak kendi etrafında düğümlendi.

"Yine de gidiyorum," diye fısıldadı.

Lift başını salladı. "Dinle, o ikisinin söylediklerini ezberle ve hemen buraya geri dön. Bir şey olursa elinden geldiği kadar yüksek sesle çığlık at."

"Tamam. Dinle ve çığlık at. Dinleyip çığlık atabilirim. Bu konularda iyiyim." Lift'in bildiği kadarıyla nefes alması gerekmiyor olsa da, derin bir nefes alır gibi bir ses çıkardı, sonra da duvarın zeminle birleştiği yer boyunca büyüyen ve üzerine kristaller dizili bir sarmaşık şeklinde koridora fırladı. Yanlarından minik yeşil çıkıntılar çıkarak halıyı kaplıyorlardı.

Suikastçı başını kaldırmadı. Wyndle iki Semadeşen çırağının olduğu odanın kapı ağzına ulaştı. Lift içeride söylenenlerin tek kelimesini bile duyamıyordu.

Fırtınalar adına, beklemekten nefret ediyordu. Bütün hayatını hiçbir şeyi ve hiç kimseyi beklemek zorunda kalmamak üzerine kurmuştu. İstediği zaman istediği şeyi yapıyordu. En iyisi buydu, değil mi? Herkes ne istiyorsa yapabilmeliydi.

Peki yiyecekleri kim yetiştirecekti? Eğer dünya Lift gibi insanlarla dolu olsaydı, ekimi yarıda bırakıp lurg avlamaya gitmezler miydi? Kimse sokakları korumaz ya da toplantılarda oturmazdı. Kimse yazı yazmayı ya da krallıkları yönetmeyi öğrenmezdi. Herkes birbirinin ye-

meklerini yiyerek sağa sola koşturur ve sonra yemek kalmayınca da hepsi düşüp ölürdü.

Bunu biliyordun, dedi içinde elleri belinde duran bir parçası, bir meydan okumayla. *Büyümemeyi isterken bile dünyanın düzenini biliyordun.*

Çocuk olmak bir bahaneydi. Kabul edilebilir bir mazeretti.

Bekledi, hiçbir şey yapamayacağı için kıvrandığını hissediyordu. İçeride ne diyorlardı? Wyndle'ı görmüşler miydi? İşkence mi ediyorlardı? Onu... bahçelerini kesmekle tehdit ediyorlar mıydı?

Dinle, diye fısıldadı bir parçası.

Ama elbette ki hiçbir şey duyamıyordu.

Koşup içeri dalmayı, hepsine dilini çıkarmayı, sonra aç kalası binanın içinde bir kovalamacaya sürüklemeyi istiyordu. Hiç şüphe yok ki bunu yapmak, türlü düşünceler içinde öylece oturup bir yandan endişelenip bir yandan da kendini suçlamaktan daha iyi olurdu.

Sürekli meşgul olduğun zaman bir şeyleri düşünmen gerekmiyordu. Çoğu insanın nasıl olup da kafalarına estiği anda ortadan kaybolmadıkları gibi şeyleri. Annenin ne kadar sıcak ne kadar nazik, herkesle ilgilenmeye ne kadar hazır olduğunu. Roshar üzerinde insanlara onun kadar iyi davranan birilerinin olabilmesi inanılmazdı.

Ölmemesi gerekirdi. En azından ölüp giderken yanında onunla ilgilenmek için onun yarısı kadar iyi birinin olması gerekirdi.

Bencil, salak Lift'ten başka birinin.

Ve yalnız.

Gerildi, köşeyi dönüp fırlamak için kendini hazırladı. Ancak Wyndle en sonunda odadan koridora çıkmıştı. Telaşlı bir hızda zemin boyunca büyüdü ve yanına geldi, arkasında kalan sarmaşıkları ufalanırken duvarın dibinde bir toz izi bırakıyordu.

Bir an sonra Karanlık'ın iki hizmetkârı odadan çıktı ve Lift Wyndle'la birlikte yan koridora saklandı. Gölgelere karışıp uzaktan gelen ışığın önünde belli olmamak için yere çömeldi. Üniformalı adam ve kadın bir an sonra yürüyerek geçtiler ve koridordan tarafa bakmadılar bile. Lift rahatladı, parmaklarının uçları Wyndle'ın sarmaşıklarına sürtündü.

Sonra suikastçı geldi. Durdu, elini kılıcının kabzasına koyarak ondan tarafa baktı.

Lift'in nefesi tıkandı. *Süper olma. Süper olma!* Eğer bu gölgelerin içinde gücünü kullanırsa parlardı ve suikastçı kesinlikle onu görürdü.

Tek yapabileceği suikastçı garip şekilli gözlerini kısarken orada

çömelerek durmaktı. Sanki fazla büyük gibilerdi. Kemerindeki bir keseye uzandı, sonra küçük ve parlak bir şeyi koridora attı. Bir küre.

Lift paniğe kapıldı. Kaçsa mı, süper mi olsa ya da sadece hareketsiz mi kalsa emin olamıyordu. Etrafında korkusprenleri kaynadı, yuvarlanarak yaklaşan kürenin ışığıyla aydınlandılar ve suikastçının gözlerinin içine baktığında onu görebildiğini gördü.

Kılıcı kınından birazcık dışarı çekti. Kılıçtan siyah dumanlar dökülerek yere aktı ve ayaklarının dibinde bir havuz oluşturdu. Lift aniden korkunç bir mide bulantısı hissetti.

Suikastçı onu inceledi, sonra kılıcı sert bir hareketle kınına geri soktu. İnanılmaz bir şekilde, peşi sıra ilerleyen o hafif izle uzaklaşıp diğer ikisini takibe koyuldu. Tek kelime etmemişti ve halının üzerindeki yürürken neredeyse ses bile çıkarmıyordu. Diğer ikisinin çıkardığı sese kıyasla hafif bir meltem gibiydi.

Saniyeler içinde üçü de merdivenlerden inmiş ve kaybolmuşlardı.

"Fırtına kapası!" dedi Lift kendini sırtüstü halının üzerine atarak. "Dünyanın fırtına kapası Anası ile yukarıdaki Fırtınaların Babası! Korkudan öldürüyordu ulan beni."

"Biliyorum!" dedi Wyndle. "Nasıl inlemediğimi duydun mu?"

"Hayır."

"İnleyemeyecek kadar çok korkmuştum!"

Lift doğrulup oturdu, sonra alnındaki teri sildi. "Hoh. Tamam, ee... bu da böyle oldu. Ne konuştular?"

"Ah!" dedi Wyndle sanki görevini tamamen unutmuş gibi. "Hanımım, bir araştırma yaptırmışlar! Şehirdeki gariplikleri belirlemek için haftalarca süren bir araştırma."

"Harika! Ne bulmuşlar?"

"Bilmiyorum."

Lift kendini tekrar geriye fırlattı.

"Anlamadığım bir sürü şeyden bahsettiler," dedi Wyndle. "Ama hanımım, aradıklarının kim olduğunu *biliyorlar*! Şu anda oraya gidiyorlar. Öldürmek için." Bir sarmaşıkla Lift'i dürttü. "O yüzden... onları takip mi etmeliyiz?"

"Peki tamam," dedi Lift. "Sanırım bunu yapabiliriz. O kadar da zor olamaz, değil mi?"

16

Çok daha zor çıkmıştı.

Koridorlar ürpertici bir şekilde boşalmış olduğu için fazla yaklaşamıyordu. Yan koridorlara açılan bir sürü kesişim noktası ve oda vardı. Duvarlarda fazla küre olmadığı da hesaba katılırsa üçlüyü takip etmek epey zorlu bir iş oluyordu.

Ama başardı. Şehre açılan bir kapıya ulaşana kadar onları aç kalası bina boyunca takip etti. Lift kapıların yakınındaki bir pencereden dışarı sürünmeyi başararak dışarıdaki merdivenin yanındaki bitkilerin arasına düştü. Takip ettiği üç kişi şehre tepeden bakan sahanlığa çıkarken orada büzüldü.

Temiz havayı tekrar içine çekebilmek iyi gelmişti. Gerçi bulutlar batan güneşin önünü kapatmıştı. Bütün şehir şimdi daha soğuktu sanki. Gölgeli.

Ve boştu.

Daha önce insanlar Yüce Dürümce'ye inen ve çıkan merdivenlerle rampaları dolduruyordu. Şimdi ortalıkta sadece birkaç kişi vardı ve onlar da telaşla sığınacak bir yer arayarak kapılardan girip ortadan kayboluyordu teker teker.

Suikastçı gözlerini batıya doğru çevirdi. "Fırtına geliyor," dedi.

"Acele etmek için bir diğer sebep," dedi kadın muhafız. Cebinden bir küre çıkardı, yukarı kaldırdı ve ışığı içine çekti. Işık içine doğru aktı ve kadın süper olarak parlamaya başladı.

Sonra havaya yükseldi.

Aç kalası havada yükselmişti!

Uçuyorlar, diye düşündü Lift. *Ben niye uçamıyorum lan?*

Diğeri de kadının yanında yükseldi.

"Geliyor musun suikastçı?" Kadın başını eğip sahanlığa ve beyaz giysili adama baktı.

"O fırtınaya daha önce bir kere girdim," diye fısıldadı Suikastçı. "Öldüğüm gün. Hayır."

"Bu gidişle tarikata girmeyi başaramayacaksın."

Suikastçı sessiz kaldı. Havada duran iki kişi birbirlerine baktılar, sonra adam omzunu silkti. Daha yükseğe çıktılar, sonra şehir boyunca uçup giderek hendeklerin içinden dolaşma zahmetinden kurtuldular.

Fırtına kapasıcalar *uçuyordu*.

"Peşinde olduğu sensin, değil mi?" dedi Suikastçı alçak sesle.

Lift yüzünü buruşturdu. Sonra ayağa kalktı ve suikastçının durduğu sahanlığın kenarından baktı. Suikastçı döndü ve ona baktı.

"Ben bir şey değilim," dedi Lift.

"O bir şey olmayanları öldürüyor."

"Sen öldürmüyor musun?"

"Ben kralları öldürüyorum."

"Bu *daha* iyi tabii."

Gözlerini kısıp Lift'e baktı. Sonra omuzunda asılı kınındaki kılıcıyla, elleri önünde çömeldi. "Hayır. Değil. Ne zaman bir gölge görsem onların çığlıklarını, taleplerini duyuyorum. Beni takip ediyorlar, zihnime uzanıyor, aklımı elimden almayı arzu ediyorlar. Zaten kazandıklarından korkuyorum; konuştuğun bu adam artık neyin çılgın bir sayıklama olduğunu ve neyin olmadığını ayırt edemez hâle geldiğinden."

"Haaaaa," dedi Lift. "Ama bana saldırmadın."

"Hayır. Kılıç seni sevdi."

"Harika. Ben de kılıcı sevdim." Lift gökyüzüne doğru bir bakış attı. "Iı... nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Raporda, şehirdeki birkaç kişinin ortadan kaybolduğunu gördüğü bir adam tarif ediliyordu. Bir ara sokağa sapıyor, sonra başka birisi peşinden gittiği zaman sokağın boş olduğunu görüyormuş. İnsanlar yüzünün başka birinin yüzüne dönüştüğünü gördüklerini iddia

ediyor. Yoldaşlarım onun Işıkören denilen bir şey olduğuna ve bu nedenle durdurulması gerektiğine inanıyor."

"Bu kanuna uygun mu?"

"Nin, prensin kendi izin verdikleri dışında ülkede Dalgabağlama kullanımını tamamen yasaklayan bir karar çıkarttırmayı başardı." Lift'i inceledi. "Elçi'nin seninle olan tecrübesinin ona yerel otoritelerle zaman harcamak yerine doğrudan en tepeye gitmeyi öğrettiğine inanıyorum."

Lift öbür ikisinin gittikleri yöne doğru baktı. Gökyüzü daha da kararıyordu, uğursuz bir işaretti.

"Gerçekten yanılıyor, değil mi?" dedi Lift. "Bir Elçi olduğunu söylediğin adam. Yokelçilerin geri dönmediklerini söylüyor ama döndüler."

"Yeni fırtına bunu açığa çıkaracak," dedi suikastçı. "Ama... ben kimim ki konuşuyorum? Ben delirdim. Öte yandan, Elçi'nin de delirdiğini düşünüyorum. Bu insanoğlunun aklına güvenilemeyeceğine inanmama neden oluyor. Takip etmek, yol göstermek için daha büyük bir şeylere ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ama bu beni bağlamıyor... Kanun dediğin şey aptal ya da gaddar bir adamın kaprislerinden ibaret olabiliyorsa, daha üstün bir kanunu aramanın ne faydası var?"

"Haaaaa," dedi Lift. "Ee, istediğin kadar deli olabilirsin. Sorun değil. Ben delileri severim. Duvarları yaladıkları ya da taşları yedikleri zaman komik oluyor. Ama dans etmeye başlamadan önce bana o ikisinin nereye gittiğini söyleyebilir misin?"

"Onlardan önce varamazsın."

"O zaman bana söylemenin bir zararı olmaz, değil mi?"

Suikastçı gülümsedi ama bu duygu gözlerine ulaşamıyormuş gibi görünüyordu. "Kaybolabilen adam, bu Işıkören olduğu düşünülen şahıs, göçmen semtinde iyi tanınan, yaşlı bir filozof. Çoğu gününü küçük bir tiyatro sahnesinde oturup dinleyen herkesle konuşmakla geçiriyor. Burası..."

"... Tashi'nin Işığı isimli yetimhanenin yanında. Fırtınalar adına. Tahmin etmem gerekirdi. O da neredeyse senin kadar cins."

"Onlarla savaşacak mısın küçük Parlayan?" diye sordu Suikastçı. "İki çırak Semadeşen'e karşı sen, tek başına? Arkalarında bekleyen bir Elçi ile?"

Lift Wyndle'a bir bakış attı. "Bilmiyorum. Ama gitmem gerek, değil mi?"

17

Lift süperliğini çağırdı. Gücün derinliklerine dalarak kuvvet, hız ve Kayganlık aldı. Karanlık'ın çırakları havada uçarken görülmekten endişe etmiyor gibiydi, o yüzden Lift de görülmeyi umursamamaya karar vermişti.

Sıçrayarak Suikastçı'dan uzaklaşırken ayaklarını Kayganladı, sonra merdivenin yanındaki binanın dışından dolaşan rampanın üzerine indi. Basamakların yanından kayarak şehre doğru fırlamaya niyeti vardı.

Elbette iki ayağı da başka yöne savrulmadan önce sadece bir saniye dayanmıştı ve taşların üzerine düştü. Bir acı dalgasıyla sarsıldı ama yuvarlanmaya başladığı için daha fazla bir şey yapmaya vakti olmadı. Sonra yüksek merdivenin yan tarafından dosdoğru aşağı düştü.

Birkaç saniye sonra bir gümlemeyle, küçük düşmüş bir yığın hâlinde yere çakıldı. Süperliği fazla zarar görmesine engel oluyordu, o yüzden duvardan aşağı inen Wyndle'ın endişeli haykırışlarını duymazdan geldi. Bunun yerine olduğu yerde dönerek elleri ve dizlerinin üzerine kalktı ve sonra da yetimhaneye doğru giden hendeğe doğru fırladı.

Beceriksizlik için zaman yoktu! Sıradan koşu yeteri kadar hızlı olmayacaktı. Düşmanları ciddi ciddi *uçuyordu*.

Zihin gözünde nasıl olması gerektiğini görebiliyordu. Bütün şehir, Yüce Düzmece'nin olduğu merkezi tepenin etrafına kurulmuştu. Lift'in ayaklarının Kayganlı vaziyette boş sokaklar boyunca hızla gidebilmesi gerekirdi. Elleriyle yanından geçtiği duvarlara, çıkıntılara, binalara vurarak her hareketiyle daha fazla hız kazanabilmesi gerekirdi.

Uçan bir ok gibi olabilmesi gerekirdi. Hedefine doğru gerilerek nişan alınmış ve salınmış bir ok gibi.

Bunu görebiliyordu. Ama *yapamıyordu*. Kendini tekrar ileri fırlattı ama ayakları yine altından kaydı. Bu sefer geriye doğru savruldular ve Lift de öne düşerek yüzünü taşlara çarptı. Beyaz bir şimşek gördü. Başını kaldırdığı zaman boş sokak titreşiyordu ama süperliği kısa süre sonra onu iyileştirdi.

Gölgeli cadde önemli bir yoldu ama boş ve mahzun bir hâlde duruyordu. İnsanlar tenteleri ve sokak arabalarını içeri çekmiş ama çöplerini bırakmıştı. O duvarlar Lift'in üzerine geliyordu. Herkes fırtına sırasında kanyonlardan uzak durulması gerektiğini bilirdi, yoksa sel sularıyla süpürülüp giderdin. Bunlar ise açık açık buna meydan okuyan kocaman, aç kalası bir şehir inşa etmişlerdi.

Uzaklarda gökyüzü gürüldedi. Fırtına gelmeden önce kendini beğenmiş iki katil; zavallı, yaşlı bir deliyi ziyaret edeceklerdi. Lift'in buna engel olması gerekiyordu. Engel olunması *şarttı*. Neden olduğunu açıklayamıyordu.

Tamam Lift. Sakin ol. Süper olabilirsin. Zaten her zaman süperdin ve şimdi bu fazladan süperliğin var. Haydi. Bunu yapabilirsin.

Hırladı ve kendini öne atarak koşmaya başladı, sonra yan döndü ve kaydı. Bunu *yapabilirdi* ve *yapacaktı*...

Bu sefer bir kavşaktaki duvarın köşesine çarptı ve ayakları gökyüzüne doğru savrularak yere yığıldı. Başının arkasını hüsranla yere vurdu.

"Hanımım?" dedi Wyndle kıvrılarak yanına gelirken. "Ah, bu fırtınanın sesini hiç beğenmedim..."

Mahcup olmuştu ve hiç de süper gibi değildi. Ayağa kalkıp yolun geri kalanını koşmaya karar verdi. Güçleri yorulmadan hızla koşmasını sağlıyordu ama bunun yeterli olmayacağını *hissedebiliyordu*.

Etrafında dönen yorgunluksprenleriyle, tökezleyerek yetimhanenin önüne vardığı ana kadar sanki çağlar geçmiş gibiydi. Oraya ulaşmasından kısa bir süre önce süperliği tükenmişti ve midesi itirazla

gurulduyordu. Tiyatro sahnesi elbette boştu. Sağlam taşların içine inşa edilmiş yetimhane solunda, küçük tiyatronun taş basamakları da önündeydi. Ve onların ötesinde tahta baraka ve binaların görüşü engellediği karanlık ara sokak vardı.

Akşamın yaklaşması mı yoksa gelen fırtına yüzünden mi bilmiyordu ama gökyüzü kararmıştı.

Lift ara sokağın derinliklerinden gelen alçak, çiğ bir acı çığlığı duydu. İşittiği ses, tüylerinin diken diken olmasına yol açmıştı.

Wyndle haklı çıkmıştı. Suikastçı haklı çıkmıştı. Ne yapıyordu ki? Eğitimli ve süper iki askeri yenemezdi. Meydanın tam ortasında tükenmiş hâlde zemine çöktü.

"İçeri gidecek miyiz?" diye sordu Wyndle yanından.

"Hiç gücüm kalmadı," diye fısıldadı Lift. "Tüm gücümü buraya koşarken harcadım."

O ara sokak her zaman o kadar... derin miydi? Barakaların gölgeleri, gerili kumaşlar ve çıkıntılı tahta kalaslarıyla uzatmalı bir barikata benziyordu, geçmek için sadece en dar yollar vardı. Şehrin geri kalanından tamamen farklı bir dünya gibiydi. Sadece gölgelerin içinde var olabilecek gizli ve karanlık bir diyardı.

Lift titreyen ayaklarının üzerinde doğruldu, sonra ara sokağa doğru bir adım attı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı bir ses.

Lift hızla döndüğünde Çotuk'un yetimhanenin kapısında durduğunu gördü.

"Sığınaklardan birine gitmen gerekiyordu!" diye bağırdı kadın. "Aptal çocuk." Uzun adımlarla ileri çıktı ve Lift'i kolundan yakalayarak yetimhaneye doğru sürükledi. "Geldin diye sana bakacağımı sanma. Senin gibiler için yer yok, sakın bana hastalık ya da yorgunluk numaraları çekme. Herkes elimizdekileri bitirmek için rol yapıyor."

Bunu söylese de Lift'i hemen yetimhanenin içinde bıraktı, sonra büyük tahta kapıyı çarparak kapattı ve sürgüyü indirdi. "Kimin çığlık attığını görmek için baktığıma şükret." Lift'i inceledi, sonra yüksek sesle iç geçirdi. "Herhâlde yemek istiyorsun."

"Bir yemeğim kaldı," dedi Lift.

"Onu diğer çocuklara versem mi diye düşünüyorum," dedi Çotuk. "Böyle bir numara yaptıktan sonra. Dışarıda durup çığlık atmak neymiş? Sığınaklardan birine gitmeliydin. Eğer mahzun davranmakla merhamet uyandırabileceğini düşünüyorsan maalesef yanılıyorsun."

Bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. Bu kapının hemen içindeki oda

büyük ve ferahtı ve çocuklar dört bir yandaki hasırların üzerinde oturuyordu. Odayı tek bir yakut küre aydınlatıyordu. Çocuklar korkmuş görünüyordu, bazıları birbirlerine sarılmıştı. Bir tanesi dışarıda gökgürültüsü yankılanınca kulaklarını kapattı ve inledi.

Lift boş bir hasırın üzerine çökerken kendini yanlış yerde hissetti. Buraya kadar bütün yolu koşarak gelmiş, güçle parlarken gökyüzünde uçan canavarlarla yüzleşmeye hazırlanmıştı. Ama burada... burada sadece bir diğer kimsesiz sokak çocuğuydu.

Gözlerini kapattı ve onları dinledi.

"Korkuyorum. Fırtına uzun sürecek mi?"

"Neden herkesin içeri girmesi gerekti."

"Annemi özledim."

"Ara sokaktaki ihtiyarlar ne olacak? Onlar iyi mi?"

Kuşkuları Lift'in içinde yankılanıyordu. O da böyle yerlerde büyümüş, annesi öldükten sonra böyle yerlerde kalmıştı. Dünyanın dört bir köşesindeki yetimhanelerde kalmıştı. Unutulmuş çocukların yerlerinde.

Onlar gibi insanları unutmamak için yemin etmişti. *Kasten* olmamıştı. Bir anda oluvermişti. Hayatındaki her şeyin bir anda oluvermesi gibi.

"Kontrol istiyorum," diye fısıldadı.

"Hanımım?" dedi Wyndle.

"Bugün bana buraya dile getirdiğim sebepler yüzünden geldiğime inanmadığını söylediri," dedi. "Bana ne istediğimi sordun."

"Hatırlıyorum."

"Kontrol istiyorum," dedi Lift gözlerini açarak. "Bir kral gibi değil. Sadece birazcık kontrol edebilmeyi istiyorum. Hayatımı. İtilip kakılmak istemiyorum; ne insanlar ne kader ne de başka bir şey tarafından. Ben sadece... seçim yapan olmak istiyorum."

"Dünyanızın nasıl işlediği hakkında çok az bilgim var hanımım," dedi Wyndle duvarın üzerinde bir kangal biçimini alıp Lift'in yanında asılı duran bir yüz oluşturarak. "Ama bu makul bir arzuya benziyor."

"Çocukların konuşmalarını dinle. Duyuyor musun?"

"Fırtınadan korkuyorlar."

"Ve ani saklanma çağrısından. Ve yalnız olmaktan. O kadar şüphe içindeler ki..."

Diğer odada Çotuk'un yardımcısı olan daha büyük çocuklardan biriyle alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordu. "Bilmiyorum. Bu yüce fırtına günü değil. Her ihtimale karşı küreleri yukarı koyacağım. Keşke birileri bize de neler olduğunu söyleseydi."

"Anlamıyorum hanımım," dedi Wyndle. "Bu gözleminizden ne çıkarmalıyım?"

"Sus Yokelçi," dedi Lift, kulak kabartmaya devam ederek. Duyuyordu. Sonra durakladı ve gözlerini açtı. Kaşlarını çattı ve ayağa kalkıp odanın diğer tarafına yürüdü.

Kafasında yara izi olan bir çocuk başka bir çocukla konuşuyordu. Başını kaldırıp Lift'e baktı. "Ben seni tanıyorum," dedi. "Sen annemi gördün, değil mi? Ne zaman geleceğini söyledi mi?"

Onun adı neydi? "Mik?"

"Evet," dedi çocuk. "Bak, ben buraya ait değilim, tamam mı? Son birkaç haftayı iyi hatırlamıyorum ama... eh, yani ben kimsesiz değilim. Bir annem var."

Bu oydu, önceki gece bırakılan oğlan. *O zaman salyan akıyordu*, diye düşündü Lift. *Ve öğlen yemeğinde aptal aptal konuşuyordun. Fırtınalar adına. Ben ne yaptım?* Lift kafası sorunlu olan kişileri iyileştiremezdi, en azından öyle düşünmüştü. Onun ne farkı vardı? Doğuştan değil, başından yaralı olduğu için miydi?

Onu iyileştirdiğini hatırlamıyordu. Fırtınalar adına... kontrol sahibi olmayı istediğini söylüyordu ama daha elindeki gücü nasıl kullanacağını bile bilmiyordu. Buraya geliş şekli bunu kanıtlamıştı.

Çotuk büyük bir tabakla geri döndü ve çocuklara krep dağıtmaya başladı. Lift'e iki tane verdi. "Bu son," dedi parmağını sallayarak.

"Sağ ol," diye mırıldandı Lift, Çotuk dağıtmaya devam ederken. Krepler soğuktu ve ne yazık ki zaten yediği çeşitlerdendi. Ortası tatlı olan. En sevdiği buydu. Belki Çotuk o kadar da kötü değildi.

O bir hırsız ve haydut, diye hatırlattı Lift kendi kendine, elindekini yiyerek süperliğini geri kazanırken. *Para aklıyor ve bir yetimhaneyi paravan olarak kullanıyor.* Ama belki bir hırsız ve haydut bile arada sırada iyi bir şeyler yapıyordur.

"Kafam çok karıştı," dedi Wyndle. "Hanımım, ne düşünüyorsunuz?"

Lift dışarı açılan kalın kapıya doğru baktı. Yaşlı adam şimdiye kadar ölmüş olmalıydı. Kimsenin umurunda olmayacaktı, büyük ihtimalle kimse farkına bile varmayacaktı. Yaşlı bir adam, fırtınadan sonra bir ara sokakta ölü bulunmuş olacaktı.

Ama Lift... Lift onu hatırlayacaktı.

"Gel," dedi. Kapıya doğru gitti. Bir çocuğu azarlamak için Çotuk'un arkasını döndüğü sırada Lift sürgüyü kaldırdı ve dışarı süzüldü.

18

Yukarıdaki karanlık ve öfkeli gökyüzü açlıkla gurulduyordu. Lift bu hissi çok iyi biliyordu. Son yemeğin üzerinden çok fazla zaman geçmişti ve fırtına ne bulursa yemeye hazırdı, bedeli ne olursa olsun.

Fırtına daha tamamen gelmemişti ama uzaklardaki şimşeklere bakılırsa, bu yeni fırtınanın bir fırtınaduvarı yokmuş gibi görünüyordu. Ani ve müthiş bir olayla başlamayacak, sinsice bir ilerlemeyle gelecekti. Bir ara sokakta bıçağını çekmiş hâlde, kurbanının önünden geçmesini bekleyen bir haydut gibi geliyordu.

Lift yetimhanenin yanındaki ara sokağın ağzına geldi, sonra yüce fırtınalara dayanabilmek için fazla çelimsiz görünen barakaların arasından geçerek sessizce sokağa adım attı. Şehir rüzgârları mümkün olan en yüksek dereceye kadar kesmek için inşa edilmiş olsa bile buradakiler büyük oranda çöp sayılırdı. Kuvvetli bir hapşırık bile burada yaşayanların yarısını evsiz bırakabilirdi.

Bunun onlar da farkındaydı, çünkü neredeyse herkes fırtına sığınaklarına gitmişti. Arada bir pencerelere gerilmiş paçavraların arasında şüpheyle bakan yüzleri yakalıyordu, kırmızı bayraklar gibi yanlarındaki zeminden beklentisprenleri çıkmıştı. Bunlar kaçmaya zahmet

edemeyecek kadar inatçı ya da belki de deli olan insanlardı. Lift onları tamamen suçlamıyordu. Bir anda rastgele emirler vermeye başlayan hükûmet herkesin hemen itaat etmesini mi bekliyordu? Lift çoğu zaman böyle şeyleri umursamazdı.

Ama gökyüzünü görmüş olmaları, gök gürültüsünü duymuş olmaları gerekirdi. Kırmızı bir şimşek çevresini aydınlattı. Bugün bu insanların evlerde olmaları gerekirdi.

Ara sokağın içinde usul usul ilerlemeye devam ederek karanlık bir noktaya ulaştı. Herkes kürelerini alıp gittiği ve yukarıyı da bulutlar kapladığı için burada neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Çok sessizdi ve tek ses gökyüzünden gelendi. Fırtınalar adına, yaşlı adam gerçekten burada mıydı? Belki bir yerlerdeki bir sığınağın içinde güvendeydi? Az önceki çığlık alakasız bir şey olabilirdi, değil mi?

Hayır, diye düşündü. *Hayır, olamaz.* İçinden tekrar bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Peki yaşlı adam buradaysa bile Lift bedenini nasıl bulacaktı?

"Hanımım," diye fısıldadı Wyndle. "Ah, buradan hoşlanmadım. Yanlış bir şeyler var."

Her şey yanlıştı. Karanlık onun peşine düştüğünden beri öyleydi. Lift barakaların aralarına gerilmiş iplerdeki çamaşırların arasından geçerek devam etti. Bu loşlukta çarpık, parçalanmış cesetlere benziyorlardı. Yaklaşan fırtınadan gelen bir diğer şimşeğin faydası olmadı, kırmızı ışık duvarların ve barakaların kanla kaplıymış gibi görünmesine neden olmuştu.

Niye *bu kadar* uzundu bu sokak? En sonunda yerdeki bir şeye takılıp tökezlediği zaman rahatladı. Aşağı uzanarak yokladığında giysili bir kol hissetti. Bir cesetti.

Seni hatırlayacağım, diye düşündü Lift öne eğilir ve gözlerini kısarak yaşlı adamı seçmeye çalışırken.

"Hanımım..." diye mızmızlandı Wyndle. Lift, Yokelçi'nin aynı annesine asılan bir çocuk gibi bacağının etrafına dolandığını ve sıktığını hissetti.

O neydi? Ara sokağın sessizliği yerini tıkırtılı bir sürtünme sesine bırakırken dinledi. Etrafını çeviriyordu. Ve ilk kez dürtüklediği bedenin bir shiquaya sarılmış gibi görünmediğini fark etti. Koldaki kumaş fazla kalın, fazla sertti.

Anne, diye düşündü Lift dehşetle. *Ne oluyor?*

Bir şimşek çaktı ve ona cesedin anlık bir görüntüsünü gösterdi. Bir kadının yüzü, görmeyen gözlerle yukarıya bakıyordu. Yıldırımın

ışığıyla kızıla boyanan siyah beyaz üniformanın üzeri bir tür ipeksi maddeyle kaplanmıştı.

Lift'in nefesi kesildi ve geriye sıçrayarak arkasındaki başka bir şeye tosladı. Başka bir ceset. Arkasına döndü ve tıkırdayan, çıtırdayan sesler hızlandı. Bir sonraki şimşek sokağın duvarına yaslanmış kafası yana yatık bir cesedi seçmesine yetecek kadar parlaktı; ceset bir barakanın çıtasına bağlanmıştı. Aynı yerdeki kadını tanıdığı gibi, onu da tanıyordu.

Karanlık'ın yancıları, diye düşündü Lift. *Ölmüşler*.

"Bir keresinde senin asla gitmeyeceğin bir diyarda seyahat ederken ilginç bir fikir duymuştum."

Lift dondu. Yaşlı adamın sesiydi bu.

"Uyudukları her gün öldüklerine inanan bir grup insan vardı," diye devam etti yaşlı adam. "Bilincin devam etmediğine, eğer kesintiye uğrarsa beden uyandığı zaman yeni bir ruhun doğduğuna inanıyorlardı."

Fırtına kapası, fırtına kapası, FIRTINA KAPASI, diye düşündü Lift sürekli kendi etrafında dönerken. Duvarlar hareket ediyormuş gibi göründü, sanki yağ kaplanmış gibi kayıyor, kımıldanıyorlardı. Cesetlerden uzaklaşmaya çalıştı ama... yerlerini kaybetmişti. Şurası geldiği yön müydü yoksa bu ara sokak kâbusunun daha derinlerine mi gidiyordu?

"Bu felsefenin kesinlikle kusurları vardı," dedi yaşlı adamın sesi. "En azından dışarıdan bakan bir gözlemci için. Ya hafıza ve kültürün, ailenin, toplumun sürekliliği? Omnithiler bunların hepsinin sabah uyandığında eskiden bedeninde yaşayan ruhtan devraldığın şeyler olduklarını söylüyor. Beyindeki belirli yapılar hatıraları kaydediyor, hayatının tek gününü elinden geldiği kadar iyi bir şekilde yaşamana yardımcı oluyor."

"Sen nesin?" diye fısıldadı Lift telaşla etrafına bakınarak karanlıkta bir şeyler anlamaya çalışırken.

"Bu insanlar hakkında benim en ilginç bulduğum şey varlıklarının devam edebiliyor olması," dedi ses. "Eğer insanlar yaşayacak tek bir günleri kaldığına gerçekten inansalardı büyük ihtimalle toplumda kargaşa çıkardı. Oysa bu kadar çarpıcı inançları olan bir halkın geri kalanınızdan temel olarak pek bir farkı olmayan bir hayat yaşıyor olması sizler hakkında ne fikir veriyor diye sık sık merak ederim."

Orada, diye düşündü Lift gölgelerin arasında bir silüet seçerek. Bir adamın silüetiydi bu. Gerçi şimşek onu aydınlattığı zaman Lift tamamen orada olmadığını da görebilmişti. Bedeninin parçaları eksik-

ti. Sağ omzu güdük ve çıplaktı, karnında ve baldırlarında garip delikler vardı. Hatta gözlerinden biri eksikti. Ama hiç kan yoktu ve hızla çakan bir dizi şimşekle bacaklarına bir şeylerin tırmandığını seçebildi. Kremcikler.

Tıkırtı sesi buydu. Binlerce ve binlerce kremcik duvarları kaplamıştı, hepsi bir parmak büyüklüğündeydi. Kitin ve bacaklardan oluşmuş minik yaratıklar tıkırdıyor ve o berbat uğultuyu çıkarıyordu.

"Bu felsefenin özelliği çürütülmesinin zorluğu," dedi yaşlı adam. "*Sen* dünkü *senle* aynı olduğunu nasıl bilebilirsin? Aynı hatıralara sahip olduğu sürece, başka bir ruhun gelerek bedenine yerleşip yerleşmediğini asla anlayamazsın. Öte yandan eğer aynı şekilde davranıyorsa ve sen olduğuna inanıyorsa bunun bir önemi kalır mı? Sen olmak ne demek, küçük Parlayan?"

Gittikçe daha sıklaşan şimşeklerin ışığında, Lift arkasında yuvarlak bir çıkıntı asılı duran bir kremciğin adamın yüzünde yürümesini izledi. Yaratık göz deliğinin *içine* girdi ve Lift o yuvarlak kısmın bir göz olduğunu fark etti. Diğer kremcikler de yığınlar hâlinde üzerine tırmanarak delikleri kapatmaya, eksik kolu oluşturmaya başladılar. Her birinin sırtında deriye benzeyen bir kısım vardı. Bunu dışarıya çeviriyor, bacaklarını vücudun iç tarafında birbirlerine tutunmuş pek çok bacağa kenetlemek için kullanıyorlardı.

"Benim için bunların tümü boş teorilerden ibaret," dedi adam. "Çünkü sizin aksinize ben uyumam. En azından tüm parçalarım aynı anda değil."

"*Nesin* sen?" dedi Lift.

"Sadece sıradan bir mülteci."

Lift geriledi. Artık geldiği tarafa dönmeyi umursamıyordu. Bu şeyden uzaklaştığı sürece iyiydi.

"Benden korkmana gerek yok," dedi yaşlı adam. "Senin savaşın benim de savaşım ve binlerce yıldır da öyleydi. İşler sarpa sarmadan önce kadim Parlayanlar beni dost ve müttefik olarak görürlerdi. Ne kadar harika günlerdi onlar, Son Issızlık'tan önce. Şeref günleri. Artık yoklar, kaç zamandır yoklar."

"Bu ikisini öldürmüşsün!" diye tısladı Lift.

"Kendimi savunmak için," dedi yaşlı adam. Hafif hafif güldü. "Sanırım yalan söyledim. Onların beni öldürebilme becerisi zaten yoktu, o yüzden bir çocuğu katletmiş bir askerin yapabileceğinden daha fazla nefsi müdafaa iddiasında bulunamam. Ama, sözlerle olmasa bile, bir çarpışma talep ettiler ve ben de isteklerini kabul ettim."

Lift'e doğru ilerledi ve bir şimşek altında cılız bacaklar olan tek bir kremcikten ibaret başparmağı yerine oturarak diğerlerine tutunurken yeni oluşmuş elindeki parmakları esnettiğini gösterdi.

"Ama sen bir çarpışma için gelmedin, değil mi?" dedi yaratık. "Öbürlerini izliyoruz. Suikastçı. Hekim. Yalancı. Yüceprens. Ama seni değil. Diğerlerinin hepsi seni görmezden geliyor... ve benim öngörüme göre bu bir hata."

Bir küre çıkararak etrafı hayaletsi bir ışıltıyla aydınlattı ve Lift'e gülümsedi. Kremciklerin birleştikleri yerlerde derisinin çizgi çizgi olduğunu görebiliyordu Lift ama yaşlı bedenin kırışıkları arasında neredeyse kayboluyorlardı.

Ama bu yaşlı bir adam *görüntüsüydü* sadece. Bir aldatmaca. O derinin altında kan ya da kas yoktu. Sahte bir adamı oluşturmak için bir araya toplanmış yüzlerce kremcik vardı.

Şimdi küresiyle aydınlanmış duvarlarda binlercesi geziniyordu. Lift bir şekilde ölü askerin cesedinin etrafından dolanmış ve gerileyerek iki baraka arasındaki bir çıkmaza girmeyi başarmış olduğunu gördü. Yukarı baktı. Şimdi biraz ışık olduğu için tırmanmak o kadar zor değilmiş gibi görünüyordu.

"Eğer kaçarsan kurtarmak istediğini o öldürecek," diye belirtti.

"Eminim sana bir şey olmaz."

Yaratık kıs kıs güldü. "O iki aptal beceremedi. Nale'ın kovaladığı ben değilim, o benden ve benim türümden uzak durması gerektiğini bilir. Hayır, başka biri var. Bu gece onun peşinde ve görevini *tamamlayacak*. Deli Adalet Elçisi Nale işini yarım bırakacak birisi değil."

Kendi yukarı çekip tırmanmaya başlamaya hazır olan Lift elleri bir barakanın saçaklarındayken tereddüt etti. Duvardaki kremcikler kenara çekilerek geçmesi için yer açtılar. Daha önce hiç bu kadarını bir arada görmemişti.

Eğer istiyorsa kaçması için yer açmıştı. Akıllı yaratıktı.

Daha önce tökezleyerek geçtiği yerlere kıyasla bir işaret ateşi kadar parlak görünen serin ışıkla kaplanmış olan yaratık siyah bir shiquayı çözüyordu. Sağ kolunun etrafına sarmaya başladı.

"Burayı seviyorum," diye açıkladı. "Başka nerede bütün vücudumu örtmek için bahanem olurdu ki? Oğuldaşlarımı yetiştirmek için binlerce yıl harcadım ama onları *doğru* şekilde bir araya getirmeyi hâlâ başaramıyorum. Bugünlerde neredeyse bir Siah kadar iyi insan taklidi yapabiliyorum diye tahmin ediyorum ama yakından bakan herkes bir şeylerin yanlış olduğunu görüyor. Biraz sinir bozucu."

"Karanlık ve planları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Lift. "Parlayanlar, Yokelçiler ve *her şey* hakkında."

"Bu epey kapsamlı bir liste," dedi yaratık. "Ve itiraf etmek gerekirse, bunu sormak için doğru kişi ben değilim. Kardeşlerim siz Parlayanlarla daha çok ilgileniyor. Eğer başka bir Uyumaz'la karşılaşırsan, ona Arclo'yla konuştuğunu söyle. Eminim yardımı dokunacaktır."

"Bu bir cevap değil. Sorularıma cevap vermiyorsun."

"Sana cevap vermek için burada değilim insan. İlgimi çektiği için buradayım ve merakımın kaynağı da sensin. Axies'in her zaman söylediği gibi, ölümsüzlüğü elde ettikten sonra insanın yaşamanın ötesinde bir amaç bulması gerekir."

"Amacın, kimseye faydası olmadan boş boş konuşmak sanırım," dedi Lift. Barakanın üzerine tırmandı ama daha yukarı çıkmadı. Wyndle yanında duvara tırmandı ve kremcikler ondan uzaklaştı. Onu hissedebiliyorlar mıydı?

"Senin küçük kişisel sorunundan çok daha fazlasına faydam var. Bir felsefe oluşturuyorum, çağları aşacak kadar anlamlı bir felsefe. Görüyorsun ya çocuk, ben ihtiyacım olanı *yetiştirebiliyorum*. Zihnim dolmaya mı başladı? Hatıraları taşımakta uzmanlaşmış yeni oğuldaşlar üretebilirim. Şehirde neler olduğunu mu hissetmem gerekiyor? Fazladan gözleri, duymak ve tatmak için antenleri olan oğuldaşlar bunu çözebilir. Zamanla ihtiyacım olabilecek neredeyse her şey için bir beden oluşturabilirim.

"Ama siz... siz sadece tek bir bedene mahkûmsunuz. Öyleyse nasıl yaşıyorsunuz? Ben bir şehirdeki insanların hepsinin benim türümü oluşturan oğuldaşlar gibi göremedikleri bir tür daha büyük organizmanın parçaları olduğundan şüphelenmeye başladım."

"Bu müthiş," dedi Lift. "Ama demin Karanlık'ın *başka* birinin peşinde olduğunu söylüyordun? Avını hâlâ öldürmediğini mi düşünüyorsun?"

"Ah, öldürmediğinden eminim. Şu anda peşinde. Çıraklarının başarısız olduğunu bilir."

Yukarıda fırtına gümbürdedi, yaklaşmıştı. Lift gitmek, kendine bir sığınak bulmak için can atıyordu. Ama...

"Kim?" dedi Lift. "Söyle."

Yaratık gülümsedi. "Bir sır. Madem Tashikk'teyiz, takas yapalım mı? Sen sorularıma dürüstçe cevap ver, ben de sana bir ipucu vereceğim."

"Neden ben?" dedi Lift. "Neden bu sorularla başka birini rahatsız etmiyorsun?"

"Ah, ama sen o kadar *ilginçsin* ki." Shiquayı belinin etrafına sardı, sonra bacağından aşağıya, sonra tekrar yukarıya sararak öbür bacağa geçti. Kremcikleri etrafında dönüyordu. Birkaç tanesi yüzüne tırmandı ve gözleri dışarı çıktı, yerlerine yenileri gelerek koyugözden açıkgöze döndü.

Bir yandan giyinmeye devam ederken, "Lift, sen herkesten farklısın," dedi. "Eğer her şehir bir yaratıksa, o zaman sen çok özel bir organsın. Oradan oraya seyahat ediyor, değişim, dönüşüm getiriyorsun. Siz Parlayan Şövalyeler... Kendinizi nasıl gördüğünüzü anlamam gerek. Felsefemin önemli bir unsuru olacak."

Ben özelim, diye düşündü Lift. *Süperim.*

O zaman neden ne yapacağımı bilmiyorum?

Gizli korku ortaya çıkmıştı. Yaratık garip konuşmasına devam ediyor, şehirler, insanlar ve yerlerinden bahsediyordu. Onu övüyordu ama Lift'in ne kadar özel olduğu hakkında yaptığı her rastgele yorum yüzünü buruşturmasına neden oluyordu. Fırtına neredeyse gelmişti ve Karanlık da cinayetini işlemek üzereydi. Lift'in yapabileceği yegâne şeyse ikı cesedin ve kımıldanan küçük parçalardan oluşmuş bir canavarın önünde sinmekti.

Dinle, Lift. Dinliyor musun? İnsanlar, onlar dinlemiyor.

"Evet ama doğduğun şehir seni yaratması gerektiğini nereden biliyordu?" diyordu yaratık. "Ben ayrı ayrı parçalarımı istediğim gibi oluşturabiliyorum. Seni ne oluşturdu? Bu şehir neden seni şimdi çağırabildi?"

Yine o soru. *Neden buradasın?*

"Ya ben özel *değilsem*?" diye fısıldadı Lift. "Olamaz mı?"

Yaratık durdu ve ona baktı. Duvardaki Wyndle inledi.

"Ya en başından beri yalan söylüyorsam," dedi Lift. "Ya o *kadar da* süper değilsem. Ya ne yapacağımı bilmiyorsam?"

"Eminim içgüdülerin sana yol gösterecektir."

Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum, savaş meydanında hangi sancağın kendi tarafına ait olduğunu hatırlayamayan bir asker gibiyim, dedi muhafız yüzbaşısının sesi.

Dinliyordu. Lift dinliyordu, değil mi?

Kralların bile dünyada olan bitenleri anlamak konusunda zorlandığı hissine kapılıyorum. Kâtip Ghenna'nın sesi.

Kimse artık dinlemiyordu.

Keşke birileri bize de neler olduğunu söyleseydi. Çotuk'un sesi.

"Ama ya yanılıyorsan?" diye fısıldadı Lift. "Ya 'içgüdü' bize yol

göstermiyorsa? Ya herkes korkuyorsa ve cevapları kimse bilmiyorsa?"

Bu, her zaman için düşünmenin bile fazla zorlayıcı olan sonuçtu. Onu dehşete düşürüyordu.

Bu şart mıydı? Başını kaldırıp duvarda tıkırdayan kremciklerle çevrelenmiş Wyndle'a baktı. Kendi küçük Yokelçisi'ne.

Dinle.

Lift durakladı, sonra onu okşadı. Sadece... sadece bunu kabul etmesi gerekiyordu, değil mi?

Bir anda çok büyük bir rahatlama hissetti. Karanlığın içinde olabilirdi ama yine de idare edebilirdi.

Ayağa kalktı. "Azir'den ayrıldım çünkü korkuyordum. Tashikk'e geldim çünkü aç kalası ayaklarımın beni götürdüğü yer orasıydı. Ama bu gece... bu gece burada olmaya karar verdim."

"Bu saçmalık da ne?" diye sordu Arclo. "Bu felsefeme nasıl katkı sunacak?"

Sonunda bir güç parlaması gibi kafasına dank ederken Lift başını bir yana eğdi. *Hah. Şu işe bak sen.*

"O çocuğu ben iyileştirmedim," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Çotuk küreleri daha değersiz olanlarıyla takas ediyor, herhâlde sönük olanları dolularla değiştiriyordur. *Fırtınaışığı'na ihtiyacı olduğu için* para aklıyor, büyük ihtimalle ne yaptığını fark etmeden kürelerin Işık'ını alıyor!" Aşağıdaki Arclo'ya bakıp sırıttı. "Fark etmedin mi? Doğuştan hasta olan çocukların kalmasına izin veriyor, onlara bakıyor. Çünkü güçleri onları nasıl iyileştireceklerini bilmiyor. Ama geri kalanı düzeliyor. O kadar şüpheli bir sıklıkla iyileşiyorlar ki çocukların onu yemek için *kandırmaya geldiklerine* inanmaya başlamış. Çotuk... bir Parlayan."

Uyumaz yaratık gözlerinin içine baktı, sonra içini çekti. "Başka bir zaman tekrar konuşacağız. Nale gibi, ben de işlerini yarım bırakan biri değilim."

Arclo küresini ara sokağın ilerisine doğru attı ve küre taşların üzerinde tıkırdayarak yetimhaneye doğru geri yuvarlandı. Lift aşağı atlar ve koşmaya başlarken yolu aydınlatıyordu.

19

Gökgürültüsü onu kovalıyordu. Rüzgâr şehrin hendeklerinde uluyordu ve rüzgârsprenleri, sanki garip fırtınanın önünden kaçarcasına, hızla Lift'in yanından geçtiler. Etrafında kâğıt parçaları ve çöpleri uçuşturan rüzgâr arkasından itiyordu. Ara sokağın ağzındaki küçük sahneye ulaştı ve arkasına bir bakış atmaya cesaret etti.

Tökezleyerek durdu, afallamıştı.

Fırtına gökyüzü boyunca *kabarıyordu*; kırmızı yıldırımlarla taçlanmış müthiş ve korkunç bir kara buluttu. İçinde parlayan meşum ışıklarla devasaydı ve bütün gökyüzünü kaplıyordu.

Üstüne yağmur damlaları düşmeye başladı; bir fırtınaduvarı gibi olmasa da rüzgâr şimdiden şiddetlenmeye başlamıştı.

Wyndle bir daire şeklinde büyüdü Lift'in etrafında. "Hanımım? Hanımım, ah çok kötü."

Kaynayan siyah ve kırmızı kütle karşısında donup kalmış olan Lift geriledi. Hendeklerin üzerinde şimşekler fışkırdı ve gökgürültüsü ona öyle bir güçle vurdu ki, Lift sanki geriye doğru fırlaması gerekirmiş gibi hissetti.

"Hanımım!"

"İçeri," dedi Lift, yetimhaneye açılan kapıya doğru koşturarak. O kadar karanlıktı ki duvarı güçlükle seçebildi. Oraya vardığında, bir şeylerin yolunda olmadığını hemen fark etti. Kapı açıktı.

O çıktıktan sonra arkasından mutlaka kapatmış olmaları gerekirdi. İçeri süzüldü. Oda kapkaranlıktı; hiçbir şey görünmüyordu ve kapıyı yoklamak, Lift'in kapının kesilmiş olduğunu anlamasına yetmişti. Büyük ihtimalle dışarıdan ve tahtayı kolayca doğrayabilen bir silahla... Bir Parekılıcı'yla.

Bir yandan titreyen Lift sürgünün kesik parçasını arayıp yerde buldu, sonra yerine takmayı başararak kapıyı kapattı. Odaya dönerek etraftaki seslere kulak kabarttı. Çocukların ağlamalarını duyabiliyordu, boğuk hıçkırıkları.

"Hanımım," diye fısıldadı Wyndle. "Onunla savaşamazsınız."

Biliyorum.

"Söylemeniz gereken Kelimeler var."

Bir faydaları olmaz.

Bu gece Kelimeler işin kolay kısmıydı.

Etrafındaki çocukların korkusuna kapılmamak zordu. Lift kendini titrerken buldu ve odanın ortasında bir yerlerde durdu. Eğer Karanlık'ı durdurmak istiyorsa ayağının altındaki çocuklara takılarak yavaş yavaş ilerleyemezdi.

Çok katlı yetimhanenin içinde uzak bir yerlerden gelen bir gümleme duydu. İkinci katın tahta zemininde yürüyen çizmeli ayaklar, kararlı adımlar.

Lift süper oldu ve parlamaya başladı. Sıcak bir ızgaradan tüten buhar gibi ışık yükseldi kollarından. Korkunç derecede parlak değildi ama o kapkaranlık odanın içinde seslerini duyduğu çocukları aydınlatmaya yetiyordu. Sessizleşerek huşu içinde onu izlediler.

"Karanlık!" diye bağırdı Lift. "Nin, Nale! Yargıç Nakku! Buradayım."

Yukarıdaki gümleme durdu. Lift odayı geçerek bir sonrakine girdi ve başını kaldırarak bir merdivenden yukarı baktı. "Benim!" diye bağırdı yukarı doğru. "Azir'de öldürmeye çalışıp da başaramadığın."

Rüzgârın sanki içeri girmeye çalışan biri varmış gibi salladığı dış kapı zangırdadı. Ayak sesleri tekrar başladı ve bir elinde ametist bir küre, öbüründe de ışıldayan bir Parekılıcı tutan Karanlık merdivenin tepesinde belirdi. Eflatun ışık yüzünü aşağıdan aydınlatıyor, çenesini ve yanaklarını ortaya çıkarıyor ama gözlerini karanlıkta bırakıyordu. Göz küreleri boş gibiydi; Lift'in dışarıda karşılaştığı yaratık gibi.

"Kaderini kabul etmeye gelmene şaşırdım," dedi Karanlık. "Güvenli saydığın bir yerde kalacağını düşünmüştüm."

"Ben de," diye seslendi Lift. "Ama Yaradan'ın millete beyin dağıttığı gün var ya? Ben o gün krep almaya gitmiştim."

"Bir yücefırtına sırasında buraya geldin," dedi Karanlık. "Buraya benimle hapsoldun, bu şehirde işlediğin suçlardan haberim var."

"Ama Yaradan tip dağıtmaya başlayana kadar geri dönmüştüm," diye seslendi Lift. "Senin ne işin vardı?"

Dalga geçmeyi çok sevse de etkisi olduğunu söyleyemezdi. Karanlık merdivenlerden inmeye başlarken duman gibi aktı; ayak sesleri hafifliyor, üniforması görülmeyen bir rüzgârla dalgalanıyordu. Fırtınalar adına, o kıyafetle amma otoriter görünüyordu be! Uzun eldivenleri, şık ceketiyle kanunun kendisi gibiydi.

Lift sağa doğru kaçıp çocuklardan uzaklaşarak yetimhanenin zemin katının daha da derinlerine gitti. Bu yönden gelen baharat kokuları almıştı ve kokuları takip ederek karanlık bir mutfağa girdi.

"Yukarı," diye emretti Wyndle'a ve o da kapı ağzının yanından büyüdü. Lift tezgâhtan bir sebze kaptı, sonra Wyndle'a tutundu ve tırmandı. Duvarın tavanla birleştiği yere ulaşırken süperliğini dindirerek Wyndle'ın ince sarmaşıklarını kavradı.

Karanlık altından içeri girdi, önce sağa sonra da sola baktı. Yukarı bakmamıştı ve böylece, bir adım ilerlediğinde Lift hemen arkasına atladı.

Karanlık anında dönerek tek eliyle Parekılıcı'nı savurdu. Kapının kenarındaki duvarı biçen kılıç, kendini geriye doğru fırlatan Lift'in bir parmak önünden geçti.

Yere düştü ve süperlikle parladı, yerde kayarak ondan uzaklaşmak için arkasını Kayganladı. Sonunda merdivenin hemen dibindeki duvara çarparak durdu. Toparlandı ve elleriyle ayakları üzerinde merdivenleri çıkmaya başladı.

"Bir tarikata katılmak istesen, onlar için utanç kaynağı olurdun," dedi Karanlık arkasından yürüyerek.

"Öyledir herhâlde," diye seslendi Lift. "Çoğu zaman *kendim* için de utanç kaynağı oluyorum."

"Elbette öyle..." dedi Karanlık merdivenlerin aşağısına ulaşarak. "Ama artık bir anlamı yok."

Lift ona dilini çıkardı. Bu bir yarıtanrıyla savaşmanın *makul* ve *mantıklı* yollarından biriydi. Karanlık bundan rahatsız olurmuş gibi görünmüyordu ama neden olsundu ki? Kalbinin yerinde kurumuş bir tutam kulak kiri vardı. Zavallı.

Yetimhanenin ikinci katı, Lift'in solunda kalan daha küçük odalarla doluydu. Sağında yukarı çıkan başka bir merdiven vardı. Lift çiğ uzunkökü boğazına tıkarken sola fırladı, Çotuk'u arıyordu. Karanlık onu bulmuş muydu? Birkaç odada yataklar vardı. Demek Çotuk hepsini o tek büyük odada yatırmıyordu, büyük ihtimalle fırtına yüzünden oraya toplanmışlardı.

"Hanımım!" dedi Wyndle. "Bir planınız var mı!"

"Fırtınaışığı yapıyorum," dedi Lift nefes nefese ve koridorun karşısındaki odayı da kontrol ederken biraz süper olarak.

"Evet. Mantıksız ama doğru."

"O yapamıyor. Kimse Gözyaşları'nın ortasında gelecek bir fırtınayı tahmin etmediği için pek fazla küre de yok. O yüzden..."

"Ah, belki ondan uzun dayanabiliriz!"

"Onu yenemem," dedi Lift. "En iyi seçenek bu gibi görünüyor. Çaktırmadan aşağı inip daha çok yemek bulmam gerekebilir gerçi." Çotuk *neredeydi* ki? Bu odalarda saklandığını gösteren hiçbir iz yoktu ama cesedini de göremiyordu.

Lift tekrar koridora çıktı. Koridorun merdiven tarafındaki öbür ucu Karanlık'ın hâkimiyeti altındaydı. Yavaş yavaş Lift'e doğru yürüyordu. Parekılıcı'nı acayip ters bir tutuşla kavramıştı, tehlikeli ucu arkasından geriye uzanıyordu.

Lift süper olmayı bıraktı ve parlamayı kesti. Onun Işık'ını tüketmesine ihtiyacı vardı ve idareli kullanmamasını sağlamak için kendisinde az kaldığına inandırması gerekiyordu.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm," dedi Karanlık. "Bir zamanlar olsa seni kız kardeşim olarak karşılardım."

"Hayır," dedi Lift. "Hiç de üzgün değilsin, değil mi? Üzüntü gibi bir şey hissetmeyi başarabilir misin ki?"

Karanlık, ışık sağlaması için elinde tutmaya devam ettiği küreyle koridorda durdu. Gerçekten de Lift'in sorusunu düşünür gibi bir hâli vardı.

Eh, harekete geçme zamanıydı öyleyse. Köşeye kıstırılmamalıydı ve bu da bazen aç kalası bir Parekılıcı olan adamın üzerine gitmek anlamına geliyordu. Lift ona doğru koşarken Karanlık bir kılıç dövüşü duruşu aldı, sonra da bir darbe indirmek amacıyla öne bir adım attı.

Lift kendini kenara itti ve Kayganlayarak kılıçtan kaçındı ve zemin boyunca kayarak Karanlık'ın solundan geçti. Kurtulmuştu ama bu sanki fazla kolay olmuştu. Karanlık onu dikkatli, sezgili gözlerle izliyordu. Iskalamayı bekleyerek saldırmıştı, Lift bundan emindi.

Karanlık hızla döndü ve tekrar Lift'in üzerine geldi, hızla hareket

ederek zemin kata inen merdivene ulaşmasını engellemişti. Bu Lift'i yukarı çıkan merdivenlerin yanında bırakıyordu. Karanlık o tarafa gitmesini istiyormuş gibiydi, o yüzden direnerek koridor boyunca geriledi Lift. Ne yazık ki bu tarafta sadece tek bir oda vardı ve mutfağın üzerindeydi. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri baktı. İçeride bir çekmece dolabı ve yerde de bir yatağın olduğu Çotuk'un odasıydı burası. Kadının kendisinden bir iz yoktu.

Karanlık ilerlemeye devam etti. "Haklısın. Görünüşe göre bir zamanlar görevimi yaparken hissettiğim suçluluğun en son kalıntılarından da kendimi arındırmayı başarmışım. Şeref varlığımı kaplamış, beni değiştirmiş. Çok uzun sürdüğünü belirtmeliyim."

"Müthiş. O zaman şimdi sen... bir tür duygusuz spren oldun."

"Hey," dedi Wyndle, "hakaret bu!"

"Hayır," dedi Wyndle'ı duyamayan Karanlık. "Ben sadece bir insanım, mükemmelleştirildim." Küresini Lift'e doğru salladı. "İnsanoğlunun ışığa ihtiyacı vardır çocuk. Yalnızken karanlıktayız, değişebilen, öznel zihinlerimizi temel alan hareketlerimiz rastgele. Ama ışık saftır ve bizim gündelik kaprislerimizle değişmez. Bir kanunu titizlikle uygulamak yüzünden hissedilen suçluluk duygu israfıdır."

"Diğer duygular da israf mıdır?"

"Pek çok faydalı duygu vardır."

"Bunların hepsini de sürekli hissediyorsun tabii."

"Elbette hisse..." diye başladıysa da sustu Karanlık ve yine Lift'in dediği şeyi düşünüyormuş gibi göründü. Başını bir yana yatırmıştı.

Lift öne atılarak kendini yine Kayganladı. Karanlık aşağı giden yolu koruyordu ama Lift'in onu geçmesi ve alt kata inmesi gerekiyordu. Biraz daha yemek alıp gücü tükenene kadar Karanlık'ı bir aşağı, bir yukarı koşturması gerekiyordu. Kılıcı savurmasını bekledi ve savururken yön değiştirmek için avcunun içi dışında bütün bedenini Kayganlayarak kendini yana itti.

Karanlık küresini bıraktı ve Fırtınaışığı'yla tutuşarak beklenmedik bir hızla hareket etti aniden. Sise dönüşüp kaybolan Parekılıcı'nı bıraktı ve kemerinden bir bıçak çekti. Lift yanından geçerken yere saplayarak giysisinden yakaladı.

Fırtınalar adına! Normal bir yara olsa süperliği iyileştirirdi. Onu yakalamaya çalışsa fazla Kayganlı olduğundan debelenip kurtulurdu. Ama bu bıçak tahtaya girmiş ve onu dış gömleğinin ucundan yere sabitleyip durdurmuştu. O kadar Kayganlı olduğu için şöyle bir sekti Lift ve Karanlık'a doğru geri kaydı.

Karanlık elini yana uzatarak tekrar Parekılıcı'nı çağırmaya başlarken Lift kendini kurtarmak için telaşla debelendi. Bıçak derine gömülmüştü ve Karanlık bir eliyle tutmaya devam ediyordu. Fırtınalar adına, ne kadar güçlüydü! Lift kolunu ısırdı ama bir etkisi olmadı. Dış gömleği çıkarmak için kendini Kayganlayarak uğraştı.

Parekılıcı Karanlık'ın elinde belirdi ve havaya kaldırıldı. Lift yarısını başının üzerinden geçirdiği gömlek yüzünden yarı yarıya kör olmuş bir hâlde kımıldandı. Etrafı doğru dürüst göremiyor olsa da Kılıç'ın üzerine indiğini hissedebiliyordu...

Bir şeyler *gümledi* ve Karanlık homurdandı.

Lift gömleğin içinden baktı ve Çotuk'un elinde uzun bir tahta parçasıyla yukarı çıkan merdivenlerde durduğunu gördü. Karanlık kendini toplamaya çalışarak başını salladı ve Çotuk ona tekrar vurdu.

"Çocuklarımı rahat bırak canavar," diye hırladı kadın, Karanlık'a. Üzerinden sular damlıyordu. Kürelerini doldurmak için binanın üzerine çıkarmıştı. Elbette orada olacaktı. Bunu söylemişti.

Tahtayı başının üzerine kaldırdı. Karanlık içini çekti, sonra Kılıç'ını savurarak Çotuk'ın sopasını ikiye ayırdı. Bıçağını yerden sökerek Lift'i serbest bıraktı. *Evet*!

Sonra Lift'e bir tekme atarak koridor boyunca kontrolsüz bir şekilde kaymasına neden oldu.

"Hayır!" dedi Lift Kayganlamasını keserek ve yuvarlanarak durdu. Karanlık'ın Çotuk'a doğru döndüğünü ve boğazından yakaladığını görürken görüşü sallanıyordu. Karanlık Çotuk'u merdivenlerden çekip indirdi ve yere fırlattı. Yaşlı kadın bir *çatırtıyla* yere düştü ve hiç kımıldamadan, olduğu yerde hareketsiz kaldı.

Sonra Karanlık kadını bıçakladı. Kılıç'ını değil *bıçağı* kullanmıştı. Neden? Neden öldürmemişti?

Lift'e doğru döndü, attığı kürenin saçtığı gölgelerde Lift'in ara sokakta gördüğü Uyumaz'dan daha çok canavara benziyordu.

"Hâlâ yaşıyor," dedi Lift'e. "Ama kan kaybediyor ve kendinde değil." Kadının küresine bir tekme atarak uzaklaştırdı. "Bu hâldeyken Fırtınaışığı'nı çekemeyecek kadar yeni. Sana Kılıç'ı saplamam ve gerçekten ölene kadar beklemem gerekecek. Ama onu kan kaybından ölmeye bırakabilirim. Şimdiden başladı bile."

Onu iyileştirebilirim, diye düşündü Lift çaresizlikle.

Bunu Karanlık da biliyordu. Lift'i yemliyordu.

Artık onun Fırtınaışığı'nı tüketmek için zamanı yoktu. Parekılıcı'nı

Lift'e doğru uzattı, şimdi gerçekten de sadece bir silüet olmuştu. Karanlık. Gerçek Karanlık.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Lift.

"Kelimeleri söyleyin," dedi Wyndle yanından.

"İçimden söyledim." Ama ne faydaları olacaktı ki?

Çok az kişi kendi düşüncelerinden başka herhangi bir şeyi dinliyordu. Ama burada dinlemenin Lift'e ne faydası olacaktı? Tek duyabildiği dışarıdaki fırtınanın sesiydi, yıldırımlar taşları titretiyordu.

Yıldırım.

Yeni bir fırtına.

Onu yenemem. Onu değiştirmem gerek.

Dinle.

Lift geri kalan bütün süperliğini çağırarak Karanlık'a doğru fırladı. Karanlık bir elinde bıçağı diğerinde Parekılıcı'yla öne doğru bir adım attı. Lift yanına yaklaştı ve Karanlık aşağı inen merdiveni kapattı bir kez daha. Belli ki Lift'in o yöne gitmesini ya da Çotuk'un baygın bedeninin yanına gidip iyileştirmeye çalışmasını bekliyordu.

Lift ikisini de yapmadı. Kayarak ikisinin yanından geçti, sonra döndü ve kısa bir süre önce Çotuk'un aşağı indiği merdivenden yukarı çıktı.

Karanlık Kılıç'ını ona doğru savurdu ama ıskalamıştı. Lift üçüncü kata vardı ve Karanlık da arkasından fırladı. "Onu ölüme terk ediyorsun," diye uyardı Karanlık, Lift yukarı çıkan daha küçük bir merdiveni bulurken. Çatıya çıktığını umdu. Karanlık'ın takip etmesini sağlamalıydı...

Tavandaki bir kapak yolunu kapatıyordu ama Lift bunu fırlatarak açtı. Cehennem'in içine çıkmıştı.

Korkunç rüzgârlar o berbat kırmızı yıldırımlarla kesiliyordu. Batan yağmur damlalarından dehşet verici bir kasırgaydı. "Çatı" sadece şehrin yukarısındaki düz ovaydı ve Lift Çotuk'un küre kafesini göremiyordu. Yağmur kör edici, rüzgârlar korkunçtu. Kapaktan dışarı çıktı ama anında yere çökerek taşlara yapışmak zorunda kaldı. Wyndle onun için tutacaklar oluşturdu, inleyerek sıkı sıkı tutunuyordu.

Karanlık ovanın üzerindeki delikten yükselerek fırtınanın içine çıktı. Sonra Lift'i gördü ve Parekılıcı'nı bir balta gibi yukarı kaldırarak yaklaştı.

Savurdu.

Lift bir çığlık attı. Wyndle'ın sarmaşıklarını bıraktı ve iki elini yukarı kaldırdı.

Wyndle uzun, alçak bir iç çekmeyle eriyip gitti ve uzunca gümüşsü bir metale dönüştü.

Lift Karanlık'ın inen Kılıç'ını kendi silahıyla karşıladı. Bir kılıç değildi bu. Kılıçlar hakkında hiçbir şey bilmezdi. Silahı uzun, gümüşsü bir çubuktan ibaretti. Karanlıkta parlıyordu ve Karanlık'ın darbesini engelledi; gerçi iki silahın çarpışması tüm koluna yayılan bir titreşime neden olmuştu.

Of, dedi Wyndle'ın sesi kafasının içinden.

Yağmur etraflarını dövüyordu ve kızıl yıldırımlar Karanlık'ın arkasına düşerek Lift'in gözlerinde keskin, ardıl görüntüler bırakıyordu.

"Benimle savaşabileceğini mi düşünüyorsun çocuk?" diye hırladı Karanlık, Kılıç'ını Lift'in çubuğuna bastırırken. "Ölümsüz hayatlar yaşamış olan benimle? Yarıtanrıları öldürmüş ve Issızlık'larla yüzleşmiş olan benimle? Ben Adalet Elçisi'yim."

"Dinlenmeyenleri ben dinleyeceğim!" diye bağırdı Lift.

"Ne?" dedi Karanlık.

"Söylediğini duydum Karanlık! Issızlık'a engel olmaya çalışıyordun. Ama arkana bak! Gördüklerini inkâr et!"

Yıldırım havayı yardı ve şehrin içinden ulumalar yükseldi. Yakut ışıltı tarlaların üzerinde bir araya toplanmış bir grubu aydınlattı. Zavallı, perişan bir grubu. Dışarı atılmış zavallı parshmenler.

Kırmızı yıldırım etraflarında oyalanıyormuş gibi görünüyordu.

Gözleri parlıyordu.

"Hayır," dedi Nale. Fırtına bir an için sözlerinin karşısında geri çekilmiş gibi göründü. "Münferit bir... olay. Formlarına bürünebilen gizlenmiş... gizlenmiş parshmen grupları..."

"Başaramadın," diye bağırdı Lift. "Geldi."

Nale başını kaldırıp güçle gümbürdeyen fırtına bulutlarına baktı, içlerinde kırmızı ışık durmaksızın çalkalanıyordu.

O anda garip bir şekilde, sanki içindeki bir şeyler dışarı çıkar gibi göründü. Lift'in yağmur, rüzgâr, kırmızı şimşekler ve diğer her şeyin arasında gözlerindeki bir değişikliği görebildiğini düşünmesi aptallıktı. Ama görebildiğine yemin edebilirdi.

Odaklanırmış gibi göründü, sanki baygınlıktan ayılan birisi gibiydi. Kılıcı parmaklarından düştü ve sise dönüşerek kayboldu.

Sonra dizlerinin üzerine yığıldı. "Fırtınalar adına. Jezrien... Ishar... Bu doğru. Başaramadım." Başını eğdi.

Ve ağlamaya başladı.

Yağmur yüzünden ıslak ve acı içinde, nefes nefese duran Lift çubuğunu indirdi.

"Başarısızlığım haftalar önce belli olmuştu," dedi Nale. "Daha o zaman biliyordum. Ah, Yaradan. Geri döndü!"

"Üzgünüm," dedi Lift.

Karanlık ona baktı, sürekli çakan şimşeklerle kızıla boyanmış yüzünde yaşlar yağmura karışıyordu.

"Gerçekten üzgünsün," dedi Karanlık, sonra Lift'in yüzünü yokladı. "Ben her zaman böyle değildim. Kötüye gidiyorum, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Lift. Ve sonra içgüdüsel olarak hiçbir zaman mümkün olabileceğini düşünmediği bir şeyi yaptı.

Karanlık'a sarıldı.

Karanlık da ona sarıldı; bu canavar, bir zamanlar bir Elçi olan bu gaddar şey. Ona sarıldı ve fırtınanın içinde ağladı. Sonra bir gökgürültüsünün gümbürtüsüyle Lift'ten uzaklaştı. Rüzgârla süpürülen kaygan taşların üzerinde tökezleyerek kalktı, sonra parlamaya başladı.

Gökyüzüne doğru fırladı ve kayboldu. Lift zorlanarak ayağa kalktı ve Çotuk'u iyileştirmek için hızla aşağı gitti.

20

◆

"İlla kılıç olman şart değil," dedi Lift. Çotuk'un odasındaki dolabın üzerinde oturuyordu çünkü kadının el koyabileceği doğru düzgün bir masası yoktu.

"Kılıç gelenekseldir," dedi Wyndle.

"Ama olman *şart* değil."

"Elbette değil," dedi gücenmiş gibi bir sesle. "Metal olmam gerekiyor. Yoğunlaştığı zaman bizim gücümüzle metalin arasında bir bağlantı var. Öte yandan, yaya dönüşen sprenlerin hikâyelerini de duymuştum. Kirişi nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Belki Parlayanlar kendi kirişlerini yanlarında taşıyorlardır."

Lift başını salladı ama dinlemiyordu bile. Kılıçlardan ve yaylardan kime neydi? Bütün bunlar çok daha ilginç *bir sürü* ihtimal ortaya çıkmasına neden oluyordu.

"Bir kılıç olarak neye benzerdim, merak ediyorum," dedi Wyndle.

"Dün bütün günü seninle birilerine vurmamdan *şikâyet etmekle* geçirdin!"

"*Savrulan* bir kılıç olmayı istemiyorum elbette. Ama bir Parekılıcı çok görkemli mesela, gösterişli bir şey. Benden epey iyi bir Parekılıcı olurdu diye düşünüyorum. Çok şahane olurdum."

Aşağıdaki kapıya vurulunca Lift kulaklarını dört açıp dikkat kesildi. Ne yazık ki kâtibe benzemiyordu. Çotuk'un alçak sesli birisiyle konuştuğunu duydu. Kısa bir süre sonra kapı kapandı ve Çotuk merdivenlerden çıktı ve büyük bir tepsi kreple Lift'in odasına girdi.

Lift'in midesi guruldadı ve oturduğu dolabın üzerinde doğruldu. "Şimdi bunlar *senin* kreplerin, değil mi?"

Her zamanki kadar kırışık görünen Çotuk olduğu yerde durdu. "Ne fark eder?"

"*Hem de nasıl* fark eder," dedi Lift. "Bunlar çocuklar için değil. Bunları sen kendin yiyecektin, değil mi?"

"Bir düzine krep."

"Evet."

"Tabii," dedi Çotuk gözlerini devirerek. "Hepsini kendi başıma yiyecekmişim gibi yapalım." Tepsiyi Lift'in yanında dolabın üzerine koydu ve o da tıkınmaya başladı.

Çotuk kemikli kollarını kavuşturarak omzunun üzerinden geriye baktı.

"Kapıdaki kimdi?"

"Bir anne. Utandığı için çocuğunu geri istemeye geldiğini söyledi."

"Hadi be?" dedi Lift krep lokmalarının arasından. "Mik'in annesi gerçekten *geri* mi geldi?"

"Anlaşılan oğlunun hastalık numarası yaptığının farkındaymış. Beni kandırmak için..." Çotuk'un sesi yavaş yavaş şiddetini kaybedip duyulmaz oldu.

Hmm, diye düşündü Lift. Annesinin Mik'in iyileşeceğini bilmesi mümkün değildi. Daha dün olmuştu ve şehir fırtınadan sonra kargaşa içindeydi. Neyse ki burası o kadar da kötü durumda değildi. Fırtına hangi yönden eserse essin, Yeddaw'da fark etmiyordu.

İmparatorluğun geri kalanı hakkında bilgiye açtı gerçi. Görünüşe göre yine her şey ters gitmiş, sadece bu sefer daha farklı bir şekilde olmuştu.

Yine de biraz iyi haber duymak iyiydi. *Mik'in annesi gerçekten geri gelmiş. Demek bazen bu da oluyor.*

"Çocukları ben iyileştiriyordum demek," dedi Çotuk. Karanlık'ın bıçakladığı shiquasını parmağıyla yokladı. Yıkamıştı ama kan lekesi tamamen çıkmamıştı. "Bundan emin misin?"

"Hı hı," dedi Lift krepleri yutarken. "Etrafında gezinen acayip bir şeyler olmalı. Bana bakma. *Daha acayip* bir şeyler. Sarmaşıklar gibi mesela."

"Bir spren," dedi Çotuk. "Sarmaşık gibi değil. Bir aynadan duvara yansıyan ışık gibi..."

Lift yakınlarda duvara asılı duran Wyndle'a bir bakış attı. Wyndle, sarmaşıktan suratını salladı.

"Tamam, o da olur. Tebrikler Çotuk. Aç kalası bir Parlayan Şövalye olmuşsun. Küreleri emip çocukları iyileştiriyordun. Sanırım bu durum onlara kirli çamaşır gibi davranmanı telafi edebilir, hı?"

Çotuk krepleri tıkınmaya devam eden Lift'e baktı.

"Ben Parlayan Şövalyeler'in daha görkemli olmalarını beklerdim," dedi.

Lift yüzünü buruşturarak kadına baktı, sonra da elini yana uzatarak Wyndle'ı çağırdı. Büyük, ışıldayan gümüş bir çataldı. Pareçatalı'ydı âdeta.

Onu kreplere sapladı ve ne yazık ki hepsini delip geçti, tabağı da tabii ve Çotuk'un dolabının üstünde de delikler açtı. Yine de Lift bir tane krepi kurtarıp kaldırmayı başardı.

Kocaman bir ısırık aldı. "Elçilerin yumurtalıkları kadar görkemli," diye ilan etti, sonra Wyndle'ı Çotuk'a doğru salladı. "Böyle şairane şekilde söylüyorum ki çatalım terbiyesizlik ettiğimden şikâyet etmesin."

Çotuk ağzı bir karış açık bakmanın dışında bir cevap bulamadı. Birilerinin aşağıdaki kapıyı yumruklamaya başlamasıyla kendine geldi. Çotuk'un yardımcılarından biri kapıyı açmıştı ama gelenin kim olduğunu duyar duymaz kendisi de aceleye merdivenlerden indi.

Lift Wyndle'ı bıraktı. Elle yemek çatalla yemekten çok daha kolaydı, *çok güzel* bir çatal olsa da. Wyndle tekrar sarmaşık şeklini aldı ve duvarda kıvrıldı.

Kısa bir süre sonra Yüce Görümce'deki şişman kâtip Ghenna içeri girdi. Çotuk'un neredeyse yerleri süpürecek kadar eğildiğini görünce, Lift Ghenna'nın düşündüğünden daha önemli biri olabileceğine karar verdi. Ama sihirli bir çatalı olmadığına bahse girerdi.

"Normalde böyle... meskenlere pek sık gelmem," dedi Ghenna. "İnsanlar genelde bana gelir."

"Belli," dedi Lift. "Çok fazla yürümediğin ortada."

Kâtip bunun üzerine burnunu çekti, yatağın üzerinde bir çantayı açtı. "Yüce Majesteleri geçen sefer iletişimi kestiğimiz için bize biraz kızgın. Ama son olaylar göz önüne alındığında yakışık alacağı şekilde anlayış gösteriyor."

"İmparatorluk ne durumda?" dedi Lift bir krep parçasını çiğnerken.

"Ayakta," dedi kâtip. "Ama kargaşa içinde. En büyük zararı küçük köyler gördü ve her ne kadar bu fırtına bir yücefırtınadan uzun sürse de rüzgârlar o kadar kötü değildi. En kötüsü yıldırımlardı; fırtına sırasında seyahat ettikleri için açık alanlarda olan pek çok kişiyi yıldırım çarpmış."

Araçlarını çıkardı; bir uzakalem tahtası, kâğıt ve kalem. "Yüce Majesteleri benimle bağlantı kurmanıza çok memnun oldu ve sağlığınızı soran bir mesaj gönderdi."

"Ona yeteri kadar krep yiyemediğimi söyle," dedi Lift. "Ve ayak parmağımda acayip bir siğil var, kestiğim zaman hep geri çıkıyor. Galiba süperliğimle kendimi iyileştirdiğim için, ki bu da hakikaten muhteşem bir şey."

Kâtip ona baktı, içini çekti ve Gawx'ın gönderdiği mesajı okudu. İmparatorluk dayanacak diyordu ama toparlanması uzun sürerdi, özellikle de o fırtına geri dönmeye devam ederse. Bir de daha büyük bir tehlikeye dönüşebilecek parshmen meselesi vardı. Devlet sırlarını uzakalem üzerinden paylaşmak istemiyordu. Daha ziyade Lift iyi mi diye merak etmişti.

Sayılırdı. Kâtip Lift'in ona söylediklerini yazmaya başladı; bu, Gawx'a Lift'in iyi olduğunu anlatmaya yeterli olurdu.

"Bu arada bir Parlayan daha buldum," diye ekledi Lift kadın yazarken. "Yalnız bu çok yaşlı ve kabuğu olmayan aç bir yengece benziyor." Çotuk'a baktı ve özür dilercesine omuz silkti. Mutlaka o da biliyordu. Aynası vardı, değil mi?

"Ama aslında iyi sayılır ve çocuklara bakıyor, o yüzden onu işe filan almalıyız. Eğer Yokelçiler ile savaşırsak onlara çok pis bakabilir. Onlar da pes eder ve bütün kurabiyeleri yedikleri ve suçu düzgün konuşamadığı için Huisi'ye attıkları zamanı anlatırlar."

Huisi horluyordu zaten. Hak etmişti.

Kâtip gözlerini devirdiyse de söylenenleri yazdı. Lift başını salladı ve neredeyse ekmeğe benzer bir kıvamı olan son krepi de bitirdi. "Tamam," diye ilan etti ayağa kalkarak. "Dokuz etti. Sonuncusu nerde? Ben hazırım."

"Neyin sonuncusu?" diye sordu Çotuk.

"On çeşit krep," dedi Lift. "Bu aç kalası şehre bu yüzden geldim. Şimdiye kadar dokuz tanesini yedim. Sonuncusu nerede?"

"Onuncusu Tashi'ye adanmıştır," dedi kâtip yazarken umursamazca. "Gerçek bir nesneden ziyade bir düşüncedir. Dokuz tane pişirir ve sonuncusunu da O'nun hatırasına bırakırız."

"Dur bir dakika," dedi Lift. "Yani sadece dokuz tane mi var?"

"Evet."

"Hepiniz bana *yalan* mı söylediniz?"

"Tam olarak öyle denilemez..."

"Hay Cehennem! Wyndle, o Semadeşen nereye gitti? Bunu duyması lazım." Kâtibe ve Çotuk'a işaret etti. "Para aklama işinin peşini benim ısrarımla bıraktı. Ama *krepler* konusunda *yalan söylediğinizi* duyduğu zaman ona engel olamayabilirim."

İkisi de sanki masum olduklarını düşünürmüş gibi ona baktılar. Lift başını iki yana sallayıp dolaptan aşağı atladı. "Pardon," dedi. "Gidip Parlayan pudra odasını bulmam gerek. Bu şairane bir şekilde..."

"Merdivenlerden aşağıda solda," dedi Çotuk. "Bu sabah olduğu yerin aynısı."

Lift onlardan ayrılarak seke seke merdivenden indi. Sonra büyük odayı izleyen çocuklardan birine göz kırptı ve ön kapıdan dışarı süzüldü, Wyndle da yanında, yerdeydi. Dinmezfırtına'dan dolayı ıslak ve nemli olmaya devam eden havayı içine çekti. Çöpler, kırık tahtalar, kopuk dallar ve yırtık kumaşlar yerleri kaplamış, sokağa inen pek çok merdiveni doldurmuştu.

Ama şehir *sağlamdı* ve insanlar şimdiden temizlik yapmaya başlamıştı. Bütün hayatlarını yücefırtınaların gölgesinde yaşamışlardı. Uyum sağlamışlardı ve sağlamaya devam edeceklerdi.

Lift gülümsedi ve sokak boyunca yürümeye başladı.

"Gidiyor muyuz o zaman?" diye sordu Wyndle.

"Hı hı."

"Öylece? Veda etmeden."

"Hı hı."

"Hep böyle olacak, değil mi? Başıboş bir şekilde dolanırken bir şehre varacak, kök salacak kadar vakit geçirmeden yine yola düşeceğiz."

"Tabii," dedi Lift. "Gerçi bu sefer 'başıboş dolaşmamızı' Azimir ve saraya doğru yapabileceğimizi düşünmüştüm."

Wyndle o kadar afallamıştı ki geride kaldı. Sonra yanına gelmek için öne fırladı, bir baltatazısı eniği kadar hevesliydi. "Gerçekten mi? Ah, hanımım. *Gerçekten mi*?"

"Düşünüyorum da hayatta kimse ne yaptığını bilmiyor, değil mi? O yüzden Gawx ve tozlu vezirlerin bana ihtiyacı var." Parmağıyla başına vurdu. "Sonunda çözdüm."

"Neyi çözdünüz?"

"Her şeyi ve hiçbir şeyi," dedi Lift kendine mutlak bir güvenle.

Ama herkesin görmezden geldiklerine kulak vereceğim, diye düşündü. *Karanlık gibi hiçbir zaman duymamış olmayı tercih edeceğim insanlara bile. Belki bunun bir faydası olur.*

Şehrin içinden ilerlediler, sonra rampadan çıktılar ve fırtınada evlerini kaybettikleri için *daha* da büyük gruplar hâlinde şehre gelmeye başlamış mültecilerle uğraşan muhafız yüzbaşısının yanından geçtiler. Lift'i görünce şaşkınlıktan neredeyse düşecekti.

Lift gülümsedi ve cebinden bir krep çıkardı. Karanlık onun yüzünden bu kadını ziyaret etmişti. Böyle şeyler insanı borçlandırırdı. O yüzden krepi kadına attı; gerçi artık daha çok *dürüm* sayılırdı, ardından yediklerinden gelen Fırtınaışığı'nı mültecilerin yaralarını iyileştirmek için kullandı.

Muhafız yüzbaşısı elinde krepiyle sessizce izlerken Lift sıra boyunca ilerledi ve sanki nefesinin kokmadığını kanıtlamaya çalışırmış gibi herkesin üzerine Fırtınaışığı üfledi.

Zor işti aç kalası. Ama krepler bu işe yarardı, çocukların kendilerini daha iyi hissetmeleri için yapılıyorlardı. Fırtınaışığı'nı tükettikten sonra yorgunca el salladı ve şehrin dışındaki ovaya doğru yürüdü.

"Büyük cömertlik ettiniz," dedi Wyndle.

Lift omzunu silkti. O kadar da bir fark yaratmış gibi görünmüyordu, alt tarafı birkaç kişiydi işte. Ama çoğu kişinin unuttuğu ve görmezden geldiği türden tiplerdi.

"Benden daha iyi bir şövalye buradan ayrılmayabilirdi," dedi Lift. "Herkesi iyileştirirdi."

"Büyük bir iş. Belki fazla büyük."

"Aynı zamanda fazla küçük," dedi Lift ellerini ceplerine sokarak ve bir süre öylece yürümeye devam etti. Tam olarak açıklayamıyordu ama daha büyük bir şeylerin yaklaştığını biliyordu. Ve Azir'e gitmesi gerektiğini.

Wyndle boğazını temizledi ve Lift, Wyndle'ın Azimir'den buraya kadar olan yolu yürüdükten iki gün sonra geri dönmenin saçmalığı gibi bir şeylerden şikâyet ettiğini duymak için kendini hazırladı.

"Çok *şahane* bir çatal oldum, sizce de öyle değil mi?" diye sordu Wyndle, bunun yerine.

Lift ona bir bakış attı, sonra sırıtıp başını bir yana yatırdı. "Wyndle be. Bu tuhaf bir şey ama yavaş yavaş... senin bir Yokelçi olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum."

NOT

Şimdiye kadar pek fazla ortalıklarda olmamasına rağmen, Fırtınaışığı Arşivi'nin en sevdiğim karakterlerinden biri Lift. Serinin ilerleyen kitaplarında ona daha önemli roller vermeyi düşünüyorum ama bana bazı sıkıntılar çıkarıyor. Lift Fırtınaışığı'nda başrol almaya başladığında birkaç yemini zaten etmiş olacaktı ve onun bu yeminleri hangi koşullarda ettiğini okuyuculara anlatmamak bana yanlış geliyordu.

Fırtınaışığı'nın üçüncü cildi *Oathbringer* üzerinde çalışırken senaryoda küçük bir kopukluk fark ettim. Kitapta boy gösterdiğinde, Elçi Nale yüzlerce yıldır yaptığı görevin (Parlayan'ların geri dönmelerine engel olmak) artık önemi olmadığını kabul etmiş olacaktı. Bu onun kimliğinde ve hedeflerinde büyük bir değişimdi ve bu dönüşümün perde arkasında olup bitmesi de bana yanlış gelmişti.

Hudutaşar bu sorunların ikisini de çözmek ve Lift'i öne çıkarmak için bir fırsat sundu.

Lift'i yazmayı sevmemin bir parçası garip ya da saçma görünen lafların arasına karakter gelişimi ve anlamlı sahneler sıkıştırabilmemle ilgili. Örneğin *Parlayan Sözler*'deki kısa hikâyesinde üç yıldır on yaşında olduğunu söylüyor Lift ve bu da ettiği komik laflardan bir diğeri gibi ancak seri ilerledikçe, Lift'in gerçekten de büyümesinin on yaşında durduğunu düşündüğü ortaya çıkıyor. (Böyle düşünmek için iyi bir sebebi de var.)

Bir yazar olarak, bu pek çok karakterle yapamayacağım bir şey.

Ayrıca bu hikâyeyi büyük ihtimalle asıl seride ön planda olmadıkları için pek fazla rolü olmayacak Tashikk halkını göstermek için bir fırsat olarak kullandım.

İlk başta bu kısa hikâyenin 18 bin kelime olmasını planlamıştım. Sonunda 40 bin kelimeyi buldu. Eh. Oluyor böyle şeyler. (Özellikle de ben yazdığım zaman.)